

Tối

"mạnh"

xuyên

qua

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Tối “Manh” Xuyên Qua

~*~

Tác giả : Tiểu Hải Tử Ngươi Lại Đây

~*~

Convert : ss nothing_nhh

~*~

Edit : Chingta (Tamie, Tata,dở hơi,...gọi j dễ thương thì gọi :”>)

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://chingta.wordpress.com/>

~*~

Thể loại : Ngôn tình cổ trang, xuyên không, cung đình, HE. 81 chương. **Cặp đôi:** Tỉnh Huyền Phong & Cố Tiểu Tiểu. **Thuộc hệ liệt:** què-mù-câm-điên gồm 4 bộ: Họa quốc nương nương (què), Tối “manh” xuyên qua (mù), Ách con nhóc chọc hồng trần (câm), Điện tù hoàng (điên).

~*~

Văn án :

- “Tiểu manh nhi, ngươi lại đây.”
- ” Ngươi thử kêu lại một lần cho ta nghe xem nào? Ngươi mù cũng có nhân quyền!”
- ” A, có mắt còn chưa có nhân quyền, hướng chi ngươi”
- “.....” thêm vào (#”) *(ta nghĩ tí ý chữ bậy :”>)*
- ” Thị tầm.”
- ” Ta là người mù, thị không được tầm! Ngươi sớm đem ta hưu, tìm cái tai thính mắt tinh, tứ chi kiện toàn đi”
- ” Thị tầm không cần mắt, còn nữa, ngọn đèn vừa tắt, cũng đều giống nhau”
- “.....” (͡_ ͡_)# *(cái mặt của tí ý)*

Mục Lục

[Chương 1 : Trở thành người mù, thật sự là yêu cầu của nàng](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3 : Lấy thê dụ sói](#)

[Chương 4 : Ngược vẫn đang tiếp tục](#)

[Chương 5 : Người kéo thuyền “Yêu”](#)

[Chương 6 : Cỡ nào nhiệt tình dân tộc !](#)

[Chương 7 : “Hồng hạnh” vì sao không ra tường ?](#)

Chương 8 : Nên ra tay khi có thể ra tay

Chương 9 : Biểu diễn cũng cần kĩ thuật !

Chương 10 : Oan có tam hoàng tử, trái có tam hoàng tử

Chương 11 : Công cầu dẫn đến huyết án

Chương 12 : Gian kế cùng kế phản gián

Chương 13 : Tiểu thân thể, không tốt lắm

Chương 14 : Bị bán, còn giúp tính tiền

Chương 15 : Truyền thống cướp dâu

Chương 16 : Hướng ta nã pháo !

Chương 17 : Tù binh = Du lịch miễn phí

Chương 18 : Này yêu cầu, quá vô sỉ !

Chương 19 : Loại cảm xúc nào chi phối lý trí ?

Chương 20 : “Dạo đêm” trong ngự hoa viên

Chương 21 : Đêm trước đại chiến

Chương 22 : Thỏ lộ

Chương 23 : “Rùa” đính ước

Chương 24 : Thắng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị

Chương 25 : Quốc có quốc pháp gia có gia quy

Chương 26 : Người sành sỏi cũng có điểm mù mờ

Chương 27 : Vương phi làm nô lệ

Chương 28 : Tiểu nô lệ, đến bóp chân

Chương 29 : “Đối thoại” kích động lòng người

Chương 30 : Một cái chuyện xưa “cảm động”

Chương 31 : Ai trong đêm khuya “ép buộc người mù”

Chương 32 : Dập đầu ba cái, phải về nhà

Chương 33 : Có người “Xác chết vùng dậy”

Chương 34 : Khi gà con gặp gỡ sò cóc (1)

Chương 35 : Khi gà con gặp gỡ sò cóc (2)

Chương 36 : Khi gà con gặp gỡ sò cóc (3)

Chương 37 : Cùng ngồi một chỗ, tâm tư khác nhau

Chương 38 : Châm pháp xuất thần nhập hóa

Chương 39 : Chú ý ! Không được bị sắc dụ !

Chương 40 : Thiết tình chân ý chúc phúc người

Chương 41 : Đi thôi đi thôi, đi nhanh đi

Chương 42 : Không phải Trần Nam Vương không thể thú

Chương 43 : Chần chần chừ chừ

Chương 44 : Phu thê hai người hai đầu việc

Chương 45 : Cải trang trà trộn vào thành

Chương 46 : Ta muốn tìm sao !

Chương 47 : Chỉnh chết tham quan !

Chương 48 : Vương phi cũng phải sống dựa vào lừa tiền

Chương 49 : Đại náo Đông Thâm Quốc

Chương 50 : Bước vào Đông Thấm Quốc tìm phu quân

Chương 51 : Lưu manh là như thế nào luyện thành

Chương 52 : Hoa ngôn xảo ngữ cũng thiệt tình ?

Chương 53 : Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân

Chương 54 : Một bên là biển một bên là lửa

Chương 55 : Ra sức đánh năm mươi đại bản

Chương 56 : Gặp lại “Muốn nổi bật”

Chương 57 : Không đi cũng phải đi !

Chương 58 : Cảnh trong mơ hiện ra đầy đủ

Chương 59 : Cuối cùng còn nhờ thê tử

Chương 60 : Tội “Châm” giải độc pháp

Chương 61 : Hoàng Thượng giá lâm

Chương 62 : Nghe lên được một tin tức nhỏ

Chương 63 : Phu thê lấy lễ đối đãi nhau

Chương 64 : Yêu thương một người không trở về nhà

Chương 65 : Mỗi ngày yêu người thêm một chút

Chương 66 : Phu thê tiến nhập Nam Điệp

Chương 67 : Một đôi số khổ

Chương 68 : Một văn tiền hạnh phúc

Chương 69 : Đường ngang ngõ tắt muốn xem thê tử

Chương 70 : Vợ chồng đóng cửa phòng tán gẫu cái gì ?

[Chương 71 : Phu xướng phụ tùy](#)

[Chương 72 : Gặp mặt người quen hết sức quý dị](#)

[Chương 73 : Chí tôn lan điệp chi mê](#)

[Chương 74 : Tìm chí tôn lan điệp](#)

[Chương 75 : Buôn chuyện vẫn đang tiếp tục](#)

[Chương 76 : Dáng người ưu thế](#)

[Chương 77 : Thám hiểm đi, tiểu manh nhi !](#)

[Chương 78 : Một khóc hai nháo ba thất cổ](#)

[Chương 79 : Kiếp này kiếp sau](#)

[Chương 80 : Rốt cục thấy rõ nam nhân này](#)

[Chương 81 : Năm chặt tay, cùng nhau đến già](#)

Chương 1 : Trở thành người mù, thật sự là yêu cầu của nàng

Trở thành người mù, thật sự là yêu cầu của nàng.

Suru —— mặc —— (*gió lạnh thổi qua = _ =*)

Gió lạnh thổi qua, Cổ Tiểu Tiểu hai mắt trống rỗng không ánh sáng , hiện ra bộ dạng hóa đá đã mấy canh giờ.

※ ※ ※

Trước khi bạn Cổ Tiểu Tiểu hỏi tưởng lại quá khứ máu tuôn lệ chảy, thỉnh mọi người tự giữ thật tốt tay nhỏ bé ——(*để khỏi đập vào đầu í mak*)

—— liền theo một giây đã chết kia bắt đầu nói đi: (ngôi thứ nhất tâm lý hoạt động)

Trong điện Diêm Vương, tiểu Diêm Vương cũng không ngẩng đầu lên hai tay vẫn dán chặt trên máy chơi game, không chút để ý nói ——

“Người đã dạy ta cách lưu điểm trò chơi như thế nào, liền cho người cơ hội một lần sống lại, được ra điều kiện điều kiện “

Nhiệt lệ! Ta rốt cục có thể xuyên qua sao? ! Các học sinh, các sư phụ, những người sống còn chưa đến địa phủ thỉnh chú ý! Làm một trạch nữ chuyên về game cao hơn hết thảy, nắm giữ một môn công nghệ cao ở địa phủ là tối nổi tiếng!

“Ta đời này không có theo đuổi gì lớn lao, nếu Diêm Vương gia như vậy nể tình... Ta như vậy nói nói a...” Lòng ta triệu mệnh mong huy đi nước mắt... Văn xuyên qua xem hơn, tám chín phần mười sau khi tỉnh lại không phải ở trên giường ai giãy dụa (=))) chính là cuốn vào chuyện cảm tình tranh cãi của lão hoàng đế ngoài thông suốt trong ép buộc, đúng! Ta tuyệt đối không thể rơi vào khuôn sáo cũ! Ta muốn trở thành... Phải có cá tính.

“Nói đi, nhưng không được nói trước tương lai “

“...” Bị hấn phát hiện .

Ta khản trương rất nhanh quyền đầu, mau mà cầu đi! Kỳ thật ta từ đáy lòng chính là muốn làm một cái hoàng hậu đại thần của Hoàng Thượng vừa vắng vẻ lại có quyền thế! Sống phóng túng không chịu ngược, đi lãnh cung... Có thể trực tiếp cùng Diêm Vương gia nói đi... Ô mặt, thật ngượng ngùng , hắc hắc hắc hắc, vì thế ta quanh co lòng vòng (*khô từ đây mà ra, haizzz*)

“Có ba điều kiện, ở hoàng cung ăn uống không lo, địa vị hiển hách, thân phận so với tần phi quý phi cái gì đều cao hơn, không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống! Xinh đẹp thiên tiên, dáng người cao gầy, người gặp người thích nhưng cũng là người gặp người sợ! Tốt nhất là có bản lĩnh phòng thân như giết người không thấy máu, hơn nữa đi... Tốt nhất vĩnh viễn không nhìn thấy Hoàng Thượng, nhưng không hạn chế Hoàng Thượng rình coi ta! Hội báo xong.”

Máy chơi game trong tay Tiểu Diêm Vương “Lạch cạch” một tiếng ở trên Diêm Vương án thượng (*bàn*), trong ánh mắt tựa hồ đối ta tràn ngập khinh bỉ... Này này này là có sự tình sâu

xa a, ta then thùng xoay xoay mũi chân.

“Ba điều kiện lớn này của ngươi, tựa hồ bao hàm rất nhiều điều kiện nhỏ. “

Ta vội hướng tới ngẩng đầu, tự nhận ân tình đưa tình nháy mắt mấy cái, “Ngài là cao nhất, tư thế oai hùng hiên ngang, ngọc thụ lâm phong cao lớn uy mãnh Diêm Vương gia a, khó được xuyên qua một lần, làm ơn làm ơn, hãy nghĩ biện pháp đi...”

Diêm Vương gia khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, mở ra sách sinh tử tìm trong chốc lát, nhưng biểu tình vẫn là thực sung sướng, không ngại cực khổ. Mọi người thỉnh cảnh giác cao độ —— lời nói khách sáo vuốt mông ngựa này, vô luận trên trời! Dưới đất! Đều hảo dùng nha.

... Qua 10 phút, Diêm Vương gia hướng ta cười quỷ dị

“Một khi đã như vậy, bốn vương quyết định thỏa mãn yêu cầu vô liêm sỉ của ngươi, chúc đi đường vui vẻ. “

Giờ phút này, ta kích động căn bản không nói được gì, chỉ biết gật đầu như đảo tỏi, Diêm Vương chính là Diêm Vương, lão yêu chính là lão yêu! Cự nhiên hiểu được tâm ý ám chỉ của ta, ai về sau nói địa phủ không có nhân tính, ta liền chống lại!

Suru —— ta trở thành ta trở thành, ta là hoàng hậu! ——hoàng hậu của ta, ta đến đây ——

=====

Tiểu Diêm Vương quả nhiên không có nuốt lời, nhưng là...

Thứ nhất: ở hoàng cung ăn uống không lo, địa vị hiển hách, thân phận so với tân phi quý phi cái gì đều cao hơn, không cần nhìn sắc mặt người ta mà sống!

—— Đúng vậy, Cổ Tiểu Tiểu thành nữ ngự y duy nhất trong hoàng cung! Hơn nữa y thuật rất là cao minh... Nhớ ngày đó, năm ấy nàng mười ba tuổi ở trong rừng cây hái thuốc, trong lúc vô tình đã cứu Hoàng Thượng một mạng, sau khi Hoàng Thượng khỏi bệnh, liền đem nàng vô y vô dựa (*ko thân thích nương tựa*) mang về hoàng cung nuôi nấng, cho nên không ai dám đắc tội nàng, hơn nữa hậu cung, ngay cả hoàng thái hậu đối nàng đều là khách khách khí khí .

Thứ hai: xinh đẹp thiên tiên, dáng người cao gầy, người gặp người thích nhưng cũng là người gặp người sợ! Phải kết hợp đủ ba điều: tốt nhất có bản lĩnh phòng thân giết người không thấy máu, hơn nữa đi... Tốt nhất vĩnh viễn nhìn không thấy Hoàng Thượng, nhưng không hạn chế Hoàng Thượng nhìn coi ta!

—— về phần vì sao muốn như thế thì cùng nhau nói đi —— đầu tiên trí nhớ nói cho Cổ Tiểu Tiểu là rất nhiều người không muốn biết hậu cung bí sử, bất quá, nói không muốn người ta biết bí mật, còn không bằng nói là hậu cung bát quái kinh thế hãi tục... Về phần có đẹp hay không nàng cũng không biết được, bộ ngực vẫn có, tuy rằng không lớn, nhưng cây quýt cũng là quýt, so với xuyên qua thành nam nhân tốt hơn nhiều.

Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, mắt trợn trắng ——

Nữ ngự y

Hơn nữa là một vị nữ ngự y hai mắt mù

Thậm chí là một vị nữ ngự y hai mắt mù có y thuật cao siêu

Sở trường, châm cứu. (==))

Vì sao?

Cao nhân truyền thụ.

Người mù vì sao cố tình muốn học châm cứu?

Ngài không sợ đâm người chết sao?

Rồi rắm a.

Nhớ tới nhất thủ lão ca, kia a

Cho ta mượn, cho ta mượn một đôi tuệ nhãn (*mắt*) đi

Nhất thiết phải để cho ta nhìn rành mạch rõ ràng chuyện hỗn loạn này a...

Chính mắt nhất đồ hoàng thành mộng,

Khách kéo khách kéo nát.

(*đại ý là vỡ mộng =*)))

Sờ sờ còn đi, cái bàn xúc cảm không sai.

Đừng nói một đôi, cho ta mượn một cái! Một cái mắt cá vàng cận thị độ cao cũng được a!

Tiểu Diêm Vương, ta nguyên rửa người chơi game vĩnh viễn không qua cửa. (=)) *đối với game thủ, còn lời nguyên nào ác hơn =*)))

Không không không, này không đủ ngoạn

Một lần nữa, khụ khụ...

Tiểu Diêm Vương, Cổ Tiểu Tiểu chúc người ——

Làm cho lệ quỷ cần chết!

Làm cho sắc quỷ cần tử!

Đi đường bị kiến đâm chết!

Ăn cơm nóng quá mà tử!

Uống miếng nước lạnh đều ghen chết người!

Người đi tìm chết đi! ! ——

Bát quái mỹ hậu cung

“Cổ ngự y, cung nữ của Như quý phi ở cửa chờ ngài đã hai canh giờ, chủ tử còn không nhích người?” Cửa phòng truyền đến tiếng cung nữ có vẻ khiếp sợ, chỉ vì hôm nay, thần sắc chủ tử nhìn qua có chút dị thường.

Trùng hợp? Chủ nhân thân thể này cũng họ cổ, bất quá kêu cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu hiện tại kỳ thực là “Giả” ngự y.

Cổ Tiểu Tiểu sờ soạng nửa ngày mới đụng đến ngăn kéo đệ tam cách nội châm cứu hộp, không yên lòng ứng thanh, “Đi thôi “

Nàng nổi lên cảm xúc hồi lâu, chỉ vì chính mình làm đấu tranh tâm lý đến ba tiếng, rốt cục cũng có dũng khí bước bước đầu tiên ra ngoài thế giới... Chỉ nghe “Đông!” một tiếng, đầu gối cùng ghé dựa tiến hành tiếp xúc thân mật lần đầu tiên, cung nữ hai ba bước chạy tiến lên nâng, nghi hoặc nói, “Chủ tử, ngài như thế nào đụng vào?”

“...” Buồn cười! Những lời này giống như đúng lý hợp tình hỏi nàng —— nhưng người là người mù, như thế nào đi đường có thể không dùng mắt? —— này rất buồn cười.

“Như quý phi thế nào không thoải mái?”

—— ai? Ai nói người mù thính giác linh mãnh? Giờ phút này, Cổ Tiểu Tiểu tầm mắt trống rỗng dừng ở cung nữ cách mình ba thước.

“Nô tỳ không biết, hình như là bệnh cũ đau đầu lại tái phát”

“Nga...” Cổ Tiểu Tiểu nói như không nói, cái này dễ làm, xem ra là bệnh cũ Như quý phi

lại tái phát.

Cổ Tiểu Tiểu là nữ ngự y duy nhất trong cung, ngẫu nhiên cũng sẽ vì Hoàng Thượng chăm cứu điều trị thân mình, cho nên, nhóm người ở hậu cung cũng sốt ruột, vì có thể được Cổ Tiểu Tiểu ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu, có bệnh hay không bệnh đều tìm nàng qua chấp nỗi tình cảm.

Cổ Tiểu Tiểu được cung nữ nâng hạ nghiêng ngả lão đảo tiêu sái tiến vào trong Như phi cung, nàng nghĩ muốn tận mắt xem văn vật cổ tích này đó, ai, nhưng chẳng phải đều như nhau. *(đến ngòm)*

“A, làm phiền Cổ ngự y tự mình đi một chuyến, mau ngồi” phòng trong truyền đến kiều hương mềm yếu ôn nhu.

Còn nói lời này, ngài chẳng phải nói họ bảo ta đến.

Cổ Tiểu Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười giật nhẹ khóe miệng, tầm mắt lại lệch khỏi quỹ đạo, “Như quý phi đau đầu? Ăn phiền phân *(tên thuốc, đừng hỏi ta là thuốc j =_ =)*”, nhất định trong mười hai giờ thế nào cũng không đau nữa “

Như quý phi vén sa mạn *(màn)* lên, ngồi dậy kéo Cổ Tiểu Tiểu ngồi vào trong giường, thần bí hề hề nhẹ giọng nói, “Phân này là thần dược gì?”

“Một loại thuốc tây cực kì phổ biến, các đại dược điểm đều có bán, cả nước thống nhất bán lẻ giới 17 khối 5” *(cái nì cũng chịu)* Cổ Tiểu Tiểu bình tĩnh như nước trát trát nhân tình, nàng chính là cố ý, nhân rồi cũng là nhân rồi, có thể cùng cổ đại quý phi chuyện trò, cũng là cơ hội hiếm có.

Như quý phi không rõ cho nên khơi mào đôi mi thanh tú, tựa hồ cũng thấy ra thái độ Cổ Tiểu Tiểu hôm nay khác thường. Nói, Cổ ngự y ngày thường nói không nhiều lắm, bình thường nàng nói không quá mười câu, vị ngự y này chính là lạnh như tiền, nhiều nhất đáp lại chỉ có —— nga, ân, có lẽ.

Như quý phi cười gượng hai tiếng, ra lệnh làm nô tài trong tấm cung lui ra sau, lại nắm tay Cổ Tiểu Tiểu đặt lên ngực, không khỏi che miệng ngượng ngập nói, “Không dấu gì Cổ ngự y, ta hôm nay thỉnh ngài lại đây... Là muốn hỏi ngài có gì mới có thể khiến bộ ngực này đầy đặn chút” *(hư, matxa chẳng???)*

Cổ Tiểu Tiểu với lên một phen, mặt không chút thay đổi còn nghiêm trang nói, “Ngực của ngài còn lớn hơn gấp bốn lần so với ta, còn muốn lớn hơn? Ngài không sợ rủ xuống sao?”

Như quý phi ngắm Cổ Tiểu Tiểu đang tự sợ dáng người khô quắt của mình, xì cười trộm, tùy theo chậm chậm nói, “Ai hội ghét bỏ nơi này nhiều thịt nha, Tịnh quý phi chính là dựa vào chỗ này mới thường xuyên được Hoàng Thượng sủng hạnh, kỳ thật tư sắc kia còn chưa bằng một nửa của ta!”

Cổ Tiểu Tiểu đồng dạng gật gật đầu... Hậu cung giống như văn phòng ở xã hội hiện đại, nói này thêm mắm dặm muối giảm béo nâng ngực mỹ dung, quả thật là định luật năm ngàn năm không thể phá vỡ hay thay đổi, chỉ khác nhau duy nhất một điểm, cổ đại một trăm nữ nhân vì một người nam nhân, trăm phương nghìn kế cố sủng, hiện đại lại là một nữ nhân mặc kệ tốt xấu trước tiên chiếm giữ một người nam nhân cho mình, rồi sau đó lại nhìn xem có thể hay không theo người khác tốt hơn so với cái trong tay mình.

Cổ Tiểu Tiểu làn người có năng lực thích ứng rất cao, nàng hiểu được Như quý phi cũng không phải nói chuyện đứng đắn, chính là nói chuyện tào lao cho cái miệng thống khoái thôi,

nghĩ vậy, nàng không nhanh không chậm bắt chéo chân, dù sao không ai dám đắc tội nàng, cho nên, bát quái tiêu tụ hội (*cái chợ nhỏ*) mở màn ——

“Ta chỉ là tò mò, ngài quanh năm suốt tháng chỉ có thể nhìn thấy Hoàng Thượng vài lần?”

Như quý phi đếm đếm tính toán, “Năm nay quá bán ... Thị tẩm được ba lượt” nàng lại cường điệu nói, “Bất quá ta được tính là may mắn, hơn phân nửa tần phi cả năm còn không thấy được bóng dáng Hoàng Thượng”

Cổ Tiểu Tiểu nghe nói người cổ đại sống cũng không thọ, có lẽ buổi tối nhân đến vô sự, chỉ có thể tạo tiểu nhân (*tạo em bé : ”>*), mệt, tuyệt đối là mệt chết. Hoàng đế triều đại này năm nay bốn mươi tám tuổi, hoàng hậu ba mươi chín tuổi, tuổi này rồi khẳng định sẽ không tìm nàng phiền toái, nếu không phải xuyên qua thành người mù, kỳ thật ngự y này chuyện gì cũng đến tay.

“Đúng rồi Cổ ngự y, xem trí nhớ của ta này, còn quên chưa chúc mừng ngài” Như quý phi thấy nàng một bộ linh hồn xuất khiếu bộ dáng, hợp với hoán vài tiếng, Cổ Tiểu Tiểu ngăn người, “Chúc mừng ta cái gì?”

Như quý phi mọi nơi nhìn xung quanh, tùy theo đưa lỗ tai tới gần, “Ta nghe nói Hoàng Thượng cho ngài tứ hôn, ngài...”

“Cái gì? ! Ban cho ai?” Cổ Tiểu Tiểu biết vậy nên bị sét đánh ngoại tiêu lý nộn (*sét đánh bét nè J*), nàng cả đời sống không thể tự gánh vác tàn chương nhân sĩ còn phải lập gia đình? Gả cho oai qua (*đưa chuột*) vẫn là liệt tảo (*cỏ*)?

Như quý phi thất kinh che miệng nàng lại, “A a, ngài đừng ồn ào nha, nhỏ giọng, ta cũng chỉ là nghe tin via hè...”

Cổ Tiểu Tiểu không yên bất an nháy mắt mấy cái, “Thực xin lỗi, ta có điểm kích động, có đúng hay không, quả thực là nhiệt huyết sôi trào, mau nói cho ta biết là ai? Suất không suất (*đẹp*)? Bao nhiêu tuổi? Trong nhà có tiền sao?”

Như quý phi bùng miệng cười, vừa muốn mở miệng liền bị đánh gãy, Như quý phi vừa nghe là công công bên người hoàng thượng tiến đến, khẩn cấp gọi vào cung... Công công quý xuống bầm báo, “Nếu Như quý phi thân mình vô trở ngại, Hoàng Thượng thỉnh Cổ ngự y tiến điện nói chuyện”

Như quý phi vừa nghe cùng chính mình không quan hệ, thất vọng cúi hạ bả vai, không để mất thời cơ nói bóng nói gió, “Làm phiền công công trở về báo cho Hoàng Thượng biết, bản cung thân thể không việc gì, thỉnh Hoàng Thượng đừng lo” nàng nói xong tự mình tiễn Cổ Tiểu Tiểu, có vẻ hết sức thân thiết, “Cổ ngự y, cẩn thận cửa”

Hậu cung cách sinh tồn, ai được ở gần người tâm phúc bên hoàng thượng liền, bảo đảm nổi tiếng.

“...” Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, nàng thật đúng là một người mù bận rộn.

Công công đưa cánh tay đuổi ra đỡ Cổ Tiểu Tiểu phù ổn đi trước, nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy nàng đưa tay, nhưng lại thấy nàng một bộ dáng bối rối, công công không khỏi nghi hoặc nói, “Cổ ngự y, ngài vì sao tâm thần không yên?”

Tay Cổ Tiểu Tiểu ở trong không khí đảo nửa ngày rốt cục cũng chạm đến bả vai công công, “Lý công công, Hoàng Thượng an bài cho ta một môn hôn sự sao?”

“Này... Ha ha... Ngài chính mình hỏi Hoàng Thượng là được rồi”

“Ta có thể nói không sao?”

“Ngài cảm thấy cô phụ (*từ chối*) một phen ý tốt của Hoàng Thượng, có thể được không?”

“Kia không phải là ép duyên sao? Lại nói ai có ý muốn thú một người mù làm lão bà “

Lý công công cùng Cổ Tiểu Tiểu quen biết bốn năm có thừa, tự nhiên nói chuyện có chút tùy tiện, hân hòa ái cười yếu ớt, chậm rãi nói, “Hôn nhân đại sự, tất nhiên là cha mẹ định đoạt, ai dám không nghe Hoàng Thượng an bài? Đây là Hoàng Thượng đối ngài sủng ái “

Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này căn bản cười không ra, xuyên qua của nàng thật sự là thất bại trung cực phẩm!

...”Mau người đâu, cứu mạng a, thập lục hoàng tử rơi xuống nước ——” sau hoa viên truyền đến tiếng cầu cứu vạn phần lo lắng của cung nữ, Cổ Tiểu Tiểu nghe tiếng nghiêng đầu, nàng vẫn chính là loại người yêu xem náo nhiệt, nếu ven đường có người ở đánh nhau, nàng cho tới bây giờ đều là dẫn đầu đi xem cuộc chiến, sau đó làm bộ người qua đường qua lại, thẳng đến khi không còn gì nhìn mới rời đi.

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng lay động bả vai công công, “Lý công công, chúng ta đi xem “

“Ân!” Lý công công đang có ý này, bộ pháp nhanh hơn hướng hồ nước chạy đi ——

Giờ phút này, thập lục hoàng tử đang ở trong nước liều mạng giãy, muốn kêu khóc nhưng lại uống vài ngụm nước, có vẻ sắp chìm——

“Lý công công, như thế nào lại không nhúc nhích ?” Cổ Tiểu Tiểu nghiêng lỗ tai nghe nửa ngày, không nhìn thấy thực sốt ruột a.

Lý công công lòng nóng như lửa đốt xoa xoa lòng bàn tay, “Ngài đừng nóng vội, nô tài biết bơi đang đến a “

“A? ! Sớm nói a, ta còn tưởng rằng mọi người lao lên đây đâu ——” Cổ Tiểu Tiểu chính là có giấy chứng nhận kiện tướng bơi lội, nàng cân nhắc cân nhắc... Mặc dù mù hăn là không ảnh hưởng đến kỹ năng bơi đi? Nghĩ vậy, nàng bắt lấy cổ tay Lý công công thúc giục nói, “Mau mang ta tới bờ sông —— “

“Ngài định làm gì?” Lý công công vừa nói vừa mang nàng đi đến bên hồ nước, ” Dưới chân ngài đã là hồ nước...”

“Phía trước có tảng đá hay cái gì không?”

“Tất cả đều là nước...” Lý công công lời còn chưa dứt, chỉ nghe phù phù một tiếng người bên cạnh đã nhảy vào trong nước ——

Cổ Tiểu Tiểu nổi trên nước ngẩng đầu lo lắng hỏi, “Còn thất thần làm gì? Mau chỉ phương hướng a!”

“Bên này, bên này”

” Phía đông của ngài “

” Phía tây của ngài “

“Bên kia ba thước “

“Tây nam hai thước rưỡi “

“...” Không có người nói cho bọn họ, nàng không phân biệt được phương hướng sao? !

“Một người nói! Nói chung quanh!”

“Đại khái... Phía sau ba thước” một cung nữ trong đó khiếp đảm đáp lại nói.

Ba thước là dài bao nhiêu? Mặc kệ ! Cổ Tiểu Tiểu xoay người về phía sau bơi đi, lặn vào trong nước hồ loạn mạc tác, loạn bắt trong chốc lát rốt cục đụng đến một cái tay nhỏ bé mập mạp, nàng đem tiểu nam hài ôm khỏi mặt nước, bên hồ nước nhất thời truyền đến tiếng kêu

hoan hô nhảy nhót kinh hỉ, giờ phút này thập lục hoàng tử đã hôn mê, nói đùa nhỏ này thể trọng thực tại không nhẹ, nàng vẩy vẩy bọt nước trên mặt, mắt rất nhiều sức mới kéo được hẳn lên, lại bằng cảm giác hướng bên bờ nhiều người bơi đến ——

Nàng vừa bơi ra vài bước, đột nhiên cổ chân ở dưới bị bèo chặt chẽ cuốn lấy, theo bản năng giãy dụa hai cái lại bị kéo trầm xuống, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời rối loạn hô, “Xong rồi xong rồi, cổ chân bị bèo trói chặt, cứu mạng a ——”

Đang lúc nguy cấp, chỉ thấy một quả bóng đen như giao long nhảy vào trong nước, cung nữ cùng thái giám đứng ở bên bờ thấy rõ người tới, vội vàng tề xoát xoát một mảnh quý xuống, Cổ Tiểu Tiểu một tay nâng thập lục hoàng tử một tay đập nước, nghĩ đến chính mình sắp đuối, đột nhiên cảm thấy có người ở dưới chân nàng sờ loạn, người này đem cổ ở cổ chân nàng gỡ rất nhanh rõ ràng, tùy theo lay động trong nước mà phán đoán, người này hành động nhanh nhẹn, cánh tay giữ lấy cổ nàng hướng bên bờ bơi đi ——

Cái ót Cổ Tiểu Tiểu dựa vào quần áo người này, không khỏi phát ra tiếng vang nhỏ, nàng tò mò sờ sờ cánh tay người này... Oa —— mặc khôi giáp (*áo giáp, nặng thía mà ko chìm ?*?) lại còn xuống nước a, thật sự là muốn chết!

Nam tử dẫn đầu đem hoàng tử đặt lên bờ, đưa cung nữ tiếp ỗn, hẳn mới nhảy lên, nhờ người ra kéo nàng, “Đưa tay cho ta”

“...” Cổ Tiểu Tiểu gương nanh múa vuốt ở trong không khí tìm nửa ngày, nam nhân này sẽ không biết nói một chút vị trí cho người mù sao?

Lý công công thái độ khiêm tốn nhỏ giọng nhắc nhở, “Khởi bẩm tam hoàng tử, vị này là ngự y Cổ Tiểu Tiểu”

Tam hoàng tử Tĩnh Huyền Phong đầu tiên là ngẩn ra, bất động thanh sắc nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu, hai tay nhắc tới nàng thẳng tắp lôi ra khỏi nước, hẳn tay chưa thả, đứng lên đem nàng như quần áo vẩy giữa không trung, vô số giọt nước mưa từ trên người nàng chảy xuống, Cổ Tiểu Tiểu đợi một hồi còn chưa chạm xuống đất, hai chân loạn đá cả giận nói, “Này vị đại ca, ngài cho ta xuống dưới a”

“Người mù cũng dám xuống nước cứu người?” Tĩnh Huyền Phong hừ nhẹ một tiếng thả tay, khẩu khí có ý trào phúng.

Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu mông bị ngã đau, căm tức nói, “Hắc! Hảo tâm không hảo báo còn muốn tao người châm chọc? Ta không cứu nạn nói chờ người cứu a? Kia sớm đã chết đuối rồi hiểu hay không!?”

“Cứu người vẫn là giết người? Mới vừa rồi lớn tiếng cầu cứu, chẳng lẽ là nữ quỷ?” Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia không kiên nhẫn, Lý công công lập tức đi lên phía trước làm người hoà giải, “Tam hoàng tử, ngài đây là mới từ biên cương trở về đi, Hoàng Thượng đang chờ ngài”

Tĩnh Huyền Phong không hờn giận gật gật đầu, ngồi xồm xuống bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, trịnh trọng nói, “Ta sẽ không thú người, hết hy vọng đi” nói xong, hẳn liền xoay người mang đến một trận suu suu gió lạnh, rồi sau đó khinh thường nhất cổ nghênh ngang mà đi ——

Cổ Tiểu Tiểu vẫn ướt sũng ngồi dưới đất, nháy mắt mấy cái tiêu hóa một lát, như trước không thể xác định hẳn có phải hay không cùng chính mình nói.

Nếu đúng, nàng còn muốn hội lớn tiếng nói cho hẳn, cảm ơn a, cảm ơn ngài toàn lực phối hợp, tiểu cô nãi nãi thật đúng là không muốn lập gia đình! Nhất là người loại này tố chất

không lễ phép không phong độ xú nam nhân!

==_==

Chương 2

Tam hoàng tử Tĩnh Huyền Phong cùng Hoàng Thượng ở trong ngự thư phòng mật đàm, mà Cổ Tiểu Tiểu nhận khẩu dụ hoãn triệu kiến, nàng hồi ngự y quán tắm giặt thay đổi xiêm y ăn cơm chiều, thậm chí khốn ý nồng đậm còn chưa đợi cho Hoàng Thượng gọi đến.

Cổ Tiểu Tiểu vừa muốn nằm xuống, đã nghe một cung nữ bên cạnh nhắc nhở, “Chủ tử nhẫn nhịn chút nữa đi, Lý công công mới vừa có công đạo, kêu ngài vô luận như thế nào cũng phải đợi ý chỉ của Hoàng Thượng “

“Ta vừa ngủ vừa chờ thì có vấn đề gì?”

Cung nữ khó xử gục đầu xuống, khiếp đảm nói, “Nô tài không dám gọi ngài, ngài tổng phi châm...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, phi châm? Chánh chủ thân thể này khi rời giường cũng thật đúng là bạo lực .

Nếu không cho ngủ, nàng đơn giản ngồi dậy, tùy tiện tìm cái phương hướng vẫy tay, “Người mau nói cho ta, ta lớn lên trông thế nào?”

“Này... Dung mạo chủ tử, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, nghiêng nước nghiêng thành, quốc sắc thiên hương...”

“Ngừng! Có thể nói bằng những từ chân thật tin cậy có thể hình dung không?”

“Chủ tử” cung nữ “Phù phù” một chút quỳ xuống, “Ngài đừng làm khó dễ nô tài “

“...” Đã hiểu! Một chữ: người quái dị.

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời cực kỳ bi thương ôm lấy gối đầu, làm bầm lâu bầu nghẹn khuất mở ra, “Tục ngữ nói đúng, mỹ nữ xứng anh hùng, thôi ngư tìm lặn tôm (*cá thối tìm tôm ngon J*), tam hoàng tử kia tám phần cũng là què chân sút môi, mặt dài bọc mủ xấu xí “

“Cũng không phải!” Cung nữ hai tay giao nhau, mang khát khao trong lòng nói ra, “Tam hoàng tử chính là chấn quốc đại tướng quân, năm trước Hoàng Thượng lại ban tam hoàng tử Trấn Nam vương chi vinh, tam hoàng tử chẳng những văn tài võ lược vô không tinh thông (*Không gì ko bik*) , hơn nữa thân hình cao lớn uy mãnh, nhất biểu đáng người, khí vũ hiên ngang...”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe những lời này, vui vẻ khẩn cấp hỏi, “Thật là đại soái ca sao? !”

Cung nữ cũng tinh thần tỉnh táo, liên tục gật đầu, “Hồi bẩm chủ tử, luận triều đại tối anh tuấn nam tử, chính là tam hoàng tử Tĩnh Huyền Phong, hơn nữa tam hoàng tử vừa đủ mười sáu tuổi liền trấn thủ biên cương, mấy năm trôi qua, công tích vĩ đại nhiều không kể xiết, đến nay chưa đón dâu, tam hoàng tử lại là đứa con mà Hoàng Thượng sủng ái nhất, cho nên, chủ tử nếu có thể gả cho tam hoàng tử, đó là việc nhân đức không ai không muốn”

Cổ Tiểu Tiểu nghe được nước miếng chảy ròng ròng (*lạy bà, mù mak cũng ham zai đẹp thì tôi chịu rồi* =”), không khỏi có ý nghĩ kỳ quái mà xoa xoa lòng bàn tay, này hội sớm đem ý niệm từng nói qua “Đánh chết không lấy chồng” trong đầu đá đến lên chín tầng mây... Mặc dù thái độ tiểu tử kia không tốt, nhưng việc này nếu là soái ca làm tự nhiên có thể tha thứ

(=)) *gật gật, cái này ta đồng ý*), nhìn không thấy mò cũng không sai a, nga hắc hắc hắc hắc...

※ ※ ※

Giờ phút này trong ngự thư phòng

Hoàng Thượng ôn tọa long y, hết đường xoay sở nhìn Tĩnh Huyền Phong, “Cổ Tiểu Tiêu tuy là manh (*mù*) nữ, nhưng nàng này là người hiền hoà, y thuật cao siêu, người lại hàng năm chinh chiến bên ngoài, ở lại bên cạnh người chăm sóc không tốt sao?”

Tĩnh Huyền Phong mày nhanh tức (nhăn lại), “Phụ hoàng, nhi thần biết được Cổ ngự y từng cứu ngài một mạng, nhi thần đối Cổ ngự y là loại tình cảm cảm kích, nhưng nhi thần là đi đánh giặc đều không phải là du sơn ngoạn thủy, nhi thần nếu chiếu cố không chu toàn làm nàng ở chỗ hỗn chiến bị thương, nên như thế nào hướng phụ hoàng công đạo?”

Hoàng Thượng trầm tư một lát, cũng không vội không hoãn nói, “Nga? Trẫm nghe nói biên cương gần ba năm nay thế cục an ổn, lại nghe thấy hoàng nhi ở biên cương được vạn dân chỉ ủng hộ, giờ lại nghe hoàng nhi một phen giải thích, tựa hồ ngay cả một nữ tử cũng bảo hộ không được, chẳng lẽ là lời đồn sai lệch? Ai, này rất làm trẫm thất vọng rồi... Khụ khụ...”

Tĩnh Huyền Phong thấy Hoàng Thượng tức giận đến mức ho khan, vội vàng châm trà tiến lên, “Phụ hoàng bớt giận, đồn đãi là thật, nhưng nhi thần còn chưa nguyện cưới vợ, phụ hoàng lại cho nhi thần vài năm có được không?”

“Nói một ngàn nói một vạn lần, người chính là ghét bỏ Cổ Tiểu Tiêu là vị manh nữ! Khụ khụ...” Hoàng Thượng đã cùng Tĩnh Huyền Phong hàn huyên vài canh giờ, hảo ngôn khuyên bảo, cường bức dụ lợi đều đã dùng tới, nếu không phải hấn yêu thương đứa con thứ ba này, nếu không phải hấn sớm điều động nội bộ Tĩnh Huyền Phong vì tiếp theo chân Hoàng Thượng sớm chọn một người, nếu không phải vì bảo toàn tánh mạng Tĩnh Huyền Phong, hấn sao đành đem Cổ Tiểu Tiêu đưa đi biên cương chịu khổ.

Nhưng, giờ phút này lại không tiện nói rõ nguyên do, Hoàng Thượng chỉ có bất đắc dĩ thở dài, tùy theo phát ra khẩu vị nghi ngờ, “Trẫm tâm ý đã quyết, người nếu nhất định không chịu cưới vợ, vậy đừng nghĩ lại trở lại Vân thành. Bất quá, nếu đại hôn xong, người liền có thể mang Cổ Tiểu Tiêu hồi biên cương làm Trấn Nam vương của người đi “

Tĩnh Huyền Phong thấy Hoàng Thượng trịnh trọng truyền hạ mệnh lệnh, lửa giận hừng mầu (*mắt*) đứng lên, “Phụ hoàng bức nhi thần cũng vô dụng, ngài hay là muốn nhìn con dâu vừa qua khỏi cửa đã chết tha hương đi?”

“Người người người! ——” Hoàng Thượng sớm đoán được Tĩnh Huyền Phong sẽ dùng đến chiêu thức ấy, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn tất nhiên là cứng mềm không ăn, nói quá liền trở mặt, cùng hấn giống nhau như đúc tính tình quật cường!

Hoàng Thượng nhất thời vô án dụng lên, hai người giờ đã không còn theo khuôn phép cũ nói chuyện phiếm nữa, “Người dám đem Cổ Tiểu Tiêu giết chết, trẫm khiến cho người vĩnh viễn trần thủ biên cương, không thể hồi kinh! Còn có hơn mười lương câu (*ngựa chiến*) thượng phẩm người dưỡng ở trong hoàng cung kia, toàn làm thịt!”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ lạnh, “Ngài nếu không đuổi tận giết tuyệt, thần ngay tại biên cương ở cả đời, dù sao ở đó cũng không có gì là không tốt, này ngựa ngài muốn giết thì cứ giết đi, ta xem ngài lấy gia súc ra trút giận...”

“...” Hoàng Thượng khóe miệng vừa kéo, tức khắc khôi phục uy nghiêm thần sắc, “Khụ! Trẫm này không phải đang cùng người thương lượng sao? Người đứa nhỏ này thật sự là làm

cho trăm hồ đồ, không biết lớn nhỏ! Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa! Khi quân khác phạm thượng!”

“Là ngài khi nhi thân quá đáng đi, chuyện khác thân đều nghe theo ngài, nhưng hôn nhân đại sự cũng xin ngài cũng đừng quan tâm “

Dù sao cũng là con chính mình, mặc dù Hoàng Thượng thân là ngôi cửu ngũ ở trước mặt văn võ bá quan nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng đối với Tĩnh Huyền Phong mà nói, tựa hồ không có tác dụng, trăm phương ngàn kế đều vô dụng, đành phải bí quá hoá liều, “Tiểu Lý Tử! Mau truyền Cổ Tiểu Tiểu tân kiến “

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, “Ngài kêu nàng đến làm gì?”

“Trẫm không cãi với người nữa, nếu Cổ Tiểu Tiểu cũng không nguyện gả cho người, sự việc này coi như trẫm chưa đề cập qua!”

Tĩnh Huyền Phong định liệu trước giờ lên khước miệng, “Tạ phụ hoàng thông cảm “

“...” Hoàng Thượng lạnh lẽo liếc mắt nhìn hắn, chỉ mong dáng vẻ Cổ Tiểu Tiểu đoạn trang nhân thực có thể làm Tĩnh Huyền Phong thay đổi tâm ý.

—— “Phù phù!” Một tiếng qua đi, Cổ Tiểu Tiểu bốn chân bước vào cửa —— *(tỉ áy ngã a, khổ lắm)*

“...” Hoàng Thượng khóc không ra nước mắt, mở đầu, xuất sư bất lợi a!

“...” Tĩnh Huyền Phong ghen cười ngồi xồm trước mặt Cổ Tiểu Tiểu, “Dập đầu? Cổ ngự y không cần đại lễ này đi “

Cổ Tiểu Tiểu thấp giọng rửa một tiếng đứng lên, nhưng vì thời gian hạnh phúc ngày sau, nàng ra vẻ không có nghe đến mím cười, đối với không khí hạ thấp người hành lễ, “Ngự y Cổ Tiểu Tiểu, tham kiến Hoàng Thượng...” Nàng lại hướng Tĩnh Huyền Phong ở phía dưới, “tham kiến tam hoàng tử “

Hoàng Thượng vựng trộm nhất nhạc, hòa ái nói, “Tiểu Tiểu, trẫm muốn đem người gả cho tam hoàng tử, không biết ý của người như thế nào?”

Cổ Tiểu Tiểu cố ý làm ra một bộ thần sắc rối rắm, “Này... Toàn nghe Hoàng Thượng an bài “

“Phụ hoàng, người xem Cổ ngự y cũng không tán thành, nàng là sợ mặt rồng giận dữ “

“Ai nói ta không muốn ? Cầu còn không được “

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, tức khắc ghé ở bên người Cổ Tiểu Tiểu, nhỏ giọng bức bách nói, “Người nếu cố ý gả cho ta, ta cam đoan cho người không một ngày an lành!”

Cổ Tiểu Tiểu bất động thanh sắc đẩy Tĩnh Huyền Phong ra, “Khụ! Hoàng Thượng, ngài là muốn đem thần hương hổ lửa nhảy vào sao?”

Hoàng Thượng không rõ cho nên khơi mào mi, “Cổ ngự y là ân nhân cứu mạng của trẫm, trẫm như thế nào hại người?”

“Nga, tam hoàng tử vừa mới nhỏ giọng uy hiếp thần, còn nói chắc chắn mỗi ngày ngược đãi thần “

“Huyền nhi! Người còn nói qua mấy từ cường bức này? ! Rất vô lễ !” Hoàng Thượng kẻ xướng người họa tiếp tục nói, “Cổ ngự y đừng lo lắng, trẫm truyền một đạo thánh chỉ cho người, nếu tam hoàng tử ngày sau dám can đảm khi nhục người, luận quân pháp xử trí!”

“Tạ Hoàng Thượng che chở” Cổ Tiểu Tiểu âm thầm cười trộm, theo ta ngoạn *(chơi đùa)* ? Người còn non lắm.

“...” Tĩnh Huyền Phong nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn Cổ Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, hắn thật đúng là chưa từng thấy qua loại người chẳng phân biệt được trường hợp lại mang ghim kim đi đâm chọc, hắn tùy theo nheo lại mắt... To gan lớn mật tiểu người mù, ta sẽ cho ngươi hồi hận vì gả cho ta.

Tĩnh Huyền Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhẹ giọng nói, “Không tới một tháng, ta sẽ cho ngươi kêu khóc hồi hoàng cung “

Cổ Tiểu Tiểu cũng không chịu kém, “A a, ngươi cho chính mình là xã hội đen sao? Đến lúc đó còn không biết ai khóc trước đâu “

Tĩnh Huyền Phong mím môi cười, “Ta đường đường Trấn Nam vương còn trị không được ngươi cái tiểu người mù sao?”

Cổ Tiểu Tiểu vẽ mặt ôn hoà nói, “Ta có thánh chỉ trong tay, ngươi đừng đến ta một sợi tóc thử xem sao “

“Uy hiếp ta? ... Vừa ra khỏi kinh thành, có thân tự chịu “

“Ngươi có ý khi dễ một người mù sao?”

“Không phải là rất thú vị bình thường sao”

“Ta đây không lấy chồng !”

“Năm mơ!”

—— Hoàng Thượng nghe không rõ hai người đang khe khẽ nói nhỏ chuyện gì, bất quá xem hai người đầu cơ trả thù hữu thuyết hữu tiểu (*vừa nói vừa cười*), hắn không mất thời cơ nói

“Nếu Cổ ngự y không phản đối, kia Huyền nhi sao?”

Tĩnh Huyền Phong thái độ nhất thời một trăm tám mươi độ đại chuyển biến, ” Thánh chỉ Hoàng Thượng, nhi thần nào dám không theo “

“...” Cổ Tiểu Tiểu giằng co tại chỗ ngoài cười nhưng trong không cười, nói đến chuyện ngươi chết ta sống này, kỳ thật nàng có điểm hồi hận . Nàng vừa rồi sính võ mồm, nói nhanh quá không kịp ngăn lại , giờ phút này cái trán toát ra mồ hôi lạnh, mặc dù là soái ca nhưng cũng không thể đem mệnh ra đặt cược a!

“Hoàng Thượng, thần còn có một chuyện không rõ, vì sao tam hoàng tử nói muốn mang thần ra kinh? Thần muốn ở lại bên người hoàng thượng, cho nên mới vừa rồi...”

Tĩnh Huyền Phong nhất thời nắm bả vai nàng, tùy theo lời nói thăm thía, “Ngươi nếu thành tam hoàng tử phi, tự nhiên phải đi theo phu quân tới biên cương, này còn gì có thể nghi ngờ sao?” Hắn vừa nói vừa thêm lực ở bàn tay, Cổ Tiểu Tiểu biết vậy bởi bả vai truyền đến một trận đau nhức... Còn chưa ra khỏi hoàng cung mà đã bắt đầu động thủ , này mà ra khỏi cung, nàng chắc sẽ chết không toàn thây.

Hoàng Thượng nhìn ra hai người này trong lúc trao đổi có chút quỷ dị, nhưng mục đích của hắn chính là làm cho hai người thành thân, hắn tức khắc đón ý nói hòa theo, “Huyền nhi nói phải, trăm tất nhiên là luyện tiết ngươi rời đi, nhưng trăm cẩn thận nghĩ tới, ngươi cũng mười bảy tuổi , cũng có một ngày hội rời hoàng cung, tam hoàng tử là như ý lang quân trăm cẩn thận tình tứ tuyển cho ngươi, ngày sau chắc chắn hảo hảo chiếu cố ngươi, trăm thật cảm thấy vui mừng a...”

“...” Đầu bả vai nàng đều nhanh bị bóp nát, vui mừng cái đầu.

“Nhưng là thần hành động không tiện, tất nhiên hội đối tam hoàng tử tạo thành làm phức

tạp, vẫn là...”

“Sẽ không! Bồn vương thủ hạ mấy vạn binh lính, còn ‘Chiếu cố’ không tốt người sao?”

“...” Một người một ngụm nước miếng cũng có thể chết đuối nàng.

Hoàng Thượng cười gượng hai tiếng, “Trẫm đoán trước không sai, hai người các người ăn nhíp với nhau, vậy việc hôn nhân này cũng định ra rồi “

“Ta không...”

“Ta Hoàng Thượng tứ hôn, nhi thần hy vọng nội trong ba ngày thành hôn, biên cương còn có rất nhiều việc chờ nhi thần trở về xử lý” Tĩnh Huyền Phong lấy khủy tay đẩy Cổ Tiểu Tiểu một chút, tiểu lí tàng đao (*trong nụ cười có đao*) nhắc nhở nói, “Cổ ngự y đây là sao a? Hay là vui vẻ đến quên hết tất cả ? Còn không mau tạ long ân “

Cổ Tiểu Tiểu thấy đại cục đã định, vì kéo dài thời gian, nhất thời giả bộ bất tỉnh té ngã trên đất... Hoàng Thượng mâu trung cả kinh đứng lên, Tĩnh Huyền Phong mím môi cười, thông dong ôm nàng lên, “Phụ hoàng, có lẽ Cổ ngự y là quá kích động, nhi thần tự mình đưa nàng hồi cung nghỉ ngơi” nói xong, Tĩnh Huyền Phong xoay người đi ra khỏi ngự thư phòng... Hoàng Thượng nhìn bóng dáng một đôi “Ân ái”, như trút được gánh nặng an tâm cười.

Đi được một đoạn, Tĩnh Huyền Phong nhẹ buông tay đem Cổ Tiểu Tiểu đặt ở trên mặt cỏ, “Đừng giả chết tiểu manh nhi (*tiểu người mù cũng được nhưng Ta “sính” từ nhi, các bác thông cảm =)))*), mặc dù là chết thật , bồn vương dù kéo quan tài cũng phải lôi người ra khỏi kinh... Chắc chắc, trên trời có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, tự cầu nhiều phúc đi “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt tiếp tục giả chết... Người ta xuyên qua, tổng hội được một cái nửa soái ca thích thượng đi? Khả năng cố tình vượt qua lại gặp phải một cái cảm thú, cho dù người ta xuyên qua có gặp phải cảm thú, nhưng tốt xấu cũng phải có mắt để nhìn đường, để biết hướng thế nào mà chạy đi?

=====

“Châm” có thể giết người?

Cổ Tiểu Tiểu nắm chặt tay cung nữ, một trăm ba mươi bốn lần thỉnh cầu nói, “Mang ta ra cung đi! —— “

Cung nữ tự nhiên nghe bật cười, “Chủ tử, người đừng náo loạn, ngày mai là ngày đại hôn, có thể gả cho tam hoàng tử ngài còn không thỏa mãn?”

“Hắn là ma quỷ ăn tươi nuốt sống, vừa ra khỏi kinh thành hắn hội đem ta ăn sống nuốt tươi ! Nể tình nghĩa chủ tớ giữa hai ta, người giúp ta lần này được không?”

“Chủ tử lại nói đùa, ngài người mang tuyệt kỹ như thế nào bị khinh bỉ?”

“Tuyệt kỹ? Ta có cái gì?”

“Châm cứu nha, chủ tử chẳng lẽ đã quên, năm trước con sư tử Hoàng Thượng dưỡng bị xổng chuồng, ngài nhất châm bay ra liền làm con sư tử kia ngã xuống đất, khiến đám nô tài ở đây một trận bội phục ” (*hoảng*)

“...” Châm cứu, nàng hiện tại trừ bỏ có thể lấy châm xỏ lỗ tai, cái gì cũng không biết!

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu sờ soạng hộp châm cứu ôm vào trong ngực, thật sự không được, trong đầu cũng một phen phóng châm Tĩnh Huyền Phong lấy máu!

“Vốn là người mù, vì sao hội lập tức chuẩn huyết vị ở đâu?”

“Ha ha, ngài sao hỏi nô tài nha? ... Bất quá, này vẫn là ngài có chỗ không giống người

thường ” cung nữ một bên giúp nàng châm trà một bên bắt đắc dĩ thở dài, “Bất quá, nô tài ngày sau không thể đi theo tả hữu hầu hạ , nghe nói tam hoàng tử mặt khác vì ngài an bài chọn người, này từ biệt không biết năm nào tháng nào lại có thể gặp mặt “

Cổ Tiểu Tiểu chất phác ngồi ở trên ghế, kết luận nói, “Kia nhất định là... Sau này không gặp lại”

Cung nữ không rõ cho nên loạn thương cảm một trận, lưu luyến không rời ngồi xỏm trước người Cổ Tiểu Tiểu, “Chủ tử, nô tài luyến tiếc ngài, ngài ngày sau nhất định phải chiếu cố tốt chính mình “

“Người nếu thực luyến tiếc ta, liền mang ta ra cung đi ——” Cổ Tiểu Tiểu lần thứ một trăm ba mươi lăm khẩn cầu nói.

Không chờ cung nữ đáp lại, phía sau liền truyền đến một đạo thanh âm hùng hậu, “Muốn ra cung , bốn vương mang người đi “

“Nô tài thỉnh an tam hoàng tử ” cung nữ tức khắc quỳ thân hành lễ, nàng thấy Cổ Tiểu Tiểu vẫn không nhúc nhích ôm hộp châm cứu, lại hảo tâm nhắc nhở Cổ Tiểu Tiểu, “Chủ tử, tam hoàng tử đến xem ngài “

“...” Âm hồn không tiêu tan!

Tĩnh Huyền Phong chỉ hướng cung nữ mệnh lệnh nói, “Từ nay về sau, người không cần lại hầu hạ Cổ ngự y ” lời còn chưa dứt, chỉ nghe một trận tề xoát xoát chạy bộ thanh đình trệ ở trong phòng, hần trở lại vỗ vỗ bả vai trưởng thị vệ, “Chuẩn hoàng tử phi, giao cho người “

Thị vệ trưởng tận trung cương vị công tác nói, “Vâng! Vì thân thể sống chết bảo hộ an nguy hoàng tử phi, cam đoan ở trước đại hôn sẽ không ly khai nơi đây nửa bước!”

“...” Tiểu tử này thực tặc, vì ngày sau có thể muốn làm gì thì làm ngược đãi nàng, thật đúng là đối nàng “Mọi cách che chở” a!

“Tam hoàng tử!” Cổ Tiểu Tiểu không thể nhịn được nữa đứng lên, tùy theo nhếch lên một chút tươi cười, “Không biết tam hoàng tử có thể cùng ta nói chuyện hay không “

Tĩnh Huyền Phong hai tay khoanh ngực, không nhanh không chậm nói, “Thực không đúng dịp, không rảnh” hần xoay người đi ra gần cửa lại dừng lại cười, “Để sau đại hôn, còn nhiều thời gian nói chuyện phiếm, lúc này không cần vội” lời nói phiêu đăng ngân nga ở cuối khúc hành lang, tựa như tiếng ma quỷ triệu hồi.

Cổ Tiểu Tiểu nản lòng thoái chí ngồi xuống... Không khỏi an ủi chính mình, nhân a nhân a, chết tử tế không bằng còn sống, chỉ cần bạn hữu không tuyệt tình! Nàng... Tuyệt không tự sát!

Nếu hôn nhân đối với người khác là phần mộ, kia hôn nhân của nàng chính là vào phần mộ còn phải bồi cương thi lẫn lộn. (*Phong ca là soái cương thi nhảy tung tung =*)))

※ ※ ※

Tĩnh Huyền Phong ở ngày đại hôn chính thức sắc phong Cổ Tiểu Tiểu là Trán Nam Vương phi.

Sau khi cử quốc chúc mừng hôn lễ kết thúc, Tĩnh Huyền Phong liền hướng Hoàng Thượng chào từ biệt, lý do là biên cương không thể không người trấn thủ, Hoàng Thượng mặc dù muốn giữ lại, nhưng Tĩnh Huyền Phong cá tính hần hiểu biết nhất, có thể cam tâm tình nguyện cưới Cổ Tiểu Tiểu đã là cấp mặt mũi cho hần.

Mà Cổ Tiểu Tiểu trừ bỏ duy nhất ôm được hộp châm cứu, liền bị một đám binh lính “Có lễ” thỉnh lên xe ngựa hoàng gia hoa lệ, đội ngũ chậm rãi suốt đêm rời khỏi kinh thành, Tĩnh

Huyền Phong còn “Hảo tâm” nói cho nàng, bởi vì nàng là người mù, sẽ không cần phải tránh đi.

Giờ phút này, Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở bên trong xe ngựa xóc nảy kịch liệt, lưu lại hai hàng nước mắt “Chua xót”... Dựa vào! Đây xe ngựa không thể chậm một chút a! Mong đều nhanh biến thành nở hoa .

“Phu xe ! Người sao phải chạy nhanh thế a?”

“Hồi bẩm Trấn Nam Vương phi, trên con đường này thường xuyên có dã thú lui tới, vì an toàn chỉ có thể mau chóng chạy đi “

“...” Cổ Tiểu Tiểu vội vàng lùi vào trong xe, Tĩnh Huyền Phong sẽ không đem nàng ngay tại chỗ tử hình đi?

Vừa nghĩ vậy, nàng đột nhiên cảm thấy đầu xe trầm xuống, cảm giác một người đã lên xe ngựa, Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng nắm chặt tay vịn, vừa nói ma quỷ, ma quỷ đã đi ra .

Tĩnh Huyền Phong ngêng ngang ngồi ở bên cạnh nàng không vị thượng, “Tiểu manh nhi, có đói bụng không “

“Ta không đói bụng, ta nghĩ đám dã thú kia cũng không đói “

Tĩnh Huyền Phong giật mình, không khỏi gương giọng cười, “Thế này mới mới ra khỏi thành, người liền nhắc nhở ta hành hung sẽ không tốt lắm “

Cổ Tiểu Tiểu lần theo ghế dựa tìm đến tay Tĩnh Huyền Phong, nhất thời hai tay cầm, tình thâm ý trọng chân tình nói, “Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, người sẽ không thực đem ta làm thế đi?”

Tĩnh Huyền Phong ánh mắt dừng ở trên tay nàng, khóe miệng hơi hơi giơ lên, tùy theo đưa tay chỉ hút ra, “Sớm biết hôm nay sớm không nên có lúc trước, chắc chắn, chọc giận bốn vương hậu quả thật thảm thiết a...”

“Ta nào có chọc giận người ? Là người lòng dạ rất hẹp hòi đi “

“Sức mạnh người ở trước mặt phụ hoàng cáo mượn oai hùm đi đâu hết vậy? Nếu không phải người nói năng lỗ mãng, giờ phút này chính mình còn thư thư phục phục ở trong tẩm cung, có cung nữ hầu hạ , hậu cung nương nương nịnh hót , bốn vương thực thương cảm người “

Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt cúi hạ bả vai, oán hận nói, “Ta phát hiện người người này thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, quên đi, nếu ta phải gặp tiểu nhân, vậy mặc cho số phận đi” lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy cổ chợt lạnh, nàng thật cẩn thận dùng đầu ngón tay chạm vào chạm vào, nhất thời trong lòng cả kinh, ” Người không được a, lấy đao đặt trên cổ vợ?”

“Đối phu quân lời nói bất kính, người còn dám xưng là vợ chồng?”

“Lão đại! Ta cầu xin người lý trí một chút được không? Chẳng lẽ ta một câu nói sai thì phải chết sao?”

Tĩnh Huyền Phong không nhanh không chậm buông đao, hần trịnh trọng nói, “Thân là hoàng tử phi, mỗi tiếng nói cử động của người đều có người nhìn vào, hay là người hy vọng chính mình trở thành đối tượng cho dân chúng trà dư tửu hậu nói giỡn?”

Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ kinh ngạc trừng lớn mắt, “Nha, ta nay thành nhân vật của công chúng, ân ân ân, về sau sẽ chú ý, cũng không biết có thể hay không có đội vệ sĩ đi theo họa...”

Tĩnh Huyền Phong không hiểu nàng đang hồ ngôn loạn ngữ chuyện gì, tùy tay niết cầm của nàng, nhìn cặp mắt to vô thần của nàng, “Người từ nhỏ chính là người mù sao?”

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hơi thở ấm áp của hân thổi tới chớp mũi mình, không mất thời cơ trình diễn tiết mục khổ tình, “Ân, vừa sinh ra đã là người mù, suốt ngày trong bóng đêm thống khổ giãy dụa, nhớ rõ mới trước đây, ta vì có thể thuận lợi đi ra cửa, liền đầu rơi máu chảy, tự mình làm một chút cơm, trên tay lại bỏng tới mức sưng phồng... Thực thê thảm đi?”

Tĩnh Huyền Phong yên lặng một cái chớp mắt, tùy theo gật gật đầu, “Nói đến như thế, người có thể sống đến hôm nay cũng coi như sinh mệnh ương ngạnh, xem ra ta phải nghĩ nhiều biện pháp sửa trị người “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hít một ngụm khí lạnh, may mắn nàng chưa nói chính mình ngã xuống vách núi lại có thể leo lên, nếu không tên cầm thú này khẳng định phải thử một chút.

Tĩnh Huyền Phong giơ cằm của nàng lên nhìn về phía ánh của nàng mắt, “Thật sự một chút sáng đều không cảm thấy sao?”

“Ân, tôi đen.” Cổ Tiểu Tiểu lần này thành thật trả lời.

Tĩnh Huyền Phong tựa hồ thực vừa lòng với đáp án này, liền cởi áo tháo thắt lưng đôi điệu chú rở hồng trang (*giờ em đã hiểu tại sao anh vừa lòng =3=*)... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy trên mặt bị cái gì đó trùm kín, vừa kéo xuống lại bị cái khác trùm lên, nàng thở dài, “Ta nói tam hoàng tử thân ái, ta không phải giá treo quần áo của ngài “

Tĩnh Huyền Phong cảm thấy năng lực lĩnh ngộ của nàng quả thật có điểm thấp, kiên nhẫn nhắc nhở nói, “Ta là bảo người đứng lên hầu hạ ta thay y phục “

Cổ Tiểu Tiểu khó tin chỉ chỉ chính mình, “Ta ngay cả thay quần áo chính mình đều thành vấn đề, người còn bảo ta hầu hạ người? Nga, cũng đúng, nếu không khó xử ta, trong lòng người là cỡ nào cỡ nào khó chịu a...”

Tĩnh Huyền Phong không thềm phủ nhận, đôi quần áo xong lại đem một bộ quần áo đưa cho nàng, “Muốn ta giúp người thoát sao?”

Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng che “Sân bay” ... Đây căn bản đáng người ngay cả sắc dụ cũng không có, nếu không nàng tình nguyện dùng thân thể đổi lấy bình an, “Không cần, ta sợ phiền tay của ngài” nàng vừa nói vừa chuẩn bị tháo mũ phượng, nhưng cũng không biết đám cung nữ kia đem thứ này trạc ở trên đầu nàng thế nào, rút nửa ngày một chút cũng chưa động, “Giúp ta đem cái này tháo xuống, đa tạ “

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh đi lên trước đùa nghịch trong chốc lát, chỉ nghe Cổ Tiểu Tiểu nhe răng trợn mắt kêu to không ngừng, hân không khỏi hơi hơi nhíu mi, “Đừng kêu, nữ nhân thật sự là phiền toái “

Cổ Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy da đầu run lên, nàng hướng phía trước tùy ý đẩy hân một phen, nhưng lòng bàn tay lại vừa vịn chộp vào đũng quần của hân (*hự, mù cũng có cái... :”>*), Tĩnh Huyền Phong tại chỗ bất động, nhìn nhìn vị trí tay của nàng, nhất thời lui về phía sau hai bước, liền hỏn hỏn nói, “Biết được chính mình không thấy cũng đừng có sờ loạn, biết không?”

Cổ Tiểu Tiểu xấu hổ ho khan hai tiếng, “Hô to gọi nhỏ cái gì? Bình tĩnh...”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng mặt không đỏ tâm không khiêu, một mạch đem mũ phượng trên đầu nàng nhỏ xuống, Cổ Tiểu Tiểu kinh kêu một tiếng, mái tóc đen như thác nước phân tán tinh tế trên thắt lưng, nàng đau đến khóe mắt đầy nước, trong lòng thầm mắng tên cầm thú này không chết từ tế được, nhưng ở ngoài mặt chính là không dám lên tiếng chỉ nhu nhu da đầu.

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng một bộ dáng tội nghiệp, ngồi ở góc xe ngựa sáng sủa yên lặng

xem xét... Mà Cổ Tiểu Tiểu đợi trong chốc lát không nghe được thanh âm gì, nàng vừa nức nở vừa cời tân nương trang công kênh, lằm bằm lầu bầu nói thầm, “Vương bát đản... Tiểu cô nãi nãi nếu có thể thấy, phi sát... Xuy ngư (*trâu ngư?*), phi ngược ngưi đến sông cũng không được... Xuyên qua trở thành ngưi mù liền đủ không hay ho , còn muốn chịu đựng ngưi, bức ta nóng nảy, ta sẽ chết ở trước mặt ngưi, làm lệ quỷ mỗi ngày hù dọa ngưi... Ô ô...”

“...” Tĩnh Huyền Phong mím môi ghen cười, tiểu manh nhi còn dám khẩu xuất cuồng ngôn, xem ta ngày sau như thế nào chinh ngưi.

Cổ Tiểu Tiểu phát hiện một sự kiện, quần áo này vốn thoát dường như mãi không hết, nhất kiện lại nhất kiện, chính là sờ không tới thịt, nàng không kiên nhẫn tiếp tục lải nhải, “Bao vây kín như vậy, ta là bánh chưng sao?”

Đợi đến khi nàng thật vất vả thoát còn lại nhất kiện cái yếm thì... Con ngựa phát ra một tiếng kinh đề (*hí*), chỉ thấy xe ngựa nhất thời nghiêng sang một bên, nàng kinh kêu một tiếng té ngã trên đất, ngay sau đó lại là một cái vật lớn đặt ở trên người nàng, nàng ăn đau nheo mắt lại, vừa muốn mở miệng, chỉ nghe Tĩnh Huyền Phong hướng ngoài xe ngựa giận kêu một tiếng, “Xảy ra chuyện gì ?”

= _____ =

Chương 3 : Lấy thù dụ sói

“Khởi bẩm Trấn Nam vương, mới vừa rồi thấy sói làm ngựa chân kinh, tiểu nhân đáng chết...”

Tĩnh Huyền Phong như trước đặt ở trên người nàng, Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng vừa kéo, tiểu tử này là nhìn trộm, đang cân nhắc chế ngạo hấn như thế nào, lại cảm thấy cái ót bị một cái bàn tay to giữ ... Cổ Tiểu Tiểu sờ sờ qua vị trí bên cạnh, nguyên lai là y ngồi bên cạnh...

Mọi thứ hết thấy đều trở về như cũ, Tĩnh Huyền Phong tức khắc đem cái tay kia rút ra khỏi đầu nàng, mu bàn tay đã bị chiếc ghế đâm cho sưng đỏ một mảnh, hấn cũng không lên tiếng lắc lắc tay... Vừa muốn đi ra ngoài, lại phát hiện Cổ Tiểu Tiểu quỳ trên mặt đất tìm kiếm quần áo, tóc dài của nàng tùy ý phiêu tán, nhẹ nhàng cọ trên mặt sàn...

Tĩnh Huyền Phong bắt đắc dĩ thở dài quay trở về, lấy ra trọn bộ quần áo trong đồng hồ động, nhất thời xúc động cứng rắn cười nàng, nhưng tựa hồ cũng không hảo ngoạn như trong tưởng tượng, hấn không khỏi lẩm bẩm, “Ta tựa hồ tự tìm phiền toái “

Cổ Tiểu Tiểu ghen đã nửa ngày, rốt cục tức giận tiếp nhận quần áo, “Đồ rình trộm!”

“Trộm, người nói bốn vương là đồ rình trộm? !” Tĩnh Huyền Phong tức giận đến gân xanh cũng nổi hết lên, hấn đứng dậy lôi Cổ Tiểu Tiểu tới thác thượng, tùy tay kéo cái yếm nhỏ của nàng khiêu khích nói, “Ta đây sẽ quang minh chính đại nhìn, người làm gì được ta?” (*ca thật mặt dày*)

“...” Biền thái.

Cổ Tiểu Tiểu mặc kệ hấn, thật cẩn thận ngồi xuống, dùng trầm mặc chống lại hành vi vô sỉ của tên rình trộm này, nhưng nàng cảm thấy một bàn tay trên ngực mình, “Đừng náo loạn, không thấy cơ ngực của người so với ta còn lớn hơn” (*tỉ ời, này đâu phải nguyên nhân mà nữ nhi có thể lấy ra trong hoàn cảnh này??? =__=*)

Vừa nghe lời này, Tĩnh Huyền Phong không khỏi nhìn lại cơ ngực rắn chắc của mình, lại nhìn qua Cổ Tiểu Tiểu ngực có chút nổi lên ... Tùy tiện ném quần áo lên đầu nàng, “Người thật là biết thân biết phận “

“Phát dục bất lương (*dậy thì kém*) không phải lỗi của ta, chỉ có thể trách xã hội cũ này không có phong ngực sương (*ta đoán nó là áo ngực, ai bik thì nói ta nhá 😊*)” Cổ Tiểu Tiểu không cho là đúng cầm lấy quần áo, bỗng ngực bị một bàn tay lớn trụ... Nàng hữu khí vô lực ngồi xuống, tận tình khuyên bảo, “Mặc dù ngực có điểm nhỏ, nhưng ta cũng là nữ nhân, tam hoàng tử có nên tôn trọng một chút? Ngài loại này không kiêng nể gì sò khiến ta thực xấu hổ “

Nói, Tĩnh Huyền Phong mười sáu tuổi đã đến biên cương trấn thủ, chinh chiến bảy năm bên người lại toàn là nam nhân, mà lúc này, hấn là lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát một cái thân thể nữ tử, hấn thừa nhận chính mình có chút tò mò (*giờ học giới tính cho xử nam 23t, ọe*)

Tĩnh Huyền Phong quả thực đem Cổ Tiểu Tiểu làm rối đùa giỡn, hấn ngồi xuống, nhìn Cổ Tiểu Tiểu đang bị vây tọa trước mặt, ánh mắt tự do di chuyển trên dáng người trắng nõn tiêm gầy...”Trong xe ngựa thực nóng “

Cổ Tiểu Tiểu lại cảm thấy một trận gió lạnh theo cửa xe thổi vào, nàng không khỏi đánh cái lạnh run, xoa xoa hai tay không hồn giận nói, “Người xem đủ chưa, xem đủ rồi thì mau đưa quần áo cho ta “

“Chưa” hần trả lời thực rõ ràng, thuận tiện giữ cánh tay của nàng.

“...” Bụng đói ăn quàng.

Tĩnh Huyền Phong nâng mắt lên nhìn khuôn mặt Cổ Tiểu Tiểu, Mặt nàng chỉ nhỏ như bàn tay, lông mi vừa thanh lại vừa dài, ánh mắt rất lớn lại không có nửa phần sáng rọi, hơn nữa biểu tình của nàng hiện tại lại thờ ơ , tóc dài tha thướt...”Người nhìn như một cái cô hồn dã quỷ “

“...” Kia ngài còn xem như vậy nửa ngày.

“Người lời này cũng quá đả thương người , xấu liên xấu đi, còn nói giống quỷ, người mới là nam nhân ác độc từ trong lời nói” Cổ Tiểu Tiểu bình tĩnh định đứng lên, lại bị Tĩnh Huyền Phong nắm đùi kéo ngồi tại chỗ, kiên nhẫn giải thích nói, “Ta vẫn chưa nói người xấu, chính là nói người giống nữ quỷ “

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, “Kia ngài có thể nói cho ta biết, này hai cái! Có gì khác nhau sao?”

Tĩnh Huyền Phong nghĩ nghĩ, “Thôi, nói người cũng không biết “

Là người giảng không rõ đi? ! Cổ Tiểu Tiểu thật muốn đâm đầu chết đi, một người nam nhân nhìn một nữ nhân trần truồng 10 phút cư nhiên còn có thể thảo luận người cùng quỷ chênh lệch, chủ nhân của cái thân thể này cũng thất bại quá đi!

Tĩnh Huyền Phong nghiêng đầu nhìn xem biểu tình của nàng, duỗi tay ra ôm lấy cổ nàng , không chút để ý ra lệnh, “Hôn ta.”

“Ta, không hôn!”

“Người là thê của ta,lời nói bốn vương chính là mệnh lệnh “

Cổ Tiểu Tiểu rất nhanh bị hần biến thành thần kinh, nàng giãy dụa lui về phía sau, “Người đến tốt cùng là muốn làm gì a? Biến ta thành tam bồi tiểu thư sao, tôn nghiêm của ta để đi đâu?”

“Tam bồi tiểu thư là làm gì?”

“Bồi uống bồi tán gẫu bồi ngủ ” (*y tĩ chắc là chỉ kĩ nữ a*)

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, “Kia không phải chính là chuyện người nên làm sao?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên linh cơ vừa động, còn thật sự ôm bả vai Tĩnh Huyền Phong nói, “Thân người cũng được, bất quá nói điều kiện trước, ngày sau người có thể không để ý tới ta, nhưng không thể tìm ngược đãi ta, thành giao sao?” Hành động của nàng rõ ràng là hiến thân miễn ngược, ra vẻ tôn nghiêm cũng không đáng được vài cái tiền.

Tĩnh Huyền Phong thông thả trát trát nhãn tình, “Không có cửa” nói xong, hần đem quần áo trả lại cho Cổ Tiểu Tiểu, tâm tình tốt nhảy ra khỏi xe ngựa.

Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến đỉnh đầu bốc khói trắng, mới đầu nghĩ đến Tĩnh Huyền Phong đi bằng sơn nam lộ tuyến (*lạnh lưng*), kỳ thật hần chính là cái đồ phúc hắc lưu manh!

... Đợi nàng mặc quần áo, tức khắc đem hộp châm cứu ôm ở trước ngực, nàng rút cục bừng tỉnh đại ngộ một chuyện, tình cảnh nguy ngập của nàng , cổ đại nữ nhân căn bản không có địa vị đáng nói, nam nhân chính là thiên, nữ nhân chỉ là con kiến nhỏ, đường sống duy nhất chính là buộc Tĩnh Huyền Phong cùng nàng ly hôn hoặc là xuất hiện nữ tiểu tam (=là tam bồi

tiểu thư bên trên ý, bất quá lần này là chỉ có nữ nhân nào đó xen vào)!

Nàng không khỏi lại cảm thán: vì sao người ta xuyên qua đều có thể ở ngoài muốn làm gì thì làm, vì sao người ta xuyên qua sẽ xuất hiện vài cái anh hùng cứu mỹ nhân vừa có tiền vừa có thể, vì sao sao nàng xuyên qua lại thành mù!

“Vương phi, Vương gia thỉnh ngài đi qua” xa phu đứng ở ngoài xe ngựa, tất cung tất kính bẩm báo.

Cổ Tiểu Tiểu đi lại tập tễnh vén rèm cửa lên, “Hắn có phải hay không 1 phút không ép buộc ta, trong lòng liền thấy không thoải mái?”

“Nô tài không dám thêm bình luận” xa phu bắt câu ngôn tiểu đáp lại.

Cổ Tiểu Tiểu đỡ lấy cổ tay xa phu, gian nan xuống xe ngựa, dọc theo thạch Tử Lộ đi ra sau một lúc, đột nhiên bị một người ôm thắt lưng, tức khắc nhẹ nhàng dựng lên ngồi ở trên lưng ngựa, vó ngựa thông thả đi trước ——

“Đêm nay ánh trăng rất đẹp “

“Ta lại nhìn không thấy “

“Chính vì ngươi không thấy được, bản vương mới ngầm ý nói một chút cho ngươi “

“Càng thêm một nhọc thôi”

“Chính vì ngươi mệt nhọc, bản vương mới muốn giảng cho ngươi nghe “

“Ngươi tốt đẹp ở đâu? Chính là đôi cái phương pháp không cho ta ngủ?”

“Thông minh “

“...” Ngược đãi cuồng!

Tĩnh Huyền Phong nhìn về phía bầu trời “Màn đêm đẹp như vậy ngươi lại nhìn không tới, kỳ thật cũng rất đáng thương “

Cổ Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng ứng thanh, tùy tiện ra vẻ khát khao bóng đêm dựa về phía sau “Ta đây ngẩng đầu lên cảm thụ một chút...”

Tĩnh Huyền Phong nhìn xuống hai má của nàng, phát hiện hô hấp của nàng đã bắt đầu đều đều bằng phẳng, “Không được ngủ “

“Ta không ngủ... Chính là, ở thường thức...” Cổ Tiểu Tiểu nghĩ đến chính mình nói thật sự rõ ràng, kỳ thật xèo xèo ô ô tất cả đều là nói mớ.

Tĩnh Huyền Phong khịt mũi cười, “Ta thực hoài nghi ngươi đến biên cương sẽ sinh tồn như thế nào, vạn nhất lạc đường ta cũng sẽ không tìm ngươi đi “

“Ngươi xác định... Ta có thể sống đến biên cương sao? ...”

Tĩnh Huyền Phong phát hiện nàng lại tiến vào mộng đẹp, đem áo choàng khoát lên trên người nàng, tùy theo một đôi duệ mâu nhìn quanh bốn phía, bởi vì bọn họ đã tiến vào nơi đã thú thường lui tới càn rỡ .

... Mà Cổ Tiểu Tiểu mộng, cũng là ngũ thải ban lan, có rất nhiều bướm đầy màu sắc bay lượn quanh khóm hoa, mà khi nàng ngưỡng mộ nhìn lên, liền có vô số ngân châm như mưa rơi xuống mắt nàng... Nàng sợ tới mức từ trong mộng bừng tỉnh, vừa mở miệng hô hấp vừa nhẹ nhàng sờ lên mí mắt... Nay mộng nàng đã thấy vài lần, hơn nữa mỗi lần đều là bị mấy cây ngân châm làm tỉnh lại... Nàng mặc dù khi xuyên qua cũng có được trí nhớ của thân thể này, nhưng tựa hồ cũng không phải đầy đủ, rất nhiều thời điểm, phải tập trung mới có thể nhớ lại được, tục ngữ nói ngày nghĩ nhiều đêm nằm mộng, này phải chăng cũng ám chỉ có ý tứ gì?

“Ta ngủ bao lâu?”

“Người không phải đang thương thức sao?”

“...” Cô Tiểu Tiểu mặc dù nhìn không thấy, nhưng luôn có thói quen nói tới nói lui, nàng xoay quá thân xem phía sau, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ nghe cách đó không xa truyền đến vài tiếng sói kêu, nàng theo bản năng kẹp chân ngồi ở trên lưng ngựa, bắt lấy vạt áo Tĩnh Huyền Phong mãnh liệt lay động, “Có, có sói “

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng ứng thanh, “Cùng đã nửa ngày, mười đến chỉ đi “

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, rất sợ chết ôm lấy thắt lưng Tĩnh Huyền Phong, “Ta gầy như vậy, sói hẳn là không thích ăn sườn, người có biết ta hiện tại có cảm giác gì không?”

“Hồn phiêu phách tán?”

“Không phải, thật giống như lái xe tiến vào vườn bách thú hoang dại , đột nhiên xe không nổ máy , cửa kính xe cũng rớt... Nói tóm lại là chỉ còn đường chết “

Tĩnh Huyền Phong không rảnh để ý nàng, làm mẫu giờ lên cung tiền, đội hộ vệ hoàng gia tề xoát giờ lên một loạt cung tiền vận sức chờ phát động... Tĩnh Huyền Phong đang định bắn chết bầy sói, lại cảm thấy Cô Tiểu Tiểu rất lâu không thể thông thuận hô hấp, hẳn dương môi cười, buông cung tiền xuống, lại làm thủ thế, ra lệnh một loạt cung tiền thủ án binh bất động... Hắn đột nhiên nhắc bả vai của nàng trực tiếp đặt xuống ngựa, “Ánh sáng không tốt, vì bảo đảm vạn vô nhất thất, người đi thẳng về phía trước đi, tận lực đem bầy sói dẫn gần chút” Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này “A a” kêu to hai tiếng, nhất thời ôm chân ngựa không buông tay, “Tĩnh Huyền Phong! Ta khả theo người này tìm được nguyên do! Nguyên lai ‘Lấy đũa nhỏ ra dụ sói’ lời này, chính là theo người mà ra đến —— “

Tĩnh Huyền Phong há mồm cười nhưng không để thành tiếng, nghiêm túc nói, “Lời ấy sai rồi, người là thê của ta “

Đuôi ngựa ba không ngừng đập trên đầu Cô Tiểu Tiểu, giống như đang dỗ nàng, nàng như trước giãy dụa, “Còn có một câu đâu, lấy vợ ra dụ lưu manh”, ta xem chuyện này cũng không xa đâu”

“Đừng xả chuyện tào lao, nhanh đi, đây là mệnh lệnh” Tĩnh Huyền Phong trong giọng nói không hề có ý vui đùa .

“...” Cô Tiểu Tiểu run run đứng lên, vừa đi về phía trước vừa nguyên rủa nói: đi! Nhất định phải nhớ lần xuyên qua bị mù này, người chờ đấy Tĩnh Huyền Phong, nếu Diêm Vương gia lại nói cho ta một lần cơ hội xuyên qua nữa, ta phải xuyên qua trở về làm nương người ! Vừa sinh ra được liền bóp chết người cái tiểu thằng nhóc.

... Tĩnh Huyền Phong thấy nàng đi nửa ngày quả thật cách chính mình càng ngày càng xa xôi, nhưng nhưng cũng không phải hướng hẳn chỉ, không khỏi khẽ cười một tiếng dùng hòn đá nhỏ quăng nàng, “Người là con của ?”

Cô Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới một cái quảng cáo thuốc hạ sốt: hai con cua ở bờ biển gặp nhau, một con toàn thân đỏ bừng, một con khác khỏe mạnh hảo tâm hỏi: người anh em! Định nấu cho ai ăn?

Nàng hiện tại chính là con cua sinh bệnh kia —— nấu cho Tĩnh Huyền Phong cái tên vương bát đản này!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng khiếp sợ bước từng bước về phía trước, mím môi cười lại bung lên cung tiền... Bầy sói ngửi được mùi thịt người, nóng lòng muốn tiến về phía trước sử dụng móng vuốt sói... Đi được vài bước, Cô Tiểu Tiểu đã cảm thấy một trận hơi thở tanh hôi

tràn ngập bốn phía, nàng nhất thời ngồi xổm xuống “Oa” một tiếng khóc lớn lên, cùng lúc đó, con sói hoang đầu đàn, mắt tóe ra lục quang, mở ra mồm to đầy máu hướng Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên phác khởi... Chỉ thấy vạn tên tề phóng ra vào bầy sói, mà con sói đầu đàn cũng bị Tĩnh Huyền Phong bắn ngay giữa họng, sói tru một tiếng bị mất mạng ngã xuống đất, trong khoảnh khắc, trong khoảnh khắc sói huyết phun trào bao phủ khắp váy áo Cổ Tiểu Tiểu ——

Tĩnh Huyền Phong gương giọng cười, đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu đem nàng ôm lấy, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu một chuỗi xuyên nước mắt dừng ở trên mu bàn tay hấn, hấn tức khắc thu liễm khóe miệng, an ủi nói, “Đừng khóc a, ta chỉ là đùa giỡn với ngươi đâu, còn có thể thực bắt ngươi làm mối sao?”

Cổ Tiểu Tiểu vừa khóc vừa sờ sờ thân thể, xác định được thân thể tứ chi còn nguyên vẹn, nhất thời không thể nhịn được nữa chủ động đánh vào người hấn, “Ta chịu ngươi đủ rồi Tĩnh Huyền Phong! Gia bại! Ngược thế! Ta muốn cùng ngươi ly hôn ly hôn ly hôn! —— “

Tĩnh Huyền Phong tùy ý để nàng vô lực chủ động đánh chính mình, hứng thú dò hỏi, “Ly hôn? Là cái gì?”

“Ngươi viết cho ta cái hưu thư , ngày sau chúng ta ai cũng không biết ai, làm gì thì làm!”

“Hưu thế?” Tĩnh Huyền Phong nâng lên mí mắt nghĩ nghĩ, ra vẻ nghi hoặc nói, “Hưu thế cũng nên có cái lý do, ngươi làm sai chuyện gì ?”

“...” Cầm thú không bằng!

=====

Chương 4 : Ngược vẫn đang tiếp tục

Bên trong xe ngựa rộng rãi, Tĩnh Huyền Phong nằm ở trên ghế nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu, mà Cổ Tiểu Tiểu cũng đã lái nhải lắm bữa được nửa canh giờ

“Người coi như ta là tiểu miêu tiểu cầu nhặt được ở ven đường, đem ta phóng sinh đi” thân thể của nàng vẫn chầm chậm run.

Tĩnh Huyền Phong hoạt động gân cốt, “Ai nói ta nhặt được miêu cầu sẽ thả đi?” Hắn vừa nói vừa đặt vào trong tay Cổ Tiểu Tiểu một chén trà, “Người không khát sao?”

Cổ Tiểu Tiểu vừa uống trà vừa nghĩ đôi sách... Tiểu tử này tâm lý trả thù quá nặng, nói cũng không nói được hẳn, đánh cũng không đánh nổi, mắt thấy cách hoàng cung càng ngày càng xa, hoàng cung? ... A đúng, nàng còn có bảo mệnh thư Hoàng Thượng cấp, nghĩ vậy, nàng mở hộp châm cứu, vừa mở một cái lại vội vàng khép lại, tùy theo thử dò hỏi, “Ta có thủ dụ của Hoàng Thượng, người sẽ không to gan lớn mật đến ngay cả lời nói của Hoàng Thượng cũng không nghe đi?”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, “Người không đề cập tới việc này bỗ vương còn có thể quyết định buông tha người, chắc chắn, tiểu manh nhi, người cũng biết câu tự làm bậy không thể sống chứ? ... Thủ dụ đâu? Lấy ra cấp bỗ vương nhìn xem “

Thủ dụ ở trong hộp châm cứu, vì tránh cho Tĩnh Huyền Phong “Hủy thi diệt tích”, Cổ Tiểu Tiểu cố ý làm động tác giả che đai lưng “Cho người xem có thể, nhưng người không thể xé...” Từ “xé” chưa nói xong, nàng đã nghe đến tiếng cạp váy bị “xé”, Tĩnh Huyền Phong hai ba động tác ngăn lại nàng mà sờ soạng, “Người giấu chỗ nào?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu ôm lấy đùi ngồi trên sàn, may mắn để lại cái nội tâm (*underwear*) .

Tĩnh Huyền Phong chưa tìm được thủ dụ, càng giữ chặt cánh tay nàng túm đến trước người, vén lên quần áo còn sót lại không nhiều lắm trên người nàng cẩn thận sờ soạng nửa ngày... Cổ Tiểu Tiểu hai tay hoàn ngực, ngốc đứng ở một bên chờ hẳn muốn làm gì thì làm... Nàng cảm thấy chính mình có điểm giống đang ở sở cảnh sát điều tra phạm nhân bị người ta lục soát cả người, còn kém không bắt摸 cổ họng moi mắt tìm tang vật .

Tĩnh Huyền Phong không nghe được nàng đáp lời, không khỏi hướng lên trên nhìn lại, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên biểu tình ủy khuất “Kiên quyết đấu tranh” của nàng... Tĩnh Huyền Phong thông thả nháy mắt mấy cái, kéo nàng đến giữa hai chân mình, mặc nói, “Bỗ vương chưa bao giờ dốt quá nữ nhân, bắt quá, mới vừa rồi là ta ngoạn có chút quá, dọa người sợ đi?”

Cổ Tiểu Tiểu bỏ qua một bên, bình tĩnh nói, “Người làm trò vừa đánh vừa xoa “

Tĩnh Huyền Phong không được tự nhiên sờ sờ cái mũi, “Trên quần áo của người đều là sỏi huyết, ta là muốn giúp người đổi một bộ “

Cổ Tiểu Tiểu mặt không chút thay đổi hai tay duỗi ra, “Cám ơn tam hoàng tử nhớ thương, kia thỉnh ngài đưa ta đi “

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng không có ý tứ truy cứu, nhẹ giọng thuận khẩu khí, tùy tay mở ra một quĩ (*túi*) bên cạnh tìm kiếm bộ đồ mới... Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở ghế trên chờ đợi... Cả

đêm xả phá hư vài kiện, không biết chính mình mang theo quần áo có đủ thay tới được biên cương.

Tĩnh Huyền Phong tựa hồ cảm thấy nàng thật sự đang tức giận, thu hồi ý ngoạn nhạc ngồi xồm xuống trước người nàng , cô tìm cái đề nói, “Phụ hoàng còn nói người ôn nhu hiền thực, hiện tại cảm thấy người tính tình thực tại không nhỏ đi”

“Ồ với người lâu, cảm điếc đều bị người làm cho hội mắng chửi người” Cổ Tiểu Tiểu xoay người định đi “Người đừng để ý ta được không? Coi ta như là không khí được không?”

Tĩnh Huyền Phong kéo đuôi nàng lại đối hướng chính mình, Cổ Tiểu Tiểu vừa muốn xoay người lại bị nắm bả vai, nàng mày nhanh tức (*nhấn lại*), không kiên nhẫn nói, “Người lại muốn làm sao?”

Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú nàng trong chốc lát, kéo thấp đầu nàng tựa vào bên môi... Cũng nhẹ nhàng kéo sát nàng lại bên người, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ngẩn ra, vội vàng bịt miệng đầy hấn, chắt vắn nói, “Làm sao đột nhiên hôn ta?”

“Môi của người thực nhuyễn” Tĩnh Huyền Phong ha ha cười nhấp mím môi, hấn nguyên bản là muốn nàng đừng tức giận nữa , nhưng là lại không biết dùng phương nào pháp khiến nàng vui vẻ.

Cổ Tiểu Tiểu dở khóc dở cười thở dài, “Tam hoàng tử thân ái , ngài không mệt sao? Ép buộc ta cả đêm “

“Không mệt, vừa nhìn thấy người, bốn vương sẽ có tinh thần” Tĩnh Huyền Phong nghiêng người ngồi ở trên ghế, ôm lấy thắt lưng của nàng , để nàng thuận thế ngồi ở trên đùi mình, thân thể Cổ Tiểu Tiểu dựa vào trên khôi giáp của hấn, nhất thời lạnh đến đánh cái run run, nàng nghiêng đầu chống lại hấn hai má vị trí, môi lại chạm vào gương mặt hấn, nhỏ vụn hồ tra (*râu*) đâm vào cánh môi có điểm ngứa... Nàng tò mò vươn tay sờ sờ, “Không có dao cạo râu chính là không thể sạch sẽ “

Tĩnh Huyền Phong kéo tay nàng đặt ở trên mí mắt chính mình “Người sờ sờ xem, đoán ta có cái bộ dáng gì “

Cổ Tiểu Tiểu cười gượng ba tiếng, này có thể sờ sao? ... Bất quá, nàng vẫn là bắt đầu vuốt phẳng, tự tiêu khiến tự nhạc nói, “Mày xéch... mắt tam giác... mũi hình tháp (*hãy liên tưởng đến tháp Eiffel, amen*)... miệng cá nheo ... mặt hình vuông... tai Trư Bát Giới ...”

“Bậy bạ!” Tĩnh Huyền Phong cầm tay nàng, giận dữ nói, “Người ý định chọc giận ta có phải hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu cạc cạc cười, “Người muốn ta sờ , ta cảm giác chính là như vậy “

“Đúng là tiểu manh nhi không có mắt nhìn” Tĩnh Huyền Phong nghe nàng phát ra tiếng cười, nhẹ nhàng thở ra, hấn cầm lấy quần áo đặt ở trên vai nàng , Cổ Tiểu Tiểu một bên mặc quần áo một bên hỏi, “Chẳng lẽ ta dáng người liền kém như vậy sao?”

“Ấn? Nói sao?”

“Sẽ không có một chút ý niệm phạm tội trong đầu?”

Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhíu mi, “Phạm tội? Không hiểu, ta vì sao nhìn đến dáng người của người hội muốn giết người ?” (*đúng là bà nói gà ông nghĩ vịt*)

“...” Cổ Tiểu Tiểu khloe miệng giật giật, xem ra bọn họ trong lúc đó là không có gian tình .

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng một bộ dáng lạnh lẽo, bàn tay lại vô mục đích niết ở trên đùi nàng, “Kỳ thật ta không dám chạm vào người, cảm giác tay thực lớn, hội sẽ đem xương

cột người bóp nát”

Cổ Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, có khi cảm thấy Tĩnh Huyền Phong ngây ngô giống cái tiểu nam hài, đối thân thể nữ nhân tò mò, khẳng định là cái xử nam, “Ta cũng không phải bình hoa, thể nào dễ dàng như vậy võ”

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này, ngón tay mới yên tâm lớn mật trượt trên ngực nàng nhéo nhéo, Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng cứng đờ nhất thời gạt tay hắn, “Nơi này không thể loạn niết, rất đau ... A... Người...” Cổ Tiểu Tiểu lời còn chưa dứt, ngực đã truyền đến một trận vi đau. Kỳ thật nàng trước khi chết cũng bất quá mới hai mươi tuổi, mặc dù sớm bị Internet có tư tưởng “Không hài hòa” làm tăng tần số nhìn ô nhiễm, hơn nữa bọn tỷ muội nói chuyện phiếm cơ bản không ngoài hai đề tài lớn: XXOO cùng soái ca, cho nên nàng vẫn cho rằng chính mình cũng coi như nửa hành gia (*đi đc nửa đường, thật ra Ta cảm thấy bản thân mình chả cần đi tiếp nữa cũng đc =))*), hiện tại chỉ kém thực tiễn một bước tu thành chính quả .

... Tĩnh Huyền Phong lực đạo trong tay thêm đại, nàng không khỏi ăn đau lần thân tròn tránh... Bất quá nói trở về, này thực tiễn như thế nào thống khổ như vậy? Trong phim nhựa hạn chế (*độ tuổi, phim cấp 3 ý*) không phải diễn như vậy a, đám nữ kia ngao ngao kêu khả hoan ... Tất cả đều là kẻ lừa đảo!

Tĩnh Huyền Phong cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, nhìn chăm chú trên ngực nàng loang lổ phần hồng dẫu tay, mâu trung dần dần ảm đạm, hắn rút đi khôi giáp cồng kềnh, cư nhiên phát hiện bên trên quần áo đã bị mồ hôi tẩm ảm ướt... Không khỏi nâng lưng của nàng lên bắt buộc trước ngực của nàng dán tại bên môi... Cổ Tiểu Tiểu thân thể hiển nhiên không chịu nổi phân cường thể vô cùng thân thiết này, nàng đẩy hai vai Tĩnh Huyền Phong ra đem hết toàn lực hướng về phía sau, “Chẳng những ngược tâm còn ngược thân... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong nghe được nàng thống khổ nước nức nở, ngẩng đầu nghi hoặc nói, “Làm sao đau?”

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng hoàn trụ ngực thành con tôm, hồ ngôn loạn ngữ nói, “Thế nào đều đau, người không phải tự xưng đại soái ca sao? Hiện tại đối một cái nữ nhân mù lòa không có dáng người không có mặt mũi xuống tay, người thân là độc bá nhất phương Trần Nam vương, cảm thấy thích hợp sao?” (*người ta ko làm thì tự kỉ, người ta làm thì tỉ lại kêu ngược thân, nữ nhân thực rắc rối a*)

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nhướng mi, ra vẻ đương nhiên nói, “Ta không cảm thấy thế nào không thích hợp, người là thê của ta a “

Cổ Tiểu Tiểu không mất thời cơ dụ dỗ nói, “Đó là bởi vì người tiếp xúc nữ nhân quá ít, được rồi, ta giúp người chọn lựa vài đại mỹ nữ mộng to ngực lớn đi, người trăm ngàn lần đừng cảm tạ ta, đây là trách nhiệm của Trần Nam Vương phi ta phải làm a!”

“...” Tĩnh Huyền Phong thế này mới cân nhắc nghĩ đến, tiểu manh nhi là không nghĩ cùng chính mình phát sinh quan hệ.

Tĩnh Huyền Phong khoanh tay dựa lưng trên ghế, không nhanh không chậm nói, “Chắc chắn, ta mới còn đang suy nghĩ, nếu chúng ta trở thành vợ chồng chính thức liền không khi dễ người nữa, xem ra người vẫn là thích sống ở trong mưa gió, một khi đã như vậy, kia bản vương sẽ không miễn cưỡng người ...” Lời còn chưa dứt, Tĩnh Huyền Phong đứng dậy đi ra ngoài xe ngựa, “Sớm đi nghỉ ngơi đi, tĩnh dưỡng tinh thần rất trọng yếu...”

“A... Uy ... Trở về... Ta muốn hiến thân...” (*tỉ thực vô sỉ quá đi người ta thà bị ngược*

vẫn giữ thân còn tỏ hiến hết để khỏi ngược =))) Cỗ Tiểu Tiểu đối với không khí giương nanh múa vuốt loạn trào vừa thông suốt, nhưng Tĩnh Huyền Phong sớm đã lên một chiếc xe ngựa khác ngủ, nàng uể oải rũ mắt xuống, còn không phải trước lạ sau quen sao, sợ gì đâu.

※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau, ngủ không đến ba tiếng Cỗ Tiểu Tiểu lại bị xa phu gọi tỉnh lại, nghe nói là vì sơn đạo rất gập ghềnh, muốn rời xe ngựa đi bộ một đoạn sơn đạo, Cỗ Tiểu Tiểu ủ rũ cúi đầu tiêu sái xuống xe ngựa, tức giận hỏi xa phu, “Chẳng lẽ chỉ có thể đi bộ sao?”

“Hồi bẩm Vương phi, nguyên bản có thể ngồi kiệu nhỏ bốn người khiêng, nhưng Trấn Nam vương vừa mới quyết định đã gần đến biên cương, Trấn Nam vương bảo nô tài, ngài muốn đi một chút sơn đạo, tự mình cảm thụ non sông tươi tốt của triều đại ta, ha ha...”

“...” Cỗ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này đầu óc liền quay vòng, đi bộ thì đi bộ nhưng chủ yếu chính là nàng ngay cả một cái nha hoàn đi theo đều không có, chen chúc cùng với một đám xú nam nhân khó chịu muốn chết.

“Vương phi dậy thực sớm” Tĩnh Huyền Phong cười ngựa đi bộ đến bên cạnh nàng.

Lộ ra móng vuốt cùng đuôi sói? Cỗ Tiểu Tiểu ngăn chặn lửa giận, giờ lên khoe miệng về mặt ôn hoà nói, “Ta có một chuyện muốn nhờ, Trấn Nam vương không biết có giúp ta việc nhỏ này không?”

Tĩnh Huyền Phong không để lời thoát nói, “Lực bất tòng tâm...” nói xong, tiếng vó ngựa chậm rãi đi về phía trước...

Cỗ Tiểu Tiểu bắc hai tay lên hét lớn một tiếng, “Ta muốn đi tiểu —— “

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này lập tức suýt nữa ngã xuống, hắn không tự chủ được nhìn binh lính bốn phía đang nhẩn cười, liền trừng mắt nhìn Cỗ Tiểu Tiểu liếc mắt một cái nhảy xuống ngựa... Có ý làm cho hắn sượng mặt xấu hổ, hảo người cái tiểu manh nhi.

Cỗ Tiểu Tiểu đúng lý hợp tình đứng lặng tại chỗ, hừ, phạm nhân cũng có quyền lợi đi toilet!

Tĩnh Huyền Phong tức giận nắm tay nàng lên hướng rừng cây đi đến, “Người thân là Vương phi, trước mặt mọi người kêu đi tiểu?”

“Người nói đi là đi, ta chẳng lẽ chờ nước tiểu ra quần sao? Còn nữa nói, ta nếu không nói rõ nguyên nhân, người hội để ý ta sao?”

“...” Quả thật không để ý tới.

... Tĩnh Huyền Phong đưa nàng tới sau một cây đại thụ, sau đi đến phía trước chờ đợi, Cỗ Tiểu Tiểu vừa muốn thoát quần, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, “Người mang giấy lau không?” *(ôi zời ạ, cái truyện này còn gì thô thiển hơn được nữa không???)*

“Người không phải đi tiểu sao? Muốn giấy làm gì?”

Cỗ Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, mặt mèm nhắc nhở nói, “Ta cũng không phải nam nhân!”

Tĩnh Huyền Phong đưa cho nàng một cái khăn tay, Cỗ Tiểu Tiểu quỷ dị cười, “Lấy tay khăn? Giấy lau hảo xa xỉ, để biểu đạt tình cảm cảm tạ của ta, chờ thiếp thân dùng xong, lập tức giặt trả lại cho Vương gia lau dùng” *(oe)*

“Người thế nào nhiều như vậy nói? Nhanh chút” tĩnh huyền phong thật sự không nghĩ lại thảo luận này vấn đề, thân là Vương gia thay nữ nhân canh chừng thượng nhà xí liền đủ buồn cười, còn muốn trả lời nàng mạc danh kỳ diệu vấn đề, nhất thất tức thành thiên cổ hận.

“Đợi đi qua ngọn núi này trước tìm cho người vài nha hoàn” hắn không tình nguyện nói.

Cổ Tiểu Tiểu cười đắc ý, kỳ quái nói, “Nghe nói Trần Nam vương muốn thiếp thân đi bộ lên núi, thiếp thân cho rằng này tuyệt đối là ý kiến hay... Bất quá thiếp thân mắt không thuận tiện... Ai sẽ cùng ta tay trong tay đi lên đâu?” Không chờ Tĩnh Huyền Phong đáp lời, nàng lại nói, “Sơn đạo gấp ghềnh, ta nghĩ dùng dây thừng kéo hay dùng gậy gộc mang theo đều thực khó khăn, ngại không bằng để thiếp thân chọn lựa vài cái quan binh cao lớn uy mãnh, cầm tay thiếp thân đi thôi” Tĩnh Huyền Phong vừa muốn đem năm *(nguyên bản ghi bốn nhưng ta đếm thấy là năm a, hắc hắc)* chữ “Không tuân thủ nữ tặc” nói ra, Cổ Tiểu Tiểu lại thường nói, “A! Không nên không nên, kia truyền ra đối thanh danh Vương gia không tốt, này nên làm thế nào cho phải đây, thật sự là buồn rầu nha...”

Tĩnh Huyền Phong biết được Cổ Tiểu Tiểu đang bày mưu ma chước quỷ, hần cười lạnh một tiếng, “Nói thế này, kia chỉ cần bốn vương mang theo Vương phi lên núi, rồi sau đó, cỡ kiểu cái gì đều quăng ở dưới chân núi đi, nga đúng rồi, còn có xe ngựa chuyên dụng của người, nhất định không cần “

Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi cắn môi dưới, này cái tên không bằng cầm thú này muốn cùng nàng đấu trí so dũng khí, xem ra muốn sống chết cùng nàng một phen a, hành hành hành, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, tiểu cô nãi nãi lần này sẽ phụng bồi người!

Chú thích: nhìn thấy mỹ nhân mà sảm sỡ thì gọi là cầm thú, còn không làm gì thì gọi là không bằng cầm thú =))

phải nói ta chưa thấy một cái bộ ngôn tình nào nó thô thiển, trắng trợn, lộ liễu như cái bộ này, bất quá phù hợp để khai tâm a

Chương 5 : Người kéo thuyền “Yêu”

Theo như chuẩn bị sắp xếp, trừ bỏ đưa trăm tên hộ vệ hoàng gia theo thứ tự lên núi, nô bộc đi theo , quan viên văn thư giữ nguyên kế hoạch cưỡi ngựa hồi biên cương, thuận tiện còn mang theo Cổ Tiểu Tiểu trên xe ngựa xa hoa to siêu VIP.

Mặt trời chói chang chiếu qua đầu, Tĩnh Huyền Phong không biết nghĩ thế nào lại làm một cây trù bố (*dây thừng*), cột vào eo Cổ Tiểu Tiểu lôi đi (*thăng cáp thành thú cưng =*))), mà giờ phút này, hai người chính là một trước một sau dẫn đầu đội ngũ.

Cổ Tiểu Tiểu sau một giờ bị lôi đi, rốt cục nhịn không được miệng khô lưỡi khô lau trán, cái thời tiết quỷ quái này nóng y như lửa.

Tĩnh Huyền Phong một hồi thấy nàng xắn tay áo, hần vội vàng đem cổ tay áo một phen xả xuống tận mu bàn tay nàng, “Chịu đựng đi, lộ cánh tay ra ngoài tay áo còn ra thể thống gì “

Cổ Tiểu Tiểu đặt mông ngồi dưới đất nói cái gì cũng không đi tiếp, “Ta là lừa sao? Cho dù là đại gia súc cũng phải có thời điểm nghỉ ngơi đi? Này trời nóng bị buộc lôi đi còn chưa tính, lại còn bị bao bọc bởi ba tầng quần áo, ta sẽ rất mau bị cảm nắng a —— “

Tĩnh Huyền Phong cười tùm tùm tại chỗ ngồi xuống, cũng ra lệnh bọn thị vệ nghỉ ngơi một lát, vài tên thị vệ gần đó thấy Vương phi đã bức tức đây bụng, liền bước lên phía trước hai ba người tạo thành hàng rào thay Cổ Tiểu Tiểu che nắng, một cái đệ thượng siêu (*cái này ko bik, thứ lôi ta bắt tài =*”), một cái lấy tay giúp nàng quạt quạt ——

“Thỉnh Vương phi nhẫn nại một chút nữa, đi qua ngọn núi này còn có thụ âm ” lời nói thị vệ như xuân phong phiêu ra.

“Người thật sự là người tốt” Cổ Tiểu Tiểu gật đầu trí tạ, lại hướng Tĩnh Huyền Phong bĩu môi nói, “Xem dưới tay của ngài còn vài người có lẽ phép, xem ra không ra là binh lính a...”

Tĩnh Huyền Phong sờ sờ cái mũi không khỏi cười yếu ớt, “Ta nói Vương phi a, người lúc này đừng vội cao ý, lại nói thị vệ đó là người của phụ hoàng, chờ đem người đưa đến biên cương xong đều sẽ trở về, đến lúc đó bốn vương sẽ cho người chút kiến thức binh lính chân chính là như thế nào ...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu mặt liền tái xanh, xong rồi, hoàn toàn bị cô lập .

Tình thế ác liệt, nàng hướng Tĩnh Huyền Phong cọ cọ, tùy tiện tìm cái phương hướng cử cao siêu, thái độ thẳng tắp chuyển sang cảnh giới nịnh nọt cao nhất, “Vương gia thỉnh uống nước, hắc hắc, muốn thiếp thân giúp ngài quạt quạt chút không?”

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên khơi mào mi, “Hạ thuốc xỏ ?”

“Sao có thể, ngài khả là người tâm phúc của ta, ta chiếu cố ngài kia còn không phải là hiển nhiên ?” Cổ Tiểu Tiểu một bên cười làm lạnh một bên vươn tay nhỏ bé vừa rơi xuống... Chỉ nghe “Ba!” Một tiếng trù ở trên cổ Tĩnh Huyền Phong... Bốn phía nhất thời đắm chìm trong một mảnh yên ắng kinh khủng, Cổ Tiểu Tiểu biết chính mình gặp rắc rối , nàng nuốt nuốt nước miếng cúi đầu, tranh thủ đồng tình nói, “Ta ta ta là người mù...”

Tĩnh Huyền Phong nhu nhu cổ liếc nàng một cái, tùy tay điều chỉnh đai lưng, bọn thị vệ lại

hiểu lầm tưởng hấn muốn rút đao chém Cổ Tiểu Tiểu, trong khoảnh khắc tất cả đều đồng loạt quý xuống, trăm miệng một lời thỉnh cầu nói, “Thỉnh Vương gia bớt giận —— “

Cổ Tiểu Tiểu chớp một đôi mắt to vô thần nghi hoặc nói, “Nghe động tĩnh bài sơn đảo hải (*rung núi động biển*) này, chẳng lẽ người muốn làm thịt ta?”

“Đang có ý này” Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng ứng thanh, bỗng nhiên ngoạn tâm nổi lên, sau đó liền thuận tay lấy ra một tiểu chủy thủ vỗ vỗ trên mặt Cổ Tiểu Tiểu, “Trước mặt mọi người ấu đả đương triều nhất phẩm vương, đây là tội phạm thượng giết không tha”

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy lưỡi đao lạnh lẽo chạy từ từ trên mặt mình, nhất thời mông xê dịch về phía sau, “A a a! Ta không phải nhẹ nhàng nhẹ nhàng vỗ người một chút sao, cho dù không cẩn thận cho người một bạt tai (*tát*) cũng là có thể a...”

Tĩnh Huyền Phong dùng sức ngăn chặn tiếng cười, “Bốn vương trạch tâm nhân hậu sao lại giết người, thế nào muốn ra tay đánh bốn vương, vương đến!”

“Làm sao, chặt tay? Ta đã tàn tật thành như vậy người còn muốn phế đi tay của ta...” Cổ Tiểu Tiểu trước mắt nhất thời hiện ra hình ảnh khủng bố bị nắm tay trên chiếu bạc (*kiểu như đánh bạc không có tiền trả thì bị chặt tay ý*).

“Đúng vậy đúng vậy, còn không mau vương đến?”

Đang ở giờ phút này, nàng đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đụng tới một bàn tay nóng hằm hập, sống chết nắm lấy cái tay kia đưa về phía trước, không quan tâm nói, “Này đây này đây!”

Lời này vừa nói ra, khiến cho không ít binh lính kiềm chế không được tiếng cười, Cổ Tiểu Tiểu nghi hoặc hướng bốn phía nhìn xem, nhưng chết cũng không buông cái tay kia ra, Tĩnh Huyền Phong dở khóc dở cười thở dài... Cổ Tiểu Tiểu bắt lấy cái tay kia vừa vặn là của hấn.

Cổ Tiểu Tiểu cũng thuận tiện lấy tay mình quyết quyết mắt, tức khắc trình diễn tiết mục khổ tình, “Các người các người đều khi dễ ta là cái người mù, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng vừa khóc, cũng thu hồi chủy thủ đem nàng ôm lấy, đại đội ngũ thấy Tĩnh Huyền Phong đã đứng dậy, tức khắc chỉnh tề đứng dậy tiếp tục đi trước, Tĩnh Huyền Phong xem nàng còn tại chỗ lau nước mắt, vừa đi vừa kết luận nói, “Ta hoài nghi người là chính mình khóc thành mù “

Cổ Tiểu Tiểu kỳ thật sớm không nghĩ khóc, nhưng nàng phát hiện chỉ cần vừa khóc liền có người ôm đi, đó là hảo sự đỡ phải dùng sức cỡ nào a. (*ôi cái trình độ vô sỉ*)

“Ta vốn chỉ sợ chết a, người đừng làm ta sợ được không?” Nàng vừa khóc nức nở vừa thay đổi tư thế thoải mái, khuôn mặt gồi lên vai Tĩnh Huyền Phong, hai tay giao nhau hoàn ở sau gáy hấn.

Tĩnh Huyền Phong cảm thấy nàng ở trong lòng chính mình xoay đến xoay đi không thành thật, chỉ chốc lát sau liền nghe được tiếng hít thở đều đều, hấn không khỏi lâm vào khiếp sợ, nằm ở trong lòng hấn còn dám yên tâm thoải mái ngủ, tiểu manh nhi chính là người đầu tiên, này chỉ có thể nói rõ ràng, nàng căn bản không sợ hấn.

Cổ Tiểu Tiểu tựa hồ cảm thấy cái mũi có điểm ngứa, mơ mơ màng màng ở trên vai hấn cọ cọ, sau đó tự nhiên mà ôm sát cổ hấn, tiếp tục vù vù ngủ thiếp đi...

Hấn không cho là đúng cười, nguyên ý là tính sửa trị tiểu manh nhi, cũng không biết vì sao mỗi lần đều diễn biến thành chính mình chịu tội, sớm hay muộn cũng nhất định phải ngược đãi nàng một hồi, nghĩ vậy, hấn không khỏi nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu đang ngọt ngào đi vào giấc

ngủ, ngực cũng không đồng nhất dựa sát thân thể nàng, lẩm bẩm, “Thật sự là ăn gan hùm mật báo...”

Thị vệ trưởng nghe được tam hoàng tử giết địch dừng mãnh, tính tình hỏa bạo, thậm chí là ngay cả đương kim hoàng thượng đều phá lệ sùng ái hân, không khỏi hảo tâm tiến lên hỏi, “Vương gia, ngài tự mình chăm sóc Vương phi chính là bọn thuộc hạ thất trách, không bằng để bọn thuộc hạ tìm đặng y cấp Vương phi nghỉ ngơi “

Tĩnh Huyền Phong giương tay lên, ý bảo không cần làm điều thừa, nếu có chút đặng y, tiểu manh nhi khẳng định càng đắc ý .

———— cùng lúc đó, mấy bóng đen theo đuôi trốn ở sau nham thạch rình coi, khi bọn hân đạt được tin tức mới nhất của Tĩnh Huyền Phong, dùng ánh mắt nhìn nhau, rồi nhỏ giọng vô tức hướng lộ tuyến tiền phương đội hộ vệ hoàng gia hành tẩu chạy đi —————

Khi mặt trời chiều ngã về tây

Cổ Tiểu Tiểu rút cục ngủ dậy, nàng thân duỗi mình lắc lắc đầu... Chỉ nghe một đạo thanh âm không hồn giận lọt vào tai “Xem tư thế này, ngươi còn rất tự tại ?”

Cổ Tiểu Tiểu cả kinh, này mới phát hiện chính mình còn ngồi ở trên đùi Tĩnh Huyền Phong... Nàng nhất thời đem hai tay rút khỏi vai Tĩnh Huyền Phong, “Hắc hắc... Vất vả , bất quá lại nói, ngươi như thế nào không đánh thức ta? Này không phải phong cách của ngươi nha “

Tĩnh Huyền Phong cho nàng một cái ánh mắt “Không biết phân biệt” , “Bỏn vương không muốn ngươi một người vô tổ chức vô kỷ luật ảnh hưởng hành trình toàn bộ đội ngũ, còn có, đừng tưởng rằng chuyện đánh ta cứ như vậy trôi qua “

Cổ Tiểu Tiểu trừng đôi mắt như cá chết, “Đại nam nhân như vậy lại thích thù dai, ta chẳng qua âu yếm! Âu yếm ngươi một chút mà thôi, muốn hay không ta chuẩn bị cho ngươi một vớ nhớ thương Tiểu Hắc trưởng a?”

“Lại nói ngươi luôn ở trong cung, năm năm, vì sao động bất động liền hồ ngôn loạn ngữ ?”

“Kẻ điên cùng thiên tài chỉ cách nhau có một đường chỉ, các ngươi là người thường không lý giải được đâu...”

“Ngươi đương nhiên không phải người điên, là người mù điên”

Cổ Tiểu Tiểu hai tay chống nạnh bất mãn nói, “Người mù người mù , ngươi đến tột cùng có hay không lòng thương người?”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, “Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, những lời này càng thích hợp với ngươi “

Cổ Tiểu Tiểu đã nghe được bọn họ nói lộ tuyến hành tẩu là một đường xuôi nam, nếu là biên cương trong lời nói thì chính là hiện tại , từ vị trí Vân Nam tới tây nam ước chừng một ngàn lý, tiếp cận rừng mưa nhiệt đới rộng lớn, nàng nhất tưởng nghĩ đến lần này đến Tây Song Bản Nạp *(là một danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp ở Vân Nam-TQ, là châu tự trị của người Thái)* lại không thể nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp kia, không khỏi uể oải rũ mắt xuống. Nói, nàng đối Tây Song Bản Nạp vẫn là có chút hiểu biết , mà Tây Song Bản Nạp ở cổ đại còn được xưng là “Nhạc thổ lý tượng mà thần kỳ ” nơi này lấy cảnh quan nhiệt đới thần kỳ cùng phong tình dân tộc thiểu số mà nổi tiếng, lại xưng Thái tộc chi hương.

“Ai... Hôn nhân không có tình yêu quả thực thật đáng buồn, đợi tới biên cương, ngài mặc cho ta tự sinh tự diệt đi “

Tĩnh Huyền Phong nghe ra giọng nàng thực cô đơn, cũng nâng cằm của nàng lên nhìn chăm chú vào cặp mắt to vô thần kia, “Người không phải là đại phu y thuật cao minh sao? Đôi mắt này thật sự không thể cứu?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, nàng cố gắng nhớ lại chuyện của thân thể này trước khi xuyên qua... Đại khái năm ấy tám tuổi, nàng sau một hồi bất ngờ phát bệnh liền bị mù, mà thuật châm cứu của nàng là sau khi mù mới học, có vẻ là một lão nhân dạy y thuật, sau đó Cổ Tiểu Tiểu liền mượn lão nhân chuột trắng nhỏ dùng, đâm ít nhất mấy vạn châm... Giờ phút này, trí nhớ đột nhiên gián đoạn, chỉ còn một khoảng trống, Cổ Tiểu Tiểu trầm mặc không nói, chẳng lẽ là sót cao không lụi khiến mắt nàng bị hỏng?

Nàng tùy theo trí nhớ không tự chủ được sờ soạng đến cánh tay Tĩnh Huyền Phong... Như ma xui quỷ khiến bắt đầu tìm kiếm, trong miệng lầm bầm nói, “Huyệt xích trạch, cánh tay ngoại sườn, khuất khử tay, chỗ lõm xuống một tác thẳng trên khử tay...” (*amen, nó nói huyệt sân nhà, ta tìm thấy công hiệu có vẻ giống nên chém bừa, ai bik thì alô nhá* =”=) Nàng vừa nói vừa ấn đi xuống, Tĩnh Huyền Phong cảm thấy cánh tay đau xót nhất thời hét ra, “Người làm gì đâu?”

Cổ Tiểu Tiểu không nghĩ tới chính mình thật sự có thể ấn đến huyệt vị, phần khởi hoan hô nói, “Huyệt xích trạch, ngũ huyệt chi nhất, bản kinh chi hợp huyệt, Ngũ Hành chúc thổ, công hiệu, điều nhuận khí tức, an thần thông lạc, chủ trị đau tức ngực, còn có thể trị liệu... chứng luồng cuồng, thật thích hợp với người, ha ha, chờ ngày nào đó bản ngự y cho người hai châm...”

Tĩnh Huyền Phong mạnh mẽ kháp trụ cổ nàng, đe dọa nói, “Người còn dám tùy tiện chạm vào huyệt vị trên người ta, ta sẽ bóp chết người”

Cổ Tiểu Tiểu khoa trương lè lưỡi, lắc đầu thật mạnh tỏ vẻ thành ý, Tĩnh Huyền Phong lần này hừ nhẹ một tiếng mới buông tay, Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu yết hầu cười to, “Người có phải hay không sợ bị tiêm a, theo ta thực không có tiền đồ”

Tĩnh Huyền Phong lạnh lẽo đứng lên, giật giật trừ bỏ trong tay chậm rãi đi, Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt lại trở về trạng thái đại gia súc, nàng lôi kéo dây thừng cạc cạc cười trộm, ngẫu hứng cải biên bài hát 《 người kéo thuyền yêu 》, “Tiểu muội muội ta bị nắm đi nga, ca ca ở phía trước a, ân ân oán oán, dây kéo thuyền đang từ từ...”

Tĩnh Huyền Phong không thể nhịn được nữa bịt kín lỗ tai, “Thật khó nghe, này chẳng ra cái nhạc khúc gì cả người còn không biết xấu hổ xướng?”

“Ai? Ta ca hát không có âm điệu?” Nàng bám riết không tha lại xướng vài câu, khả Tĩnh Huyền Phong vẫn nói khó nghe, ra vẻ còn khinh thường xúc động của nàng... Cổ Tiểu Tiểu liền suy ngẫm, người ta xuyên qua đến không phải tùy tiện xướng một bài 《 Bao giờ có trăng sáng 》 liền giành được chiếm được mê mẩn sủng ái cả sảnh đường sao? Nguyên lai là bịa đặt, mọi người về sau đừng hồ lộng người cổ đại a, bọn họ thật sự không thích nghe, còn có một chuyện, bọn họ xướng ca, chúng ta càng không thích nghe. (*cái này chuẩn, chẳng cần nói cổ đại, ví dụ đơn giản là chúng ta ko thích nghe tuồng giống như các bác già ko thể nghe rap* =)))

Chương 6 : Cỗ nào nhiệt tình dân tộc !

Cổ Tiểu Tiểu cảm giác kinh nghiệm lần này giống như đi Tây thiên thỉnh kinh, bất quá Đường Tăng bị yêu ma trên núi bắt đi rồi, Trư Bát Giới, Sa tăng cũng đi tán gái (*vớ vẩn, Sa Tăng như thế bao giờ???*), mà Tĩnh Huyền Phong chính là đại sư huynh Tôn hầu tử, còn nàng chỉ có thể là con ngựa Tiểu Bạch... Còn có một việc vô sỉ! Tĩnh Huyền Phong vốn nói suông, chưa cho tìm nha hoàn hầu hạ nàng, theo Tĩnh Huyền Phong giải thích, nàng vốn thái độ không tốt nên không thể hưởng chiếu cố đặc thù, bất quá nàng cũng sớm đoán được tên cầm thú không bằng này muốn đùa với lửa. Bọn họ một hàng đại đội ngũ trèo đèo lội suối, chịu dày vò suốt mười ngày, rốt cục cũng tới quan ải – mục đích cuối cùng.

Đã không có xe ngựa, Tĩnh Huyền Phong đành phải mang theo Cổ Tiểu Tiểu ngồi chung một con ngựa, mà Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn không có tính tự giác của một tòa giả (*người...ngồi nhờ*), luôn miệng lải nhải lắm bầm suốt một đường, nói mệt rồi thì gục xuống cổ ngựa mà ngủ, tỉnh ngủ lại tiếp tục lải nhải, cũng không quản Tĩnh Huyền Phong thích nghe hay không thích nghe, thậm chí nàng còn đem một đồng bát đồng giữa xã hội hiện đại cùng cổ đại ra nói, Tĩnh Huyền Phong mới đầu còn phối hợp với nàng đáp lại vài câu, cuối cùng phiền, liền đem vải nhét vào lỗ tai, vô luận Cổ Tiểu Tiểu nói cái gì đi nữa, hắc đều là mặt không chút thay đổi.

“Người nói ta là người thông minh, nhất định phải làm người mù sao?” Cổ Tiểu Tiểu than thở hỏi, nhưng đợi trong chốc lát phát hiện Tĩnh Huyền Phong không quan tâm mình, liền giật nhẹ cổ tay áo hắc tăng thêm âm lượng, “Người mau trò chuyện theo ta, thật sự rất nhàm chán “

Lỗ tai Tĩnh Huyền Phong nhét vải, chỉ có thể nhìn thấy nàng há mồm nói chuyện, nhưng nghe không rõ nói cái gì, bất quá khẳng định là sự không đứng đắn, hắc câu được câu không ứng thanh, Cổ Tiểu Tiểu mày nhăn lại, mấy ngày nay Tĩnh Huyền Phong cứ nhiên cũng chưa ép buộc nàng, có phải hay không đến hang ổ mới tiếp tục ngược a... Nàng nhưng là hao hết tâm lực liều mạng lấy lòng hắc, nói chuyện phiếm không phải sẽ tăng tiến cảm tình hai bên sao? Khả năng thế nào tổng cảm giác sau gáy có từng trận gió lạnh quạt vào đâu?

Hắc hắc hắc hắc... Nếu không chính là Tĩnh Huyền Phong rốt cục cũng đã phiền nàng phiền đến trình độ nhất định , quỷ kế thực hiện thành công a.

Tĩnh Huyền Phong thấy cửa quan ải trước mắt, ra lệnh cho thị vệ đi theo dỡ binh khí trong tay xuống chờ tại chỗ, dẫn đầu ruồi ngựa hướng quan ải mà đi, “Vân quan ải” là yết hầu phía Nam của đất nước, ngoài quan ải chính là lãnh địa nước láng giềng, trong thành trừ bỏ dân chúng triều đại, còn lại hơn phân nửa là Miêu tộc, Thái tộc cấu thành, Tĩnh Huyền Phong vì tránh cho quân địch nóng lòng muốn do thám mà cải trang lẫn vào thành trì, cho nên đối với công việc kiểm tra xuất nhập quan phá lệ cẩn thận, mặc dù là binh lính quốc gia cũng không thể tự do mang võ trang vào thành.

Thị vệ trên thành, dưới thành thấy Tĩnh Huyền Phong đã đến quan hạ, đều nhíp quỳ thân hành lễ, hô vang khẩu hiệu hoan nghênh đến reung trời, “Cung nghênh Trấn nam vương, Trấn

nam Vương phi hồi thành —— “

Cổ Tiểu Tiểu mặc dù nhìn không thấy, nhưng thật sâu cảm nhận được khí thế thanh âm ủng hộ của trăm vạn người, hư vinh trong lòng đang bay lên, nhiệt huyết đang sôi trào, lần đầu tiên hội cảm thấy làm Vương phi đủ suất!

Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới đại điển khai quốc, đặc ý vênh vào một tay chống eo, một tay vươn về phía trước phất tay áo, tùy theo nhịp điệu hô to, “Ông... —— các người vất vả rồi —— ” (*kiểu như star vẫy tay chào fan ý =*)))

“...” Tĩnh Huyền Phong nhất thời xoa sạch tay nàng, nhỏ giọng cảnh cáo nói, “Người phóng cho ta điểm quy củ, có được không? !”

“A? Nga...” Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu mu bàn tay buông dọc thân thể, “Kỳ thật bọn họ còn chưa nói làm người dân phục vụ đâu”

“Bốn vương lần cuối cùng cảnh cáo người, vào thành nếu còn dám làm những chuyện mất mặt xấu hổ, bốn vương bảo đảm cho người không thấy được thái dương ngày mai “

Cổ Tiểu Tiểu thành khẩn gật gật đầu, “Ân, ta là người mù “

Tĩnh Huyền Phong tức giận đến giờ quyền lên đầu, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy quyền phong chuẩn bị đánh úp lại, nhất thời ôm lấy đầu cầu xin tha thứ, “Ngài trước mặt nhiều người như vậy đánh ta sẽ tổn hại đến hình tượng Vương gia cao lớn a”

Tĩnh Huyền Phong cố giữ lấy bàn tay đang kéo kết rung động, “tam thiên bắt đả, thượng phòng yết ngõa (*lâu ko đánh thì thấy khó chịu*), xem ra bốn vương gần đây đối với người rất nhân từ !”

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng giúp hân thuận thuận ngực, không để mất thời cơ nói, “Khí đại thương thân, chờ vào thành, ngài liền đem ta hướng tiểu hắc phòng (*chep, tức là thất sủng ý*), tùy tiện cho ta cà lăm là được, sau đó ba năm năm cũng đừng quan tâm ta, thật tốt “

“Ý kiến hay” Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia cười quỷ dị, tức khắc giờ lên cương ngựa vọt vào quan ải ——

Bọn họ vào thành không lâu, Cổ Tiểu Tiểu liền nghe đến bốn phía tràn đầy mùi hoa, tiếng động phía trước như một mảnh khu chiêng gõ trống náo nhiệt phi phàm, nàng tò mò vươn cổ ra, “A a... Dân chúng thực ủng hộ người, xem này mỗi tiếng mỗi tiếng Vương gia kêu thực lớn, mau đi qua đó”

Tĩnh Huyền Phong nhìn về phía đường hẻm đứng đầy dân chúng Thái tộc... Hôm nay vừa vặn là ngày lễ hội tạt nước, giờ phút này vô luận nam nữ già trẻ trong tay đều đang cầm một chậu nước chuẩn bị nghênh đón bọn họ, Tĩnh Huyền Phong mân mím môi, liếc mắt nhìn qua Cổ Tiểu Tiểu, mâu trung giương lên một tia khoái cảm trả thù, này mấy trăm chậu nước hắt lên tiểu thân thể này chỉ sợ ngay cả ruột đều giặt sạch, một chỗ cũng không thể bẩn!

Nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong lén lút mang theo mũ giáp, rồi sau đó trịnh trọng nói chuyện lạ, “Bốn vương cho dân chúng đất để an cư lạc nghiệp, dân chúng kính yêu bốn vương tự nhiên đối phi tử của bốn vương cũng đồng dạng kính yêu, bất quá, phương thức biểu đạt có điểm nhiệt tình, người liệu có thể vui vẻ nhận lấy?”

Cổ Tiểu Tiểu cao hứng phấn chấn trở lại cười to, “Nhiệt tình? Ta liền thích nhiệt tình , muốn bắt tay hay ôm sao?”

“Kia cũng không cần, chỉ cần người bảo trì mỉm cười là được “

“Không thành vấn đề, như vậy được không? ...” Cổ Tiểu Tiểu lộ ra triển lãm một loạt

răng nanh cho Tĩnh Huyền Phong xem, Tĩnh Huyền Phong không thể nhìn được nữa bật cười, “Đi, liền bảo trì biểu tình như thế này...” Lời còn chưa dứt, hân đã hướng đường hẻm Thái tộc dân chúng hoan nghênh chậm rãi đi trước ——

Cổ Tiểu Tiểu nghe được thả liên tiếp tiếng hoan hô tăng vọt, vẻ mặt tươi cười gật đầu trái phải cảm tạ... Nháy mắt! Đột nhiên từ trên trời rơi xuống mấy cái cột nước theo bốn phương tám hướng hắt đến... Cổ Tiểu Tiểu nhất thời tươi cười chưa kịp ngậm lại, mồm miệng cũng hàm chứa toàn là nước, trừ bỏ lau mặt cái gì cũng làm không được, lại loạng choạng nghe được tiếng cười to của Tĩnh Huyền Phong vui sướng khi thấy người gặp họa ——

“Khụ khụ... Đứng...” Cổ Tiểu Tiểu vì nói ra một chữ “Đứng”, liền phải trả giá bằng ba ngụm nước lớn trôi tuột vào bụng, Tĩnh Huyền Phong nghiêng đầu nhìn về phía nàng biểu tình so với cương thi còn khó coi hơn, thân thể ướt sũng, không khỏi “Hảo tâm” nhắc nhở nàng, “Vương phi, người xem dân chúng nhiều nhiệt tình như vậy, người có phải hay không cũng vui vẻ thay bốn vương? Ha ha —— “

Cổ Tiểu Tiểu không dám nói lời nào, nhắm chặt miệng vẻ mặt run rẩy, trách không được vừa rồi tên mặt người dạ thú này lại cùng nàng tâm sự, nguyên lai là đi qua lễ hội hắt nước, tên vương bát đản!

Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện cười cũ, một khách du lịch cũng vô tình đi qua một cái lễ hội tạt nước, bỗng một chậu nước từ trên trời giáng xuống, khiến khách du lịch đó nhất thời chửi ầm lên, “Ai TM (*chửi tục ý*) hắt ta? !” Dân bản xứ phi thường không hài lòng với thái độ của khách du lịch, kiên nhẫn nói cho hắn đây là phong tục địa phương, đại biểu nhân dân Thái tộc đang chân thành chúc phúc cho nhau, khách du lịch vừa nghe lời này lại mắng to, “Kia cũng không thể hắt nước sôi a!”

Cổ Tiểu Tiểu kỳ thật bây giờ còn tính may mắn, hoàn hảo không phải nước sôi, nếu không ngay cả ngũ tạng lục phủ đều bị nấu chín .

“Vương phi đẹp quá a, tiên nữ hạ phàm a ——” một thanh âm cực độ dễ nghe như “Âm thanh của tự nhiên” chui vào lỗ tai Cổ Tiểu Tiểu, nàng lấy hết mười phần sức mạnh đối nơi phát ra thanh âm, lệ nóng quanh tròn vẫy vẫy tay, này là ai a? Như vậy biết hàng, hắc hắc...

Tĩnh Huyền Phong cũng đang nhìn lại, “Người vừa nói chuyện quần áo không chỉnh... Hình như là một người điên” vừa dứt lời, chỉ nghe người nọ lại cao hứng phấn chấn hô một câu, “Mọi người nhìn xem, Đồng Vĩnh đại ca cũng đến đây —— “

“...” Cổ Tiểu Tiểu ngón tay cương ở giữa không trung, nàng kiên quyết tin tưởng người nọ trong một khắc nhận thức nàng kia là thanh tỉnh !

Tĩnh Huyền Phong cảm giác mình sắp cười đến vỡ bụng, Cổ Tiểu Tiểu biểu tình dữ tợn hướng hân làm thủ thế quốc tế , Tĩnh Huyền Phong vừa cười vừa hỏi, “Người này động tác giơ lên ngón giữa là có ý gì?” (*đề phòng trẻ con ko bik ta nói luôn có nghĩa là =))*

Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đại biểu ta yêu người “

Tĩnh Huyền Phong nghe vậy liền ngăn ra, “Người yêu ta?”

Cổ Tiểu Tiểu nghe khẩu khí hân thập phần nghi ngờ, tức khắc tự bào chữa nói, “Kỳ thật nó biểu đạt ý tứ rất rộng nha, chính là một loại hành động tỏ vẻ hữu hảo, ở nhà chúng ta sự dụng thủ thế này thực phổ biến “

“Phải không?” Tĩnh Huyền Phong học theo giơ lên hai tay ngón giữa, vui vẻ hướng mặt ra bốn phía dân chúng khoa tay múa chân một vòng.

Dân chúng thấy Trần Nam Vương làm động tác này lại còn biểu tình đặc biệt sung sướng, ở dưới nhất thời hô ứng, không hẹn mà cùng hướng hân giơ lên ngón giữa.

Mà Cổ Tiểu Tiểu bị nước hắt tới hết một vòng lại một vòng, hồn nhiên không biết chính mình trong lúc nhất thời xúc động, khiến cho toàn dân một hồi háng háng mắng chửi nhau.

———— lúc này, ở giữa dân chúng Thái tộc hỗn tạp, có vài người lén lút, thừa dịp đám đông biến người hỗn loạn rời khỏi “Vân thành” —————

Đoàn người theo đuôi Tĩnh Huyền Phong từ lúc trở lại kinh thành, chính là con cháu Thái tộc, bốn năm trước, năm ấy Tĩnh Huyền Phong mười chín tuổi dẫn mười vạn đại quân công phá thành trì này, mà quốc vương trong lúc cùng Tĩnh Huyền Phong đại quân giao chiến, bất hạnh trúng phải loạn tiễn bỏ mình, Thái gia vương triều đảo điên, Tĩnh Huyền Phong vào thành sau chẳng những không khi nhục nhân dân Thái tộc, còn hướng dân chúng giảm bớt các hạng thuế má, Tĩnh Huyền Phong mệnh lệnh toàn thể binh lính sau khi vào thành không thể lạm sát kẻ vô tội, hơn nữa tù binh trong thành, nếu muốn rời đi, tuyệt không ngăn trở. Chiến tranh đối với dân chúng cùng khổ mà nói giống như ngập đầu tai ương, mà bọn họ chính là muốn bình an cả đời, lại càng không nguyện rời đi nơi ở quen thuộc, cho nên, cử chỉ khoan hồng độ lượng này của Tĩnh Huyền Phong đã chiếm được sự ủng hộ của các dân tộc thiểu số, mà bốn năm sau, Tĩnh Huyền Phong đã đem Vân thành thống trị gọn gàng ngăn nắp, dân chúng cơm no áo ấm an cư lạc nghiệp, trở thành thành trì duy nhất triều đại giàu mạnh ngay cả một tên khát cái cũng không có.

Bất quá, sau khi Thái thị vương tộc diệt vong, vẫn là có một đại bộ phận dân chúng Thái tộc không muốn cúi đầu xưng thần, mà bộ phận này đi theo tân tiền nhiệm quốc vương rời đi, mặc dù không có cam lòng, nhưng triều đình quân lực cường đại vô lực chống cự, bị bắt cắt đất, di chuyển tới vùng lãnh thổ tự lập phong vương —— phong quốc, “Tây long quốc”

Tây long quốc, quốc vương —— Tây Bằng Đình Luân thống lĩnh, dùng bốn năm xây dựng gia viên, trọng tổ quân đội, tuy chỉ trong vài năm ngắn ngủi, lại trở thành một thế lực đối địch mới mà triều đình không thể coi thường.

Quốc vương Tây Bằng Đình Luân mới 24 tuổi bề ngoài có một gương mặt ôn nhuận nhu hòa như ngọc, mà da thịt tiểu mạch rắn chắc tràn đầy sức sống (*mĩ nam a*), hân có cơ trí nhạy bén, trước mặt người khác nói không nhiều lắm, bất quá, bên trong công việc lớn nhỏ đều đã bày mưu nghĩ kế.

Đại thần Tây lý tất cung tất kính hành lễ, “Quốc vương, theo mật thám báo lại, Tĩnh Huyền Phong đã cùng tân hôn thê tử trở lại Vân thành, dân chúng tiếng hô như trước tăng vọt, mà Tĩnh Huyền Phong dọc theo đường đi cùng tân hôn thê tử như hình với bóng, nhìn như cảm tình rất tốt” (*haizzz, nằm trong chăn mới bik chăn có rận a*)

Tây Bằng Đình Luân ngồi xõm giữa vườn hoa, ngón tay vẫn còn dính đầy đất...Nhược điểm Tĩnh Huyền Phong rất cục cựa cũng đến đây, hân cũng không nhanh không chậm nói, “Tốt lắm, giữ nguyên kế hoạch mà làm”

“Àn, thừa đại vương tôn quý” đợi đại thần rời đi, Tây Bằng Đình Luân phỉ phỉ bụi đất đầu ngón tay chậm rãi đứng dậy, ánh mắt dừng ở Phía Vân thành, trong ánh mắt ôn nhu xẹt qua một tia hàn ý.

Chương 7 : “Hồng hạnh” vì sao không ra tường ?

Sau khi lễ hội tạt nước chào đón mãnh liệt qua đi, Cổ Tiểu Tiểu toàn thân sớm ẩm ướt sũng nước, tí tách tí tách rơi như cơn mưa nhỏ , bắt quả khí hậu Vân thành nóng bức, nên ướt sũng thế này cũng rất mát mẻ , nàng như vậy an ủi chính mình.

Tĩnh Huyền Phong tất nhiên cũng là một thân ướt sũng, so với bộ dáng kia của Cổ Tiểu Tiểu thì vẫn tốt hơn nhiều, hắn đem Cổ Tiểu Tiểu ôm xuống lưng ngựa, kéo tay nàng đi, Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, "Không đúng nha, nhân dân Thái tộc không phải ăn mặc rất ít sao? Cái bụng còn lộ ra hẳn một khối, người như thế nào không nói mấy nữ nhân này tác phong bất chính?"

"Nhưng ngươi là người Hán" Tĩnh Huyền Phong thuận miệng đáp, nhất thời lại ngân ra, "Người sao biết nữ tử Thái tộc mặc loã lồ?"

Cổ Tiểu Tiểu bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm trang nói, "Ta với ngươi - loại đồ cổ có tên được đào lên! Không có tiếng nói chung "

Tĩnh Huyền Phong lười cùng nàng tranh cãi, mà giờ phút này, gia nô trong cung điện đã tiến lên đón chào, hắn đem Cổ Tiểu Tiểu giao phó cho một nha hoàn, "Mang Vương phi đi tắm thay quần áo, Vương phi đường xa mệt nhọc, mắt lại có tật, người ở bên cạnh hầu hạ cẩn thận"

Cổ Tiểu Tiểu không rõ cho nên ngẩng đầu, nàng rõ ràng là bị mù, người khác nhìn liền biết, Tĩnh Huyền Phong cố tình nói như vậy chính là ghét bỏ nàng.

.....

"Tiểu nha đầu, ta nên xưng hô như thế nào với ngươi?" Cổ Tiểu Tiểu thoát cái đã đến gần nước ấm trong ao, nha hoàn vẫn mặc quần áo đi vào trong nước, chỉ vì Cổ Tiểu Tiểu yêu cầu nha hoàn giúp chính mình tắm kỹ.

"Hồi bẩm Vương phi, nô tỳ kêu Hồng Hạnh "

"Hồng Hạnh?... Tên rất hay, vì sao không ra tường?" Cổ Tiểu Tiểu ghé vào thành ao lười nhác đánh cái ngáp, tên này làm cho nàng nhớ tới một việc chính sự, là thời điểm giúp Tĩnh Huyền Phong tìm Tiểu Tam.

"Hồng hạnh a, Vương gia ngày thường làm cái gì?"

"Vương gia quản vụ bận rộn, ít ở trong vương phủ" Hồng Hạnh vừa nói vừa khiếp đảm nhìn Cổ Tiểu Tiểu liếc mắt một cái, "Vương phi, ngài màu da hảo trắng nha, màu da nữ tử bản địa cơ bản là màu tiểu mạch "

"Hắc hắc, phải không? Nơi này ở gần xích đạo, kia đều là do phơi nắng " Cổ Tiểu Tiểu giương nanh múa vuốt nghịch nước, ngón tay không cẩn thận đụng tới một đoàn thịt mềm nhũn, Hồng Hạnh miễn cưỡng rút lui bả vai về phía sau, nhưng không dám né tránh.... Cổ Tiểu Tiểu không có hảo ý ha ha cười, vươn hai tay chộp vào ngực Hồng Hạnh, cao thấp sờ soạng trong chốc lát không khỏi chặc chặc tán thưởng, "Thật sự là nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương nhân a, ta tuy rằng không nhìn thấy tướng mạo của ngươi, nhưng da của ngươi co dãn tốt lắm, eo nhỏ ngực lớn, liền biết ngươi đủ tiêu chuẩn. giúp ta tìm mười cái mỹ nữ được không?"

Hồng Hạnh thấy Vương phi hành vi lén lút, không khỏi nghi hoặc nói. "Xin hỏi Vương phi muốn những nữ tử này để làm gì?"

"Này thôi..." Cô Tiểu Tiểu cười đắc ý, "Đương nhiên là cho Vương gia thêm đồ ăn, có gì khó khăn sao? ..."

Hồng Hạnh nhẹ nhàng thuận khẩu khí, nàng còn tưởng rằng tân vương phi có gì cổ quái đâu, "Nếu Hồng Hạnh không hiểu sai ý, ngài là muốn thử lòng Vương gia hay sao? Thứ Hồng Hạnh cả gan nói một câu, Vương phi ngài lo lắng nhiều rồi..."

"Ta cần thiết tình của hân để làm gì? Chính là muốn làm cho hân thay lòng đổi dạ, đỡ cho không có việc gì lại lôi ta ngoạn" Cô Tiểu Tiểu tức giận trêu chọc bọt nước, đột nhiên ngón tay dừng một chút, "Người nói ta lo lắng nhiều? Lời này là có ý tứ gì?"

Hồng Hạnh thản nhiên cười, "Vương gia đôi sắc đẹp tựa hồ không có hứng thú, nhưng Hoàng Thượng có chỉ, mệnh tổng quản mỗi tháng ít nhất đưa vài vị thậm chí hơn mười vị nữ tử tuổi trẻ mạo mỹ tiến

vào vương phủ phụng dưỡng Vương gia, mà trong Vân thành mỹ nữ như mây, nếu được Vương gia tuyển trúng liền lưu lại, chớ đừng mất liền thường chút ngân lượng rồi đuổi đi, theo Hồng Hạnh biết, trong hơn trăm vị mỹ nữ, ở lại phủ đệ tựa hồ không vượt qua mười người "

Cô Tiểu Tiểu biết vậy nên cả kinh... Cái gì cái gì? ! Nói đến như thế, Tĩnh Huyền Phong gặp qua nữ nhân không ít a, nếu hàng tháng đều có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, kia vì sao hân khiến cho chính mình cảm giác giống cái xử nam đâu?

"Cái kia, ha ha..." Cô Tiểu Tiểu chà xát chà xát trong lòng bàn tay. âm dương quái khí giống cái đồ lưu manh, "Người đi theo Vương gia bên người đã bao lâu? Giờ bao nhiêu tuổi? Có hôn ước gì chưa..."

"Hồi bẩm Vương phi, đã hơn ba năm, Hồng Hạnh năm nay mười tám tuổi, trước khi rời khỏi vương phủ không thể lập gia đình, cũng giống như quy củ trong cung"

Cô Tiểu Tiểu lăm la lăm lét thấu thượng từng bước, "Vậy người hân là thực hiểu rõ Vương gia a?"

Hồng Hạnh giật mình, cũng thành thật nói. "cũng không thể nói là hiểu rõ, bởi trong một năm, Vương gia cũng chỉ ở trong phủ sáu tháng, Vương gia đi ở bất định như gió, mà Hồng Hạnh cũng không phải nô tỳ chuyên phụ trách hầu hạ Vương gia."

Cô Tiểu Tiểu quý kẻ không có kết quả, mí mắt nhất thời sụp xuống nguyên vị, nghĩ như thế nào tìm cái Tiểu Tam liền khó như vậy đâu?

Lại nói cái tên "Hồng hạnh" này thật sự rất hay!

Hồng Hạnh phát hiện Vương phi biểu tình không hề giận, nàng hiển nhiên hội sai ý, nói, "Vương gia mặc dù tướng mạo tuấn tú, cũng không thiếu người ưu ái mong chờ, nhưng Vương gia thuộc loại nam tử truyền thống, Vương phi đừng lo lắng "

Nghe lời nói này, vậy chẳng phải cảm chắc một cái tai họa ?

Cô Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời đánh một tiếng thờ dài, lão thiên gia phù hộ a, làm cho tên cảm thú không bằng kia mau mau chạy đi đánh giấc thôi!

-----tắm rửa xong, cũng đã đến giờ dùng cơm, Hồng Hạnh nâng Cô Tiểu Tiểu đi dùng bữa, Tĩnh Huyền Phong liếc Cô Tiểu Tiểu một cái, nghi hoặc nói, "Người bịt mắt bằng vải trắng làm gì?"

Cô Tiểu Tiểu khoe miệng khê nhếch. "Thiếp thân có tật ở mắt, không bịt lại sao được?"

Tĩnh Huyền Phong nghe ra nàng là có ý trong lời nói, nhướn mi, "Người này là thái độ gì? Bỏn vương nói mỗi một câu đều có nguyên do "

"Trong lòng rõ ràng không muốn gặp phải kẻ mù như ta, làm sao còn đem ta tới biên cương. Nói, ngài cũng là thống lĩnh tam quân, như thế nào liền khi dễ ta không đủ đâu?" Cô Tiểu Tiểu sờ soạn nửa ngày mới tìm được bát cơm, theo sau mới lại nắm lên chiếc đũa hướng miệng ăn cơm, nàng đối với việc bị mù này so với ai khác đều tức giận, đừng nói Tĩnh Huyền Phong ghét bỏ nàng, ngay cả chính nàng còn thấy phiền hơn.

Tĩnh Huyền Phong nguyên bản tâm tình tốt liền bị nàng đánh rớt, hấn giương tay lên ý bảo gia nô trong sảnh lui ra... Cũng kéo ghế dựa ngồi vào bên cạnh Cô Tiểu Tiểu, hỏi, "Người sao vậy? Giận ta không nói rõ người là cái người mù?"

Cô Tiểu Tiểu cũng rõ chuyện này không đáng để trong lòng, chìa bát hướng hấn, chậm rãi nói, "Giúp ta gấp mấy miếng thịt đi, tốt nhất là thịt kho tàu ấy, không cần miếng có nhiều xương cốt, cũng không cần nhiều mỡ".

Tĩnh Huyền Phong không chút suy nghĩ ứng thanh, gấp mấy khối thịt nướng đặt ở trong bát nàng...Nhất thời lại đập đũa xuống bàn cả giận nói, "Người cư nhiên kêu bỏn vương gấp cho người?! Người...."

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe hấn tức giận, vội vàng đem mấy miếng thịt kia đút vào miệng, nàng phồng má than thở nói, "Vợ chồng không phải nên chiếu cố lẫn nhau sao? Ta mà không mù cũng sẽ giúp người gấp a "

Tĩnh Huyền Phong cảm thấy lời này nghe qua có điểm không đúng lắm, hấn cũng hiểu được tiểu manh nhi rất đáng thương, nhưng hấn một khi mềm lòng, nàng sẽ lập tức ngang ngược lần tới liền phản bác, "Người đừng có ngại biện? Vợ chồng vợ chồng, phu ở phía trước, thê ở phía sau, không thể nói là chiếu cố được"

Tĩnh Huyền Phong một tay khoác lên lưng ghế dựa của Cô Tiểu Tiểu, một tay cầm chén trà, vừa muốn đưa đến bên miệng, lại nghe thấy Cô Tiểu Tiểu một trận ho khan, hấn nhìn vào trong chén trà, không kiên nhẫn đưa tới bên miệng nàng, "Nhai chậm rồi mới nuốt hiệu hay không?"

Cô Tiểu Tiểu hai tay đâm đâm ngực, vội uống chén trà dâng tận miệng. "Vạn nhất ngài tức giận không cho ta ăn cơm thì làm sao bây giờ? Ta xem qua một quyển sách, không đúng, nghe nói qua một quyển sách, kia trong sách nữ nhân vật chính không hiểu quy củ, thường xuyên chịu đói bị đánh, ta còn cho rằng cổ đại nam nhân không có chủ nghĩa độc tôn giống như vậy, khi gặp người mới biết là sự thật"

Tĩnh Huyền Phong có hứng thú tựa bên cạnh bàn, "Ân? Nghe qua rất có ý tứ, nói nói là sách gì "

" Nề hà thượng sai giường", người khẳng định chưa đọc qua, thực hoàng, thực bạo lực "

Tĩnh Huyền Phong hơi nhíu mi, "Sách này nghe tên cũng biết không đúng đắn, là hậu cung tàn phi tự tàng sách cấm đi?"

Cô Tiểu Tiểu cạc cạc cười, vờ vịt giảng đạo, "Không sai biệt lắm, Chương 1: liên H, tác giả là viết cái hoàng thư "

Tĩnh Huyền Phong sớm đã quen nàng hồ ngôn loạn ngữ, khinh thường hừ một cái, "Người ở trước mặt ta có thể tùy ý nói bậy, nhưng ở bên ngoài trước mặt người khác không thể phát điên như vậy, gần đây thế cục mấy nước láng giềng không ổn định, tránh cho lời đồn đãi

chuyện nhảm nhiều loạn quân tâm ”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, đung đến trán hần thử xem độ ấm. "Trần nam vương cư nhiên theo ta thương lượng, đây là nhân nhượng ta sao?"

Tĩnh Huyền Phong tức khắc xoa sạch tay nàng, giải thích cũng không được tự nhiên, "Nếu phụ hoàng đã đem người phó thác cho ta chăm sóc, không cần nhìn mặt tăng mặt phật, này cùng nhân nhượng hay

không nhân nhượng không có quan hệ, chỉ cần người thành thật yên phận không gây chuyện, ta không rảnh làm khó dễ người"

Cổ Tiểu Tiểu hưng phấn vỗ vỗ tay, đứng lên gặt gao ôm cổ Tĩnh Huyền Phong, "Thật tốt quá, có những lời này của người ta mới hoàn toàn yên tâm, về sau tuyệt đối thành thành thật thật làm người, không cho người thêm phiền toái, hắc hắc..."

Tĩnh Huyền Phong lưng cứng đờ. không tự chủ được cũng ôm thắt lưng của nàng... cần thận nghĩ đến, "Tĩnh Huyền Phong" ba chữ ở trong mắt người khác giống như Diêm Vương gia nắm giữ quyền sinh sát, mà hần vĩnh viễn đứng ở một cái vị trí cao mà mọi người mãi mãi theo không kịp... Có lẽ nguyên nhân vì Cổ Tiểu Tiểu hai mắt mù, mới không biết chữ "Sợ" viết như thế nào, mặc dù nàng lú lú giống con chim sẻ, nhưng như vậy cũng không làm người ta phản cảm, thậm chí có khi còn cảm thấy thật vui vẻ, chinh chiến liên miên không có hồi kết, kỳ thật, hần cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cổ Tiểu Tiểu được ôm ngược lại cảm thấy xương sống thắt lưng đau thống khổ, nàng mày nhăn lại, "Còn có một việc ta đã quên hướng ngài báo cáo, kỳ thật ta rất dễ dàng bị bóp nát, người ta ôm đều thực triền miên thực ôn nhu, ngài như thế nào lại giống như ăn cơm no không có chỗ dùng sức a"

Tĩnh Huyền Phong ngón tay buông lỏng ngẩng đầu, "Đêm nay ngủ cùng bốn vương"

Cổ Tiểu Tiểu cái trán toát ra mồ hôi lạnh. "A? Ta cái kia sắp tới rồi...."

Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực nhìn về phía nàng "Nói rõ ràng "

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng che bụng làm ra bộ dạng quặn đau, "Cái kia... Mỗi tháng một lần sẽ có, bốn, năm ngày tâm tình sẽ thực phiền chán" đây là kĩ xảo quen thuộc dùng để trốn tránh nha.

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu nháy mắt mấy cái, "Khéo như vậy?"

Cổ Tiểu Tiểu thành khẩn gật gật đầu, "Người phải tin tưởng thái độ chuyên nghiệp của ta, đêm nay khẳng định đến, ta thế nhưng cũng là ngự y a! Tuyệt đối không phải vì trốn tránh chuyện phòng the mà giả bệnh "

Tĩnh Huyền Phong vội ho một tiếng đứng lên, không khỏi tăng lực vỗ vỗ bả vai Cổ Tiểu Tiểu, "Trốn một ngày không thể trốn cả đời, bốn vương xem người có thể sử dụng cái lý do kia trốn mấy ngày..." Nói xong, hần tâm tình sung sướng nghênh ngang mà đi.

"Ai? Chớ đi nha... Ta nội tiết mất cân đối, một tháng hai lần, một lần mười lăm ngày, phải qua 16 năm mới hết..."

Ngoài cửa truyền tiếng cười cuồng vọng của Tĩnh Huyền Phong, cười thực giống mấy tên Hán quan, căn bản không quan tâm nàng.

Cổ Tiểu Tiểu nản lòng thoái chí ngồi trở lại trên ghế, vốn nghĩ tình thế tốt đẹp lên, như thế nào lại nghĩ tới việc ngủ này? Hần còn dám nói không có thời gian làm khó dễ nàng? Này tên cảm thú không bằng cũng không vội chơi đến cùng? Ngay cả dì cả mẹ nó ngày ngày đều phải

tính tính toán toán.

Nói, đây chính là thử thách của cuộc sống.

“Người tới a-----mau cấp tiêu cô nãi nãi chén cơm nữa -----”

=====

Đây là trang phục truyền thống dân tộc Thái nhá, siêu sặc sy 😊

Chương 8 : Nên ra tay khi có thể ra tay

Sau đó ba, bốn ngày, Tỉnh Huyền Phong rời khỏi vương phủ đi chinh đồn kỷ luật quân đội, khiến Cổ Tiểu Tiểu thật ra rất thoải mái, mỗi ngày được hầu hạ ăn uống, đồ mờ mờ có người hỗ trợ tắm rửa, nóng liền có người quạt mát, hơn nữa Vân thành hoa quả chủng loại đa dạng, nàng trừ bỏ điểm nhìn không thấy, quả thực so với thần tiên còn sống sung sướng hơn.

Nàng hé răng ra, Hồng Hạnh liền đem quả nho lột sạch vỏ để vào trong miệng nàng, giờ phút này, Cổ Tiểu Tiểu thanh thoi ngồi ở dưới gốc đại thụ hóng mát, "Ai... Nếu có hạng mục giải trí thích hợp cho người mù thì càng thoải mái..." (bịt mắt bắt dê a, bắt quá tử ko cần bịt XD)

"Vương phi chỉ là tạm thời không nhìn thấy, ngày sau nhất định hội tốt lại" Hồng Hạnh lần đầu tiếp xúc với Cổ Tiểu Tiểu, cho rằng nàng là quái nhân, mà sau khi thường xuyên qua lại tiếp xúc, kết luận Vương phi quả thật là quái nhân.

Cổ Tiểu Tiểu thờ ơ nằm trên ghế, nàng không muốn nói cho người khác chân tướng, trước cứ như vậy cho qua đi.

Lúc này nàng nghe được một loạt tiếng bước chân tề xoát hướng chính mình tới gần, chỉ chốc lát sau, thị vệ trưởng chạy bộ tiến lên, hành lễ quân sự mới nói: "Bẩm báo Vương phi, Vương gia thỉnh ngài đi đến quân doanh một chuyến."

Cổ Tiểu Tiểu mày nhăn một cái ngồi dậy, "Có biết Vương gia bảo ta đi làm chuyện gì không?"

"Thuộc hạ không biết, cỡ kiệu đã nâng đến, Vương gia chỉ nói thỉnh ngài thay triều phục chính thống xong lập tức đến" thị vệ trưởng sau khi nói lưu loát rõ ràng xong, lập tức đứng ở một bên chờ, "Vương gia còn hạ lệnh, cho ngài một canh giờ chuẩn bị, nếu tới muộn liền xử trí theo quân pháp."

"...." Cổ Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thở dài, tự mình an ủi nói, khẳng định hẳn là rất nhớ nàng.

Hồng Hạnh vừa nghe Vương gia có lệnh, cấp bách nâng Cổ Tiểu Tiểu dậy bước nhanh về hướng phòng, Cổ Tiểu Tiểu vung tay bất mãn nói, "Gấp cái gì nha, muộn là đặc quyền của nữ nhân."

"Quân lệnh như núi, Vương phi đừng không thèm để ý việc này, theo nô tỳ biết, binh lính không tuân thủ bị Vương gia tù hình ngay tại chỗ nhiều đêm không xuể, Vương gia mang binh đánh giấc lấy quân kỷ nghiêm minh nổi tiếng xa gần"

"A? Còn có việc này...." Cổ Tiểu Tiểu nhổ phật hạt nho trong miệng, nắm tay Hồng Hạnh chạy như điên, "Mau, mau, mau, thời gian chính là sinh mệnh."

-----Đợi sau khi rửa mặt chải đầu, Cổ Tiểu Tiểu một thân hoàng gia lễ bào trong ba tầng ngoài ba tầng, tay kéo mũ phượng mười cân lên cổ kiệu, tám người khiêng kiệu tức khắc nâng lên một đường hướng ra ngoài Vương phủ chạy đi -----

Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở trong kiệu liền ngồi vào chỗ tốt nhất, nóng tới lè lưỡi, nàng đánh giá

hiện tại nhiệt độ ít nhất phải trên dưới 40 độ, mồ hôi theo hai má chảy xuống, nhưng nàng sợ làm hồng trang điểm, đành lấy tay quạt quạt bên ngoài, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi phát tiết nói,

"Ngoài 37 độ quốc gia đã cho nghỉ a, Tĩnh Huyền Phong người cái đồ biến thái "

Nhanh như chớp, đoàn người rút cục trong thời gian quy định đứng ngoài tường thành quân doanh, Tĩnh Huyền Phong thân mặc long bào chiến giáp đứng lặng phía trên tường thành cao nhất, vẻ mặt nghiêm nghị như một pho tượng.

Mà Cổ Tiểu Tiểu ngay cả khẩu khí còn chưa kịp suyễn, đã bị Hồng Hạnh nâng đi lên một trăm bậc đá, nàng nhớ rõ hồi trước khi chơi xuân leo núi mệt mỏi quá, nàng liền từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ mình không nhìn thấy bậc thang sẽ bất tri bất giác đi đến đỉnh núi, nàng còn đem hảo phương pháp này dạy cho mấy ban học khác, làm cho vài người lầm đường lạc lối, cuối cùng tạo thành sự kiện hai ngã ba lẫn thăm khốc.

Tĩnh Huyền Phong tiến lên từng bước tiếp nhận tay Cổ Tiểu Tiểu, thấy nàng trán mồ hôi đầm đìa mâu trung không khỏi dịu đi đôi chút, tức khắc khoe miệng liền mở, trịnh trọng nói, "Quân lính bốn năm chưa về cố hương, khó tránh khỏi có loại tình cảm nhớ nhà, mặc dù không có người nào dám ở trước mặt bôn vương nói, nhưng bôn vương biết được họ gần đây vì thế sự buồn bực không ít, người nghĩ biện pháp trấn an một chút."

"Ta ta ta ?!" Cổ Tiểu Tiểu nhất thời chỉ vào mũi mình, thất kinh nói, "Tức giận nhỏ gộp lại thành tức giận lớn, ngài cũng quá coi trọng ta rồi, ta ngay cả bài khóa đều không niệm ra hồn, làm sậpleen tiếng trấn an được a"

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này không có nửa điểm vui đùa, quân tâm không ổn, tất tạo thành loạn, hấn thân là tam quân thông soái mặc dù có thể hạ mệnh lệnh cứng nhắc, nhưng đối với việc ổn định quân tâm mà nói đều không phải là thượng sách.

"Người vốn là Trấn Nam Vương phi, cũng nên vì bôn phận, đây là mệnh lệnh "

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy dưới đài ồn ào huyên náo tất cả đều là người, nàng không khỏi nuốt nước miếng, "Phía dưới có bao nhiêu người?"

"Năm vạn người"

"..." Lưu Đức Hoa cũng chưa phải nói trước nhiều người như nàng a.

"Có bản thảo diễn thuyết không? Đại ý nói gì?"

"Tự nói "

"..." Đây không phải vô nghĩa sao? Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy dưới đài cao đã dần dần bị vây bởi trạng thái im lặng, nàng khẩn trương thở phào nhẹ nhõm, lại bắt chước tư thế lãnh đạo quốc gia nói chuyện, "Alo..."

"Câm miệng! Người lại nói hươu nói vượn, bôn vương thực không khách khí "

Cổ Tiểu Tiểu khẩn trương tới sắp khóc, đừng nói nàng là người mù, cho dù là thời điểm chưa mù trong lúc bị gọi lên trả lời, đối mặt với ba mươi mấy bạn trong lớp còn đỏ mặt, huống hồ là năm mươi vạn người, đó là loại trường hợp đồ sộ nào a.

Tĩnh Huyền Phong lấy khuỷu tay huých lưng nàng một chút, ý bảo nàng mau mau nói chuyện, Cổ Tiểu Tiểu ủy khuất bĩu môi, đâm lao phải theo lao, đi về phía trước ba bước, chỉ nghe dưới đài tiếng kim loại kéo dài không dứt vang lên, "Bình lách cách bang" từng loạt từng loạt quỳ xuống đất hành lễ, "Cung nghênh Trấn nam Vương phi vào thành-----"

Cổ Tiểu Tiểu hai chân thẳng như chuột rút, sợ tới mức mồ hôi lạnh rơi ròng ròng, lúc này

thật đúng là không còn thấy nóng , Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực ngồi vào ghế, yên lặng nhìn chăm chú Cô Tiểu Tiểu bóng dáng lạnh run.... “Có gì đáng sợ ? Người cũng nhìn không thấy ”

“Chính là vì nhìn không thấy, ta chỉ sợ năm vạn ám tiễn đem ta đục thành tổ ong vò vẽ” Cô Tiểu Tiểu một hồi bị ai giầy dựa nói, “Thân ái, lệnh lang, lão công, nam nhân của ta, ngài đừng bắt ta nói chuyện đi...Ồ...ô”

Tĩnh Huyền Phong nghe đến cuối một đồng từ ngữ xuôi tai loạn thất bát tao mới hiểu, không khỏi nhẹ giọng cười, “Đừng kéo dài thời gian, nam nhân của người đang ở phía sau thay người tọa trấn đây, mau xuất ra mấy lời người ngày thường hay nói ấy, lớn tiếng giảng.”

.....Cô Tiểu Tiểu thấy xin giúp đỡ không có hiệu quả, nơm nớp lo sợ quay về phía binh lính, nàng vội ho một tiếng, nhắm chặt hai mắt, hai tay trụ lại khàn cả giọng hô lớn, “Binh lính anh dũng vô địch! Vì bảo hộ thể nhi già trẻ trong nhà, các người vất vả rồi-----“

Lời này vừa nói ra, mọi nơi im lặng một mảnh, bọn lính nhìn nhau mắt to trừng mắt nhỏ, mà Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này tức giận đến hộc máu, thứ binh lính phải bảo vệ là lãnh thổ triều đại, lời này nói ra không phải quá mất khí thế hoàng gia đi.

Cô Tiểu Tiểu mân mím môi, cảm giác tim đập đều nhanh ngừng, này thật xấu hổ giống như sau khi hát một bài không có ai thêm vỗ tay.

"Ta còn chưa giáo người nói cái gì đâu!" Tĩnh Huyền Phong nguyên bản là muốn thử nàng, kỳ thật muôn giảng nội dung như thế nào hấn sớm đã nghĩ hảo, chỉ vì chính hấn từng định ra quy củ: không có trận chiến nào không có tai ương, không thể tùy liên dùng ngân lượng. Mà lần này, Tĩnh Huyền Phong chủ yếu là mượn tiếng Cô Tiểu Tiểu trấn an quân tâm, nếu không đành phải dùng ngân lượng (thật ra nguyên bản không có cụm này, cơ mà ta sợ mọi muôi thấy khó hiểu, nên thêm vào, đừng mắng ta hồ ngôn loạn ngữ như Tiểu tử a) ,lúc này thực bị nàng khiến cho mất mặt.

“Chờ, còn chưa nói hết đâu!” Cô Tiểu Tiểu không phục nhỏ giọng cãi lại.

"Người còn dám nói? ! Ta một đao..."

"Hu..."

Nàng tức khắc đánh gãy lời nói Tĩnh Huyền Phong, nói, nàng cả đời sợ nhất tể ngất, cũng vội ho một tiếng, bất cứ giá nào ! Thật sự không được liền đem biện pháp sửa trị nàng dọc theo đường đi của Tĩnh Huyền Phong đổi thành phiến tình bản, một lần nữa suy diễn... Nghĩ vậy, nàng như ăn phải gan hùm bắt đầu lừa dối:

“Khụ khụ! Bản phi cũng không phải nữ nhân hội giảng đạo lí lớn, nhưng có thể hiểu được tâm tình nhớ nhà của mọi người, Vân thành mùa hè nóng bức quả thật làm người ta khó chịu, khả bản phi trong lòng có lời muốn nói, Trần Nam vương cùng bản phi trong ngày thành hôn liền khăn trương chạy về Vân thành, Vương gia vì tiết kiệm đường xá sớm ngày trở về, thế nhưng không quản mạng theo tân hôn thê tử trèo đèo lội suối bốn ba vất vả, mà vừa đến Vân thành liền dẫn thân vào trong quân doanh, mọi người đều biết , Trần Nam vương năm nay hai mươi ba tuổi, có lẽ tuổi còn nhỏ hơn các vị, Vương gia hồi kinh ba ngày cùng Hoàng thượng không gặp quá lần thứ hai, đề tài trừ bỏ quân sự chính là quốc sự, trở về sau, hấn tức khắc mặc kệ tân hôn thê tử, lại cố tình vì cảm xúc của các vị mà nghĩ tới ta còn có chỗ sử dụng, Vương gia cùng chư vị đồng cam cộng khổ, có thể nói dụng tâm lương khổ...”

Cô Tiểu Tiểu hoán khẩu khí, thật sâu cúi đầu, "Coi như là một nữ nhân không biết nặng

nhẹ cầu nhàu đi, hy vọng chư vị trước sau như một đi theo Trần Nam vương, mọi người có yên ổn, mới có hạnh phúc tiêu gia, Cổ Tiểu Tiêu lúc này xin đa tạ"

... Cổ Tiểu Tiêu lên tiếng xong đợi một lát, dưới đài như trước bình tĩnh không tiếng động, mồ hôi khản trương "Tí tách tí tách tách" rơi trên mặt đất, nếu không vỗ tay, nàng cũng thật không còn gì để nói...

Làm nàng giật mình tới sắp té xỉu, tiếng hoan hô đình tại nhưc óc rung núi động biển của năm vạn quân sĩ vang lên, mà sĩ khí binh lính chưa từng có tăng vọt, "Thề sống chết đi theo Trần Nam vương, vì lãnh thổ nước nhà mà chiến đấu, cúc cung tận tụy đến chết

-----" khẩu hiệu không dứt bên tai quanh quẩn ở trong sơn cốc, thanh thế lớn giống như kinh đào hải lãng-----

Kết quả ngoài ý muốn làm Tĩnh Huyền Phong không khỏi toát mồ hôi lạnh, hấn ở giữa quan vọng thái đứng dậy phát tay kêu gọi vạn chúng, dưới đài năm vạn người lại nhiệt huyết sôi trào, lấy khí thế nuốt núi ăn sông giờ lên giáo có dây tua đỏ hướng Trần Nam vương chào, trong đó có đủ binh lính biểu hiện càn khoa trương, thậm chí ở trong trăm mối cảm xúc ngổn ngang, dưới tình huống lệ sai đương trường.

Tĩnh Huyền Phong miệng động môi bất động nhỏ giọng nói, "Người có biết mấy câu nói đó, tiết kiệm bao nhiêu ngân lượng trong quốc khố không?"

Cổ Tiểu Tiêu ngoài cười nhưng trong không cười hướng dưới đài vẫy,

"Năm vạn lượng?"

"Năm trăm vạn lượng "

Cổ Tiểu Tiêu một hơi không kiềm được thiếu chút nữa hét lên. "Ta nói nhiều lời nói dối như vậy, chia hoa hồng cho ta!"

"Vì triều đình chính là vì Hoàng Thượng, vì Hoàng Thượng chính là bản phận của người, mà người trong nhà đừng so đo như vậy, còn nữa nói, người cái tiểu manh nhi cũng không chỗ tiêu bạc đi "

"...đây là người nào a , chẳng lẽ mù không được phép tiêu bạc sao?! Trịnh Huyền Phong cũng thật không phải này nọ.

Tiếng hoan hô chợt đình chỉ, đột nhiên đều nhịp đổi thành tình sắc bản, "Thân đi-----mau thân đi----- (là thân thiết, kiểu như hôn đi ý)

Tĩnh Huyền Phong xấu hổ cười cười, đột nhiên lại nhìn về phía quân sư, chỉ thấy tám biển ghi "Thân đi" trọng tay quân sư còn chưa tới kịp buông, quân sư hắc hắc ngây ngô cười, vội vàng đem tám biển vo thành một đoàn nhét vào miệng nhai nhai, (đến khổ)

Khả âm điệu ồn ào dưới đài càng ngày càng cao, tựa hồ đã đến tình trạng không thể vãn hồi... Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhíu mi nhìn về phía Cổ Tiểu Tiêu, Cổ Tiểu Tiêu vẫn như trước hưng phấn đắm chìm trong tiếng hoan hô của vạn chúng, mặc dù không nhìn tới có bao nhiêu hùng vĩ, nhưng nghe nghe cũng rất đã nghiền.

Tĩnh Huyền Phong đem tâm nhất thành, đột nhiên nâng hai má Cổ Tiểu Tiêu lên hôn môi nàng....Cổ Tiểu Tiêu khóe miệng cứng đờ, trước mặt nhiều người như vậy hôn môi?...Rất lưu manh!

Tĩnh Huyền Phong định làm bộ dáng hôn nhẹ rồi cho qua, nhưng rồi cảm giác môi chạm môi làm hấn thất thần một lát....Lưỡi nóng bỏng không kiên nhẫn tiến vào trong miệng nàng, Cổ Tiểu Tiêu ngốc hồ hồ nháy mắt mấy cái, theo bản năng dùng đầu lưỡi ngăn cản, nhưng Tĩnh

Huyền phong bá đạo cường thế không cho nàng một chút đường sống trốn tránh, lưỡi cùng lưỡi trong lúc hỗn loạn triền miên cùng một chỗ, tinh tế va chạm tựa hồ như nhen nhóm lên một ngọn lửa, cứ như vậy, hôn thật lâu, thật lâu...

Từ xa nhìn lại, thân ảnh một đôi vợ chồng ôm nhau triền miên, tuyệt vời như bức họa ẩn hiện trên chỗ cao nhất của Vân thành-----

=====

Chương 9 : Biểu diễn cũng cần kĩ thuật !

Đợi sau khi diễn xuất xong, Cổ Tiểu Tiểu lại bị đưa lên cỗ kiệu, nàng ra sức lấy tay áo lau miệng, Tĩnh Huyền Phong cứ nhiên lợi dụng mình xong liền biệt tăm mất dạng , năm trăm vạn lượng a! Bạc trắng bóng cũng không cho nàng một chút a.

Hồng Hạnh nghe được bên trong kiệu truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết oán giận, không khỏi đối với Cổ Tiểu Tiểu lại có chút đổi mới, Vương phi trong lúc khẩn yếu quan trọng cũng trở nên bình thường một chút.

Hồng Hạnh vén lên một góc liềm kiệu, nhấn lại lời của Tĩnh Huyền Phong “Vương phi, Vương gia nói buổi tối sẽ quay trở về phủ, Vương gia nguyên bản nói là: cái kia xong rồi “
(ca ý là ám chỉ cái vụ nội tiết ý)

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu đang âm ức lại tiến vào trạng thái điên cuồng—— này cảm thú không bằng , vẫn nghĩ chuyện này? ! Thực đem nàng làm tam bồi a a a?

Hồng Hạnh tức khắc buông mình, Vương phi lại phát bệnh .

Sau khi trở lại vương phủ, Cổ Tiểu Tiểu thở hổn hển, vừa đi vừa cởi quần áo, Hồng Hạnh đi phía sau sau nhặt lên từng kiện từng kiện, trời nóng như vậy mặc mười kiện quần áo, ai, hoàng tộc cũng không phải dễ làm .

Nàng đang nổi giận ùng ùng bước về phía trước, “Phù phù” một tiếng nhảy vào trong nước bắt đầu bơi lội, thanh lương thủy ôn làm tâm tình nàng có điểm chuyển hảo, Hồng Hạnh ngồi xổm bên bờ nhẹ giọng cười, “Vương phi thị lực cũng đã khôi phục ?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩng ra, cũng trôi lên trên mặt nước nhìn quanh bốn phía vẫn một mảnh hắc ám, “Không có nha, vì sao nói như vậy?”

“Nga, chính là ngài mới vừa rồi đi nhanh đến nỗi Hồng Hạnh cũng không đuổi kịp, mấy chỗ quẹo vào cùng với bậc thang, ngài cũng là đi qua thuận lợi “

Này nhắc đến mới thấy, chính mình như thế nào có thể đi đến hồ nước , nàng nghĩ mãi cũng không ra, nâng lên mí mắt, “Có lẽ là may mắn đi, ta chỉ là đi loạn bằng trực giác”

Hồng Hạnh tựa hồ thay nàng thất vọng cũng cúi đầu, “Chỉ mong ngài có thể sớm ngày khôi phục khỏe mạnh “

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra nàng trong giọng nói một tia chân thành, liền ha ha cười, “Ta mù cũng không phải mới hai ba ngày, kỳ thật không nhìn thấy đã thành thói quen, đúng rồi, ta đến tốt cùng là có hình dạng như thế nào, nhất định phải ăn ngay nói thật vấn đề này “

Hồng Hạnh còn thật sự nhìn Cổ Tiểu Tiểu một lát, “Làn da thực trắng, đôi mắt rất to, mũi thẳng tắp, môi mỏng”

Cổ Tiểu Tiểu không tự chủ được sờ sờ ngũ quan, “Nghe người nói như vậy, hẳn là không tính rất xấu đi “

“Đương nhiên không xấu, ngũ quan tinh xảo, khéo léo linh lung “

“Phải không? Hắc hắc hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng dương thành hình bán nguyệt, “Vây mà Tĩnh Huyền Phong nói ta giống nữ quý “

Hồng Hạnh bung miệng cười, “Bởi vì mắt của Vương phi rất to lại không có màu, nhất là lúc buồn bực, quả thật có chút...” *(nữ nhi nhà người ta mắt trong veo như nước hồ thu, còn tí...haizzz, ta chẳng thấy tí giống khuôn mẫu nữ chính bình thường nào cả a)*

Cổ Tiểu Tiểu rốt cục hiểu được cung nữ vì sao không dám miêu tả tướng mạo nàng, nói, nàng trước kia vẫn mơ ước có một đôi mắt to ngập nước, giờ dù mắt có to, nhưng vẫn là mù!

“Nói đến như thế... mắt của Vương phi...” Hồng Hạnh cẩn thận dò hỏi.

“Ai, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, bỗng nhiên quay đầu đã thành tối đen...” Cổ Tiểu Tiểu tức khắc làm ra một bộ thần sắc bất đắc dĩ oán trời trách đất, nếu thân thể này sinh ra ở hiện đại cũng sẽ không bị mù, y học thật là trọng yếu a.

Hồng Hạnh lấy lại bình tĩnh, thật cẩn thận vươn năm ngón tay ở trước mắt Cổ Tiểu Tiểu quơ quơ... Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn chăm chú mặt Hồng Hạnh, nghiêm túc nói, “Người đang làm cái gì?!”

“Ách? Hồng Hạnh nghĩ giúp ngài đem sợi tóc trên mặt vén lên...” Hồng Hạnh mâu trung cả kinh nhất thời rút tay về, không chờ nàng vừa mở miệng, Cổ Tiểu Tiểu che bụng cuống tiểu, “Ta chính là hù dọa người một chút, nguyên lai người vừa vặn vươn tay ra, ha ha, duyên phận a ——”

“...” Hồng Hạnh mâu trung xẹt qua một tia khản trương, may mắn chỉ là sợ bóng sợ gió.

—— bất quá Cổ Tiểu Tiểu cùng Hồng Hạnh trong lúc chuyện phiếm, vô tình biết một cái đại bí mật kinh thiên , kỳ thật , cũng không tính nhiều kinh thiên, nguyên lai văn bản hoàng tộc có quy định rõ ràng, vô luận là hoàng hậu hay là hoàng tử phi, chỉ cần là người chính thức được hôn phối trong vòng một năm chưa mang thai, người thừa kế hoàng thất chính thống sẽ vì hoàng tộc kéo dài hương khói mà thú thêm một tiểu lão bà, tiểu lão bà không thể sinh ra được lại thú, tóm lại, nữ nhân chính là máy sinh đẻ, ai càng giống heo mẹ càng được được sủng ái. *(so sánh thô thiển ==)*

Cổ Tiểu Tiểu mắt liền chuyển động, kéo lỗ tai Hồng Hạnh nói nhỏ, Hồng Hạnh nghe được một nửa không khỏi kinh hô một tiếng che miệng, “Vương phi... Ngài, ngài muốn mấy thứ này làm gì?”

Cổ Tiểu Tiểu quỷ dị cười, “Dù sao cũng hữu dụng, người không cần hầu hạ ta , nhanh đi chuẩn bị, cần phải giao cho ta trước khi Vương gia hồi phủ ” nàng vừa nói vừa lắc cánh tay Hồng Hạnh , “Thành bại là ở lúc này , người phải giúp ta giữ bí mật a “

Hồng Hạnh không hiểu ra sao đứng lên, nhưng việc của Vương phi lại không thể hỏi nhiều, cũng không dám chậm trễ chạy ra ngoài vương phủ đi tìm mấy thứ kia không biết có công dụng gì.

Cổ Tiểu Tiểu dương dương tự đắc , chỉ bằng trí thông minh này của nàng, ở cổ đại như thế nào cũng coi như là người nhiều mưu trí đi, tuy rằng chiêu này có điểm tổn hại thực xin lỗi lão nhân”Tiểu Bạch Thử” , nhưng này cũng là do không còn cách nào khác.

Thời điểm chạng vạng

Tĩnh Huyền Phong bộ dạng mỗi một trở về phủ đệ, đi vào trong phòng liền buông mình ngồi ở trên ghế , mấy ngày gần đây không biết là chính mình quá mức miễn cảm hay là thời tiết oi nóng làm người ta tâm tình khó chịu, mặc dù mấy nước lã giềng nhìn như tường an vô sự, nhưng hần tổng cảm giác nguy cơ từ bốn phía đang rục rịch, kỳ thật tiểu manh nhi có một chút nói đúng xem như chó ngáp phải ruồi , hần cấp tốc chạy về Vân thành quả thật không phải vì

cùng nàng đầu khỉ.

Mà đối với biểu hiện xuất sắc như thế của tiểu manh nhi lại càng khiến hắn bất ngờ , quân sư trên chóc hắn nói có một câu nhưng chính là đại biểu cho tâm tình hắn giờ phút này —— Vương gia, người hôm nay tươi cười đặc biệt nhiều.

Nghĩ vậy, hắn mới phát hiện căn bản không thấy bóng dáng Cổ Tiểu Tiểu , liền hừ nhẹ một tiếng, không có quy củ.

“Quản gia, Vương phi nàng đi đâu, vì sao không ra nghênh đón bôn vương?” Hắn tự rút đi khỏi giáp hướng quản gia hỏi.

“A...” Lão quản gia dừng một chút, tức khắc cúi đầu hội báo, “Vương phi nàng... Theo nô tỳ Hồng Hạnh nói, Vương phi không biết vì sao tự đem chính mình nhốt trong phòng, cơm chiều cũng không dùng, hình như tâm tình thật kém...” Lão quản gia vừa nói vừa dùng cổ tay áo lau đi mồ hôi, nhớ tới Vương phi trong lúc cơm chiều hi hi ha ha, bộ dạng ăn uống như lang thôn hồ yết, hắn căn bản không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Tĩnh Huyền Phong.

Tĩnh Huyền Phong mày nhăn lại, tự cời xuống thiết bao cổ tay, “Vương phi sau khi trở về có gặp qua người nào sao?”

Lão quản gia nuốt nuốt nước miếng, bình tĩnh nói, “Vương phủ luật lệ sâm nghiêm, Vương phi chưa từng đi ra ngoài”

“Đi xuống đi, bôn vương đi xem nàng” Tĩnh Huyền Phong thần sắc một bộ ngưng trọng, cẩn thận ngẫm lại, nàng lúc rời khỏi quân doanh quả thật vẻ mặt không hờn giận, còn mượn cơ hội néo cánh tay hắn vài cái, có lẽ là khẩn trương quá độ đi.

“Ân, bất quá Vương gia vừa hỏi phủ thần thái mệt mỏi, thời tiết nóng bức, ngài không cần tắm rửa thay quần áo trước sao?” Lão quản gia thêm can đảm cố kéo dài thời gian, nếu không phải Cổ Tiểu Tiểu một phen nước mũi một phen rơi lệ đau khổ cầu xin, đánh chết hắn cũng không dám nói dối.

Vừa nói như vậy , Tĩnh Huyền Phong mới cảm thấy cả người là mồ hôi, hắn ứng thanh hướng phòng tắm đi đến, đi được vài bước lại nghỉ chân nói, “Sau nửa canh giờ thỉnh Vương phi tới tắm cung bôn vương, cứ nói đây là mệnh lệnh “

“Ân, tiểu nhân liền đi thỉnh Vương phi” lão quản gia một đường chuồn ra chính sảnh, ba chân bốn cẳng vội vàng chạy hướng tâm cung Vương phi, khi hắn tiến vào cửa tắm cung, chỉ thấy Hồng Hạnh đang thay Cổ Tiểu Tiểu chải đầu, mà búi tóc kia hình dạng rõ ràng là của đạo cô, trong tâm cung còn tràn ngập một cỗ mùi nhang khói dày đặc ... Hắn không khỏi cả kinh, không yên bất an nói, “Vương, Vương phi, ngài đây là làm gì?”

“Hắc hắc, Vương gia đã trở lại sao? Người xem ta này tạo hình thế nào?” Cổ Tiểu Tiểu liền quay mặt qua, ngón tay còn móc một chuột hạt , sớm khôi phục bộ dạng như cũ rất sống động.

Lão quản gia không rõ cho nên liếc nhìn Hồng Hạnh một cái, Hồng Hạnh nhún nhún vai tỏ vẻ cũng không hiểu, chỉ là làm việc chủ tử yêu cầu.

Đội đầu đạo cô được chải vuốt lưu loát, Cổ Tiểu Tiểu hai tay mở ra, đắc chí nói, “Đem chiến bào của bản phi lấy đến” Hồng Hạnh tức khắc đem nhất kiện ni cô thay Cổ Tiểu Tiểu mặc chỉnh tề, tuy trong lòng có chút bất an dặn nói, “Vương phi, ngài thật muốn như vậy đi gặp Vương gia sao? Vương gia chắc chắn sẽ giận dữ ...”

Lão quản gia cũng không để mắt cơ hội cơ khuyên bảo, “Đúng vậy, Hồng Hạnh cũng không

nói giỡn, nô tài biết ngài hội trêu chọc Vương gia, dù cho nô tài mười cái đầu cũng không dám giúp ngài a, ai...”

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng vừa thu lại, ra vẻ đúng lý hợp tình nói, “Ai nói là ta trêu chọc Vương gia ? Đương nhiên là có nguyên nhân, vô luận xảy ra chuyện gì, ta chính mình đảm đương là được” nói xong, nàng vuốt vuốt cổ áo, vội ho một tiếng nghiêm túc nói, “Mang ta đi gặp Vương gia ” nhưng kiên trì không đến một giây, khoe miệng đã cười đến thực lén lút.

“...” Hồng Hạnh cùng lão quản gia ai cũng không dám động, làm nô tài trong phủ Vương gia thật đúng là muốn đem đầu giấu ở lưng quần, tham sống sợ chết a.

Tĩnh Huyền Phong tắm rửa thay quần áo xong, đứng lặng ở bên cửa sổ ngắm quan sát sao... Chỉ thấy một mảnh mây đen phủ đầy trời, người Hán không thể chịu nhiệt như người địa phương , chỉ có một trận mưa to mới có thể chân chính thúc đẩy ý chí chiến đấu của quân lính.

... Cùng lúc đó, trên hành lang vang lên từng tiếng từng tiếng gõ mõ, hơn nữa thanh âm càng ngày càng tới gần cửa...

“Pha thượng đài dứa, pha hạ ngoạn con quay. Pha thượng điệu dứa, dứa tạp con quay. Tạp phá con quay bồ con quay, đỉnh phá dứa bác dứa... Ba nếu ba Romy” Cổ Tiểu Tiểu một bên niệm toàn mấy từ ngữ hàm hồ giả mạo kinh Phật (*amen, nguyên bản viết đó là từ ngữ hàm hồ, vậy nên mọi người cũng đừng hỏi ta nghĩa là gì a __*) , một bên sợ Tĩnh Huyền Phong nghe không thấy lại ra sức gõ mõ.

Tĩnh Huyền Phong ngoái đầu lại nhìn chăm chú cánh cửa... Cổ Tiểu Tiểu nhợt nhạt cúi đầu, vươn cái tay đang cầm chuỗi phật hạt, tắt cung tắt kính để thẳng trước ngực, bình tĩnh nói, “A di đà phật, xin hỏi thí chủ gọi bản ni có chuyện gì?”

“...” Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhướng mi, Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này rõ ràng là bộ dáng một ni cô, biểu tình không cười không vui thậm chí còn mang theo một tia phiền muộn, hắt hai tay hoàn sau đi lên phía trước dạo quanh nàng một vòng lại một vòng...

Cổ Tiểu Tiểu sợ lộ ra sơ hở, vội ho một tiếng hơi hơi cúi đầu, “Thí chủ, thỉnh chờ nhìn như vậy “

Tĩnh Huyền Phong mặc không ra tiếng, nghỉ chân nhìn xuống đỉnh đầu nàng kia một hàng “Ngật đáp bao”, Cổ Tiểu Tiểu như cũ thần nhiên, dường như không có việc gì tiếp tục môi động miệng bất động thì thầm”Tụng kinh” ...”Trước núi có cái chân thô lớn, phía sau núi có cái chân lớn thô. Hai người đi vào trong núi so chân, không biết là chân thô lớn so với chân lớn thô chân nào thô hơn, vẫn là chân thô lớn so với chân lớn thô còn thô hơn... A di đà phật...” (*ngã vật ra giường co giật lấy bậy*)

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng thần sắc trấn định, cong cong khoe mắt tiến lên từng bước đánh vào vai Cổ Tiểu Tiểu , Cổ Tiểu Tiểu làm sao chịu được khí lực của hân , “Xoạch” một tiếng, cái mõ trong tay rơi xuống đất, nàng nhất thời không cần nghĩ ngợi liền quỳ rạp trên mặt đất lo lắng sờ soạng, tựa như khát cái vừa chiếm được một cái bánh bao lớn đã bị người ta ném đi, nàng giờ phút này biểu tình so với cảm giác kia còn ai oán đáng thương hơn, “Sur phụ! ... Đồ đệ thực xin lỗi ngài... Ô ô... Đồ đệ bất hiếu a... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên ngồi xổm xuống , thấy Cổ Tiểu Tiểu khẩn trương tìm mõ, liền một bước nhắt lên trước nhìn nhìn, chưa nhìn ra mõ này cùng với những cái khác có gì đặc biệt, hân tỏ vẻ hiếu kỳ nói, “Sur phụ người cùng cái mõ này có quan hệ như thế nào?”

Cổ Tiểu Tiểu không vội đáp lại, hai tay tạo thành hình chữ thập nhìn về phía trên, phiến tình, động tình tự biết xấu hổ nói, “Su phụ a! —— đồ đệ cùng phu quân tiêu dao khoái hoạt, cư nhiên quên mất ngày giỗ của người ... Đúng là đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần, uống nước quên nguồn, nếu không phải ngài dạy ta thuật châm cứu , đồ đệ sao có thể có cơ duyên xảo hợp lên làm Vương phi, ngài ở trên trời thật xem thường ta đi? Xin nhận lấy dập đầu hối lỗi của đồ nhi ...” Cổ Tiểu Tiểu tùy tiện tìm một phương hướng nhẹ nhàng mà quỵ xuống: xin lỗi Tiểu Bạch Thử bá bá, ta không phải cố ý rửa ngài , nếu ngài chết thật , buổi tối tìm Tĩnh Huyền Phong báo thù đi, ta cũng đã mù thành như vậy , như thế nào có thể mang thai a? Đây đều là hấn bức !

Tĩnh Huyền Phong vừa muốn mở miệng, Cổ Tiểu Tiểu lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang thành kính nói, “Su phụ, đồ đệ vì biểu đạt thiết tình sám hối, ta đã quyết định bắt đầu từ ngày hôm nay, ăn chay niệm phật, ngài ở trên trời có linh thiêng cầu phúc, phù hộ, cũng không uống công ngài đối đồ nhi dưỡng dục chi ân, ta nghĩ Vương gia cũng sẽ đồng ý để ta làm như vậy, ngài không cần lo lắng Vương gia hội mất hứng, Vương gia đối đồ nhi thực tốt, đồ đệ liền trở về phòng tụng kinh, đóng cửa niệm phật...” Nói xong, Cổ Tiểu Tiểu đứng lên phát ổng tay áo , coi như không nhận thức ai mà hướng cửa đi ra...

“Người mau đứng lại cho bản vương ! —— “

Chương 10 : Oan có tam hoàng tử, trái có tam hoàng tử

Cổ Tiểu Tiểu bình tĩnh như nước chậm rãi xoay người hành lễ, cũng đầy nhịp điệu nói, “Thí chủ, lời bản ni vừa nói ngài cũng nghe được, ngài còn có chuyện gì muốn công đạo sao?”

Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực, giận bước lên phía trước nghi ngờ nói, “Hôm nay là ngày giỗ sư phụ người?”

Cổ Tiểu Tiểu lau đi khóe mắt một tia ai oán, “A di đà phật, ân, ân...”

Tĩnh Huyền Phong dừng một chút, hần tựa hồ đối tiểu manh nhi hiểu biết rất ít, về phần hôm nay có phải ngày giỗ của sư phụ nàng hay không, hần tất nhiên là không thể nào khảo chứng... Nhưng hần tin tưởng trên thế gian này không có người nào lang tâm cầu phế lấy loại sự tình này ra nói giỡn như vậy (*Tiểu hài tử, người sao có thể sinh ra một nữ nhi vô sỉ như vậy a?*), nghĩ vậy, hần không khỏi trịnh trọng dò hỏi, “Vậy người tính tụng kinh mấy ngày?”

Cổ Tiểu Tiểu ánh mắt trống rỗng phiệt qua một bên, thần ngôn nói, “Sư phụ đối ta có công dưỡng dục, dạy chi ân, ân trọng như núi, ít nhất ba trăm ngày rồi hãy tính...”

“Ba trăm ngày, xong rồi mới tính?” Tĩnh Huyền Phong nghĩ nàng chỉ làm âm ỉ vài ngày liền xong việc, không nghĩ tới nàng đối sư phụ cảm tình như thế thâm hậu, xem ra thái độ khác thường hành vi cổ quái của nàng đều là vì việc này đi... Hần không khỏi thở dài, lặng im nói, “Một khi đã như vậy, vậy người liền thay bốn vương cầu phúc một phần đi”

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu không tự chủ được hơi hơi giơ lên khóe miệng, ở trong lòng bày ra N cái thủ thế thắng lợi, hắc hắc hắc, tiểu tử này thực hảo lừa, quả thực cô đại mọi người có vẻ mê tín a... Chờ Tĩnh Huyền Phong vừa ly khai khỏi vương phủ, nàng liền có thể làm một bữa rượu thịt ăn mừng tiểu ni cô a... Oa ha ha ha...

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa nước miếng sắp chảy ra bên miệng, cũng bắt chước phật lễ đáp, “Vương gia thật sự là thiện nhân am hiểu ý tứ, từ bi vì hoà, kia bản ni trước xin cáo lui...” Nàng vừa nói vừa khấn cấp hương ngoài cửa đi, nói tới cửa khoảng cách chỉ có ba bước, nàng nhưng lại không thành công thoát khỏi hiện trường.

“Chậm đã” Tĩnh Huyền Phong nắm lên cổ tay nàng, Cổ Tiểu Tiểu như hít phải một ngụm khí lạnh, ra vẻ nam nữ thụ thụ bất thân lắc lắc cổ tay, “Thí chủ, bản ni hiện tại đang là người tu hành, pháp danh, ha lâu bồ đề”

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, “Ha lâu bồ đề? Đây quái tên là ai đặt cho người?”

“Bản ni tự gọi bản ni vậy” Cổ Tiểu Tiểu trong lòng tặc cười, ngốc tiểu tử, đây là “Ha lâu kitty” cải biên a. (*Hello Kitty, ta đau bụng quá*)

Tĩnh Huyền Phong suy nghĩ xoa xoa cằm, “Ta xem người là đủ bản, mặc dù người nói lưu loát một đồng lớn lý do, khả bốn vương vì sao càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ nào không đúng đâu?”

Cổ Tiểu Tiểu ngăn người, có phải hay không đắc ý vênh váo quá nên bị phát hiện? Nàng tức khắc khôi phục một bộ ai oán thần sắc, toàn thân phát ra khí khái phật pháp, “Bản ni vừa

nghe đến thanh âm Vương gia liền kiềm chế không được đáy lòng vui sướng, sự phụ vừa muốn trách ta, tội lỗi, bản ni vẫn là nên trở về phòng đóng cửa sám hối đi...”

Tĩnh Huyền Phong không vội đáp lại, một tiếng triệu hồi, nhất thời hai ba thị vệ chạy đến đợi mệnh, “Tới phòng Vương phi đem tượng Phật, lư hương cái gì đều chuyển đến phòng ngủ bốn vương, nhanh đi”

“...” Cô Tiểu Tiểu mâu trung cả kinh, không khỏi lo lắng hỏi, “Vương gia người đây là muốn làm gì a...”

Tĩnh Huyền Phong tâm sinh một phần trầm trọng, vỗ vỗ bả vai nàng trinh trọng nói, “Người nếu đã là thê của ta, đối sự phụ người cũng sẽ có một phần kính ngưỡng, mặc dù bốn vương công vụ quán thân không thể cùng người ngồi xuống niệm kinh, nhưng ít ra hẳn là nên cùng người, người này trong một năm ở trong tầm cung bốn vương tụng kinh niệm Phật đi, nếu không có đại sự, bốn vương tận lực mỗi ngày trở về cùng người cũng được”

“...” Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, cả người liền lâm vào tình trạng hóa đá, sau đó từng khối từng khối vỡ thành bột phấn rơi rớt lả tả.

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng ngây ra như phỗng đứng lặng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, không khỏi dương môi cười, sò sò đỉnh đầu nàng, “Người là cảm động nói không ra lời? A”

Cô Tiểu Tiểu chất phác gật gật đầu, “Bản ni rất! ... Kích động ... Vương gia ngài trăm công nghìn việc còn không quên ‘Chiếu cố’ cảm xúc của thiếp thân, thật sự là...” Thật sự là cảm động muốn chết mà.

Bọn thị vệ rất nhanh đem đại bộ “Đạo cụ” của Cô Tiểu Tiểu chuyển qua phòng ngủ của Vương gia, Cô Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt giãy dụa nói, “Khả bản ni lúc này tụng kinh gõ mõ, hội ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của Vương gia, ngài nếu mệt ngã, kia mấy vạn tiểu binh còn không phải trận tuyến liền rối loạn, ngài này không phải làm cho bản ni tội thêm một bậc sao?”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng tiêu sái đến bên án thư, một bên lật xem văn thư, một bên chỉ huy nói, “Ngồi xuống miêng đệm cách người mười bước đi về phía trước, người ta mỗi người một việc”

“...” Cô Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến ngồi xếp bằng ngồi ở trên nệm, ôm mõ ngăn người, Tĩnh Huyền Phong nghe trong phòng im lặng, không khỏi nhìn nàng một cái, an ủi nói, “Bắt đầu đi, sẽ không quấy rầy bốn vương duyệt văn, còn có, người tư thế kia là gì a, mau ngồi thẳng lưng”

Cô Tiểu Tiểu nhất thời ưỡn thẳng lưng, ô ô... Đây cảm thụ không bằng nhất định là đang đùa giỡn nàng, này gọi là sự gì a!

Một lúc lâu sau

“Đông!” —— “Đông!” —— “Thùng thùng” —— “Thùng thùng thùng thùng thùng! !” —— Cô Tiểu Tiểu đánh cái ngáp, khóe mắt đều đã ướt đầm, nàng cũng đã gõ lung tung hai giờ, xương sống thắt lưng chân đau như rút gân, Tĩnh Huyền Phong như thế nào còn không có tức giận?

... Mà lúc này Tĩnh Huyền Phong, gục đầu trên văn án, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp, mệt nhọc một ngày, giờ có sét đánh cũng không tỉnh.

Cô Tiểu Tiểu quay đầu kêu hân vài tiếng nhưng không được đáp lại, cẩn thận nghe kỹ, mới

phát hiện bên cạnh bàn phát ra tiếng hít thở đều đều, nàng ném mỡ chày, mơ mơ màng màng vươn cái thắt lưng, vừa bò đi vừa sờ soạn giường lớn... Sớm biết như thế thà rằng bồi hấn ngủ còn hơn! Nay hội diễn cũng đã diễn xong rồi, lập luận sắc sảo, giờ bảo như thế nào sửa miệng a a a...

“Oành!” một cái, Cổ Tiểu Tiểu cùng cái chân bàn thân mật chạm vào nhau, “A a...” Nàng nhu nhu đầu, ô ô, tự làm bậy không thể sống, tiếp tục đi... lại “Oành——” thêm một cái... Sau một vòng đụng vào cả bốn cái chân bàn nàng mới nhận được một đáp án —— này giờ nàng vẫn loay hoay quanh cái bàn a.

Rốt cục sau khi thoát ly cái bàn, nàng lại không biết sống chết đụng đến đùi Tĩnh Huyền Phong, Cổ Tiểu Tiểu đã bị một mồi thổi quét, ngồi dưới đất lay động chân hấn, “Thí chủ ngài tỉnh tỉnh, bản ni cũng có điểm buồn ngủ a”

Tĩnh Huyền Phong tựa hồ cảm thấy trên đùi ngứa, theo bản năng gãi gãi chân lên... Cổ Tiểu Tiểu trọng tâm không vững liền lật về phía sau, nhất thời cái ót lại đụng vào chân bàn, nàng tức giận đến mắt trợn trắng, rốt cục từ trầm mặc biến thành nổi điên, không khỏi đứng lên vươn chân loạn đá, “Tĩnh Huyền Phong người cái đồ đại hỗn đản! Rõ ràng là chờ xem tiêu cô nãi nãi làm trò hề, đá chết người đá chết người! —— “

Tĩnh Huyền Phong vẫn còn buồn ngủ nhu nhu huyết thái dương, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu khóc lóc nỉ non ngồi ở bên chân hấn động kinh, hấn ý thức mơ hồ thông thả, trong nháy mắt hai tay ôm nàng đến trên đùi, thuận thế tựa vào vai nàng, bất tri bất giác khép lại mí mắt, “Ha lâu rồi, người lại làm sao ? ...”

Cổ Tiểu Tiểu lay hấn cũng không động, gọi hấn cũng không để ý, hơn nữa người nàng chịu lực quá lớn, thắt lưng vốn đau nhức, chỉ thấy mình ngã 90° về phía sau, “Đông...” Cái ót lại hôn mặt bàn một chút, Cổ Tiểu Tiểu cảm giác đầu mình to ra đến ba lần, nàng nhe răng trợn mắt lay lay bả vai Tĩnh Huyền Phong, “Thí chủ! Bản ni có điểm muốn tự sát! —— “

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe hai chữ “Tự sát” liền hoàn toàn tỉnh táo, hấn cố sức mở mắt ra, phát hiện Cổ Tiểu Tiểu nửa người trên đã bị hấn đặt ở trên bàn, không rõ cho nên hỏi ngược lại, “Người khi nào thì ở dưới thân ta thế này?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu lại hiện ra tình trạng hóa đá, “Bản ni sợ ngài ngủ không thoải mái, cho nên lại đây cho ngài dựa!”

Tĩnh Huyền Phong chưa nghe ra đây là lời nói châm biếm, cũng cười cười, “Ta phát hiện người còn có điểm rất hiểu biết nga”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, rốt cuộc không còn khí lực cùng hấn vô nghĩa... Minh thương (*đao kiếm trước mặt, đại ý lấy từ câu minh thương dễ tránh, ám tiên khó lường ý*) dễ tránh, Tĩnh Huyền Phong chính là độc châm tối tối thâm hiểm ! Một châm liền đem nàng đục thành than tổ ong.

Tĩnh Huyền Phong nghe được tiếng gõ mỡ cảm canh điểm canh bốn, ôm lấy người Cổ Tiểu Tiểu phóng tới trên giường, Cổ Tiểu Tiểu đụng đến đệm chăn mềm mại, nước mắt đều nhanh đến rơi xuống, giường... Thật là giường...

Trong khi nàng kích động không thôi, lại cảm giác được giường đang bị quái vật lớn cấp tốc chiếm lĩnh, Cổ Tiểu Tiểu liền vươn chân để ở trên đùi hấn, vội vàng nhắc nhở nói, “Thí chủ, bản ni đang trong thời gian tu hành, không thể cùng ngài ngủ trên một giường “

Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhú mi xoay người, khó hiểu nói, “Ý tứ của người, là để bản

vương ngủ trước?”

“Không dám không dám, ngài có thể đổi một cái giường khác, hoặc là ta trở về phòng” Cô Tiểu Tiểu không mất thời cơ ngắc đầu, “Bần ni trở về phòng ngủ đi, ngày mai lại đến đây tụng kinh!”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, thuận thế đưa tay khoát qua người nàng, trêu chọc nói, “Ha lâu bồ đề yên tâm, bốn vương giờ phút này không còn khí lực làm chuyện gì...” hắc vừa nói vừa từ từ tiến vào trong mơ... Nàng vốn định quay người dựa vào tường ngủ, nhưng Tĩnh Huyền Phong vừa mới ngủ liền bắt đầu tùy tâm sở dục lộn xộn, mà tay hắc lại vô ý ở trên người nàng sờ soạng, cuối cùng tham nhập vào trong áo ni cô của Cô Tiểu Tiểu, làm lòng bàn tay dừng ở trước ngực nàng, đèn đây cũng coi như thỏa mãn mà “Dừng xe” bất động.

“...” Cô Tiểu Tiểu sờ sờ cái tay ở trong cổ áo, bĩu môi tận lực lôi kéo, bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất ủy khuất, nàng hôm nay mới biết cái gì kêu đạo cao một thước ma cao một trượng (*ý nói đạo sẽ lợi hại, ma quỷ còn lợi hại hơn*), hao hết tâm tư bịa ra một cái chuyện xưa thê thảm té bái, nguyên rủa một cái lão nhân vô tội, lại ở bên ngoài gõ mõ mấy giờ, cuối cùng vẫn là rơi vào cái “Khí tiết tuổi già khó giữ được” (*già rồi còn giữ làm gì, cho dê, cho dê*), nàng nàng nàng rốt cục là làm cái gì đây a? !

————— Đợi sau khi Cô Tiểu Tiểu phần nộ ngủ xong, ở ngoài cửa tam cung, bên ngoài vén lên một đạo khe hở, một đôi con người đen tú lệ xuyên qua ánh sáng mỏng manh nhìn chăm chú hai người trong phòng, cũng dương môi cười hướng hậu viện vương phủ đi đến... Tại đây ban đêm yên ắng, một con bồ câu màu trắng đưa tin rất nhanh bay ra ngoài tường vây vương phủ, hướng hoàng cung Tây Long quốc mà bay đi —————

Trong khi mọi người đang bình yên đi vào giấc ngủ, quốc vương Tây Bằng Đình Luân, như trước đứng lặng ở ngoài phòng ngủ quan sát về phía chân trời (*anh nì giống ta, nửa đêm cũng hay chạy lên sân thượng lên lút nấu đồ ăn =*)))... Loại thời tiết oi bức này phi thường thích hợp cùng người Hán tác chiến, chỉ mong trời tốt đừng mưa, mà hắc giờ phút này chỉ còn chờ một tin tức, chứng thực tin tức này, hắc liền có thể danh chính ngôn thuận cùng Tĩnh Huyền Phong khai chiến ———

Bồ câu vừng vàng dừng ở trên bãi đá, Tây Bằng Đình Luân gỡ bỏ mặt hàm gắn trên chân...Sau khi thấy rõ nội dung, cái miệng của hắc không khỏi hiện ra một chút độ cong tao nhã, bất quá có một chuyện làm hắc càng cảm thấy hứng thú, hoặc là nói khó hiểu, đường đường nữ nhân Trần Nam vương thú về, cư nhiên lại là một vị manh nữ, nói cách khác, nữ tử này chắc chắn có chỗ hơn người. (*điên hơn người thì có*)

Hắc tao nhã nâng tay lên thả bồ câu bay về chỗ cũ... con người màu nâu xẹt qua một tia hứng thú, thời điểm tự mình diện kiến vị Trần Nam Vương phi không giống người thường này cũng sắp đến rồi.

=====

Chương 11 : Công cầu dẫn đến huyết án

Sáng sớm hôm sau, gà gáy kêu sớm

Tĩnh Huyền Phong sau nhiều năm đã dưỡng thành thói quen đứng giờ tỉnh dậy, hắt híp mắt, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở vật trên cánh tay đang rúc vào trong ngực mình, cũng nghiêng đầu nhìn lại... Cổ Tiểu Tiểu nằm nghiêng ở trên người hắn, chóp mũi dán tại đầu vai hắn, gất gao mím môi, nói, này bộ dáng nàng khi ngủ so với khi thanh tỉnh nhìn qua bình thường hơn.

Tĩnh Huyền Phong tự nhiên giơ lên khóe miệng, cũng nhẹ nhàng kéo cánh tay của nàng ra, Cổ Tiểu Tiểu mày nhíu lại, nhất thời ngón tay căng thẳng nắm lấy cổ áo hắn kéo kéo, thì thào nói mê, “Audi! Không được kéo chân của ta...” Nàng vừa nói vừa giơ tay lên vô tình đảo qua tóc mai Tĩnh Huyền Phong, khi đầu ngón tay chạm đến ” bộ lông mượt mà “, nàng không khỏi ngọt ngào cười, “Audi hảo ngoan, bảo bối của ta...”

Tĩnh Huyền Phong nhìn nàng bày ra một bộ thần sắc sùng nịch, nhất thời dùng sức hất tay nàng ra, “Audi” là người nào? Cư nhiên kêu nam nhân khác là bảo bối? ! ... Trách không được ra sức khước từ không chịu cùng hắn viên phòng (*động phòng ý ý*), nghĩ vậy, hắn nổi trận lôi đình ngồi dậy, tức giận thăm vắn Cổ Tiểu Tiểu vẫn còn đang trong lúc ngủ mơ, “Đứng lên! Bồn vương muốn người nói rõ ràng”

... Cổ Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại phát hiện trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám, lại ôm góc chăn quay lưng lại, tức giận nói, “Mặt trời còn chưa mọc đâu, ngài không thể yên tĩnh một chút được sao?”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi nhìn về phía đại thái dương đang lên, túm thân thể nàng lên lắc lắc lắc lắc ngồi ở trên giường, Cổ Tiểu Tiểu hai mắt nhắm nghiền, đầu lắc lư qua trái qua phải, nhưng như trước vẫn không có ý mở mắt.

“Audi là nam nhân?”

“Ân... Nam ...” Cổ Tiểu Tiểu câu được câu không ứng thanh, đánh cái ngáp hàm hồ nói, “Người làm sao mà biết được “

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng cư nhiên còn dám thừa nhận làm như đúng lý hợp tình, mấy sọc gân xanh in hằn trên trán, hắn áp chế lửa giận, ra vẻ bình tĩnh chất vấn nói, “Người thực thích hắn?”

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi gật gật đầu, “Phi thường thích, nó thực nghịch ngợm” nàng trong lúc hỗn độn bắt lấy bả vai Tĩnh Huyền Phong sờ sờ, trêu chọc nói, “So với người còn vạm vỡ hơn... Hắc...”

“Cổ Tiểu Tiểu!” Tĩnh Huyền Phong một quyền đánh lên ván giường, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời nghe đến âm thanh gãy nát “Khách kéo” liền thanh tỉnh ba phần, nàng mê mang sờ sờ mặt giường, bàn tay nhất thời rơi vào trong một cái lỗ nhỏ lõm xuống... Không khỏi nghi hoặc nháy mắt mấy cái, chậm rãi nói, “Thí chủ, ngài có phải là đến thời kì mãn kinh? ... A... Người kéo ta đi đâu?” Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên bị một cổ đại lực kéo tới phía trước, sau đó cả người giống như cái giẻ lau nhà trượt đi, làm nàng cảm thấy mông cùng sàn nhà như sắp tóa

lửa, rớt cục hoàn toàn tỉnh táo lại, “Tĩnh Huyền Phong! Người điên rồi a? —— “

—— Bọn hạ nhân đang quét tước hành lang thấy Trần Nam Vương lửa giận tận trời kéo Vương phi đi trước, mà Vương phi y phục không chỉnh tóc bay rối loạn, nhất thời đều trong lòng run sợ đồng loạt quỳ xuống——

“Người buông, ô ô ——” Cổ Tiểu Tiểu căn bản không có cơ hội đứng lên, chỉ có thể kéo mu bàn tay Tĩnh Huyền Phong, “Ta tốt xấu gì cũng là thê tử của người, người hơi quá đáng rồi!”

Tĩnh Huyền Phong dừng lại ngăn ra, sau lại nghiêng răng nói ra, “Nguyên lai người cũng biết được thân phận của mình!”

Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn không hiểu ngắc đầu, “Ta biết a, người đột nhiên phát hỏa cũng nên cho ta một cái nguyên nhân đi “

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này thật sự không thể cùng nàng lý luận, túm trụ cổ tay nàng tiếp tục lùi về phía sau viện, Cổ Tiểu Tiểu thất kinh dùng sức thoát ra, bởi vì nàng tựa hồ cảm thấy Tĩnh Huyền Phong tức giận đến nỗi ngón tay cũng phát run, một cổ sát khí chậm rãi lan tràn toàn thân.

“Người trả lời ta nha, ta làm sai cái gì, sao...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời chột dạ ngậm lại miệng... Chẳng lẽ Tĩnh Huyền Phong biết được nàng ngày hôm qua sắp đặt âm mưu sao? Cho nên lòng tự trọng bị chịu nhục rồi giận dữ?

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu trong lúc hỗn loạn ôm lấy một cây mộc trụ, rất sợ chết hô to, “Ta sai rồi ta sai rồi, thật ra là có nguyên nhân a, ta cũng chỉ là dưới tình huống bất đắc dĩ mới nói dối ...”

“Vậy là người thừa nhận ? ——” Tĩnh Huyền Phong khó tin thông thả xoay người, hắn vẫn cho là có sự tình uẩn khúc, nguyên ý là tính đem nàng vào trong phòng nhỏ cẩn thận tra hỏi, nhưng này có lẽ... Không cần nữa .

Hắn mâu trung xẹt qua một tia ảm đạm, “Khi nào bắt đầu ...”

Cổ Tiểu Tiểu hai tay ôm chặt cây cột, nuốt nuốt nước miếng gian nan gạt đầu, “Kỳ thật cũng không bao lâu, ngay một đêm trước khi người hồi phủ mới...”

“Người cư nhiên trong khi cùng bản vương lại...” Tĩnh Huyền Phong tức giận đến da đầu run lên, nhưng vì mặt mũi hoàng thất vẫn là đem lời nói sắp thốt ra nuốt xuống.

Cổ Tiểu Tiểu chưa bao giờ thấy hắn tính tình đại phát như vậy, lui lui bả vai tránh ở góc tường, vừa nức nở vừa nói sạo, “Người sao lại phần nộ như vậy? Ta chính là cảm thấy hảo ngoạn, còn nữa nói, một đêm kia đều là do người, ta cũng không làm chuyện xấu gì kinh thiên nha...”

Tĩnh Huyền Phong không biết sắc mặt chính mình có bao nhiêu khó coi, hắn răng lợi càn “Kèo kẹt” rung động, giận dữ chỉ vào đỉnh đầu Cổ Tiểu Tiểu, “Hảo ngoạn? Bản vương không nghe lầm đi... Nếu không phải bản vương phát giác, người còn muốn giấu diếm bao lâu a? !”

Cổ Tiểu Tiểu bị hấn làm cho không chỗ trốn, thành thật nói, “Một, một năm...”

... Lời này vừa nói ra, lửa giận phun tung toé trong không khí tựa hồ nháy mắt lại ngưng kết thành băng, Cổ Tiểu Tiểu khiếp đảm hướng phía sau cọ cọ mông, bỗng nhiên cổ chột lạnh, mũi kiếm lạnh như băng đã đặt trên cổ nàng, nàng run run một chút cả người ngốc ở tại chỗ, tựa hồ hôm nay Tĩnh Huyền Phong thực khác với bình thường, là thật tâm muốn giết nàng, nàng càng nghĩ càng ủy khuất, “Oa” một tiếng gào khóc, “Tĩnh Huyền Phong người cũng quá

vô tình đi? ! Đây là lần thứ ba cầm dao đặt trên cổ ta! Chém đi chém đi! —— sống với loại người bá đạo vô lí như ngươi không bằng chết còn thống khoái! Ta chịu đủ rồi! Động thủ động thủ đi —— “

Tĩnh Huyền Phong giật mình tại chỗ vẫn không nhúc nhích... Lời của nàng thực đáng giận, đáng giận làm cho tâm hần trong nháy mắt rét lạnh.

“Thỉnh Vương gia bớt giận ——” Hồng Hạnh khoan thai đi đến phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Tĩnh Huyền Phong.

Trong hành lang gấp khúc bọn hạ nhân cũng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, liên tiếp vang vọng thanh âm thỉnh cầu tha mạng cho Vương phi.

... Tĩnh Huyền Phong cảm tức nhìn nàng, không khỏi gian nan há mồm thở, lại nắm cổ tay nàng lên hướng phòng ốc đi đến, mặc kệ Cổ Tiểu Tiểu kêu khóc như thế nào cũng không thèm để ý tới, cũng không thể nói gì hơn.

Hắn giận không thể một cước đá bay cửa... Cũng không đành lòng nhìn qua một bên, yên lặng bình tĩnh nói, “Thân là Trần Nam Vương phi, nhưng lại không tuân thủ nữ tắc... Ngươi kêu bọn vương như thế nào buông tha ngươi...”

Cổ Tiểu Tiểu khóc đến xụi lơ, cũng hàm oan kêu, “Ta chỉ là không hy vọng tuổi còn trẻ đã làm phụ nữ có thai, này cũng không tuân thủ nữ tắc có gì quan hệ a... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong quả thực không thể tin được lỗi tại chính mình, hắn mâu trung xẹt qua một tia mát mát, cười thực trong trẻo nhưng cũng lạnh lùng, “Ý của ngươi là, cùng nam nhân khác lẫn lộn sẽ không xảy ra chuyện này?”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ngừng khóc tròng lộn hai mắt, cảm giận nói, “Ngươi nói lại lần nữa xem! Ta cùng nam nhân nào lẫn lộn? ! Tĩnh Huyền Phong ta nói cho ngươi biết, muốn giết cứ giết, dù sao làm người mù cũng không có ý nghĩa gì, nhưng cũng đừng chụp cho ta mấy cái tội danh đó! —— “

Đúng lý hợp tình? Xem ra Tĩnh Huyền Phong nhất định phải nhắc lại một lần cho nàng rõ, “Ngươi không phải luôn miệng nói thích nam nhân kia sao? Gì cường tráng gì nghịch ngợm!” Hắn lại lửa giận xông lên đầu, “Ngươi thực can đảm không coi bọn vương ra gì mà yêu đương vụng trộm? Xem ra thật sự là sống đủ!”

Cổ Tiểu Tiểu mê mang nháy nháy mắt, “Ngươi chẳng lẽ là, đang nói Audi? ...”

“Yên tâm! Bọn vương chắc chắn đem nam nhân kia băm thây vạn đoạn hóa thành thịt nát!” Tĩnh Huyền Phong nghiêng răng nghiêng lợi rất nhanh quyết định, dám chạm vào nữ nhân của hắn, cho dù nam nhân kia có chạy đến chân trời góc biển, hắn cũng tuyệt không buông tha!

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời mắt trợn trắng tê liệt ngã xuống đông cứng cổ khô, khóc không ra nước mắt mỗi một nói, “Ta cũng không hâm mộ tình tiết người thú kết giao...” Tĩnh Huyền Phong này vương bát đản, mới sáng sớm liền âm ỹ, đòi chết đòi sống, cư nhiên chỉ vì công cầu!

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra xoay người, tiến lên hai bước kéo cánh tay nàng chất vấn nói, “Ngươi làm thế để bọn vương không giết ngươi?”

Cổ Tiểu Tiểu không thể nhìn được nữa đẩy hắn một phen, “Bệnh thần kinh! Audi là con chó nhỏ ta nuôi! Ngươi từng nghe nói qua có ai tên kêu là Audi sao? Chẳng lẽ ta ngoại trừ người ra chạm đến giống đực chính là không tuân thủ nữ tắc sao? ! Ngươi này không phân tốt xấu liền muốn giết người, nước tràn não a?”

Tĩnh Huyền Phong thật lâu không nói nhìn chăm chú nàng, mà hai tròng mắt đỏ đậm dần

dần xẹt qua tia cười, cũng vội ho một tiếng nghiêm túc nói, “Ngươi cũng không chịu nói rõ ràng, sao lại không khiến bản vương xúc động? ! Huống hồ ngươi vẫn tự nói chính mình sai rồi, mới vừa rồi bản vương hỏi ngươi một câu ngươi liền đáp một câu, là có ý gì? !” Tĩnh Huyền Phong ngồi xếp bằng lại, đột nhiên một tay lay lay chân nàng, “Trả lời!”

“...” Sự cho tới bây giờ, Cổ Tiểu Tiểu không giải thích rõ ràng xem ra là không được, nàng tâm thần không yên xoay lưng về phía hắn, hít thật sâu, cúi đầu nhận tội nói, “Chính là chuyện ngày giỗ của sư phụ ta đó, ta quả thật nói dối, kỳ thật hắn lão nhân gia sinh tử chưa biết thế nào”

Tĩnh Huyền Phong đem đoạn đối thoại hồi tưởng lại một lần, nhất thời mâu thuẫn cả kinh, “Ngươi! ... Vì trốn tránh chuyện vợ chồng, ngay cả việc xấu xa này cũng làm ra? !”

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra lửa giận trong giọng nói hắn giảm phân nửa, không cho là đúng thời điểm đầu ngón tay, lại không biết sống chết nói, “Ngươi chưa từng nghe qua một câu sao? Nếu muốn cuộc sống không có trở ngại, trước tiên phải bắt cháp, bắt quá, ta cũng không tính cho ngươi ngoại tình, nếu có thuốc tránh thai ta cũng không đến mức nghĩ ra chủ ý này “

Tĩnh Huyền Phong lại ngăn người, ở trong quan niệm của hắn, nữ nhân vì nam nhân sinh đứa nhỏ là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện đương nhiên), thật không hiểu nàng như thế nào lại sinh ra loại ý niệm quỷ quái này trong đầu, “Ngươi thực dám khai nha Cổ Tiểu Tiểu, bản vương cũng không biết ngươi lại can đảm như thế! ...” nghĩ càng hỏa đại, nắm bả vai nàng quay lại đối mặt với mình, “Vậy ngươi nói cho bản vương, vợ chồng nếu không vì sinh con, vì sao phải ngủ cùng một chỗ?”

“...” Vấn đề giới tính nan giải a, như thế nào trả lời? Chẳng lẽ nói đây là hạng mục giải trí buổi tối sao?!

Cổ Tiểu Tiểu không được tự nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, “Vấn đề này quá thâm ảo, ta nếu hiện tại trả lời ngươi, ngươi khẳng định sẽ không hiểu hết “

Tĩnh Huyền Phong khơi mào mi, xoa xoa đầu nàng giáo huấn, “Ngươi lá gan cũng quá lớn, hôm qua cứ nhiên bày ra bộ dạng đó lừa bịp bản vương, ta thật không hiểu ngươi này trong đầu là chứa vật gì?”

Cổ Tiểu Tiểu cho rằng đây là đang khen ngợi chính mình hành động cao siêu, then thùng mím môi cười trộm, mắt mù cũng lừa được mắt sáng a, hắc hắc...

“Ngươi còn không biết xấu hổ cười?” Tĩnh Huyền Phong đột nhiên đứng dậy, nhìn xuống đỉnh đầu nàng nghiêm túc nói, “Ngươi một cái tiểu manh nhĩ, còn làm ra nhiều trang phục và đạo cụ như vậy, nhất định là có đồng lõa, bản vương một cái đầu sẽ không bỏ qua “

“A?” Cổ Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng, nhất thời ôm lấy đùi Tĩnh Huyền Phong không buông tay, “Dừng a Vương gia, thân ái, lệnh lang, lão công, nam nhân của ta, chừa lại chút mặt mũi đi...”

Tĩnh Huyền Phong dương môi cười, lại càng làm khó dễ nói, “Vậy ngươi cũng cho bản vương đi, theo như lời ngươi, bản vương chính là bá đạo vô tình “

Cổ Tiểu Tiểu mạnh mẽ lắc đầu, “Bá đạo là khí chất! Vô tình là cá tính! Ta là đang khen ngươi a a a...” (thực vô sỉ a)

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, Cổ Tiểu Tiểu thuận theo đùi hắn một đường bò lên, ôm thắt lưng hắn tiếp tục vô sỉ nói, “Ta phát hiện chính mình càng ngày càng rời không được ngươi, nam nhân có khí chất có cá tính suất như vậy như thế nào lại rơi vào tay ta a? Đây là vì

sao?”

“...” Tỉnh huyền phong khóe miệng vừa nhếch, nhất thời gạt tay nàng, nàng lại lập tức bám riết không tha, ôm càng nhanh, “Người cũng nhìn đi, người đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, ta cũng không dám cãi lại, Vương gia ở trong tinh thần và thể xác của thiếp vẫn là một người khoan hồng độ lượng vĩ đại nha! Ngài liền nhắm một mắt mở một mắt cho qua là được a...”

=====

Chương 12 : Gian kế cùng kế phản gián

Tĩnh Huyền Phong chưa bao giờ gặp qua nữ tử càn quấy như thế, lại còn là cái loại trợn mắt nói dối không sợ cắn phải đầu lưỡi, bất quá, hấn lửa giận thật sự trong nháy mắt biến mất, tựa hồ còn cảm thấy có chút ngĩ mà sợ, nếu vừa nãy trong lúc giận dữ thực đem tiểu manh nhi làm bị thương, hấn có lẽ sẽ hối hận không kịp đi.

Hấn trong lòng dường như có điểm thích thích ôm nòng, bất quá, thông qua chuyện này, tiểu manh nhi thường ngày điên ngôn loạn ngữ, tựa hồ đã chiếm cứ một vị trí nhỏ nhoi trong lòng mình, nếu không vừa nãy hấn cũng sẽ không mất đi bình tĩnh.

Cổ Tiểu Tiểu phát hiện hấn đã có chút dao động, càng thêm đại lợi thế, kiễng chân chủ động hôn lên hai má hấn, “Ta biết ngươi là nói năng chua ngoa tâm đầu hủ (*ngoài cứng trong mềm*), đừng giả bộ lãnh khốc nga...”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, ngón tay không khỏi sờ lên mặt... Một đôi con ngươi đen thâm thúy dừng ở trên gương mặt tái nhợt của Cổ Tiểu Tiểu, trong lòng nổi lên một tia xin lỗi, nguyên bản nàng chỉ vì ham chơi lại thành ra một hồi hiểu lầm, còn bị lên án mạnh mẽ như cuồng phong mưa rào một trận.

Cổ Tiểu Tiểu không cho là đúng ngọt ngào cười, “Vương gia không trả lời, thiếp thân coi như ngài không truy cứu trách nhiệm hình sự, hắc hắc...”

Tĩnh Huyền Phong nhợt nhạt ứng thanh, cũng giúp nàng gạt gạt mấy sợi tóc hỗn độn, đầu ngón tay dừng ở trên hai mí mắt nàng thật lâu, “Ngày sau vô luận phát sinh chuyện gì, bản vương sẽ không đối với ngươi động đao kiếm nữa”

“Đây là được rồi, vợ chồng đầu giường cãi nhau là chuyện bình thường, cũng đâu thể trở thành kẻ thù?” Cổ Tiểu Tiểu không rõ hấn vì sao lương tâm đột nhiên hoạt động, nhưng phi thường vừa lòng hấn có thể “Hối cải để làm người mới”.

Tĩnh Huyền Phong có lúc không thể không bội phục ý chí “Ương ngạnh” của tiểu manh nhi, lúc này lại còn vừa nói vừa cười như không có việc gì, hấn không khỏi thở dài, “Nhân giờ phút này tâm tình bản vương không tệ, ngươi đối bản vương có gì bất mãn toàn bộ nói ra, cũng thứ cho ngươi vô tội”

Cổ Tiểu Tiểu bán tín bán nghi nhướn mi, nghĩ rằng người này khẳng định lại đang bày ra chủ ý phá hư gì đây, nhất thời khoát tay, “Không có a, người tốt lắm”

“Nói! Đây là mệnh lệnh”

“...” Cổ Tiểu Tiểu co rụt bả vai lại lui về phía sau từng bước, “Thật muốn nói sao? Ta nếu nói ra ngươi sẽ giết ta”

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu từng bước tới gần, ra vẻ bình tĩnh nói “Lớn mật nói đi, bản vương tuyệt không trách cứ ngươi, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ nhân phẩm của bản vương?”

Cổ Tiểu Tiểu đã bị hấn bức đến góc tường, nàng khẩn trương bỏ lí trí qua một bên, cả gan thẳng thắn nói, “Bốn chữ liền có thể khái quát Vương gia toàn cảnh —— cầm, thú, không, bằng...”

“...” Tỉnh Huyền Phong khoe miệng cứng đờ, sắc mặt nhất thời từ trắng chuyển xanh, từ trong hàm răng rít ra vài chữ, “Nói được thật tốt quá “

Cổ Tiểu Tiểu ôm đầu hí mắt, nàng như thế nào không suy nghĩ lại đem lời nói thật nói ra a, mà không khí áp lực trong phòng, hiển nhiên chứng minh hẳn không thể đối mặt với chân tướng tàn khốc này.

Nàng len lén dọc tường cọ cọ lên đi, biết vậy nên Tỉnh Huyền Phong một tay chống tường ngăn trở... Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ không cho là đúng ha ha cười, “Chúng ta trở về đi, ở trong này làm cái gì nha? ...”

Tỉnh Huyền Phong tiến lên từng bước đem cả người nàng đặt ở trên vách tường, cười nói, “Đương nhiên là nên làm chuyện cảm thú, nếu không bốn vương chẳng phải là cô phụ một phần ca ngợi của Vương phi hay sao “

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời đầu óc càng cuồn cuộn loạn, trong lúc hỗn độn hảo ngôn khuyên bảo nói, “Này vị thí chủ, bản ni còn chưa hoàn tục, không tức là sắc, sắc... Ngô...”

Tỉnh Huyền Phong cúi người hàm trụ phần môi đang lái nhái của nàng... Cổ Tiểu Tiểu liền ngậm chặt môi phòng ngừa hẳn xâm nhập, nàng mới không cần tại địa phương bản thủ này phát sinh lần đầu tiên.

Nếu khó thoát khỏi một kiếp, nàng ở trên bả vai hẳn tận tình khuyên bảo nói, “Thí chủ! Mặc dù ngài muốn làm chuyện cảm thú với bản ni, nhưng cũng cần trước tẩy, tắm rửa một cái đi “

“...” Tỉnh Huyền Phong không tự giác dương môi cười yếu ớt, nàng lông mi thật dài từ từ run run, mâu trung tựa hồ nhìn như con mèo nhỏ đang “Ai ai giãy dụa” gập rùi ro, hẳn liền ôm thất lung nàng dựa vào tường, hôn lên môi của nàng, đầu lưỡi thẳng tiến xâm nhập ——

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy đầu lưỡi hơi hơi run lên, không thể tránh dây dưa cùng một chỗ với cái lưỡi ấm áp kia, nàng ở trong lòng hò hét: một chút cũng không ôn nhu, hôn môi hẳn là không phải như thế!

Tỉnh Huyền Phong giữ chặt vạt áo trên đai lưng nàng, lòng bàn tay nóng bỏng kề sát vòng eo mảnh khảnh... Sau một trận hôn môi dồn dập, bờ môi kia lại chậm rãi chuyển qua cần cô trắng nõn... Cổ Tiểu Tiểu bắt khuất oa oa kêu to, “Ngươi vì sao không đi tìm mười cái mỹ nữ kia a, ta xem ngươi là cố ý làm khó dễ ta ” *(ta ghét tí, tự nhiên cắt phim a, oa oa)*

Tỉnh Huyền Phong ngẩn ra, chậm rãi nâng mâu, “Tại sao lại là mười cái nữ tử?”

Cổ Tiểu Tiểu nắm lấy quần áo hỗn độn, khinh thường hừ một cái, “Hàng tháng đều có mỹ nữ đưa vào vương phủ cho ngươi làm chuyện cảm thú, đừng cho là ta nhìn không thấy nên cái gì cũng không biết “

Tỉnh Huyền Phong không rõ cho nên nhướn mi, “Lời này ai nói ?”

“Ngươi quản ai nói làm gì? Mau nói có hay không!”

“Có “

“...” Xem như ngươi lợi hại!

Cổ Tiểu Tiểu mượn đề tài để nói chuyện đồng thời cũng lợi dụng đánh hấn vài cái, ra sức kêu khóc nói, “Ta nhắc tới một cái công cầu ngươi cũng tức giận, vậy ngươi cùng mười mấy nữ tử mây mưa thất thường thì có thể ? ! Ngươi không sợ bản, cũng không sợ Aids a! ——” nàng vừa nói vừa chạy ra khỏi khu vực kiểm chế của Tỉnh Huyền Phong, vung ống tay áo phẫn

nộ nói, “Nguyên bản ta là khăng khăng một mực sống với ngươi, nhưng cứ nghĩ đến ngươi đã cùng vô số nữ tử cấu kết liên tim như bị đao cắt, ngươi bảo ta làm sao chịu nổi a... Ô ô ——

“...” Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực, hứng thú chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu khoa trương khóc ngã xuống đất, trong chốc lát lại đứng lên ngửa mặt lên trời thở dài... Hắn nhin ý cười, than thở nói, “Bỏn vương nghe Vương phi vừa nói như vậy, cũng hiểu được chính mình có điểm quá đáng, bất quá, nếu bỏn vương chưa từng cùng mấy vị nữ tử kia cấu kết, Vương phi còn có thể bị phản như thế sao?”

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi nói, “Đương nhiên sẽ không, nếu Vương gia đã khiến tâm hồn thiếp thân bị tổn thương nặng nề, thì cũng đừng trách thiếp thân không thể đối Vương gia ngoan ngoãn phục tùng “

“Bỏn vương nên lý giải ngoan ngoãn phục tùng trong miệng Vương phi như thế nào đây?”

Cổ Tiểu Tiểu đắc ý vênh váo dương dương tự đắc “Đánh không đánh trả mắng không cãi lời, Vương gia kêu thiếp thân làm cái gì thì sẽ làm cái đó, nhưng việc đã tới nước này thì giờ nói gì cũng vô dụng nha, ai...” Lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy bên hông căng thẳng, Tĩnh Huyền Phong đã giúp nàng sửa sang lại quần áo hảo, nàng thực đắc chí vui vẻ, hừ, Tĩnh Huyền Phong ngươi cái đồ tàn hoa bại liễu! *(oan khuất nha, người ta vẫn còn là cái xử nam a, ta nôn, cũng 23t rồi chứ ít ỏi gì đâu)*

Tĩnh Huyền Phong cũng không lên tiếng, cầm tay nàng đẩy cửa đi ra, Cổ Tiểu Tiểu điên điên dờ dờ đi theo, rung đùi đắc ý nghĩ bản thân mình cuối cùng cũng thoát .

Đi đến phòng thêu, Tĩnh Huyền Phong dẫn nàng chậm rãi bước vào, hơn mười nữ tử thấy Trần Nam Vương đại giá đích thân tới, tức khắc buông kim chỉ trong tay quỳ xuống hành lễ, “Dân nữ thỉnh an Trần Nam Vương—— “

Các nàng nhìn chăm chú tiểu ni cô bên người Trần Nam Vương, lại không biết nàng này là Trần Nam Vương phi.

Cổ Tiểu Tiểu nghe được một đồng thanh âm tuổi trẻ, nhú mi không hồn giận nói, “Ngươi chẳng lẽ đem ta mang tới nơi ngươi thường dâm loạn?”

“Khụ!” Tĩnh Huyền Phong nhéo nàng một chút, ý bảo nàng đừng nói hươu nói vượn, hẳn tùy tiện chỉ vào một nữ công, “Nói cho Vương phi biết các ngươi ở đây là làm chuyện gì, còn có, là như thế nào tiến vào Vương phủ “

Lời này vừa nói ra, nhóm thêu nữ nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu một đôi mắt to vô thần, không khỏi nhỏ giọng thỏ thức, tức khắc hướng Cổ Tiểu Tiểu hành lễ bồi tội.

Trong đó thêu nữ bị điểm danh tiến lên từng bước, nói chi tiết, “Chúng dân nữ ở đây đều là thông qua phương thức tuyển tú mà tiến vào vương phủ, thấy mấy người chúng ta tinh thông nghề thêu tay, liền được Vương gia lựa chọn, lưu ở trong phủ vì quân doanh thêu may cờ chiến”

“...” Cổ Tiểu Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, cư nhiên lại trúng kế , Tĩnh Huyền Phong tiểu tử này bụng dạ thực đen! Cổ Tiểu Tiểu sau khi việc lớn thất bại mới hiểu ra một chuyện, không thể cùng Tĩnh Huyền Phong đấu trí so đũa khi được, thực lực căn bản không chỉ chênh lệch có một cấp bậc.

“Ha ha, vất vả , tiếp tục việc tiếp tục việc...”

Tĩnh Huyền Phong khéo miệng lộ ra một tia tươi cười thắng lợi, lại lôi kéo tiểu manh nhi

đang ủ rũ đi ra khỏi thêu phòng... Cổ Tiểu Tiểu đi được vài bước nhất thời dừng lại cước bộ, đột nhiên rất sống động nói, “Thêu nữ với người dân loạn thì có quan hệ gì? Nói chuyện cấp trên chiếm tiện nghi cấp dưới còn không phải như ăn cơm nha...”

Tĩnh Huyền Phong bất đắc dĩ lắc đầu, “Người không phải ngự y sao? Chính bản thân đi giúp mấy vị nữ tử kia nghiệm minh như thế nào?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vụng trộm suy nghĩ, cố tình gây sự nói, “Người có thể đánh tráo a, ta lại nhìn không thấy!”

Tĩnh Huyền Phong cười nhạt, “Đối với người ta nhảm chán như vậy sao, vì sao bọn vương lại cảm thấy Vương phi có điểm muốn quyết nợ đầu “

“...” Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, nàng vươn ngón trỏ chỉ lên trời, đi! Tiểu cô nãi nãi chính thức gặp hạn!

Cổ Tiểu Tiểu vừa đi vừa tự chỉ ra “Ưu điểm” của Tĩnh Huyền Phong... Bạo lực, mãnh liệt, tính tình cổ quái, quỷ kế đa đoan, giáo hoạt hay thay đổi, ăn tươi nuốt sống, nói hấn suất nhưng cũng không tận mắt nhìn thấy, nha! Loại người giống như hấn thật đúng là không gặp nhiều lắm a...

“Vương gia, ngài nói thiếp thân có ưu điểm gì “

Tĩnh Huyền Phong suy tư một lát, “Ưu điểm a... Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, thường xuyên điên điên, càn quấy, hoa ngôn xảo ngữ ăn nói bừa bãi, tướng mạo thường thường, dáng người cực kém... Lại còn là người mù, chắc chắn, này nghĩ lại một chút, người sao có thể xứng với bọn vương “

Oa! Nguyên lai bọn họ là hai kẻ không giống người thường! Kia lại càng xứng đôi rồi! Quả thực quá hỗn độn...

Cổ Tiểu Tiểu huých vào khuỷu tay hấn, quỷ dị cười, “Trai tài gái sắc, thật sự là ông trời tác hợp cho nha!”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng hừ nhẹ, không khỏi chế nhạo nói, “Nhảm lẫn mới đúng, diện mạo kém còn chưa kể nhân phẩm, bọn vương lúc trước đầu óc hình như phát sốt mới đi thú người?”

Cổ Tiểu Tiểu dương dương tự đắc giơ lên khoe miệng, “Người cưới nữ thân xuyên qua độc nhất vô nhị của triều đại, tuy rằng bề ngoài có hơi thất bại, nhưng bên trong chính là cực phẩm, còn không mau đi tìm một nơi cười trộm đi “

“Xuyên qua?”

Cổ Tiểu Tiểu chỉ chỉ lên trời, “Người có tin chuyện kiếp này kiếp sau không?”

“Ân, người đã chết hội đầu thai chuyển thế “

“Chính xác! Ta chính là từ tương lai, tức là kiếp sau sau sau sau nữa”

Tĩnh Huyền Phong thu liễm khoe miệng yên lặng một lát, không khỏi thở dài nói, “Bọn vương không tin suy nghĩ của người của hậu thế lại kém như vậy, quả thực là lời nói vô căn cứ” nói xong, hấn kéo kéo “Đạo cô toàn” trên đầu Cổ Tiểu Tiểu không chút để ý khuyên, “Cố gắng làm Vương phi đi, bằng tư chất của người có thể ngồi trên vị trí này đúng là không dễ, phải hảo hảo quý trọng “

“...” tâm hồn bé nhỏ của Cổ Tiểu Tiểu lại rơi lả tả như cánh hoa, nàng như thế nào không nghĩ đến người hiện đại xuyên qua liền bị sỉ nhục như vậy? Người ta xuyên qua không phải là cái dạng này a!

Cổ Tiêu Tiêu hai tay mở ra che ở trước người Tĩnh Huyền Phong, “Ngươi chờ coi đi! Ta một ngày nào đó hội chứng minh thực lực của chính mình!”

“Ngươi đã tự xưng nữ thần xuyên qua, vậy mang bốn vương đi đến kiếp sau nhìn thử xem
“

“...” Choáng váng! Có cần thiết phải đả kích người khác như vậy không.

=====

Chương 13 : Tiểu thân thể, không tốt lắm

Tĩnh Huyền Phong dắt tay Cổ Tiểu Tiểu đi dạo loanh quanh trong vườn hoa, Cổ Tiểu Tiểu như trước nói liên miên cần nhẩn không ngừng, hần nghe tai phải tai trái lại thẳng tắp đi ra, thuận tay với một quả táo nhét vào miệng nàng, cũng không thể nhìn được nữa nói, “Bồn vương vừa rồi quên nói ưu điểm lớn nhất của ngươi, thắc bần.”

Cổ Tiểu Tiểu tưởng được khen, ngượng ngùng xoay xoay mũi chân, “Người có thể phát hiện ra ưu điểm của ta không nhiều lắm, chúng ta thật là một đôi đi “

“...” Tĩnh Huyền Phong lại nghĩ lại, là hần thần kinh thác loạn sao? Nếu không há có thể dễ dàng tha thứ tiểu manh nhi hồ ngôn loạn ngữ như vậy.

Giờ phút này, thị vệ trưởng cấp tốc hướng Tĩnh Huyền Phong đi tới, “Khởi bẩm Vương gia! Nước láng giềng tựa hồ có động tĩnh “

Tĩnh Huyền Phong mâu trung trầm xuống, “Trở về quân doanh bàn tiếp” hần đi được vài bước lại quay lại hướng Cổ Tiểu Tiểu kêu, ” Nam nhân của ngươi đi đánh giặc , cảnh cáo ngươi, cấm tới gần động vật giống đực “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe hần phải đi, “Lệ nóng quanh tròn” vẫy vẫy tay, “Vậy còn muối đực thì sao? ...”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, xoay người thu liễm khóe miệng, thần sắc ngưng trọng xải bước rời khỏi vương phủ ——

“Ầm vang!” Một tiếng sấm vang, Cổ Tiểu Tiểu bị dọa cho có điểm choáng váng, không chờ nàng kịp phản ứng tiếp, “Rầm rầm” từng trận mưa to đã hắt ở trên người nàng, nhưng trước mắt không hề dự cảm được phương hướng, nàng tức khắc chạy trời chết... Bỗng nhiên mưa ngừng rơi , Cổ Tiểu Tiểu mê mang nhìn về phía chân trời, có lẽ chỉ là mưa rào —— nháy mắt liền tanh.

Nháy mắt, “Rầm! ——” lão thiên gia lại hắt đại bồn thủy tiếp theo, Cổ Tiểu Tiểu vững vàng vừa mở miệng ra hô...”Mọi người, khụ khụ! ... Trời mưa , thu quần áo a... Khụ khụ...” Cổ Tiểu Tiểu chạy tán loạn khắp nơi, nhưng chạy đâu cũng không thoát được cái bồn nước lớn này, lúc này mới phát hiện không nhìn thấy quả là chuyện thật đáng buồn——

Cổ Tiểu Tiểu ôm đầu ôm mặt bất lực đứng lạng tại chỗ... Chỉ chốc lát sau, mưa to trên đỉnh đầu lại biến mất, nhưng bên tai vẫn như trước có tiếng mưa rơi, Cổ Tiểu Tiểu vẫy vẫy tóc, nghĩ chính mình đánh bậy đánh bạ mà lại chạy vào mái hiên, không khỏi cười đắc ý, “Hoàn hảo đủ thông minh, cho dù nhìn không thấy nhưng cũng là người mù may mắn, hắc hắc...”

Mà lúc này, Tĩnh Huyền Phong cả người ướt đẫm, tận lực giơ áo choàng che ở trên đỉnh đầu nàng, lại phát hiện nàng một người còn có thể tự mình an ủi.

Thị vệ trưởng không biết Tĩnh Huyền Phong vì sao đột nhiên chạy về hoa viên vương phủ, đành phải đuổi theo, đến nơi đã thấy Tĩnh Huyền Phong giương áo choàng đứng lạng trong mưa, dưới thân che chở Vương phi kiều nhỏ, mà Vương phi lại đang cười tủm tỉm vươn tay ra

hứng mưa, thần sắc như cũ thành thói... Thị vệ trưởng tức khắc nhắc nhở nói, “Vương gia! Cẩn thận bị bệnh a ——” hắt hướng mấy bóng người đang chạy hối hả trong mưa hét lớn một tiếng, “Vương phủ nuôi bọn phế nhân các người để làm gì, còn không mau che dù cho Vương gia, Vương phi!”

Tĩnh Huyền Phong nhất thời thu hồi thần trí, hấn quả thật đã thất thần trong chốc lát, không tự chủ được nghe tiểu manh nhi làm bầm lầy lầy, lại quên chính mình vẫn còn đang đứng dưới mưa.

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng cứng đờ nhất thời hươ tay ra xung quanh, đầu ngón tay va chạm vào khôi giáp, nàng hướng theo khôi giáp sờ soạng lên, liền đụng vào hai má Tĩnh Huyền Phong... Giờ mới hiểu được không phải chính mình may mắn, mà là có người vì nàng tạo ra may mắn.

Trong lòng dường như nổi lên một tia lo lắng khác thường, Cổ Tiểu Tiểu kiễng mũi chân, ra sức lau đi bọt nước trên mặt hấn, nhưng lau đi lau lại vẫn ướt sũng, nàng luống cuống vội nói, “Người như thế nào lại quay về?”

Tĩnh Huyền Phong một phen ôm nàng vào trong ngực tránh mưa, không cho là đúng cười yếu ớt, “Bỏn vương nhất thời nghĩ đến người biết đâu sẽ giống ruồi bọ chạy loạn ở trong mưa liền quay về xem, quả thực là thế.”

Cổ Tiểu Tiểu đầu óc đột nhiên trống rỗng, nàng gian nan nuốt nuốt cổ họng, vừa muốn mở miệng nói, lại không rõ nên nói cái gì, tám hạ nhân đã bung dù bao quanh vây quanh... Tĩnh Huyền Phong tiếp nhận khăn xoa xoa mặt, lại phát hiện tiểu manh nhi vẫn còn đang suy nghĩ không nhúc nhích, hấn nhẹ giọng cười vỗ vỗ mặt nàng, “Bỏn vương đi đây” nói xong, hấn chui ra khỏi ô cùng thị vệ trưởng bước nhanh rời đi, trận mưa to xảy ra thành linh này thật sự là hợp với lòng người a ——

... Cổ Tiểu Tiểu ngây ngốc đứng tại chỗ, Cổ Tiểu Tiểu biết hấn có lẽ sẽ không nghe thấy, nhưng vẫn là... theo phương hướng hấn vừa ly khai, nàng đột nhiên hai tay tụ lại hướng vào làn mưa trắng xóa hô to, “Ta chờ người trở về yêu đương! —— “

Hồng Hạnh một bên giúp Cổ Tiểu Tiểu lau đi giọt mưa một bên dịu dàng, cô ý vô tình thừa nói, “Vương phi, ngài cùng Vương gia...”

Cổ Tiểu Tiểu hai tay hoàn sau tự biên tự diễn nói, “Mị lực bản phi lớn như vậy, Vương gia sáng sớm liền quỳ gối ở dưới áo ni cô của bản phi, hắc hắc hắc hắc...”

Hồng Hạnh trong giọng còn sợ hãi, “Mới vừa rồi Vương gia giận dữ, Hồng Hạnh e sợ Vương gia trong lúc tức giận sẽ thương tổn Vương phi, khả dọa phá hư Hồng Hạnh đâu, vô sự là tốt rồi...”

Cổ Tiểu Tiểu cố ý bẻ cong sự thật, đồng dạng nói, “Ân, hấn vừa rồi là tính làm thịt ta, nhưng bằng miệng lưỡi dài ba tấc của ta liền hóa hiểm thành phúc ...” Nàng đang nói bỗng mũi có điểm ngứa, “Hắt xì... Hắt xì...” Nàng nhu nhu cái mũi đợi trong chốc lát không đánh ra cái hắt xì thứ ba, không khỏi nhếch khóe miệng, “Một nghĩ hai mắng ba nhớ thương, Tĩnh Huyền Phong nhất định ở sau lưng mắng ta!”

Hồng Hạnh cũng không lạc quan như nàng, lo lắng nói, “Vương phi sợ là đã nhiễm mưa lạnh, mau vào phòng “

“Ta không sao... Hắt xì... Không có việc gì” Cổ Tiểu Tiểu tự nhận thân thể cường tráng, nhưng đã quên này cũng không phải là thân thể trước kia của nàng.

— đơi sau khi tiến vào tắm cung Vương phi, Hồng Hạnh vừa thay Cổ Tiểu Tiểu rửa mặt chải đầu xong, Cổ Tiểu Tiểu đã cảm thấy thân thể có chút rét run, nàng vô lực leo lên giường đem chính mình cuộn ở trong chăn, Hồng Hạnh bưng tới một chén canh gừng để vào trong tay nàng, nàng chỉ vô lực đẩy, nói, “cảm mạo nhẹ mà thôi, ngủ một giấc thì tốt rồi “

Hồng Hạnh cũng không lên tiếng đứng ở bên giường nàng... Cổ Tiểu Tiểu tuyệt không thể sinh bệnh, nếu không sẽ làm hỏng kế hoạch của Đình Luân Quốc Vương. Hồng Hạnh vừa nghĩ đến Tây Bằng Đình Luân, hai má không khỏi nổi lên một tia đỏ ửng, nếu kế hoạch thành công, nàng liền có thể cùng nam nhân ngày đêm mong nhớ gặp mặt. Vì đơi đến một ngày này, nàng đã ở vương phủ chịu nhục làm nô tì hạ đẳng nhiều năm, vì mục đích tiếp cận trung tâm quyền lực, nàng từng có ý đồ dùng các loại phương pháp tiếp cận Tĩnh Huyền Phong, nhưng Tĩnh Huyền Phong làm việc cẩn thận, không gần nữ sắc, hơn nữa phân nửa thời gian lại không ở trong phủ đệ, Hồng Hạnh mâu thuẫn xẹt qua một tia khinh thường... Đang lúc hết đường xoay sở, may mắn Cổ Tiểu Tiểu lại xuất hiện, Tĩnh Huyền Phong tựa hồ đối với vị Vương phi hai mắt mù này có điểm khác biệt, lại nói, Tĩnh Huyền Phong năng lực phân biệt nữ nhân thật đúng là đặc biệt.

Trong cung Tây long quốc vương

Tây Bằng Đình Luân bên tai truyền đến tiếng mưa rơi tích tí tách lịch, các đại thần từng bước từng bước bẩm báo quốc sự, mà hắn mâu thuẫn nhu hòa lại dừng ở trên “Thuyền rồng hoa”kiêu diễm náo nhiệt... Người Hán có câu, trăng không tròn trăm ngày, thời trẻ qua mau, nhưng thuyền rồng hoa của Tây Long quốc—— lại là hàng năm nở rộ “Bách nhật hồng”.

Đại thần Tây Lý cùng tâm phúc khe khẽ nói nhỏ, một lát sau, tiến lên từng bước hội báo tin mới nhất của quân địch, Tây Bằng Đình Luân đầu ngón tay nhẹ nhàng giương lên, không nhanh không chậm nói, “Quân Hán trận này sĩ khí đại chấn, Tĩnh Huyền Phong có thể nói là vừa lòng đẹp ý” đại thần Tây Lý lo lắng gật đầu, “Giống như quốc vương dự đoán, Tĩnh Huyền Phong lợi dụng tiết trời mát mẻ sau cơn mưa khẩn cấp luyện binh “

“Vậy chuyện giao cho người, đã làm thỏa đáng chưa?”

“Ân, nghi thức hôn lễ hoành tráng đã chuẩn bị xong, trong Vân thành các nhà các hộ, cơ bản đã phát phóng tin tức sẽ ban ngân lượng trong hôn lễ lần này, theo thần tính toán thô sơ giản lược, đến lúc đó dự tiệc sẽ không thấp hơn ba ngàn người, bất quá, thứ thần cả gan hỏi một câu, là vị ấy...” Đại thần Tây Lý chính là theo mệnh lệnh Tây Bằng Đình Luân mà hành sự, lại không biết hôn lễ lần này tân lang tân nương là hai người thế nào.

“Đi chuẩn bị đi, mỗi lượng bạc, một cái hồng bao, nhớ lấy, làm nhiều còn hơn thiếu, còn có, mấy ngày này tiếp tục phái người đến quanh quân doanh Hán quân quấy nhiễu, mà hôn lễ ngày đó, phái ra một đội tám trăm người tinh anh kỵ xạ (*kỵ=ngựa, xạ= bắn cung tên*) chế trụ hành động Tĩnh Huyền Phong, quyết không để hắn có chút cơ hội trở về thành.” Tây Bằng Đình Luân không chút để ý thưởng thức nhần phi thúy, hắn thần nhiên hạ đạt chỉ lệnh mới nhất, hiển nhiên không nghĩ trả lời vấn đề của Tây Lý đại thần.

Đại thần Tây Lý lĩnh mệnh lui ra, đối với mưu lược của quốc vương chính là chưa hiểu rõ hết.

Tây Bằng Đình Luân mâu thuẫn xẹt qua ý mỉm cười... Giẫm lên lòng tự trọng của Tĩnh Huyền Phong, là việc khiến hắn vừa lòng đẹp ý nhất.

Trong Trấn nam vương phủ

Cổ Tiểu Tiểu sau khi tỉnh lại càng cảm thấy tứ chi buồn rười, nằng bọc chần ngời xếp bằng ở trên giường ngẩn người: sức khỏe tiểu thân thể này quá kém, tùy tiện mắc mưa cũng sẽ sinh bệnh, nằng hiện tại cần một liều thuốc cảm mạo.

Hồng Hạnh sờ sờ cái trán nóng bỏng của nằng, lòng nóng như lửa đốt từ trong tủ gỗ lấy ra hộp châm cứu —— thứ duy nhất mà Cổ Tiểu Tiểu mang theo.

“Vương phi, này hộp châm cứu là của ngài sao?” Hồng Hạnh biết rõ còn có tình hỏi, kỳ thật nằng đã nhìn thấy thánh chỉ trong hộp kia—— nhưng nội dung rất quái lạ, tựa hồ là Hoàng Thượng cố ý vì Cổ Tiểu Tiểu – Vương phi đặc biệt làm, thậm chí, Hoàng Thượng cư nhiên viết trong thánh chỉ, nếu trong quân đột có biến cố, Trấn Nam Vương phi sẽ có được quyền lợi tối cao như Trấn Nam vương.

Cổ Tiểu Tiểu hữu khí vô lực ứng thanh, “Người không đề cập tới ta cũng đã quên chuyện này, trong hộp châm cứu có giấu thánh chỉ của Hoàng Thượng, người đọc cho ta nghe thử xem “

Hồng Hạnh trầm tư một lát... Nếu là thánh chỉ, Trấn Nam Vương phi như thế nào không biết nội dung, chẳng lẽ nằng là đang thử chính mình? Nghĩ vậy, nằng cẩn thận mở thánh chỉ đọc chậm từng chữ tiết.

Cổ Tiểu Tiểu không rõ cho nên ngừng đầu, “Có ý tứ gì? Hoàng Thượng nói ta cùng với Vương gia quyền lợi bằng nhau?”

“Chính là ý tứ này, bất quá phải trong tình huống Vương gia không thể tự hành xử mọi việc, tỷ như...”

“Đã chết?” (*phui phui cái mồm, ăn mắm ăn muối a*) Cổ Tiểu Tiểu trong lòng lộ bộ một tiếng, không cần nghĩ ngợi nói tiếp.

“Không hẳn vậy, có thể là bị bắt, bị thương, bị bệnh “

Cổ Tiểu Tiểu chất phác đảo đảo con mắt... Không khỏi nhớ tới Hoàng Thượng trước khi chia tay đã nói với nằng: trăm tin tưởng Cổ ngự y có năng lực chăm sóc tốt tam hoàng tử trăm yêu thương nhất, đương nhiên, trăm không muốn thấy một ngày như thế đến, bất quá, nếu vạn bất đắc dĩ, người nhất định phải toàn lực ứng phó quyết định đại cục, quân tâm nếu loạn, thiên hạ không thể bình an, này không chỉ là quan tâm của phụ thân đối đứa nhỏ, mà còn là công công (*cha chồng*) đối con dâu phó thác. —— lúc trước Cổ Tiểu Tiểu chỉ là đơn thuần đáp ứng, lại không cẩn thận nghĩ tới lời nói này, giờ phút này tinh tế cân nhắc ngữ khí Hoàng Thượng trong lúc đó... Chẳng lẽ Tĩnh Huyền Phong hội sẽ gặp cái gì nguy hiểm sao?

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu “Xẹt” một chút hít hít nước mũi, tức khắc đem phong thánh chỉ kia đặt ở trong yếm... Khả nằng một cái người mù có thể làm gì a, tuy chơi đùa không ít chủng loại game, nhưng nằng không hiểu binh pháp, chẳng lẽ thử chơi một chút cũng có thể chỉ huy tam quân lung tung cùng địch nhân đại PK (*đại chiến*) sao?!

“Khi nào Vương gia hồi phủ, đánh thức ta” Cổ Tiểu Tiểu đầu càng lúc càng choáng váng nằm xuống, nằng vẫn là nên chiếu cố mình trước đi.

“Ân” Hồng Hạnh nhẹ giọng đáp lại, môi đỏ mọng cũng nhẹ giương lên.

Chương 14 : Bị bán, còn giúp tính tiền

Ba ngày sau

Cổ Tiểu Tiểu sau khi uống xong hơn mười chén được, phong hàn rốt cục có điểm chuyển hảo, nhưng đầu vẫn là hỗn loạn, đi được hai ba bước đã muốn ngồi nghỉ một lát.

“Vương gia vì sao còn chưa trở lại?” Cổ Tiểu Tiểu giọng mũi chưa tiêu hỏi lão quản gia.

“Hồi bẩm Vương phi, Vương gia có trở về một lần, nhưng lấy quân án xong liền vội vàng quay lại quân doanh “

“Cái gì? Hắn không biết ta sinh bệnh sao?”

Lão quản gia lau lau mồ hôi, “Này, tiểu nhân thấy Vương gia thần sắc ngưng trọng, không dám nhiều lời...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng vừa kéo, người hầu đều là không có mắt như vậy a, tên kia nhất định là sợ mình lây bệnh cảm mạo cho hắn nên mới rất nhanh chạy trốn, hừ!

Lúc này, Hồng Hạnh ôm một cái bao lớn đi vào trong phòng, nàng vừa hướng lão quản gia hành lễ vừa thân thiết nói, “Vương phi, thân mình khỏe lên chút nao chưa?”

“Vẫn là có điểm chảy nước mũi, hôm nay sao lại dậy sớm như vậy?” Cổ Tiểu Tiểu lười biếng đánh cái ngáp, Hồng Hạnh sáng sớm đã kêu nàng rời giường, nàng cũng quên hỏi nguyên nhân.

Hồng Hạnh mắt điếc tai ngơ nhìn về phía lão quản gia, “Tổng quản đại nhân, ngài có nghe nói hôm nay trong thành có người thành thân?”

Việc này ồn ào huyên náo mấy ngày, lão quản gia gật gật đầu, “Ân, nghe nói là một vị quý tộc của Miêu gia trại, nghe nói vì cưới tân nương vào cửa, hướng dân chúng toàn thành phát phóng ngân lượng, ra tay rất là hào phóng a “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe có người kết hôn, hưng phấn đứng lên, “Chúng ta cũng đi xem đi “

Lão quản gia thần sắc khẩn trương ngăn lại nói, “Vương gia có lệnh, Vương phi không thể rời khỏi vương phủ nửa bước, huống chi phương thức truyền thống tập tục cưới tân nương vào cửa của người Miêu cực kỳ hỗn loạn, còn có hơn một ngàn dân chúng tụ tập, thực hỗn loạn “

Cổ Tiểu Tiểu miệng than thở cũng ngồi xuống, vừa muốn cầu nhàu liền bị Hồng Hạnh đánh gãy, Hồng Hạnh không chút hoang mang từ trong lòng lấy ra một phong thư, ra vẻ khó hiểu nói, “Cái này kỳ quái, một khi đã như vậy, Vương gia vì sao lại đưa một phong thư cho Hồng Hạnh dặn đưa Vương phi đi nga?”

Lão quản gia không hiểu ra sao trừng lớn mắt, “Nga? Lá thư này đưa cho lão phụ xem qua” Hồng Hạnh cũng đem lá thư này giao cho lão quản gia... Lão quản gia dụi dụi mắt mờ, đợi sau khi xác định là bút tích Vương gia, lại đem tín hàm trả lại cho Hồng Hạnh, hắn chính là không rõ Vương gia bình thường có mệnh lệnh gì đều là thông qua hắn, lần này lại...” Nếu là Vương gia an bài, vậy tăng số người bảo hộ an nguy của Vương phi, vạn lần không thể để xảy ra chuyện “

“Ai? Vương gia đồng ý cho ta đi xem nào nhiệt ?”

Hồng Hạnh tức khắc tiếp nhận giải thích, “Đúng vậy, Vương gia nhận được thiệp mời của quý tộc Miêu gia trai, nhưng quân vụ bận rộn không thể đi, cho nên thỉnh Vương phi nhọc công đi một chuyến, nhưng thân thể ngài...”

Cuộc đời Cổ Tiểu Tiểu yêu nhất chính là chạy vô giúp vui, vội vàng khoát tay, “Ta tốt lắm a, có thể đi có thể chạy còn có thể bị làm sao a——”

Hồng Hạnh ra về an tâm nói, “Một khi đã như vậy, kia Hồng Hạnh trước giúp Vương phi rửa mặt chải đầu” đồng thời quay sang gạt đầu ý bảo lão quản gia lui đi.

“Hảo hảo hảo, làm ta trở nên thật xinh đẹp a” Cổ Tiểu Tiểu thành thành thật thật ngồi ở trước bàn trang điểm, đắc ý nhếch miệng cười to.

Cùng lúc đó, lão quản gia vì bảo đảm Vương phi bình yên ra ngoài, tức khắc an bài hơn mười binh lính trong phủ đi theo bảo hộ phải trái.

—— Cổ Tiểu Tiểu nghe được âm thanh kim loại va chạm “Leng keng thùng thùng”, không khỏi hiếu kỳ hỏi, “Cái gì đang kêu vậy?”

“Hồi Vương phi, là trang sức đặc biệt của Miêu gia trai, ước chừng hơn hai mươi loại “

“Oa...” Cổ Tiểu Tiểu khản cập chạm vào vật phẩm trang sức trên bàn, mà nàng luôn luôn yêu thích ngân chế phẩm, đặc biệt vòng tai, nhẫn, lắc tay loại này ngân sức luôn khiến nàng mê mẩn, nàng yêu thích không buông tay sờ soạng qua lại, “Ta hôm nay sẽ mặc trang phục dân tộc sao? Người mau nói cho ta một chút đây là vật phẩm trang sức gì?”

Hồng Hạnh vừa giúp nàng chải đầu vừa giải thích nói, “Miêu gia trai phục sức có thể nói là phiền phức nhất, vật phẩm trang sức liền chia làm: ngân quan, ngân lão, dây lắc, áo choàng, vòng cổ, cây tăm, kế trâm, vòng tai, thủ trạc, nhẫn, còn có một số tiểu vật phẩm trang sức”

Cổ Tiểu Tiểu kích động không thôi gạt gạt đầu “Ta biết là cái dạng gì, trên TV có chương trình về phục sức Miêu tộc, hơn nữa lúc ấy ta còn thấy phục sức của tân nương tử xuất giá, trên người ngân vật phẩm trang sức liền hơn mười cân, khéo léo tinh xảo, rất nặng thực hoa lệ! Ta nhìn nước miếng đều nhanh chảy xuống...”

Hồng Hạnh dừng tay một chút, không khỏi cẩn thận thử nói, “Quả thật như thế, Vương phi từng nhìn qua trang phục người Miêu?”

Cổ Tiểu Tiểu hưng trí dạt dào gạt gạt đầu, “Tân nương tử hội mặc một cái váy dài rất đẹp, nếu ta có cơ hội mặc một lần thì tốt rồi, tuy rằng kia là áo liền quần rất nặng, nhưng cảm giác siêu thích “

“Ha ha, trong trang phục ngài mặc hôm nay cũng có váy dài, cũng không phải là chỉ có tân nương mới có thể mặc, chỉ cần quý tộc đều có thể” Hồng Hạnh như trút được gánh nặng thuận thuận khí, suýt nữa bị Cổ Tiểu Tiểu dọa sợ, trang phục tân nương cùng quý tộc khác nhau duy nhất chính là ở hoa văn, bất quá Cổ Tiểu Tiểu biết được rõ ràng như vậy chính là việc ngoài ý muốn, thực sự khiến nàng giật mình không nhỏ... Nàng không khỏi bên môi nhếch lên một tia cười lạnh, đúng như Cổ Tiểu Tiểu mong muốn, bộ phục sức phiền phức này chính là trang phục tân nương, mặc dù chính mình trong lòng có chút phiền muộn, nhưng vì suy nghĩ cho đại sự, chỉ có thể nhịn.

“Ách! ?” Cổ Tiểu Tiểu hưng phấn nháy mắt mấy cái, nhưng lại ưỡ oải nhún nhún bả vai, “Ai, nhưng là ta lại nhìn không thấy...”

“Dân chúng có thể nhìn thấy nha, Hồng Hạnh nên vì Vương phi tỉ mỉ trang điểm một phen, cam đoan làm Vương phi phong thái như đệ nhất tân nương “

Cổ Tiểu Tiểu tâm hoa nô phóng tặc tặc cười, cũng vô liêm sỉ nói, “Hắc hắc, không cần khoa trương như vậy, xinh đẹp hơn tân nương một chút là được rồi, hắc hắc...”

Hồng Hạnh cười lạnh không nói, bắt đầu giúp Cổ Tiểu Tiểu thay quần áo tân nương màu đỏ chính thống của người Miêu——

Trang phục tân nương tử cổ áo đứng thẳng, cúc hoa ở trước ngực giao nhau thẳng một đường viền hoa trên vạt áo trái, áo khoác ngoài còn thêu hình con bướm ở thắt lưng. Bên trong trang phục là một cái váy dài quá gối đỏ au, bấp chân dùng vải thêu quần quanh, đai lưng thêu hoa tinh xảo bó ở trên vòng eo mảnh khảnh... Cổ Tiểu Tiểu kìm lòng không đậu vuốt ve vải dệt mềm mại, “Chắc chắc, mặc rườm rà như vậy cũng không thấy dính vào người, này vải dệt thực thoáng mát ...” (*trang phục linh kinh, từ hán đã khó lại còn thêm từ dân tộc T^T*)

“Vương phi thật là lợi hại nha, vải dệt này được Tây Long Quốc ngự dụng ‘Tâm ti băng đoạn’, nghe nói không phải vương tộc không thể dùng vải dệt thượng đẳng này” Hồng Hạnh ra vẻ không cho là đúng giải thích cho Cổ Tiểu Tiểu, chỉ vì nàng kết luận Cổ Tiểu Tiểu sẽ không nghĩ đến tân nương hôm nay chính là mình.

“Tây Long quốc? Kia phải hảo cảm ơn quốc vương người ta, đối ta thật tốt quá, a —— “

“Hữu duyên nhất định sẽ gặp đi” Hồng Hạnh loay hoay suốt hai canh giờ rút cục đem đại bộ phận ngân sức trang sức mặc lên người Cổ Tiểu Tiểu, nàng lau đi mồ hôi trên trán, lơ đãng nhìn qua hương tinh điêu ngân quan trên mặt bàn — vật phẩm tượng trưng cho kết hôn... Không ngờ mình kiếp này lại có thể cùng mai ngân quan này hữu duyên... mẫu thân quốc vương Tây Bằng Đình Luân là quý tộc Miêu gia, hấn lấy tập tục Miêu gia cưới vợ quả thật không thể tranh luận.

Lại trải qua sau nửa canh giờ tô mảy vẽ mắt, Cổ Tiểu Tiểu rút cục cảm thấy mỗi một, nàng hạ mí mắt hấp hấp cái mũi, xinh đẹp là cần phải trả giá bằng thời gian lớn cùng công sức a...

Trang điểm xong, Cổ Tiểu Tiểu đứng lên xoay một vòng, “Có đẹp không?”

“Đẹp lắm...” Hồng Hạnh miễn cưỡng cười vui đáp lại, trong lòng đột nhiên cảm giác ề ảm ... Cổ Tiểu Tiểu sau khi trang điểm tỉ mỉ một phen, đáng yêu xinh đẹp tựa như một cái oa nhi, trên làn da trắng nõn phụ trợ một bộ ngũ quan xinh xắn, mà nguyên bản một đôi mắt to vô thần giờ phút này dưới ánh sáng lấp lánh của trang sức tràn đầy linh động sáng rọi... Có lẽ chính mình không nên tận tâm hết sức cố gắng tạo ra đệ nhất mỹ nữ như vậy.

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này tinh thần liền hăng hái, nàng đắc ý vênh vao đi ra cửa tẩm cung, cũng không quản trên hành lang gấp khúc có người hay không, ngửa cổ hô to, “Mọi người xem bản phi có xinh đẹp không? —— “

“Vương, Vương phi?” Lão quản gia vừa vắn đi ngang qua nơi đây, mặc dù hấn cũng không hiểu biết phục sức người Miêu, nhưng cũng không ảnh hưởng tới cảm nhận lúc này, lão giương lên ngón tay cái, không cần nghĩ ngợi khen, “Thật sự là đẹp a! Nguyên lai không phải là Vương gia không có mắt nhìn người, là chúng tiểu nhân mắt vụng về!” Lão quản gia nói xong lời này lập tức muốn tát mình một bạt tai, như thế nào không nghĩ kĩ lại đem lời nói thật nói ra

“...” Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này tâm tình tốt cũng sẽ không cùng lão nhân tranh cãi, nàng hăng hái kêu gọi Hồng Hạnh, “Chúng ta xuất phát đi! Ta muốn nhanh nhanh đi tham dự hôn lễ

Trong cùng lúc ấy, Tây Bằng Đình Luân quần áo giản lược ngồi ở trong kiệu, hấn vén màn kiệu lên nhìn về phía sân tổ chức hôn lễ... Giờ phút này, chú rể giả đang đứng ở cửa việc trong việc ngoài tiếp đón khách nhân, dân chúng nối liền không dứt chen chúc tới, có người vì không khí vui mừng, có người vì ngân lượng, tựa hồ háo hức không thể đợi nhìn hình dáng tân nương thêm được nữa.

Vốn đã an bài người ở đây một cách hoàn hảo... Miệng hấn giương lên một chút độ cong tao nhã, mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn nữ nhân sẽ khiến vạn chúng hôm nay chú ý——Trần Nam Vương phi.

Mà tập tục đón dâu của người Miêu có thể nói là nằm toàn bộ trong kế hoạch... Hấn không khỏi tự đắc nhìn về phía chân trời, mâu trung nhiễm thượng một tầng ôn nhu... Nhất định là phụ thân ở trên trời phù hộ hấn —— vừa đánh liên thắng.

—— chỉ chốc lát sau, Cô Tiểu Tiểu dưới sự bảo vệ long trọng của một hàng thị vệ đi tới, Hồng Hạnh đi ở bên cạnh nàng dẫn đường, dân chúng trong thành thấy Trần Nam Vương phi đại giá quang lâm, tiếng hoan hô lại càng ồn ào náo nhiệt lên, nguyên bản vì nghi thức tiệc cưới đã phi phàm náo nhiệt, khí thế ngất trời, nên ai cũng không chú ý tới hoa văn trên phục sức của Trần Nam Vương phi có hình con bướm chính là tượng trưng cho dấu hiệu của tân nương.

Cô Tiểu Tiểu cảm giác chính mình tựa như đại minh tinh đi trên thảm đỏ, chỉ từ ca ngợi không dứt bên tai, hiện tại chỉ còn thiếu đèn màu, cùng phóng viên theo sát chụp ảnh thôi, oa ha ha ——

Nàng cố gắng kìm chế khóe miệng cười lớn, từng bước gật đầu thăm hỏi, từng bước mỉm cười, chặc chặc! Tuy rằng trang sức trên đầu thực nặng, nhưng cảm giác này thật sự là rất kích thích, xem ra cuộc sống xuyên qua của nàng cũng không “tối đen” như mắt a.

Hồng Hạnh nhìn về phía cổ kiệu đứng ở cách đó không xa, thuận thế nâng Cô Tiểu Tiểu hướng phòng tân nương đi đến, ra vẻ thân thiết nói, “Vương phi, nơi này nhiều người ồn ào, ngài tự mình đi vào giả phòng chúc phúc tân nương, sau đó liền tức khắc rời đi có được không?”

Cô Tiểu Tiểu mỉm cười gật đầu đồng ý, “Nghe lời người đi, khó được đi ra ngoài một chuyến, chúc xong chúng ta trực tiếp tới quân doanh tìm Vương gia, ta muốn gặp tên kia, thuận tiện để cho hấn nhìn trang phục Miêu tộc của ta, hi hi...” Nàng kỳ thật trong lòng có điểm sốt ruột, thật vất vả một hồi mới trở nên xinh đẹp, ước chừng cũng phải mấy tiếng, như thế nào cũng phải khiến nam nhân của nàng “Xuân tâm nhộn nhạo” một chút, hắc.

“Ân, dưới chân có bậc thang, Vương phi cẩn thận” Hồng Hạnh hết sức chăm chú quan sát hướng đi bốn phía, cung nữ Tây Long quốc đã chuẩn bị sắp xếp nhắm binh lính người Hán... Trong khi tất cả mọi người nhìn về phía các nàng bên này, Tây Bằng Đình Luân đã ra khỏi kiệu trước mắt bao người... Hồng Hạnh không hề chớp mắt nhìn hấn, Tây Bằng Đình Luân thần thái tỏa sáng như được thần thái dương phụ trợ, khí chất thực chói mắt.

Giờ phút này, ở trong giả phòng quả thật có một vị tân nương đang ngồi yên lặng âm thầm, mà trước khi chú rể đến, tân nương không thể ra khỏi cửa phòng nửa bước, chỉ có nữ tử mới có thể lại gần tân nương chúc phúc.

Mà mọi người đều hấn đã biết, phương thức đón dâu truyền thống của người Miêu, chính

là —— cướp dâu.

=====

Chương 15 : Truyền thống cướp dâu

Cổ Tiểu Tiểu vui vẻ bước vào gã phòng, tân nương tất cung tất kính hướng nàng hành lễ, Hồng Hạnh cũng liếc tân nương một cái, ngầm ra lệnh bảo nàng cố gắng lôi kéo Cổ Tiểu Tiểu, tân nương có vẻ có chút khản trương, nàng hàm hồ nói, “Trần Nam Vương phi đại giá quang lâm, có thể nói về vang cho kẻ hèn này, nếu Vương phi không chê, trước uống chén rượu mừng được không?”

Hồng Hạnh đem tiền mừng đưa cho Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu làm một cái tư thế giang hồ hai tay ôm quyền, “Chúc mừng chúc mừng, chúc các người vợ chồng hai người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử a ——”

Tân nương không khỏi ngẩn ra, không nghĩ tới Trần Nam Vương cao cao tại thượng lại bình dị gần gũi như thế, nàng trong tâm không đành lòng nhìn Hồng Hạnh liếc mắt một cái... Chỉ vì cướp dâu là một loại nghi thức có vẻ dã man, chú rể cướp cô dâu chính là đánh thắng về phía trước, xâm nhập đám người, sau khi công phá bức tường người, liền xông vào gã phòng khiêng tân nương bỏ chạy, toàn bộ quá trình mặc dù khí thế ngất trời, không khí vui mừng dào dạt, nhưng tân nương ít nhiều sẽ phải chịu vài vết thương nhẹ.

“Vương phi là bị bệnh?” tân nương nghe thấy âm thanh ho khan rất nhỏ, lại càng thêm lo lắng, dù sao Trần Nam Vương đối với dân chúng Miêu gia trại không tệ, nếu không phải thân ca ca ở Tây Long Quốc làm chiến tiên đại tướng quân, nàng thực không muốn ra tay tương trợ.

“Chỉ là cảm mạo nhỏ” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hai tay che miệng mũi, “Bản phi nên rời đi trước, miễn lây bệnh cho người” nói xong, nàng giơ tay chủ ý muốn Hồng Hạnh dìu mình đi ra ngoài, không khỏi cảm thấy tiếc nuối, hôn lễ dân tộc đồ sộ như vậy lại không có duyên nhìn thấy.

Nàng vừa đi tới cửa, đã nghe cửa gỗ thật mạnh một tiếng đóng lại, một đám người gào thét tới, trong khoảnh khắc đem đại môn nghiêm mật phong kín, “Cướp cô dâu đến đây —— tất cả mọi người mau ngăn lại! ——”

Cùng lúc đó, ngoài cửa mười mấy thị vệ bị tách ra ở trong đám đông, Tây Bằng Đinh Luân thân thủ ý bảo cung nữ chuẩn bị, cánh tay buông trong nháy mắt phát ra mệnh lệnh... Chỉ thấy từng cây từng cây kim độc bay tới đâm vào ngực bọn thị vệ, tiếng động chiêng trống lớn bao trùm lên tiếng hô tề thống khổ của bọn thị vệ, khiến mười ba người ngã xuống đất bị mất mạng trong nháy mắt, binh tướng Tây Long mai phục trong dân chúng rất nhanh kéo thi thể bọn họ vào một ngõ nhỏ, sau đó rất nhanh lại hòa vào trong đám đông, giống như không có việc gì đang cùng dân chúng góp vui, Tây Long binh trong lúc đó phối hợp cực vì ăn ý, dưới mấy ngàn con mắt giết người dẫu xác, lại không một ai phát hiện, hoặc là nói, nhóm dân chúng chỉ chuyên chú xem nghi thức, không rảnh phán đoán có hay không thiếu vài người.

Cổ Tiểu Tiểu nghe tranh cãi âm ỉ kịch liệt, khản trương lui về phía sau hai bước, “Hồng Hạnh, ngoài cửa sao lại ồn ào như xã hội đen đang thanh toán lẫn nhau a?”

“Vương phi đừng khản trương, đây là tập tục cướp dâu của người Miêu, người cướp càng

nhiều, tỏ vẻ dung mạo nữ tử càng xuất chúng” Hồng Hạnh thấy Cổ Tiểu Tiểu ở trong không trung tìm kiếm mình, nàng không khỏi hai tay hoàn ngực dựa trên tường, nàng cũng không nguyện bị nam nhân lớp sau tiếp lớp trước xông vào đả thương.

Cổ Tiểu Tiểu mày nhăn lại, nàng từng xem qua trên TV loại nghi thức cướp dâu này, kia giống hệt như là khùng bố, loại sự tình này nhìn ở trên người khác thật rất vui đi, nhưng người ở trong tình huống đó có bao nhiêu thâm, “Hồng Hạnh người ở đâu? Ta có điểm sợ hãi “

Tân nương thấy Hồng Hạnh bỏ mặc nàng một bên để thưởng thức, mà Trần Nam Vương phi mỗi bước đi giống như trên miếng băng mỏng, tân nương có chút xem không đành, nàng đứng dậy đem Cổ Tiểu Tiểu nâng đến bên giường ngồi xuống, “Vương phi... Kỳ thật! ... Ngài phải cẩn thận...” Nàng muốn nói lại thôi, thở dài, càng phát ra cảm giác có lỗi với Trần Nam Vương phi.

Cổ Tiểu Tiểu hướng nàng cười ngọt ngào cảm kích một cái, giờ phút này, ván cửa phát ra mấy âm thanh gãy nổ, tựa hồ còn có người té rớt ở trên ván cửa, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời khoe miệng vừa nhếch liền cuộn mình ở góc giường, “Đây là cướp dâu hay là bạo động a?” Nàng nuốt nước miếng hướng tân nương dạn dò nói, “Ta xem người vẫn là nên mặc kỵ binh giáp trước bảo mệnh đi...”

“Vương phi yên tâm, nam nhân này đó sẽ không vào, bọn họ chính là mở đường tiên phong, người dũng mãnh nhất trong số đó có thể đi vào phòng cuối cùng chính là chú rể “

Cổ Tiểu Tiểu tiểu tâm can run lên, “Kia ý của người là, người còn chưa xác định chú rể là người nào?”

Tân nương không cho là đúng cười yếu ớt, giải thích chi tiết, “Đúng vậy, cho nên nam tử người Miêu có thân thể cường tráng, nam tử thể nhược nhiều bệnh căn bản không thú được thể “

“Mồ hôi chảy ròng ròng, này này này gọi là tập tục gì a? Không ngờ tùy tiện loạn đánh người khác rồi cướp một nữ nhân về nhà làm lão bà? !” Cổ Tiểu Tiểu trong đầu hiện lên hình ảnh lưu hành trong xã hội hiện đại một cô gái suốt ngày truy đuổi “nam tử quyền rũ, mặt nhỏ nhắn trắng treo, nam nhân nòng cốt của đất nước”, nói như vậy nam nhân tại cổ đại đều là không thể thú nữ nhân về cùng đầu áp tay gối, không nghĩ qua” “Khiêng đại một người” lại thành cướp dâu.

“Nữ tử nguyên bản là không có tự do, tất cả do nhà chồng quyết định, bất quá, nếu cha mẹ nhà gái sớm nhìn trúng chọn chú rể đến cướp, cũng sẽ vụng trộm thông đồng “

Cổ Tiểu Tiểu cái hiểu cái không gật gật đầu, “Cha mẹ người có phải hay không đã sẵn chuẩn bị chú rể cho người ?”

Tân nương vì muốn làm dịu đi Trần Nam Vương phi kích động cảm xúc, tiếp tục giải thích nói, “Chuyện này cũng rất hiếm, kỳ thật nữ tử Miêu gia thực nguyện ý được nhiều nam tử tranh đoạt, nữ tử không ai tranh đoạt, sau khi kết hôn sẽ bị nhà trai ghét bỏ “

Đã hiểu! Nguyên lai là hỗ trợ giá trị bản thân!

Ngoài cửa —— phân đội nhỏ tinh nhuệ vì Tây Bằng Đình Luân đã mở ra một đường thông suốt, con đường “máu”, mà chú rể trong lúc bọn họ phô trương thanh thế tranh đoạt đã sớm lặng yên rời khỏi trận đấu... Tây Bằng Đình Luân tao nhã đi lên bậc thang giả phòng, vừa đi vừa cầm vòng con bướm ở trên cổ tay, đây là vật trang sức cô dâu phải mang theo, cũng là quy củ cướp dâu của người Miêu, để tránh người qua đường Giáp (*người qua đường A* 😊)

ăn cơm no không có chuyện gì cũng đến cướp chơi.

Giờ phút này, dân chúng vây quanh xem ồn ào chỉ còn chờ bình phẩm từ đầu đến chân diện mạo của tân nương.

Cổ Tiểu Tiểu nghe ngoài cửa dần dần im lặng, theo bản năng nhướn cổ về phía trước xem xem ... Chỉ nghe “Ầm vang” một tiếng nổ, hai phiến ván cửa kiên cố rơi xuống đất đã lên tiếng trả lời, nàng run run một chút hướng góc tường nhích lại gần... Nghe động tĩnh khủng bố tựa như mãnh thú muốn tới ăn thịt người.

Hồng Hạnh vừa thấy Tây Bằng Đình Luân vào cửa, vui mừng giương lên khóe miệng định tiến về phía trước từng bước, Tây Bằng Đình Luân ngón tay giơ lên ngăn cản nàng tới gần, màu quang đã dừng ở trên người Cổ Tiểu Tiểu, hắn không khỏi nhọt nhọt cười, “Vật vờ rồi, Hồng Hạnh “

Hồng Hạnh thấy mắt hắn chưa từng nhìn qua mình, cắn môi dưới miễn cưỡng cười, “Đây là việc ta nên làm...”

Tây Bằng Đình Luân ngửa đầu đi đến bên giường, Cổ Tiểu Tiểu có thể cảm thấy chú rề muốn cướp người, theo bản năng nắm thật chặt ngón tay tân nương, “Cô nương, người bảo trọng, đúng rồi, đẹp hay không đẹp?” Mặc dù nàng không nhìn thấy chú rề chính thức là tròn hay là méo, nhưng thanh âm nói chuyện vẫn là rất dễ nghe.

Tân nương mặt có vẻ xấu hổ, gian nan rút ngón tay ra đứng ở bên cạnh Hồng Hạnh, “Trần Nam Vương phi, thực xin lỗi “

“Ân? Cái gì thực xin lỗi... A a a...” Cổ Tiểu Tiểu lời còn chưa dứt đã giống như cái túi bị Tây Bằng Đình Luân khiêng lên vai, nàng vội vàng giải thích nói, “Đại ca, ta không phải tân nương tử, người cướp sai người a! ——”

Tây Bằng Đình Luân không thềm đáp lại mà chỉ cười đem Cổ Tiểu Tiểu khiêng ra khỏi giả phòng —— dân chúng ngoài cửa nhất thời hứng khởi một mảnh sôi trào, nhưng đến khi nhóm dân chúng thấy rõ dung mạo tân nương, nháy mắt ngây ra như phỗng đình trệ tiếng gào ——

“Này không phải TrầnNnam Vương phi sao? Sẽ không lầm đi?”

“A? ! Người xem Trần Nam Vương phi thế nhưng lại đeo trang sức hình con bướm, khó trách chú rề nhầm lầm “

“Kia trong phòng chẳng phải là còn có một vị tân nương?”

Cổ Tiểu Tiểu nghe được liên tiếp thỗn thức, ngửa cổ hô to, “Cũng đừng xem náo nhiệt , mau giúp ta giải thích a! —— “

Nhóm dân chúng mặc dù không nhận biết Tây Bằng Đình Luân, nhưng vẻ mặt hân ôn hòa hạ lại không che dấu được một cỗ khí phách vương giả, mà bốn phía đột nhiên xuất hiện hơn mười vị cường tráng nam tử bảo hộ ——

“Ân, chúng ta chứng minh vị này là Trần Nam Vương phi, chú rề một lần nữa cướp lại đi” đám người vẫn là đủ chính nghĩa chi sĩ.

Tây Bằng Đình Luân đứng lặng ở giữa, vẻ mặt ôn hoà nhìn chung quanh bốn phía, biết rõ còn có hỏi, “Nga, ta không biết vị này là Trần Nam Vương phi, nhưng vị nữ tử này mang theo trang sức hình con bướm ngồi chờ ở trong giả phòng, này lại nên giải thích như thế nào?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều không thể nào cãi lại, chiếu theo quy củ mà phân tích, vị nam tử này quả thực vô tội, huống chi người ta lại không biết vị này là Trần Nam Vương phi.

Tây Bằng Đinh Luân giương lên một tia cười yếu ớt, trong lúc mọi người trầm mặc , công khai đem Cổ Tiểu Tiểu phóng lên ngựa lưng, Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ trấn định chất vấn nói, “Nam nhân của ta là Trần Nam Vương, người không muốn sống nữa? !”

Tây Bằng Đinh Luân thấy nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, không nhanh không chậm xu ngựa đi trước, “Đa tạ các vị hôm nay đã tham dự nghi thức cướp dâu, Tây Bằng Đinh Luân đem tân nương tử mang đi ...” nói xong, người cũng tức khắc leo lên ngựa, bọn họ đoàn người cứ như vậy nghênh ngang thuận lý thành chương cướp đi Trần Nam Vương phi.

“Tây Bằng Đinh Luân” tục danh vừa ra, ở đây mọi người đều biết được là người nào, dân chúng tay không tác sát tuy có tâm bảo hộ Trần Nam Vương phi, nhưng mẫu thân Tây Bằng Đinh Luân cũng là quý tộc Miêu gia trại , phụ thân lại vì Vân thành mà hi sinh, đối mặt với tình nghĩa sâu xa “Người một nhà”, bọn họ thực sự khó xử.

Cổ Tiểu Tiểu nghe được bốn phía trừ bỏ tiếng thở dài bất đắc dĩ, tựa hồ căn bản không người cứu giúp, nàng giận sôi lên căm giận nói, “Trần Nam Vương ngày thường như thế nào đối đãi với các người ? Trong thành một tên ăn mày cũng không có, các người cứ nhiên thấy chết mà không cứu! ? —— “

Lời này quả thật có chút kích động, Trần Nam Vương sau khi chiếm lĩnh Vân thành chưa bao giờ kỳ thị dân chúng bản địa, lại giảm thuế má, sửa sang nhà cửa, mà cũng không khó đoán ra, Tây Bằng Đinh Luân lần này chính là vì muốn khởi xướng một trận chiến tranh, ngày lành của bọn họ cũng sắp hết rồi a.

Tây Bằng Đinh Luân không cho là đúng giương cầm lên, gãi đúng chỗ ngứa nói, “Tây Bằng Đinh Luân lúc này hướng chư vị cam đoan, tuyệt không hội đánh vào trong thành, an tâm sống đi” hẳn chính là bắt được nhược điểm của lòng người chính là ích kỷ , kỳ thật dân chúng không quan tâm ai làm quốc vương, có thể an cư lạc nghiệp bọn họ liền cảm thấy mỹ mãn .

Nhóm dân chúng dần dần tản ra... Tây Bằng Đinh Luân cúi người ghé vào tai Cổ Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói, “Nhiều lời vô ích Trần Nam Vương phi, người Miêu cũng mẫu thân của ta, chính là một nhà “

Cổ Tiểu Tiểu giận không thể xoay người, “Người đã biết ta là Trần Nam Vương phi, kia còn không mau thả ta! Tĩnh Huyền Phong nếu biết việc này khẳng định trước giết người, sau lại giết ta!”

Vó ngựa có điểm đi nhanh hơn trước, Tây Bằng Đinh Luân cũng không nói, khoe miệng tản một vòng ý cười... Hắn cũng khẩn cấp chờ xem Tĩnh Huyền Phong lửa giận bùng nổ một màn , đường đường thê tử của Trần Nam Vương lại ở trước mắt bao người bị người khác dẫn đi, cho dù là lấy phương thức cướp dâu, Tĩnh Huyền Phong không khởi xướng chiến tranh mới là lạ, này chỉ có thể đổ thừa cho Tĩnh Huyền Phong chậm chạp không chịu xuất binh tấn công Tây Long Quốc, mà Tây Bằng Đinh Luân cũng không có phương pháp để khởi mào chiến tranh, Trần Nam Vương phi lần này chính là ngọn lửa châm mồi, này chẳng những đánh Tĩnh Huyền Phong một cái trở tay không kịp, còn có thể khiến cho các nước láng giềng đối Hán quân cực kì bất mãn, bằng kiêu ngạo của hắn sao có thể nói nữ nhân của mình bị người ta cướp ngay trong thành trì của mình, những nước láng giềng này không biết tình hình liền cho rằng Tĩnh Huyền Phong lấy mạnh khi yếu, đã tâm bưng bưng, do đó hiểu lầm mà cam nguyện gior tay trợ giúp Tây Long Quốc binh lực cùng Hán quân đối kháng.

=====

Chương 16 : Hưởng ta nữ pháo !

“Bồn vương sẽ không làm khó dễ ngươi, chính là thỉnh Trấn Nam Vương phi đi Tây Long Quốc vài ngày” Tây Bằng Đình Luân nhẹ nhàng băng quơ.

Cổ Tiểu Tiểu hồi tưởng đủ loại đối thoại vừa rồi, tựa hồ nam nhân này cùng Hồng Hạnh nhận thức lẫn nhau... Nàng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ nói, “Ngươi là có ý định từ trước! Nội ứng ngoại hợp cài bẫy ta, hôn lễ hôm nay là để lừa ta có phải hay không?”

“Thông minh” Tây Bằng Đình Luân vừa đáp lại vừa cột cổ tay nàng vào cương ngựa, thản nhiên nói, “Tĩnh Huyền Phong không chịu chủ động khai chiến, nếu không bồn vương cũng sẽ không ra hạ sách này, chỉ có thể khó xử Trấn Nam Vương phi “

“...” Cổ Tiểu Tiểu một thân nổi da gà, người này cư nhiên còn dám đúng lý hợp tình trả lời, thật không biết xấu hổ a!

Tây Bằng Đình Luân nhìn cửa thành cách đó không xa, một loạt Hán quân cầm trong tay binh khí sắp xếp cảnh giác che ở cửa quan ải... Xem ra Tĩnh Huyền Phong tin tức rất linh thông .

Tĩnh Huyền Phong gân xanh nổi giận, đứng lặng phía trước binh lính... Khi hấn ở trong quân doanh đang làm việc tới đầu óc choáng váng, lại vô tình nghe quân sư nói hôm nay trong thành, Miêu gia trại gióng trống khua chiêng cử hành tiệc cưới, liền cảm thấy có chỗ nào không đúng, đợi đến khi hấn chạy về vương phủ, lão quản gia lập tức nói ra tình hình thực tế, hấn liền ý thức được tiểu manh nhi khẳng định đã gặp chuyện không may, nhưng bất ngờ là, Tây Bằng Đình Luân cư nhiên càn rỡ như thế, nghênh ngang vào thành lấy phương thức cướp dâu lừa người, nếu không phải là đối thủ của nhau, hấn cũng rất muốn thưởng thức màn kịch của Tây Bằng Đình Luân, nhưng giờ phút này, Tĩnh Huyền Phong thậm nghĩ đem Tây Bằng Đình Luân băm thây vạn đoạn!

Tây Bằng Đình Luân ngồi trên ngựa đứng cách Tĩnh Huyền Phong chừng năm mươi thước, chỉ thấy quan ải cao thấp hơn trăm vị cung tiến thủ, tề tề xoát xoát giơ lên cung tiễn thẳng hướng ngực Tây Bằng Đình Luân——

Tĩnh Huyền Phong đứng đầu nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu, thấy nàng bình yên vô sự ngồi ở trên lưng ngựa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Tây Bằng Đình Luân xẹt qua hai má cương nghị anh tuấn của Tĩnh Huyền Phong, dù trong lửa giận nhưng cũng không khó nhìn ra một tia lo lắng đối Trấn Nam Vương phi, hấn cúi đầu xuống, cố ý tựa vào đầu vai Cổ Tiểu Tiểu, ôn nhu nói, “Trấn Nam Vương đang ở trước mặt ngươi “

Cổ Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng nhất thời mờ mịt nhìn thẳng về phía trước, “Tĩnh Huyền Phong! Ngươi ở đâu?”

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh về phía trước tới gần từng bước, Tây Bằng Đình Luân không nhanh không chậm lấy ra một chủy thủ, nhẹ nhàng để ở trên cổ Cổ Tiểu Tiểu... Tĩnh Huyền Phong tức khắc giữ chặt cương ngựa, giận hô, “Tây Bằng Đình Luân! Đây là nam nhân cùng

nam nhân trong lúc chiến tranh, người lợi dụng nữ nhân bức bốn vương đi vào khuôn khổ không cảm thấy thẹn sao? ! —— “

“Chiến tranh vốn là không từ thủ đoạn, hơn nữa...” Tây Bằng Đình Luân giơ lên chủy thủ xẹt qua hai má Cổ Tiểu Tiểu, khiêu khích nói, “Bốn vương là quang minh chính đại cưới nàng, nếu là thê tử của ta, bốn vương mang nàng hồi Tây Long Quốc có gì không ổn?”

“Người! ——” Tĩnh Huyền Phong gắt gao nắm tay, nhìn lại Cổ Tiểu Tiểu một thân trang phục tân nương người Miêu, một đoàn lửa giận ở trong lòng lại càng hùng hực thiêu đốt.

“Ta phi! Ai là thê của người a, người cầu kết với nha hoàn trong phủ cái bầy ta, người có phải nam nhân hay không a?” Cổ Tiểu Tiểu liềm mạng đá giầy dựa, nàng mặc dù không nhìn thấy, cũng không khó tưởng tượng ra sắc mặt sầm giận tái đi của Tĩnh Huyền Phong rồi.

“Cung thủ chuẩn bị! —— “

Tĩnh Huyền Phong ra lệnh một tiếng, cung thủ tức khắc giương cung bạt kiếm nhắm ngay Cổ Tiểu Tiểu đang cười ngơ ——

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, khó có thể tin chất vấn nói, “Tĩnh Huyền Phong? Người...”

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia âm đạm, làm Trần Nam Vương, hắn không có khả năng buông tha bất cứ địch nhân nào, mà làm trượng phu, hắn không cho phép thê tử bị thương tổn, một khi tiểu man nhi bị Tây Bằng Đình Luân mang đi, đã không dám dự đoán hậu quả...

Tây Bằng Đình Luân mặt không đổi sắc, hắn đoán rằng Tĩnh Huyền Phong chẳng qua là phô trương thanh thế thôi, bất quá thế sự khó đoán trước, Tĩnh Huyền Phong nếu quyết tâm, ngay cả tánh mạng Trần Nam Vương phi cũng không tiếc, kia hắn cũng coi như gặp xui mà chết trận sa trường.

... Cổ Tiểu Tiểu nghĩ đến trong rất nhiều phim nhựa chiến tranh đều có cảnh tượng như vậy, tỷ như 《Lượng Kiếm》 cũng không phải có một màn sao, trong lúc lão bà của Vân Long bị tên tiểu quỷ bắt, lão bà hắn đứng ở trên pháo đài thấy chết không sờn hô câu —— hướng ta nã pháo! ... Sau đó Vân Long lợi ích chiến tranh liền thực nã pháo ... Cuối cùng cũng lấy được thắng lợi, nhưng Vân Long lại ôm lấy di thể của lão bà mà khóc chết đi sống lại, nhưng này còn có tác dụng cái rắm gì, chết thì cũng đã chết.

Cổ Tiểu Tiểu không nghĩ tới chính mình cũng sẽ gặp phải loại sự tình này, chiến tranh thực tàn khốc, sứ mệnh của quân nhân là phục tùng, nàng này cũng không phải là đứa nhỏ hay ho, quên đi, dù sao sống lâu một lần cũng coi như đủ, có lẽ bản thân mình chính là cái quỷ đoán mệnh.

Nàng rút trâm bạc hoa lệ trên đầu xuống, tóc dài phiêu tán trên thắt lưng, cũng trịnh trọng nói, “Tĩnh Huyền Phong, vốn ta nghĩ hảo hảo cùng người nói một hồi luyện ái, xem ra không cơ hội, giết chết tên vương bát đản này đi, ta không ra khỏi thành “

Tây Bằng Đình Luân mâu trung xẹt qua một tia kinh ngạc, Trần Nam Vương phi vì tôn nghiêm của Trần Nam Vương, mà sẵn sàng hi sinh? A, quả thực đủ quyết đoán.

Tĩnh Huyền Phong không nói thành tiếng nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu, giờ phút này, ở trước mặt chiến tranh hết sức căng thẳng, hắn lại mất đi quyết đoán vốn có, nữ nhân của hắn thân nhiên đón nhận cái chết, mà ngay cả cân nhắc năng lực lợi hại của hắn cũng không thêm ... Tựa hồ trong lòng chỉ còn vang lên một đạo thanh âm —— tuyệt không thể mất đi tiểu man nhi.

Khi hần vừa muốn hạ lệnh cho đi, toàn thể binh lính trần thủ ở ngoài quan ải không hẹn mà cùng quỳ xuống đất, cùng kêu lên thỉnh cầu nói, “Thỉnh Trấn Nam Vương cân nhắc, bọn thuộc hạ nguyện vì bảo hộ Vương phi mà chiến đấu! —— “

Tĩnh Huyền Phong từ từ xoay người, một tia cảm động xẹt qua con ngươi đen... Hần đột nhiên giơ lên bảo kiếm chỉ hướng Tây Bằng Đình Luân, tức giận nói, “Bỏ vương hôm nay thả cho người một con đường sống, nhưng nổi nhục này! Bỏ vương rất nhanh đến đòi lại, là nam nhân ở trên chiến trường nhất quyết thắng bại, bỏ vương cho người một lời khuyên, đừng mơ tưởng chạm vào nữ nhân của bỏ vương! —— “

Cổ Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm nháy mắt mấy cái, quả thật khó có thể tiêu hóa, Tĩnh Huyền Phong vốn coi quân pháp cao hơn hết thảy cư nhiên vì tánh mạng của nàng... Lại buông tha cho địch nhân đã làm nhục mình .

Tây Bằng Đình Luân không cho là đúng giờ lên khoe miệng, hướng Tĩnh Huyền Phong ở phía trước làm tư thế “Xin nhường đường” , Tĩnh Huyền Phong vẫn không dời mắt nhìn Cổ Tiểu Tiểu, ra vẻ bình tĩnh nói, “Tiểu manh nhi, vô luận phát sinh việc gì, cho dù không chịu nổi, cũng không cho phép có ý niệm phí hoài bản thân mình trong đầu, bỏ vương không muốn ôm về một khối thi thể lạnh như băng “

Cổ Tiểu Tiểu tìm lòng không đau đớn hốc mắt, chỉ có nàng hiểu được Tĩnh Huyền Phong là đang ám chỉ chuyện gì, ở trong quan niệm của Tĩnh Huyền Phong, nữ nhân phải là chung thủy chuyên nhất , nhớ tới phong ba mấy ngày trước “không cho phép tới gần bất kì động vật giống đực nào”, thế nhưng giờ phút này hần lại toàn bộ tiếp nhận.

Cổ Tiểu Tiểu nín khóc mỉm cười, “Ngu ngốc, ta tướng mạo thường thường, đáng người cực kém, người xem ta lỏa thể 10 phút cũng không thêm xuống tay, huống chi là nam nhân khác, người nghĩ thể tử của người là đại mỹ nữ người gặp người thích a! —— “

Tĩnh Huyền Phong khoe miệng giương lên một tia cười khở, này nữ nhân ngu ngốc, hay nói giỡn nàng xấu, nàng lại thực sự nghĩ rằng mình thực xấu . Có lẽ là vì không hề chuẩn bị nguyên nhân ly biệt đi, tiểu manh nhi hôm nay , nhìn qua đặc biệt đáng yêu động lòng người.

Tây Bằng Đình Luân liền xu mã đi trước, đoàn người phía sau nối bước đi theo, khi thân ảnh Hồng Hạnh rơi vào trong ánh mắt Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong nhìn nàng cười lạnh, gợn sóng bình lặng trong mắt kia dường như lại lén bắn ra sát khí cuộn cuộn không ngừng.

Hồng Hạnh kích động cúi đầu, thực xin lỗi Trấn Nam Vương, vì nam nhân âu yếm, nàng là cam tâm tình nguyện làm người ác.

Đội binh lính Tây Long Quốc toàn bộ an toàn ra khỏi thành, Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên quay về phía sau kêu lên, “Tĩnh Huyền Phong! Bản phi không ở đây mấy ngày, người không được hái hoa ngắt cỏ! Nếu không ta sẽ ăn miếng trả miếng —— “

Tĩnh Huyền Phong nhin không được cười ra tiếng, “Người thử xem, đem người chặt làm tám khối “

Cổ Tiểu Tiểu hướng hần làm cái mặt quỷ, ra vẻ dường như không có việc gì nói, “Mau tới cứu ta đi, nếu không người khi dễ ai đây? Hắc hắc “

Hai người bọn họ, người một câu ta một câu đối thoại giống như hai vợ chồng nhỏ đang cãi nhau, khiến cho không khí nguyên bản ngưng trọng dần dần tan rã, bọn lính tất cung tất kính hướng Cổ Tiểu Tiểu hành lễ, “Thỉnh Vương phi yên tâm, bọn thuộc hạ hội toàn lực ứng phó

nghĩ cách cứu ngài “

Cổ Tiểu Tiểu vô cùng cảm kích hướng bốn phía ôm quyền, hiên ngang lẫm liệt nói, “Không cần quá liều mạng, bảo vệ tốt Vương gia của các người là được rồi, Cổ Tiểu Tiểu đa tạ các vị “

... Ánh mắt Tĩnh Huyền Phong chưa một khắc dời đi, thật lâu dừng ở trên thân ảnh kiêu nhỏ càng ngày càng xa, thẳng đến khi nhìn không thấy , hắn vẫn như trước đứng lặng trên đài cao nhìn xa... Trăm ngàn đừng gặp chuyện không may, bốn vương chỉ có một mình người là thê tử.

※ ※

Đoàn người Tây Bằng Đình Luân đã tiến vào lãnh địa Tây Long Quốc, binh lính Tây Long đóng ở biên cảnh thấy quốc vương bình an trở về, tức khắc đón nhận trước hộ tống Tây Bằng Đình Luân vào thành, nhưng tất cả mọi người chú ý tới một sự kiện, Tây Bằng Đình Luân sắc mặt lại không hề vui mừng.

Hắn dẫn đầu xuống ngựa, thuận thế ôm lấy vòng eo Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời bài xích hét lớn một tiếng, “Người đừng chạm vào ta, ta tự mình có thể xuống dưới “

Tây Bằng Đình Luân nhìn người vẫn đang ở trên ngựa, “Bốn vương có phải hay không thực ti bì?”

Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn đồng ý cùng với khẳng định gật gật đầu, “Không phải thực ti bì, là phi thường phi thường ti bì! Tuy nói vì thắng lợi chiến tranh có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng người không những bắt cóc còn thuận tiện hủy diệt thanh danh của ta, cái này hơi quá đáng” không chờ Tây Bằng Đình Luân mở miệng, Cổ Tiểu Tiểu lại nói, “Bất quá xem ra người vẫn là có điểm lương tri , thiện ác nói chung có báo, biết sai có thể sửa chính là hảo hải tử, ngược đãi tù binh là vô nhân đạo, ngược đãi nữ tù binh hai mắt mù đáng bị chặt tay”

“...” Tây Bằng Đình Luân nhẹ giọng cười, mạnh mẽ đem Cổ Tiểu Tiểu ôm xuống ngựa, vừa cời dây thừng ở cổ tay nàng vừa nói, “Bốn vương sẽ không ngược đãi nữ nhân, huống chi người là con tin trọng yếu bốn vương dùng để đối phó Tĩnh Huyền Phong”

Cổ Tiểu Tiểu khinh thường hừ một cái, “Chắc chắc, người thật không hiểu Tĩnh Huyền Phong , hắn hôm nay khẳng định là thần kinh thác loạn mới có thể thả người, lúc này tám phần đang đập đầu vô tường hỏi hận đầu “

“A, nói chuyện với người rất thú vị” Tây Bằng Đình Luân biết được nàng hai mắt mù, kéo tay nàng hướng hoàng cung đi đến, không khỏi thản nhiên nói, “Kỳ thật biểu hiện của người hôm nay thực làm bốn vương giật mình”

Cổ Tiểu Tiểu giống như chạm phải virus ra sức lắc lắc cổ tay, “Tù binh không phải đều dùng dây thừng cột lấy sao? Chúng ta tay cầm tay làm cái gì a “

“Nghe nói nữ tử người Hán coi trọng danh tiết còn hơn sinh mệnh, quả nhiên không giả “

“Đây là vấn đề liên quan đến trước và sau hôn nhân, trước khi kết hôn điên loạn như thế nào đều được, nhưng một khi đã kết hôn phải trọng thủ nữ tắc, đây là định luật nữ nhân phải tuyệt đối tuân thủ” Cổ Tiểu Tiểu kỳ thật là nữ nhân có quan niệm thực truyền thống, tuy rằng nàng trước khi xuyên qua chưa có kết hôn, nhưng đối với hôn nhân nàng quả thật có nguyên tắc của chính mình.

Tây Bằng Đình Luân nổi lên hứng thú làm khó dễ nàng, “Vậy người gả cho hai nam nhân, nên theo bên nào?”

Không chờ Cổ Tiểu Tiểu mở miệng mắng chửi người, Hồng Hạnh tiến lên từng bước hành lễ, “Quốc vương, vẫn là để ta xem quân Trấn Nam Vương phi là được” nàng thật sự không thể nhìn được nữa, ngày thường Tây Bằng Đinh Luân trầm mặc ít lời cư nhiên cùng Trấn Nam Vương phi tay trong tay, vừa nói vừa cười, nàng thực không hiểu nữ nhân mù này đến tột cùng có mị lực gì khác với người thường.

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe thanh âm của Hồng Hạnh, nhất thời lửa giận tận trời giờ chân mắng to, “Gian tế! Tri nhân tri diện bất tri tâm (*nhìn mặt, nhìn người, nhưng không thể nhìn được suy nghĩ*), người làm gì không làm lại cố tình phải làm gian tế! Uổng công ta tín nhiệm người như vậy, làm người làm sao có thể như vậy a? !”

Hồng Hạnh thờ ơ lãnh nghiêm mặt, chỉ nói, “Vì quốc vương, ta chuyện gì cũng đều nguyện ý”

Tây Bằng Đinh Luân khước miệng chột tất, Hồng Hạnh là nữ mật thám hần một tay dạy dỗ, trừ bỏ tình thầy trò, hần tựa hồ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện khác. Thấy vậy, Tây Bằng Đinh Luân buông tay Cổ Tiểu Tiểu ra hướng Hồng Hạnh, “Vậy Trấn Nam Vương phi liền giao cho người đi, nhưng...” Hần dặn dò lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ôm lấy cánh tay Tây Bằng Đinh Luân không buông, “Nếu để cho Hồng Hạnh trông coi ta, ta thà rằng cầm tay với người còn hơn”

Tây Bằng Đinh Luân ngẩn ra, thấy động tác ngây thơ của Cổ Tiểu Tiểu không khỏi lại giờ lên khước miệng, ở trong trí nhớ của hần, cũng không có người nào dám kề cận hần như vậy, “Tù binh hình như không có quyền lợi chọn lựa người trông coi”

“Có thể! ... Là do người lấy danh nghĩa cướp dâu để cướp ta về a... Người làm như vậy là không phúc hậu, còn không để cho ta làm một tù binh vui vẻ sao?” Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi phủ định lí luận mê muội, nàng thật sự không thể chấp nhận một tên phản đồ ở gần mình nữa.

“...” Tây Bằng Đinh Luân lần đầu tiên bị hỏi không nói gì, giờ phút này chỉ có buồn rầu cười cười.

Tôi qua ta mệt quá nên quên mất chú thích về cái truyền thống cướp dâu, đọc mấy cái tư liệu giờ tóm tắt qua cho mọi người đỡ khó hiểu

Dân tộc Miêu hay còn được gọi là dân tộc Mèo, dân tộc, H'Mông, dân tộc Mông,... Họ sinh sống rải rác ở một số nước như TQ, VN, Lào, Campuchia, Thái Lan,... vì phân bố ở nhiều địa phương nên phong tục cướp dâu ở mỗi vùng lại có một số khác biệt nhưng vẫn dựa theo một sso chỉ tiết đặc biệt sau:

Từ xa xưa, khi nam nữ muốn kết hôn thì nhà trai phải chuẩn bị sính lễ khổng lồ mà nhà gái đề ra, có một chàng trai nghèo muốn lấy người mình yêu nên đã nghĩ ra cách cướp người con gái ấy về nhà mình, Vì tính nhân văn của nó nên truyền thống này bắt đầu truyền từ đời này qua đời khác, khi cô dâu bị cướp phải la khóc để chứng tỏ mình là trinh tiết liệt nữ (*bày đặt* ==) đồng thời báo để nhà gái xông ra ngăn cản, lúc này nhà trai, bạn bè chú rể sẽ chống đỡ để chủ rể cướp cô dâu đi, sau khi mang về nhà mình rồi cúng bái,... cô dâu phải mãi mãi ở lại nhà chồng, không thể về nhà mẹ đẻ được nữa.

Tuy nhiên bây giờ truyền thống này đã bị một bộ phận làm méo mó, như ở VN, mỗi năm

có khoảng 7,8 bé gái mới 13, 14, đang độ tuổi ăn học, cấp sách tới trường,... ngang nhiên bị bắt về làm vợ, làm mẹ dù các em không muốn, nhưng hủ tục cộng thêm sự thiếu hiểu biết khiến các em không thể phản kháng,...haizzz, thật đáng thương a~~~~

Chương 17 : Tù binh = Du lịch miễn phí

Tây Bằng Đình Luân cuối cùng cũng không đem Cổ Tiểu Tiểu giao cho Hồng Hạnh, thứ nhất: hắn mơ hồ cảm thấy Hồng Hạnh đôi chính mình hữu tình. Thứ hai: Trần Nam Vương phi là lợi thế duy nhất kiềm chế hành động Tĩnh Huyền Phong, hắn nhất định phải cẩn thận trông giữ.

Đại thần Tây Lý biết được quốc vương khả hoàn trở về, tự mình canh giữ ở cửa vương cung chờ. Bọn đại thần sau khi thấy đại cục đã định mới chính thức hiểu ước nguyện ban đầu của Tây Bằng Đình Luân, thậm chí Hồng Hạnh mất tích ba năm cũng là Tây Bằng Đình Luân phái đi nằm vùng ở Trần Nam Vương phủ, tính toán sâu xa (*thâm hiểm thì có*), đại thần Tây Lý đối phó cục kín đáo của Tây Bằng Đình Luân, không khỏi bội phục sát đất.

“Cung nghênh tôn quý vương trở về” đại thần Tây Lý chú ý tới nữ tử bên cạnh Tây Bằng Đình Luân, “Vị này là Trần Nam Vương phi?”

Tây Bằng Đình Luân đã khôi phục thân nhiên như cũ, “Người giao cho ngươi, nhớ khoản đãi Trần Nam Vương phi” nói xong, hắn đưa cổ tay Cổ Tiểu Tiểu cho Tây Lý, Tây Lý không hiểu ý gì, Tây Bằng Đình Luân giơ lên ngón tay ở trước mắt Cổ Tiểu Tiểu xẹt qua, Cổ Tiểu Tiểu tất nhiên là thờ ơ nhìn chăm chú phía trước, Tây Lý khó có thể tin chĩa chĩa hai mắt chính mình, coi như đang hỏi Trần Nam Vương phi có nhìn hay không.

Tây Bằng Đình Luân vẫn tiếp tục, “Đừng để Tĩnh Huyền Phong nghĩ bốn vương ngược đãi thô tử hửn”

Cổ Tiểu Tiểu hừ nhẹ một cái, hai người này sẽ không phải là đang nói mát đi?

“Ân, lão thần sẽ vì Trần Nam Vương phi chuẩn bị một gian khách phòng thượng đẳng “

Tây Bằng Đình Luân lại suy nghĩ một chút ứng thanh, “Chọn một phòng trong tầm cung bốn vương, ngày đêm trông coi “

“Ta đều mù thành như vậy, ngươi còn sợ ta chạy?”

“...” Mặc dù Trần Nam Vương phi là tù binh, nhưng Tây Long Quốc rất chú trọng lễ nghi, lại sẽ không kiêng nể gì mà lấy đau xót của người khác ra nói giỡn, hai người vốn vì không chạm đến việc nàng mù nên mới nói ám chỉ cho nhau, không ngờ đến Trần Nam Vương phi lại không cần. (*Có Phong ca huấn luyện quen rồi, nói thả mái đi*)

Nếu chính nàng nói ra, Tây Bằng Đình Luân mâu thuẫn xẹt qua một tia tiếc hận, “Ngươi mù đã bao lâu?”

Cổ Tiểu Tiểu cảnh giác khơi mào mi, “Ngươi đừng tính khi dễ ta cái người mù a, tai họa tàn chương nhân sĩ thiên lý không tha!” Nàng vừa nói vừa ngửi được từng đợt vị ngọt nồng đậm của bánh bơ ngọt, không khỏi nhún nhún cái mũi dùng sức ngửi ngửi, “Có người ở làm bánh bơ ngọt sao?”

Tây Bằng Đình Luân nhìn về phía trước người nàng có một “kim cúc hoa” —— hoa này hương vị độc đáo, quả thật có mùi vị, hắn cầm ngón tay Cổ Tiểu Tiểu chạm vào kim cúc “Chỉ là hương hoa thôi”

Cổ Tiểu Tiểu cúi xuống ngửi ngửi, cả khuôn mặt suýt nữa rơi vào giữa đóa hoa kim hoàng sắc, nàng kinh ngạc chạm lên đóa hoa bên cạnh sờ sờ, “Choáng váng, hoa này so với mặt ta còn lớn hơn, hơn nữa đóa hoa giống giấy dai dường như rất nặng, thật muốn tận mắt xem thực vật rừng mưa nhiệt đới ai...”

Tây Bằng Đình Luân cũng là đặc biệt thích hoa cỏ, cho nên cả tòa cung điện từ trong ra ngoài, đều tràn đầy kỳ hoa dị thảo kiêu diễm loá mắt, trong lúc nàng đang chuyên tâm chú ý hoa cỏ, lại nghe được hắc hắc, “Đói bụng chưa?”

Cổ Tiểu Tiểu không cốt khí gật gật đầu, “Hắc xì... Đói bụng...” Làm nàng vừa đánh một cái hắc xì, bên tai nhất thời lại truyền đến một tiếng hắc xì, nàng vui sướng khi người gặp họa cười to, “Sớm nói thiện ác sẽ có báo, ngươi bị ta lây bệnh nên bị cảm, ha ha ha —— “

“Cảm mạo?” Tây Bằng Đình Luân không cho là đúng khịt mũi một cái, “nội tâm của ngươi cũng không tốt đi “

“Ta nội tâm kỳ thật rất tốt, nhưng là ngươi vừa rồi đắc tội đã bị ta phán quyết đến mười tông tội, ngươi là ở phía sau màn hạ độc thủ, còn xấu xa hơn cả những kẻ chấp hành mệnh lệnh kia” Cổ Tiểu Tiểu không yên lòng trả lời, hoàn toàn không xuất ra tư thế cùng chung lí tưởng, mặc dù nàng không thể chấp nhận chuyện thực chính mình đang làm “Con tin”, nhưng Tây Bằng Đình Luân vẫn là co phong độ rất thân sĩ, ít nhất so với Tĩnh Huyền Phong hiểu được tôn trọng nữ nhân... Ai, không đề cập tới hoàn hảo, bây giờ còn thực sự có điểm nhớ tên kia.

Tây Bằng Đình Luân cười mà không nói, hắc thừa nhận lợi dụng nữ nhân đánh giấc thực ti bì, nhưng nắm chắc thắng lợi là cần phải có lợi thế ở trong tay. Đại thần Tây Lý tiến lên hướng Tây Bằng Đình Luân bẩm báo, tiệc tối chiêu đãi Trấn Nam Vương phi sau nửa canh giờ nữa sẽ cử hành, Tây Lý vừa nói chuyện vừa không tự chủ được nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu, chỉ vì Tây Long Quốc ;à nơi cực nóng, nữ tử phần lớn có làn da trơn bóng khỏe mạnh màu mạch nha, nữ tử có làn da trắng nõn như dương chi ngọc bàn giống Cổ Tiểu Tiểu chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tây Bằng Đình Luân nhẹ giọng ưng thuận, thấy Cổ Tiểu Tiểu nóng tới chảy mồ hôi, “Muốn tắm rửa trước hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu nâng lên mí mắt suy nghĩ một lát, tuy rằng rất muốn tắm rửa...”Không được, ta sợ người nhìn lên “

Tây Bằng Đình Luân ngăn ra, “Bản vương đối với ngươi không có ý nghĩ xấu xa như vậy, còn nữa nói, bản vương muốn làm chuyện gì còn phải lên lút sao?”

Cổ Tiểu Tiểu nghĩ cũng thấy đúng, Tây Bằng Đình Luân nếu muốn đùa giỡn lưu manh nàng căn bản ngăn không được, nàng cẩn thận gật gật đầu, cố làm ra vẻ nói, “Bản phi tạm thời tin tưởng ngươi là một phen hảo ý, nhưng bản phi không nhìn thấy, nên cần có người hầu hạ, còn có, nghe nói các người Tây Long Quốc có thủ pháp mát xa nổi tiếng, không bằng ngươi liền gọi người đến làm thử, để bản phi có cảm giác như đang ở nhà ...” Cổ Tiểu Tiểu nhéo nhéo lỗ tai tiếp tục vô liêm sỉ nói, “Vạn nhất ngươi bại bởi Tĩnh Huyền Phong, bản phi chắc chắn giúp ngươi nói tốt vài câu “

Tây Bằng Đình Luân khó có thể tin khời mào mi, “Ngươi là tù binh, cần bản vương lần nữa nhắc nhở sao?”

Cổ Tiểu Tiểu uể oải chu miệng lên, “Đến cũng đã đến đây rồi, coi như du lịch miễn phí thôi, tâm trạng là rất trọng yếu ” nàng lại quay đầu nhìn nọt nói, “Ngươi là quốc vương anh

minh thân võ của Tây Long Quốc, nếu ngược đãi tù binh, việc này bị truyền ra ngoài thì thanh danh không tốt a, mà vua của một nước sao lại cùng nữ nhân tính toán chi li đâu? Huống hồ người lại có tiền như vậy...”

Đại thần Tây Lý ở một bên yên lặng nghe, đôi thái độ như trước thản nhiên của Trần Nam Vương phi khi rơi vào tay địch tự nhiên tâm sinh bội phục. Nói cách khác, ai có thể dự đoán được Trần Nam Vương phi không phải là không sợ chết, mà là nàng căn bản không ý thức được tình huống thông thường.

Tây Bằng Đình Luân mâu trung xẹt qua một tia hưng trí, cùng hấn giảng điều kiện vô lý đã đành, còn nói được đạo lý rõ ràng, nguy biện mọc lan tràn, thậm chí còn áp dụng chiến thuật vu hồi vừa đâm vừa xoa... Giờ phút này, Trần Nam Vương phi tựa hồ đã không còn là cương liệt nữ tử một lòng muốn chết ở dưới quan ải, a, tiểu nữ tử này rất thú vị.

Cổ Tiểu Tiểu một chút cũng không có tính tự giác của tù binh, nàng đến giờ này khắc này còn không nghĩ tới việc một sông hai chết, cư nhiên trong lòng chỉ còn bất ổn chờ mong Tây Bằng Đình Luân tán thành yêu cầu quá đáng mình vừa đưa ra.

Tây Bằng Đình Luân ngón tay giương lên, thị nữ tức khắc tiến lên nghe lệnh, hấn thở dài bất đắc dĩ nói, “Trần Nam Vương phi trừ bỏ yêu cầu đi ra ngoài cung điện, yêu cầu khác tận lực thỏa mãn” nói xong, hấn chậm rãi lắc đầu đi vào cung điện ——

Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười, ở trong lòng thể hiện thủ thế thắng lợi (V), ở cùng kẻ có tiền chính là thích, nàng mau chóng viết ra một bộ hạng mục hưởng thụ, khó được cơ hội thứ hai nha, oa ha ha ——

Trong khi nàng đắc ý vênh váo lôi kéo thị nữ hỏi đông hỏi tây, một đạo thanh âm lạnh như băng xẹt qua bên người nàng, giống như một chậu nước lạnh từ đầu hất đến chân, “Nơi này là hoàng cung Tây Long quốc, không phải là Trần Nam Vương phủ của ngài, hy vọng Trần Nam Vương phi tự giải quyết cho tốt “

Cô Tiểu Tiểu nghe ra mùi thuốc súng nồng đậm trong lời nói, nàng cũng không hiểu, rõ ràng là Hồng Hạnh cài bẫy chính mình, nàng dựa vào cái gì điều võ dương oai giáo huấn nàng? Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi gân cổ lên, “Không cần người này gian tế nhắc nhở bản phi nên làm cái gì, là quốc vương các người hậu đãi ta, ít nhất so với ngũ khí châm chọc khiêu khích của người mạnh gấp trăm lần! Nhiệm vụ của người không phải hoàn thành rồi sao? Đừng ở đây dây dưa ta nữa “

Hồng Hạnh một đường yên lặng đi theo, Tây Bằng Đình Luân đôi Cổ Tiểu Tiểu thái độ thân mật khác thường làm nàng khó có thể chấp nhận, giờ phút này lửa giận đã sớm thiêu mất đi lý trí, nàng tiến lên từng bước định đánh Cổ Tiểu Tiểu một bạt tai phát tiết, mắt thấy ngón tay sắp đụng tới khuôn mặt Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu lại đột nhiên nâng tay ngăn trở... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy cổ tay truyền đến một trận đau đớn, không khỏi trong lòng cả kinh, nói, này nâng tay chỉ là động tác theo bản năng, nàng cũng không biết chính mình vì sao lại nâng tay, nhưng từ phương hướng suy đoán, Hồng Hạnh là muốn đánh người!

Nhân tiện khinh người khinh luôn cả ngựa, Cổ Tiểu Tiểu phô trương thanh thế khinh thường hừ một cái, “Ngay cả quốc vương các người cũng không dám đụng đến ta dù chỉ một chút, người lại càng không có quyền đó? Đừng tưởng rằng ta là người mù nên dễ khi dễ, người quá coi thường năng lực bản phi !”

Hồng Hạnh tức giận đến đầu ngón tay phát run, nàng phần hận đầy Cổ Tiểu Tiểu một phen,

lần này Cổ Tiểu Tiểu không kịp né tránh, “Phù phù” một tiếng ngã trên mặt đất, thị nữ thấy Hồng Hạnh không buông tha còn muốn ra tay, tức khắc quỳ xuống thỉnh cầu, “Hồng chấp pháp, quốc vương có mệnh, phải đối xử tử tế với Trần Nam Vương phi, ngài trước xin bớt giận...”

Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu mông ăn đau không hề khiêu khích, hảo hán không thua thiệt trước mặt, nàng cũng không phải không có việc gì muốn bị đánh đâu.

Hồng Hạnh hừ lạnh một tiếng cũng từ bỏ, trước khi đi còn lơ mững một câu, “Người đừng ý vào chính mình không giống người thường liền có thể muốn làm gì thì làm, nói trắng ra, bất quá chỉ là cái tù binh thôi!”

Đợi Hồng Hạnh đi xa, thị nữ bận rộn lo lắng nâng Cổ Tiểu Tiểu đứng dậy, Cổ Tiểu Tiểu tự nhận cùng nàng cũng không có thâm cừu đại hận, không rõ cho nên dò hỏi, “Trần Nam Vương giết người nhà Hồng Hạnh sao? Chấp pháp là cái chức quan gì?”

Thị nữ được hỏi tất đáp nói, “Chấp pháp kỳ thật không tính là chức quan chính thức, nhưng cũng không thể đánh đồng với quan lại trên triều, vì chấp pháp chỉ nghe lệnh của quốc vương, Hồng chấp pháp mười tuổi tiến cung, vẫn đi theo quốc vương tả hữu phụng mệnh, về phần cùng Trần Nam Vương có ân oán hay không không thể hiểu hết”

Cổ Tiểu Tiểu cái hiểu cái không ứng thanh, đại khái chính là cái loại chức vụ “Đại nội mật thám linh linh” này đi.

“Các người Tây Long Quốc mọi người đều hận Trần Nam Vương?”

“Vân thành nguyên bản là lãnh thổ của Tây Long Quốc, khi Trần Nam Vương công chiếm Vân thành, phụ thân Đình Luân quốc vương bất hạnh chết trong chiến dịch, Trần Nam Vương xâm chiếm lãnh thổ quốc gia của ta, khiến cho dân chúng đang yên ổn bị bắt di chuyển, chính là quốc thù gia hận”

“...” Vốn tưởng rằng Tây Bằng Đình Luân đã tâm bưng bưng khởi xướng chiến tranh, Cổ Tiểu Tiểu không nghĩ tới Tây Bằng Đình Luân cùng Tĩnh Huyền Phong lại có liên quan đến nhau lớn như vậy, kia nàng chẳng phải là đang ở trong hoàn cảnh nguy ngập nguy cơ ác liệt sao! ?

Thị nữ thấy Cổ Tiểu Tiểu sắc mặt khó coi, không khỏi an ủi nói, “Đình Luân Quốc vương chưa bao giờ ngược đãi tù binh, nhưng cũng chưa bao giờ để cho tù binh trong hoàng cung tùy ý xuất nhập, này đại biểu quốc vương đối Trần Nam Vương phi là thực tôn trọng, chiến tranh là chuyện của nam nhân, cùng nữ nhân không quan hệ”

Cổ Tiểu Tiểu liền thay đổi 180 độ, nhất thời rất nhanh cầm hai tay thị nữ thâm tình nói, “Ta vừa rồi đưa ra yêu cầu mát xa, đóa hoa mộc, phòng tắm cá nhân xa hoa, đồ ăn vật đặc sắc, xoài lạnh... Giờ người không cần phiền toái chuẩn bị!”

—— Đợi Cổ Tiểu Tiểu tắm rửa thay quần áo xong, thị nữ đem nàng tiến vào trong cung điện xa hoa, nàng mặc quần áo Tây Long Quốc quần lụa mỏng màu thiên lam, một cái đuôi ngựa bện phi trên đầu vai, dải lụa màu tím được thắt hình con bướm trên mái tóc ngăm đen của nàng, da thịt càng thêm trắng nõn hơn... Mà này một đường đi qua, Cổ Tiểu Tiểu nghe được bọn thị nữ xung quanh vẫn đang khen nàng làn da thực trắng, khiến cho nàng trong lòng thực thích, đều nhanh ngượng ngùng.

Tây Long Quốc phục sức cùng phục sức của người Hán hoàn toàn bất đồng, nam tử quần áo tương đối đơn giản, cơ bản chỉ là quần khó quanh eo, rộng thùng thình, một đôi dép lê bằng tre. Ngược lại, phục sức nữ tử hơi rườm rà chút, chỉ chọn sợi sáng màu làm vải dệt, thiên

lam, tử hồng là hai màu sắc đang thịnh hành, mà phụ tùng trên quần áo cài các loại hoa tươi phối hợp, quần áo chia làm hai loại, lộ tề trang, ngay cả quần lụa cũng rất mỏng, nhưng vô luận loại nào tay áo cũng chỉ dài một nửa.

Tây Bằng Đình Luân ngồi ở vị trí chủ thượng, Hồng Hạnh đứng lặng phía sau, khi Cô Tiểu Tiểu tiến vào cửa điện, Tây Bằng Đình Luân không khỏi đánh giá nàng một phen, cũng cười nhu hòa, “Rất được “

=====

Chương 18 : Này yêu cầu, quá vô sỉ !

Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn xứng đáng mỉm cười: “Cám ơn”, nàng phát hiện chính mình ở Tây Long Quốc chỗ duy nhất tốt chính là trắng hơn so với nữ nhân bốn quốc! Này cũng là ưu thế lớn nhất trước mắt của người Hán. Nàng đột nhiên nhớ tới một cái ” bí quyết nhỏ tạo nên mỹ nữ” —— nếu muốn chính mình có vẻ xuất chúng, khi chụp ảnh phải làm mình đen hơn, dáng người so với chính mình béo hơn, vạt nhất gặp có khuôn mặt vừa nhỏ lại vừa gầy , nhớ rõ sau khi bấm máy! Phải chạy nhanh ra xa, làm mặt càng nhỏ hơn.

Tây Bằng Đình Luân chăm chú nhìn không chớp mắt Cổ Tiểu Tiểu... Chuyên chú nhìn hồi lâu, như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tinh tế, hắn không nhanh không vội hướng thị nữ ra lệnh, “Chóc nữa đưa Trấn Nam Vương phi đến tẩm cung bốn vương đi “

“Lạch cạch” Cổ Tiểu Tiểu nghe vậy, nàng nhất thời vỗ bàn đứng lên, “Ngươi ngươi ngươi là có ý tứ gì? —— “

“Bốn vương sẽ không chiếm nhiều thời gian của ngươi” Tây Bằng Đình Luân không cho là đúng ăn một miếng xoài lạnh, vừa ngẩng đầu đã thấy nàng nắm chặt cổ áo dán trên lưng ghế bất động, không khỏi hảo tâm nói, “Ăn nhiều một chút, đừng khách khí, tối đỡ tiêu hao thể lực “

“...” Cổ Tiểu Tiểu mồ hôi lạnh thi nhau chảy, Tây Bằng Đình Luân cũng quá không biết xấu hổ a, cứ nhiên trước mặt nhiều người như vậy nói hết việc xấu xa muốn làm ra .

Hồng Hạnh mâu trung cả kinh, chỉ mong chính mình không đoán sai mục đích của Tây Bằng Đình Luân, nếu không nàng thực muốn một đao giết chết Cổ Tiểu Tiểu.

Cổ Tiểu Tiểu tâm thần không yên sờ soạng váy áo, ôn tồn thương lượng nói, “Ta đã kết hôn ...”

Tây Bằng Đình Luân nhẹ giọng phản bác, “Điểm ấy không cần phải lập lại “

Cổ Tiểu Tiểu lau đi mồ hôi trên trán, nơm nớp lo sợ dò hỏi, “Ngươi không phải đã nói sẽ tôn trọng ta sao? Loại sự tình này nếu phát sinh trên người nữ tử đã kết hôn nhất định không tốt đi...”

Tây Bằng Đình Luân không rõ nhướn mày, “Bốn vương làm gì không tôn trọng ngươi ? Hơn nữa loại sự tình này nếu phát sinh trên người nữ tử đã kết hôn sao lại không bình thường ?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng vừa kéo, nữ tử đã kết hôn có thể tùy tiện cùng người khác trên giường được sao? Đây là cái giọng điệu chó má gì a! ...”Ngươi không thể bắt buộc ta a... Đây là không tôn trọng!”

Tây Bằng Đình Luân hoãn thanh cười, “Tốt lắm, bốn vương hiện tại cùng Trấn Nam Vương phi thương lượng một chút, được không...” Hắn lời còn chưa dứt, tùy tùng đã hấp tấp tiến vào trong sảnh, “Quốc vương, Minh tướng quân mang một phong mật hàm đang chờ ngài ở ngoài điện, nghe nói có chuyện quan trọng muốn tấu “

Tây Bằng Đình Luân lập tức thu liễm khoe miệng đứng dậy, lúc đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu còn vỗ nhẹ đầu vai nàng một chút, “Chốc nữa tới tẩm cung gấp đi” nói xong, hần bước nhanh đi ra cửa điện, Hồng Hạnh phần hận trừng mắt nhìn Cổ Tiểu Tiểu một cái, theo sau mà đi ——

Cổ Tiểu Tiểu giống như bị điện giật run rẩy một chút, nàng tâm hoảng ý loạn nhìn chung quanh, một cái người mù chạy cũng không chạy nổi, chẳng lẽ nàng cứ như vậy không minh bạch thất thân? ! ... Kia nàng cũng đừng mơ hồi Vân thành , trở về cũng chỉ còn là cái xác.

※ ※

Sau khi ăn xong một giờ, Tây Bằng Đình Luân quả thực phái người thỉnh Cổ Tiểu Tiểu qua, nàng ngồi dưới đất ôm lấy chân ghế, nói cái gì cũng không chịu đi, thị nữ đều buồn bực trách nàng không nên ngang ngược như vậy, nâng mẩy cũng như trước không có tác dụng, Cổ Tiểu Tiểu khóc la thỉnh cầu nói, “Các người buông tha ta đi, Trấn Nam vương nếu biết ta nửa đêm vào phòng nam nhân khác, hần hội làm thịt ta —— ô ô...”

Thị nữ không hiểu ra sao ngồi xổm xuống nói, “Trấn Nam Vương phi lời này nghiêm trọng , quốc vương cũng không đối xử thô lỗ với người “

“Mặc kệ là thô lỗ hay là ôn nhu! Loại sự tình này không nên phát sinh ở trên người ta! Ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu cảm giác vây một vòng quanh mình chính là tiểu lí tàng đao a, đây là áp bức người thiện lương a!

Thị vệ không kiên nhẫn nói thêm một câu, “Này có gì thì cùng lắm, ba, bốn canh giờ sẽ trở lại , quốc vương chúng ta lại không ăn hết người “

“Ba, bốn canh giờ? ! Sẽ có tai nạn chết người a ——” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt choáng váng, một canh giờ tương đương hai tiếng, tám giờ mây mưa thất thường xong nàng còn có thể sống mà đi ra sao? ...

Thị nữ vốn định kiên nhẫn hảo ngôn khuyên bảo, nhưng thị vệ không thể nhịn được nữa túm cổ tay Cổ Tiểu Tiểu hướng ngoài cửa tha đi, Cổ Tiểu Tiểu làm sao chống lại được khí lực lớn như vậy, bị thị vệ dễ dàng lôi đi qua hành lang, không bao lâu sau, nàng đã bị đẩy vào phòng ngủ của Tây Bằng Đình Luân, thị vệ cũng tiện tay đóng cửa đại môn lại, phòng ngừa Cổ Tiểu Tiểu chạy trốn, còn vừa đi vừa bắt tay.

Cổ Tiểu Tiểu dùng sức đập cửa, “Thả ta ra ngoài đi! Cứu mạng a —— “

Tây Bằng Đình Luân nghe được tiếng la khóc, liền từ sau giá vẽ ló ra, nhẹ giọng nói, “Lại đây ” *(đến đây là fan Phong ca thở phào a, hắc hắc)*

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ngừng tiếng khóc, lưng dính sát vào cánh cửa ra sức lắc đầu, “Ta không qua, người cũng đừng tới đây!”

Tây Bằng Đình Luân không biết nàng vì sao lại kích động như thế , chẳng lẽ nữ tử người Hán không thể tùy tiện cho người ta vẽ một bức hay sao? ... Hần bắt tay vào cầm bút vẽ, hơi hơi nhíu mi, hần quả thật rất muốn họa Trấn Nam Vương phi, dung mạo của nàng mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng mặc trang phục của Tây Long quốc làm nổi bật lên làn da trắng nõn, có một nét đặc sắc riêng, “Người thích loại tư thế nào, đứng, ngồi, nằm, hay là nằm đi?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, này đồ lưu manh cổ đại tuyệt không kém hơn lưu manh hiện đại, hình thức còn đa dạng hơn nhiều! ... Còn đứng ? ! Thực sự tư thế này cũng làm được sao? *(đề nghị gọi điện cho người thân, nói máy với Phong ca ở Haoai a)*

Cổ Tiểu Tiểu bám lấy cánh cửa, tâm như tro tàn nói, “Người liền cho ta một câu thông khoái đi, hôm nay quyết không buông tha ta? !”

“Không muốn” Tây Bằng Đình Luân buông bút vẽ trong tay xuống đi về hướng nàg, không khỏi hiếu kỳ nói, “Người đến tột cùng là đang sợ hãi chuyện gì?”

Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng bước chân từng bước tới gần, dọc theo bờ tường dựa vào chạy, trong lúc bối rối lại không cẩn thận đụng vào chân bàn, nàg thân thủ sờ sờ cảm lấy con dao gọt hoa quả, không cần nghĩ ngợi cầm lên hươ lung tung về phía trước, run như cầy sấy đe dọa nói, “Người người người đừng tới đây! Nếu không... Ta sẽ chết cho người xem!”

Tây Bằng Đình Luân nhẹ giọng cười, không cần tốn nhiều sức đã cướp đi ” hung khí tự sát” trong tay nàg, Cổ Tiểu Tiểu biết hai tay không còn, lại sờ loạn ở trên bàn, rất nhanh đụng đến một quả chuối, nàg tức khắc hướng Tây Bằng Đình Luân chém tới, “Khi dễ nữ nhân tay không tác sát sao tính là anh hùng hảo hán, người mau giác ngộ đi —— “

“...” Hắn chẳng qua chỉ muốn họa nàg một bức, sao lại khó như vậy.

“Phối hợp một chút khó chịu như vậy sao? Người chẳng lẽ phải bức bôn vương dùng vũ lực?” Tây Bằng Đình Luân bình tĩnh hỏi.

“...” Cổ Tiểu Tiểu lại hóa đá, cứng bái đại thần! Hắn muốn như thế nào liền có thể như vậy a?

Tây Bằng Đình Luân thấy nàg như chim sợ cành cong, vẻ mặt khủng hoảng, kéo tay nàg đi đến bàn vẽ, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy chính mình ngã ngồi ở ghế nằm mềm mại, vừa muốn đứng dậy lại bị Tây Bằng Đình Luân đè lại bả vai, Cổ Tiểu Tiểu giãy dụa không có hiệu quả, đành dùng “Võ mồm” hung hăng cắn lên cánh tay “Tội ác” của Tây Bằng Đình Luân, Tây Bằng Đình Luân thét lớn một tiếng đã thấy cổ tay tràn ra máu tươi nhè nhẹ... Mâu trung không xẹt qua một tia hờn giận, nắm hai tay nàg đặt lên đỉnh đầu, Cổ Tiểu Tiểu thấy cánh tay đau nhức quát to một tiếng, Tây Bằng Đình Luân cúi người chất vấn nói, “Nháo đủ chưa?”

Cổ Tiểu Tiểu hốt hên hỏi ngược lại, “Ta mới muốn hỏi người nháo đủ chưa? Người là quốc vương lại không thiếu nữ nhân, vì sao lại đi bắt buộc người không muốn ? ! Ta là tù binh của người không sai, nhưng tù binh cũng có quyền lợi giãy dụa đi ? ! Người bảo ta cùng người ngủ, ta liền ngủ sao? Ta còn không thể phản đối sao? —— “

Tây Bằng Đình Luân rút cục hiểu được đã xảy ra chuyện gì, hắn gác khừ tay lên thành giường, dờ khóc dờ cười nói, “Bôn vương chẳng qua là muốn họa cho người một bức, chẳng lẽ không ai nói cho người?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu lần thứ ba hóa đá, nàg tìm cái chết nửa ngày, còn chuẩn bị tâm lý cho chuyện tòi tệ nhất... A! Hiểu lầm là một sự kiện đáng sợ cỡ nào, nàg xấu hổ vội ho một tiếng, “Sớm nói nha, người trong chốc lát nói phí thể lực, một hồi làm vài loại tư thế làm cho ta tưởng, người của người lại còn nói cái gì người sẽ thực ôn nhu không thô lỗ, đều nói ra mấy từ hàm hồ này, thật không minh bạch ! Đây không phải buộc ta nghĩ theo hướng khác hay sao? !”

“...” Tây Bằng Đình Luân thấy nàg không hề giãy dụa, tay cũng buông ra, nhìn về phía miệng vết thương trên cánh tay “Vô tội”, hơi hơi thở dài, “Bôn vương nếu thật muốn làm như thế với người, căn bản không cần cùng người thương lượng “

Tây Bằng Đình Luân đợi trong chốc lát không nghe thấy Cổ Tiểu Tiểu trả lời, khi ngoái đầu lại nhìn về phía nàg, cư nhiên phát hiện nàg không ngừng đổi các loại tư thế, còn ra vẻ

hứng thú rất nồng hậu... Giờ phút này, Cổ Tiểu Tiểu đang cố gắng nhớ lại các loại tư thế tuyệt đẹp đoan trang, cũng hứng thú dạt dào nói, “Đừng nóng vội a, ta muốn chọn tư thế đẹp nhất cho người họa...”

“...” Tây Bằng Đình Luân biết vậy nên không nói gì, có loại cảm giác nói không thành lời.

Cổ Tiểu Tiểu nằm ở trên giường, tư thế kinh điển duy nhất có thể nghĩ đến là của nữ nhân vật chính trong phim 《 Tàu Titanic 》, hai chân tự nhiên gấp khúc, hơi hơi nghiêng đầu, hai cánh tay một cao một thấp luồn vào giữa sợi tóc, chính là quần áo cũng không thoát... Đợi sau khi nàng chuẩn bị tốt liền hỏi Tây Bằng Đình Luân, “ Tư thế này được không?”

Tây Bằng Đình Luân hai tay hoàn ngược lại lui mấy bước về phía sau xem hiệu quả toàn cục... Cổ Tiểu Tiểu mân phần môi, lông mi loan trường tùy gió nhẹ di động, tư thế an nhàn thoải mái, Giống như một con mèo trắng kiêu ngạo, không thể không thừa nhận tư thế này có pha vài phần ý tứ quyến rũ, Tây Bằng Đình Luân yêu thích hết thấy sự vật xinh đẹp, hẳn không khỏi lảng lạng thưởng thức một lát, “Tốt lắm...”

“Hắc hắc, nếu có một chuỗi hải dương chi tâm thì tốt rồi, tư thế này là noi theo điện ảnh ” Cổ Tiểu Tiểu tự tiêu khiển tự nói.

“Hải dương chi tâm là vật gì?”

“Chính là một chuỗi vòng cổ bảo thạch vô giá, người không cần để ý ta, bắt đầu họa đi “

Thấy nàng nhắc tới mới nghĩ ra, Tây Bằng Đình Luân cũng hiểu được trên cổ nàng có điểm trông trông, không khỏi gương cảm nghĩ nghĩ... Lại đi đến tủ đầu giường lấy ra một cái hộp trang sức viền vàng, hẳn thận trọng bưng hộp trang sức kia đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, “Này có một chuỗi vòng cổ phi thúy, người mang vào đi “

Cổ Tiểu Tiểu thật cẩn thận mở hòm ra, trong tay cư nhiên đựng đến bảo thạch to bằng nửa quả trứng gà nhưng rất mượt mà, xúc cảm lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền đến khẳng định đây tuyệt đối là cực phẩm bảo thạch, “Oa nha nha! Phi thúy lớn như vậy, nhất định mỹ mạo trong suốt sáng loáng, nhất định là rất nổi danh đi?”

Tây Bằng Đình Luân nhợt nhạt cười ngồi vào bàn vẽ, dặn dò nói, “Đeo xong lại tháo ra, đây là di vật của mẫu hậu ta, cùng hải dương chi tâm như lời người nói có hiệu quả như nhau tên, tên là —— vĩnh hằng chi tâm “

“Nha!” Cổ Tiểu Tiểu thật cẩn thận mang vào vòng cổ, lại một lần nữa dọn xong tư thế nằm xuống, “Vĩnh hằng chi tâm tên này thực ái muội, có điểm cổ gì sao?”

Tây Bằng Đình Luân cán bút một chút, “Thỉnh an tĩnh “

Cổ Tiểu Tiểu thành thật ứng thanh, Tây Bằng Đình Luân cũng bắt đầu chuyên chú phác họa khái quát hình dáng... Hẳn kỳ thật không nên đem vĩnh hằng chi tâm đeo trên cổ Trần Nam Vương phi, vĩnh hằng chi tâm chính là cực phẩm bảo thạch phi thúy thế gian hiếm thấy, bảo thạch xanh biếc trong suốt bên ngoài có một vòng ánh sáng tự nhiên vây quanh, giống như được tình yêu ôn nhu bảo vệ... Đây là vật đính ước của cha mẹ hắn, chính là truyền gia chi bảo của gia tộc Tây Bằng, đời đời tương truyền, đem vĩnh hằng chi tâm tặng cho nữ tử bên mình cả đời.

Bất quá, Tây Bằng Đình Luân vẫn muốn vì vĩnh hằng chi tâm vẽ tranh, mà làn da trắng nõn của Cổ Tiểu Tiểu đeo vĩnh hằng chi tâm xanh biếc chói mắt vô cùng, hẳn theo bản năng lắc lắc mái tóc, không khỏi hít sâu ổn định suy nghĩ... Dù vậy, hẳn cũng không nên để cho Trần nam Vương phi mang vật tượng trưng cho tình yêu trung trinh —— vĩnh hằng chi tâm, hay là đầu

óc mình thực sự mê muội ?

=====

Chương 19 : Loại cảm xúc nào chi phối lý trí ?

Ba canh giờ qua đi

Cổ Tiểu Tiểu không biết đây là lần thứ bao nhiêu bị Tây Bằng Đình Luân từ trong mơ hồ gọi hồn trở về, nàng giờ phút này cảm thấy toàn thân mỗi một đốt ngón tay đều cứng ngắc, lại nói làm người mẫu cũng không phải chuyện dễ làm gì, càng đừng nói là khóa thân, trống trơn nằm một chỗ mấy tiếng đồng hồ, có bao nhiêu lạnh cùng xấu hổ a.

“Còn muốn họa bao lâu...” Cổ Tiểu Tiểu lần thứ bốn mươi bảy dò hỏi.

“Sắp” Tây Bằng Đình Luân khuôn mặt bất biến đáp lại.

Cổ Tiểu Tiểu liếm liếm môi, “Ta khát ...”

“Chờ chút” Tây Bằng Đình Luân chỉ chuyên chú vào vẽ tranh, đối với yêu cầu của Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ta muốn đi nhà vệ sinh một chút “

“Nhẫn nại đi”

“...” Cổ Tiểu Tiểu mí mắt hơi hơi hạ xuống, Tây Bằng Đình Luân tức khắc mệnh lệnh “Đừng nhúc nhích”, Cổ Tiểu Tiểu thở cũng không dám thở mạnh bị ai giầy dựa trong lòng, nàng nghĩ đến một vấn đề ác liệt... Nhớ rõ xem qua một bộ truyện tranh: họa sĩ bắt người mẫu bế một con mèo không được nhúc nhích, vẽ tới mười mấy tiếng mới hoàn thành, người mẫu kích động tiêu sái tiến lên thì thấy, trên bức họa kia chỉ có con mèo! Người mẫu nháy mắt vỡ thành từng mảnh nhỏ, ai biết Tây Bằng Đình Luân có phải hay không đang đùa giỡn nàng, biết đâu vẽ nửa ngày chỉ có mỗi vĩnh hằng chi tâm ở trên tranh!

“Người xác định là đang họa ta sao?”

“Đương nhiên, người có thể chính mình xem...” Tây Bằng Đình Luân nhất thời sững sốt, “Thật xin lỗi.”

“Không quan hệ, người mù chính là người mù, ta cũng không để ý, sớm đã thành thói quen” Cổ Tiểu Tiểu hơi hơi cười yếu ớt, Tây Bằng Đình Luân đối việc nàng mù vẫn là tận lực tránh đề cập , từ điểm đó có thể hiểu hần so với Tĩnh Huyền Phong còn biết tôn trọng người

khác, Tỉnh Huyền Phong căn bản đã sớm đem ba chữ “Tiểu manh nhĩ” làm tên của nàng.

“Người mù đã bao lâu?”

“Khoảng 7, 8 năm trước khi xuyên qua, sau xuyên qua một tháng” Cổ Tiểu Tiểu cố ý nhắc tới xuyên qua, nàng đang chờ Tây Bằng Đình Luân mở miệng hỏi, dù sao người một câu ta một lời nói chuyện phiếm cho qua thời gian.

“Không thể trị sao?” Tây Bằng Đình Luân cẩn thận tỉ mỉ làm công tác kết thúc.

“Không thể đi, ta cũng không rõ ràng lắm” Cổ Tiểu Tiểu thất vọng mếu máo.

“Sau này Bản vương tìm người tới xem qua, có lẽ có thể chữa trị” Tây Bằng Đình Luân cầm bút có chút do dự... Nàng trong hai tròng mắt vô thần không khỏi nhiễm một tia thần nhiên bất lực, đến tận cùng có nên vì Cổ Tiểu Tiểu vẽ một đôi mắt to hữu thần, hay là vẫn nên giữ nguyên hương vị đặc sắc này?

... Đang trong khi do dự , một chút ánh trăng xẹt qua đôi mắt Cổ Tiểu Tiểu, ánh sáng lộ ra một phần hồn nhiên cùng trong suốt, Tây Bằng Đình Luân khước miệng gương lên, để bút đem cảnh tượng tuyệt vời này nháy mắt lưu lại...

“Người có thể đứng dậy ” Tây Bằng Đình Luân thương thức họa phẩm của chính mình, không khỏi vừa lòng cười cười.

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe được động, vội vã đuổi người, mỗi một đánh cái ngáp, “Không dễ dàng, rốt cục tự do —— “

“A, vất vả ” Tây Bằng Đình Luân đem một ly nước trái cây đưa cho nàng, Cổ Tiểu Tiểu ngẩng cổ một hơi uống hết, vui sướng đầm đìa nói, “Đừng khách khí, coi như ta bồi thường cần người một ngụm kia, không cần tiêm vắc-xin phòng bệnh “

Tây Bằng Đình Luân không khỏi nhìn về phía cánh tay xử lý vết máu, thế này mới nhớ tới hành động đủ loại điên cuồng của nàng lúc trước, “Người cũng thật đủ ngoan(độc) “

“Ta nghĩ người định làm cái kia với ta, cho nên ta mới có điểm kích động, hiểu lầm hiểu lầm, ha ha” Cổ Tiểu Tiểu vừa giải thích vừa sờ vĩnh hằng chi tâm cẩn thận tháo ra, vạn nhất làm hỏng gia đại bảo thạch của người ta, một trăm nàng cũng đền không nổi, nhưng móc vòng cổ lại không cẩn thận vướng vào mấy sợi tóc, nàng hơi hơi nhíu mi xoay người, “Giúp ta gỡ một chút, bị mắc”

Tây Bằng Đình Luân ứng thanh ngồi xuống, Cổ Tiểu Tiểu đem tóc vén qua một bên, cúi đầu để hấn gỡ, Tây Bằng Đình Luân gỡ móc vòng cổ ra, nhưng có vài sợi tóc đã xoắn chặt

vào, “Có lẽ phải hy sinh mấy sợi tóc của người”

“Ân, tóm đi, động tác phải nhanh a, nếu không sẽ rất đau ” Cổ Tiểu Tiểu vừa nói vừa nhe răng trợn mắt chuẩn bị thật tốt, Tây Bằng Đình Luân vì tránh cho nàng quá mức đau đớn, một tay giữ lấy tóc nàng, một tay kia nháy mắt giật đứt, Cổ Tiểu Tiểu vẫn như cũ ngồi yên bất an chờ, không biết Tây Bằng Đình Luân đã đem vĩnh hằng chi tâm để vào trong hộp.

Tây Bằng Đình Luân đem vĩnh hằng chi tâm cẩn thận đặt vào trong tủ, khi trở lại, phát hiện Cổ Tiểu Tiểu như trước cúi đầu chờ đợi, hẩn nhẹ giọng cười, “Nhìn người vẫn là chưa ngồi đủ “

Cổ Tiểu Tiểu híp mắt, sờ ngực thấy vật kia không còn, nàng không tự chủ được xoa xoa mái tóc, trêu ghẹo nói, “Người có phải thường xuyên giúp nữ tử tháo vòng cổ hay không nha, động tác thực thuần thực “

Tây Bằng Đình Luân cười mà không nói, đi đến trước mặt nàng vươn tay, “Nếu Trần Nam Vương phi không phản đối, bốn vương nguyên đưa người trở về phòng “

Cổ Tiểu Tiểu đối Tây Bằng Đình Luân đã thả lỏng cảnh giác, cũng vươn tay, Tây Bằng Đình Luân tức khắc đón ý bắt lấy tay nàng, Cổ Tiểu Tiểu trí tạ cười nháy người lên, lại không biết hai chân ngồi lâu mà bị mất cảm giác đến đứng không vững, nàng gót chân mềm nhũn nhất thời ngã về phía trước, Tây Bằng Đình Luân vội bước lên đỡ nàng, Cổ Tiểu Tiểu trong lúc bối rối bắt được lưng quần hẩn, vừa nghĩ sẽ đứng vững vàng, chỉ nghe “Tê kéo” một tiếng, đã đem quần đùi của hẩn kéo xuống tận ... Tây Bằng Đình Luân theo bản năng lui lại mấy bước về phía sau, lại quên quần đùi vẫn còn vướng ở mắt cá chân, mà Cổ Tiểu Tiểu cùng lúc đó mất trọng tâm gục ở trong ngực Tây Bằng Đình Luân, rắc rối nối tiếp nhau, cái trán Cổ Tiểu Tiểu cuối cùng đập mạnh vào cơ ngực kiên cố của Tây Bằng Đình Luân——

“...” Tây Bằng Đình Luân khóc không ra nước mắt nằm trên mặt đất, tư thế ngã này thật quá khó nhìn, hơn nữa hẩn chỉ mặc mỗi một cái quần đùi.

Cổ Tiểu Tiểu thống khổ ngẩng lên, “Thực xin lỗi, chân bị tê rần” nàng hai chân như trước vô lực, đành cố bò từ trên người Tây Bằng Đình Luân xuống dưới, mà nàng chưa từng phát hiện là, đùi chính mình vừa vặn đang cọ ở trên bộ vị mẫn cảm □ thuộc loại nam tính không chịu được “Ma sát”□ của Tây Bằng Đình Luân...

Tây Bằng Đình Luân vì vậy nên thân thể truyền đến một trận khô nóng... Hẩn đột nhiên đứng dậy đem Cổ Tiểu Tiểu đặt nằm lên giường bên cạnh, Cổ Tiểu Tiểu phản ứng không kịp, không khỏi khẽ kêu một tiếng, hai chân gấp khúc rơi trên mặt đất, mà lưng lại vẫn tựa ở trên thành giường, bỗng một bờ môi ôn nhu dán lên môi chính mình... Nàng kinh ngạc đã quên giây dựa, khớp hàm bị mở ra khiến đầu lưỡi Tây Bằng Đình Luân thuận lợi xâm nhập, hẩn một đôi tay tham nhập vào trong váy của nàng, không kiêng nể gì ở giữa bắp đùi nàng vuốt ve, mà

nàng làn da tinh tế mềm mại không xương, không khối lại khơi dậy dục vọng nam nhân vài phần , Cổ Tiểu Tiểu sợ tới mức rớt xuống nước mắt, loạn đánh trên vai hắn, cả giận nói, “Người có phải nam nhân hay không a, cứ nhiên lật lọng? !”

“Chính là vì là nam nhân” Tây Bằng Đình Luân lại hàm trụ môi của nàng, biết rõ không thể xâm phạm thân thể Trần Nam Vương phi, nhưng giờ đây dục vọng khổng chế lý trí hắn, động tác trong tay chính là dừng không được ——

“Ô ô, người này không chỉ nuốt lời mà còn là đại sắc lang...” Cổ Tiểu Tiểu bị hắn cưỡng thế, quần áo đã bị xé rách vất loạn khắp nơi, Cổ Tiểu Tiểu rốt cục hiểu được nam nhân chính là dã thú, mặc kệ người có phải nữ nhân kết hôn hay không, chỉ cần thỏa mãn dục vọng bọn họ, ngay cả vợ hoàng đế đều dám chiếm lấy.

Tây Bằng Đình Luân đè nàng nằm trên giường, đôi mắt với tiếng khóc bất lực của nàng tựa hồ gọi về một tia lý trí, cùng lúc đó, ngoài cửa truyền đến từng đợt đập cửa dồn dập, Cổ Tiểu Tiểu thấy hắn động tác chần chờ một lát, cấp bách từ dưới thân hắn chui ra, nghiêng ngả lao đảo cuồn mình ở góc tường tránh né ——

“Chuyện gì?” Tây Bằng Đình Luân lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Trần Nam Vương phi đang thất hồn lạc phách, hắn không khỏi đột nhiên rút về một tia thần trí... đôi mắt nhiễm thương một tầng áy náy, chính mình lực khắc chế luôn luôn tốt lắm, đêm nay lại là làm sao vậy?

“Quốc vương, ngài... Đã ngủ chưa?” Từ khi Cổ Tiểu Tiểu tiến vào phòng Tây Bằng Đình Luân một khắc kia, Hồng Hạnh vẫn bất an đứng ở cửa bồi hồi, thời điểm nghe tới tiếng ồn ào nhỏ vun, nàng liền không cần nghĩ ngợi vội vã gõ cửa, về phần lý do gõ cửa còn chưa kịp nghĩ tới.

“Hồng Hạnh cứu... Ngô...” tiếng la Cổ Tiểu Tiểu bị một bàn tay to che lại, nàng phần hận dám đá, Tây Bằng Đình Luân trầm trầm khí, dường như không có việc gì đáp lại, “Có việc ngày mai lại bàn, người sớm nghỉ ngơi một chút đi “

“Ân...” Hồng Hạnh cô đơn ứng thanh, nàng không có quyền ngăn cản việc gì, người bên trong lại không muốn nàng tiến vào.

Đợi tiếng bước chân Hồng Hạnh biến mất ở hành lang yên lặng, Tây Bằng Đình Luân mới thở nhẹ buông tay ra, Cổ Tiểu Tiểu vội hút mấy khẩu dưỡng khí, lại tiếp tục ngửa cổ muốn kêu cứu, nhưng một tiếng chưa phát ra lại bị che miệng lại... Tây Bằng Đình Luân hơi hơi nhíu mi, bất đắc dĩ nói, “Thực xin lỗi, mới vừa rồi là ta xúc động , ta buông tay ra, người đừng hô có được không?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu tâm không cam lòng không nguyện gật gật đầu, Tây Bằng Đình Luân lúc

này mới rảnh tay, hần ngồi ở bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, thấy nàng bộ dáng chật vật không chịu nổi, trong mắt lại nhiễm thương một tầng hối lỗi. Cổ Tiểu Tiểu vợ loạn quần áo, duỗi chân một cước đá ra, mà vừa văng đá vào xương bánh chè của Tây Bằng Đình Luân, “Ách...” Nàng nhất thời ăn đau ôm ngón chân... Mà một bàn tay to lại đang hạ xuống xoa xoa chân nàng, còn cười châm chọc, Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến loạn đánh lên người hần, không khỏi rớt xuống mấy giọt nước mắt ủy khuất nói, “Người không biết là chính mình thực quá đáng sao?!”

Tây Bằng Đình Luân tùy ý để nàng bạo lực phát tiết bất mãn, thành khăn gật gật đầu, “Là thực quá đáng, thật có lỗi Trần Nam Vương phi, ngày sau tuyệt không phát sinh chuyện tương tự nữa, bôn vương thiết tình thành ý hướng Trần Nam Vương phi xin lỗi “

“Người còn biết ta là Trần Nam Vương phi sao? Người còn dám phi lễ ta, ta liền! ... Tóm lại ngoại trừ Tĩnh Huyền Phong ta tuyệt không cho phép bản thân cùng nam nhân bên ngoài phát sinh quan hệ thể xác!” Cổ Tiểu Tiểu trịnh trọng cảnh cáo.

“Người thực thương hần” Tây Bằng Đình Luân ngắt lời.

Cổ Tiểu Tiểu giật mình, “Ta là thê tử của Tĩnh Huyền Phong, nếu giả cho hần sẽ trung thành với hần” nói xong lời này, kỳ thật Cổ Tiểu Tiểu chính mình cũng rất giật mình, địa vị tên cầm thú không bằng kia từ khi nào ở trong lòng mình thẳng tắp thẳng tiến?

Tây Bằng Đình Luân cũng không lên tiếng sửa sang lại quần áo thực tốt, áo trong rộng thùng thình ả ả lộ ra cơ ngực hoàn mỹ, hần vừa quay lại thấy Cổ Tiểu Tiểu tội nghiệp tránh ở góc tường, tóc đen xõa như thác nước, hỗn độn phân tán ở trước ngực, hốc mắt đỏ bừng, môi hơi hơi sưng tấy, thấy thế nào cũng đều giống như nữ tử vừa gặp rủi ro, mà ở trong trí nhớ, hần chưa bao giờ bắt buộc người nào, chính mình sao lại rơi vào hoàn cảnh “Dục hỏa đốt người” không chịu nổi? Hần không khỏi nhẹ giọng cười, “Bôn vương gọi thị nữ của người lại đây “

“Không cần!” Cổ Tiểu Tiểu ngẩng đầu lớn tiếng ngăn lại, “Ta hiện tại quần áo không chỉnh, không thể cứ như vậy đi ra ngoài, vì tránh cho lời đồn đãi chuyện nhảm rơi vào trong Vân thành, người giúp ta lấy một bộ xiêm y đi!” Nàng chỉ biết một cái đạo lý —— trên đời tai vách có ở khắp nơi, mà nàng vốn đã bị tiêm nhiễm bởi mấy mẫu chuyện buôn dưa trên Internet “Độc hại”, rồi nhàn thoại của bọn tử muội việc hồng hạnh nhà ai lại ra tường, ai chữa hoang, ai bị bắt gian tại giường, ai lại mất công đi lo lắng loại sự tình này sẽ phát sinh ở trên người mình a, đã nói cổ đại truyền thông không đủ phát triển, nhưng cũng không thể để miệng đời tùy ý dèm pha.

“Thực cẩn thận” Tây Bằng Đình Luân nhẹ nhàng băng quơ tất cả, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ... quốc vương vốn ổn trọng của Tây Long Quốc trong một khắc mất bình tĩnh đã trở thành đồ vô sỉ cường bạo không thành.

=====

Chương 20 : “Đạo đêm” trong ngự hoa viên

“Không cần người giúp mặc! Chuyển qua đây a ——” Cô Tiểu Tiểu một bên cướp quần áo từ Tây Bằng Đình Luân, một bên đẩy mạnh hẳn xuống đất. Tây Bằng Đình Luân thuận thế ngồi dưới đất, vốn hẳn thấy Cô Tiểu Tiểu sờ soạng hồi lâu cũng không biết nên mặc như thế nào, chính là hảo tâm hỗ trợ chỉ chỉ vị trí cổ áo, nàng liền như con nhím xù hết lông nhon lên, Tây Bằng Đình Luân hết đường chối cãi nói, “Bỏn vương thật sự là hảo ý... Vẫn là không đúng, người hiện tại đụng đến là tay áo...”

Cô Tiểu Tiểu giờ phút này thấp thỏm, nổi giận đùng đùng đem quần áo ném xuống đất, “Đây là xiêm y kiểu gì? Không giống với đồ ta mặc trên người, người có phải đang đùa giỡn ta hay không?”

“Người nói muốn giữ bí mật, nên bỏn vương mượn một bộ nam trang cho người mặc ” Tây Bằng Đình Luân nhặt lên bộ quần áo sẫm màu, không nhanh không chậm nói, “Người trước mặc quần áo vào, sau đó, bỏn vương mang người đi hoa viên một vòng, báo cho thị nữ biết người là vô ý rơi xuống nước rồi mới thay đổi bộ này không phải ổn thỏa ?”

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, cũng cảm thấy Tây Bằng Đình Luân lo lắng so với chính mình chu toàn hơn, ít nhất người này khi tỉnh lại thái độ cũng không tệ lắm, đường đường Tây Long Quốc vương lại ăn nói khép nép sảm hối , hẳn là sẽ không còn tà niệm đi?

Nàng vội ho một tiếng hoãn thanh nói, “Được rồi, ta lại tin tưởng người một lần, người giúp ta mặc , dù sao trước ngực cũng không bị người xé” nàng một bên rút đi quần áo trên người một bên tự trấn an mình, “Kỳ thật ta đáng người thực không có gì xem , nữ tử Tây Long Quốc các người trước sau đều đầy đà mười phần, thật không hiểu thần kinh người thế nào lại đứt cầu dao ” *(Phong ca, ca thấy chưa, chê vợ cho lắm vào giờ chả còn ý tứ ý tung j kia)*

“...” Tây Bằng Đình Luân mất tự nhiên xẹt qua một chút tuyết trắng trước ngực nàng, kỳ thật cái yếm của nàng vừa nãy đã bị mình kéo rách, Cô Tiểu Tiểu hồn nhiên không biết cởi váy dài, chỉ còn lại nội y rồi mới giờ hai tay ra hướng về phía trước duỗi thẳng... Tây Bằng Đình Luân tận lực tránh nhìn vào ngực nàng tiến lên, vội vàng giúp nàng mặc tốt, đợi Cô Tiểu Tiểu chính mình sửa sang hảo quần áo xong, vấn đề lại tới nữa... Cổ áo nam tử vốn thực lớn, hơn nữa lại thùng thình không chỉnh, lộ ra một đoạn như ẩn như hiện nhũ hoa nhột nhột, Cô Tiểu Tiểu đem quần đùi mặc vào, kéo đai lưng quần thực lớn đứng lên, “Có dây thùng không?”

“Nga” Tây Bằng Đình Luân ánh mắt không tự chủ được lại dừng trên đôi chân mảnh khảnh của nàng.

“Nga cái gì nga, lưng quần rất trẻ “

“Ân? ...” Tây Bằng Đình Luân giờ phút này biểu tình tương đương giằng co, muốn nói Cô Tiểu Tiểu đáng người thật sự không tính là xuất chúng, hẳn cũng không biết làm sao vậy, chính mình lại hết như một đại sắc ma mười mấy năm chưa chạm qua nữ nhân. *(tự nhiên có chút*

thông cảm, chặc chặc)

Tây Bằng Đình Luân chưa đứng dậy, vươn cánh tay kéo ống quần nàng hướng chính mình tới gần, tìm dây lưng buộc cổ định quần đùi với eo bụng, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời bị đụng tới ngực thịt, cạc cạc cười né qua tránh đi... Mà dự niệm trong lòng Tây Bằng Đình Luân thật sự bị tiếng cười tinh lọc kia tẩy sạch, hẩn tự giấu cười, nhưng vẫn giúp nàng buộc thật tốt, lại đứng dậy giúp nàng lấy hài đặt ở bên chân, “Tốt lắm, mang người đi ngắm thưởng thức ngự hoa viên của bốn vương, nhìn không thấy cũng không sao cả, người có thể lấy tay sờ, dùng mũi ngửi thấy “

Cổ Tiểu Tiểu sớm không có ý từ chối, nàng khơi mào mi... Mình sẽ cùng động vật nguy hiểm này đi dạo vườn cây sao? Bất quá thật đúng là có điểm muốn đi... Tây Bằng Đình Luân tựa hồ nhìn thấu dự đoán của nàng, mà thưởng thức hoa cỏ đối với hẩn mà nói là một việc cực kỳ hưởng thụ, mỗi khi hẩn tâm phiền ý loạn, sẽ chỉ muốn một mình ngồi ở trong vườn hoa an tĩnh, “Người nếu không muốn thì quên đi, bốn vương cũng không miễn cưỡng”

Cổ Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống sờ soạng trong chốc lát nhặt lên cặp váy đã bị xé rách, nàng giơ lên một đầu đưa cho Tây Bằng Đình Luân cười tủm tỉm, “Có hướng dẫn viên du lịch miễn phí giúp ta giới thiệu từng cái kỳ hoa dị thảo, mà ta quả thật cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này, hắc hắc...”

Tây Bằng Đình Luân nhìn về phía cặp váy màu tím không khỏi ngẩn ra, “Lôi kéo thế này, hình như có chút thất lễ?”

Cổ Tiểu Tiểu không cho là đúng lúc đâu, “Nhớ hồi còn ở Vân thành, Tĩnh Huyền Phong coi ta giống như ngựa mà kéo đi hết cả một ngọn núi, hẩn cũng không có cảm thấy ngượng ngùng, người liền đừng khách khí”

Tây Bằng Đình Luân cái hiểu cái không tức khởi mi, ” nam tử người Hán không tôn trọng thể tử như thế sao?”

Cổ Tiểu Tiểu cũng không quản hẩn có nguyện ý nghe hay không, hưng trí bừng bừng giải thích nói, “Kỳ thật cũng không phải bị kéo đi toàn bộ, hẩn chọc ta sinh khí, sau ta liền khóc xấu lắm, hẩn không có biện pháp đành phải ôm ta đi, này chỉ xét hẩn là hoàng tộc cũng đủ ngạc nhiên, nhưng người đừng quên, hẩn lại còn là tam hoàng tử mà Hoàng Thượng sủng ái nhất, bình thường thực rất bá đạo “

Tây Bằng Đình Luân nhìn chăm chú nàng hạnh phúc tươi cười, giống như lòng của nàng đang tràn ngập tình yêu, Tây Bằng Đình Luân bình tĩnh nhìn qua nơi khác... Mà hẩn cùng với Tĩnh Huyền Phong nhất định phải có một người ngã xuống, nếu là Tĩnh Huyền Phong, không khó đoán được, Trần Nam Vương phi giờ phút này cùng hẩn chuyện trò vui vẻ đến lúc đó sẽ biến thành bộ dáng nào, hẩn trầm trầm khí... Chỉ tự trách mình không nên quá thân cận Trần Nam Vương phi, giờ thành ra lại tự tạo cho mình thêm một chút phiền muộn, hẩn nắm lấy đai lưng đi qua chỗ khác, từng bước một vững vàng đi giữa vườn hoa——

—— mà chỉ trong một ngày, hẩn đã nhận được thư khiêu chiến Tĩnh Huyền Phong đưa tới, bằng hiểu biết của hẩn đối Tĩnh Huyền Phong, khi chinh chiến nhất định phải nắm thế chủ công, có thể đoán, không tới hai mươi ngày sẽ xuất binh tiến đánh... Bất quá, Tây Bằng Đình Luân trước khi cướp Trần Nam Vương phi đã dự trù phát ra tín hàm tới ba nước láng giềng hữu hảo, mà trong thư lại đầy những lời lẽ khiêu khích—— Hán quân có kế hoạch xâm chiếm tứ quốc xung quanh. Quốc vương ba nước kia đã hồi âm cam đoan, quân Hán tùy ý làm bậy

vọng tưởng khuếch trương lãnh thổ, bọn họ chắc chắn toàn lực trợ giúp. *(đồ nham hiểm, ta ác cảm lão này, soái thì soái cơ mà thâm hiểm)*

Hán quân đóng tại Vân ngoài thành ước chừng năm vạn người, nếu tứ quốc liên minh toàn lực phóng ra, Tây Bằng Đình Luân tính vi tính toán qua, tổng số binh lính có thể đạt tới sáu vạn, đại quân sau khi tiêu diệt Tĩnh Huyền Phong xong đoạt lại Vân thành ít nhất có tám phần chắc thắng.

“A! Ta biết ta muốn nhìn cái gì !” Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên kéo lấy đai lưng, hoa chân múa tay vui sướng giải thích nói, “Chính là cái cây... có lá đến tiểu hài tử cũng có thể ngồi lên, giống cái bàn hoa quả thật lớn, trong hoa viên của người có không?”

Tây Bằng Đình Luân thu hồi chiến lược suy nghĩ, “Người là chỉ... Vương liên điệp?” *(hoa sen)*

Cổ Tiểu Tiểu không xác định gãi gãi lỗ tai, “Hả là thế, ta muốn sờ sờ cái kia “

Tây Bằng Đình Luân mâu trung xẹt qua một tia nhu hòa, “Bất quá nó ở trong hồ nước, người phải cẩn thận” hắn đi vài bước mới ý thức được một sự kiện, “Người như thế nào biết được vương liên điệp? Không phải người từ năm mươi tuổi đã bị mù sao?”

Cổ Tiểu Tiểu xoắn lộn tóc, hàm hồ tả lời, “Ta nghe người ta nói “

“Người nào?”

“Ai nha, có nói người cũng không biết, sao lại hỏi nhiều vậy?”

Tây Bằng Đình Luân không cho là đúng ứng thanh, ” bằng hữu kia của người nhất định đã tới Tây Long quốc, hơn nữa đã từng đến hoa viên của bốn vương, bởi vì vương liên điệp chỉ có ở chỗ này”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khinh thường hừ nhẹ một cái, cũng chẳng đáng gì, mà làm như bảo bối, mấy trăm năm sau hồ nước nào chả có.

Phiến lá vương liên cực đại, giống như chiếc bàn ngọc nổi trên mặt nước xanh biếc, có thể chịu nặng tới 10kg mà không chìm.

Cổ Tiểu Tiểu bên tai không khỏi truyền đến một tiếng thanh “Huýt sáo”, mà trong chốc lát lại biến thành tiếng hót của chim nhỏ... Nhưng thanh âm này tựa hồ phát ra từ trên cao, nằng nộ mò ngẩng đầu, “Trên cây có cái gì?”

Tây Bằng Đình Luân nghi chân cẩn thận nghe một lát, không khỏi hưng phấn đốt một cây đuốc nhỏ, “Cư nhiên có thể nhìn thấy ếch thủy tinh, ếch thủy tinh ở dưới ánh lửa, toàn thân sẽ hiện lên màu xanh trong suốt, con này nhất định là giống đực , khi tìm bạn tình mới có thể phát ra loại tiếng kêu này, thực khó gặp, bốn vương từng vì muốn nhìn thấy ếch thủy tinh mà cố ý đợi vài buổi tối “

“Đó là tiếng huýt sáo của con ếch phát ra ánh huỳnh quang? Ách! Ta muốn sờ sờ! ——” Cổ Tiểu Tiểu vô cùng háng hái, nằng căn bản không phải chỉ muốn sờ sờ, là muốn bắt lấy con ếch có ánh sáng huỳnh quang này về làm sủng vật nuôi dưỡng.

Tây Bằng Đình Luân sợ nằng kêu quá lớn dọa ếch thủy tinh chạy, không can nghĩ ngại che miệng của nằng, “Hư... Đây vật nhỏ thực then thùng “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời trợn trắng mắt, then thùng mà còn thổi sáo lưu manh dụ dỗ mẩu ếch? Chờ một chút! Nếu như thành công còn có thể thấy... , nhẹ nhàng lá sen trên mặt nước phiêu phiêu lay động, công cóc ôm thắt lưng mẩu cóc, nhìn xa tưởng là đang xã giao, đến gần mới biết kì thực là đang giao phối, oa ha ha... *(ta...ta...oaoaoa, ta ko chịu được*

nữa rồi, truyện này thực thô thiển, đầu độc thiên tư thanh cao tao nhã của ta a~~~)

Tây Bằng Đình Luân nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu”Tâm mang ý xấu” đang cười xấu xa, nhưng ếch thủy tinh là nàng phát hiện , không cho sờ tựa hồ có điểm không hợp lòng người... Hắn lơ đãng gian nhìn qua một cây xoài, liền rón ra rón rén tiêu sái tiến lên, quả xoài sớm dính sương sớm nên có điểm mát lạnh, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào một chút thử xem cảm giác... Không khỏi mím môi cười đi trở về bên người nàng, “Có chút hơi cao, người nếu muốn sờ chỉ có thể nâng thất lưng của người lên, người...”

“Có thể!”Cổ Tiểu Tiểu không nhìn được gật đầu, Tây Bằng Đình Luân lại dặn dò nói, “Vươn một ngón tay sờ một chút là tốt rồi, ếch thủy tinh da rất mỏng thực yếu ớt “

“Thực run run a, ta liền nhẹ nhàng sờ một chút” Cổ Tiểu Tiểu khẩn cấp giang hai tay hướng về phía trước câu dẫn, Tây Bằng Đình Luân mâu trung mỉm cười, cũng một tay ôm thất lưng, một tay bắt lấy ngón trỏ của nàng hướng vỏ xoài mềm sờ soạng...

Cổ Tiểu Tiểu vươn một ngón tay chạm đến, ngón tay được hắn dẫn dắt thật cẩn thận đụng vào một chút, không khỏi kinh hô một tiếng, dò hỏi, “Hảo lạnh a, không dọa chạy đi?”

“Không...” Tây Bằng Đình Luân cắn chặt môi nghẹn cười, Cổ Tiểu Tiểu tức khắc yêu cầu sờ một chút nữa, Tây Bằng Đình Luân lại giơ tay nàng lên chạm vào, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu nhanh như chớp vươn “Ma trảo”, bắt lấy ” ếch thủy tinh”, nàng đắc ý vênh vao lớn tiếng cười khời, “Ha ha ha,bắt...” Nhưng lại phát hiện vật trong tay không có động đậy, khi vỗ vỗ còn có tiếng vang “Thùng thùng”, nàng vẻ mặt hắc tuyến, lấy hai tay xoa xoa nắn nắn, phần hận đem quả xoài nguy trang thành ếch thủy tinh kia ném đi... Mà Tây Bằng Đình Luân bị vạch rõ âm mưu, hắn mặc không lên tiếng giả ngu giả ngốc, bắt quả hoàn hảo là xoài, nếu thật sự là ếch thủy tinh, này một chương đi xuống chắc chắn bị bóp chết.

“Người... Lừa bịp người mù...”

“Khả người... Chỉ nói sờ sờ...”

Hai kẻ đuổi lý, đồng thời gục đầu xuống.

—— sau, Tây Bằng Đình Luân vì biểu đạt xin lỗi, tặng một con “rùa tinh” cho Cổ Tiểu Tiểu, tinh quy là rùa sống trên mặt đất, hoa văn trên mai kì lạ nên được gọi là “rùa tinh”, mà chủ yếu đây là do hắn lo lắng, dù sao rùa da dày thịt béo, chịu nổi đập.

Cổ Tiểu Tiểu ôm con rùa ngồi ở trong đình giữa hoa viên, ngoạn tới ngoạn lui, Tây Bằng Đình Luân hơi hơi nhú mi, dù sao con rùa này hắn cũng đã dưỡng mấy năm nên sẽ có cảm tình.

“Có thể không đánh giấc không?” Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên không đầu không đuôi mở miệng.

Tây Bằng Đình Luân giật mình ngẩn ra, một câu kéo hắn quay về sự thật tàn khốc, “Phải đánh, Trần Nam vương đã hướng bốn vương phát ra chiến thư “

Cổ Tiểu Tiểu ngốc lảng một giây, “Đánh giấc sẽ chết rất nhiều người, mọi người nước giếng không phạm nước sông thật tốt a “

“Đạo lý nhược nhục cường (*yếu bị mạnh coi khinh*) không thể thay đổi, mặc dù ta hôm nay không hướng Tĩnh Huyền Phong khiêu khích, người cho rằng Tĩnh Huyền Phong sẽ để Tây Long Quốc độc bá một phương sao? Tây Long Quốc hàng năm phải hướng triều đình nộp lên số lượng cống ngân khổng lồ, nhưng cũng chỉ đổi lấy được yên tĩnh tạm thời, đây chính là nỗi bi ai của tiểu quốc a”

Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy chính mình có điểm dư thừa khi tán gẫu việc này, nàng bất quá chỉ là một cái linh hồn xuyên qua, tưởng rằng chỉ nói hai ba câu liên hóa giải được hết oán hận hay sao? Đúng thật hay nói giỡn —— Trung quốc năm nghìn năm qua bằng vào thực lực hùng hậu đã xâm chiếm không ít tiểu quốc gia, đây là sự thật, Thành Cát Tư Hãn thậm chí còn muốn bản đồ Trung Quốc kéo đến tận lãnh thổ nước Nga ngày nay đi, còn có Hàn Quốc, ngoài ra còn chi phối nhiều tiểu quốc gia, tục ngữ nói đúng, không có áp bách làm sao có phản kháng, này lại còn là chuyện thực không có gì đáng trách.

Tây Bằng Đình Luân thấy nàng vẻ mặt phiền muộn, không khỏi dịu đi nói, ” Ngày khai chiến, bốn vương sẽ đưa người lông tóc không tổn hao gì đến tay Tĩnh Huyền Phong, sẽ không lợi dụng người làm con tin đảo loạn chiến cuộc “

“Thật vậy chẳng? !” Cổ Tiểu Tiểu tinh thần tỉnh táo lại, liền ôm lấy con rùa đang thong thả nằm trên đùi mình, “Ta có thể đem ‘Lão rùa thần’ mang đi sao?”

“A, nguyên bản chính là tặng cho ngươi” Tây Bằng Đình Luân thực tâm cười nói, vì sao lại nói là thực tâm, vì trong nụ cười này không có điểm nào lợi hại, chỉ đơn thuần là, một người nam nhân cam tâm tình nguyện đưa cho một nữ nhân lễ vật mà thôi.

Chương 21 : Đêm trước đại chiến

Trong quân doanh đóng ngoài Vân thành

Mấy ngày nay, Tĩnh Huyền Phong không ngớt nghiên cứu phương án chiến lược, mà hắn đã đoán trước trận chiến tranh này thực ra rất khó đánh, bởi Tây Bằng Đình Luân chắc chắn đã giết giây ba nước láng giềng còn lại vốn đang đối kháng với triều đình, hắn thô sơ giản lược, nếu tứ quốc cùng phản chiến, chiến dịch lần này sẽ rơi vào quần cảnh thế lực ngang nhau, mà hắn không những khởi xướng chiến tranh lại còn suất lĩnh đại quân tiến vào biên giới Tây Long quốc, đầu tiên ở hình thượng cũng rất bất lợi, hơn nữa vô luận thắng hay thua song phương đối địch cũng chết quá nửa, rõ ràng, lần này Tây Bằng Đình Luân tính cùng hắn một trận cá chết lưới rách (*ý liệu mình ta chết cũng phải lôi người theo, đúng là hồng nhan họa thủy mak*).

“Vương gia, ngài nghỉ ngơi một lát đi?” Quân sư thấy chư vị tướng lĩnh trong doanh mỗi một sắp không chịu nổi, mà trạng thái Tĩnh Huyền Phong cơ hồ cũng đã mất ăn mất ngủ, hắn hoàn toàn có thể lý giải tâm tình lo lắng của Trần Nam vương, cũng tự mình dâng một ly nùng trà đưa cho Tĩnh Huyền Phong.

Tĩnh Huyền Phong có chút suy nghĩ ngời xuống, mỗi một nhu nhu huyết thái dương, chỉ cần nhắm lại hai mắt, lại liền nhìn thấy tiểu manh nhi đang khóc, biểu tình khủng hoảng bất lực... Nàng nếu là nữ tử hiểu được trời cao đất rộng thì mình cũng sẽ không lo lắng như vậy, chính là sợ nàng nói chuyện không nặng không nhẹ chọc giận Tây Bằng Đình Luân, nếu nàng bất hạnh thành quỷ dưới đao chiến tranh lần này, tất cả đều là do hắn tạo thành thảm kịch không thể vãn hồi, Tĩnh Huyền Phong tin tưởng rằng chính mình cả đời cũng sẽ không thể an tâm.

Hắn biết rõ trận chiến tranh này là cạm bẫy Tây Bằng Đình Luân tử mĩ bày ra, lại phải nhẫn nhịn nhảy vào, chẳng sợ ngọc thạch câu phân (*đá ngọc đều vỡ*)

... Tĩnh Huyền Phong lệnh tam quân tướng lĩnh trở về phòng nghỉ ngơi, một mình một người ngồi ở trong doanh trại chủ soái trông trải... Hắn vô lực ngã mình trên ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cuộc đời lần đầu tiên vì nữ nhân đánh giấc, lại còn là một trận chiến liều chết không rõ thắng bại... Ai bảo hắn giờ không thể buông được nàng nữa rồi.

“Ai, bốn vương sao lại rơi vào trong tay tiểu manh nhi a...” Tĩnh Huyền Phong không khỏi nhẹ giọng cười, hắn vắt hết óc cũng không thể nghĩ được chính mình cũng sẽ có một ngày như vậy, hồi tưởng ước nguyện ban đầu khi thú nàng, hoàn toàn là xuất phát từ tức giận, sau một phen vui đùa mắng giận, lại đem nàng trở thành nữ nhân duy nhất kiếp này của mình. Người a, chính là đồ đệ tiện, khi mất đi mới cảm thấy thực trân quý, sống hai mươi mấy năm, ngay cả chính mình đến tột cùng nghĩ muốn cái gì cũng không hiểu được.

Trong tâm cung Tây long quốc

Cổ Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng từ trong ác mộng tỉnh lại, nàng ngồi dậy mồm há to hô hấp... Mộng kia thường xuyên quấy rầy giấc ngủ của nàng đến tột cùng là đang ám chỉ cái gì?

Mà mộng này luôn chỉ có một cảnh tượng không thay đổi—— ngàn vạn loại bướm bay múa quanh các khóm hoa, cảnh tượng dị thường tuyệt vời, mà trong khi nàng đi ở giữa bụi hoa... Cỗ Tiểu Tiểu nhất thời trong lòng “Lộp bộp” cả kinh... Trong mộng chính mình nhìn chung quanh giống như đang tìm cái gì vậy, sau đó tìm tới tìm lui không có kết quả, chỉ cần ngẩng đầu nhìn hướng phía chân trời một cái liền bị vạn châm đâm vào mắt, sau đó nàng liền giật mình bừng tỉnh.

Cỗ Tiểu Tiểu lau đi một đầu mồ hôi âm thầm hạ quyết định, nếu lại mơ thấy cảnh này, đầu tiên chính mình phải vượt qua chướng ngại tâm lý, mới có thể biết sau khi vạn châm kia đâm xuống, đến tột cùng sẽ xuất hiện cái kết quả gì, nàng thật sự rất ngạc nhiên.

Một đạo lạnh thanh âm như băng ở bên giường nàng phát ra: “Cỗ Tiểu Tiểu! Ta một lần cuối cùng cảnh cáo ngươi, cách xa Đình Luân quốc vương một chút “

Cỗ Tiểu Tiểu không cho là đúng nằm xuống, này Hồng Hạnh như thế nào lại giống như lệ quỷ dây dưa không ngớt, thật sự là thực đáng ghét.

“Ngươi đừng quên thân phận chính mình, nam nhân của ngươi vì cứu ngươi mà đang ở trong quân doanh làm việc sứt đầu mẻ trán, còn ngươi thì sao, chẳng những không có giác ngộ của một tù binh, cư nhiên còn ở Tây Long quốc tác oai tác quái? Ta thực không hiểu, bằng cái nữ nhân mù lòa như ngươi cũng có thể gây sóng gió như thế sao “

Cỗ Tiểu Tiểu lửa giận tận trời ngồi dậy, chỉ hướng Hồng Hạnh chát vắn nói, “Đầu tiên người mù cũng là người, mời ngươi học cách tôn trọng người khác, có thể thấy gì đó thì thế nào? Nữ nhân ti bỉ vô sỉ như ngươi còn không bằng ta cái người mù!” Nàng phẫn hận buông cánh tay, khó chịu nói, “Trăm phương nghìn kế đem ta bắt tới là ngươi, xem ta không vừa mắt cũng là ngươi, khiến cho hai nước giao tranh không phải là bôn ý của các ngươi sao? ! Ngươi không phải là hy vọng ta cái người mù này có thể gây lên sóng gió sao? Ngươi có biết hay không chính mình hiện tại mỗi tiếng nói cử động đều buồn cười cỡ nào? ! Rõ ràng là tự tay tát miệng tạo ra mâu thuẫn! —— “

Hồng Hạnh gắt gao nắm lấy tay, lại không thể nào cãi lại lời chát vắn của Cỗ Tiểu Tiểu, nàng nguyên bản có thể nhắm một mắt mở một mắt xem như chưa thấy, nhưng khi tiến vào tầm cung của Tây Bằng Đình Luân nhìn thấy bức họa đặt bên cửa sổ, rốt cục dễ dàng để cho tức giận bạo phát... Tây Bằng Đình Luân cư nhiên đem vật tượng trưng tình yêu vĩnh hằng chỉ tâm mang trên cổ Cỗ Tiểu Tiểu, này cũng quá vớ vẩn !

“Ngươi cũng nên nhìn rõ ràng một sự kiện, bắt ngươi là quốc vương an bài, cùng ta vô can! Ta chỉ là không quen nhìn ngươi sống an nhàn sung sướng khoan dung, ngươi lấy tư cách thân phận gì đối Đình Luân quốc vương ta tôn kính hô to gọi nhỏ, đến kêu đi hét ? Thực nghĩ đến chính mình là một thân thiên chi kiêu nữ ngàn vạn người sùng ái sao? !”

Cỗ Tiểu Tiểu rốt cục nghe ra điểm manh mối, nguyên lai Hồng Hạnh là đang ghen, trách không được luôn một bộ dáng hận thấu xương nhắm vào mình.

Nghĩ vậy, Cỗ Tiểu Tiểu quyết định thử phép khích tướng, nàng hai tay hoàn ngực nâng cằm khiêu khích nói, “Ngươi cũng không cần phải đối ta dùng mọi cách nói móc châm chọc, lúc ta mắng chửi người khác ngươi còn chưa biết nói đâu, thực muốn nói lại ta, ngươi dám sao?” Nàng không đợi Hồng Hạnh trả lời, ngay tức khắc đổi thành một khuôn mặt khinh thường tươi cười, “Bằng ngươi cũng không dám, chắc chắn, nói Tây Bằng Đình Luân có phong độ như vậy thế nào lại dạy dỗ ra thủ hạ vô lễ như vậy đâu? Ngày mai ta hỏi hán một chút nga...” Cỗ Tiểu

Tiểu chậm rãi thôi thôi đầu ngón tay, “Còn quên nói cho ngươi, đáng người quốc vương các ngươi quả thật không tồi, cơ ngực thực lớn a...”

Hồng Hạnh mâu trung xẹt qua một đạo sát khí, giơ lên chủy thủ trong tay để ở trên ngực Cổ Tiểu Tiểu, “Ta trước giết ngươi, sau đó tự sát hướng Đinh Luân tạ tội, ngươi cùng ta tới âm tào địa phủ gặp nhau đi! —— “

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hít một ngụm khí lạnh, kế hoạch thất bại! Nàng nguyên ý là muốn kích thích nàng một chút, sau đó bức bách Hồng Hạnh trong lúc xúc động sẽ đem mình ném ra khỏi hoàng cung, sao lại tới mức giết người diệt khẩu a? Nữ nhân này có phải hay không điên rồi a ——

“Đừng đừng đừng, ngươi trăm ngàn lần đừng xúc động, ta vừa rồi chính là nói giỡn với ngươi đâu, đáng người quốc vương các ngươi là cái dạng gì ta nào biết...” Cổ Tiểu Tiểu lời còn chưa dứt, lại thấy một giọt nhiệt lệ dừng ở trên khuôn mặt, nàng theo bản năng lau đi giọt nước mắt kia, cảm thấy mũi đao để ở trên ngực mình run nhè nhẹ... Hồng Hạnh cố ẩn nhẫn buồn khổ trong lòng nhẹ nhàng nức nở, nàng tựa hồ bị đè nén lâu lắm, thực muốn thống thống khoái khoái khóc lớn một hồi...”Ta nguyên bản là cái cô nhi không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào xin cơm miễn cưỡng qua ngày, ta vẫn nhớ rõ chuyện đã phát sinh năm ta mười tuổi, Đinh Luân quốc vương năm ấy mười sáu tuổi, lúc ấy hắn vẫn chỉ là một vị Vương tử, hắn là như vậy thiện lương, thấy ta đáng thương liền mang vào trong cung nuôi nấng lớn lên, ta có phòng của chính mình, không bao giờ phải lo lắng không có đồ ăn, còn tự mình dạy ta biết chữ đọc sách, ta lần đầu tiên thật sâu cảm nhận được nhân gian vẫn là ấm áp, cũng là lần đầu tiên phát hiện quốc vương tôn quý là bình dị gần gũi như thế... Ngươi nếu không phải là Trần Nam Vương phi, Đinh Luân quốc vương đối với ngươi động tâm thậm chí đem ngươi phong làm vương hậu ta đều sẽ tới chân thành tha thiết chúc phúc, nhưng ngươi đã là thê tử Tĩnh Huyền Phong, cho nên ta không thể cho phép bất luận kẻ nào đùa bỡn cảm tình quốc vương, Đinh Luân quốc vương là ân nhân của ta càng là sinh mệnh của ta...” Nàng lại đưa chuôi đao tới tay Cổ Tiểu Tiểu, rồi sau đó quỳ gối bên giường còn thật sự nói, “Nếu Trần Nam Vương phi là vì trả thù ta từng phản bội, kia Hồng Hạnh nguyên ý dùng sinh mệnh đổi lại cuộc sống bình an của Đinh Luân quốc vương, ngươi có thể động thủ, ta ở ngay trước mặt ngươi...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu ngây ra như phỗng giơ chuôi đao, nhất thời giơ tay khư loạn xạ, lại đụng đến bả vai Hồng Hạnh... Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, mà nàng quả thật nên thống hận Hồng Hạnh tự tung tự tác, nhưng...”Như ngươi đã nói, ta là thê tử của Tĩnh Huyền Phong, hơn nữa trong lòng ta chỉ có một mình hắn, chẳng lẽ ta khóc lớn đại náo có thể thay đổi cục diện giờ phút này hay sao? Ta càng e ngại Tĩnh Huyền Phong chết ở trên chiến trường, ngươi khẳng định cũng không hy vọng Tây Bằng Đinh Luân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Thịnh tin tưởng ta, ta chỉ hy vọng trận chiến tranh này đừng tới, ngươi nghĩ tới chính mình vì sao hội trở thành cô nhi đi? Ngươi có nghĩ tới chiến tranh hết sức căng thẳng nhất định máu chảy thành sông không? Thắng lợi là giẫm lên vô số vong linh thi thể mới đạt được, đến lúc đó sẽ xuất hiện bao nhiêu cô nhi, ngươi nghĩ tới không? Ngươi may mắn có quốc vương nuôi nấng, mà sau chiến tranh trăm ngàn đứa bé mồ côi ai đi nhận nuôi? Ta nghĩ không phải ai cũng có thể giống ngươi hảo mệnh như vậy đi... Mang ta trở lại bên người Tĩnh Huyền Phong, mới là biện pháp duy nhất tránh cho bị kích phát sinh “

Hồng Hạnh chậm rãi nâng lên một đôi lệ mâu, thật lâu nhìn chăm chú gương mặt bình tĩnh

tường hòa của Cổ Tiểu Tiểu... Nàng tựa hồ chính là một mặt phục tùng mệnh lệnh của Tây Bằng Đình Luân, chưa bao giờ lo lắng qua thị phi đúng sai, bất hạnh bị Cổ Tiểu Tiểu nói trúng, phụ mẫu nàng chính là chết ở trên chiến trường loạn lạc, mà nàng lại sắp giẫm lên bi kịch vết xe đổ năm đó.

“Tuy rằng ta cũng chán ghét chiến tranh, nhưng ta tuyệt không thể phản bội Đình Luân quốc vương” từ trong lời nói của Hồng Hạnh không khó nghe ra đã có chút ý dao động.

Cổ Tiểu Tiểu uể oải ngồi ở bên giường, “Nên nói ta đều đã nói , chính là phụ thuộc vào việc người nên cân nhắc như thế nào, nếu người thực tâm ái nam nhân này, ít nhất nên cầu nguyện hắn có thể cả đời bình an”

... Tây Bằng Đình Luân đứng lặng ngoài cửa nghe đối thoại rõ ràng, hắn sớm phát hiện thần sắc Hồng Hạnh có chỗ không đúng, lo lắng một đường đi theo, Hồng Hạnh quả thực tiến vào phòng Trần Nam Vương phi. Sau khi nghe xong, hắn tựa hồ hiểu được chỗ không giống người thường của Trần Nam Vương phi... Cổ Tiểu Tiểu không hề coi mình là một cái Vương phi cao cao tại thượng tôn quý, nàng sẽ không giảng đạo lý lớn lại càng không tính thông minh, chỉ là một thê tử hy vọng trượng phu luôn luôn bình an, một cuộc sống tiểu nữ nhân quá ư bình phàm.

Mà Hồng Hạnh trong lời nói chất vấn Trần Nam Vương phi kia đã không chút nào giữ lại tiếng lòng, đối chính mình là một mảnh cảm tình chân thành tha thiết, làm hắn tự đáy lòng cảm thấy thật có lỗi, cũng làm cho hắn cảnh giác đến một sự việc, chính mình tựa hồ bất tri bất giác quá mức chú ý tới Trần Nam Vương phi ... Hắn chậm rãi xoay người rời đi... Hắn rốt cục hiểu được chính mình vì sao luôn làm chuyện phải hối hận, vì sao mặc danh kỳ diệu đem vĩnh hằng chi tâm đeo lên cổ nàng, một nữ nhân trong lòng có gì sẽ nói hết ra, trong lúc vô tình một lần lại một lần trêu chọc tâm của hắn. Hắn tựa hồ luôn luôn ở trên thế gian này tìm kiếm một phân cảm giác kia, là tình cảm không gì có thể thay thế, lần đầu gặp mặt sẽ có cảm giác quen thuộc, có thể vô duyên vô cớ cười, cũng sẽ khiến cho nhau có cảm xúc phập phồng dao động, có thể vô luận thân thiết ở bất kì chỗ nào mà không sợ người ta nhàn tản đàm tiếu, thậm chí còn tán gẫu tới cao hứng phấn chấn... Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy đối phương thôi cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, nhưng tình cảm trân quý này , lại đặt trên người một nữ nhân không thể yêu. (*Chuối ca ca*)

Hắn nhẹ giọng thở dài, có lẽ ở một thế giới khác, bọn họ đã từng yêu nhau đi.

Chương 22 : Thổ lộ

“Người không có việc cần làm sao?” Cổ Tiểu Tiểu cầm một mảnh dưa nhét vào trong miệng, nàng chính là không rõ Tây Bằng Đình Luân vì sao luôn rảnh như vậy, không phải muốn đánh trận sao? Hắn không đi chuẩn bị tác chiến lại cùng nàng ngồi một chỗ làm cái gì, chẳng lẽ là sợ nàng chạy?

Buổi chiều dương quang ấm áp rơi trên hình dáng thâm thúy rõ ràng của Tây Bằng Đình Luân, hắn thản nhiên ngồi ở trên ghế, không chút để ý ăn hoa quả, “Im lặng, ta đang tự hỏi “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nghe bọn thị nữ ở một bên đàm luận chuyện hôn phối hôm nay của Hồng Hạnh , nàng nhin không được nhiều chuyện nói, “Hồng Hạnh phải gả cho ai nha? Suất (đẹp trai) hay không suất?”

Tây Bằng Đình Luân dừng một chút, trả lời, “Ân, anh tuấn cao lớn, người còn nhớ cái tân nương người Miêu kia không?”

Cổ Tiểu Tiểu gật gật đầu, ném dưa nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đốt thành tro ta cũng nhớ rõ nàng, hiện tại ngấm lại, trách không được khi đó nàng còn cùng ta vừa nói vừa cười, bởi chân chính bị cướp cũng không phải nàng!”

“...” Tây Bằng Đình Luân không cho là đúng cười, ngày ấy Cổ Tiểu Tiểu không để ý hình tượng hô to cướp nhảm người, có lẽ giống như tiếng sét giữa trời quang, a...”Bốn vương đem Hồng Hạnh gả cho thân đại ca của nàng kia , cũng là đại tướng đặc lực của bốn vương “

“Nhưng là Hồng Hạnh nàng... Vui sao?” Cổ Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi che miệng lại, nếu Hồng Hạnh chính mình chưa hướng Tây Bằng Đình Luân thổ lộ, nàng lắm mồm cũng không tốt lắm.

Tây Bằng Đình Luân chậm rãi khép lại trang sách, lại nhìn lên bầu trời đầy nắng, từ từ nói, “Mỗi người đều nên có hạnh phúc cho riêng mình, bốn vương sẽ không để cho nàng phí hoài quãng đời còn lại bên mình” hắn Cổ Tiểu Tiểu có chút suy nghĩ hạ mắt, một lời hai ý nghĩa nói, “Nếu không thể cho người đó cảm tình, thì hãy giúp người ấy tìm được ngọn nguồn hạnh phúc...”

Cổ Tiểu Tiểu hiểu ý thở dài, xem ra Tây Bằng Đình Luân biết Hồng Hạnh có tâm ý với hắn, nếu không thể yêu thương nàng, giữ ở bên người chỉ có càng làm Hồng Hạnh thống khổ, này miễn cưỡng cũng coi như một biện pháp tốt.

Nàng làm bầm lâu bầu cảm khái nói, “Vì sao những người yêu nhau, lại không thể thuận thuận lợi lợi sống cùng một chỗ? Xem ra thế gian thực sự nhiều bất đắc dĩ như vậy a...”

Tây Bằng Đình Luân mâu trung xẹt qua một tia âm đạm... Quả thật có nhiều bất đắc dĩ lắm, hắn yêu người đã trở thành thê tử của người khác.

“Người hận ta sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, “Bây giờ còn chưa nói tới hận đi, bất quá người nếu ở trên chiến trường tổn thương, hoặc giết chết Tĩnh Huyền Phong, ta nghĩ ta nhất định sẽ hận người, hơn nữa ta còn không có quyền lợi tái giá, chỉ có thể cả đời sống thủ tiết “

“A, bốn vương nghĩ đến người có bao nhiêu yêu Tĩnh Huyền Phong, xem ra người vẫn là nữ nhân không chịu được cô đơn “

Cổ Tiểu Tiểu thề thốt phủ nhận nói, “Ta khi nào thì nói thương yêu hấn đến chết đi sống lại ? Hôn nhân giữa chúng ta là do Hoàng Thượng nhất sương tình nguyện tác hợp , ngay từ đầu vốn chính là ép duyên “

Tây Bằng Đình Luân vừa nghe lời này sợ run hồi lâu, trong lòng tựa hồ lại dấy lên một tia hy vọng, hấn mỉm cười ngồi vào ghế bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, nửa thật nửa giả nói, “Người có thể gả cho ta, dù sao ta cũng danh chính ngôn thuận cướp người về”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng vừa kéo, lời này nói , cướp lại vẫn còn là danh chính ngôn thuận , nàng chán nản đẩy hấn một cái, “Người sớm cách xa ta ra một chút a, nam nhân của ta vẫn còn đang sống khỏe mạnh a!”

Tây Bằng Đình Luân nhột nhột cười, thẳng thắn nói, “Kia sau khi bốn vương giết Tĩnh Huyền Phong, người lại tái giá “

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời nhú mày xem thường, giận dữ nói, “Ta khuyên Đình Luân quốc vương vẫn là tự cầu nhiều phúc đi, đừng rửa nam nhân của ta nữa được không? !”

Tây Bằng Đình Luân thần nhiên gác một cánh tay ở trên bàn, hấn không hề chớp mắt chăm chú nhìn Cổ Tiểu Tiểu, không khỏi hơi hơi thở dài... Này tiểu nữ nhân khẩu thị tâm phi, tức giận đến mặt đều đỏ, còn không chịu thừa nhận tâm ý chính mình.

—— ba ngày sau sẽ cùng Tĩnh Huyền Phong chính thức quyết đấu, mà hấn đêm nay lại muốn dẫn Trần Nam Vương phi đi quân doanh khảo sát, tựa hồ ngay cả thời gian làm cho nàng thay đổi tâm ý đều không có, huống chi, nàng một lòng thầm nghĩ Tĩnh Huyền Phong, này làm hấn vô lực cỡ nào.

“Ta cảm thấy chúng ta dường như đã quen biết nhau từ trước”

Cổ Tiểu Tiểu câu được câu không gật gật đầu, “Hết thấy mọi thứ đều có thể, giống như chuyện xuyên qua tà hồ như vậy ta đều đã gặp phải, còn có chuyện gì không thể phát sinh đâu “

Tây Bằng Đình Luân hứng thú nhìn nàng gật gật , nói chuyện không đâu đón ý nói hùa nói, “Người từng gặp qua Diêm Vương gia sao?”

“Miễn bàn lão tiểu tử kia , nhớ tới hấn ta liền một bụng tức! Ách...” Cổ Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng hai tay thở dài đối với thổ địa công công nhận lỗi: Diêm Vương gia đại thần, ta không phải cố ý đối ngày có ba nói bốn, tuy rằng ngài đối ta thật sự không tốt, nhưng ta là thật sự muốn cảm tạ ngài cho ta thêm một cơ hội sống sót, cho dù có bị mù đi! Bất quá chỉ là nói miệng mà thôi, trăm ngàn lần đừng đem ta nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục a.

Tây Bằng Đình Luân thấy nàng hành động cổ quái không khỏi hoãn thanh, hấn tự nhiên đưa cánh tay khoát lên lưng ghé dựa đằng sau Cổ Tiểu Tiểu... Mà Cổ Tiểu Tiểu rất sợ chết sau khi mặc niệm thông suốt, mới tự ai hỏi tiếc hương lưng ghé dựa vào, cái ót vừa vịn nằm ở trên tay Tây Bằng Đình Luân, sau đó lại thư thư phức phức nhắm mắt dưỡng thần, “Vì sao lại để ta làm người mù, thực đáng tiếc ai...”

... Cánh tay Tây Bằng Đình Luân vẫn không nhúc nhích để mặc cho nàng dựa vào, không tự chủ được tâm tình sung sướng, “Không cần khổ sở...”

Cổ Tiểu Tiểu khơi mào mi liếc mắt hấn một cái, “Người nói chuyện đều mang ý cười, an ủi người cũng nên xuất ra chút thành ý được không?”

Tây Bằng Đinh Luân chỉ đơn giản là muốn tranh thủ lúc rảnh rồi cùng nàng trò chuyện, nhưng đại chiến lửa sém lông mày (*ý nói khẩn trương vội vã*), hắn phải tuân thủ hứa hẹn đem Trấn Nam Vương phi trả lại cho Tĩnh Huyền Phong, nghĩ vậy, hắn bắt đầu dĩ thời dài, “Đêm nay bốn vương sẽ mang người rời khỏi hoàng cung đến quân doanh, người còn có cái gì đặc biệt muốn ăn hoặc là muốn làm không?”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe được rời khỏi hưng phấn ngồi dậy, đáp phi sở vấn nói, “Có phải là nói ta rất nhanh có thể nhìn thấy Tĩnh Huyền Phong ? Ha ha —— cái gì cũng không muốn ăn, đem đóng gói ‘Lão rùa thần’ giúp ta , cảm ơn “

Tây Bằng Đinh Luân miễn cưỡng phát ra một tiếng cười khô, kéo kéo tay nàng, “Bồi bốn vương đi một chút đi, một trận sinh tử chưa biết, bốn vương muốn nhìn lại cây cỏ mình tự tay gieo trồng...”

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng chột tắt, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một phần thương cảm, nàng ửng thanh đứng lên... Mà Tây Bằng Đinh Luân chưa mở miệng nói chuyện tiếp, Cổ Tiểu Tiểu mặc dù không nhìn thấy biểu tình hắn giờ phút này, nhưng nghĩ rằng tâm tình của hắn cũng đang không được tốt, dù sao chiến tranh là tàn khốc lãnh huyết như vậy, nàng vội ho một tiếng an ủi lung tung nói, “Ta sẽ hảo hảo chiếu cố lão rùa thần , người yên tâm đi...”

“...” Tây Bằng Đinh Luân khoe miệng nhếch lên, Cổ Tiểu Tiểu đối Tĩnh Huyền Phong có thể nói là tin tưởng mười phần, rõ ràng nói hắn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

” Sau khi tiến vào quân doanh, bọn lính có lẽ sẽ đối với người có lời nói bất kính, không cần nghĩ nhiều là tốt rồi “

Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, trong đầu hiện lên hình ảnh mười đại khổ hình, nàng nuốt nước miếng, tranh thủ đồng tình nói, “Bọn họ hội ngược đãi ta một nữ tù binh đáng thương, ủy khuất vừa mù vừa vô tội lại vô lực sát thương sao?”

Tây Bằng Đinh Luân thất thanh mỉm cười, “Người đừng sợ, không phải còn có bốn vương ở đây sao?”

Cổ Tiểu Tiểu nhớ tới có một lần ở trên đường nhìn thấy tình cảnh một đám tiểu lưu manh... Lúc ấy mười mấy kẻ vây đánh một người, liên tục đá đánh cho nam nhân kia rãng rơi đầy đất ôm đầu cầu xin tha thứ, lúc ấy Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy người nọ thật đáng thương, ngay cả một người chạy đến giúp đỡ đều không có, vừa lúc này một người bộ dáng hiên ngang anh dũng vọt lên hướng nhóm tiểu lưu manh, miệng còn hô “Dừng tay! Dừng đánh bạn ta! ——” vừa nghe lời này, Cổ Tiểu Tiểu còn thực sự cảm động một chút, nghĩ rằng người bạn hữu này thực rất dũng cảm rất nghĩa khí , mà nam nhân đang quỳ rạp trên mặt đất còn kêu tên nam nhân kia, chứng tỏ hai người thực sự nhận thức , nhưng là... Ai ngờ chờ khi người nọ chạy đến bên người, ngoài miệng vẫn hô “Dừng đánh đừng đánh” nhưng chân lại vẫn cuồn cuộn đá lên ót của nam nhân kia (*Omo 0_o*), Cổ Tiểu Tiểu nhìn thấy một màn này nhất thời hóa đá, cuối cùng vẫn là nàng vụng trộm trốn ở góc phòng gọi 110 mới cứu được nam nhân kia.

“Ta sao biết được người có thể hay không hai mặt a? Không được phép vừa nói ‘Dừng tay’ ! Một bên lại dùng ánh mắt nói cho thủ hạ ‘Mau đánh’ !”

Tây Bằng Đinh Luân ngẩn ra, “Người như thế nào lại có ý tưởng này, tư duy cũng thực quá quái dị “

Cổ Tiểu Tiểu liền thể hiện thái độ của “Địch nhân”, “Ta chính là rất thông minh, không có biện pháp a, chúng ta tốt nhất là nên bảo trì khoảng cách an toàn đi, ta cũng không muốn lỡ

một câu nói sai đặc tội người “

“Người cho là chính mình còn chưa nói lỡ lời? Nguyên lai bản vương đối với người dung túng như vậy, người lại hoàn toàn không hiểu đến “

“...” Cô Tiểu Tiểu không rõ cho nên nháy mắt mấy cái, “Ta, nghĩ đến người đối với ai đều hiền hoà như vậy “

“Nếu vua của một nước đối bất luận kẻ nào cũng vẻ mặt ôn hoà, người cảm thấy sẽ thống trị vương quốc như thế nào?” Tây Bằng Đình Luân vốn không nên đề cập chuyện đặc biệt này, bởi vì hắn đã quyết định đem phân cảm tình không nên tồn tại này cất giấu thật kĩ, nhưng đối mặt Cổ Tiểu Tiểu xa cách cùng hiểu lầm, hắn quả thực không thể chịu đựng được.

Cổ Tiểu Tiểu không được tự nhiên giật giật tóc, tựa hồ bị hắn chất vấn đã quên chính mình là kẻ yếu thế vội vàng túm lấy hắn, “Thực xin lỗi, ta chỉ là nghĩ đến người muốn cùng Tĩnh Huyền Phong đối địch, trong lòng thực bất an “

“Nên nói xin lỗi , là ta” Tây Bằng Đình Luân lại kéo tay nàng chậm rãi đi trước, âm thanh cũng dịu đi nói, “Đừng bàn việc này nữa được không? Ta chỉ muốn im lặng đi dạo...”

Cổ Tiểu Tiểu thuận theo ứng thanh, nếu không phải bởi vì chiến tranh nàng cũng sẽ không nhận thức Tây Bằng Đình Luân, mà Tây Bằng Đình Luân người này tổng thể mà nói đối chính mình thực sự chiều chuộng , chính là loại kỳ ngộ quen biết này khiến cho người ta trong lòng cảm giác rất mâu thuẫn.

Tây Bằng Đình Luân im lặng bước đi một đoạn, ánh mắt dừng ở trên người Cổ Tiểu Tiểu, nàng im lặng trên nét mặt mang theo mấy phân ngưng trọng, bỗng nhiên ý thức được chính mình không nên cấp nàng thêm phiền não... Hắn đứng lặng bên hồ, nhẹ giọng cười, “Người lần trước không phải nói muốn sờ sờ vương liên điệp sao, trước mặt người chính là hồ nước đó”

Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi sớm không có hưng trí, “Vương liên điệp chỉ có thể chịu được sức nặng khoảng hai mươi cân, ta lại không thể ngồi ở bên trên “

“Ai nói không thể?” Tây Bằng Đình Luân lời nói chưa dứt, giữ lấy eo nàng lướt trên mặt hồ, Cổ Tiểu Tiểu vừa cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đã cảm thấy chân mình ở trên vương liên điệp, nàng khẩn trương gắt gao ôm cổ Tây Bằng Đình Luân, oa oa kêu to, “Sẽ sẽ sẽ bị chìm mất, mau đưa ta trở lại bên bờ a —— “

Tây Bằng Đình Luân không thèm đáp lại, nhẹ nhàng để nàng đứng ở trên bề mặt lá cây cực đại vương liên điệp, “Ta sẽ nâng người, đứng thử xem” ... Cổ Tiểu Tiểu khiếp đảm di di mũi chân, lại thấy ngón chân bị hồ nước trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ, nàng nhất thời cuộn mình lại gần Tây Bằng Đình Luân, Tây Bằng Đình Luân nhẹ giọng cười, “Trên lá vương liên điệp có một tầng nước di động, tin tưởng ta “

Lời này coi như làm cho Cổ Tiểu Tiểu ăn thuốc an thần, nàng hít một hơi thật sâu, thật cẩn thận đứng trên mặt lá, mặt lá vương liên điệp giống như một chiếc thảm nước, thật sự vững chắc khiến nàng ha ha cười, lớn mật thả lỏng hai chân, còn không thành thật cao thấp nhún nhún vài cái, “Giống như có chút lông xù gì đó, rất ngứa, hảo ngoạn hắc hắc...”

Tây Bằng Đình Luân lực đạo vừa phải giúp nàng giảm trọng lượng, không khỏi thấy nàng vui vẻ tươi cười mà cười theo, chỉ như thế này cũng có thể làm nàng thỏa mãn cười to, một nữ nhân đơn giản cỡ nào a.

Cổ Tiểu Tiểu đùa nghịch trong chốc lát mới nghĩ đến Tây Bằng Đình Luân phải chống đỡ

đại bộ phận thể trọng...”Ta chơi đã rồi, vất vả cho người” nàng vừa nói vừa ôm bả vai Tây Bằng Đình Luân ý bảo phải về bên bờ... Tây Bằng Đình Luân cảm thấy một bộ thân thể mềm mại dán lên ngực, giống như ôn nhu khó thể buông tay, hấn kìm lòng không đậu ôm thắt lưng của nàng, gắt gao ôm vào trong ngực...

Cổ Tiểu Tiểu đợi trong chốc lát, vẫn chưa thấy mình rời khỏi mặt nước, không khỏi vỗ vỗ bả vai hấn nhắc nhở nói, “Ta muốn quay lại trên bờ “

“Nga...” Tây Bằng Đình Luân ôm lấy thân thể của nàng quay về bên bờ, nhưng như trước vẫn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực... Cổ Tiểu Tiểu ý đồ giãy dụa thoát ra, lại càng bị hấn chặt hơn, nàng nhất thời không hờn giận nói, “Thả ta xuống dưới nha “

“wei jia mo” (*tiếng Miêu: ta yêu người*) Tây Bằng Đình Luân thì thảo tự nói, đem hai má chôn ở trong tóc của nàng , đây có lẽ sẽ là cơ hội thân thiết cuối cùng.

“Thịt, thịt giáp mô? ...” Cổ Tiểu Tiểu nghe không hiểu hấn nói cái gì, chỉ biết là bờ ngực hấn cực nóng như muốn đem chính thân hình mình hòa tan, mà trong lời nói của hấn lại ả ả một tia đau thương, có lẽ là trước đại chiến nên tâm thần bất an đi?

Cổ Tiểu Tiểu lễ phép tính vỗ vỗ bả vai hấn, an ủi nói, “Nếu không muốn đánh giặc cũng đừng bức chính mình, kỳ thật công danh lợi lộc chẳng qua là vật ngoài thân, có lẽ người phải ngồi vào vị trí này cũng có nỗi khổ riêng... Chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi...”

Sau một hồi... Tây Bằng Đình Luân nâng lên hai má của nàng, chăm chú nhìn một lát, ôn nhu nói, “chan ra k hun ” (*tiếng Miêu: ta thực sự rất yêu người— người có thôi đi không, tra tiếng dân tộc là việc mệt mỏi cỡ nào a, nói đại anh yêu em ko phải là đc sao, nói tiếng TQ, tiếng anh hay tiếng Vn cũng đc, có j đi nói tiếng dân tộc thiếu số???)*

“Nói chêm chọc cười? Người đến tốt cùng là đang nói cái gì...”

Tây Bằng Đình Luân nhếch lên khóe miệng một chút, nói ra coi như thoải mái hơn, tuy rằng nàng không rõ ý nghĩa... Buông nàng ra hướng cung điện đi đến, “Người không cần biết, ta chỉ là đang lằm bằm lầu bầu “

Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng giật giật, khi dễ nàng không hiểu ngoại ngữ, chắc chắn là đang mắng nàng!

Chương 23 : “Rùa” đánh ước

Ba ngày sau, trong khu vực tác chiến của Tây Long Quốc, Tây Bằng Đình Luân một thân khôi giáp màu bạc ở một chỗ bên ngoài doanh trướng chậm rãi dịch bước... Hắn tựa hồ không có dũng khí ở cùng Cổ Tiểu Tiểu một chỗ, sợ chính mình trong lúc xúc động sẽ làm chuyện thất tín với nàng.

“Quốc vương, quân đội viện trợ của ba nước láng giềng đã mai phục tại ba mặt Đông, Nam, Bắc của Hán quân, đang chờ ngài chỉ thị” chủ soái Minh tướng quân tiến lên hội báo, Tây Bằng Đình Luân thu hồi thần trí ứng thanh, “Vất vả cho ngươi, sau khi trận chiến dịch này đánh xong, đừng quên hảo hảo bồi thường tân thê tử (*ý chỉ em Hồng Hạnh ý*)”

“Ha ha, vâng!” Minh tướng quân chân chất cười, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tây Bằng Đình Luân lại đem Hồng Hạnh chính mình thầm mến nhiều năm gả cho hắn, tuy rằng Hồng Hạnh là phải phụng mệnh gả đi vẫn còn đang cáu kỉnh, nhưng hắn tin tưởng sẽ có một ngày hội dùng thiết tình cảm động nàng.

Tây Bằng Đình Luân vỗ vỗ đầu vai, “Nay Thái Dương (*bản convert để là Nhật Bản nhưng ta thấy nó thật chuối củ và phi lí, bởi trong này rõ ràng là đang nói tới láng giềng trên đất liền, mà Nhật Bản lại ở giữa biển a???*) vương tự mình nghênh chiến Tĩnh Huyền Phong, không có cờ hiệu của bốn vương, tuyệt đối không thể tự tiện công kích”

Minh tướng quân sững sốt, này cùng chiến thuật lúc trước đột nhiên có biến, hắn không khỏi nghi hoặc nói, “Ngài là quốc vương, tự mình ra chiến trận rất nguy hiểm, hơn nữa ngài còn muốn chỉ huy toàn quân tác chiến, vẫn là nên để cho thuộc hạ...”

Tây Bằng Đình Luân giơ tay lên đánh gãy, “Bốn vương tâm ý đã quyết”

“Vâng!” Minh tướng quân tuy có chút lo lắng, nhưng lời nói của quốc vương nhất định phải phục tùng.

Tây Bằng Đình Luân thần sắc ngưng trọng dặn dò nói, “Chỉ cần bốn vương chưa hạ lệnh, cho dù bốn vương có chết trận sa trường cũng không được hành động thiếu suy nghĩ”

... Minh tướng quân không biết vì sao ần ần cảm thấy Tây Bằng Đình Luân một lòng muốn chết, hắn gian nan hành đại lễ lĩnh mệnh, “... Vâng”

—— Thời gian vừa đến, Tây Bằng Đình Luân trầm trầm khí đi vào doanh trướng, Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng bước chân quen thuộc, ôm lấy rùa thần chạy ra đón, khẩn cấp nói, “Có thể xuất phát chưa?”

Tây Bằng Đình Luân hữu khí vô lực ứng thanh, cũng cầm lên rùa thần, lấy ra một sợi dây da cột vào mình rùa, sau đó lại giao cho Cổ Tiểu Tiểu “Ta giúp ngươi buộc dây vào lão rùa thần, đừng để bị vó ngựa giẫm chết thì tốt hơn”

Cổ Tiểu Tiểu cầm đầu dây da trên tay, nàng vì thử xem độ rắn chắc, nhất thời giống như đang chơi con quay, chỉ thấy tinh quy đáng thương giương nanh múa vuốt bay qua bay lại ở giữa không trung giãy dụa... Sau đó xác định không có sơ suất, cô tay giơ lên theo quán tính bắt được rùa thần, sau đó liền nghênh ngang dẫn đầu hướng cửa doanh trướng đi đến... Tây

Bằng Đinh Luân thuận khẩu khí, không khỏi thay tình quy đổi mồ hôi lạnh.

Tây Bằng Đinh Luân đặt nàng ngồi lên lưng ngựa, nhưng tâm lại không đành lòng nói, “Quy tình chính là sẽ không kêu, nếu không sớm đã bị người tra tấn đến ngày ngày đều khóc “

“Phải không? May mắn nó sẽ không kêu, hắc hắc...” Mà Cổ Tiểu Tiểu lại hoàn toàn không lĩnh ngộ được dụng ý trong lời nói này.

Tây Bằng Đinh Luân bắt đầu cười, chớp mắt mâu quang ôn nhu hóa thành một đạo sát khí, hần giờ roi giục ngựa thẳng ra chiến trường, cùng lúc đó, Tây Long binh đứng hai bên một loạt quỳ xuống hô vang khẩu hiệu bùng bùng khí thế —— chúc quốc vương chiến thắng trở về.

※ ※

Tĩnh Huyền Phong một thân chiến giáp, cầm đao cưỡi ngựa dẫn đầu tới gần biên giới Tây Long quốc, đứng lặng sừng sững ở trước vạn mã ngàn quân như Thái Sơn trước biển, hần sau lưng đeo cung tiễn, cầm trong tay một bá vương đao chói lọi, từ trên cao nhìn xuống, khí phách ngập trời ——

—— đợi đến khi thân ảnh kiêu nhỏ bình yên vô sự rơi vào đáy mắt, Tĩnh Huyền Phong giờ lên bá vương đao ý bảo tam quân yên lặng, khóe miệng không khỏi giờ lên một chút an tâm tươi cười.

Cổ Tiểu Tiểu cô nhoi về phía trước, lòng nóng như lửa đốt giật nhẹ cổ tay Tây Bằng Đinh Luân, “Nhìn thấy bóng dáng Tĩnh Huyền Phong chưa?”

Tây Bằng Đinh Luân chỉ tiết trả lời, “Ngay ở phía trước cách chừng trăm thước “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe trăm thước, vươn một bàn tay mừng rỡ chào hỏi, “Tĩnh Huyền Phong! Ta ở đây! Nhìn thấy ta thì trả lời một tiếng “

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng sắc mặt hồng nhuận, chỉ là trong giọng nói có chút lo lắng, trái ngược hẳn với trạng thái phong trần mệt mỏi của mình, hần không khỏi sang sảng cười, “Tiểu manh nhi, có nhớ bốn vương không?”

Cổ Tiểu Tiểu giờ lên một chút cười ngọt ngào, kích động không thôi lớn tiếng trả lời, “Nhớ người muốn chết, người có hay không nhớ ta nha?”

Tĩnh Huyền Phong giống như hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh Tây Bằng Đinh Luân, cười cợt nói, “Bốn vương vội vàng ứng chiến, nào có thời gian nhớ người “

“Người người người! Cưng nhiên không nhớ ta? Ô ô, uống công ta nhớ người đến ăn không ngon...” Cổ Tiểu Tiểu lớn tiếng giả khóc.

Tĩnh Huyền Phong khóe miệng khẽ nhếch, tiểumanh nhi sắc mặt hảo như vậy, hần thấy thế nào cũng không giống cuộc sống hàng ngày bị khó dễ a.

“... Đợi Trần Nam Vương phi trở lại bên cạnh người, hai người hàn huyên cũng không muộn” Tây Bằng Đinh Luân không muốn bản thân phải chịu đả kích tới máu chảy đầm đìa, thản nhiên nhắc nhở ý bảo hai người nên nhìn rõ thế cục ngay tại giờ phút này.

Tĩnh Huyền Phong thu liễm ý cười, mâu trung lạnh lùng, chát vắn nói, “Bốn vương ngay lúc này liền đứng ở trước mặt người, còn không mau thả người? !”

Tây Bằng Đinh Luân đối khiêu khích của hần chỉ cười trừ, đem Cổ Tiểu Tiểu thả xuống ngựa, nhẹ giọng dặn dò nói, “Cứ đi về phía trước đi, đại khái đi được khoảng hai mươi bước sẽ có một tảng đá lớn, chính mình cẩn thận một chút “

Cổ Tiểu Tiểu ngăn ra, Tây Bằng Đinh Luân khi đối mặt Tĩnh Huyền Phong nói năng lỗ

mãng, nhưng lại vẫn dặn dò mình cẩn thận kéo ngã, nàng không khỏi trong lòng nổi lên một tia ám áp, ôm ấp rùa thần ngẩng đầu, lời nói phát ra từ nội tâm, “Cám ơn người Tây Bằng Đình Luân, ta nghĩ, ai gả cho người nam nhân cẩn thận như vậy thật sự là phúc khí, tái kiến, ta hy vọng hai người ai cũng sẽ không bị thương, tin tưởng lời nói của ta, đây là ta thiết tình thành ý chúc phúc...” Nói xong, nàng thật cẩn thận dò bước chân đi trước...

Tây Bằng Đình Luân chắt phác một cái chớp mắt, nhìn chăm chú bóng dáng thong thả của nàng... Nhất thời nhảy xuống ngựa, “Đợi chút!”

“Làm sao vậy?” Cổ Tiểu Tiểu dừng chân ngoái đầu nhìn lại, Tây Bằng Đình Luân đi lên trước hai ba bước... Trầm trầm khí mặc nói, “Nếu bốn vương chết ở dưới đao Tĩnh Huyền Phong, người... có một tia khổ sở nào không?”

Cổ Tiểu Tiểu khước miệng cứng đờ, ngưng trọng nói, “Hội khổ sở, từ khi ta đi vào đại niên kỉ xa lạ này, thiết tình đôi đũa tốt với ta chỉ có hai người, là Tĩnh Huyền Phong cùng người, kỳ thật ta rất muốn cùng người làm bằng hữu, nhưng lập trường bất đồng không có biện pháp...” Nàng kiễng chân chủ động ôm bả vai Tây Bằng Đình Luân, không để ý Tĩnh Huyền Phong đang nổi trận lôi đình hét (đó phu =)), còn thật sự nói, “Lời này có thể bị cho là quá ngây thơ, nhưng, nếu còn kịp đình chỉ trận chiến tranh này, ta tự đáy lòng sẽ cảm tạ người “

Tây Bằng Đình Luân có chút kìm lòng không đậu, ôm lại thắt lưng của nàng, chậm rãi nhắm lại hai tròng mắt, tựa hồ đắm chìm ở trong vô hạn ám áp... Ngưng chiến có lẽ sẽ làm trời đất cảm động, nhưng hấn lại thủy chung không thể cảm động được lòng của nàng.

Tĩnh Huyền Phong nổi trận lôi đình hét lớn một tiếng, “Cổ Tiểu Tiểu ! Bốn vương đêm tới ba! Người nếu không lại đây thì đừng bao giờ lại đây nữa !”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng giật giật tức khắc buông Tây Bằng Đình Luân ra, vừa đi vừa không kiên nhẫn hỏi đáp, “Đến đây a, ta làm còn không phải vì đại cục sao, lòng tốt không được báo đáp!”

“Người! Người ở trước mặt bốn vương dám ôm Tây Bằng Đình Luân lại còn nói vì lấy đại cục làm trọng? !”

Cổ Tiểu Tiểu lười cùng hấn giải thích, nàng đi được vài bước lại cảm thấy trên cổ có gì đó nặng trĩu lúc ẩn lúc hiện, theo bản năng giơ tay sờ sờ... Không khỏi thả chậm cước bộ, ý nghĩ có chút trì độn ... Nàng nhớ rõ vòng cổ này chính là —— vĩnh hằng chi tâm.

... Mà Tây Bằng Đình Luân cũng không quay đầu lại quay ngựa đi thẳng... Hấn không có năng lực lấy được tình yêu của Cổ Tiểu Tiểu, chỉ có thể đem chân tình của chính mình yên lặng ở lại bên người nàng.

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy trên mặt có chút chất lỏng ướt át chảy xuống... Nàng chắt phác lau đi nước mắt, vì sao hội khóc đâu, nàng tựa hồ một chút đều không hiểu, chính là trong lòng không hiểu nên lại càng khó chịu, giống như một lão bằng hữu đang cùng mình nói lời từ biệt, thân ảnh càng ngày càng xa...

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng rơi lệ đầy mặt chậm rãi tới gần, trong lòng lại càng không rõ là tư vị gì, hấn mỗi ngày mỗi đêm thao thức đều vì nữ nhân ở trước mắt, thậm chí không sợ chết mà đích thân rachiến trường, thế nhưng nàng lại cùng địch nhân ôm cáo biệt? ... Ở trong nháy mắt, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng của chính mình trở nên vô giá trị.

Hấn không khỏi mùi thuốc súng (ý là ghen a) mười phần tức giận trừng mắt nhìn Tây Bằng Đình Luân, nữ nhân của Tĩnh Huyền Phong cũng dám nhớ thương, chết bao nhiêu cũng không

đủ.

Tây Bằng Đình Luân mặt không chút thay đổi đáp lễ Tĩnh Huyền Phong... Hảo hảo quý trọng nữ nhân này đi, đừng để cho chính mình cảm thấy hối hận.

Hai người bốn mắt chạm vào nhau tóe ra ánh lửa, bình khí cầm trong tay giật giật như nóng lòng muốn thử sức, tựa hồ chỉ đợi Cổ Tiểu Tiểu đi vào địa phận an toàn ——

Cổ Tiểu Tiểu vừa khóc vừa đi, đã quên Tây Bằng Đình Luân vừa nhắc nhở phía trước có tảng đá... Nàng kinh hô một tiếng té ngã trên đất, nhất thời ăn đau ngồi dưới đất nhu nhu đầu gối, nhất thời cảm thấy một mảng ướt sũng máu, nàng biết bị thương... Vừa muốn cố gắng bò dậy, lại cảm thấy có tiếng bước chân từ hai phía chạy lại gần mình, một trái một phải đồng thời kéo cánh tay nàng.

Tĩnh Huyền Phong cùng Tây Bằng Đình Luân hai mặt nhìn nhau đều không lên tiếng, Tĩnh Huyền Phong trong cơn giận dữ đẩy Tây Bằng Đình Luân một phen, chất vấn nói, “Người đến tốt cùng muốn như thế nào?!”

Tây Bằng Đình Luân phui phui khôի giáp, không nhanh không chậm nói, “Không muốn như thế nào “

“Không bằng đánh trước một trận!” Tĩnh Huyền Phong lời còn chưa dứt đã giơ lên nắm đấm, Tây Bằng Đình Luân cũng lập tức thủ thế, vừa vặn đang không có chỗ phát hỏa, hần khinh thường cười nhạt, mâu quang đột nhiên nổi giận, “Tùy thời phụng bồi!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nghe thấy hai người chuẩn bị ra tay, vội vàng đứng lên che chắn ở giữa, “Các người làm cái gì vậy, mấy vạn người đang nhìn hai người các người a, một khi động thủ tất cả đều sẽ xông lên hỗ trợ! ——” nàng hiện tại cảm giác không giống hai quân giao chiến, đồ giống hai cái cái kình tiểu hài tử ở cho nhau đùa giỡn.

Lời này vừa nói ra, hai người mới ý thức được hành động của mình có chút không ổn, Tĩnh Huyền Phong trầm trầm khí, dặt tay Cổ Tiểu Tiểu, tức giận quay về, đợi đi được một khoảng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người chờ đây tiểu manh nhi, bốn vương lúc này tạm tha cho người, đợi sau khi trở về, bốn vương hảo hảo tính sổ với người!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền ngừng cước bộ về phía sau lui, “Ta ta ta đã làm gì vậy?” Tĩnh Huyền Phong áp lửa giận tận trời nắm chặt cánh tay nàng thêm một chút, Cổ Tiểu Tiểu ăn đau kinh hô một tiếng... Tĩnh Huyền Phong nổi giận đùng đùng xoay người, ánh mắt lại rơi trên một vài vết máu loang lổ ở đầu gối nàng... Tĩnh Huyền Phong không khỏi trầm trầm khí, cưỡng chế lửa giận trong lòng quay lại, nhắc tay đem nàng ôm vào trong ngực bế đi, Cổ Tiểu Tiểu khóc mắt tí tách rơi mấy khóa nước mắt, lại nhu nhu mí mắt ủy khuất nói, “Ta không muốn người đi đánh giặc, sợ người bị thương, người lại hung dữ với ta như vậy... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, lửa giận trong mắt tựa hồ dần dần hạ nhiệt độ, ngón tay thô sấp lau đi nước mắt của nàng, ra vẻ phiền lòng nói, “Người trừ bỏ khóc còn có thể làm gì khác?”

Cổ Tiểu Tiểu giờ lão rùa thần lên đập vào trên trán hần, “Người sao lại không có lương tâm như vậy a? Người thử nói xem ta vì sao lại khóc! Còn không phải bị người khi dễ thành như vậy —— “

Tĩnh Huyền Phong thét lớn một tiếng nhu nhu cái trán, lúc này mới chú ý tới “Hung khí” trên tay nàng là một vật còn sống, không khỏi tức giận quát, “Rùa này, là Tây Bằng Đình Luân đưa cho người?!”

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy Tĩnh Huyền Phong muốn cướp, ôm chặt lão rùa thần nói dối, “Không phải, thị nữ Tây Long quốc đưa cho ta “

Tĩnh Huyền Phong hoàn toàn không tin, “Đi đi! Ngươi ngay cả tín vật đính ước cũng đã nhận, còn cùng ta về Vân thành làm gì? !”

“Tín vật cái đầu ngươi a, ai ăn nó rồi hơi dùng rùa làm vật đính ước? !”

Tĩnh Huyền Phong vừa muốn mở miệng, lại thấy quân sư cấp tốc hướng phía mình chạy tới, hốt tức khắc đứng lặng tại chỗ chờ, quân sư giờ phút này trừ bỏ mặt mang tươi cười còn hiện ra một phần kinh hãi, “Vương gia, Tây Bằng Đình Luân không chiến mà hàng, người xem ——” Tĩnh Huyền Phong giật mình, mình quay nhìn lại về phía quân đội Tây Long quốc... Liên thấy rất nhiều binh lính chậm rãi hướng Tây Long quốc quay về, hơn nữa còn gương cò của cả hai bên —— biểu lộ việc đình chiến giữa Hán quân cùng Tây Long quốc.

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này hưng phấn không thôi, nàng khẩn cấp chụp lấy bả vai Tĩnh Huyền Phong, “Tây Bằng Đình Luân thật sự không đánh sao?”

“Ân, tiểu tình nhân của ngươi vừa lui binh ” Tĩnh Huyền Phong mặt không chút vui mừng xoay người, gần từng tiếng chất vấn nói, “Tây Bằng Đình Luân cùng quân ta phân thắng nửa này nửa nọ, hắn lại đột nhiên lui binh, thời cơ tốt như vậy hắn cứ nhiên buông tha, ngươi còn dám nói cùng hắn là trong sạch ?” Không chờ Cổ Tiểu Tiểu giải thích, Tĩnh Huyền Phong lại nói, “Trở lại vương phủ ngươi đem tất cả nói ra rõ ràng, nếu không một khắc một ngày bình an cũng đừng nghĩ tới “

“...” Cổ Tiểu Tiểu hết đường chối cãi cúi hạ mí mắt, nàng mơ tưởng qua vô số loại tình cảnh khi hai người gặp mặt, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới ác mộng lại một lần nữa bắt đầu, Tĩnh Huyền Phong! Ngươi vẫn như trước, là cảm thú không bằng!

—— Tây Bằng Đình Luân đứng lặng ở trên đài cao nhìn xuống một đôi thân ảnh càng ngày càng nhỏ bé... Tái kiến , ta toàn tâm toàn ý yêu nữ nhân này... Chỉ mong ta có thể hoàn thành tâm nguyện của ngươi, đây là một phần lễ vật cuối cùng ta có thể đưa ngươi, chúc ngươi hạnh phúc.

Chương 24 : Thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị

Ánh trăng chiếu sáng cả một vùng hoang dã yên ắng, bao trùm lên cả quân doanh đóng tạm thời của Hán quân ——

“Cứu mạng a —— người đừng tới đây —— “

Trong doanh trường hoa lệ nhất quân doanh thỉnh thoảng lại truyền đến âm thanh cầu cúukinh thiên động địa của Trấn Nam Vương phi , binh lính ngoài cửa không khỏi cảm thấy từng đợt hết hồn, này động tĩnh so với giết heo còn bi thiết hơn.

“Người tới gần chút nữa ta, ta liền đập đầu chết! ——” trong doanh trường lại phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Người biết rõ doanh trường là dựng bằng vải bạt , bốn vương cảnh cáo người, đừng nghĩ đến mình sẽ gặp may mắn!”

“...” Quân sư đứng lặng ở ngoài cửa doanh trường, nguyên bản đến xin chỉ thị về hành trình ngày mai, giờ phút này lại không biết nên đi hay nên ở.

“Sur gia, ngài sao không vào khuyên nhủ Vương gia đi, Vương gia đã thăm vấn Vương phi phải đến ba cái canh giờ , lập đi lập lại cũng chỉ vài câu kia” chủ soái hết đường xoay xở lay bả vai quân sư một chút, ” vợ chồng hai người này đến tốt cùng vì sao lại tranh cãi ầm ĩ không ngớt a...”

Sur gia thở dài, “Ta cũng không dám đi vào, tính tình Vương gia ai chẳng biết, có lẽ đây gọi là tiểu biệt thắng tân hôn*(ý chỉ 2 người yêu nhau xa nhau lâu ngày gặp lại tình cảm càng thêm nồng nàn)* đi?” Hắc vừa nói vừa vỗ bả vai chủ soái đáp, “Ta thấy chúng ta vẫn là nên vừa uống rượu vừa ngồi nhớ thê tử đi thôi “

—— trong doanh trường, Tĩnh Huyền Phong ngồi trên ghế lớn sau văn án, biểu tình vẫn như cũ ngưng trọng từ trên cao nhìn xuống, mà Cổ Tiểu Tiểu ngồi trên một cái ghế cao hơn so với mặt đất không được bao nhiêu, nàng cúi đầu không nói gì, chỉ dám ngồi quy củ , còn Tĩnh Huyền Phong lại là nói một câu liền đập bàn một cái, ngay cả gầm rú cũng mang ra hù dọa. Cổ Tiểu Tiểu nghĩ rằng: không khí lúc này còn kém so với khí thế tám biển đang treo trên tường—— thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!

“Ngài đừng ồn ào được không? Có chuyện gì từ từ nói...”

Tĩnh Huyền Phong hàm hừ uống ngụm trà nhuận hầu, vừa nhắc đầu lại chú ý tới quần áo Cổ Tiểu Tiểu, lập tức lại đập chén trà thật mạnh ở trên mặt bàn, “Người xem người mặc đều là cái loạn thất bát tao gì kia? Lộ cánh tay lộ đùi, người có còn nhớ mình đã là thê tử của người khác? !”

Cổ Tiểu Tiểu không được tự nhiên giật nhẹ làn váy, nghĩ rằng này có là gì, muốn cho Tĩnh Huyền Phong đi đến hiện đại, xem đủ mấy cái váy ngắn, áo ống, bạn hữu còn không phải thấy một cái liền khen một cái?

“Tây Long quốc chỉ có loại xiêm y này a, chẳng lẽ người muốn ta lỏa thân sao?”

“Người còn dám nói nhảm cùng bốn vương? !” Tĩnh Huyền Phong nhất thời vỗ án đứng lên, tức giận đi tam hai bước hướng Cổ Tiểu Tiếu, Cổ Tiểu Tiếu lại nhảy dựng người lên chạy loạn khắp trường, “Cứu mạng a —— Trần Nam vương muốn giết người ——” nói, nàng đều không nhớ rõ chính mình đây là lần thứ mấy nhảy loạn lên chạy trốn.

Nhưng nàng chạy loạn loạn chỉ trong chốc lát, phát hiện trong doanh trướng im ắng không có thanh âm, nàng khiếp đảm nuốt nuốt nước miếng, tuy rằng chính mình cũng không rõ hấn vì sao lại tức lớn như vậy, nhưng sẽ không phải bị nàng làm cho uất ức quá mà bỏ đi chứ?

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiếu sợ chính mình lại khiến Tĩnh Huyền Phong lên cơn sốc thái quá, đành phải dò dẫm trên mặt đất chậm rãi sờ soạng, còn theo bản năng nhún nhún cái mũi như thể thứ mình tìm thuộc loại cảm thú nên sẽ có mùi, “Tĩnh Huyền Phong, người không sao chứ? ...”

Lúc này, Tĩnh Huyền Phong ôm một bộ khôi giáp đi vào, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiếu một bên thong thả bò một bên dùng sức hít hít cái mũi, thậm chí còn nhỏ giọng kêu gọi tên hấn, hấn không khỏi khòe miệng nhếch lên, “Bốn vương cũng không phải thịt xương đâu”

“...” Cổ Tiểu Tiếu động tác đình chỉ trừng mắt liếc hấn một cái, hồn đản này, dám nói nàng là cầu đang kiếm ăn.

Không chờ Cổ Tiểu Tiếu mở miệng phản bác, liền cầm mấy vật “Leng keng loảng xoảng loảng xoảng” ném tới bên người nàng... Nàng khiếp sợ dùng đầu ngón tay chạm nhẹ, không khỏi truyền đến một trận xúc cảm lạnh như băng của kim loại, nàng hoảng sợ vạn phần lui về phía sau từng bước, chẳng lẽ là đao? Hay là Tĩnh Huyền Phong muốn nàng tự kết liễu?

Nàng không thể nhịn được nữa, không đá cũng thông suốt, “Ta đến tốt cùng phạm cái sai làm gì rồi a? Người lại dựa vào cái gì một mực chắc chắn ta cùng Tây Bằng Đình Luân có gian tình? ! Chứng cứ đâu?”

Tĩnh Huyền Phong nguyên bản không muốn nhắc lại chuyện này, ai ngờ Cổ Tiểu Tiếu cư nhiên lại khơi ra, hấn giận bước lên phía trước, “Sự thật thẳng cho hùng biện, người đã làm gì còn muốn bốn vương nhắc lại một lần? !”

“Ôm chính là một loại lễ nghi tỏ vẻ hữu hảo...”

“Tạm thời không đề cập tới chuyện người ôm hay không ôm! Người thân là Trần Nam Vương phi vì sao phải cùng địch nhân hữu hảo?”

“...” Cổ Tiểu Tiếu bắt đầu sinh ra một loại cảm giác vô lực nhảy vào sông hoàng hà cũng tẩy không sạch, nàng lúc ấy quả thật không nghĩ nhiều đến quan niệm bảo thủ của người cổ đại, chỉ là một lòng muốn cầu hòa, nhưng giờ phút này dù có giải thích như thế nào cũng không hợp lý lẽ.

“Quên đi, ta nhận sai lầm rồi còn không được sao? Về sau vô luận nam nữ, cho dù là có người phân đầu quên mình cứu ta, ta cũng sẽ chạy xa hơn ba trăm thước mới lễ phép nói tiếng cảm ơn “

“Vốn chính là người sai, lại còn không tỉnh ngộ nhận sai?” Tĩnh Huyền Phong hừ nhẹ một tiếng ngồi xổm xuống, kéo lấy làn váy Cổ Tiểu Tiếu lại gần mình, Cổ Tiểu Tiếu nghe được âm thanh kim loại va chạm, nhất thời run run một chút ra sức giãy dụa, “Ta cũng đã cúi đầu nhận tội, người còn bức ta tự sát?”

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nướn mày, “Đang nói bậy bạ cái gì?” ... Không chờ Cổ Tiểu Tiếu mở miệng cầu xin tha thứ, Tĩnh Huyền Phong giữ chặt thắt lưng của nàng, lật qua

lật lại người nàng như bánh nướng áp chảo, sau một vòng không tìm được nút thắt, hấn không khỏi hơi hơi nhú mi, lẩm bẩm nói, ” váy này thoát thế nào?” ... Lờn còn chưa dứt, chỉ nghe “Tê ” một tiếng, hấn đã mất tính nhẫn nại đem làn váy xé thành hai nửa, Cổ Tiểu Tiểu ôm lấy đùi, hữu khí vô lực giải thích nói, “Ngài sao lại không thử hỏi ta? Đây là bộ váy liền áo chui thân đầu tiên của ta a!”

“Cởi ra không phải là được sao, ta nào có nghiên cứu về váy áo Tây Long quốc” Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng ứng thanh, Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt xem thường, thoáng chốc trong lòng cả kinh, “Không đúng a, người thoát váy ta làm cái gì?”

Tĩnh Huyền Phong dương môi cười không thèm đáp lại, cố ý dồn sức áp nàng trên mặt đất... Cổ Tiểu Tiểu không khỏi thất kinh đẩy bả vai hấn, hảo ngôn khuyên bảo nói, “Nơi này, hiệu quả cách âm nơi này không tốt...”

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này, mím môi cười trộm, hấn một tay ở trên ngực của nàng, một tay xé nốt vai áo nàng, Cổ Tiểu Tiểu không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hấn muốn đùa giỡn lưu manh! ?

“Ách...” Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hấn lòng bàn tay cực nóng nhanh nắm lấy khuôn ngực nhỏ của nàng, mà từ ngực lại truyền đến một trận tê dại, nàng ăn đau khổ kêu một tiếng hơi hơi cuộn mình trên mặt đất, tận lực né tránh hấn... Tuy Cổ Tiểu Tiểu giận mà không dám nói gì, nàng cắn môi một mình nhẫn nại, nói, Tĩnh Huyền Phong mỗi khi ra tay bộ vị bị công kích đầu tiên chính là nơi này! Thật sự là giống như là luyện tập matxa ngực không hơn không kém!

Quốc có quốc pháp quân có quân quy, Tĩnh Huyền Phong thân là tam quân thống soái đương nhiên biết được ở trong quân doanh không thể phát sinh việc gì, hấn mâu trung hàm chứa một chút cười xấu xa, nâng cái móng của nàng lên, Cổ Tiểu Tiểu phản ứng không kịp đã ngồi ở trên mặt bàn, mà Tĩnh Huyền Phong trong lúc đó còn công khai đứng ở giữa hai chân nàng... Cổ Tiểu Tiểu cân nhắc tình thế không ổn, lại ai ai giãy dụa nói, “Chờ về nhà, về nhà rồi người muốn thế nào đều được! Nơi này bốn phía gió lùa sẽ bị người khác nhìn thấy, thực không tốt a...”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, cúi người hôn lên cằm cổ trắng nõn của nàng... Cổ Tiểu Tiểu bị hấp dẫn (*hút vào*) làm cho vừa đau lại ngứa, “Sẽ có dấu hôn a! ...”

“Dấu hôn?” Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú hôn ngân rõ ràng trên cổ nàng, dương dương tự đắc nói, “Đây là ấn kí của riêng bốn vương, cảnh cáo người khác không được phép tới gần “

“...” Cổ Tiểu Tiểu liền cảm thấy bản thân mình giống hệt như thịt lợn đông lạnh xuất khẩu được đóng dấu. Mà bản tính chiếm hữu của Tĩnh Huyền Phong đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của nàng, nàng về sau vẫn là nên hạn chế cùng người xa lạ nói chuyện mới có thể an toàn, ngay cả lão quân gia hơn sáu mươi tuổi cũng không cần để ý!

Bất quá lại nói trở về, hành động ngây thơ này của Tĩnh Huyền Phong khiến cho tâm tình Cổ Tiểu Tiểu không hiểu sao lại tốt, nàng ôm cổ Tĩnh Huyền Phong, liếm liếm môi về phía trước thăm dò, Tĩnh Huyền Phong cũng không muốn bị nàng câu dẫn lại ở trong quân doanh, nhất thời che miệng của nàng, “Người muốn làm gì?”

“Hắc hắc... Sợ sao?” Cổ Tiểu Tiểu khiêu khích nhướn về phía trước, “Ta cũng muốn cho người con dấu” nói xong, nàng ngả hấn về phía trước, cánh môi mềm mại lập tức dừng ở trên cổ Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong theo bản năng rút lui bả vai, bị nàng sờ soạng hôn

liềm khiến cả người hấn không khỏi khô nóng, hấn một phen nắm bả vai Cổ Tiểu Tiểu đẩy về phía sau, không cần nghĩ ngợi chắt vắn nói, “Trong quân cấm dâm loạn, hay người thân là Trần Nam Vương phi muốn làm rối loạn quân kỷ trước tiên? Còn nữa nói, nếu để cho binh lính nhìn thấy còn ra thể thống gì?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng giật giật mắt hết hưng trí, hấn làm như nàng □ tự ngồi trên bàn tự mình thoát ý! ...” thời điểm người đùa giỡn lưu manh sao không tính là dâm loạn? ! Là ai xé rách váy ta...”

Tĩnh Huyền Phong vội vàng che miệng của nàng, nhẹ giọng thương lượng nói, “Người có thể hay không đừng ồn ào? Mặc dù trong lòng có bất mãn thì cũng phải từ từ bình tĩnh nói a...” Lúc này lời thoại của bọn họ trong nháy mắt đã đổi chỗ .

Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến hàm răng nghiến chặt, Tĩnh Huyền Phong thật sự là không hiểu phong tình, uống công nàng chủ động a đua theo!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng hờ hững, tự nhặt lên bộ giáp binh lính đặt ở bên cạnh bàn, dụ đi nói, “Trong quân doanh chỉ có nam trang, người trước mặc tạm cái này” hấn nguyên bản vì muốn sửa trị Cổ Tiểu Tiểu nên cố ý mang tới một bộ khôi giáp cồng kềnh, nhưng thấy nàng chủ động thân thiết ôn nhu, trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái .

Cổ Tiểu Tiểu tức giận lầm bầm lầu bầu bực tức nói, “Lại là nam trang! Chẳng những bị phi lễ còn bắt ta mặc này, mỗi lần đều như vậy, ta trêu ai chọc ai ...”

“Mỗi lần? Bỏn vương nhớ rõ đây là lần đầu tiên a?” Tĩnh Huyền Phong trong giọng nói mang theo một tia nghi ngờ.

“...” Cổ Tiểu Tiểu trong lòng nhất thời “Bang bang” kinh hoàng, nguyên lai nàng vừa lỡ lời nói chuyện mình “hồng hạnh ra tường” (*ý chỉ ngoại tình*) a! ... Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ trấn định nháy nháy lông mi, “Cái gì mỗi lần? Ta vừa rồi có nói sao? ...”

“Loảng xoảng keng!” Một tiếng vỡ vang lên, chén trà đã bị Tĩnh Huyền Phong ném rơi xuống mặt đất, Cổ Tiểu Tiểu híp mắt lại cúi đầu... Mà Tĩnh Huyền Phong đã bị nàng ;àm cho tức giận mỗi một từ thể xác đến tinh thần ... Hấn cúi người ghét sát vào tai nàng, âm trầm ra lệnh, “Quần áo lót, áo khoác, bao cổ tay, khôi giáp, mũ giáp, tấm chắn, toàn bộ mặc đầy đủ hết cho bỏn vương! Dám mặc thiếu một bộ, liền xử trí theo quân pháp! Hừ ——” nói xong, Tĩnh Huyền Phong nổi trận lôi đình tiêu sái đi khỏi doanh trường, tựa hồ nếu không nhanh hít thở không khí thì thần kinh sẽ sớm bị nàng làm cho thác loạn .

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt cúi hạ bả vai, vì sao không cho nàng xuyên qua thành cái cam điếc.

※ ※

Trong ngự hoa viên của Tây Long quốc, Tây Bằng Đình Luân đang cùng Bắc Duyên quốc —— Nhiễm Nhượng Hà (*hỏi cho nó có vẻ dân chủ thôi chứ ta edit xong rồi *cười đều**) mật đàm.

Nhiễm Nhượng Hà mâu quang thâm thúy nhìn chăm chú ở trên bản đồ chiến lược...”Đình Luân, hai nước kia có quan hệ thân thiết với các người, người cùng ta cũng được cho là bằng hữu, người vừa gửi một phong hàm ta liền đem binh lính tinh nhuệ nhất Bắc Duyên quốc tới trợ giúp người, nhưng ta thực sự tò mò, cơ hội tốt ngàn năm một thuở này, người rút cuộc vì nguyên nhân gì đột nhiên lui binh?”

Tây Bằng Đình Luân nhợt nhạt cười, trước khi quân Hán công chiếm Vân thành, hấn cùng

với Nhiễm Nhượng Hà chính là hai đứa nhỏ của hai đại gia tộc, mà hai tộc quan hệ có chút hòa hợp, tự nhiên không ít chạm mặt nhau, mà hẳn cùng với Nhiễm Nhượng Hà nói chuyện lại thực hợp nhau.

“Ta chỉ có thể nói thật có lỗi” Tây Bằng Đình Luân làm ra một bộ thái độ kiên quyết như đá.

Nhiễm Nhượng Hà một đôi mi mâu nhìn thấu lòng người, thẳng thắn chăm chú nhìn Tây Bằng Đình Luân hồi lâu, “Người là vì yêu?”

Tây Bằng Đình Luân ngăn ra, thế này mới biết nhất cử nhất động của mình là rõ ràng như thế, “Ánh mắt của người luôn sắc bén như vậy, nhưng lần này lui binh chỉ là vì ta không muốn đánh thôi, cô phụ một phen ý tốt của người, tự đáy lòng thấy thật có lỗi.”

Nhiễm Nhượng Hà bắt đầu dĩ thử dài, đầu ngón tay ở trên mặt bàn nhẹ nhàng gõ, nói thẳng ra, “Ta nghe được một ít tin tức, người bắt được nữ nhân của Tĩnh Huyền Phong, có việc này hay không?”

“Này cùng nàng không quan hệ” Tây Bằng Đình Luân bình tĩnh nhìn mặt hồ, thản nhiên nói, “Là ta đột nhiên chán ghét chiến tranh, không muốn nghe thấy tiếng oán than dậy đất vì chiến tranh của con dân Tây Long quốc...”

Nhiễm Nhượng Hà chậm rãi dựa trên ghế, “Người cũng không dám nhìn thẳng ta, ta nên tin tưởng lời nói của người như thế nào?”

Tây Bằng Đình Luân ngoái đầu nhìn lại cười, “Tùy người muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ”

Nhiễm Nhượng Hà trong lòng biết rõ ràng có nói thêm cũng chẳng được gì, lập tức lấy khí thế vương giả nghiêm túc nói, “Một khi đã như vậy, Bắc Duyên quốc xuất binh trợ giúp Tây Long quốc là sự thật, người lại làm ta thất vọng như thế, người nên bồi thường ta như thế nào?”

Tây Bằng Đình Luân có chút suy tư hạ mi mắt, Nhiễm Nhượng Hà cũng đã nói đến chuyện này, hẳn còn giả bộ ngu ngốc không hiểu quả thật cũng không được, Tây Bằng Đình Luân ôn nhu cười, “Tự nhiên, có qua có lại”

Nhiễm Nhượng Hà thực vừa lòng với câu trả lời thuyết phục của hắn, “Rất tốt, người cũng biết được Tĩnh Huyền Phong cùng ta có ân oán cá nhân, không phải là chuyên vạ bắt đắc dĩ, ta tuyệt không vì Tây Long quân yểm trợ”

Ánh mắt Tây Bằng Đình Luân dừng ở phía dưới xương quai xanh Nhiễm Nhượng Hà... vết sẹo dữ tợn kia của hắn, nếu sâu thêm nửa tấc nữa, nhất định đã bỏ mạng ở chiến trường cách đây ba năm. Mà một kiếm này, chính là của Tĩnh Huyền Phong ban tặng.

Tây Bằng Đình Luân thấy Nhiễm Nhượng Hà xoay người rời đi, hắn không khỏi đứng dậy hoá thành, nhưng khi Nhiễm Nhượng Hà dừng chân chờ đợi, hắn lại không biết phải dùng loại lý do nào để ngăn lại trận tư đấu này, tựa hồ rất ép buộc.

“Chúc người may mắn”

Nhiễm Nhượng Hà dương môi cười, giơ lên ngón tay cái đáp lễ, “Ta nhất định phải diện kiến, cái nữ nhân đã làm người động tâm kia đến tột cùng có bao nhiêu xinh đẹp, thuận tiện giúp người cướp về a” nói xong, Nhiễm Nhượng Hà tiêu sái xoay người rời đi ——

“Nhượng Hà! Nàng là manh nữ, trăm ngàn lần đừng thương tổn nàng” Tây Bằng Đình Luân không cần nghĩ ngợi nói ra tiếng lòng.

“Nga? Nghe thực sự rất thú vị, tái kiến Đình Luân, có lẽ người rất nhanh sẽ gặp lại người

trong lòng” Nhiễm Nhượng Hà vẫn không dừng lại cước bộ, trong giọng nói mang theo ý phản bác.

“...” Tây Bằng Đinh Luân hơi hơi thở dài, bằng hiểu biết của mình, hẳn biết Nhiễm Nhượng Hà thuộc loại người có cừ oán tất báo ngoạn, kẻ nào một khi bị hấn hận, chỉ là sớm hay muộn, vô luận mười năm hay tám năm, hẳn cũng sẽ nhất định đòi lại... Cổ Tiểu Tiểu gả cho Tĩnh Huyền Phong có thể nói là rước vào nhiều tai nạn.

Chương 25 : Quốc có quốc pháp gia có gia quy

Bởi vì Tĩnh Huyền Phong ra lệnh một tiếng nhỏ trưởng hồi thành, mặc dù đã là khuya khoắt, quân Hán cũng phải lên dây tinh thần mà bận rộn khuôn vác. Trên thảo nguyên trống trải ngoài quân doanh, Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn sau, nắm một sợi dây thừng, kéo theo một tiểu binh lính mặc khôi giáp lụp xụp —— Cổ Tiểu Tiểu. Cổ Tiểu Tiểu một tay giữ mũ sắt nặng ba, bốn cân, một tay lôi theo tấm khiên nặng năm, sáu cân bước theo lão đảo xiêu vẹo... Trong lòng tức giận la mắng, tên cầm thú không bằng này! Hơn nửa đêm không cho người khác ngủ còn muốn lôi qua kéo lại? !

Cổ Tiểu Tiểu vừa đi vừa ngáp, khôi giáp nặng trĩu đè chặt ở trên người, Tĩnh Huyền Phong nghỉ chân xoay người, “Ưỡn ngực ngẩng đầu, bước chân đi đứng thư thả, bộ dạng lười biếng như thế còn giống cái gì?”

“Giống ‘Tranh’ treo trên tường...” Cổ Tiểu Tiểu nâng tay lên xoa xoa mí mắt, cố tình nói lí, ” mũ giáp nặng như vậy sắp đè gãy cổ ta, ngẩng không nổi! Còn ưỡn ngực... Ta không có!”

“A, người không phục tòng mệnh lệnh còn cãi lý ?” Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, vẫn tiếp tục lôi kéo Cổ Tiểu Tiểu đi trước, “Đi mau, chậm trễ không tốt”

Cổ Tiểu Tiểu bị động tha kéo đi theo, nàng ngày đêm chờ đợi sớm ngày trở lại bên người Tĩnh Huyền Phong, như thế nào lại rơi vào kết cục bi thảm “Không thể chết già” này? Hồi tưởng những ngày thanh thoi ở Tây Long quốc , thật đúng là thoải mái... Hừ, nàng thật sự là mắt bị mù mới đi coi trọng Tĩnh Huyền Phong tên ngược đãi cuồng này! Mới có thể vì hắn nói vài câu lời ngon tiếng ngọt mà cảm động! Nga đúng, nàng chính là người mù, nhìn nhầm là chuyện rất bình thường a.

“Ta vẫn nên là bị huỷ đi, sống như thế này quả thực không chịu nổi”

Tĩnh Huyền Phong nghỉ chân ngẩn ra, hỏi ả ý, “Vậy sau đó người cảm thấy muốn cùng với ai?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vô lực ra vẻ xem thường, “Người đừng giả vờ ám chỉ cái gì, ngầm ngầm hại người ! Ta hồi hoàng cung tiếp tục làm ngự y có được không? Trong cung trừ bỏ thái giám chính là tàn phi, xem người còn đồ oan ta như thế nào!”

“Khí phi (*phi tần bị bỏ ý*) không thể quay về hoàng cung” Tĩnh Huyền Phong nở nụ cười quái dị, “Còn nữa nói, người dựa vào đâu mà kêu oan, mặc dù người đối Tây Bằng Đình Luân là vô tình, nhưng bị hắn coi trọng cũng là lỗi của người”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, đại hỗn đản đệ nhất càn quấy!

“Mọi người không phải thường nói, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn sao? Ta ngay cả rèm cửa sổ đều không có còn có thể đi câu dẫn ai, người cứ chấp nhất như vậy sẽ khiến ta hiểu lầm thành người là đang ghen.”

Tĩnh Huyền Phong mỗi một lần nâng lên mí mắt... Hắn vốn chính là đang ghen, để ý nàng như vậy, nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt ra tâm ý bản thân, lúc này cho dù hắn có nói “Yêu”, tiểu manh nhi nhất định chỉ biết cười bỏ qua thôi, bất quá, cũng có thể thử xem...

Nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong vội ho một tiếng, không được tự nhiên tiêu sái đến trước mặt Cổ Tiểu Tiểu, bàn tay giữ chặt hai bờ vai nàng... Cổ Tiểu Tiểu cảnh giác giờ lên tám khiên, khinh bỉ nói, “Người lại muốn làm sao? Nghĩ mình khi dễ người khác chưa đủ a ——” Tĩnh Huyền Phong vẫn chưa đáp lại, đứng mãi nửa ngày, mới ập a ập ứng gian nan mở miệng, “Ta... Ta...”

“Người người cái gì? Khẳng định lại đang nghĩ cái chủ ý phá hư gì đâu!” Cổ Tiểu Tiểu giãy khai muốn thoát ra khỏi trói buộc của hắn, nhất thời đem tám khiên giờ lên trước mặt, bùng bùng khí thế cảnh cáo nói, “Tĩnh Huyền Phong người đừng khinh người quá đáng a, con thỏ, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người đâu —— “

“...” Tĩnh Huyền Phong muốn nói lại thôi buông cánh tay, xem ra hôm nay là nói không được. Hắn uể oải tiêu sái đến bên người Cổ Tiểu Tiểu, dễ dàng lấy đi tám khiên trong tay nàng, lại đem trọn bộ khôi giáp nhất kiện nhất kiện rút đi, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy một thân thoải mái, khoe miệng giương lên liền nháy mắt bùng tỉnh, nàng hai tay ôm ngực cảnh giác nói, “Người là sợ ta mặc khôi giáp đánh sẽ đau tay?”

” Cổ Tiểu Tiểu!” Tĩnh Huyền Phong không thể nhịn được nữa bộc phát, “Bồn vương cũng không phải là ma quỷ, người có thể có thái độ đoan chính một chút không? Người nếu từ đáy lòng sợ ta cũng được thôi, nhưng người thử để tay lên ngực tự hỏi xem, mọi chuyện là do ai mà ra?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu run run một chút lại lui từng bước về phía sau, “Ta đương nhiên là thật sợ người, nếu không ta đã sớm mắng chửi người”

“Người còn chưa mắng ta sao?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nâng lên mí mắt nghĩ nghĩ, nàng có lá gan lớn như vậy sao? Không có đi... Đều là trong lòng vụng trộm mắng .

Tĩnh Huyền Phong bắt đắc dĩ thở dài, nhìn doanh trưởng xa xa đã tháo dỡ xong, dặt tay Cổ Tiểu Tiểu hướng quân doanh đi đến... Cổ Tiểu Tiểu bữu mỗi bước theo, chính mình có thể thuận thuận lợi lợi trở lại bên người hắn, vốn là đại hỷ sự nên chúc mừng, như thế nào chưa kịp vui vẻ đã tan rã đâu, Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên dừng lại, thành khẩn nói, “Tĩnh Huyền Phong, chúng ta đừng lại cãi nhau được không...”

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này thực vô lực, “Ân.” Nói xong, hắn tiếp tục bước đi, lại bị Cổ Tiểu Tiểu giữ chặt, Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nhìn chăm chú nàng, Cổ Tiểu Tiểu mân mím môi, “Khẩu khí của người thực cứng nhắc”

“Ta mệt mỏi” Tĩnh Huyền Phong nhu nhu huyết thái dương, vì muốn thuận lợi cứu nàng thoát khỏi quân địch, hắn cả người đã gây yếu một vòng lớn, đôi lấy lại là một cảnh nàng cùng địch nhân lưu luyến chia tay, hắn một chút cũng không còn đủ khí lực để cười.

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy xung quanh bao trùm một không khí đặc biệt ngưng trọng, không khỏi kéo kéo góc áo hắn, “Là ta không tốt, bị bắt làm tù binh nên mới kiềm chế hành động của người, chính mình lại ở Tây Long quốc vui chơi, ta thực xin lỗi người...”

Tĩnh Huyền Phong vỗ vỗ hai má nàng, thản nhiên cười, “Người nếu xanh xao vàng vọt trở về, ta mới có thể thật sự tức giận “

Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên trong lòng đau xót rớt xuống nước mắt... Cẩn thận ngẫm lại, nàng quả thật rất không tốt, khi Tĩnh Huyền Phong suất lĩnh thiên quân vạn mã tới đón nàng, nàng lại làm tổn thương lòng tự trọng của Tĩnh Huyền Phong, thậm chí chỉ một mực hy vọng

Tây Bằng Đinh Luân sẽ không bị thương trên chiến trường, cũng trách không được Tĩnh Huyền Phong lại tức giận .

“Ta không muốn lại rời đi ngươi” Cổ Tiểu Tiểu một phen ôm lấy thắt lưng Tĩnh Huyền Phong.

Tĩnh Huyền Phong giật mình, cũng đem nàng ôm vào trong lòng, “Không cần cảm thấy áy náy, là ta gây thù hằn nhiều lắm, ta chỉ là đang nghĩ, đường đi sau này nhất định sẽ không dễ dàng “

Cổ Tiểu Tiểu tựa hồ lần đầu tiên nghe được ôn nhu trong lời nói Tĩnh Huyền Phong, không khỏi nín khóc mỉm cười ngẩng đầu, không đứng đắn nói, “Soái ca, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu địch nhân a?”

“...” Tĩnh Huyền Phong dở khóc dở cười thờ dãi, “Bỏn vương sai lầm lớn nhất kiếp này chính là thú ngươi “

“Đâm lao phải theo lao đi, hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu giống như túi hành lí bám trên cổ Tĩnh Huyền Phong, hai tay sờ sờ hai má hấn, không khỏi hơi hơi nhú mi, “Ngươi bao lâu rồi không cạo râu ? Ta như thế nào lại có cảm giác đang ôm một cái dã nhân “

Tĩnh Huyền Phong ý xấu đem râu cứng cọ ở trên mặt nàng, cũng khẽ chạm một chút lên cánh môi của nàng, ” sinh cho ta một đứa nhỏ đi “

Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu khuôn mặt bị cọ đau, không hờn giận nói, “Ngươi cũng chưa nói qua ngươi thích ta, muốn ta thay ngươi sinh đứa nhỏ, cũng nên thể hiện chút thành ý được không?”

Tĩnh Huyền Phong xấu hổ trầm mặc hồi lâu, hấn nguyên bản là đã muốn nói đến , lúc này lại không được tự nhiên ấp úng , “Ta...”

“Tiếp tục tiếp tục, cố lên!” Cổ Tiểu Tiểu hai tay nắm chặt cổ vũ nói.

“...” Tĩnh Huyền Phong muốn nói lại thôi liếc mắt nàng một cái, “Ngươi cũng chưa có nói qua, cùng nói đi!”

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng cứng đờ, hai tay hoàn ngực tức giận nói, “Thích chính là thích, ngươi còn theo ta đàm điều kiện? Rõ ràng coi ta là heo mẹ đẻ sinh đứa nhỏ thôi, cảm tình nháy mắt vỡ tan ! Giao dịch hoàn toàn thất bại ! Ngươi yêu ai thì đi sinh con với người đó đi! _____ “

“...” Tĩnh Huyền Phong nói không ra tiếng, vừa đi vừa chất vấn chính mình... Nói ra không phải liền tốt sao? Hấn sao lại nhần nhỏ giống như mấy cô nương sắp lên kiệu hoa a? Chấp nhật với tiểu manh nhi, này căn bản không phải phong cách của hấn!

Cổ Tiểu Tiểu không nghe thấy hấn đáp lại, tức giận đến lục phủ ngũ tạng đều đau, không biết nữ nhân thổ lộ trước sẽ không đáng giá sao? —— điển cố này này là chuyện trước khi nàng xuyên qua, một người tử muội của nàng chính là hướng bạn trai thổ lộ trước , tuy rằng có thể ở cùng một chỗ với nhau, nhưng nam nhân này, mỗi lần tụ hội đều dào dạt đặc ý nói nàng trước kia tận lực theo đuổi mình, thực vô hạn khinh bỉ! *(ta cũng khinh, thậm chí khinh hơn vì ta nào có đc cùng 1 chỗ __!)*

※ ※

Tĩnh Huyền Phong đem nàng đặt lên lưng ngựa, sau đó ra lệnh năm vạn binh lính lập tức quay về Vân thành, lại phái ra năm ngàn binh trước cưới ngựa cấp tốc hồi Vân thành trấn thủ, đây cũng không phải là hành động theo cảm tình, chỉ vì hấn nghĩ trận chiến này được ăn cả ngã về không nên đã đem toàn bộ binh lính dưới trướng ra trận, mà giờ phút này chính là thời

điểm các nước láng giềng khác lợi dụng rục rịch, tuy thành trì này không thực sự quá uy hiếp hấn, nhưng chỉ sợ dân chúng trong thành gặp chuyện “cháy nhà, cá chết”. *(ko phải ta edit nhằm đâu nhớ, mà cái này là điển cố, ý nói bị vạ lây, nhà cháy người ta mức nước ở ao qua dập lửa, dập lửa xong, ao cạn cá cũng chết)*

Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở trên lưng ngựa xóc nảy, mông sớm đau đến nở hoa, nàng không đầu không đuôi chất vấn nói, “Người là cố ý đi? Mông của ta đau muốn chết”

“Ân.” Tĩnh Huyền Phong lười giải thích, hấn gior lên roi ngựa quát xuống khiến tốc độ càng nhanh hơn.

“...” Cổ Tiểu Tiểu chỉ còn biết lấy tay kê ở dưới mông để giảm bớt đau đớn, càng nói hấn càng phi nhanh hơn, cầm thú không bằng!

—— Tĩnh Huyền Phong chạy một đêm, con ngựa đã mệt sức cùng lực kiệt, hấn ôm Cổ Tiểu Tiểu nhảy xuống ngựa hướng trạm dịch quân Hán đi đến, Cổ Tiểu Tiểu che miệng nôn khan, nếu Tĩnh Huyền Phong nếu không dừng ngựa, nàng chắc sẽ nôn hết mọi thứ trong bụng ra mất, nàng liếm liếm môi vô lực nói, “Người rốt cục cũng có lương tâm, thiếu chút nữa khiến ta nôn cả ra máu...”

“Là ngựa chịu không nổi, vào trạm dịch thay ngựa xong lại tức khắc chạy đi” Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư, nơi này gần “Đông Thẩm quốc” nổi tiếng lấy nghề chế độc mà sinh sống, vì tránh phát sinh chuyện phức tạp, không nên ở lâu.

Cư nhiên nói! Nàng còn không bằng đại gia súc đâu!

“Ta vì sao không nghe thấy tiếng binh lính chạy theo a?”

“Biết được binh lính phải chạy còn hỏi? Sao có thể so với ngựa” Tĩnh Huyền Phong vừa tiến vào cửa trạm dịch, binh lính tiếp tế tiếp viện liền tiến lên cung nghênh, rót trà chuẩn bị nước thay ngựa một trận bận rộn, Tĩnh Huyền Phong đem một ly trà đưa tới bên miệng Cổ Tiểu Tiểu, “Đừng uống nhiều quá, nếu không lúc chạy trên đường sẽ càng khó chịu”

Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở trên đùi Tĩnh Huyền Phong, mở cái miệng nhỏ nhấp từng ngụm trà, hai chân không thành thật còn đung đưa qua lại, nhàn đến vô sự trêu chọc nói, “Một lòng một dạ chạy đi bỏ lại binh lính, có phải hay không tính mang ta bỏ trốn?”

Tĩnh Huyền Phong câu được câu không ứng thanh, “Tìm nơi nào đó không có người, sẽ ném người vào chỗ hồ báo đang tụ tập, đỡ để cho binh lính nhìn thấy cử chỉ tàn bạo của Trần Nam vương”

“...” Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi hừ một cái, vốn không tin, nhưng bên tai lại ản ản truyền đến tiếng sư tử gầm, nàng nhất thời ôm lấy cổ Tĩnh Huyền Phong không buông tay, “Này, này thực sự có sư tử với hồ a?”

“Vương phi đừng kinh hoảng, vùng phụ cận quanh đây chỉ có độc xà thường lui tới, hồ, báo sẽ không tới gần nơi đây, Đông Thẩm quốc là nước láng giềng duy nhất ở chỗ này, nhưng tài nghệ chế độc là vô địch” tiểu binh lính bình tĩnh giải thích nói.

“...” Nàng như thế nào đã quên rừng mưa nhiệt đới chính là vườn bách thú thiên nhiên hoan dã, hơn nữa hình thái chim bay cá nhảy trăm ngàn quái dị, Cổ Tiểu Tiểu rừng mình càng ôm chặt bả vai Tĩnh Huyền Phong, “Thân ái ! Chúng ta mau chạy đi!”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, kéo Cổ Tiểu Tiểu đi khỏi trạm dịch, binh lính đã đổi mới ngựa giao lại cho Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong dẫn đầu đem Cổ Tiểu Tiểu đặt lên yên ngựa, để nàng ngồi thoải mái, bỗng trên cổ truyền đến một trận đau đớn, hấn lấy

tay xoa xoa, thấy đầu ngón tay cũng không có vết máu, chỉ là cảm thấy có chút ngứa, hắt cảnh giác nhìn về bốn phía —— thấy xung quanh vẫn không hề động tĩnh.

—— hắt tưởng bị ong vò vẽ linh tinh gì đó đốt cắn, cũng không để ý nữa mà quất roi đi tiếp... Lại không kịp chú ý tới phía sau đám cỏ dại, có một xác côn trùng toàn thân như lửa đỏ, hấp hối giãy dụa một cái, rồi sau đó, thân hình nhỏ bé dần dần cứng ngắc, hoàn thành sứ mệnh mà chết.

Đông Thấm quốc —— một quốc gia ở giữa rừng rậm,hoàng cung chính là xây bằng thân cây to mà thành, mà mỗi một cây cao to khoảng chừng trăm thước, Đông Thấm quốc cung điện tọa lạc trên đỉnh núi nhìn từ xa, giống như một tòa thành hắc nâu thần bí.

“Nữ vương, ‘Kim sí cử cử quy’ không phụ công nữ vương nuôi dưỡng, thuận lợi hoàn thành sứ mệnh” mật thám cúi đầu, tất cung tất kính nói.

Độc Thấm Tâm áo bạc bao lấy quần lụa mỏng màu đen, khiến dáng người nàng càng thêm nổi bật xinh đẹp, Độc Thấm Tâm ngón tay thon dài vuốt ve một cái đuôi nhọn giống như của rắn đuôi chuông, trong đôi mắt đẹp lại xẹt qua một tia đau thương, “Ai, vì đào tạo ‘Kim sí cử cử quy’ độc nhất vô nhị , hao phí bốn năm tâm huyết của bốn vương, mặc dù bị chết có chút đáng tiếc, nhưng so với tên xú nam nhân thiên quân vạn mã cũng giết không nổi này, quả thật rất đáng, hiện tại, chúng ta chỉ cần chờ Tĩnh Huyền Phong tới cửa cầu giải dược , a...” Nói xong, nàng thản nhiên bước xuống vương tọa, lập tức, mấy chục con rắn đuôi chuông rung rung cái đuôi như tạo thành âm thanh ủng hộ.

=====

Chương 26 : Người sành sỏi cũng có điểm mù mờ

Trời nóng như lửa, nhưng Tĩnh Huyền Phong lại cảm thấy thân thể rét run, ngày đêm vội vã một đường hồi Vân thành rong ruổi... Trước mắt dần dần trở nên một mảnh mơ hồ, Tĩnh Huyền Phong nghĩ đến mình là do quá mệt mỏi, đột nhiên lắc đầu, nhưng hoa cỏ cây cối trước mắt vẫn như trước hiện lên mờ ảo ——

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy sau lưng truyền đến một trận áp lực, tức giận dùng khủy tay huých hấn một chút, “Người muốn nghỉ liền nghỉ sao, cứ nhiên đem ta làm đệm dựa, người...” Lời còn chưa dứt, Tĩnh Huyền Phong đã hôn mê trong nháy mắt gắt gao kéo cương ngựa, ngựa vốn đang phi nhanh bỗng bị giật lại, nhất thời kinh đề giờ hai chân trước lên... Cổ Tiểu Tiểu thân thể đột nhiên ngã về phía sau, lúc chuẩn bị té ngựa, thì vó ngựa liền vững vàng rơi xuống đất, ngay sau đó ngực Tĩnh Huyền Phong lại đánh mạnh về phía nàng... Cổ Tiểu Tiểu như thịt kẹp bị đè trên lưng ngựa, tức khắc theo bản năng bắt lấy bờm ngựa... Nàng gian nan rút ra một tay kéo kéo Tĩnh Huyền Phong, phần nộ chất vẫn nói, “Cưỡi ngựa như vậy thực nguy hiểm a, người liền tỉnh ngủ như vậy a?”

... Cổ Tiểu Tiểu không nghe thấy hấn đáp lại, không thể nhìn được nữa dùng bả vai đẩy đẩy ngực Tĩnh Huyền Phong, chỉ cảm thấy vài giọt mồ hôi lạnh như băng rơi ở trên nàng gáy... Cổ Tiểu Tiểu giật mình, nhất thời thân thủ sờ trán hấn... Nhiệt độ không khí có khi cao tới 40°, mà thân thể Tĩnh Huyền Phong lại giống xác chết lạnh như băng.

Cổ Tiểu Tiểu biết mọi chuyện không ổn, không khỏi thất kinh rót xuống nước mắt, nàng ngửa cổ lớn tiếng cầu cứu, “Cứu mạng a —— chung quanh có người hay không a? ! —— “

Cổ Tiểu Tiểu từng tiếng từng tiếng hò hét không thấy được đáp lại, mà thanh âm thông thả phiêu tán ở trong mênh mông hoang dã, nàng kết luận nơi này định là cánh đồng bát ngát không người ở... Cổ Tiểu Tiểu lau nước mắt trầm trầm khí, này phía trước không có thôn sau không có điểm hoang vu sơn dã, nàng lại còn là một cái người mù nên cứu Tĩnh Huyền Phong như thế nào? ...

Lúc này, bên tai vang lên tiếng vó ngựa đập đập đất, Cổ Tiểu Tiểu không khỏi nhớ tới một cái điển cổ xưa “Người sành sỏi”, không bằng mặc số phận để cho con ngựa tự bước đi? ... Nghĩ vậy, nàng vỗ vỗ vào bụng ngựa, “Thỉnh mang chúng ta hồi Vân thành...” Nàng thái độ nho nhã lễ độ giống như vừa ngồi lên một chiếc xe taxi. (=))~)

Con ngựa tự nhiên không để ý tới yêu cầu của nàng, vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ như trước, Cổ Tiểu Tiểu vội ho một tiếng, noi theo thanh âm nam nhân ra lệnh nói, “Ta là Trần Nam vương, không nghe lời làm thịt người!” (=))~ *pó tay*)

Con ngựa lắc lắc cái đuôi rầm rì vài tiếng, giống như đang nói: hù dọa ai a, ngựa cũng có mắt a!

“...” Cổ Tiểu Tiểu thấy cưỡng bức dụ lợi đều không được, liền kéo cương ngựa giật giật, “Giá, giá giá, giá! GO GO GO...” (=))~~)

Con ngựa lúc này giống như đã nghe hiểu mệnh lệnh không giống ai mà chậm rãi bước đi,

Cổ Tiểu Tiểu một tay giữ hai cổ tay Tĩnh Huyền Phong vòng qua cổ, một tay kia gắt gao giữ cương ngựa, đặc chí nói, “Ta như thế nào liên lợi hại như vậy nha? Này tuyệt đối là mọi chuyện đều biết a, người mù cười ngựa hần là có thể được ghi vô lịch sử, cũng không biết Mã đại ca muốn đi đâu, hắc hắc...”

Cổ Tiểu Tiểu vừa đi vừa kêu cứu mạng, hy vọng có người đi qua nơi đây có thể chú ý tới bọn họ, càng hy vọng Hán quân có thể đuổi theo bọn họ, lại hồn nhiên không biết đường mình đi đã sớm “Lệch khỏi quỹ đạo”.

Ước chừng qua ba, bốn canh giờ

Tĩnh Huyền Phong chậm rãi mở mắt ra, cư nhiên phát hiện bọn họ đang tiến vào lãnh thổ Bắc Duyên quốc, hần nhất thời ngồi dậy giữ chặt cương ngựa, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy sau lưng có động tĩnh, xoay người ôm lấy hần kích động nói, “Người rốt cục tỉnh, như thế nào lại đột nhiên té xỉu đâu?”

Tĩnh Huyền Phong kéo ngựa quay lại phía đường lớn, hần hoạt động gân cốt, giống như toàn thân không đau không ngứa một chút cũng không ảnh hưởng, hần hàm hồ kết luận nói, “Có thể là mệt, ta mê man đã bao lâu?”

Cổ Tiểu Tiểu bán tín bán nghi ứng thanh, “Chắc cũng phải mấy cái canh giờ, xương cốt của ta đều sắp bị người đè tới gãy làm đôi, ta thực không hiểu người sao lại nhất quyết hỏi Vân thành như vậy? Người có biết vừa rồi có bao nhiêu dọa người không? Người té xỉu xong thân thể lạnh như băng ngón tay cứng ngắt, chúng ta vẫn là nên chờ binh lính đi “

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ cánh tay, tựa hồ hết thảy lại thực bình thường, hơn nữa thân thể cũng không cảm thấy có gì không khỏe.

“Người một cái người mù cư nhiên dám cầm giây cương?” Hần cố ý nói sang chuyện khác.

Cổ Tiểu Tiểu cười đắc ý, “Ha ha, ta lợi hại không? Cho dù đi chậm chậm rì rì, cũng có thể hỏi Vân thành, ta thông minh không? Có phải giống nữ cường nhân gặp nguy không loạn hay không? Mau khen ngợi ta —— “

Tĩnh Huyền Phong vỗ vỗ tay, “Lợi hại! Đủ gan dạ sáng suốt! Chúng ta hiện đang thân cô thế cô xâm nhập vào lãnh thổ quân địch “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng giật giật, quay qua nói sạo, “Kia chỉ có thể trách con ngựa này còn trẻ nông nổi”

Tĩnh Huyền Phong dương môi cười, xoa xoa đầu nàng, sau lại hỏi cánh tay ôm thắt lưng của nàng, “Người lại không nhìn thấy đường, mới vừa rồi rất sợ hãi đi?”

Cổ Tiểu Tiểu thẳng thắn ứng thanh, ngẩng đầu nghĩ mà sợ nói, “Ta hô thật lâu không có ai đáp lại, lại sợ người ngã xuống ngựa, bốn phía còn có truyền đến tiếng dã thú kêu, ta còn tưởng hai ta sẽ chết ở chỗ này đâu...”

Tĩnh Huyền Phong trong lòng ần ần phát đau, xoay cầm nàng lại, cúi đầu hôn lên phiến môi mỏng... Tiểu manh nhi từ khi gả cho hần còn chưa có một ngày an lành, nàng chẳng qua chỉ là một nữ nhân tay trái gà không chặt, lại vì mình mà phải nhận lấy biết bao áp lực...

Cổ Tiểu Tiểu lưng dán tại trong lòng ngực ấm áp của hần, khẽ nâng eo lên... Nụ hôn của hần mang theo một tia nhiệt tình tình tẻ, đầu lưỡi ôn nhu triền miên ở trong miệng, nhìn như những nụ hôn bình thường, nhưng lại không khỏi khiến nàng trong lòng lần đầu cảm nhận được hương vị ngọt ngào, giống như chỉ một chút ôn nhu này cũng đủ để hóa giải hết thảy ủy khuất

cùng bất đắc dĩ, nàng trúc trắc đón ý phối hợp với đầu lưỡi hần thay đổi liên tục, trong lòng ngọt ngào ... Thấy nàng phối hợp như vậy khiến hần thực cảm động, cái lưỡi mềm mại cùng với một cổ thanh nhã hương khí thấm nhập vào tận trong tâm, không khí quanh thân bỗng nhiên trào dâng một cỗ nồng đậm, tựa hồ cảnh vật xung quanh cũng ở trong nháy mắt trở nên xinh đẹp sống động.

...

“Chúng ta trở lại kinh thành, người có nguyện ý không?” Tĩnh Huyền Phong đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại ý niệm ngoài dự kiến ở trong đầu, trước kia phụ hoàng đã đề cập qua vài lần muốn hần hồi kinh thành tham dự triều chính, nhưng hần đã quen với cuộc sống vô câu vô thúc, mặc dù biên cương mấy năm chinh chiến liên tục, nguy cơ tứ phía, nhưng đối với hần cùng địch nhân tranh cường đấu ngoan lại giống như đang hưởng thụ lạc thú... Chính mình từng giống như một con ngựa hoang, không chịu gò bó dưới bất kì sợi dây cương nào nhưng vì tiểu manh nhi, hần thật sự muốn trở về.

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi gật gật đầu, “Ân, chỉ cần không phải sống trong lo lắng đề phòng, đi đâu cũng được”

Tĩnh Huyền Phong hiểu ý cười, đem nàng ôm vào trong ngực, “Vậy cứ quyết định như thế, đợi sau khi trở lại Vân thành, ta đem hết thầy an bài thỏa đáng, tất cả để mặc cho trấn thủ quan viên, chúng ta tức khắc trở lại kinh thành”

Cổ Tiểu Tiểu khoanh khoái nhắm lại hai mắt, “Ta thực khẩn trương, thật muốn mọc ra đôi cánh bay trở về, trước tiên là nói về là thế nhưng khi trở về người cũng không thể bức ta ào ào lội suối, lại làm giống như ngựa mà ngược đãi a”

“A, chân ái mang thù, lòng dạ hẹp hòi”

Cổ Tiểu Tiểu không thêm phủ nhận ha ha cười, cũng vươn tay vuốt lên gương mặt hần, không khỏi thở dài thương cảm nói, “Ta thực muốn nhìn người một chút xem là cái dạng gì, rốt cuộc cùng soái ca trong cảm nhận của ta có bao nhiêu khác nhau a...”

Tĩnh Huyền Phong giật mình khơi mào mi, “Nông cạn, tướng mạo chỉ là vẻ bề ngoài, suất thì làm được gì? Nam nhân là phải dựa vào thực lực”

Cổ Tiểu Tiểu đương nhiên thừa nhận nói, “Ta chính là thực nông cạn a, ai lại không muốn tìm một cái trượng phu vừa suất lại có tiền a, ngao ngao...”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, “Kia coi như người mệnh hảo, vớ được một cái” (*đôi vợ chồng sên súa*)

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, a, không nhìn ra nha, còn rất tự tin nha.

—— Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên cảm thấy xung quanh truyền đến hơi hơi chấn động, khoe miệng liếm khởi sắc mặt ngưng trọng, hần quay đầu ngựa lại hướng phía sau tìm kiếm —— chỉ thấy một đội kỵ xạ binh Bắc Duyên quốc chạy lại gần hần, mà vị nam tử dẫn đầu kia, hần từng nhìn thấy quá.

“Tĩnh Huyền Phong, người này có tính là tự chui đầu vô lưới không?” Nhiễm Nhượng Hà trào phúng cười.

Tĩnh Huyền Phong trấn tĩnh không sợ hãi nhìn chung quanh bốn phía... Hần ý đồ mở một đường máu, nhưng binh lính Bắc Duyên bằng tốc độ nhanh liền vây kín bọn họ không lộ ra chút kẽ hở.

Tĩnh Huyền Phong nghĩ đến Cổ Tiểu Tiểu sẽ gặp phải nguy hiểm, nắm thật chặt bả vai

nàng nhìn ba phần nói, “Nhiễm Nhượng Hà, bốn vương vô tình tiến vào lãnh thổ các người, này chỉ là hiểu lầm “

Nhiễm Nhượng Hà biết trước Tĩnh Huyền Phong nếu muốn hỏi Vân thành chắc chắn sẽ đi qua nơi đây, kỳ thật mai phục đã lâu. Hắn ánh mắt cao ngạo xẹt qua hai tròng mắt Cổ Tiểu Tiểu... Xem vị nữ tử hai mắt vô thần này, có lẽ chính là Trần Nam Vương phi .

Nhiễm Nhượng Hà lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chế ngạo nói, “Bốn vương thực nghe không quen người ăn nói khép nép, Trần Nam vương ba năm trước đây điều võ dương oai khi nào trở nên nhát gan quy thuận như thế?”

Tĩnh Huyền Phong mâu trung dấy lên một đoàn lửa giận, chỉ có thể nói hồ lạc đồng bằng bị cầu khinh, nhìn Nhiễm Nhượng Hà bộ dáng không coi ai ra gì như kia, hôm nay nhất định chạy trời không khỏi nắng (*chạy đâu cũng ko thoát*).

“Ai? Ai lại không lễ phép như vậy, Trần Nam vương giải thích khách khách khí khí với người, người này không phải rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt sao? Chúng ta đi sai địa phương chính là đến quấy rối sao?” Cổ Tiểu Tiểu thật sự không chịu được ngoại nhân nói năng bừa bãi nhục nhã nam nhân của nàng, dựa vào cái gì!

“A, Trần Nam Vương phi thực biết lễ phép, không hỏi có gì liền lao vào một phen chất vấn?” Nhiễm Nhượng Hà vốn không quan tâm, hắn cũng mặc kệ người nọ có phải là cao cao tại thượng Vương phi Hán nhân hay không.

“Cáo mượn oai hùm! ... Người...”

“Tốt lắm, đừng cùng Bắc Duyên quốc quốc vương khắc khẩu không ngót” Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng mệnh lệnh nói, cũng giơ bá vương đao trong tay lên khiêu khích nói, “Nhiễm Nhượng Hà, là nam nhân liền như ba năm trước đây, một chọi một, vô luận thắng thua, đừng liên lụy người vô tội”

Nhiễm Nhượng Hà đang có ý này, hắn mặc dù mang thù nhưng cũng không phải là tiểu nhân, hơn nữa cũng muốn tự tay giải mối hận trong lòng, hắn dương tay ý bảo thủ hạ mở rộng vòng vây, cũng nâng bảo kiếm trong tay lên vận sức chờ phát động... Tĩnh Huyền Phong đặt Cổ Tiểu Tiểu xuống ngựa, còn chưa mở miệng dặn dò, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ôm lấy cánh tay hắn khóc hô, “Người là nam nhân của ta, lại là chính nhân quân tử, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, vừa rồi đáp ứng chuyện của ta tuyệt không thể coi như nói đùa! Ô ô —— “

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia tự tin, “Bốn vương không dễ dàng chết như vậy, quá coi thường nam nhân của người rồi”

“Ta mặc kệ, người trước tiên mau thề! Đánh thắng được liền đánh! Đánh không lại liền cầu xin tha thứ, đáp ứng ta —— “

“Chớ nói mấy lời ngu ngốc, người này không phải tự mình tiêu diệt hết uy phong chí khí của người khác hay sao?” Tĩnh Huyền Phong miễn cưỡng nhếch lên một chút tươi cười, đau lòng không thôi đẩy Cổ Tiểu Tiểu ra, “Có câu bốn vương vẫn muốn nói với người, ta...”

“Tĩnh Huyền Phong! Tiếp chiêu ——” Nhiễm Nhượng Hà thích nhất thấy địch nhân ôm hận tiếc nuối, lời nói còn lại người lưu cho Diêm Vương nghe đi. (*Nhiễm ca, ta thực thích chàng nha : ">*)

Tĩnh Huyền Phong thấy Nhiễm Nhượng Hà đã hướng chính mình vọt tới, liền đẩy mạnh Cổ Tiểu Tiểu qua một bên, tức khắc giương bá vương đao lên đỡ... Cổ Tiểu Tiểu ngồi xui lơ dưới đất, tiếng lưỡi dao va chạm vào nhau không dứt bên tai làm nàng chỉ có thể bất lực khóc

lớn, nàng gặt gao nắm lấy hai tay yên lặng cầu nguyện, giờ này khắc này, nàng mới ngộ ra cái gì mới là cực độ khủng hoảng chân chính, chỉ cần Tĩnh Huyền Phong có thể bình an vô sự, muốn nàng làm gì nàng đều nguyện ý.

=====

Chương 27 : Vương phi làm nô lệ

Trời nổi mây đen, gió thổi xào xạc

Tĩnh Huyền Phong cùng Nhiễm Nhượng Hà binh khí giao nhau, đao quang kiếm ảnh ma sát kịch liệt, Tĩnh Huyền Phong cưỡi ngựa mãnh liệt phi tới, trong lúc kịch liệt, đột nhiên nằm xuống tránh thoát một kiếm rồi lại lấy tốc độ tia chớp chém tới chân con ngựa Nhiễm Nhượng Hà cưỡi, con ngựa nhất thời mất đà chúi đầu về phía trước ngã xuống đất, Nhiễm Nhượng Hà mâu trung cả kinh khẩn cấp nhảy xuống ngựa, Tĩnh Huyền Phong khinh thường cười khẽ, ánh mắt lo lắng thường xuyên liếc về vị trí Cổ Tiểu Tiểu... Cổ Tiểu Tiểu khóc sụt sùi ngồi dưới đất, miệng vẫn còn đang lải nhải lầm bầm phải nhớ kỹ cái gì...

“Tiểu manh nhi, bốn vương không sao”

“Phải không? ! Hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu nghe ra trong giọng hần lo lắng mười phần, nín khóc mỉm cười nhảy cả người lên, thuận tiện vơ hoa cỏ xung quanh đầy cả hai tay rồi tung lên, còn gương nanh múa vuốt vào vai đội cổ động viên hô lớn, “Cố lên cố lên, Tĩnh Huyền Phong a, mị lực phi phạm, Tĩnh Huyền Phong a, uy trấn hoàn vũ! Nha nha nha nha! Nga ——

“...” Tĩnh Huyền Phong một thân nổi lên da gà, nàng nhảy loi choi như thế kia làm gì? Thực mất mặt a.

Nhiễm Nhượng Hà nhìn qua hướng Trần Nam Vương phi “Sức sống mười phần”, không khỏi bất đắc dĩ cười, cao hứng có quá sớm hay không? Hần hướng Tĩnh Huyền Phong thông thả ngoắc ngoắc tay, “Chỉ cần bốn vương chưa chết, trận đánh này liền không thể chấm dứt”

Tĩnh Huyền Phong hừ nhẹ một tiếng xoay người xuống ngựa, Bá Vương đao trong tay uy vũ lượng tướng, ở dưới ánh mặt trời có vẻ phá lệ chói mắt, “Gặp trên chiến trường chính là địch nhân, đao kiếm không có mắt, tử thương là chuyện bình thường, ba năm qua đi, người như trước vẫn ghi hận trong lòng, bốn vương không thể không bội phục khí lực của người!”

(Ta tự hỏi liệu Nhiễm ca có phải cũng như ta, đều thuộc cung hồ cáp – siêu thù dai, có hận 10 năm cũng nhất định phải báo – hay ko? __?)

“A, bốn vương chính là khí lực rất nhỏ, như thế nào?” Nhiễm Nhượng Hà không chút để ý đáp lại bao phủ ở lãnh liệt mâu quang trung, hần giơ bảo kiếm trong tay lên hướng ngực Tĩnh Huyền Phong đâm tới, Tĩnh Huyền Phong thần sắc cũng thập phần ngưng trọng, bước nhanh tiến lên nghênh chiến ——

Trong mấy chiêu vừa công vừa thủ, Tĩnh Huyền Phong hiển nhiên chiếm được thế thượng phong, hần thể công mạnh mẽ như hổ làm cho Nhiễm Nhượng Hà liên tiếp bại lui, nhưng bỗng nhiên... Cái loại cảm giác không khoẻ đột nhiên tràn đến, hần cố gắng thanh tĩnh mở mắt, nhưng ý nghĩ đã dần rơi vào trì trệ, trước mắt đen trắng lảo đảo mờ hồ, hần đột nhiên cầm đao xuống mặt đất chống đỡ thân thể, Nhiễm Nhượng Hà thấy hần quỳ một gối xuống, sắc mặt trắng bệch, dương môi cười bắt lấy thời cơ lao về phía trước, khi lưỡi kiếm trong tay chuẩn bị bổ xuống cổ Tĩnh Huyền Phong, đã thấy Tĩnh Huyền Phong “Phù phù” một tiếng té ngã trên

đắt thật mạnh ——

“Đừng giả vờ ngất nữa Huyền Phong, đứng lên!” Nhiễm Nhượng Hà một cước đá lên ngực Tĩnh Huyền Phong, nhưng Tĩnh Huyền Phong vẫn không có biểu hiện gì dù là nhúc nhích, Nhiễm Nhượng Hà nhất thời thu hồi mũi kiếm, vì đề phòng Tĩnh Huyền Phong giở thủ đoạn, hẩn thật cẩn thận tiêu sái tiến lên, quan sát sắc mặt Tĩnh Huyền Phong... Thế nhưng phát hiện Tĩnh Huyền Phong sắc mặt tái xanh, môi thâm tím lại, hiển nhiên đây là dấu hiệu trúng độc...

Cổ Tiểu Tiểu không nghe thấy tiếng giao chiến cùng tiếng la của Tĩnh Huyền Phong, tươi cười cứng đờ vội vàng vàng mò mẫm tìm Tĩnh Huyền Phong, nhưng vì nàng chạy quá nhanh, trong giây lát chân vướng vào nhau, trực tiếp ngã sấp xuống ở trên người Tĩnh Huyền Phong... Nàng quỳ gối bên cạnh hẩn, lo lắng vạn phần sờ soạng hai má hẩn, xúc cảm lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền đến khiến nàng giống như bị điện giật bất lực run run, nước mắt không khỏi rơi từng giọt từng giọt chảy dài trên má... Cổ Tiểu Tiểu ghé vào trên ngực Tĩnh Huyền Phong khàn khàn khóc kêu, “Người đã nói sẽ dẫn ta trở lại kinh thành, làm sao có thể chết tại đây... Người đứng lên người đứng lên...”

Nhiễm Nhượng Hà đứng lặng một bên thấy nàng khóc rất thương tâm, không khỏi hảo tâm nhắc nhở nói, “Tĩnh Huyền Phong có lẽ là trúng độc, bỗ vương còn chưa động thủ hẩn liền gục xuống...” Lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên đứng lên một phen túm lấy ngực Nhiễm Nhượng Hà, ” Hung thủ giết người! Lấy nhiều khinh ít thì có gì quang vinh? ! Mau đền mạng cho ta! ——” Cổ Tiểu Tiểu như phát điên loạn đánh loạn đá Nhiễm Nhượng Hà, thủ hộ binh lính chung quanh thấy Cổ Tiểu Tiểu hành vi bất kính muốn tiến lên ngăn trở, nhưng đầu ngón tay Nhiễm Nhượng Hà lại giương lên mặc nàng phát tiết... Hẩn trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nếu hẩn chết trận sa trường, nhóm nữ nhân của hẩn, sẽ đối đãi với hung phạm như thế nào.

“Bỗ vương có thể cứu Tĩnh Huyền Phong, nhưng phải dùng mạng của người trao đổi “

“Lấy đi! Mạng của ta lại không đáng giá tiền, chỉ cần người cứu được hẩn! Mạng nhỏ của ta chính là của người!” Cổ Tiểu Tiểu đứng lặng tại chỗ ngẩng đầu, nàng nhắm chặt hai tròng mắt chờ đợi tử vong... Nàng thậm chí một chút cũng không sợ chết, trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ vì một người nam nhân mà hi sinh tánh mạng, có lẽ đó chỉ là cảm tình không đủ thâm... Giờ phút này, nàng xác định mình thực yêu Tĩnh Huyền Phong, có thể không oán không hối hận vì hẩn trả giá hết thảy... Về sau nàng cũng sẽ không có tư cách nói nữ nhân khác rất ngốc rất si tình, quả thực “Yêu” là thức không thể kiềm chế. *(Yunho hun ta 1 cái ta chết cũng cam lòng, ai chứ ta là đưa đỡ người ta cũng mặc kệ, hắc hắc)*

“Đại nam nhân đã nói được thì làm được, người phải cứu Tĩnh Huyền Phong, chém đi ——” Cổ Tiểu Tiểu thấy chết không sờn gờ cổ lên, đem vị trí tốt nhất bày ra trước mặt Nhiễm Nhượng Hà.

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng không có chỗ nào tỏ ra sợ hãi, gờ lên bảo kiếm bỏ về phía cổ của nàng, kiếm phong sắc bén lướt qua làn da Cổ Tiểu Tiểu... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy cổ chợt lạnh lạnh, ngay sau đó một cỗ chất lỏng nóng bỏng chảy tràn qua da, nàng nhanh nhú đầu mi, đây chính là nỗi sợ hãi trước khi chết... Nàng không dám nâng tay lên chạm vào miệng vết thương, có lẽ nàng là nên ngã nhào xuống mặt đi? Nàng giằng co bất động, chính là không hiểu bản thân mình vì sao vẫn còn có thể tự hỏi, một khắc trôi qua, cũng chỉ có một chút đau, hoàn hảo... Này cho dù hối hận hẩn là cũng không còn kịp rồi đi? Cổ Tiểu Tiểu không khỏi mím

cười, cũng không biết chính mình khi nào thì yêu thương Tĩnh Huyền Phong, lần đầu tiên yêu đương liền như vậy liều mạng, ha ha, không đúng! Nếu nói nghiêm túc ra thì còn chưa có chính thức bắt đầu yêu thương lưu luyến lẫn nhau a...

Nhiễm Nhưộng Hà dứt kiếm vào vỏ... Nữ nhân trong mắt hấn chẳng qua chỉ là dùng ngoạn ở trên giường, tựa hồ cũng không cho rằng các nàng đối mặt với tử vong sẽ có biểu hiện đặc biệt gì, hôm nay nhìn thấy biểu hiện xuất sắc của Trần Nam Vương phi, hấn quả thật đối nữ nhân có một chút đổi mới.

Kỳ thật, khi Tĩnh Huyền Phong trúng độc ngất, hấn cũng đã đánh mất ý niệm liều chết chiến đấu ở trong đầu, hấn Nhiễm Nhưộng Hà—— quốc vương Bắc Duyên quốc, không cần phải dựa vào may mắn mà thắng đối thủ, hơn nữa xem tình huống trúng độc nghiêm trọng của Tĩnh Huyền Phong, theo phán đoán của hấn đại khái mạng sống cũng không kéo dài được bao lâu nữa, hấn còn chưa ngóc đầu nổi mạt danh kì diệu bị người ta gán cho tội danh có lẽ có, nếu Tĩnh Huyền Phong sớm hay muộn cũng sẽ chết, hấn cũng không cần tiếp tục so đo.

Nghĩ vậy, hấn mệnh lệnh nói, “Đem Tĩnh Huyền Phong để tại trên đường lớn Hán quân đi qua, sau khi chắc chắn Hán quân phát hiện hấn hãy quay về phục mệnh bổn vương”

Binh lính Bắc Duyên quốc tuân lệnh đem Tĩnh Huyền Phong bất tỉnh nhân sự nâng lên lưng ngựa, sau đó kéo cương ngựa hướng biên cảnh đi đến ——

Khi Nhiễm Nhưộng Hà quay lại, phát hiện Cổ Tiểu Tiểu khoe môi vẫn đang nhếch lên một tia mỉm cười như trước bất động, miệng nàng còn nói nhỏ vì sao còn chưa chết, vì sao vẫn còn có tri giác? ... Nhiễm Nhưộng Hà nhẹ giọng cười, hấn chính là dùng lưỡi dao sắc bén lướt nhẹ qua cổ nàng mà thôi, nữ nhân này ngay cả miệng vết thương sâu cạn đều phân không rõ ràng, vừa thấy liền biết là một thân kiêu thị quý chưa bao giờ chịu qua thương tổn.

Sau một tiếng nổ”Ầm vang”, dưới bầu trời bắt đầu đổ mưa to, Nhiễm Nhưộng Hà chậm rãi đứng thẳng, ngẩng đầu lên nghênh đón những giọt mưa nhẹ nhàng khoan khoái, Bắc Duyên quốc vẫn coi thủy là điềm lành nhưng mỗi lần mưa xuống... một kiếm của Tĩnh Huyền Phong khiến hấn thống khổ không nói thành lời, chỉ có chính hấn biết được, có chính xác bao nhiêu ban đêm đau đến chết đi sống lại, nhưng giờ phút này, Tĩnh Huyền Phong đã bị trừng phạt, tựa hồ thù hận trong lòng dần dần theo mưa mà nguôi dần đi.

Mưa mãnh liệt rơi trên người Cổ Tiểu Tiểu, nàng theo bản năng xoa xoa mặt... Ai? Đầu vẫn còn trên cổ a.

Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên thấy thân mình được nhẹ nhàng kéo dậy, tiếp theo được đặt ngồi ở trên lưng ngựa, nàng mừng rỡ xoay người, sờ lưng tung ở trên vạt áo Nhiễm Nhưộng Hà... Sau khi xác định nam nhân này không phải là Tĩnh Huyền Phong, nàng lại nhìn không được cô đơn xoay người.

“Bổn vương đã phái người đem Tĩnh Huyền Phong đưa tới chỗ quân Hán, sẽ không nuốt lời”

Cổ Tiểu Tiểu như trút được gánh nặng khẽ thở ra, “Hấn không có việc gì đi? ...”

“Tĩnh Huyền Phong kiêu ngạo ương ngạnh, gây thù hằn bốn phía, có người đã hạ độc hấn trước khi các người gặp bổn vương, còn muốn khởi tử hồi sinh thì phải xem mạng của hấn có bao nhiêu phúc” Nhiễm Nhưộng Hà nói thẳng tình hình.

Cổ Tiểu Tiểu cắn môi dưới tin tưởng vững vàng nói, “Hấn cát nhân thiên tương, tuyệt đối không có việc gì, người nếu không muốn giết ta, để lại ta trở về đi”

“Như thế nào? Nhanh như vậy liền đã quên hứa hẹn?” Nhiễm Nhượng Hà giục ngựa chậm rãi đi trước, bẻ cong sự thật nói, “Bỏn vương nhớ rõ người nào đó từng nói qua, nếu buông tha Tĩnh Huyền Phong liền đem mạng mình đưa cho bỏn vương, mà bỏn vương nguyên bản có thể một đao giết hẳn, nhưng vì để Vương phi Hán nhân làm nô lệ lại nhịn đau thả hẳn, giao dịch này thực công bằng đi?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, nàng thật đúng là cái đứa nhỏ không hay ho!

“Ta hai mắt...”

“Mù, bỏn vương cũng không nói bắt người thêu hoa “

“Ta trừ bỏ ăn cái gì cũng không biết, còn là người mù, tay chân thường xuyên lỏng ngóng này nọ, ta nghĩ trong cung điện của người nhất định không ít đồ cổ đáng giá, vạn nhất chạm vào hỏng rồi lại đau lòng a, ta thật sự rất không thích hợp làm nô lệ” Cổ Tiểu Tiểu khoa tay múa chân biểu hiện chính mình ngốc, quay đầu thương lượng nói, “Một quốc gia chi vương đương nhiên cần tỉ mỉ che chở, ta lại chỉ biết động tay động chân khiến người càng thêm phiền toái, người phải tin tưởng ta, ta này hoàn toàn là vì tâm tình suy nghĩ của người mà lo lắng”

“...” Nhiễm Nhượng Hà nhìn chăm chú nàng lắc nhai cái miệng nhỏ nhắn, giống như nữ nhân vừa rồi liệu mình bảo vệ phu quân, oán giận kích động đã hoàn toàn biến mất, còn nữ nhân trước mắt này chỉ đang vắt hết óc suy nghĩ để cho không bị hẳn bắt làm nô dịch thôi.

Thú vị, nguyên lai Tây Bằng Đinh Luân thích nữ nhân nói nhiều, cũng khó trách, thừa thiếu bù trừ, hẳn trong lòng phán đoán nói.

—— Nhiễm Nhượng Hà hướng hoàng cung đi đến, hẳn cùng với Cổ Tiểu Tiểu sớm cả người ướt đầm, Nhiễm Nhượng Hà đối đãi với Cổ Tiểu Tiểu cũng không dễ dãi như Tây Bằng Đinh Luân, ra lệnh thủ hạ trước đem nàng áp giải vào nhà tù, Cổ Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy tả hữu bị người ta nhắc lên lôi đi. Đợi sau khi Nhiễm Nhượng Hà đi vào cung điện, chỉ thấy một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp ở trong cung điện lo lắng chờ đợi, mà nữ nhân này đó đều là hẳn “Tân hoan cũ yêu” (*kiểu như mới thì tò mò nhưng vẫn không bỏ cũ*).

Nhóm nữ nhân phía sau tiếp trước vội vã tiến lên, Nhiễm Nhượng Hà mâu quang sắc bén đảo qua từng gương mặt xinh đẹp, cũng không lên tiếng hướng dục phòng (*phòng tắm*) đi đến, một đám nữ tử bất an không yên chỉ dám liếc nhau một cái, cũng nhẹ nhàng bước theo, hầu hạ tả hữu.

Nhiễm Nhượng Hà nhảy vào trong bể to, nhóm thê tử đều rút đi quần áo tiến vào, có giúp kì lưng, có giúp gội đầu, có giúp mát xa... Chính là toàn bộ quá trình ai cũng không dám mở miệng nói chuyện, các nàng hiểu biết tính tình Nhiễm Nhượng Hà, hẳn khi trầm mặc cũng có thể ngay sau đó bùng nổ, tùy tiện đưa ra một hai cái vấn đề mặc danh kỳ diệu lập tức khiến người ta á khẩu không trả lời được.

Nhiễm Nhượng Hà chậm rãi mở hai tròng mắt, đột nhiên với tay kéo một vị mỹ nữ đến trước người, sau một trận hôn kích tình qua đi, liền đẩy ra một khoảng bình tĩnh nói, “Người yêu bỏn vương sao?”

Nữ nhân hai má phỉm hồng ngượng ngập nói, “Yêu đến không thể tự kềm chế “

“Nếu luôn miệng nói yêu, kia vì sao còn cho phép bỏn vương cùng với những nữ nhân khác chia xẻ ?” (*anh nì thích bị độc chiếm*)

“...” Nữ nhân ngần ra, tựa hồ chưa bao giờ dám có suy nghĩ không biết lượng sức, vọng tưởng độc chiếm quốc vương.

“Xem ra các người ở chung thực hòa hợp, đều đi ra ngoài đi” Nhiễm Nhượng Hà mỗi một nhắm mắt lại, hậu cung của hắn yên tĩnh như thế, thậm chí chưa bao giờ có người nữ nhân nào dám nói ra một cái từ “không”, hoặc là nói, đối với các nàng tín niệm chính là phục tùng, tựa hồ cùng yêu không quan hệ.

Mặc dù Nhiễm Nhượng Hà anh tuấn cao lớn, nhưng gần vua như gần cọp, cứ lấy tình cảnh nhóm thê tử của Nhiễm Nhượng Hà mà chân thật hình dung, các nàng trong lòng run sợ rời khỏi phòng, sợ đi chậm từng bước sẽ chọc quốc vương giận dữ.

“Đem Trần Nam Vương phi mang lại đây “

“Vâng” thị nữ hầu hạ một bên rời đi “Thỉnh” người.

—— Cổ Tiểu Tiểu còn kịp ngồi yên ổn ở trong nhà tù đã bị thị vệ áp giải qua địa phương khác, nàng mặc cho số phận bĩu môi, không biết Tĩnh Huyền Phong đã gặp được binh lính tiếp ứng, đây là chuyện nàng hiện tại lo lắng nhất.

Cổ Tiểu Tiểu vừa đặt chân xuống, đã thấy sàn nhà ướt sũng mà ngã sấp xuống, nàng nhu nhu mông bị ấn đau, lại sờ sờ nước lạnh lẽo, nguyên lai là gian phòng tắm rửa.

“Bỏn vương không thể gọi một tên nô lệ là Trần Nam Vương phi đi?” Nhiễm Nhượng Hà tâm tình vẫn có chút không tốt.

“Ta gọi là Cổ Tiểu Tiểu” Cổ Tiểu Tiểu bò dậy, nhưng đi được hai bước lại trượt chân, nàng phần hận cởi giày chiến, hài đánh giấc cư nhiên không dùng để đi trong phòng à? ! ... Nàng đem hai giày ném ra xa tám trượng, nhưng ném xong lại có điểm hối hận, tí nữa biết đi bằng cái gì?

... Khi nàng nghe được tiếng nước rầm rầm, mới nghĩ đến một vấn đề càng ác liệt hơn, bạn hữu này không phải là muốn nàng giúp đỡ tắm rửa đi?

Chương 28 : Tiểu nô lệ, đến bóp chân

Nhiệm Nhượng Hà thấy nàng biểu tình thất kinh, đại khái đã nhìn ra suy tư trong lòng nàng, liền nảy lên suy nghĩ làm khó dễ nói, “Tiền về phía trước đi, bốn vương kêu ngừng người liền ngừng “

Cổ Tiểu Tiểu tâm không cam tình không nguyện đứng lên, nàng an ủi chính mình, dù sao nhìn không thấy, cứ coi như đang tắm cho chó cưng Audi là được... Nghĩ vậy, nhưng mỗi bước như đi trên miếng băng mỏng tiến về phía trước từng bước... Nhiệm Nhượng Hà mắt thấy nàng còn hai bước nữa là tới bề nước, mỉm cười chờ xem kịch vui... Đợi đến khi Cổ Tiểu Tiểu đi đến bên cạnh bể, nàng đột nhiên đứng lại, “Còn xa lắm không?”

“Còn chưa tới...”

Cổ Tiểu Tiểu ứng thanh, bước thêm một bước liền “Phù phù” ngã vào vào nước, tiếp theo liền truyền đến tiếng vui cười của Nhiệm Nhượng Hà, Cổ Tiểu Tiểu nổi trận lôi đình trôi lên trên mặt nước, đập mạnh bọt nước về phía phát ra tiếng, “Đùa giỡn một cái người mù vui lắm sao? ! Thật sự là không phong độ!”

Nhiệm Nhượng Hà thấy nàng hai chân đập nước ở phía sau, không khỏi hiếu kỳ nói, “Người cư nhiên biết bơi lội “

“Thiết! Ta còn có chứng chỉ bơi lội lặn sâu a, người muốn để ta chết đuối cũng không dễ dàng như vậy” Cổ Tiểu Tiểu hướng bên cạnh bể bơi đi, lại vừa vặn đứng ở vị trí bên cạnh Nhiệm Nhượng Hà.

Nhiệm Nhượng Hà một tay khoát lên bên cạnh ao, nghiêng đầu nhìn về phía nàng, “Người đã chủ động tới gần, vậy thì mau tắm rửa cùng bốn vương đi “

Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng nói của hân ngay tại bên tai, kinh hô một tiếng hướng bên cạnh lần đi, lại bị một cổ đại lực kéo về tại chỗ, Cổ Tiểu Tiểu dùng sức đập bọt nước hất bắn tung tóe Nhiệm Nhượng Hà, “Người người này nói chuyện thực lưu manh a, ta cảnh cáo người, muốn mạng người thì có một cái, còn tắm rửa thì không có cửa đâu!”

Nhiệm Nhượng Hà thấy nàng coi trọng danh tiết còn hơn mạng sống, đến tốt cùng là nàng đôi Tĩnh Huyền Phong trung trinh như một, hay chỉ là quan niệm truyền thống?

Bất quá, chuyện này lại càng khiến Nhiệm Nhượng Hà nổi lên lòng hiếu kỳ, hân giơ tay ôm lấy đại lưng Cổ Tiểu Tiểu, “Chưa có ai dám mặc xiêm y bản thủ bước vào bể tắm của bốn vương đâu” hân vừa nói vừa ném áo khoác của Cổ Tiểu Tiểu ra ngoài bể... Lập tức một thân thể trắng nõn hiện ra ở trước mắt, Cổ Tiểu Tiểu ôm lấy thân thể chui vào trong nước, lửa giận tận trời mắg, “nam nhân ti bỉ vô sỉ hạ lưu hỗn đản dâm loạn ! Thân thể tiểu cô nãi nãi là để cho người xem sao? Ta nguyện rửa người nửa đời sau cuộc sống không thể tự gánh vác! Người cũng rất không biết xấu hổ ! Thiếu nữ nhân thiếu đến phân thượng này ta thực thương hại cho người —— “

Bao nhiêu từ ngữ vô duyên trong nháy mắt toàn bộ nện xuống rướ xả mình, Nhiệm Nhượng Hà quả thật bị nàng mắg có điểm đau đầu, “Các người nữ tử người Hán đều không có đầu 〰

là Tiểu tử lặn toàn bộ xuống nước, cả đầu cũng ko ngoi lên ý) như vậy sao?”

“Ta chỉ đại biểu cho chính mình, người đừng đã kích toàn bộ như vậy được không? ! Chẳng lẽ ta nói người là lưu manh, nam nhân Bắc Duyên quốc các người liền tất cả đều là lưu manh?”

“Người nữ nhân này, miệng thực không buông tha cho người khác, mà bản vương đối với nữ nhân mềm mại đánh đá thực không hứng thú” Nhiễm Nhượng Hà gặp khó vẫn chưa phát hỏa, nhưng thị nữ một bên sớm đã sợ tới mức hai chân phát run.

Nhiễm Nhượng Hà vẻ mặt ôn hòa đi ra bể, thị nữ tức khắc chạy tiến lên giúp hắt chà lau, hắt liếc mắt nhìn Cổ Tiểu Tiểu một cái, bả vai tuyết trắng không khỏi rơi vào trong mắt, “Tặng cho người tắm rửa, nhớ rõ tắm sạch một chút, tiểu nô lệ...”

“Người là phải đi sao?” Cổ Tiểu Tiểu không xác định nói.

“Ân, nếu người mời...”

“Thỉnh! Đi thông thả không tiến!” Cổ Tiểu Tiểu thiếu chút nữa không nghĩ buột miệng: mau cút!

“Người hôm nay đối bản vương bất kính, bản vương đều nhớ kỹ” Nhiễm Nhượng Hà thay quần áo xong, trước khi rời khỏi dự trước phòng còn ném lại một câu.

“...” Cổ Tiểu Tiểu lộ ra nửa cái đầu vô mục đích hết nhìn đông tới nhìn tây, nội tâm nam nhân này so với lỗ kim còn nhỏ hơn!

————— đợi nàng tắm rửa xong, thị nữ liền thay cho nàng một bộ quần áo thị nữ, mà quần áo Bắc Duyên quốc so với Tây Long quốc còn hở hang hơn, áo phía trên bó sát vào thân mình, váy xuôn dài tới chân, nhưng chính là từ ngực cho tới xương hông đều không che đậy.

Thị nữ cúi đầu nhìn chăm chú cái bụng bằng phẳng của Cổ Tiểu Tiểu, hiếu kỳ nói “Người không có đánh khuyên bụng sao?”

“Các người sẽ không là khoen mũi, khoen bụng, kheon môi đều có đi?” *(ta 90% chắc cái BD quốc này thuộc vùng án độ a)*

Thị nữ không cho là đúng ứng thanh, “Ân, còn có khoen mi, khoen lưỡi... nữ nhân Bắc Duyên quốc coi đeo khuyên là trang điểm a “ *(chả bù VN, ta hồi trước hẳn có 5 cái lỗ trên tai mà còn bị mấy bà giáo lườm tóa khói)*

“...” Bắc Duyên quốc thật là một , Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng khê nhếch, thân thể tóc tai là của cha mẹ cho, không thể tùy tiện thương tổn, mỗi khi tỷ muội lôi kéo nàng đi bám lỗ, nàng đều trả lời như vậy, kỳ thật là sợ đau.

Cổ Tiểu Tiểu cảm giác thị nữ đem một đôi xiềng chân nặng trĩu đóng ở cổ chân mình...”Người dẫn ta quay về nhà tù sao?”

“Không nha, quốc vương muốn người hầu hạ người đi ngủ “

Ở trong khái niệm của Cổ Tiểu Tiểu, đi ngủ chính là ấy ấy, nàng đột nhiên lui về phía sau, kích động kéo xiềng chân “Hi lý rầm” cả vang, “Ta là thê tử của Trần Nam vương, này có phải hay không có điểm quá đáng?”

“Nga, nguyên lai người là thê tử của Trần Nam vương, trách không được...”

“Trách không được cái gì?” Cổ Tiểu Tiểu nghe được trong giọng nói là một bộ đương nhiên, gian nan nuốt nuốt nước miếng, thị nữ cười mà không nói, có lẽ nói, “Trách không được quốc vương đối với người ‘Đặc biệt’ đối đãi “

Cổ Tiểu Tiểu nhớ tới đoạn đối thoại trong khi giao đầu của Tĩnh Huyền Phong cùng

Nhiễm Nhượng Hà, hình như hai người có cừ oán, lại nói Tĩnh Huyền Phong cũng thật là không biết an phận! Chọc một cái lại một cái, hấn nghĩ rằng mình là người bắt tử a? !

Chỉ chốc lát sau, Cổ Tiểu Tiểu như phạm nhân sắp bị tử hình kéo xiềng chân đi vào tấm cung của Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà nằm ở bên giường, nhìn chăm chú vào mắt cá chân bị ma sung đỏ của nàng... Nếu bị Tây Bằng Đinh Luân biết được hấn ngược đãi nữ nhân âu yếm của mình như vậy, nhất định sẽ buồn bực đi, ha ha... Hấn cũng dương tay lệnh thị nữ rời đi ——

Cổ Tiểu Tiểu nghe được thanh âm đại môn đóng cửa, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nàng vì sao lại phải đối mặt với loại trường hợp xấu hổ này? Nàng chẳng qua là cái tiểu người mù tội nghiệp, có cần phải bận rộn như vậy hay không a?

“Tiểu nô lệ, mau bóp chân cho bản vương” Nhiễm Nhượng Hà miễn cưỡng mệnh lệnh nói.

“...” Cổ Tiểu Tiểu nắm chặt hai tay tiến về phía trước, đi a! Ta bóp chết ngươi!

Nàng mò mẫm đi tới bên giường, Nhiễm Nhượng Hà bắt lấy một đôi tay nàng đặt ở trên chân mình, nhắm mắt dưỡng thần nằm xuống, “Bắt đầu đi, bóp đủ hai canh giờ thì có thể nghỉ ngơi...” *(oé, đám suốt 4 tiếng có mà chết à)*

Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi ngồi xồm xuống, giờ một nắm nắm nện mạnh xuống, “Đông!” Một quyền rơi ở trên ván giường...” Ô ô...” Nàng nhu nhu tay bị ăn đau, Nhiễm Nhượng Hà bất đắc dĩ thở dài, “Lại nói tâm tư ngươi rất dễ dàng bị nhìn thấu, tâm hại người tuyệt đối không nên có nga “

Nàng chính là đã quên, mắt mù không nên đấu cùng mắt sáng a!

“Ngươi có phải hay không cùng Tĩnh Huyền Phong có cừ oán?”

“Trừ bỏ người Hán, có ai không có cừ oán với hấn a?”

” Đạo lý cá lớn nuốt cá bé a, mặc dù một cái Tĩnh Huyền Phong ngã xuống, còn có thể có một ngàn một trăm ngàn cái Tĩnh Huyền Phong khác đứng lên!”

“Kỳ thật làm nước phụ thuộc không có gì không tốt, nếu Bắc Duyên quốc có khó khăn, quân Hán sẽ có nghĩa vụ ra mặt bảo hộ” Nhiễm Nhượng Hà có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng nói thẳng.

“Đúng vậy, tựa như cấp xã hội đen giao bảo hộ phí!” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy so sánh không ổn, vừa bóp chân vừa lẩm bầm, “Xã hội đen chỉ cần tiền chứ không bảo vệ người...”

“Ngươi không phải rất hiểu được lí lẽ này sao? Vì sao còn không buông tha cho Tĩnh Huyền Phong?”

... Cổ Tiểu Tiểu đợi trong chốc lát không nghe thấy hấn đáp lại, mà tiếng hít thở đều đều đã truyền ra... Thấy vậy nàng liền vụng trộm lấy tay ra, rón ra rón rén ghé vào bên cạnh giường nghỉ ngơi, chỉ chờ Nhiễm Nhượng Hà tỉnh lại lại tiếp tục làm.

Nàng mỗi một nhắm mắt lại, suy nghĩ đã bay khỏi Bắc Duyên quốc... Không biết Tĩnh Huyền Phong hiện tại thế nào, hy vọng hấn thuận lợi trở lại Vân thành, nếu mọi sự đều ổn, thì hãy mau tới đón nàng về nhà...

————— Khi Tĩnh Huyền Phong tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong xe ngựa, hấn đột nhiên đứng dậy mệnh lệnh mã phu dừng xe, nghe quân sư giải thích, hấn té xỉu ở ven đường, mặt tái xanh, tựa hồ có dấu hiệu trúng độc, nhưng quân sư vì tránh cho nhiều loạn quân tâm

xảy ra đại loạn, đem việc này đè ép xuống dưới, chỉ giải thích qua loa Trần Nam vương mệt nhọc quá độ.

Tĩnh Huyền Phong cấp bách lời theo một chiến mã, vừa muốn giơ roi chạy như bay về hướng Bắc Duyên quốc, chỉ thấy ba vị nguyên soái, quân sư, phó tướng lĩnh đứng chặn trước đầu ngựa ——

Tĩnh Huyền Phong lửa giận tận trời chất vấn nói, “Hay là các người muốn bốn vương mặc kệ Vương phi không để ý? !”

“Vương gia! Người ra lệnh một tiếng chúng ta liền đem Bắc Duyên quốc giết sạch không còn một mảnh giáp, nhưng! Ngài thân mang kịch độc giờ phút này quyết không thể rời đi, càng không thể chỉ huy tác chiến, nếu không bọn thuộc hạ không thể đối mặt với Hoàng Thượng! Không thể đối mặt cùng mấy vạn binh lính cùng ngài đồng cam cộng khổ! Hơn nữa thuộc hạ đã cẩn thận truy tìm ba lần trong vòng phạm vi trăm dặm, quả thật không có dấu hiệu Vương phi, cho nên chỉ có một loại khả năng, Nhiễm Nhượng Hà đem Vương phi mang về Bắc Duyên quốc, mà bằng vào thế lực một hai vạn binh lính bạc nhược của Bắc Duyên quốc, khả năng sẽ không dám bắt lợi đối Vương phi, Vương gia nếu cố ý muốn đi, vậy trước tiên bước qua xác thuộc hạ——” quân sư trong lúc bất đắc dĩ chỉ có thể lấy Hoàng Thượng ra áp chế Tĩnh Huyền Phong, cũng dập đầu ba cái kiên định ngăn trở.

Tĩnh Huyền Phong ánh mắt như cũ ngưng trọng dừng ở trên người tướng lĩnh, yên lặng thật lâu... Nhiễm Nhượng Hà lòng dạ hẹp hòi, tiểu manh nhi chắc chắn nhận hết khi nhục, nữ nhân của hắn bị dày vò ở trong cái vòng luẩn quẩn mưu cầu danh lợi này, hắn sao có thể yên tâm? ! ... Nhưng quân sư nói đúng, hắn một bộ bệnh nhược tùy thời có thể ngất thì đối chiến như thế nào, nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong đề bút viết nhanh một phong mật hàm —— Nhiễm Nhượng Hà, ta Tĩnh Huyền Phong dùng mệnh đổi người.

Hắn đem Trần Nam vương ấn đè lên mật hàm, rồi đưa cho quan viên truyền tin, rồi mới vô lực trèo lên xe ngựa... Tiểu manh nhi, phong ba vừa ngừng, gió lại nổi lên, Tĩnh Huyền Phong ta xin lỗi người, nếu người thực sự không được, vì phụ cùng người ra đi.

Vương cung Bắc Duyên quốc

“Ách! ——” Nhiễm Nhượng Hà nhanh nắm lấy đầu vai từ trong mộng bừng tỉnh, cái trán chảy ra từng giọt từng giọt mồ hôi, đầu tới mức run nhè nhẹ... Mỗi khi đêm khuya chuyển lạnh, hắn liền bắt đầu ần ần đau, mà sau một hồi mưa to khiến nhiệt độ càng xuống thấp, chỗ vết thương cũ ở xương quai xanh lại phát tác mãnh liệt hơn, cứ vậy mỗi một lần đau hắn liền càng hận Tĩnh Huyền Phong thêm một phần.

Cô Tiểu Tiểu bất tri bất giác trong lúc mơ màng, nghe được tiếng rên rỉ thống khổ, nàng nhu nhu mí mắt ngồi dậy, không khỏi dò hỏi, “Nhiễm Nhượng Hà? Người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nhiễm Nhượng Hà không muốn để cho người ta nhìn thấy một mặt yếu ớt của chính mình, cho nên trong tâm cung không sắp xếp người hầu hầu hạ... Toàn tâm đau đớn làm hắn cơ hồ muốn ngất, hắn nắm chặt bả vai, gian nan bò dậy, đi lại tập tễnh tìm kiếm được giảm đau, loại dược này chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được tận gốc, nhưng ít nhất cũng có thể giảm được một ít đau đớn.

Cô Tiểu Tiểu nghe được thanh âm vật nặng rơi xuống đất, lui lui bả vai tựa vào bên giường không lên tiếng... Cứ nhiên phát ra thanh âm giãy dụa thống khổ quái dị như vậy, bạn

hữu này có phải đang biến thân? Người sói? Thú ký sinh? Dị hình? ...

“Giúp... Giúp ta lấy được... Ngăn kéo thứ ba... trên cùng” Nhiễm Nhượng Hà cuộn mình lại, hữu khí vô lực xin giúp đỡ.

“Ân? ... Người hít thuốc phiện?” Cổ Tiểu Tiểu vừa đứng dậy vừa tới gần hướng thanh âm hắt phát ra, đợi sờ soạng đến thân hình Nhiễm Nhượng Hà, mới sờ lên tủ gỗ bên cạnh hắt dò dẫm, sau khi kéo rangăn kéo thứ ba lại đụng đến một cái hộp gỗ, Nhiễm Nhượng Hà đáp nhẹ xem như trả lời, Cổ Tiểu Tiểu lấy ra cái hòm kia đem đặt ở trong tay hắt, thiết tình thành ý nói, “Hãy quý trọng sinh mệnh mà rời xa thuốc phiện” mà Nhiễm Nhượng Hà đau tới hai tay run run, hao hết khí lực mới mở được hộp gỗ, lại phát hiện được đã ăn hết... Hắt ảo não ném hộp gỗ ra xa... Con đau lại tràn đến mãnh liệt hơn thắm tới tận xương tủy, lan khắp từng cái lỗ chân lông.

Cổ Tiểu Tiểu mặt không chút thay đổi ngồi ở bên cạnh hắt... nhưng trong lòng thật ra rất vui, nên ai bảo người ngược đãi người tàn tật, ai bảo người muốn hại Tĩnh Huyền Phong, tâm tư hại người là không thể có nga, những lời này trả lại cho người! *(Tiểu tử, còn ở đó nói xấu Nhiễm ca, ta liền ... ko viết hoa tên tử =”=)*

... Một lát sau, Cổ Tiểu Tiểu bên tai như trước truyền đến tiếng rên rỉ nhỏ vụn, nàng tò mò khời mào mi, “Nghịên thuốc thực nặng”

“Đau muốn chết...” Nhiễm Nhượng Hà rốt cuộc kiên trì không được, nắm lấy góc váy Cổ Tiểu Tiểu kêu ra tiếng, Cổ Tiểu Tiểu mâu trung cả kinh, không cần nghĩ ngợi sờ lên cánh tay hắt, run rẩy kịch liệt làm cho lòng nàng hoảng hốt, nàng nhất thời co rút lại ngón tay thôi lui về phía sau... Có phải sinh bệnh hay không a, nhưng đừng chết a, nếu không nàng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Người tới...”

“Không cho phép kêu! ...” Nhiễm Nhượng Hà gian nan há mồm hô hấp, mà mỗi lúc hít vào lại càng phát ra đau đớn.

Cổ Tiểu Tiểu che miệng lại vụng trộm thở, nàng có thể cảm thấy Nhiễm Nhượng Hà giờ phút này cực kì thống khổ... Còn không cho nàng gọi người, người này cũng thực biến thái đi, chẳng lẽ thà để cho nàng chịu tiếng xấu thay người khác cũng mặc kệ mình đau tới chết sao? !

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu nắm chặt tay đi đến bên người hắt, nổi lên ý niệm cứu ngựa chết thành ngựa sống nghiêm túc nói, “Nói cho ta biết làm sao đau, ta có lẽ có biện pháp giúp người “

Nhiễm Nhượng Hà suy yếu vô lực nhắm hai mắt, chậm rãi đem tay nàng đặt lên chỗ xương quai xanh... Cổ Tiểu Tiểu hít thật sâu, nếu là đau đầu, chỉ cần ấn huyệt thái dương liền được, nhưng Nhiễm Nhượng Hà lại là đau ngực, nàng bình ổn hô hấp, sờ soạng đến chính giữa xương ngực hắt, đợi đến khi chạm vào vị trí huyệt đàn trung mới dùng ngón cái ấn xuống... huyệt đàn trung là huyệt giảm đau, nhưng cũng không thể loạn châm cứu bởi là tử huyệt, nếu châm cứu huyệt này, sẽ xuất hiện dấu hiệu tứ chi chết lạng, có điểm giống với thuốc tê.

Một khắc sau

... Nhiễm Nhượng Hà mơ hồ cảm thấy cảm giác đau đớn đang dần dần yếu bớt, hô hấp cũng trở nên càng ngày càng thông thuận, hắt lòng còn sợ hãi nằm ở trên sàn, cái loại đau đớn vừa rồi quả thực sống không bằng chết, hắt suýt nữa rút đao ra cho xong hết mọi chuyện... Nghĩ vậy, hắt không khỏi nhìn về phía biểu tình cẩn thận tỉ mỉ của Cổ Tiểu Tiểu, nàng quý trên

mặt đất, cố gắng ấn mạnh lên ngực hấn, mang theo một tia lo lắng.

Mà nàng chỉ ấn một chút liền đẩy dần đau đớn, quả thực đã xem thường vị Trần Nam Vương phi này.

=====

Chương 29 : “Đổi thoại” kích động lòng người

“Đã không còn đau nữa” Nhiễm Nhượng Hà hô hấp dần dịu đi.

“Vây là tốt rồi” Cổ Tiểu Tiểu thở nhẹ buông ngón tay, nàng vừa rồi chính là thử ấn theo sở học châm cứu mạch của “Cổ Tiểu Tiểu” một lần, lại nói phương thức trị liệu bằng huyết vị thật sự là sâu không lường được a, cứ nhiên lại dùng được.

Năm nghìn năm qua, thuật châm cứu được tiến hành theo chất lượng, đời đời tương truyền, có thể nói là tuyệt học gia truyền, mà thuật trị liệu châm cứu cho tới bây giờ, đã được người ta nghiên cứu một cách sâu hơn, có thể xác định được tổng cộng một trăm sáu mươi năm huyết phân bố trên cơ thể người. Bất quá, “Cổ Tiểu Tiểu” mặc dù biết rõ châm cứu huyết vị nhưng vẫn có một chút không muốn để người khác biết rõ các huyết vị, hoặc là nói, các lang trung, ngự y không dám mạo hiểm chữa bằng huyết vị, bởi một khi châm cứu bị lệch khỏi quỹ đạo dù chỉ một chút, phương pháp cứu người trong nháy mắt liền biến thành vũ khí giết người sắc bén.

Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi, nói trắng ra là, “Cổ Tiểu Tiểu” là thuộc loại thầy thuốc đặc biệt, y thuật cao siêu nhưng tính nguy hiểm cực cao, người được trị liệu cùng người trị liệu tương đối mà nói đều quá mạo hiểm.

“Người mới vừa rồi là dùng vu thuật?” Nhiễm Nhượng Hà không thể dùng lễ thường đi lý giải loại hiện tượng thần kỳ này.

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời dựng thẳng hai ngón tay ở trước mũi, giả dạng động tác đang thu hồi pháp lực, “Đúng vậy! Ta chính là vu bà, người còn dám đối ta đến kêu đi hét, ta liền thì thầm nguyên rửa cho người tay chân đều bị rút gân.

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng cười, “Trời biết, đất biết, người biết, chuyện đêm nay đừng truyền ra ngoài” hắt cánh tay lơ đãng đụng tới mái tóc dài của Cổ Tiểu Tiểu, liền thuận tay cuốn một lọn tóc ở đầu ngón tay thương thức... Nói, chuyện này thực có chút châm chọc, làm hấn bị thương là Tĩnh Huyền Phong, người cứu hấn lại là thê tử của Tĩnh Huyền Phong, người phóng hỏa lại là người cho nước, hấn trầm trầm khí, nhẹ nói, “Cám ơn...”

Cổ Tiểu Tiểu đắc ý vênh vảo nhếch miệng cười, “Người vừa rồi là bị bệnh gì a? Kia lên cơn thực dọa người “

Nhiễm Nhượng Hà trầm tư một lát, hơi ngồi dậy dựa lên tủ gỗ, nắm tay Cổ Tiểu Tiểu đặt lên miệng vết thương, thẳng thắn nói, “Vết sẹo này tra tấn bản vương ba năm, mỗi khi thời tiết chuyển lạnh sẽ phát tác, xem người này tiểu vu bà có thể có biện pháp trị dứt điểm hay không”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, lòng thương hại bắt đầu loạn tràn ra... Nàng nghiêm túc còn thật sự sờ sờ lên vết sẹo, giờ phút này, nàng muốn dùng thủ pháp trị liệu chuyên nghiệp của Cổ ngự y giúp bệnh nhân “Chẩn đoán bệnh” ... Cổ Tiểu Tiểu không khỏi hơi hơi nhíu mi, “Hình như bị thương rất nghiêm trọng...” Nàng vừa nói vừa di tay về phía trước dò xét, “Ta ấn đến chỗ nào nếu đau nhức, người liền lên tiếng “

Cổ Tiểu Tiểu ấn lên từng huyết vị trong trí nhớ, Nhiễm Nhượng Hà cũng ngoan ngoãn phối

hợp, chỗ nào cảm thấy đau nhức hần liền nói cho Cổ Tiểu Tiểu, bất quá, Nhiễm Nhượng Hà mâu trung xẹt qua một tia ngạc nhiên, một vị manh nữ, cư nhiên có thể chuẩn xác tìm được vị trí nàng cần tìm, hơn nữa còn cẩn thận hỏi hần có cảm giác ra sao, này thoát nhìn tựa hồ có chút ly kỳ.

... Cổ Tiểu Tiểu trầm mặc không nói, giờ khắc này nàng động tác thành thạo giống như “Cổ Tiểu Tiểu” hồi hồn, nàng lại bắt mạch cho Nhiễm Nhượng Hà, phát hiện hần tâm mạch hơi thở không ổn định, khi nàng kiểm tra bệnh tình xong, chính mình cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc... Cổ Tiểu Tiểu tạm dừng thật lâu, rốt cục dựa theo kết quả chẩn đoán của “Cổ Tiểu Tiểu” trình bày, “Đao chém ở trên chỗ cách tim một tấc năm, xuyên qua xương bả vai, nếu lúc ấy người hoặc là những người khác không vội vã rút kiếm ra khỏi cơ thể, sẽ không tạo thành vết thương nặng như vậy, nói ngắn gọn, chỗ xương gãy không phục hồi tốt, hình thành tật, cũng chính là gai xương, còn miệng vết thương lớn hay nhỏ không quan hệ “

Nhiễm Nhượng Hà có chút rung động nhìn chăm chú vào Cổ Tiểu Tiểu, đúng là hần trước kia trong lúc giận dữ liền rút đao ra... Chẩn đoán của nàng thật khiến người ta kinh ngạc không thôi... Nhiễm Nhượng Hà đột nhiên ôm lấy vòng eo Cổ Tiểu Tiểu dán tại ngực mình, Cổ Tiểu Tiểu không rõ cho nên ngẩng đầu, không cần nghĩ ngợi nói, “Ta cam đoan sẽ không nói ra ngoài, người đừng giết người diệt khẩu?”

“Người có biết, một kiếm này là ai tặng cho bốn vương không...” Nhiễm Nhượng Hà trêu chọc mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt Cổ Tiểu Tiểu, lần đầu thấy rõ dung mạo nữ nhân này... Nhiễm Nhượng Hà thích nữ nhân có trí tuệ, không ngờ là sau một phen nói chuyện với nhau lại bỗng nhiên có cách nhìn nhận mới về nàng, giờ phút này, tựa hồ cảm thấy nàng ngũ quan xinh xắn lộ ra vài phần linh khí.

Cổ Tiểu Tiểu tựa hồ nghe ra được ẩn ý, một kiếm này tám phần chính là việc tốt của Tĩnh Huyền Phong, trách không được Nhiễm Nhượng Hà đối Tĩnh Huyền Phong hận thấu xương, cẩn thận ngấm lại cũng đúng, ba năm hầu như ngày nào cũng bị đau đớn dày vò, cho dù không tự sát nhưng cũng đau đớn chỉ còn nửa cái mạng.

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng không trả lời, nhưng theo thần sắc của nàng chắc cũng đoán được thủ phạm là ai, hần thần nhiên lộ vẻ tươi cười, “Người có thể giúp bốn vương trị bệnh tận gốc sao?”

Cổ Tiểu Tiểu nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi lâu, cũng ngoáy ngoáy lỗ tai khó xử nói thào, “Tục ngữ nói, chết từ té không bằng còn sống, ta không muốn làm tội phạm giết người”

“...” Nhiễm Nhượng Hà tựa tiêu phi tiêu nhếch môi, “Ý của người là, có biện pháp?”

“Ta có thể ngấm lại, nhưng trong loại tư thế ái muội không rõ ràng này, ta thật sự không có biện pháp nghĩ thông” Cổ Tiểu Tiểu nói bóng nói gió đẩy ngực hần ra... Nhiễm Nhượng Hà giật mình, giờ mới phát hiện tư thế chính mình có chút không ổn, hần liền xoay người đem áp nàng ngã xuống đất mặt, cúi đầu dán tại tai nàng thần nhiên nói, “Vậy loại tư thế này thì sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ở trong lòng thâm rướ một trăm lần, “Uy ! Ta vừa cứu người, người cứ như vậy đối đãi với ân nhân cứu mạng a?”

Nhiễm Nhượng Hà không thềm phủ nhận nhún nhún vai, “Ồ Bắc Duyên quốc, cách đối đãi tốt nhất với nữ nhân là để nàng trở thành người của ta, nga, Trấn Nam Vương phi cũng không cần cấm y ngọc thực, nhưng bốn vương năng lực có hạn, vì báo đáp Trấn Nam Vương phi, chỉ có thể lấy thân đền đáp”

“...” Còn có chỗ nào biến thái hơn nữa hay không? !

“Không cần khách khí như vậy, tâm ý của người ta nhận, ha ha...” Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hân lòng bàn tay ấm áp kề sát ở bên hông chính mình, mà quần áo Bắc Duyên quốc lại vốn có nhiều chỗ hở hang!

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng thần sắc kích động, tiếp tục trêu chọc nói, “Bốn vương cũng không ghét bỏ người đã gả cho người khác, người cũng đừng ra vẻ rụt rè ...” Lời còn chưa dứt, Nhiễm Nhượng Hà cúi đầu định hôn lên môi của nàng, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu vội vàng che cái miệng của hắn, thất kinh nói, “Van cầu người ghét bỏ ta đi! Lại nói đến ta còn ghét bỏ chính mình, ta vừa không có đáng người vừa không có diện mạo lại còn là tàn hoa bại liễu —— “

“...” Nhiễm Nhượng Hà thất thanh cười khẽ, chưa bao giờ nghe qua có nữ nhân tự hạ thấp giá trị con người mình như vậy, hắn đương nhiên sẽ không chạm vào nữ nhân này, dù sao cũng là nữ nhân Tây Bằng Đình Luân yêu thích, bọn họ về mặt tình cảm vẫn là bằng hữu.

Cổ Tiểu Tiểu mò mẫm bên cạnh cọ cọ, cảm giác Nhiễm Nhượng Hà vẫn chưa ngăn cản, nàng lén lút bò qua tay hắn, nhưng đi được vài bước lại bị một cổ đại lực bắt lấy cổ chân kéo về phía sau, Cổ Tiểu Tiểu quỳ rạp trên mặt đất, nhất thời vươn “Miêu thảo” bám ở trên nền, hô to, “Ta giúp người chữa bệnh là được rồi đi? ! Chỉ cần người cách xa ta ra một chút! —— “

Nhiễm Nhượng Hà không thềm đáp lại kéo cổ chân nàng tới bên cạnh mình, hắn chẳng qua là muốn giúp nàng cởi xiềng chân, làm gì kích động như vậy?

Nhiễm Nhượng Hà thuận miệng còn dùng một câu châm chọc “Nhát gan sợ phiền phức bốn nữ nhân” bằng Miêu ngữ, rồi mới buông lỏng hai chân của nàng ra... Cổ Tiểu Tiểu nhất thời lùi về chân tường ngồi, khó chịu nói, “Người khẳng định là đang mắng ta! Đừng tưởng rằng chỉ có mình người biết ngoại ngữ a, nếu muốn ta sẽ nói một ngụm tiếng Anh Luân Đôn lưu loát chính tông cho người nghe, trăm ngàn lần đừng ép ta! —— “

Nhiễm Nhượng Hà ngẩn ra, nói thẳng, “Lợi hại, cư nhiên nhìn thấu tâm ý bốn vương, a “

Cổ Tiểu Tiểu kiêu ngạo hừ một cái, “Nội tâm nhỏ nhen xấu xa ai mà không biết? Ta thường xuyên ở sau lưng người khác làm loại hành động không hợp pháp này, hơn nữa ta cũng biết nói một hai câu Miêu ngữ của các người a, khụ khụ...” Cổ Tiểu Tiểu nhớ tới mấy lời “Thô tục” (*khô, tỏ tình mà bị coi là thô tục*) mà Tây Bằng Đình Luân nói với nàng trước khi chia tay, liền tặc tặc cười, hắng giọng nói, “Thịt... Giáp... Mô... Sáp, khoa, đánh, ngôn! Đúng hay không? ——

Nhiễm Nhượng Hà khóe miệng cứng đờ, không khỏi cao thấp đánh giá Cổ Tiểu Tiểu một phen, cũng không chắc chắn nói, “Người muốn nói: wei jia mo? ... chan ra k hun? ...”

“Không sai biệt lắm đi, hoàn giáp mô, thịt giáp mô còn không phải đều giống nhau, ta lợi hại không? Hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu nghe thanh âm trầm thấp của hắn, hình như có chút giật mình khi bị mắng bằng chính ngôn ngữ của mình, oa ha ha, sượng ——

“Ta yêu người “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, “Đại ca! Người không cần trực tiếp đi như vậy? Yêu là chỉ cần để ở trong lòng thôi!”

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng cười, ngồi xôm bên người nàng, cố ý kéo dài nói, “Thực sự, ta rất yêu người “

Cổ Tiểu Tiểu hai tay che mặt, thật quá ngượng ngùng nha, lần đầu tiên có nam nhân bày tỏ công khai như vậy, một lần đã đành còn nói tới tận hai lần, người ta rất xấu hổ a... Hắc hắc... Nếu ba chữ “Ta yêu ngươi” là từ miệng Tĩnh Huyền Phong nói ra, nàng có thể bị phun máu mũi hay không a? A a uy ... Hảo muốn nghe hảo muốn nghe... (*ta ngất =*))~)

Nhiễm Nhưộng Hà thấy nàng bùm mặt cười đến bả vai cũng run run, “Ngươi là đang hưng phấn chuyện gì, không bằng chia xẻ một chút” (*ca hồng thế*)

Cổ Tiểu Tiểu xấu hổ không được tự nhiên xoay mặt vào góc tường, vuốt ve làn váy, mân mím môi “Ngại ngùng” trả lời, “Tuy rằng ta không thích ngươi, thậm chí còn thấy ngươi thực phiền, nhưng ba chữ ‘Ta yêu ngươi’ này nghe qua thực là làm cho người ta kích động, hắc hắc, ngươi đừng để ý ta, ta đang hưởng thụ...”

“...” Nhiễm Nhưộng Hà dở khóc dở cười hừ nhẹ, xem ra Trần Nam Vương phi vẫn là thật sự non nớt, cứ nhiên nghe có ba chữ này cũng có thể hưng phấn thành như vậy, hẳn không khỏi vội ho một tiếng, giải thích nói, “wei jia mo trong tiếng Miêu có nghĩa là ta yêu ngươi, chan ra k hun trong tiếng Thái cũng có nghĩa là ta yêu ngươi, hai câu này hình như là ngươi nói cho bốn vương nghe trước...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời thu hồi trạng thái điên loạn, nàng kinh hô một tiếng che đôi môi, nguyên lai Tây Bằng Đình Luân là tỏ tình với mình a? Nguyên lai Tĩnh Huyền Phong cũng không đổ oan Tây Bằng Đình Luân “Tâm mang ý xấu”, nguyên lai bọn họ trong lúc đó thật sự... Có “Gian tình” ?

Cổ Tiểu Tiểu lại kinh hô một tiếng xoay người, “Vĩnh hằng chi tâm, ngươi có nghe nói qua?”

Nhiễm Nhưộng Hà ứng thanh, “Ngươi còn biết vĩnh hằng chi tâm? Vòng cổ kia đại biểu cho tình yêu trung trinh không thay đổi”

“A? !” Cổ Tiểu Tiểu mê mang, nàng chính là cảm thấy bảo thạch kia vô giá, nàng sợ Tĩnh Huyền Phong cướp mất đồ quý, còn vụng trộm giao cho quân sư bảo quản, còn có lão rùa thần, đều ở chỗ của quân sư... Thật không nghĩ tới a, nếu đã có ý nghĩa này, nàng phải đem vòng cổ trả lại cho Tây Bằng Đình Luân, nếu không Tĩnh Huyền Phong còn không đem Tây Long Quốc xan thành cỏ dại.

“Vĩnh hằng chi tâm, sẽ không ở trong tay ngươi đi?”

“Không không không! Ta chỉ là hỏi một chút...” Cổ Tiểu Tiểu kích động chột dạ mạnh mẽ lắc đầu, nàng trái lo phải nghĩ như thế nào cũng không ngời Tây Bằng Đình Luân lại có tâm tư vậy.

Nhiễm Nhưộng Hà nhìn chăm chú biểu tình quái gở thay đổi liên tục của nàng, chần phần mười cũng đoán ra nguyên nhân trong đó, nàng khẳng định là không ngờ bản mình sẽ có mị lực lớn như vậy, thế nhưng hấp dẫn được tên Tây Bằng Đình Luân trầm mặc ít lời kia, bất quá, nhìn từ góc độ nào đó, Trần Nam Vương phi quả thật có chút khác hẳn với người thường, ít nhất về phương diện chẩn đoán bệnh tình này, quả thật làm hẳn giật mình không nhỏ.

“Bốn vương cùng Tây Bằng Đình Luân là bằng hữu”

“A? !” Cổ Tiểu Tiểu giật mình hét to, “Ngươi sẽ không ném ta qua Tây Long Quốc đi?”

“Nguyên bản có ý này, nhưng phải đợi ngươi chữa khỏi bệnh cho bốn vương rồi mới quyết định, bốn vương tâm tình tốt lắm, có lẽ nếu cao hứng sẽ thả ngươi...”

“Không thành vấn đề! Tục ngữ nói, chậm mà chắc, ta đã nhận thì sẽ cam đoan, tỉ mỉ giúp

ngươi chữa bệnh!” Cổ Tiểu Tiểu vỗ vỗ ngực cam đoan, tuy rằng biết có người thích mình thực vui vẻ, Tây Bằng Đình Luân cũng thực sự ôn nhu, nhưng trong lòng nàng chỉ có một Tĩnh Huyền Phong cảm thú không bằng, nàng lắc lắc đầu chấp nhận sự thực, nàng quả thật có khuynh hướng tự ngược a.

=====

Chương 30 : Một cái chuyện xưa “cảm động”

Buổi trưa hôm sau, Nhiễm Nhượng Hà lúc này mới mơ màng tỉnh lại, hần nghiêng đầu nhìn về phía giường Cổ Tiểu Tiểu đang nằm, nàng hiển nhiên ngủ không thoải mái, nhưng có vẻ ngủ rất say, Nhiễm Nhượng Hà không khỏi dương môi cười, cư nhiên còn có thể ngủ được.

Sau giữa trưa ánh nắng chiếu lên làn da trắng nõn, Nhiễm Nhượng Hà tò mò sờ sờ cánh tay nàng, làn da non nót giống như của hài đồng, vì sao phơi nắng lại không đen không bỏng rát a? ... Hần âm thầm quyết định, ngày mai sẽ đem nàng đặt ở dưới ánh mặt trời phơi nắng.

(ca đang chơi búp bê ak?)

Cổ Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng xoay người, nhất thời “Phù phù” một tiếng ngã nhào xuống đất, Nhiễm Nhượng Hà nghĩ nàng nhất định tỉnh lại, nhưng không ngờ Cổ Tiểu Tiểu cư nhiên vẫn ôm chăn ngủ tiếp... Kỳ thật, nàng tối hôm qua trắng đêm không ngủ phân tích một chút nguyên nhân Tây Bằng Đình Luân đối nàng hữu tình, nhưng nghĩ nát óc cũng không hiểu được, tự nhiên làm nàng lãng phí tài nguyên trí não vốn không có nhiều.

“Quốc vương, quân Hán đưa tới một phong mật hàm” thị vệ tất cung tất kính trình lên.

Nhiễm Nhượng Hà khóe miệng chột tất tiếp nhận thư... Sau khi lướt qua thư, ánh mắt tò mò lại tìm lòng không đậu dừng ở trên người Cổ Tiểu Tiểu, nữ nhân này thực sự có chỗ nào hơn người thường sao? Cư nhiên làm hai nam nhân nổi tiếng giống như bị ma quỷ ám ảnh không tiếc hy sinh sinh tính mệnh cứu giúp? Hần thật là có chút khó có thể tin .

Suy nghĩ còn chưa dừng lại, một thị vệ khác đã đi vào trong điện, “Quốc vương Tây Long quốc giá lâm, giờ đang ở phòng tiếp khách chờ ngài “

“Bỏn vương tức khắc đi qua” Nhiễm Nhượng Hà nhẹ thở dài, Tây Bằng Đình Luân tin tức thực linh thông, việc này nhất định là vì người hần yêu mà đến.

Thị nữ giúp Nhiễm Nhượng Hà đổi hảo quần áo, hần đi được vài bước lại nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu vẫn còn đang mê man, liền qua ngòai xỏm xuống, trong thần sắc mang theo vài phần xem kịch vui lay lay nàng, “Cổ Tiểu Tiểu, tình nhân ngươi đến đây, có muốn cùng bỏn vương đi gặp không?”

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa nước miếng bên khóe miệng, mơ hồ nói, “Tĩnh Huyền Phong tới đón ta sao? ...”

Nhiễm Nhượng Hà hai tay hoàn ngực nói, “Trong lòng ngươi chỉ có một mình Tĩnh Huyền Phong thôi sao? Lời này nếu để cho Tây Bằng Đình Luân nghe được sẽ chịu nhiều thương tâm a”

“Tây Bằng Đình Luân đến đây? ! ——” Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên ngòai dậy, nhất thời cùng trán Nhiễm Nhượng Hà tạo ra “vô vàn tinh tú lấp lánh”, hai người đồng thời phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, một người ôm trán ngã xuống giường, một người ra sức nhu nhu, “Ngươi nữ nhân này vì sao luôn lao thẳng về phía trước ? Một chút cũng không ôn nhu!” Nhiễm Nhượng Hà vừa nói vừa nắm tay lướt qua đầu nàng——

“Ta chưa nói đầu ngươi cứng hội làm vỡ đầu người khác sao, ngươi nếu không đứng gần

ta như vậy, thì sao có thể va mạnh thế được? !” Cổ Tiểu Tiểu đau tới rớt nước mắt, cái trán nháy mắt sưng đỏ thành một mảng, Nhiễm Nhượng Hà thấy thế, vui sướng khi người gặp họa cười, “Người mặt mày hốc hác, chốc nữa bị người tình nhân nhìn thấy lại trách cứ bỗ vương chiếu cố không chu toàn “

“Quốc vương... Trán ngài... Cũng...” Thị vệ hảo tâm giờ gương đồng lên.

Nhiễm Nhượng Hà nhìn chăm chú ” chỗ sưng đỏ” trong kính, tươi cười dần trở nên méo xẹo, liền rửa thắm một tiếng, thật sự tức giận còn bất bình nói, ” Tướng mạo anh tuấn của bỗ vương bị người làm hỏng!”

Cổ Tiểu Tiểu vỗ tay cuồng tiếu, “Ha ha ha, người sao không tiếp tục đắc ý a, người mau cười tiếp đi nha... Người chưa từng nghe qua một câu, cười người hôm trước, hôm sau người cười sao ... Ha ha...”

“...” Nhiễm Nhượng Hà không thèm nghe nàng đắc ý cái gì, tức giận kéo cổ tay nàng hướng ngoài cửa tha đi, muốn mặt mặt xấu hổ cũng không thể chỉ một mình hấn phải chịu.

—— Tây Bằng Đình Luân như đứng đông lửa, như ngồi đông than ngồi ở trong phòng tiếp khách, chỉ nghe bên tai truyền đến một chuỗi âm thanh kêu la mơ hồ, hấn không khỏi khòe miệng giương lên đứng dậy nghênh đón... Cùng lúc đó, Nhiễm Nhượng Hà đã kéo Cổ Tiểu Tiểu đến ngoài cửa, Cổ Tiểu Tiểu không biết vì sao đột nhiên dừng lại, gót chân mất đà lao về phía trước, Tây Bằng Đình Luân tay mất lạnh lẽ tiến về phía trước từng bước tiếp được, không cần nghĩ ngợi nói, “Người... Có khỏe không?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu tự nhiên lại rụt rè như thỏ, xấu hổ ửng thanh.

Nhiễm Nhượng Hà người cao dáng lớn đứng lặng một bên lại bị Tây Bằng Đình Luân hoàn toàn xem nhẹ, hấn ho khan một tiếng nhắc nhở nói, “Đình Luân, không nghĩ tới chúng ta gặp lại nhau nhanh như vậy”

“Nga...” Tây Bằng Đình Luân vẫn không chuyển mắt nhìn Cổ Tiểu Tiểu, đã chú ý tới chỗ sưng đỏ rõ ràng trên trán, trên cổ còn có một vết thương vừa khép miệng, còn có... một chỗ hôn ngân nhọt nhọt ở trên cổ (*em xin đính chính cái này là của lão Phong đêm trước khi hồi Vân thành, ko mọi người lại tưởng Nhiễm ca*) hấn mâu quang chợt tắt chuyển hướng qua Nhiễm Nhượng Hà, còn chưa mở miệng lại phát hiện trên trán Nhiễm Nhượng Hà cũng có một chút thũng khởi, Tây Bằng Đình Luân hơi hơi nhíu mi... Nhiễm Nhượng Hà từ trong mắt hấn nhìn ra được hờn giận, tức khắc giơ hai tay lên giải thích nói, “Ta đối nữ nhân này không có hứng thú, đừng loạn phỏng đoán “

Tây Bằng Đình Luân mặt không chút thay đổi nói, “Ta lần này đến đây...”

“Bỗ vương có chút đói bụng, không bằng vừa ăn vừa nói chuyện, như thế nào?” Nhiễm Nhượng Hà cũng không quản Tây Bằng Đình Luân có đồng ý hay không, tức khắc mệnh lệnh thị nữ chuẩn bị tiệc tối, hấn chính là muốn nhìn một chút xem Tây Bằng Đình Luân luôn luôn bình tĩnh sẽ dùng loại biểu tình gì đối mặt với Trần Nam Vương phi.

Tây Bằng Đình Luân lần này có việc cần nhờ người, tự nhiên không thể chối từ... Còn phải cố mà ra vẻ cười cười.

Chỉ chốc lát sau, tiệc tối phong phú đã bày ra trước mặt hai người bọn họ, Cổ Tiểu Tiểu mặc dù bụng đói kêu vang, nhưng Nhiễm Nhượng Hà chưa mời mình vào bàn, nàng đành phải đứng ở phía sau hấn vẫn không nhúc nhích.

... Nhiễm Nhượng Hà xoay người thấy nàng không được tự nhiên cúi đầu, mà hấn ngày

thường vốn quen ở cạnh nữ nhân, giờ phút này, lại quen tay tính ôm lấy thắt lưng Cổ Tiểu Tiểu kéo tới bên bàn... Thấy thế Tây Bằng Đình Luân liền đứng lên, nhắc nhở nói, “Nhượng Hà, Trần Nam Vương phi nên ngồi bên này đi?” ... Nhiệm Nhượng Hà giật mình, mùi dấm chua thực nồng a, bất quá hấn làm hành động này quả thật cũng không phải là cố ý thử, đành phải ra vẻ dường như không có việc gì xua xua tay, “Nghe lời người”

Cổ Tiểu Tiểu mày nhăn thành một đoàn, tùy tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, “Các người cứ tán gẫu việc của mình, coi như ta không tồn tại”

Tây Bằng Đình Luân ở trước mặt Cổ Tiểu Tiểu thực không tiện mở miệng, hấn chỉ Nhiệm Nhượng Hà một chút, hảo tựa như nói: người là thực sự muốn.

Nhiệm Nhượng Hà ra vẻ vô tội nhún nhún vai, sau đó nói thẳng vào chủ đề, “Cổ Tiểu Tiểu đáp ứng giúp bản vương một việc nhỏ, cho nên ta tạm thời không thể đem nàng trả lại cho người, thỉnh Đình Luân quốc vương thứ lỗi”

Cổ Tiểu Tiểu một bên uống nước trái cây một bên đối Nhiệm Nhượng Hà vô hạn khinh bỉ... Nghe lời này xem, là việc nhỏ sao? Cũng không biết là ai khuya khoắt đau đến lăn lộn đầy đất, gào khóc thảm thiết.

Tây Bằng Đình Luân sớm đoán được việc này sẽ không thuận lợi dễ dàng, vì hấn hiểu được cách làm người của Nhiệm Nhượng Hà, ở trong quan niệm của Nhiệm Nhượng Hà——trên đời này không có việc ngồi không mà hưởng thụ.

“Nói điều kiện đi, chỉ cần ta có thể nhất định sẽ đáp ứng” Tây Bằng Đình Luân trịnh trọng nói.

Nhiệm Nhượng Hà vuốt cằm tương kế tựu kế, cố ý làm khó dễ nói, “Bản vương vẫn đối với nữ vương Độc Thâm Tâm của Đông Thâm quốc, nhớ mãi không quên a...”

Cổ Tiểu Tiểu một ngụm nước trái cây phun ở trên bàn, “Ta như thế nào cảm thấy người chính là một tên lưu manh hóa thân đâu?”

Nhiệm Nhượng Hà đương nhiên ứng thanh, “Người Hán các người không phải có câu danh ngôn sao, nhân không phong lưu uống thiếu niên”

“Còn có một câu, nhân nếu tiện, tắc vô địch” (*ý chỉ người khác dễ tiện*)

Nhiệm Nhượng Hà nghe xong lời này ngây người nửa ngày vẫn chưa có phản ứng, chỉ vì cho tới bây giờ không có người nào dám vô lễ với hấn như vậy, bất quá nể tình Trần Nam Vương phi tới hôm qua giúp hấn, nhin nhin, hấn không giận ngược lại còn cười, “Chắc chắn, người thân là Trần Nam Vương phi kim quang bắn ra bốn phía, sao mở miệng ngậm miệng đều là mắng chửi người đâu?”

“Mắng chửi người? Ta vừa mắng người sao?” Cổ Tiểu Tiểu một lòng một dạ muốn chọc giận hấn, nếu không thật sự không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn để bị đuổi ra ngoài.

Nhiệm Nhượng Hà ngoài cười nhưng trong không cười hừ một tiếng, nửa người trên như trước bảo trì bộ dáng vương giả đoan trang, nhưng ở phía dưới khăn trải bàn... Hấn đang ở dùng chân đạp qua bắp chân Cổ Tiểu Tiểu... Cổ Tiểu Tiểu cũng không chịu yếu thế đột nhiên một cước dấm mạnh lên chân hấn, Nhiệm Nhượng Hà ăn đau suýt thét lớn một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng ngăn thống khổ thoát ra...

Cổ Tiểu Tiểu còn hung tợn ở trên chân hấn đạp thêm vài cái, lại càng đắc ý rung chân, nhưng phát hiện Nhiệm Nhượng Hà cư nhiên còn có thể nhin nhin? Miệng nàng nhếch lên cười cà, kỳ quái nói, “Nhiệm Nhượng Hà, để ta kể cho người nghe một chuyện xưa ‘Cảm

động' đi?"

“Kê đi kê đi, bốn vương nhìn người cũng không thấy dói...” Nhiễm Nhượng Hà vừa không kiên nhẫn trả lời, vừa nhìn về phía Tây Bằng Đình Luân đang có chút suy tư... Tây Bằng Đình Luân hình như đang thực suy nghĩ biện pháp giúp hắn có được Độc Thâm Tâm, tiểu tử này cũng quá si tình a.

Cổ Tiểu Tiểu buông cái chén xuống rồi đứng lên thẳng lên ho khan hai tiếng suu suu cỡ họng, “Chuyện xưa ‘Đuổi người’ này kỳ thật chỉ có một chữ...” Nàng đột nhiên hướng về phía Nhiễm Nhượng Hà, quát lớn một tiếng “Cút”

Nhiễm Nhượng Hà rốt cục không thể nhịn được nữa ném đôi đũa đi, “Cổ Tiểu Tiểu! Người lập tức cút ngay cho bốn vương! Người tới, lập tức lòi nữ nhân điên này ra —— “

“Được thôi! Ta liền cút ——” rốt cục thành công chọc giận Nhiễm Nhượng Hà, Cổ Tiểu Tiểu cúi người làm cái lễ tỏ vẻ cảm tạ, còn thần nhiên ngồi rung đùi đắc ý chờ bị thị vệ tha đi, dù sao Nhiễm Nhượng Hà cũng sẽ không giết nàng, mà nàng lại càng thích quấy phá dù một trăm năm sau cũng không thay đổi.

“Nhượng Hà, bớ giận!” Tây Bằng Đình Luân cấp tốc đứng dậy chắn ở trước mặt thị vệ , mâu trung giận dữ mệnh lệnh nói, “Buông nàng ra” bọn thị vệ bị khó xử nhìn về phía Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà bất đắc dĩ thở dài, thần nhiên nói, “Nếu không để nàng rời đi, nàng nhất định sẽ tiếp tục chọc giận ta, không tin người hỏi nàng “

Tây Bằng Đình Luân sớm nhìn ra Cổ Tiểu Tiểu hôm nay hành động có vẻ khác thường, hắn không rõ nguyên nhân dò hỏi, “Vì sao lại làm như vậy?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu cười lớn một tiếng che dấu xấu hổ, “Ta chỉ là chán ghét Nhiễm Nhượng Hà, đây chính là chân tướng!”

“...” Nhiễm Nhượng Hà trong lòng hừ một cái, cứ nói thoải mái đi Cổ Tiểu Tiểu, sớm hay muộn hắn cũng sẽ ăn miếng trả miếng.

Tây Bằng Đình Luân nghe được đáp án này, không hiểu cười cười, “Ồ Bắc Duyên quốc ở không quen sao?”

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi lắc đầu, nhất thời lại thành khẩn gật gật đầu, “Phi thường tốt, chính là đồ ăn cay quá” vị cay này khác với vị cay của Tứ Xuyên, có chút ngọt nhưng cũng có mùi lạ, nàng thật sự ăn không quen.

Tây Bằng Đình Luân nhìn về phía một bàn đầy thức ăn, ánh mắt dừng ở đĩa cơm dưa, hắn dắt Cổ Tiểu Tiểu qua ngồi ở bên cạnh, đem cơm dưa xúc vào một chén nhỏ, rồi đặt vào trong tay nàng, “Ném thử đi” hắn vừa nói vừa đem đồ ăn không cay đặt đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, Nhiễm Nhượng Hà chỉ còn biết bất đắc dĩ nhìn trời, liền ngay cả thịt bò hắn thích ăn nhất cũng bị đem đi rồi...

Cổ Tiểu Tiểu ăn đầy cả mồm... Miếng dưa ngọt mềm mùi vị lưu lại mãi ở trong miệng, “Oa, thơm quá nha, Nhiễm Nhượng Hà! Người cứ nhiên đem đồ ăn ngon giấu đi, này rõ ràng là ngược đãi nô lệ “

Nhiễm Nhượng Hà khinh thường hừ lạnh, cơm dưa bình thường mà cũng coi thành thứ tốt .

Tây Bằng Đình Luân ôn nhu cười yếu ớt, cắt nhỏ thịt bò ướp hương đưa đến bên miệng Cổ Tiểu Tiểu, không coi ai ra gì trêu chọc nói, “Đây là thịt bò mà quốc vương Nhượng Hà yêu thích nhất, vừa thơm lại vừa mềm, lại ném thử một chút...”

Cổ Tiểu Tiểu bán tín bán nghi hít hít mũi, Nhiễm Nhượng Hà nhất thời phát ra động tĩnh

muốn cướp về, “Không dám ăn đừng ăn” chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu lập tức mở mồm to ra vội cắn lấy, nàng quay về phía Nhiễm Nhượng Hà cố tình chậm rãi nhấm nuốt như lạc đà, còn gương ngón tay cái lên tán dương, “Thật sự là ngon a, hắc hắc —— “

Bọn thị nữ, thị vệ thấy cảnh tượng ba người vui cười đùa giỡn sớm đã kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm... Ba người đang dùng cơm ở trước mắt bọn họ, thật là hai vị quốc vương cùng một vị Vương phi sao?

Dùng bữa tối xong, Nhiễm Nhượng Hà cùng Tây Bằng Đình Luân ở trong hoa viên đi dạo, Nhiễm Nhượng Hà không chút để ý tiêu sái, khoe miệng còn phát ra ần ần tiếng cười, Tây Bằng Đình Luân ngón tay lướt qua một đóa hoa, “Một màn vừa rồi gọi cho ta nhớ lại những ngày khi còn là thiếu niên, nhưng những ngày vô ưu vô lự đó cũng sẽ mãi không quay lại nữa...”

Nhiễm Nhượng Hà cũng chậm chậm ứng thanh, “Àn, từ sau khi làm quốc vương, ta mới phát hiện bên người ngay cả một bằng hữu để nói chuyện cũng không có”

“Cổ Tiểu Tiểu mặc dù là Vương phi cao quý, nhưng lại không có chút kiêu hoành ngạo mạn nào của vương tộc, này chính là điểm hấp dẫn của nàng, cùng nàng ở một chỗ sẽ bắt tri bất giác thả lỏng tâm tình, ha ha, giống như quanh mình hết thảy mọi việc đều sẽ trở nên rất đơn giản, người còn chưa phát hiện?”

Nhiễm Nhượng Hà ngẩn ra, không dám gạt bừa nói, “Nhưng nàng đối ta cực kỳ vô lễ, người cũng thấy được, nàng y vào hai mắt mù...”

“Suy bụng ta ra bụng người, người cũng không có đối xử tốt với nàng, ta đã chú ý tới vết thương vì bị xiềng trên chân nàng” Tây Bằng Đình Luân mâu trung xẹt qua một tia tươi cười bí hiểm, “Hoặc là nói, rốt cục cũng có một người, khiến cho người không thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu “

“...” Nhiễm Nhượng Hà bị hỏi tựa hồ có chút khó trả lời, thật ra chuyện này cũng không sai, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này, hắn nhìn thấy một cái nữ nhân vì trượng phu cam nguyện đền mạng, rồi sau đó lại là một tiểu nữ nhân hoa ngôn xảo ngữ, rất sợ chết, lại còn một bộ dáng nghiêm túc giúp hắn giảm đau, cuối cùng thì chuyện biến thành tùy ý chửi rủa không hề nghi kỵ ai, mọi chuyện quả thật nằm ngoài suy nghĩ của hắn.

Nhiễm Nhượng Hà vỗ vỗ bả vai Tây Bằng Đình Luân, thản nhiên nói, “Theo ta quan sát, Tĩnh Huyền Phong thân đang mang kịch độc, hắn thời gian không còn nhiều lắm, Trấn Nam Vương phi sớm hay muộn cũng sẽ là nữ nhân của người “

Tây Bằng Đình Luân mặt không vui mừng, mâu trung cả kinh, “Độc rắn?”

“Không giống, nếu là bị rắn độc cắn thương, hắn đã sớm đi đời nhà ma, sao có thể viết thư cho bốn vương? Hơn nữa ta nhìn quả tình trạng trúng độc của Tĩnh Huyền Phong... Giống như ăn phải cái gì đó có độc...”

Tây Bằng Đình Luân cúi đầu suy tư một chút, “Nội dung tín hàm là viết cái gì?”

“Dùng mệnh của chính mình đổi lấy Trấn Nam Vương phi, hừ, có lẽ Tĩnh Huyền Phong còn chưa rõ chính mình đã là người sắp chết, bốn vương cần thi thể hắn làm gì...”

Tây Bằng Đình Luân hết đường xoay sở thờ dài, “Nếu quả thực như thế, Trấn Nam Vương phi chắc chắn sẽ rất thương tâm, ta lần này vốn định xin người thả nàng, xem ra chuyện này cũng không cần nữa ...” Tây Bằng Đình Luân nghiêm túc chăm chú nhìn Nhiễm Nhượng Hà, “Ta còn có một chuyện muốn nhờ, tạm thời đừng cho Cổ Tiểu Tiểu biết được tin dữ này, cảm

tạ người”

“...” Nhiễm Nhượng Hà khó có thể tiêu hóa nháy mắt mấy cái, yêu một nữ nhân không phải nên trăm phương nghìn kế đoạt lấy sao? Tây Bằng Đình Luân cư nhiên bỏ qua cơ hội cực tốt này, thậm chí còn lo lắng chuyện sống chết của Tĩnh Huyền Phong, yêu kiều này, hắc hiếu không nổi.

=====

Chương 31 : Ai trong đêm khuya “ép buộc người mù”

Sáu ngày sau, Trần Nam vương phủ

Tĩnh Huyền Phong khi tỉnh lại phát hiện mình đã nằm ở trên giường... Hắn vừa muốn ngồi dậy, quân y lại tiến lên từng bước, thanh âm hiển nhiên trầm thấp, nhẹ nhàng khuyên can nói, “Vương gia, thỉnh ngài đừng đứng dậy, uống chén thuốc này vào rất nhanh liền hảo...”

“Bốn vương đã sắp trở thành ẩm sắc thuốc ! Đến tốt cùng còn có thể kéo dài được bao lâu, thỉnh nói thẳng đi” Tĩnh Huyền Phong trong lòng một đoàn lửa giận theo chưa tắt quá, hắn này vô duyên vô cớ té xỉu đã phi một hai thứ, không hề dấu hiệu nói đến là đến, nhưng tỉnh lại sau lại vô cùng sao không thích phản ứng... Nói mơ hồ điểm, hắn coi như là ai trong tay xả tuyến rồi gỗ, làm cho hắn đồ liên đồ, chơi đã liên nghỉ một lát.

“Vương gia không cần rất nóng vội, dễ tổn hại thân thể a, mặc dù tất cả đều là dấu hiệu cho thấy ngài bị trúng kịch độc, nhưng sau khi phát tác vẫn chưa thương cập tới lục phủ ngũ tạng của Vương gia, miệng không nôn ra máu, thân chưa mệt mỏi, thuốc hạ hành quân chữa bệnh đã hơn sáu năm, đối với các loại phương pháp giải độc cũng coi như có chút thành quả nghiên cứu, nhưng chi độc Vương gia mắc phải quả thật làm thuốc hạ có chút nghi hoặc, bất quá, thuốc hạ nhất định không dám chậm trễ, sẽ đem hết toàn lực tìm kiếm thuốc giải, đối với thầy thuốc chữa bệnh, trên thế gian này không có độc không giải được, chỉ là...” *(có tìm ra đc hay ko thôi)*

“Chỉ là, muốn xem bốn vương sẽ chống đỡ được đến bao giờ nga” Tĩnh Huyền Phong bình tĩnh tiếp nhận nói, hắn đối với cảm giác bị thao túng loại này ngoại trừ tức giận ra, còn có cả cảm giác bất lực nữa.

“Nhiễm Nhượng Hà bên kia có động tĩnh gì không?” Hắn vừa nói chuyện vừa chuyển tầm nhìn về phía quân sư vẫn đang chờ đợi ở một bên.

“Tây Bằng Đình Luân bốn ngày trước một mình đơn độc tiến vào Bắc Duyên quốc, theo hiểu biết của thuốc hạ, Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà là bạn cũ “

Tĩnh Huyền Phong nghe nói như thế lại càng buồn bực hơn, hắn giáng một quyền thật mạnh ở trên ván giường, “Thừa dịp bốn vương còn có thể chống đỡ được, trước đem Trần Nam Vương phi cứu ra rồi nói sau” quân sư định khuyên can, còn chưa kịp mở miệng đã bị Tĩnh Huyền Phong giơ tay lên ngăn lại, “Bốn vương tâm ý đã quyết, nguyên nhân tai họa đều là ta tạo lên, không thể để cho Cổ Tiểu Tiểu một nữ tử đơn thuần phải chịu đựng trừng phạt nàng vốn không phải chịu, nếu không phải bốn vương khư khư cố chấp thủ nàng vào cửa, nàng giờ này vẫn sẽ ở trong cung, vẫn sẽ tiếp tục an nhàn...”

Quân sư chậm rãi quỳ xuống đất, “Thuộc hạ liệu chết nói mấy lời quá phạm này, Trần Nam Vương phi nhìn như không màng thế sự, nhưng là con dân của triều đại ta không ai là không biết Vương gia ngài chinh chiến dũng mãnh, nhất định sẽ gây thù hằn bốn phía? Một khi đã chấp nhận ngồi lên ngôi vị Trần Nam Vương phi, thì không nên để ý tới sinh tử, Trần Nam Vương phi là vì phụ tá Trần Nam vương chấn hưng biên cương mà đến, không phải vì để

Vương gia ngài hy sinh thay a...”

Tĩnh Huyền Phong nghe xong này nói lời vốn nên tức giận, nhưng đây lại là cấp dưới vẫn luôn bồi hấn vào chết ra sống, hấn sao có thể trách mắng? ... Ở trong mắt tướng lĩnh, Trần Nam Vương phi chỉ là một nữ nhân mà thôi, một cái Trần Nam Vương phi này chết đi thì có thể lại thú cái khác, nữ nhân muốn làm Trần Nam Vương phi lúc nào cũng có... Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia phiền muộn cùng mâu thuẫn, không ai có thể chân chính lý giải tâm tình bất an không yên của hấn, nữ nhân quả thật không hiếm, nhưng không có ai có thể khiến hấn chú ý như tiểu manh nhi.

Hấn mỗi một năm xuống, không muốn lại tiếp tục cuộc thảo luận vô vị... Hấn đã từng là Trần Nam vương cùng mấy vạn thuộc hạ giết chóc vô độ, ý chí sắt đá điên cuồng ham muốn chiến tranh, thậm chí rơi vào bất kì hoàn cảnh nào, hấn cũng đều cho là như vậy, nhưng sau khi gặp được tiểu manh nhi, hấn mới phát hiện chính mình bất quá chỉ là đang tồn tại chứ không phải đang sống, giờ đây hấn đã có thể khóc có thể cười như người thường, thậm chí, hấn một chút cũng không bài xích bộ dáng hiện tại.

Đồng thời trong lúc đó, tại Đông Thẩm quốc

“Nữ vương bệ hạ, theo mật đàm báo lại, Tĩnh Huyền Phong đã té xỉu bảy lần, ngài khi nào chuẩn bị hành động?” đại thần tâm phúc đứng lặng ở bên cạnh nữ vương Độc Thẩm Tâm, ánh mắt tham lam không khỏi đảo qua gò ngực cao ngất của nàng.

“Gấp cái gì? ...” Độc Thẩm Tâm giơ lên đôi mắt đẹp hẹp dài, tà tà cười, “Ngày thường hấn xương cốt rắn rỏi, nay lại giống như mèo bệnh chỉ có thể nằm một chỗ, ta nghĩ Trần Nam vương phủ cao thấp hấn là bận tới mày tới mặt, cho dù hấn có thể thỉnh đại sư luyện độc cao minh nhất đến cũng đừng mơ tìm ra được cái gì, đây chính là mị lực độc nhất vô nhị của ‘Kim sí cửu cửu quy’, ha ha...”

“Thần đối với ma lực của ‘Kim sí cửu cửu quy’ thật là tò mò, nữ vương bệ hạ có định nuôi thêm một hai con?”

Độc Thẩm Tâm không chút để ý liếc đại thần một cái, đem ánh mắt dâm loạn của hấn thu hết vào đáy mắt, nàng thực chán ghét loại ánh mắt này, từ sau khi nàng hai mươi tuổi kế thừa vương vị, nàng liền cảm nhận được làm vua của một nước sẽ phải nhận bao nhiêu áp lực thật lớn, không chỉ có như thế, bởi vì chính mình là nữ nhân, có nhiều công việc phải dựa vào nam nhân đi hoàn thành, cho nên, nàng cần một cái nam nhân chân chính bảo hộ nàng, bảo hộ Đông Thẩm quốc yên ổn hài hòa. Độc Thẩm Tâm thừa nhận, nàng không có ham muốn ngôi vị nữ vương, cũng chính là do mẫu hậu nàng trước kia đã có quá nhiều dã tâm, hơn nữa nàng vẫn luôn cho rằng mẫu hậu tham lam như vậy cho dù có hoa cũng sẽ không có quả, cuối cùng cũng rơi vào kết cục thất bại, chuyện cũ kia cũng không phải là mới mẻ nhưng... Nàng là người sống thực tế, sẽ không hy vọng xa vời đi chiếm lĩnh lãnh thổ người khác, cũng hy vọng người khác đừng đến quấy rầy cuộc sống của nàng, mà nàng tin tưởng Tĩnh Huyền Phong có thực lực bảo hộ con dân Đông Thẩm quốc, khi nhìn thấy Tĩnh Huyền Phong trong lần hội kiến tứ quốc, Tĩnh Huyền Phong bình tĩnh, bất cầu ngôn tiểu, thậm chí tài lược mưu kế, đã thành công khống chế bốn nước, phải trở thành nước nhỏ phụ thuộc vào người Hán, này hết thảy đều hấp dẫn nàng, theo một khắc kia, nàng liền nhận định nhất định phải là nam nhân này... Bất quá nàng cũng rõ ràng, muốn bài bố loại nam nhân duy ngã độc tôn này, cũng không phải chuyện dễ, trừ bỏ dung mạo tuyệt mỹ, quan trọng nhất là thủ đoạn, nàng lúc đầu cũng không nghĩ nuôi “Kim sí

cửu cửu quy” để dùng cho việc này, nhưng không ngờ lại gặp được đôi thủ đi... Nghĩ vậy, nàng kéo làn váy màu đen thật dài đi đến bên cửa sổ, lạnh lùng nói, ” ‘Kim sí cửu cửu quy’ là độc môn bí kỹ của hoàng tộc ta, lòng hiếu kỳ của người tựa hồ có chút quá phận...”

Đại thần hảo mắt mặt, uể oải đập đầu bồi tội, “Thần lảm miêng “

Độc Thảm Tâm xoay người lại liền thay bằng một bộ nhu tình, “Là bốn vương tâm tình không tốt, người tìm một thời cơ thích hợp truyền ra tin tức, nói chỉ độc Tĩnh Huyền Phong bị trúng, cao nhân của Đông Thảm Quốc ta có thể giải, nhớ lấy một điều, ‘Kim sí cửu cửu quy’ tên như ý nghĩa —— sau khi ngất (*cửu cửu = chín chín*) tám mươi một lần, hồn về tây thiên, không thể còn sống...”

Đại thần mâu trung cả kinh, này rõ ràng là độc trùng tra tấn nhân, nữ vương thủ đoạn quả nhiên cao minh, liền cười lạnh một tiếng lĩnh mệnh lui ra.

Độc Thảm Tâm thấy đại thần rời đi, đỡ xuống cảm xúc cứng nhắc thuận thuận khí... Trong đầu lại hiện lên ý nghĩ kỳ quái trừng mắt nhìn, Tĩnh Huyền Phong tướng mạo anh tuấn dương cương hiện lên trước mắt... Tĩnh Huyền Phong có tướng mạo bất đồng cùng nam tử bốn quốc, có lẽ là do không có đôi mắt nâu, đôi mắt của Tĩnh Huyền Phong đen sẫm thâm thúy lại càng mê hoặc người khác (*đứa nhỏ chơi trò chơi vợ chồng với ta khi ta 6 tuổi có đôi mắt nâu thực mê hoặc nha, có điều giờ nó đẹp trai lắm nên ta ko dám nhìn vào nữa, hắc hắc*)... Nếu Tĩnh Huyền Phong chịu làm quốc vương Đông Thảm Quốc, nàng liền có thể vô ưu vô lự dốc lòng luyện độc, cũng không cần phải ngày ngày bày ra cái bộ dạng này để đối diện với một đám háo sắc.

Chạng vạng bao trùm lên khắp Bắc Duyên quốc —— trong tâm cung Nhiễm Nhượng Hà Cổ Tiểu Tiểu nằm ở trên ” giường ngủ tạm thời” của quốc vương vù vù hít thở, nghiêng người một cái liền phát ra tiếng vang “Đình đình đang đang” thanh thúy.

Nhiễm Nhượng Hà không biết đây là lần thứ mấy bị đánh thức từ trong mộng, hần đi đến bên giường một chút, tâm phiền ý loạn đẩy đẩy bả vai Cổ Tiểu Tiểu, không hồn giận chất vấn nói “Ngủ liền ngủ, người vì sao lại cứ lặn qua lộn lại lộn xộn?”

Cổ Tiểu Tiểu không kiên nhẫn gạt tay hần, nghiêng người lại phát ra một chuỗi tiếng vang, “Ai kêu người buộc Lục Lạc lên người ta? ! Cái này gọi là tự làm bậy không thể sống...” Nhiễm Nhượng Hà vì phòng ngừa đau đớn đột nhiên phát tác, quả thực đem nàng biến thành cấp cứu di động, tùy thời tùy chỗ mang theo trên người còn chưa tính, cư nhiên lại còn phòng bị nàng có mưu đồ gây rối, buộc Lục Lạc phòng ngừa ban đêm đánh lén.

Nhiễm Nhượng Hà vì tránh cho Tây Bằng Đình Luân hiểu lầm, còn trịnh trọng kể lại việc đêm đó Cổ Tiểu Tiểu giúp mình giảm đau, chứng minh bọn họ ở cùng một gian phòng là thuần khiết, Tây Bằng Đình Luân mới đầu còn hoài nghi cho đến khi thấy Cổ Tiểu Tiểu dễ dàng ấn lên huyết vị trên khuỷu tay mình, cũng không phải do hần không tin, mà Tây Bằng Đình Luân tựa hồ còn cảm thấy kinh ngạc không thôi khi phát hiện khả năng của Trấn Nam Vương phi...

Nhiễm Nhượng Hà nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt liếc nàng một cái, nếu không phải Tây Bằng Đình Luân còn đang ở Bắc Duyên quốc, hần tuyệt đối sẽ dùng thiết liên xích nàng lại, Lục Lạc xem như là còn nể tình cảm bằng hữu... Nhiễm Nhượng Hà không cam lòng lại đẩy nàng một phen, hần ngủ không được, nàng cũng đừng nghĩ ngủ, “Người là cố ý, có phải nghĩ lấy Tây Bằng Đình Luân làm chỗ dựa liền nên muốn làm gì thì làm?”

Cổ Tiểu Tiểu không thể nhìn được nữa ngồi dậy, hét lên rầm loạn, “Ta nói người người

này không biết phân biệt phải trái sao? Giam cầm tự do thân thể ta đã sớm vượt quá 48 giờ , còn làm như ta là mèo mà treo đầy Lục Lạc, là ai được một tắc lại muốn tiến một thước, muốn làm gì thì làm a! ? —— “

“Bồn vương muốn người thi châm trị liệu, người lại chậm chạp không chịu ra tay, này hiển nhiên là không muốn rời xa bồn vương” *(ca bị tự kỉ)*

Cổ Tiểu Tiểu giống như xua ruồi bọ gạt tay hấn chỉ, “Ai không muốn đi? ! Ngài là nghề ngãng hay lag già rồi nên lắm cảm? Ta đã nói không dưới tám trăm lần là châm cứu cũng không giống với xỏ lỗ tai ở quốc gia các người, trừ phi người muốn mất ít máu “

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhẹ giọng cười, ngón tay không khỏi xoa hai má của nàng, chuyển qua vấn đề hoàn toàn chẳng liên quan nói, “Bồn vương cần thận tuân theo lời dặn của thầy thuốc, tựa hồ cảm dục thật lâu ...”

Cổ Tiểu Tiểu thấy hấn đang nói ái muội, nhất thời hít vào ngụm khí lạnh, “Ta cũng không nói trong lúc trị liệu phải cảm chuyện phòng the, chỉ nói là tận lực hạn chế, bởi vì hưng phấn quá độ sẽ khiến cho mạch máu bành trướng “

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng thần sắc kích động muốn trốn, không khỏi hiếu kỳ nói, “Người khản trương cái gì? Cũng không phải đại cô nương chưa xuất giá, đều là người từng trải, đừng có ra vẻ ngây thơ được không?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, ta với người tuyệt không thể sống chung nổi!

“Người cùng Tĩnh Huyền Phong ở trên giường...”

“Ngừng ngừng ngừng! Ta cự tuyệt trả lời đề tài mẫn cảm “

Nhiễm Nhượng Hà thấy mặt nàng hồng giống như cà chua, bỗng nhiên ngoạn tâm nổi lên, sau đó lại cố tình làm khó dễ nói, “Ta nghe Đinh Luân nói người mười tuổi liền mù , hấn là chưa thấy qua nam nhân ...”

“Càng nói người càng làm càn? !” Cổ Tiểu Tiểu cầm lấy gối đầu lung tung ném ra, lại cố tỏ vẻ trấn định hai tay hoàn ngực, “Chưa ăn qua thịt heo chẳng lẽ cũng chưa thấy qua heo chạy sao? Người nghĩ rằng ta sẽ thẹn thùng sao? Ha, ha, ha... Thiệt!”

Nhiễm Nhượng Hà mím môi cười, bắt lấy tay nàng hướng tới gần đùi mình, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy đại sự không ổn, “Cặn bã a cặn bã, đừng buộc ta thiến người a? ! Đến lúc đó một đồng lão bà của người sẽ giống như chuột túi nhảy hết qua tường đi tìm hồng hạnh...” Nhưng Cổ Tiểu Tiểu thấy uy hiếp không có hiệu quả, thậm chí đã cảm thấy lòng bàn tay đang chuẩn bị chạm vào bụng hấn, nhất thời không thể bình tĩnh được nữa giật cổ tay về, “Người còn dám ép buộc, ta, ta thực xuống tay a! Đinh ốc hình dạng như thế nào, liền, liền giống như vậy! ... Ô ô, đồ lưu manh —— ” *(ôi mẹ ơi, đinh ốc??? =))~)*

“...” Nhiễm Nhượng Hà phát hiện hốc mắt nàng đã muốn đỏ, không khỏi thả lỏng tay, Cổ Tiểu Tiểu vừa cảm thấy hai tay được giải phóng, tức khắc nhảy xuống giường giơ tay đánh tán loạn, Nhiễm Nhượng Hà tựa tiêu phi tiêu nhìn chăm chú nàng, không chắc nói, “Nhìn người khản trương như vậy, đừng nói vẫn là tám thân xử nữ?”

Cổ Tiểu Tiểu còn lâu mới mắc mưu, hơn nữa hiện tại nàng không dám cam đoan Nhiễm Nhượng Hà có thể thả nàng nguyên vẹn ra ngoài.

Nàng khinh thường hừ một cái, “Phi, mặc dù không phải thân xử nữ, nhưng cũng là tâm xử nữ thuần khiết! Ta với người loại nam nhân ngựa đực này không có tiếng nói chung! —— “

Nhiễm Nhượng Hà vô liêm sỉ cười, “Không bằng làm cho kinh nghiệm thêm phong phú,

để ta giúp người ‘tăng thêm’ hiểu biết đi?” Hấn vừa nói vừa vươn tay tới gần Cổ Tiểu Tiểu... Chỉ nghe thấy Nhiệm Nhượng Hà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Cổ Tiểu Tiểu sau một trận “đau tranh liên chết”, đã xuất mười phần lực đạo nhéo hơn mười ba chỗ trên người hấn, cuối cùng, Cổ Tiểu Tiểu lấy thắng lợi chấm dứt, mà Nhiệm Nhượng Hà tay xoa mấy chỗ đau, chân chạy trời chết —— =))~

=====

Chương 32 : Dập đầu ba cái, phải về nhà

Từ tối hôm qua sau sự kiện “Cường bạo” không thành, Nhiễm Nhượng Hà đối Cổ Tiểu Tiểu tận lực tránh xa, hẳn từ từ chuyện này đã tiếp thu một cái giáo huấn, nữ nhân giương nanh múa vuốt không đáng sợ, còn “Thủ pháp xảo diệu” mới có thể nói là khó lòng phòng bị.

Tây Bằng Đình Luân nhìn chăm chú Nhiễm Nhượng Hà hồi lâu , phát hiện hẳn thường xuyên dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Cổ Tiểu Tiểu, mà Cổ Tiểu Tiểu vẫn thản nhiên nhồi nhét thức ăn, coi như tâm tình vẫn tốt đi.

“Tối hôm qua xảy ra chuyện gì ?” Tây Bằng Đình Luân tự nhiên buồn cười nói.

“Không có việc gì a, bất quá, ta phát hiện chính mình rất lợi hại, thực đáng chúc mừng một chút” Cổ Tiểu Tiểu giơ lên cái chén, Tây Bằng Đình Luân không rõ cho nên ứng thanh quay qua thấy Nhiễm Nhượng Hà khinh thường hừ một cái, không đánh đã khai nói, “Bồn vương là cố ý tha ngươi, khi dễ nữ nhân cũng không phải chuyện tốt “

Cổ Tiểu Tiểu làm ra trạng thái buồn nôn nói, “A a... Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra chuyện loại này, không sợ cắn phải đầu lưỡi sao?”

Tây Bằng Đình Luân nhìn qua Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà ngầm hiểu cho thị nữ bên cạnh lui ra, đợi đến khi chỉ còn lại ba người bọn họ, Tây Bằng Đình Luân mới hỏi, “Trần Nam Vương phi, phương pháp trị liệu châm cứu như lời ngươi nói đến tột cùng là làm như thế nào?”

Cổ Tiểu Tiểu mượn dùng trí nhớ “Cổ Tiểu Tiểu”, có nề nếp trình bày nói, “Châm cứu kỳ thật là cách gọi chung của châm pháp cùng cứu pháp. Châm pháp là đem kim châm đâm vào một huyết vị nhất định trên cơ thể bệnh nhân, vận dụng việc khơi thông mạch máu để trị liệu đau xót. Cứu pháp là đem thảo dược đốt ở ngoài da phía trên huyết vị, lợi dụng sức nóng để kích thích trị liệu tật bệnh. Hiệu quả trị liệu bằng châm cứu có ba cái, thứ nhất, khơi thông kinh mạch. Thứ hai, điều hòa âm dương. Thứ ba, xua đuổi tà khí, hơn nữa từng bộ vị dùng để châm cũng không giống nhau” nàng một hơi nói xong, nhanh tiếp không để mất thời cơ nói, ”hộp châm cứu của ta để ở Trần Nam Vương phủ, ta cũng đã cùng Nhiễm Nhượng Hà nói không thể dùng loạn châm khác”

Nhiễm Nhượng Hà cầm lấy một miếng xoài đưa vào trong miệng, không cho là đúng nói, “A, đạo lý nói được thực rõ ràng, xem ra ngươi là nắm chắc mười thành thành công?”

“Đương nhiên!” Cổ Tiểu Tiểu tự tin cười, dù sao cũng không phải là đám lên người chính mình.

“Ngươi là người mù, đường đi còn không thấy...”

“Khụ! Vậy mà có người bại trong tay người mù “

“...” Lại nói, trên thân thể Nhiễm Nhượng Hà các nơi khớp xương, bị nàng nhéo đến bây giờ vẫn là có điểm không thoải mái.

Cổ Tiểu Tiểu không nghe thấy hẳn lên tiếng, thắng lợi dương môi đắc ý, nàng hình như càng ngày càng thích thân thể này, trí nhớ thần kỳ lại cực tinh thông, mặc dù ở ngoài sáng thì

thực rất kém cỏi, nhưng khi gặp phải tai họa lại có thể phát huy bản lĩnh, bất quá, làm người mù đều đặc biệt như vậy! Không biết chừng nàng còn có tài năng khác nữa a? Oa ha ha ——

“Nhượng Hà, nếu Trần Nam Vương phi đã nắm chắc sẽ chữa khỏi vết thương cũ trên người người, không bằng...”

“Không bằng bốn vương phái người đến lấy hộp châm cứu” Nhiễm Nhượng Hà đúng lúc tiếp lời nói.

Cổ Tiểu Tiểu cười nhạt, “Người cho là tự nhiên ra vào Trần Nam vương phủ giống như nhà người sao?”

Nhiễm Nhượng Hà hiểu chiến nhướn mi, “Không tin? Người một người sống lù lù như vậy, còn không phải cũng bị Đinh Luân ngang nhiên mang từ trong Vương phủ ra ngoài sao “

“Người người người! ...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời vỗ bàn đứng lên, “Là ta dễ tin người, nên mới làm ra việc sai lầm đó! Loại sai lầm vớ vẩn này ta sẽ không tái phạm lần thứ hai” nói xong, nàng nhìn về phía Tây Bằng Đinh Luân hướng phần hận hừ một tiếng.

“Khụ...” Tây Bằng Đinh Luân không được tự nhiên vội ho một tiếng nhắc nhở, chuyện này cũng đừng nhắc lại đi. *(khổ thân anh, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết)*

Nhiễm Nhượng Hà nhẹ giọng cười, Cổ Tiểu Tiểu nhớ qua nhớ lại đủ chuyện, càng nghĩ lại càng giận, nàng đột nhiên lại đập bàn, nổi giận hô, “Các người hai cái đại nam nhân khi dễ nữ nhân, ta ai cũng không cứu, có chết hay không cùng ta không quan hệ! Còn nữa nói, người nói muốn giết Tĩnh Huyền Phong, dựa vào cái gì yêu cầu ta cứu người? ! —— “

“Ta cũng không giết hần, hần vốn cũng sắp chết...” Nhiễm Nhượng Hà nhất thời bịt miệng, Tây Bằng Đinh Luân bất đắc dĩ nhu nhu huyết thái dương, hiển nhiên hần đã quên mất nói ra.

Cổ Tiểu Tiểu đình trệ tại chỗ một giây, chưa mở miệng nói nước mắt đã rơi ra trước, “Tĩnh Huyền Phong... Hần làm sao vậy? ...”

Nhiễm Nhượng Hà gãi gãi đầu, “Không...”

“Nói a!” Cổ Tiểu Tiểu đứng dậy túm lấy áo Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng động tác bất kính nguyên bản muốn tức giận, nhưng nước mắt đã rơi xuống ẩm ướt hết quần áo hần... Cổ Tiểu Tiểu khóc nức nở nói, “Ta muốn... Nghe lời nói thật “

Tây Bằng Đinh Luân thấy nàng bị kích động, kéo cổ tay nàng đi đến bên hồ, Nhiễm Nhượng Hà vừa bị cưỡng ngạnh kéo đi, vừa gào khóc, “Ai có thể nói cho ta biết Tĩnh Huyền Phong đến tột cùng làm sao vậy, ô ô...”

Tây Bằng Đinh Luân đem biểu tình cực kỳ bi thương của nàng thu vào đáy mắt, cố gắng trấn an nói, “Người trước bình tĩnh...”

“Người bảo ta như thế nào bình tĩnh? ! Nam nhân của ta sắp chết a, ta vẫn nghĩ Nhiễm Nhượng Hà ngày ấy vì sao lại dễ dàng buông tha cho Tĩnh Huyền Phong, chẳng lẽ thật sự là trúng phải kịch độc ?” Không đợi Tây Bằng Đinh Luân trả lời, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời giữ chặt tay hần khẩn cầu nói, “Cầu người để cho ta trở về đi, cầu người cầu người, chỉ cần để cho ta biết hần còn sống, ta cam nguyện tự mình quay lại đây, được không? ...”

Tây Bằng Đinh Luân mâu trung xẹt qua một tia âm đạm, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Cổ Tiểu Tiểu, mặc dù đã sớm biết được tâm ý của Cổ Tiểu Tiểu, nhưng thấy nàng yêu tới không thể không chế được như vậy, tâm giống như bị đao cắt...”Người đã thương hần sâu như vậy ...”

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi thẳng nói, “Ta thương hần, thực yêu thực thương hần,

hắn nếu đã chết, ta căn bản sống không còn ý nghĩa, cho nên, ta khẩn cầu ngươi, thả ta trở về... Ô ô...”

Tây Bằng Đình Luân chất phác nhìn nàng, lời của nàng coi như một đao một đao cắt vỡ hẳn tâm... Nhiệm Nhượng ngôi biết được này lời nói đối tây bằng đình luân ý nghĩa cái gì, hắn vỗ vỗ tây bằng đình luân bả vai không tiếng động an ủi, tùy theo tức giận bất bình thả lãnh khóc hỏi đáp, “Ngươi là bốn vương trảo nhân, trừ bỏ ta không có người có thể thả ngươi “

Cổ Tiểu Tiểu giật mình, nàng cũng không có giận dữ như trong tưởng tượng của Nhiệm Nhượng Hà, mà là...”Phù phù” một tiếng hai đầu gối quỳ xuống đất... Nhiệm Nhượng Hà bị hành động của nàng làm cho sửng sốt, ba ngày thỉnh thoảng lại mắng hắn một trận Trần Nam Vương phi... Cư nhiên lại nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà quỳ xuống đất thỉnh cầu?

“Trước khi xuyên qua ta chỉ quỳ trước cha mẹ, sau khi xuyên qua ta chỉ quỳ dưới chân Hoàng Thượng, ngươi là người thứ tư khiến ta cam tâm tình nguyện quỳ xuống...” Cổ Tiểu Tiểu tất cung tất kính dập đầu xuống đất một cái, ” Nhiệm Nhượng Hà quốc vương, cầu ngươi thả ta trở về, Cổ Tiểu Tiểu dập đầu trước ngươi...” Nàng vừa nói vừa dập cái thứ hai, mà từ trán của nàng đã chảy ra một mảnh máu đỏ tươi, “Thỉnh cầu ngươi, quốc vương Bắc Duyên quốc tôn quý, ngươi đại nhân đại lượng, thả ta đi...” Nói xong, Cổ Tiểu Tiểu nước mắt đầy mặt ra sức dập đầu, trước khi cái trán lại chạm đến mặt đất đã bị một người nhanh tay giữ lại... Tây Bằng Đình Luân một tay lấy Cổ Tiểu Tiểu vào lòng, hắn sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng ủy khuất bất lực như vậy, nước mắt nóng bỏng của nàng sớm đã bao phủ hết toàn bộ suy nghĩ trong đầu hắn.

Tây Bằng Đình Luân không cần nghĩ ngợi kiên định nói, “Ta mang ngươi trở về “

Cổ Tiểu Tiểu cảm kích không thôi, run run cắn chặt môi dưới, mở miệng âm thầm cười, “Cám ơn ngươi, Tây Bằng Đình Luân “

Nhiệm Nhượng Hà bất đắc dĩ chậm rãi lắc đầu, khi hắn nhìn thấy Trần Nam Vương phi vì dễ gặp trọng phụ mà chịu hết khuất nhục, hắn tựa hồ thật sự cảm thấy một phần cực nóng cảm tình ở trong không khí bốc hơi, hắn quả thật mềm lòng , thậm chí còn có một loại ý niệm trong đầu muốn tự mình đưa nàng về... Nữ nhân điêu ngoa bốc đồng luôn cố tình gây sự này, khi đối mặt với chân ái, hiển nhiên biến thành nghiêm túc, hướng chi, nữ nhân thiết tình chân ý như Cổ Tiểu Tiểu, là nhân ái có đạo lý, hắn coi như rút cục hiểu được .

—— Tây Bằng Đình Luân vì tiết kiệm thời gian, ôm lấy nàng thân đi về phía trước... Lại bị Nhiệm Nhượng Hà mặt không chút thay đổi chắn ở trước người... Tây Bằng Đình Luân mâu trung lạnh lùng, dứt khoát kiên quyết nói, “Nhượng Hà, hôm nay ta phải mang nàng đi, nếu ngươi cố ý ngăn trở, kia liền sống chết một trận đi!”

Nhiệm Nhượng Hà thấy hắn đã trở mặt, gơ hai tay lên vô tội nói, “An tâm một chút chó vôi, ta chỉ là muốn phái một đội kỵ binh hộ tống các ngươi, thuận tiện đi xem Tĩnh Huyền Phong đã chết chưa...”

“Phi phi phi! Ngươi mau phun ba ngụm nước bọt đi, mau nha” Cổ Tiểu Tiểu nổi trận lôi đình ra lệnh, nói xong lại rút xuống nước mắt.

Nhiệm Nhượng Hà thấy nàng khóc lóc nỉ non không dám chọc nàng, cũng ngoan ngoãn nghe lời nhỏ ra ba ngụm, “Đây là làm gì? Thực bản” (*bản mak còn làm, yêu >.<~~*)

“Phun ba ngụm sẽ làm chuyện xấu mất linh...” Cổ Tiểu Tiểu tâm tình đổi nhanh như gió, quay lại ngọt ngào cười.

“...” Nhiễm Nhượng Hà không nói gì nhìn Tây Bằng Đình Luân liếc mắt một cái, giống như đang nói, người có thể chịu được sao?

Tây Bằng Đình Luân hiểu ý cười khẽ, lấy tay chỉ ở lòng bàn tay Nhiễm Nhượng Hà viết xuống vài chữ—— ta cũng chịu không nổi, thực muốn khóc.

———— Nếu đã quyết định đưa Trần Nam Vương phi hồi Vân thành, vậy việc này không nên chậm trễ, Nhiễm Nhượng Hà mang theo một đội quân mở đường, hấn chuẩn bị cùng Tây Bằng Đình Luân xâm nhập đầm rồng hang hổ, ít nhất nếu Tĩnh Huyền Phong cố ý làm khó dễ, cũng nên có chuẩn bị sẵn.

“Ta vẫn cho rằng ngươi là người có yêu cầu nghiêm khắc cùng công bằng, là ta hiểu lầm?” Tây Bằng Đình Luân ở bên Cổ Tiểu Tiểu cùng Nhiễm Nhượng Hà sóng vai mà đi, hấn quả thật có chút chuyện không hiểu.

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng cười, “Đều không phải là hiểu lầm, chính là người đã xem nhẹ tình ‘Bằng hữu’ trong lòng ta” hấn giương đôi mắt nâu nhìn ra xa... Thế gian làm gì có công bằng chân chính, hấn chỉ là chán ghét bên cạnh mình quá ít người, nên mới làm ra một bộ muốn bình công luận.

“Nhượg Hà, thực xin lỗi” Tây Bằng Đình Luân áy náy cúi đầu, nhiều năm qua, tâm hấn sớm đã bị cừ hận cùng dã tâm khổng chế, khi hấn gửi tín hàm tới các nước láng giềng muốn hợp lực đối kháng Tĩnh Huyền Phong, từng bước của kế hoạch đã được thiết kế một cách hoàn hảo, sau khi đoạt được Vân thành sẽ tiếp tục thôn tóm ba nước còn lại, nếu không phải gặp được Trần Nam Vương phi làm hấn thay đổi ước nguyện ban đầu, hấn thật sự sẽ từng bước từng bước một thực hiện... Mà giờ phút này, nghĩ lại tình bằng hữu nhiều năm, hấn lại càng thêm xấu hổ.

Nhiễm Nhượng Hà nhếch miệng cười ôn nhu, bí hiểm nói, “Người đã quên sao? Bồn vương có thể dễ dàng nhìn thấu lòng người “

“Vậy người nhìn xem, ta hiện tại suy nghĩ cái gì?” Cổ Tiểu Tiểu nháy một đôi mắt to vô thần chất vấn.

“...” Nhiễm Nhượng Hà buồn cười, “Này còn cần xem sao? Trừ bỏ nhớ phu quân của người ra, trong lòng người còn có ai?”

“Sai!” Cổ Tiểu Tiểu hai tay đan vào nhau hướng về phía Nhiễm Nhượng Hà, “Vì báo đáp người, chờ sau khi vào Vân thành sẽ giúp người chữa khỏi bệnh, vậy sau này người là có thể an an ổn ổn ngủ thật say, hắc hắc...”

Nhiễm Nhượng Hà không khỏi ngẩn ra, hấn cơ hồ đã quên mất việc này, thế nhưng Cổ Tiểu Tiểu lại còn nhớ ở trong lòng, an an ổn ổn ngủ, lời này so với lời ngon tiếng ngọt còn dễ nghe hơn.

“Bồn vương thực sự làm người xúc động sao, bồn vương hỏi người, nếu Tĩnh Huyền Phong thực... Ta cùng Đình Luân cho người tuyển, người nguyện ý chọn ai?” Hấn giờ khắc này đem hết thấy cảm giác trực tiếp phơi bày, sau lại cùng Tây Bằng Đình Luân nhìn nhau cười.

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóe miệng nhếch lên, ôi uy ... Ô mặt ô mặt, cư nhiên được hai quốc vương tranh cướp, sao trước khi nàng xuyên qua lại không gặp cảnh này a?

Hắc hắc hắc hắc... Người mù cũng điên cuồng... Hắc hắc hắc...

Chương 33 : Có người “Xác chết vùng dậy”

Tây Bằng Đinh Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà mang theo Cổ Tiểu Tiểu chạy một ngày một đêm, rốt cục tới được Vân thành——

Nhóm thị vệ trấn thủ quan ải, không nhận ra hai người cưỡi ngựa trước mắt là ai, nhưng thấy hai người diện mạo bất phàm, ăn mặc tôn quý, thậm nghĩ là hạng người hời hợt, mà thị vệ càng không thể nghĩ ra Trần Nam Vương phi cũng sẽ ở trong đó. Bất quá, nghĩ thì nghĩ, bọn thị vệ vẫn như trước làm theo phép lệnh cưỡng chế ba người, xuất ra vũ khí, xuống ngựa tra xét

Nhiễm Nhượng Hà nghe thị vệ khẩu khí cứng rắn, liền cao ngạo giương mắt, không nhanh không chậm nói, “Kêu Tĩnh Huyền Phong mau mau đi ra nghênh đón, nói quốc vương Bắc Duyên quốc muốn gặp hắn “

“Làm càn! Tục danh Trần Nam Vương là để một ngoại nhân lai lịch không rõ ràng như người gọi sao? !” Thị vệ nghe ra trong lời nói của hắn đầy khiêu khích cùng bất mãn, cùng lúc đó, thị vệ trên chòi canh vội vàng báo lại —— nghe nói hai người này đem theo một đội kỵ binh Bắc Duyên quốc an trí ở phía sau hơn một trăm mét, hành vi cực kì khả nghi.

Cổ Tiểu Tiểu từ trong mộng bừng tỉnh, cảm thấy có hơn mười người thị vệ đã bao vây quanh bọn họ, âm thanh soàn soạt, giương cung bạt kiếm.

“Xảy ra chuyện gì? ...” Nàng mơ mơ màng màng ngẩng đầu, Tây Bằng Đinh Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà đều tự rút vũ khí ra, không hề sợ hãi đối mặt với thị vệ, Tây Bằng Đinh Luân dẫn đầu trào phúng nói, “Các người là thủ hộ quan ải thứ nhất của Vân thành, bốn vương lâu không ghé qua, có thể thấy được năng lực của các người có bao nhiêu kém a, căn bản không xứng trấn thủ ở nơi này”

“Mau bắt hai tên loạn đảng không coi ai ra gì này cho ta!” Thị vệ trưởng vừa vịn ở trên thành tuần tra, liền từ trên cao nhìn xuống ra lệnh.

Vừa dứt lời, bọn thị vệ đồng loạt tiến lên bắt người, Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe thanh âm này có điểm quen tai, ngẩng đầu hô lớn, “Ta, ta là Cổ Tiểu Tiểu —— “

Vì chòi canh ở chỗ cao, âm thanh rơi vào lỗ tai thị vệ trưởng giống như muỗi kêu, hơn nữa ngày thường ai dám thách hô đại danh của Trần Nam Vương phi? Hắn hồ hồ khinh thường hừ một cái, “Ta quản người là ai, bất luận là cỏ nhỏ hay là cỏ thật to, đều không biết! Bắt —— “

“A? ! Đừng đừng, ta, Trần! ...” Cổ Tiểu Tiểu đổi danh hiệu của mình luôn cảm thấy thực khó mở miệng, cảm giác có điểm giống như đang đồng đặc nói cho người khác biết chính mình là chủ tịch quốc gia vậy.

“Người cái nha đầu lừa đảo còn dám tự xưng ‘Trầm’ ! ? Bắt tên bắt tên —— “

Tây Bằng Đinh Luân lắc đầu bất đắc dĩ cười lạnh, này binh lính của Tĩnh Huyền Phong thật ra luôn trung thành như một, nhưng là rất lỗ mãng .

Nhiễm Nhượng Hà không kiên nhẫn vừa muốn mở miệng khiêu khích, lại thấy Cổ Tiểu

Tiểu hai tay chống nạnh, giống như sư tử Hà Đông rồng lớn, “Ta thêm vào! Tiểu cô nãi nãi là Trần Nam Vương phi! Người không cần đầu ở trên cổ nữa có phải không? ! Ta nhớ rõ thanh âm của người, người mau mau xuống dưới cho bản phi! —— “

Lời này vừa nói ra, toàn bộ thị vệ đều đình trệ đứng bất động tại chỗ, nhìn kỹ đi... Mặc dù nàng một thân quần áo Bắc Duyên quốc, nhưng quả thật là gương mặt người Hán, hơn nữa bị nàng nhắc mới nghĩ tới... Hắc! Sao thấy càng nhìn càng quen mắt đâu? Bọn thị vệ không hèn mà cùng nhìn về phía thị vệ trưởng ở trên chòi canh ... Điều trao cho hấn ánh mắt đồng tình...

Nhiệm Nhượng Hà thấy nàng một bộ thái độ tức giận nghiêm nghị, không khỏi húy sáo ồn ào, “... Hảo kiều ngạo nha...”

Tây Bằng Đình Luân lắc đầu, “Lúc trước ta cũng từ quan ải này đem Trần Nam Vương phi mang đi, cư nhiên lại không ra nhận chủ tử bọn họ... Ai...”

“Các người đừng nói chuyện này a, đó là ta bình thường làm người rất khiêm tốn, binh lính làm sao có thể nhận ra ngay được? Thà rằng giết nhầm một trăm chứ tuyệt không thể buông tha một kẻ xấu” Cổ Tiểu Tiểu nói xong lời này, làm cho hai người cùng binh lính chung quanh cười vang, Cổ Tiểu Tiểu xấu hổ cúi đầu... Lời này chẳng phải rõ ràng là đang giựt giây bảo người khác đánh mình sao? Đúng là có điểm không ôn, hắc hắc...

Giờ phút này! Thị vệ trưởng thất kinh chạy xuống chòi canh, vừa thấy nữ tử trước mắt quả thật là Trần Nam Vương phi, nhất thời giả ngu giả ngốc cười to, sau đó lại lập tức “Phù phù” quỳ xuống đất bồi tội, “Thuộc hạ có mắt không trông, thỉnh Trần Nam Vương phi trách phạt” sau khi xác định Cổ Tiểu Tiểu là thật, binh lính ở đây cũng theo thị vệ trưởng mà quỳ xuống.

“...” Cổ Tiểu Tiểu then thùng gãi gãi lỗ tai, “Các người là không phải là đang quỳ xuống đi? Mau đứng lên, đưa ta vào thành là được rồi “

Thị vệ trưởng chân chất ứng thanh, còn hưng phấn tiến về phía trước muốn dìu Cổ Tiểu Tiểu, vừa đi vừa hưng phấn nói, “Vương gia nếu biết được ngài đã trở lại, sẽ có...” Hấn lời còn chưa dứt, lại chú ý tới Tây Bằng Đình Luân vẫn đang đứng bên cạnh, nhất thời rút ra đao để ở trên ngực Tây Bằng Đình Luân, “Lại là người? ! Mau thả Trần Nam Vương phi! —— “

Tây Bằng Đình Luân giống như không có việc gì hai tay mở ra, châm chọc nói, “tiểu tử dễ xúc động “

“Đều là bằng hữu của ta, là bọn hấn đưa ta về, người đừng xằng bậy a” Cổ Tiểu Tiểu bám lấy bả vai thị vệ trưởng xuống ngựa, thị vệ trưởng khó hiểu nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu, tự cho là thông minh nhỏ giọng dò hỏi, “Vương phi, hai người này có phải đang uy hiếp bức bách ngài hay không? ! Có thuộc hạ bảo hộ, ngài đừng sợ hãi! ——” nói xong, thị vệ trưởng chắn trước người Cổ Tiểu Tiểu, hiên ngang lâm liệt nói, “Người chó có vọng tưởng, nơi này là lãnh địa của Trần Nam Vương, hai người các người nếu biết điều thì...”

“Được rồi! Ta muốn gặp Tĩnh Huyền Phong, đừng chậm trễ thời gian được không? Yên tâm! Hai người này nếu có mưu đồ gây rối ta sẽ tự mình chịu trách nhiệm, mau mau a a a! ——” Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, cùng thị vệ trưởng này nói chuyện rõ ràng thực là cả một vấn đề a, khi điều võ dương oai —— không thèm nhìn đến ai; chịu nhận lỗi —— đó là bởi vì đã mắng nàng; muốn nói trung thành và tận tâm —— có điểm mất cảm quá đáng; cường bức đe dọa —— chẳng phân biệt được thời gian địa điểm nhân vật đối tượng! Toàn bộ giống như tâm thần phân liệt.

Thị vệ trưởng đứng ở một bên ủy khuất méu máo, nhưng vẫn dùng ánh mắt như hổ rình mỗi cảnh cáo Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà một phen, rồi mới thật cẩn thận bước đi ——

Sau khi tiến vào quan ải, Cổ Tiểu Tiểu liền ngồi lên xe ngựa to, thị vệ trưởng vì phòng ngừa Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà tâm mang ý xấu, nên đã an bài hai người bọn họ ở một trong xe ngựa khác, còn lệnh một đội binh lính đi theo bên ngoài giám thị.

Nhiễm Nhượng Hà bắt chéo chân, lấy tay khừ tay huých huých Tây Bằng Đình Luân, thông thả nói chuyện phiếm, “Người nói Tĩnh Huyền Phong chốc nữa nhìn thấy hai ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

Tây Bằng Đình Luân bắt đầu dĩ thử dài, “Một cái thị vệ trưởng nho nhỏ đã huyền não tới gà bay chó sủa, Tĩnh Huyền Phong nhất định là chỉ có hơn chứ không kém “

Nhiễm Nhượng Hà bày ra một bộ dáng thanh thoi xem kịch vui, “Ta thật mong đợi phản ứng của Tĩnh Huyền Phong, hấn càng cảm tức bồn vương càng vui về “

Tây Bằng Đình Luân cười mà không nói, Nhiễm Nhượng Hà thân nhiên tự nhiên là có đạo lý, nếu xét về tư, Tĩnh Huyền Phong nhất định sẽ không để cho bọn họ còn sống ra khỏi Vân thành, nhưng về công, mặc dù hai bên giao chiến, quy định bất thành vẫn là chỉ được giết đối phương trên chiến trường, thân là Trấn Nam vương, hấn tuyệt đối không thể làm ra việc nhục nhã với quốc phong.

Hấn nhìn về phía Vân thành đã lâu chưa... Lần trước là vì cướp dâu mà đến, vội vàng đến nỗi không kịp tưởng niệm... Mà nơi này từng là nơi hấn đã sinh ra, mặc dù hấn thống hận Tĩnh Huyền Phong trước đoạt Vân thành, nhưng Vân thành vẫn bảo trì dân phong chất phác như trước, dân chúng an cư lạc nghiệp, hấn cũng cần thống hận thêm nữa, thử hỏi chính mình liệu có làm được như Tĩnh Huyền Phong hay không? Hay vẫn chỉ là muốn thỏa mãn bản thân... Việc này cứ coi như là về thăm chốn cũ đi.

——Cổ Tiểu Tiểu hiện tại tâm khẩn trương như tên, không đúng, là hỏa tiễn càng chuẩn xác hơn, nàng thực muốn mọc cánh bay đến bên người Tĩnh Huyền Phong, nghĩ đến tương lai mặt mũi trước mắt nàng lại nhìn không được muốn khóc, “Người sẽ không chết, người tâm địa ác độc như vậy, không phải sẽ lấy độc trị độc sao, ô ô...”

Sau khi ngồi trên xe ngựa một canh giờ, rốt cục cũng đến cửa Trấn Nam Vương phủ, lão quản gia thấy Trấn Nam Vương phi bình an trở về, lệ rơi như mưa ra đón, nói một câu nghẹn ngào ba cái, “Vương phi, Vương gia hấn, Vương gia hấn, ô, là lão nhân đáng chết này vô dụng a...”

Cổ Tiểu Tiểu chân mềm nhũn té ngã trên đất, khó có thể tin, hốt hoảng đến quên cả hô hấp, “Tĩnh Huyền Phong hấn, chẳng lẽ đã ...?”

Lão quản gia ai oán yên lặng gật đầu, “Ngài mau đi xem một chút đi, có lẽ...” Chỉ thấy lão quản gia lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiểu đã nhắm phía tẩm cung của Vương gia, vừa chạy vừa khóc, “Người không thể chết được, ta đã trở về a, ô ô —— “

“Ai? Trấn Nam Vương phi thật sự là hai mắt mù sao? Như thế nào lại chạy thông thuận như vậy...” Nhiễm Nhượng Hà nhảy xuống xe ngựa.

Tây Bằng Đình Luân thấy thế hơi hơi nhú mi, hấn giữ chặt lão quản gia đang muốn đuổi theo dò hỏi, “Trấn Nam Vương đã qua đời?”

Lão quản gia vỗ đùi hồi hận nói, “A! Không phải vậy, chính là lại ngất, lão phu còn chưa

nói xong a...”

“...” Tây Bằng Đình Luân không khỏi thở hắt ra, vừa muốn đuổi theo Cổ Tiểu Tiểu giải thích rõ ràng, lại bị Nhiễm Nhượng Hà kéo lấy bả vai, thần bí hề hề ghé vào lỗ tai hắn, “Cứ để cho Cổ Tiểu Tiểu hiểu lầm đi, này có lẽ là cơ hội cuối cùng của ngươi, hơn nữa vợ chồng người ta gặp mặt, ngươi nếu ở đeps chẳng phải là không biết xấu hổ sao?”

Tây Bằng Đình Luân hữu khí vô lực gỡ tay hắn ra, bất quá, Nhiễm Nhượng Hà cũng nói đúng, nhìn nữ nhân âu yếm ở trong lòng nam nhân khác, đây là chuyện mà bất cứ người nam nhân nào cũng không chịu nổi.

Nhiễm Nhượng Hà gác tay lên bả vai hắn, “Khó được một lần quang minh chính đại đến Trần Nam Vương phủ, chỉ bằng đi thăm quan một chút xem thế nào?”

“Lão phu mang hai vị khách quý đi thiên thánh (*phòng ở dành cho khác a*) nghỉ ngơi” lão quản gia đã biết được Vương phi là do bọn hắn đưa về, tự nhiên lấy lễ đối đãi, mặt khác, hắn biết được Vương phi tính tình nóng nảy, hắn cũng không muốn bị mắng đâu.

※ ※ ※

Cổ Tiểu Tiểu ở trên hành lang gấp khúc lý vội vàng chạy, nước mắt nóng bỏng chảy dài trên má... Nàng cũng không rõ phòng nào mới là tấm cung, chạy loạn xông loạn không ngừng kêu to, nha hoàn trong phủ thấy Trần Nam Vương phi trở về, chưa kịp hết ngăn người đã không còn nhìn thấy thân ảnh Cổ Tiểu Tiểu, quân y nghe có tiếng gọi trên hành lang, ló ra kêu Cổ Tiểu Tiểu một tiếng, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu không kịp chờ nha đến đỡ, đã nghiêng ngã lão đảo vọt vào cửa phòng, quân y thấy nàng vẻ mặt đầy nước mắt, không khỏi thở dài nói, “Thỉnh Vương phi cần phải bảo trì bình tĩnh, Vương gia hắn...”

“Ta biết, không cần lặp lại...” Cổ Tiểu Tiểu dương tay đánh gãy, nàng ánh mắt trống rỗng dừng ở một góc phòng, mà kia vị trí lại vừa vặn là giường của Tĩnh Huyền Phong, nàng như bước trên miếng băng mỏng dò dẫm từng bước tiến lên, cả người thần thờ như mất hồn...” Tất cả mọi người đi ra ngoài, ta có chút chuyện muốn nói với Vương gia...”

Trần Nam Vương phi đã hạ lệnh trục khách, mọi người đều không tiếng động lui ra, quân y vốn định báo cho Trần Nam Vương phi biết, kịch độc của Trần Nam Vương có thể giải được, nhưng thái độ của nàng rất kiên định khiến người khác không dám lỗ mãng, đành phải bất đắc dĩ rời đi ——

Cổ Tiểu Tiểu chậm rãi ngồi ở bên giường, gian nan nâng lên ngón tay, nàng nghĩ muốn chạm vào hắn, nhưng lại sợ thi thể lạnh như băng sẽ bức nàng phải đối mặt với sự thật... Nàng chậm rãi thu hồi ngón tay, cúi đầu thật sâu, vân vê làn váy khiến chúng uốn nếp thành một đoàn, nàng sờ bên cạnh có chỗ trống, thay đổi tư thế một chút, khoanh chân ngồi dưới đất, thân hình không tự chủ được lại run lên, mà nước mắt từng giọt từng giọt rơi ở trên sàn, không tiếng động lại ai oán... Nàng chờ dần giờ lên khước miệng, “Ta vẫn nghĩ đến, chỉ có trong phim truyền hình mới có thể bắt người ta diễn như điên vậy, xem người ta một phen nước mắt nước mũi ôm người chết gào thét... Ta lúc ấy một bên cắn hạt dưa một bên nghĩ, vai diễn người chết này thực không hay ho, kiếm tiền không dễ dàng a, bị dính toàn nước mũi với nước miếng, ha ha...”

Nàng ra vẻ trấn định hít vào thật sâu, “Nhưng con người của ta vốn thích phương thức cáo biệt thực cá tính, ta sẽ không làm dơ mặt của ngươi, lại càng không mãnh liệt lay động bả vai của ngươi bức người tỉnh lại, chỉ là... Còn muốn hỏi một vấn đề vẫn không thể buông tay,

đương nhiên, người vĩnh viễn không thể trả lời ta, dù sao người cũng biết ta ngốc, ha ha...” Cô Tiểu Tiểu cắn chặt môi, tựa hồ rốt cuộc không chịu nổi nỗi tâm kích liệt đau đớn, nước mắt vô thanh vô tức không ngừng chảy xuống, “Người vì sao không đợi ta? Ta đã trở về, tiểu manh nhi người thích khi dễ nhất đã trở về, an vị tại đây cho người tùy tiện khi dễ, người đứng lên a, ta tuyệt đối không cãi lại, ô ô...” Nàng quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng khóc, nàng biết, nước mắt không thể làm nam nhân nàng yêu nhất sống lại, mà chỉ có thể bức mình phát điên.

... Tỉnh Huyền Phong nghe được tiếng khóc kinh thiên động địa, hấn mệt mỏi không mở nổi mắt, nhưng thanh âm quen thuộc này thực giống của Cô Tiểu Tiểu, hấn không khỏi khòe miệng giương lên, giờ này khắc này, mặc dù là tiếng khóc cũng đủ làm hấn càng thêm cảm thấy vững tâm kiên định.

“Người không phải muốn ta sinh đứa nhỏ cho người sao? Người mau đứng lên nha, chẳng lẽ người hy vọng ta gian thi (*gian thi = cưỡng bức... xác chết*...) sao... Ô ô...” Cô Tiểu Tiểu nằm gục xuống, nước mắt theo chớp mũi chảy xuống, nàng vô lực nói, “Ta yêu người như vậy, người lại thực không biết xấu hổ nói chết liền chết? ... Quả thực là chết chưa hết tội, Tỉnh Huyền Phong, người dám thương thấu tâm của ta, người chết đi, cút nhanh xuống địa phủ đi, ta cũng sẽ không sống thủ tiết cho người, người mù cũng sẽ ra tường, đi tìm một cái lại đi một cái nam nhân khác...”

“Người dám!” Tỉnh Huyền Phong không cần nghĩ ngợi giận dữ hét, đột nhiên mở mắt ra, cư nhiên thấy Cô Tiểu Tiểu ngay tại bên giường... Cô Tiểu Tiểu nhất thời ngây ra như phỗng đình trệ bất động, mừng rỡ ngồi dậy gục vào ngực Tỉnh Huyền Phong trong, phần khởi tới hô ngôn loạn ngữ hô to, “Người nguyên lai không chết a, ô ô... Hai ta chảy nhiều nước mắt như vậy ... Ô ô... Không có chuyện gì làm hay sao mà giả chết... Thực không phải chết... Ô ô...”

“...” Tỉnh Huyền Phong không rõ mọi chuyện cho nên ngăn người trong chốc lát, tay lại đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, trăm mối cảm xúc ngôn ngang vừa định nói ra, nhưng ngón tay vừa đụng tới lưng áo nàng, Tỉnh Huyền Phong mảy nhãn lại thành một đoàn xem xét nàng, chât vẫn nói, “Thân là Trần Nam Vương phi, người cư nhiên xích lửa thân thể chạy khắp nơi? !”

“...” Cô Tiểu Tiểu nghe vậy khòe miệng run rẩy, nàng vùng ra đứng dậy cầm lấy mép váy, cả giận nói, “Đây là cái gì, đây là cái gì? Nói hươu nói vượn cũng phải có điểm căn cứ chứ? ! Vốn người không chết ta còn rất cao hứng, lúc này thà rằng người cứ nằm đó luôn đi! Ta mặc cái gì kệ ta? Tâm can tỳ phế đau như đao cắt liền đổi lấy một câu lừa thể chạy đi đâu của người? Người...” Không đợi Cô Tiểu Tiểu nói xong, Tỉnh Huyền Phong đột nhiên đem nàng kéo vào trong lòng, vòm ngực cực nóng giống như sắp hòa tan nàng...

“Người có thể bình an trở về, cho dù ta có chết thật, cũng không sao cả” Tỉnh Huyền Phong có nhiều lời muốn nói cùng nàng lắm, nhưng giờ phút này lại cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn gắt gao ôm nàng trong ngực lâu thêm một chút, môi bất giác lại nở một nụ cười.

... Cô Tiểu Tiểu vừa khóc vừa cười rúc vào trong lòng hấn, cọ lại cọ, thật đúng là, còn sống thực tốt...

Chương 34 : Khi gà con gặp gỡ sò cục (1)

(thứ lỗi cho ta ko thể giải thích cái tiêu đề trắng trợn này được, thực khiến người ta nhúu mày đỏ mặt a)

Bọn họ sau một phen đối thoại ngắn gọn , Tỉnh Huyền Phong biết được Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà đã đưa tiểu manh nhi hồi Vân thành, tất nhiên sau đó cũng sẽ không có lời ngon tiếng ngọt Cổ Tiểu Tiểu muốn nghe, càng không có kẻ lẻ trăm mối cảm xúc ngổn ngang đau khổ ly biệt nhớ mong, thậm chí... Tỉnh Huyền Phong còn bắt nàng ngồi ở trên ghế tiến hành công tác “Khảo vấn” có nề nếp. *(công việc quen thuộc của 1 đồ phụ ...)*

Cổ Tiểu Tiểu vẫn lo lắng chuyện sống chết của Tỉnh Huyền Phong, lo lắng đến độ ngủ không yên ! Đương nhiên... ngồi trên lưng ngựa thực xóc nảy vội vã chạy về, vấn đề này có thể xem nhẹ không kể đi nhưng... Nàng đánh cái ngáp, dụi dụi mí mắt, ngả dần xuống cái bàn bên cạnh——

Tỉnh Huyền Phong thấy nàng một bộ thái độ cà lơ phất phơ, không khỏi trầm trầm khí, hấn chính là không yên tâm, mỗi khi mất đi nàng, liền làm cuộc sống chính mình ngày ngày bất an, lòng nóng như lửa đốt, nhưng nhìn lại người kia, hỏi mười câu ứng một tiếng, lại còn là khẩu khí không kiên nhẫn chú ý.

“Cổ Tiểu Tiểu! Người trong mắt đến tốt cùng có phu quân là ta hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu lại đánh một cái ngáp, lười nhác nói, “Người đương nhiên không ở trong mắt ta... Ta là người mù, người đã quên sao?” Cổ Tiểu Tiểu để lại nửa câu chưa nói, Tỉnh Huyền Phong tất nhiên là ở trong lòng nàng , nhưng nhìn hấn xem, nàng đập đầu thỉnh cầu, ngày đêm kiêm trì chạy về Vân thành là vì ai a? ! Vậy mà vừa gặp lại hấn chỉ lo chát vắn, nàng cũng không thềm nói thật a.

Tỉnh Huyền Phong tức giận đến gân xanh nổi đầy trán, đột nhiên chỉ ra cửa quát, “Người nếu vì muốn chọc giận ta mới trở về, lập tức thu dọn đồ mà đi đi!”

“Đi thì đi! Người nghĩ rằng ta muốn ở đây với người sao?” Cổ Tiểu Tiểu rốt cục bị hấn chọc giận, nàng đứng lên quay về phía sau đi đến, lại đột nhiên dừng lại, xoay người mắng, “Lang tâm câu phê!”

“Người! ...”

“Cầm thú không bằng!” Không chờ Tỉnh Huyền Phong nói xong, Cổ Tiểu Tiểu lại xoay người mắng một câu, Tỉnh Huyền Phong tức giận đến vỗ bàn đứng lên, Cổ Tiểu Tiểu cư nhiên không thềm chú ý đường đi, mỗi một lần quay đầu lại mắng một câu, “Biến thái! ... Ngu ngốc! ... Thiếu năng! ... Dân độn! ... Bất lực! ... Ăn no mắng đầu bếp! ... Qua sông đoạn cầu! ... Bạo quân! ... Hitler! ... Cầu ta trở về ta cũng không thềm trở lại ! Người đừng cầu ta a, hừ! ——” Cổ Tiểu Tiểu nghĩ mình sắp ra tới cửa, liền nghe “Đông” ! —— Cổ Tiểu Tiểu nhất thời “Ngao” hét thảm một tiếng đập đầu vào cánh cửa ——

Tỉnh Huyền Phong vốn đang hỏi hấn trong lúc giận dữ mà lơ lờ, cúi đầu thềm nghĩ lí do thoái thác giữ nàng lại nhưng cũng không làm mất uy nghiêm, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Cổ

Tiểu Tiểu ôm trán ngồi xổm cạnh cửa nức nở, hần bắt lấy thời cơ vội vàng đi lên, ra về bất đắc dĩ nói, “Không muốn đi thì đừng đi, vì sao lại cố tình va đầu vào cửa đầu?”

Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, này chẳng phải là cầm điếu ăn hoàng liên (*bị ủy khuất mà không thể nói ra*) sao? Tức giận đến nói năng lộn xộn, “Ta phi, ta chính là muốn biết đầu ta cứng hơn hay là cửa cứng hơn!”

“Nga” Tĩnh Huyền Phong vụng trộm cười cười, bình tĩnh giải thích nói, “Cửa không có chuyện gì”

“Xem như ngươi lợi hại! Ta mà không đi... Ta sẽ không mang họ Cổ!” Cổ Tiểu Tiểu lấy tay đẩy hần ngã xuống đất, nổi giận đùng đùng hướng cửa cất bước, lần này nàng rút kinh nghiệm, thật cẩn thận mò mẫm cánh cửa, đợi sau khi xác định an toàn, nàng mới bước dọc theo hành lang đi không thềm quay đầu lại... Người giỏi lắm Tĩnh Huyền Phong, dám coi thường tình cảm của tiểu cô nãi nãi! ? Này thực quá bất công, quá uổng phí!

Tĩnh Huyền Phong nhỏ giọng vô tức đi theo, nhìn chăm chú bóng dáng lửa giận tận trời của nàng... Hần chỉ là nhẹ nhàng ôn hoà hỏi vài vấn đề nhỏ không ảnh hưởng tới đại cục, sao liền biến thành thù hằn tức giận thế này?

Hần còn đang tự hỏi, đã thấy Cổ Tiểu Tiểu rẽ sang hành lang đi tới cửa lớn... Tĩnh Huyền Phong mâu trung cả kinh, xem ra tiểu manh nhi là muốn làm thật ? Hần cấp tốc chạy về phía trước đuổi theo, không cần tốn nhiều sức đã đuổi theo bước chân của Cổ Tiểu Tiểu... Nhanh như chớp, ôm nàng nâng lên giữa không trung, Cổ Tiểu Tiểu kinh kêu một tiếng nhất thời hai chân loạn đá, “Buông ra, ly hôn ly hôn!”

Tĩnh Huyền Phong không thềm đáp lại, xách nàng như xách gà con đi về phòng... Cổ Tiểu Tiểu loay hoay không thoát được, liền mở miệng ra cắn một ngụm...”Ách... Ô ô...” Vừa vặn cắn ở trên áo giáp, Tĩnh huyền Phong không rõ cho nên nhìn nàng một cái, thấy nàng khóc sụt sùi, sau khi nhìn chung quanh bốn bề vắng lặng, mới ghé vào tai nàng áy náy nói, “Ta sai rồi, là ta lỡ mồm nói hươu nói vượn, đừng khóc nữa được không?”

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa hàm răng ăn đau, trong cơn giận dữ hô to, “Nhận sai là có thể tùy tiện khi dễ người khác sao? Chẳng lẽ người giết người rồi nói một câu thực xin lỗi với xác chết là xong rồi sao? Ngươi... Ngô...” Tĩnh Huyền Phong thấy có nha hoàn trong phủ đi qua, liền che miệng của nàng, lại nói nha hoàn trong phủ cũng đã sớm thấy hai người bọn họ cãi nhau ầm ĩ nhưng không dám bàn luận, hành lễ xong liền hoá tốc chạy lấy người.

Cổ Tiểu Tiểu nghe được âm thanh có người đi qua, xèo xèo ngô ngô cầu cứu, Tĩnh Huyền Phong cười đắc ý, học khẩu khí chơi xấu của nàng nói, “Ngươi mau kêu a, mau kêu đi a, kêu vỡ họng cũng không có người quản ngươi “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khé miệng giật giật, lời này nghe thực quen tai, tuyệt đối đã từng nghe qua ở đâu đó.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu? Muốn giết hay muốn làm thế nào liền nói một câu đi? ! Ta nói cho ngươi biết Tĩnh Huyền Phong, có chuyện có thể nhẫn thực nhưng cũng có chuyện không thể nhẫn, ta lần này kiên quyết không nhân nhượng ngươi nữa!”

Tĩnh Huyền Phong mắt điếu tai ngơ, xông đại vào một gian phòng, thuận thế buông lỏng tay, Cổ Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy thân thể cấp tốc rơi xuống, “Phù phù” một tiếng rơi vào nước ấm trong bể, tuy rằng mặt nước rất thấp, nhưng nàng toàn thân trong nháy mắt ướt sũng, nàng phát điên đứng lên, giương nanh múa vuốt đập nước tứ tung một hồi, thần chí không còn minh

mẫn gào thét, “Người giết ta đi, cầu người , ta rốt cục hiểu được hàm nghĩa chân chính của câu sống không bằng chết ... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong ngồi ở bên cạnh ao, hảo ngôn khuyên bảo nói, “Đừng náo loạn được không?” —— lời này nói như thể là Cổ Tiểu Tiểu cố tình gây sự, còn hần giống như là người bị hại vậy.

Nói, người ta sẽ không ở trong vụ nổ mà trầm mặc, nhưng sẽ ở trong trầm mặc mà nổ tung

“Là ai muốn nháo a a a a? ——” Cổ Tiểu Tiểu toàn thân ướt nhẹp xông lên, một phen túm lấy áo Tĩnh Huyền Phong, bộ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn nói, “Còn chưa nói được hai câu người liền khi dễ ta! Vừa nhìn thấy liền chất vấn tra hỏi, ta làm sao có thể coi trọng người một nam nhân không hiểu phong tình như vậy?”

Tĩnh Huyền Phong ngăn người suy tư, liền bẻ cong sự thật ứng thanh, “Thì ra là thế, ta thấy người vừa khóc lại nháo còn nghĩ người là đang tức giận, nguyên lai là đang liếc mắt đưa tình với ta, quả thật là ta đã không hiểu phong tình “

Lại nói, người ta sẽ không trầm mặc trước nguy cơ diệt vong, nhưng sẽ trầm mặc khi gặp biến thái ——

Chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu ngây ngô cười hớ hớ, đập nước lung tung như người điên, “Ta đòi trước đến tột cùng tạo nghiệt gì, mà đòi này lại phải gả cho thứ nam nhân hạ đẳng siêu tàn (tạ) này, Diêm Vương đối đãi không tệ a...”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, nhìn chăm chú nàng một cái, chớp mắt... A, tiểu manh nhi, thật sự là hoạt bát đáng yêu. *(đúng là cặp đôi điên loạn dở hơi)*

Tĩnh Huyền Phong nhảy vào trong nước, nắm lấy hai vai của nàng quay lại đối diện chính mình, mỉm cười... Tiếp theo cúi đầu hôn lên môi của nàng, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy như khuất nhục thăng cấp, vừa muốn giãy dụa, lại cảm thấy cả hai người đang ngã về phía sau, bọt nước văng lên khắp nơi, mặt nước ấm áp đã chạm đến lưng của nàng, Tĩnh Huyền Phong thuận thế đem nàng đặt ở trên thành bể... Cổ Tiểu Tiểu liêu chét không chịu hé môi, răng nanh cắn chặt, quay đầu qua lại, kiên quyết tròn hôn.

Tĩnh Huyền Phong chỉ cười tùm tùm nhìn nàng lắc đầu liên tục, trong mắt tặc tặc cười, nghiêng đầu qua một bên, rồi lại lấy tay kéo cằm nàng sang hướng ngược lại, Cổ Tiểu Tiểu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đột nhiên chuyển hướng qua bên kia, phiến môi mỏng lập tức chạm vào một cánh môi khác... Trúng kế .

Tĩnh Huyền Phong khước mắt cười thành hình bán nguyệt, chuẩn xác hàm trụ môi của nàng, thừa dịp nàng hoảng thần một cái nhanh chóng thâm nhập vào khoang miệng chiếm giữ... Cổ Tiểu Tiểu ra sức chống cự, kiên quyết dùng đầu lưỡi đẩy hần ra, Tĩnh Huyền Phong một tay giữ gáy, tay còn lại kéo cạp váy nàng ra... Mà lúc này đây, mặc kệ tiểu manh nhi nháo như thế nào, hần cũng đã tự quyết định, nhất định phải thành công!

Cổ Tiểu Tiểu sớm biết thói quen của hần, vội vã lấy hai tay ôm ngực... Khi lòng bàn tay Tĩnh Huyền Phong đụng đến tay nàng, Cổ Tiểu Tiểu đắc ý cười ha ha, “Biết ngay tay người sẽ đụng đến mà” ... Nhưng nàng lại không có nghe thấy tiếng thở dài nổi giận của Tĩnh Huyền Phong, chỉ thấy tay hần dùng sức nắm chặt lên tay mình, nàng nhất thời ăn đau khê kêu một tiếng... Có thể nghĩ, hậu quả thực khiến người ta không chịu nổi, nàng lại đang tự sờ soạng chính mình.

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, quay lại chiếm giữ môi của nàng, giống như lốc xoáy mạnh mẽ chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của Cổ Tiểu Tiểu, lưỡi cùng lưỡi dây dưa truy đuổi, không ngừng kết hợp... Mà lòng bàn tay hần nóng bỏng như vậy, lại không kiêng nể gì chạy khắp nơi mẩn cảm ở trên thân thể nàng, mà Cổ Tiểu Tiểu ở trong nụ hôn ôn nhu này dần dần thả lỏng, yết hầu chậm rãi dâng lên một tia khô nóng, nàng tựa hồ cảm thấy thân mình càng ngày càng nhuyễn, suy yếu vô lực ôm cổ hần, để lưỡi hần càng thêm xâm nhập... Cổ Tiểu Tiểu ở trong lòng khinh bỉ chính mình trăm ngàn lần, Tĩnh Huyền Phong làm hành động ái muội với nàng, không đủ tinh tế, không đủ ngọt ngào, thậm chí cực kì bá đạo, giống như virus vi khuẩn, nhưng nàng lại cố tình không chịu tiêm vắc-xin phòng bệnh.

Hần lòng bàn tay bao vây ở trên ngực nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, càng vuốt ve, thân thể lại càng khô nóng khó nhin, nhưng lại không chịu buông tay, thanh âm có chút khàn khàn nói, “Giúp ta cởi đồ...”

“Sao ngươi không tự mình thoát đi...” Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hần yêu cầu này cũng có điểm hơi quá đáng, lại không ý thức được chính mình thanh âm cũng mang mang theo chút khàn khàn té nhuyễn.

“Không thấy ta hai tay đều có việc sao?” Hần đúng lý hợp tình hỏi lại.

“...” Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, này lưu manh đùa giỡn, cũng quá không chuyên nghiệp đi?

Nàng sờ soạn giúp hần cởi bỏ nút thắt, nhưng vì không nhìn thấy, tốc độ có điểm chậm chạp, Tĩnh Huyền Phong rốt cục chờ không nổi tự rút đi quần áo, phi thường quen miệng bắt đầu thuyết giáo, “Ngươi rút cuộc có thể làm gì? Thoát kiện quần áo cũng chậm như vậy “

Cổ Tiểu Tiểu á khẩu không trả lời được một phen đẩy hần ra, “Ta bị ngươi chiếm tiện nghi còn bị ngươi dạy? Còn có thiên lý hay không?”

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, bám riết không tha lại ôm nàng, không biết sống chết trêu chọc nói, “Chắc chắc, cần gì phải nói chói tai như vậy, này không phải là chuyện chiếm tiện nghi lẫn nhau hay sao?”

Cổ Tiểu Tiểu gân cổ cãi, tức giận bất bình nói, “Phải, trừ khi đây là lần đầu tiên của ngươi!”

Tĩnh Huyền Phong có điểm xấu hổ mím môi, “Ta cũng vậy “

“...” Đúng là phá hư mà Nguyên lai là hai cái không có kinh nghiệm thực tế!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thật cẩn thận thử nói, “Không bằng trở về phòng? ...”

Cổ Tiểu Tiểu mâu trung cả kính, lại gật gật đầu, “Ân... Cũng tốt!”

Chương 35 : Khi gà con gặp gỡ sò cóc (2)

Tĩnh Huyền Phong lấy một tấm vải đưa cho Cổ Tiểu Tiểu, rồi mới rón ra rón rén đi đến cửa dục phòng(phòng tắm) động tác nhẹ nhàng chậm chạp ngó nửa người ra nhìn hướng hành lang,... Thấy hành lang gấp khúc chỉ có vài tên thị vệ đang tuần tra, không khỏi yên tâm cười, hướng Cổ Tiểu Tiểu kéo kéo, "An toàn!"

Cổ Tiểu Tiểu kiên định "Ân" một tiếng, ngay sau đó đem tấm vải bao ở trên đầu, tạo hình kia có điểm giống với phần tử không hợp pháp, nàng lăm la lăm lét bám theo Tĩnh Huyền Phong, có tật giật mình dò hỏi, "Chúng ta cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài... Có thể bị phát hiện hay không?"

"Không thể nào.... Tĩnh Huyền Phong một bên thuận miệng đáp lời, một bên ngoái đầu nhìn lại, thấy Cổ Tiểu Tiểu ôm đầu che mặt, giấu giấu điểm điểm... Hắn mới phát hiện chính mình đang bị tiểu manh nhi tác động, hắn nhất thời thu hồi thần trí, đúng lý hợp tình nói, "ngươi đây là làm gì a, chúng ta cũng không phải yêu cầu đương vụng trộm ! Ngươi.... Cổ Tiểu Tiểu thất kinh bịt nhanh miệng của hắn, nhỏ giọng cả giận nói. "Hu... Ngươi ồn ào cái gì a? Nếu chúng ta cứ như vậy ẩm ướt nhỏ nước ròng ròng đi ra ngoài, nha hoàn hỏi ngươi định trả lời như thế nào a?"

Tĩnh Huyền Phong một phen gạt đi tay nàng, giọng to nói, "Nha hoàn là cái gì mà dám chất vấn bản vương? Còn nữa nói, chúng ta lại không làm chuyện gì ám muội, ngươi có thể ra dáng Vương phi đoan trang một chút hay không a!"

Cổ Tiểu Tiểu thở dài hai tay chấp lại thỉnh cầu nói. "Ta xin ngài đừng rống lên nữa, trong lòng ta bất ổn thực khản trương..."

Tĩnh Huyền Phong bắt đắc dĩ thở dài, đúng là, nữ nhi da mặt mỏng, nhưng da mặt tiểu manh nhi quả thật cũng không tính là quá mỏng a.... Hắn đột nhiên bước ra ngoài cửa dục phòng, dắt tay Cổ Tiểu Tiểu, nâng đầu ưỡn ngực, kiên định cam đoan nói, "Hết thấy mọi chuyện cứ để vì phu ứng phó, ngươi chỉ cần đề ý đi đường liền được"

Cổ Tiểu Tiểu mím môi cười, yên tâm vỗ vỗ bả vai hắn, nịnh nọt nói "Không có ngươi, ta biết sống như thế nào?"

"Được, mới vừa rồi ngươi còn rửa bồn vương chết đâu" Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này tuy là chín phần dối trá, nhưng cũng tốt hơn so với mở miệng ngậm miệng toàn mắng hắn.

"Là nam nhân không nên so đo mấy chuyện nhỏ nhặt, hắc hắc..." Cổ Tiểu Tiểu núp ở phía sau Tĩnh Huyền Phong, vẫn một trạng thái lén lút, tuy rằng bản thân cũng không nhìn thấy gì. Mà nàng đi không đến mười bước lại bắt đầu hỏi đến đâu rồi. Tĩnh Huyền Phong chỉ lo đi mau cũng không quan tâm nàng, kỳ thật đi, hắn ngoài miệng nói rất kiêu ngạo, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

Giờ phút này, một nha hoàn vừa dọn phòng xong đi ra cửa, vừa vận giáp mặt Tĩnh Huyền Phong... Tĩnh Huyền Phong nhất thời dừng chân bất động, Cổ Tiểu Tiểu không được thông báo liền đập mặt vào lưng Tĩnh Huyền Phong. Bất quá tuy thân mình có chút lung lay nhưng về mặt

của hắn vẫn là rất tự nhiên, nhưng như thế lại càng bất bình thường! Người bình thường bị đụng vào chắc chắn sẽ không có biểu tình làm như không có việc gì này.

Nha hoàn thấy hai người toàn thân ướt đầm, hạ thấp người hành lễ, "Thỉnh an Vương gia, Vương phi, cần nô tỳ hầu hạ tắm rửa thay quần áo sao?"

Tĩnh Huyền Phong mất tự nhiên vội ho một tiếng, nói không hề ăn nhập, "Mới vừa rồi trời mưa "

Nha hoàn không hiểu ra sao nhìn về phía trời nắng to ngoài cửa sổ..."Ân ân, ta có thể làm chứng! Quả thật... Quả thật trời mưa, mưa to mưa to!" Cổ Tiểu Tiểu nghe vậy liền xung phong giơ tay lên.

Nha hoàn thở nhẹ một tiếng. "Nha! Nô tỳ vừa mới mới mang đệm chăn ra ngoài phơi nắng, nô tỳ xin đi trước..."

"Có thể! Nhanh đi!" Hai người trăm miệng một lời kiên định trả lời.

Đợi nha hoàn đi khỏi, Tĩnh Huyền Phong nhẹ nhàng thở ra, Cổ Tiểu Tiểu vươn tay chọc vào eo hắn, tức giận chất vấn nói, 'Ta nói, người này nói dối cũng phải có lí một chút đi? Uống công ta tín nhiệm người như vậy, đây là kế sách ứng phó của người a?"

Tĩnh Huyền Phong khẽ miệng giật giật, không phục nói, "Chẳng lẽ nói rơi vào bể nước?" Vừa dứt lời, đã thấy lão quản gia chậm rì rì hướng bọn họ đến gần, Tĩnh Huyền Phong kéo kéo tay Cổ Tiểu Tiểu, vội vàng nhắc nhở, "Quản gia đến đây "

Cổ Tiểu Tiểu đầu tiên là hít vào một ngụm khí lạnh, lão quản gia là lão nhân gia phi thường nhiệt tình a!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, lão quản gia hai mắt tròn to, ba bước cũng làm thành hai bước xông lên phía trước, lo lắng vạn phần dò hỏi, "Ôi, Vương gia, Vương phi sao lại biến thành như vậy ? Người đâu..."

"Đừng kêu!" Tĩnh Huyền Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, lão quản gia vừa nghe Vương gia quát lớn, nhất thời im tiếng đứng lặng bất động... Cổ Tiểu Tiểu cười gượng vài tiếng, một bên lấy tay xoa xoa một bên hoà giải, "Thời tiết nóng, khó tránh khỏi mất bình tĩnh, ha ha... chúng ta chỉ là... nghịch nước thôi... Ha ha..."

"Mặc trọn bộ xiêm y nghịch nước?" Lão quản gia kinh ngạc thốt ra.

Tĩnh Huyền Phong liền hướng lão quản gia từng bước tới gần, thái độ cường ngạnh chất vấn, "Ai quy định không thể mặc xiêm y nghịch nước? !"

Lão quản gia bị bóng dáng cao lớn của Tĩnh Huyền Phong bao trùm... Lau lau mồ hôi lạnh trên trán cúi đầu khom lưng, lại nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt vô tội đáp. "Vương gia nói phải a, là ta cái lão già này hồ đồ , Vương gia đừng tức giận "

Sau khi ra mệnh cho lão quản gia đi chuẩn bị tiệc tối, Tĩnh Huyền Phong kéo Cổ Tiểu Tiểu một đường đi thẳng, nói, hắn đường đường là Trần Nam Vương, ngày thường oai phong lẫm liệt, nói một không ai dám bảo hai, hắn cũng không biết là bản thân đang làm ra cái việc ngốc gì, nhưng vừa nghĩ đến hai người sắp động phòng, hắn liền không tự chủ được có chút khẩn trương.

Hai người sau khi vượt qua nhiều cửa ải, rốt cục cũng kiệt sức đi tới phòng ngủ., Tĩnh Huyền Phong tựa vào cửa phòng vừa đóng chặt ổn định cảm xúc, mà Cổ Tiểu Tiểu lại càng khoa trương, chân mềm nhũn ngồi hắn trên mặt đất không chịu đứng dậy.

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, vừa xoay người ôm lấy nàng, Cổ Tiểu Tiểu chân tay

luồng cuồng hoảng hốt. "Không bằng, không bằng chờ buổi tối đi, này hiện tại rõ ràng ban ngày, không tiện lắm..."

Tĩnh Huyền Phong nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ... Trợn mắt nói dối, "Sáng sớm âm u"

"Nga..." Cô Tiểu Tiểu lặng ngốc hồ hồ ứng thanh, "Kia chờ nửa đêm đi, lúc này người đến người đi..."

Tĩnh Huyền Phong thất thanh cười to. "Làm như chúng ta đang ở trên đường cái không bằng, phòng ở có mái lại có cửa, ta kiểm tra qua rồi".

"Rèm cửa sổ thì sao?" Cô Tiểu Tiểu hỏi xong lời này lại cảm thấy thực ngốc, cô đại làm gì có rèm cửa sổ, chỉ là dùng giấy trắng thật dày dán ở trên cửa sổ, nàng thường xuyên xem tình cảnh này ở trên TV, nếu có người đi ngang qua cửa sổ, muốn nhìn lên, lấy tay chấm nước miếng rồi chọc một cái, muốn thấy cái gì liền thấy cái ấy, muốn làm ai choáng váng sẽ thổi một ngụm mê dược.

Tĩnh Huyền Phong lười đáp lại, hắn đem nàng ôm đến trên giường, tiện tay đem sa trướng bên giường hạ xuống... Cô Tiểu Tiểu nhất thời nằm ngay đơ ở trên giường vẫn không nhúc nhích, nàng kỳ thật rất muốn thả lỏng tâm tình, nhưng vừa nghĩ đến chuyện xích lỏa thân thể trước mặt hắn, liền mặt đỏ tim đập cả người không được tự nhiên.

Nàng nghe được âm thanh Tĩnh Huyền Phong cởi quần áo, không khỏi nín thở mím môi nhắm chặt hai mắt... Tĩnh Huyền Phong lấy tay vỗ vỗ lên má nàng, "Là nữ nhân đều sẽ có một ngày này, người đừng làm như sắp lên đoạn đầu đài được không?"

Cô Tiểu Tiểu ra vẻ trấn định hừ một tiếng. "Ai nói ta khản trương? Chỉ là nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau, ta sợ đau"

Tĩnh Huyền Phong ngăn người một chút, "Đau không? Có bao nhiêu đau?"

"Nghe nói giống như bị chém một đao"

Tĩnh Huyền Phong yên tâm thoải mái thuận thuận khí, "Nga, kia thì tính là cái gì, ta lúc đánh giấc thường xuyên bị thương"

Cô Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, còn tưởng rằng cầm thú không bằng này là đang lo lắng cho nàng, nguyên lai..."Đại ca! Một đao kia là chém trên người ta, không phải người!"

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng ứng thanh, lại bắt đầu cường gân hoạt huyết làm động tác chuẩn bị, nhìn như thể sắp đánh một trận với ai đó, hắn vừa lắc lắc cổ vừa hỏi. "Người sao còn chưa thoát ý?"

"... Cô Tiểu Tiểu không thể nhịn được nữa vén sa trướng lên muốn xuống giường, hỗn hển nổi. "Thật sự là nguyệt sự mỗi ngày đều có, hôm nay còn là này đặc biệt nhất!"

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng đang muốn đi, ôm thắt lưng của nàng kéo lại lên giường, hắn hai tay áp nàng ngăn ở dưới thân, "Người đừng náo loạn a, ta giúp người thoát là được"

"Nghe khẩu khí này của người hình như đang miễn cưỡng mà làm, nếu như thế sao phải vội vàng mang ta vào phòng ngủ cùng người.. .Ngô..." Không chờ Cô Tiểu Tiểu phát tiết hà bất mãn, đã bị Tĩnh Huyền Phong chặn lấy môi... Hắn hai tay luôn xuống dưới lưng nàng, hơi nâng nửa người trên lên, thuận thế đem ngực chặt chẽ dán lên da thịt nàng...

Cô Tiểu Tiểu kinh ngạc nháy mắt mấy cái, lúc này hắn hôn thực ôn nhu, đầu lưỡi nóng bỏng uyển chuyển mềm nhẹ cùng quần quanh, ràng buộc một tia tình dục triền miên, bờ môi ấm nóng dừng ở bên tai của nàng, Cô Tiểu Tiểu liền cảm thấy ngứa ngáy, theo bản năng rụt cổ

lại, nhưng hấn hình như biết được vành tai là cho tôi miễn cảm, nàng càng trốn, hấn càng là cố ý trêu chọc, mà Cổ Tiểu Tiểu một cái tiểu nha đầu không có kinh nghiệm làm sao chịu nổi khiêu khích như vậy, không khỏi phát ra một tiếng khinh ngâm...

Nàng nhất thời thẹn thùng đỏ mặt, thậm chí không thể tưởng được mình lại ngây ngô như vậy, còn một lòng cho rằng Tĩnh Huyền Phong hôn rất có kỹ xảo... Hừ! Hai người đều là lần đầu tiên, vì sao hấn liền thuần thục như vậy!

Hấn lòng bàn tay bắt tri bất giác sớm đã lén vào trong vạt áo của nàng, động tác thành thạo, Cổ Tiểu Tiểu đã cảm thấy thân thể có chút nóng, mà ngực Tĩnh Huyền Phong lại càng giống như lò lửa hừng hực, xem ra loại sinh tình này là không cần dạy, cảm xúc đúng chỗ, sẽ từng bước tiến hành, nàng không tự chủ được ôm lấy vai hấn, môi nhẹ nhàng lướt dọc theo cần cổ...

Tĩnh Huyền Phong thấy vậy liền hưng phấn cười cười, nhanh chóng rút đi quần áo của nàng... Chỉ thấy một thân thể nõn nà rơi vào trong mắt, da thịt non nót trắng nõn mềm mại không xương, đầu tay đỏ nhạt khắp nơi... Giờ phút này, cảnh quan mãnh liệt trước mắt làm hấn càng cảm thấy khô nóng, hấn không khỏi hít một hơi thật sâu, nâng nửa người trên của nàng lên dán tại bên môi... Mà môi cùng ngực chạm vào làm nhiệt khí trong cơ thể hấn nhanh chóng lan tràn, nháy mắt gần như mất đi lý trí...

Cổ Tiểu Tiểu hơi hơi nhú mi... Nhưng đều không phải là thống khổ khó nhin mà nhú mày, chính là cái loại cảm giác không thể nói rõ này làm nàng giống như không còn là mình, bên trong giống như mong muốn một người nam nhân đến lấp đầy hư không của nàng, thân thể truyền đến từng đợt cảm giác bành trướng, ở bên dưới dần dần trở nên buộc chặt, bụng nóng nóng lên, hết thấy đều vì dục vọng mà thay đổi liên tục...

Hấn thật cẩn thận thâm nhập một ngón tay sờ soạn..."Nha----" nàng đột nhiên cảm thấy thân thể bị vật lạ xâm nhập, kinh kêu một tiếng trợn to hai mắt. "Có một chút đau"

Lời này vừa nói ra, Tĩnh Huyền Phong tức khắc rút ngón tay "Cái này đau ?..." Hấn vừa nói vừa nhìn lại chính mình so với ngón tay còn thô hơn mười lần... Đây nên như thế nào cho phải.

=====

Chương 36 : Khi gà con gặp gỡ sò cóc (3)

Cổ Tiểu Tiểu không tự chủ được kẹp chặt hai chân, rất nhanh cúi đầu. Dục vọng ần ần quay cuồng cũng đau đớn ở trong đầu nàng giãy dụa... Nói, hoa cúc thiếu nữ đều không phải là theo từng bước này để tiến lên hàng ngũ nữ nhân sao.... Cũng không thấy ai khóc lóc nỉ non đến chết đi sống lại? Kỳ thật cũng không cùng lắm thì đi? ... Cùng lúc đó, nàng bên tai đã truyền đến thanh âm thờ ồ ồ của Tĩnh Huyền Phong, nàng ra vẻ cố gắng không quan tâm lo lắng, này trước sau gì cũng phải làm a.

Nàng ngượng ngùng cắn cắn môi, "Có thể chịu được."

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng sắc mặt xấu hổ ửng hồng, mang theo một chút hoảng hốt, mà phát ra tiếng động đáp ứng ôn nhu như nước, khiến cho hắn lần đầu tiên cảm thấy nàng giống một nữ nhân, ách, cũng không đúng, là giống một nữ nhân bình thường... Hắn cúi người hàm trụ cánh môi kiều diễm ướt át hồng nhạt, đầu lưỡi ở trong khoang miệng nàng khuấy động, cuồng nhiệt mà tinh tế, vành tai và tóc mai chạm vào nhau triền miên thật lâu...

Tình yêu sắc mị ở lại trong nháy mắt lại bùng lên, hắn tựa hồ cực kì mê luyến thân thể mảnh mai này, chỉ vì thân thể này là của nữ nhân hắn yêu, mỗi một tác động là mỹ như vậy.... Nàng loay loan lông mi xẹt qua má hắn, mềm nhẹ buống bình dung hợp, cặp đùi mảnh khảnh vì bất an mà hơi buộc chặt, hắn có thể cảm thấy nàng có một phần không yên bất an, chỉ có thể ần ần khó chịu không nói thành lời, tinh tế thương thức, cố ý khiêu khích hy vọng tận khả năng hóa giải cảm xúc khẩn trương của nàng... Hoặc là nói, đây cũng là thể hiện tình yêu của chính mình.

... Từng trận từng trận sóng triều kích tình dâng lên liên tục khiến hai chân nàng nguyên bản nhắm chặt đã hơi hơi mở ra. Một cái hỏa xà thiêu đốt chạm vào bụng nàng, nóng rực thiêu đốt, nàng trong cơ thể càng ngày càng phát ra tín hiệu khó chịu, khinh ngâm một tiếng, theo bản năng đẩy lửa nóng trên bụng kia ra, những đầu ngón tay vô tình đụng vào, lại đổi lấy một tiếng kêu đau đớn của Tĩnh Huyền Phong, hắn bắt lấy tay nàng, nắm ở phía trên ngọn nguồn dục vọng...

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng cả kinh: oa, dọa người như vậy? ! ... Nàng then thùng rút tay về, lại bị hắn chặt chẽ ngăn chặn, thậm chí còn đem toàn bộ lòng bàn tay nàng bao trùm lên.... Cổ Tiểu Tiểu vì then thùng, cả người thực khẩn trương, bởi vì nguyên nhân nói không rõ nhiều lắm, hơi nước bốc lên từ đỉnh đầu giống như toàn thân phun hỏa....

Tĩnh Huyền Phong yêu cực kỳ biểu tình giờ phút này của nàng, trúc trắc khiếp đảm lại tràn đầy hương vị nữ tính, hắn kiềm chế xúc động "Nóng lòng muốn thử", trong thanh âm hơi khàn khàn, "Người tới đi, ta đoán đo không rõ nông sâu thế nào, sợ làm đau người"

"Lời này nghe sao lại giống như đang khơi thông vòi nước? ..." Cổ Tiểu Tiểu hiểu được hắn nhẫn nại rất thông khổ, từ thân thể biến hóa đến thanh âm trầm thấp... Nhưng giờ phút này hắn lại khiến mình cảm thấy dị thường ôn nhu.

Cổ Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng na cần cứng rắn như thiết hỏa xà kia... Nhưng

tay chân luống cuống chính là không dám tiếp tục thăm dò, nàng kích động thả tay, "Ta không được, người tùy tiện đi"

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xấu xa cười, gãi đúng chỗ ngứa nói, "Chắc chắc, lúc này là người bảo ta muốn làm gì thì làm, chốc nữa đừng khóc sưng mắt như ta khi dễ người "

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời cứng họng không nói được gì, ở trên giường còn tính toán thiệt hơn, này lại bị cầm thú không bằng ngoạn ý tính kế!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng không lên tiếng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn chu ra hiện nhiên có chút hờn giận, liền ha ha cười hân lên môi của nàng, đợi hân sâu hồi lâu... Hân con người mê ly nhiễm thương một tầng dục vọng, đầu ngón tay không khỏi trêu chọc mái tóc đen bóng của nàng... Mân mím môi mất tự nhiên mở miệng, "Tiểu manh nhi, ta... Ta yêu người"

Cổ Tiểu Tiểu ở giữa ý loạn tình mê ần ần nghe những câu giống như rót mật ngọt vào lòng, lại thư hoãn xuống thần kinh đang quá mức buộc chặt, nàng không khỏi ngọt ngào cười, ôm lấy cô hân hân lên...

Mà giờ phút này, nàng đột ngột cảm thấy một lực đạo va chạm rất mạnh xâm nhập vào cơ thể, giống như điện lưu xỏ xuyên khắp toàn thân, đầu óc nổ lách tách hiện lên những đốm sáng-----

"A!-----"Cổ Tiểu Tiểu gất gao ôm cổ hân cong lưng lên, móng tay đâm thật sâu vào lưng hân... đau đớn như muốn xé rách, làm nàng đau đớn tới rớt nước mắt, "Người như thế nào lại đột ngột tập kích? Ta tâm lý chuẩn bị một chút cũng đều không có, ô ô..."

"A? ... Ta nên nói cái gì? Chuẩn bị tốt đi sao? Một hai ba? Tựa như hạ quân lệnh?..." Tĩnh Huyền Phong vỗ nhẹ lưng của nàng trấn an, nhưng xỏ xuyên này trong nháy mắt cũng đã làm hân đạt tới điểm cao nhất của dục vọng... Kỳ thật, hân cũng có chút đau.

"Mau đi ra, đau muốn chết, ô ô.... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hân một chút thành ý đều không có, vừa nói một chút lời ngon tiếng ngọt xong liền bắt đầu không kiêng nể gì chiếm hết tiện nghi, nàng hô đau nửa ngày, vừa đẩy vừa trốn, nhưng hân lại không thèm đổi lại một câu, chỉ "A? Ân?..." cho qua chuyện.

... Thiếp hợp chặt chẽ không thể vãn hồi sớm đã làm hân muốn ngừng mà không được, lúc này, nếu không phải bản thân có sức kiềm chế tốt muốn ngừng liền ngừng, hân nhin thúc động, chỉ có thể khiến cho dục vọng từng bước bốc hơi, hân đem nàng gất gao ôm vào trong lòng, như bão tố hân lên bao phủ tiếng khóc nhỏ vụn của nàng...

Nàng cố hết sức đón ý phối hợp, tận lực thả lỏng từng chút từng chút một, mà khóa mắt vẫn còn đọng nước, đã bị hân ôn nhu liếm hết Rung động mãnh liệt lúc nhanh lúc chậm làm nàng như trước đau đớn khó tiêu, nàng không khỏi phát ra một tiếng một tiếng khinh kêu, từ đau đớn xé rách chảy ra lạc hồng ấm nóng... Theo rung động vãn giường "Chi chậm chậm" có quy luật vang lên-----

"Ta... Không được..."

"Sắp rồi" hân lên tiếng trả lời ngắn gọn, tần suất bắt tri bắt giác lại nhanh hơn.

Cổ Tiểu Tiểu nhin không đến 1 phút, "Người không phải nói sắp rồi sao?"

"Nhanh thôi" hân mồm hôi đầm đìa hơi nhồm dầy, nâng vòng eo của nàng lên đưa vào sâu thêm một tầng... động tác này làm Cổ Tiểu Tiểu không thể nhin được nữa cuống đâm vào ngực hân. "Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo! Buông, ô ô..."

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu ứng thanh, không mất thời cơ ôm lưng nàng, nâng lên ngồi ở trên hai chân hắn, Cổ Tiểu Tiểu ôm vai hắn chống đỡ, ngửa đầu lên thở dốc, "So với năm còn đau hơn..." Tĩnh Huyền Phong lại đem nàng nằm lên gối, thật cẩn thận dò hỏi, "Như vậy được chưa?"

Cổ Tiểu Tiểu vô lực ứng thanh, hắn càng sung sức mình càng mệt, nàng cảm giác cũng không đau đớn khó nhin như vậy, tuy có chút mệt mỏi không khỏe, nhưng cũng không thể nói là thoát mái hoặc hưởng thụ, chính là có thể chịu được... Nàng hơi hơi thở ra, xem ra "ống dẫn" rốt cục cũng khơi thông thành công... Làm nữ nhân thật khó a!

Tĩnh Huyền Phong bên tai truyền đến tiếng ngâm anh anh bất tri bất giác của nàng, không khỏi an tâm cười, hai tay chống ở hai bên vai Cổ Tiểu Tiểu, cúi đầu hôn lên môi của nàng, hắn vì giờ khắc giao hòa này mà đặc biệt hưng phấn, nàng dù đi đâu cũng sẽ trở về chỗ cũ, chứng minh nàng rốt cuộc không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay hắn. Mà hành động thân mật tự nhiên như vậy, tựa như hắn yêu nàng say đắm không có nguyên nhân....

Cổ Tiểu Tiểu phát hiện động tác hắn có xu thế càng lúc càng nhanh, nàng như trước bảo trì tâm tình vốn có, hô hấp mang theo chút dồn dập thử nói, "Ta không nghĩ... trẻ tuổi như vậy liền... có tiểu hài tử, có thể hay... không dừng...?"

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy Tĩnh Huyền Phong vong tình phát ra một tiếng kêu đau đớn rồi đột nhiên thẳng tiến, sau đó liền ngã lên người nàng thở dốc, hắn nghiêng đầu nhìn chăm chú hai má của nàng, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu biểu tình như cương thi, hắn không khỏi mỗi một dò hỏi, "Mới vừa rồi ngươi nói chuyện gì? ..."

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng co giật, làm cũng đã làm rồi còn hỏi cái gì a?

..."Không có việc gì "

"Nga, ta cảm thấy chuyện này so với đánh giặc còn mệt hơn...." Tĩnh Huyền Phong lắc lắc một đầu mồ hôi, ánh mắt lơ đãng dừng ở trên ngực cổ Tiểu Tiểu Tĩnh Huyền Phong xê dịch đầu qua, môi thoải mái dán lên giữa ngực nàng... Một chút một chút hướng về phía trước cọ, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy môi ấm áp đang động đậy trên ngực mình, lại còn có xu thế "Toàn quân xông lên..."

"Ngươi lại muốn làm sao? !" Cổ Tiểu Tiểu ôm ngực xê dịch qua bên cạnh, nàng muốn nghỉ a, đại ca này sẽ không phải là muốn tiếp tục nữa đi?

Tĩnh Huyền Phong tặc tặc cười, một cánh tay ngăn trở đường đi của nàng, dễ dàng đem nàng áp ở dưới thân, lại hôn lên môi của nàng... Cổ Tiểu Tiểu không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong nụ hôn này chắc chắn có gian tình không hơn không kém, ô ô...

"Ta thực không được, đừng làm nữa không được sao?..." thời điểm nàng nói lời này, đã lại bị hắn đánh vào phòng tuyến cuối cùng.

"Này cùng luyện binh đánh giặc giống nhau a, muốn tốt càng cần phải luyện tập thêm" Tĩnh Huyền Phong đứng lý hợp tình đáp lại nói, "Huống chi, ta đột nhiên rất muốn nhi tử (con trai) ngươi không muốn sao?"

"Ngô.... Đau... Nhẹ chút... Đau chết ta " Cổ Tiểu Tiểu mắt nhắm hờ phản bác. "Sinh con chính là con a? Nếu là nữ nhi ngươi liền không thích sao?"

"Đương nhiên thích, sau đó lại sinh nhi tử là được "

"Nếu vẫn không được thì sao?"

"Vậy tiếp tục sinh, ngươi mới vừa rồi không phải nói sao? Ngươi còn trẻ tuổi như vậy"

“.....” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá. Nguyên lai hắn vừa rồi có nghe được, lại cố ý giả vờ! Cảm thú không bằng!

Lòng của nàng, bỗng nhiên thật lạnh thật lạnh. "Chẳng lẽ ngươi coi ta là heo mẹ chỉ đẻ sinh đứa nhỏ sao?"

"Bậy bạ! Ta là muốn một đứa nhỏ của chúng ta ” Tĩnh Huyền Phong ôm chặt lấy nàng, còn thật sự nói, "Ngươi là thê tử của ta, là thê tử duy nhất kiếp này của Tĩnh Huyền Phong ta, nữ nhân khác muốn sinh đứa nhỏ cho bổn vương cũng đừng mơ tưởng”

Cổ Tiểu Tiểu giật mình, nhất thời ôm mặt cười trộm... Người này cũng lãng mạn a, hắc hắc hắc hắc

"Chúng ta về sau đừng cãi nhau được không?" Nàng hạ mi mắt ẩn ẩn tình.

Tĩnh Huyền Phong không cần nghĩ ngợi đáp lời. "Mỗi lần đều là ngươi sinh sự mấy chuyện không đâu, lời nói toàn là chọc giận ta "

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng cứng đờ, phần nộ hỏi, "Ngươi có thể nói có lí một chút được hay không? Ngươi cẩn thận ngấm lại, ăn mặc hở hang? Kia cũng không phải là chuyện ta có thể quyết định a, còn có! Phàm là nam nhân từ tám tuổi tới tám mươi tuổi nếu nói vài câu với ta, ngươi liền nhăn mày trừng mắt, mỗi lần chẳng phải đều vì chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau?..." Không đợi Tĩnh Huyền Phong đáp lại, nàng lại nói, "Như thế này đi, ngươi liền đem đánh tất cả mọi người thành mất lé, mất chốt, về sau sẽ không có ai dám nhìn ta, được không, được không?"

Tĩnh Huyền Phong nghĩ nghĩ, hắn chẳng phải vì luôn nói mấy đạo lý lớn nên mới cãi nhau không dứt sao? Nhưng xét đến cùng, còn không phải bởi vì rất để ý nàng, nên mới không hy vọng có nam nhân khác tiếp cận nàng, đây là nhân chi thường tình a.

Tĩnh Huyền Phong vốn định nói với nàng, hắn quá yêu nàng, không muốn mất đi nàng, nhưng trầm ngâm nửa ngày....Lai càn quấy nói một câu, “Ta chính là bá đạo, ngươi làm gì được ta? ! Người bên ngoài nghĩ gì cùng ta không quan hệ, lai càng không thèm xen vào, nhưng trong lòng ngươi chỉ có thể có ta!"

“.....” Biến thái.

=====

Chương 37 : Cùng ngồi một chỗ, tâm tư khác nhau

Hai người ở trong phòng ép buộc nhau tới tận vài canh giờ, ngay cả mấy tiếng đùa giỡn lưu manh hi hi ha ha cũng lọt hết ra bên ngoài, thẳng đến khi lão quản gia ở ngoài cửa xin chỉ thị có nên bắt đầu tiệc tối hay chưa, Tĩnh Huyền Phong mới không cam lòng buông tha Cổ Tiểu Tiểu, hẳn giờ phút này mới hiểu được trong quân quy vì sao lại đem “Sắc giới” xếp hạng đầu tiên trong những điều cấm. Nam nhân đại khai sát giới không đáng sợ, nếu đại khai sắc giới kia tất nhiên sẽ chậm trễ chính sự, mà hẳn chính là một cái ví dụ xương máu. Lại nói, lúc này mới nhớ tới Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà còn đang chờ ở trong vương phủ.

Vài nha hoàn đi vào phòng hầu hạ Cổ Tiểu Tiểu thay quần áo, nàng một thân xiêm y màu phấn hồng —— toàn thân bó sát càng thêm tô đậm vòng eo tinh tế, làn váy như hoa loa kèn phân tán rủ xuống đất, làm nổi bật cần cổ trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp sau khi được trang điểm lại hiện ra vài phần đoan trang hiền thực. Nha hoàn đi cạnh nân đỡ dẫn đường, nàng tâm tình tốt, kéo thật dài làn váy chậm rãi đi ra ngoài cửa——

“Người muốn đi nơi nào?” Tĩnh Huyền Phong thấy nàng ăn mặc một phen long trọng, không rõ nên hỏi.

“Ăn cơm ” Cổ Tiểu Tiểu căn bản không biết nha hoàn đưa cho nàng mặc cái gì, nhưng nàng biết ăn mặc vậy thực kín.

Tĩnh Huyền Phong đi đến bên cạnh nàng đánh giá một vòng, phát hiện nàng giờ phút này thực rất xinh đẹp, “Người trở về phòng đi, bốn vương gọi người mang tiệc tối đưa vào trong phòng cho người”

Cổ Tiểu Tiểu giật mình, “Sao lại không cho ta ngồi vào bàn ăn cơm? Ta không phải đang mặc chỉnh tề sao?”

Tĩnh Huyền Phong cũng hiểu được chính mình có điểm cố tình gây sự, hẳn vội ho một tiếng mất tự nhiên nói, “Bảo người trở về phòng liền trở về phòng, sao lại hỏi nhiều đề thế này?” Lời còn chưa dứt, hẳn đã tự kéo tay nàng, “Hay là để ta đưa người trở về đi...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu choáng váng hồ hồ đi theo đi, vừa đi vừa nghĩ ra trọng điểm, “Ta sẽ không ăn đồ thừa các người để lại , trước đem đồ ăn ngon đến cho ta trước”

Tĩnh Huyền Phong thất thanh cười, “Muốn ăn cái gì, ta bảo người trù làm cho người ăn”

“Ân... Ta nghĩ muốn ăn...” Cổ Tiểu Tiểu quả thật rất nhớ thức ăn vương phủ, nàng liếm liếm môi, thật muốn lao ngay đến bàn ăn, lại cảm thấy Tĩnh Huyền Phong dừng lại cước bộ

Bởi vì, lão quản gia đang đưa Nhiễm Nhượng Hà cùng Tây Bằng Đình Luân đi tới phòng ăn, vừa vận mặt đối mặt.

“A, Trần Nam Vương phi hôm nay quả thực diễm lệ hơn người nha” Nhiễm Nhượng Hà cố ý xem nhẹ tồn tại của Tĩnh Huyền Phong, cố tình mở miệng trước.

Cổ Tiểu Tiểu thích nghe người khác khen nàng, thẹn thùng mân mím môi, lại còn bày ra tư

thế chủ nhà nhiệt tình nói, “Ha ha, đã tới đây cứ coi như đang ở nhà mình đừng khách khí, ăn uống vui chơi thoải mái a”

Tây Bằng Đình Luân vẫn không lên tiếng nhìn chăm chú Tĩnh Huyền Phong, nhưng ánh mắt chỉ có bình thản... Tĩnh Huyền Phong sắc mặt hồng nhuận, làm sao giống người đang mang kịch độc? Hay là đồn đãi sai lầm. Hắn hơi gật đầu thăm hỏi, “Trần Nam Vương, chúng ta lại gặp mặt rồi”

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu đáp lễ lại, mặc dù Tây Bằng Đình Luân bày ra thiên la địa võng nhằm đánh đuổi hắn trở về kinh thành, nhưng đến cuối vẫn thu tay lại, hơn nữa, hắn tin tưởng Tây Bằng Đình Luân ở trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp tục khởi xướng chiến tranh, này cũng làm cho hắn bớt đi không ít phiền toái.

“Nay Thái Dương vương không cùng hai vị bàn luận đến khúc mắc, chỉ muốn coi hai vị là khách nhân đã hộ tống Ngô phi hồi phủ” hắn thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh rất có phong phạm vương giả, tiện tay giao Cổ Tiểu Tiểu cho nha hoàn, “Đưa Vương phi trở về phòng”

“Không phải là yến tiệc tẩy trần sao? Không bằng Trần Nam Vương phi cũng cùng tham gia” Nhiệm Nhượng Hà bí hiểm cười, có lẽ biểu hiện của Tĩnh Huyền Phong ở trên phương diện tác chiến giết địch thay đổi liên tục, nhưng giờ phút này, Nhiệm Nhượng Hà chỉ nhìn thấy một người nam nhân trên mặt viết rõ—— nữ nhân của ta, không được chạm vào. (*kí tên: Đỗ phu*)

Cổ Tiểu Tiểu kỳ thật cũng muốn nhảy vô giúp vui, nàng không nghe thấy Tĩnh Huyền Phong đáp lại, liền kéo kéo góc áo hắn ra vẻ đáng thương, “Cùng nhau ăn cơm mới náo nhiệt, ta cam đoan sẽ không loạn nói chuyện còn không được sao?”

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia sủng nịch, không khỏi bất đắc dĩ cười yếu ớt, nhưng cũng dặt tay nàng đi tuốt lên đằng trước, Cổ Tiểu Tiểu giả bộ đoan trang bước nhỏ theo sát phía sau, mu bàn tay phía sau giơ lên hai ngón tay thành hình chữ “V”, nhưng động tác nhỏ này lại bị Nhiệm Nhượng Hà bắt gặp, hắn học theo bộ dáng kia cũng giơ hai ngón tay lên, “Hai? ...”

Tây Bằng Đình Luân ánh mắt dừng ở trên bóng dáng kiều nhỏ của Cổ Tiểu Tiểu, nàng nói chuyện với Tĩnh Huyền Phong ngữ khí hiển nhiên có vài phần nhân nhượng cùng ôn nhu, giống như tiểu nữ nhân đang chìm trong bể tình... Hắn cô đơn thở dài, thực không nên ở lại Trần Nam Vương phủ giúp vui.

※ ※ ※

Thiện phòng rất rộng lớn, Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở vị trí chủ tọa, Cổ Tiểu Tiểu dùng mũi ra sức ngửi ngửi, thức ăn thơm nức làm nàng thèm thuồng nuốt nuốt nước miếng, nha hoàn mới đổi ở bên cạnh nàng là Linh Đương nhẹ giọng giải thích thực đơn món ăn hôm nay...

“A, có đầu sư tử kho tàu không?” Cổ Tiểu Tiểu thèm nhỏ dãi vừa ngửi vừa hỏi, nha hoàn Linh Đương ứng thanh, thấy biểu tình Cổ Tiểu Tiểu có vẻ không thể ăn uống dễ dàng, nàng dùng một đôi đũa gấp vào trong đĩa nhỏ sau đó lại cắt thành từng miếng, sau đó lại lấy đôi đũa khác gấp một miếng lên, cẩn thận đưa đến bên môi Cổ Tiểu Tiểu, khiêm tốn nhu hòa nói, “Vương phi, thỉnh dùng”

Cổ Tiểu Tiểu hớ hớ cười, cũng không thấy nha hoàn Linh Đương đang gấp đưa cho nàng...

Tĩnh Huyền Phong vẫn không lên tiếng quan sát trong chốc lát, tựa hồ thực vừa lòng nha hoàn hầu hạ cẩn thận cung kính này, lại thấy tiểu man nhi vẫn ngốc hồ hồ sờ soạng tìm đĩa, cười yếu ớt nói, “Há mồm ra là được”

Cổ Tiểu Tiêu cái hiểu cái không hé miệng, cánh môi đã chạm vào vị thịt ngon ngọt, nàng liền mở lớn miệng ngậm vào, vừa nhấm nuốt vừa than thở, “Này thực không tốt, ta cũng không phải là tiểu hài tử còn muốn người khác đút tới tận miệng, a... Thêm một miếng nữa...” Nàng nghĩ một đằng nói một nẻo lại mở lớn miệng, tuy rằng ăn như vậy thật sự thoải mái, cũng đỡ phải động tay chân, nhưng chính mình từ nhỏ đến lớn chưa được người khác hầu hạ qua như vậy, không khỏi thẹn thùng. *(amen, ta quả thực bất lực rồi a)*

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, ngoái đầu lại nhìn về phía Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà, biểu hiện Tây Bằng Đình Luân thật sự bình thường, vẫn ngồi yên bất động không nói, còn Nhiễm Nhượng Hà có vẻ hơi khó hiểu, ở Bắc Duyên Quốc lấy nam quyền cao nhất, nữ nhân chỉ có thân phận hầu hạ, cho dù nữ nhân có được sủng ái của người có quyền lực, cũng không thể như vậy ở trước mặt một đồng nam nhân, người Hán có vẻ là nam nữ ngang hàng a.

Tĩnh Huyền Phong thản nhiên cười, giơ lên chén rượu mở miệng trước, “Bổn vương sẽ không nói mấy lời khách sáo, nếu cởi bỏ áo giáp và vũ khí, chúng ta chỉ là ba người bình thường, mà hôm nay, bổn vương muốn làm một người bình thường, tạ ơn nhị vị đã lấy đại cục làm trọng, cạn trước ——” nói xong, hần uống một hơi cạn sạch, còn dốc chén xuống thể hiện thành ý.

Tây Bằng Đình Luân dừng một chút, không thể không thừa nhận một việc, Tĩnh Huyền Phong quả thực rất khí khái, hần cùng với Nhiễm Nhượng Hà vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn, liên tiếp gây khó dễ cho Trần Nam Vương phi, nhưng Tĩnh Huyền Phong lại không để ý chuyện trước kia, chỉ coi trọng kết quả cuối cùng, giống như chỉ cần Trần Nam Vương phi có thể bình an trở về, hần liền thấy đủ, nghĩ vậy, Tây Bằng Đình Luân giơ chén rượu lên, một lời hai ý nói, “Bổn vương nên bồi Trần Nam Vương mới đúng”

Tĩnh Huyền Phong hiểu được hần đang ám chỉ cái gì, hiểu ý cười, “Người cùng ta trên vai đều phải gánh sứ mệnh riêng, nên không thể nói ai đúng ai sai, nói cách khác, bổn vương cũng là người không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào”

Nhiễm Nhượng Hà chậm chạp không nâng chén, hần cùng với Tĩnh Huyền Phong ân oán mặc dù là sinh ra trên chiến trường, nhưng hần đã đem thù hận quốc gia chuyển hóa thành ân oán cá nhân, ba năm này mỗi ngày đều phải chịu đau xót tra tấn làm hần oán hận chất chứa quá sâu, này khác hần với chiến tranh hai nước của Tây Bằng Đình Luân cùng Tĩnh Huyền Phong, nếu không phải sợ Tây Bằng Đình Luân đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, hần cũng sẽ không cần tỏ vẻ hòa hoãn ngồi ở đây. *(vừa thù dai nhưng lại tốt với bạn, giống mệnh, hắc hắc)*

Cổ Tiểu Tiêu tuy đang ăn uống cao hứng, mặc dù không nhìn thấy nhưng nghe thấy, hiển nhiên Nhiễm Nhượng Hà cùng Tĩnh Huyền Phong đang rơi vào trạng thái xấu hổ, nàng nói nha hoàn Linh Đang giúp mình rót rượu, rồi giơ chén lên nhiệt tình nói, “Nhiễm Nhượng Hà, Tây Bằng Đình Luân, cảm ơn các người đưa ta về nhà, tuy rằng ta ở Tây Long Quốc làm tù binh, ở Bắc Duyên Quốc làm nô lệ, nhưng hai người ai cũng không khó xử ta, hơn nữa còn thực chiêu cố ta người mù này, hoàn toàn thể hiện phong độ thân sĩ, ta rất cảm động, hắc hắc...”

Nhiễm Nhượng Hà thẳng thắn nhì nàng nói, “Bổn vương từng chiêu cố Trần Nam Vương

phi sao?”

“...” Cô Tiểu Tiểu mắt tự nhiên cười cười, Nhiễm Nhượng Hà này thực không nể mặt người khác a! Đây không phải chỉ là nói khách khí thôi sao? Cũng không nên vạch trần hảo ý của nàng, rõ ràng là đang muốn chọc giận Tĩnh Huyền Phong!

“Đương nhiên là có a, người đem thịt bò yêu nhất tặng cho ta ” Cô Tiểu Tiểu hớ hớ cười, từ sau khi Tây Bằng Đình Luân giúp nàng đoạt lấy thịt bò, Nhiễm Nhượng Hà mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng về sau khi ăn cơm đều làm thêm một phần cho nàng, nếu không nàng một cái người mù có thể đoạt được của ai?

Nhiễm Nhượng Hà hai tay hoàn ngực, không nhanh không chậm đáp lại, “Đó là Trần Nam Vương phi đoạt lấy “

Cô Tiểu Tiểu hướng hân nhịu mày tròn mắt cười, “Ha ha, người cái tiểu biệt xoay (*nói quanh co*), còn không thừa nhận...”

“Khụ!” Tĩnh Huyền Phong thấy hai người tán gẫu vui vẻ, trong lòng bắt đầu bốc hỏa.

Cô Tiểu Tiểu nhất thời im tiếng, thành thành thật thật tiếp tục ăn uống, lại bắt đầu giả ngốc, nam nhân của nàng như sắp nổi bão.

Nhiễm Nhượng Hà cảm thấy như có lửa cháy chung quanh mình , bụng chén rượu lên chậm rãi uống, trực tiếp chuyển qua vấn đề hân đang tò mò, “Đầu tiên bản vương chúc mừng Trần Nam Vương cưới được một hảo thê tử, Trần Nam Vương phi biết được trượng phu bị bệnh lòng nóng như lửa đốt, thậm chí lấy cái chết để ép bản vương đưa nàng hồi Vân thành, bản vương chính là không muốn làm chết người mới đi một chuyến, bất quá, Trần Nam Vương nhìn không giống người bị bệnh”

“...” Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này cơm sắc lên tận mũi, nhất thời ho khan dữ dội... Nàng người này thật đúng là vô tâm vô phế a, cư nhiên đã quên hỏi chuyện bệnh trạng Tĩnh Huyền Phong? !

Tĩnh Huyền Phong chần chờ một lát, trước đem nàng kéo ngồi vào trên đùi, lại giúp nàng vỗ nhẹ lưng thuận khí, cũng chậm rãi hỏi lại, “Người cư nhiên lấy cái chết uy hiếp Nhiễm quốc vương? Việc này là thật sao?”

Cô Tiểu Tiểu đột nhiên lắc đầu, vừa khụ vừa trả lời, “Đừng nghe hân , là hân tự nguyện đưa ta trở về , khụ khụ, Nhiễm Nhượng Hà chỉ là nhân rồi, không có việc gì làm thôi, khụ khụ... Trước không nói chuyện đó , người đến tột cùng có phải bị trúng độc hay không? Đã chữa trị khỏi chưa? Khụ, nói mau nói mau...”

“...” Tĩnh Huyền Phong cảm thấy lời này của tiểu manh có lý, lại kể sơ lược việc trúng độc, nhưng Nhiễm Nhượng Hà quả thật miệng không buông tha người ta, khiến hân đành phải tránh nặng tìm nhẹ nói, “Theo quân y nói, Đông Thâm quốc có cao nhân có thể giải loại độc này, hân là ở trên đường vô tình bị độc trùng cắn, độc trùng kia kêu ‘Kim sí cửu cửu quý’, kỳ thật cũng không có trở ngại “

Lời này vừa nói ra, Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà ở đối diện ngẩn ra, từ xưa “Kim sí cửu cửu quý” thần bí bọn họ đều từng nghe qua từ lão tộc trưởng... Tựa hồ không hẹn mà cùng nghĩ đến một nữ nhân, kia đó là —— Đông Thâm Quốc nữ vương Độc Thâm Tâm.

Cô Tiểu Tiểu yên lòng thở nhẹ ra, đầu óc tựa hồ xẹt qua một ít trí nhớ, “Vậy là tốt rồi... Bất quá cái tên kim sí cửu cửu quý này... Ta như thế nào lại nghe quen tai như vậy?”

“Người không có khả năng nghe qua, đây là độc trùng bí chế của hoàng tộc Đông Thẩm quốc, kim sí cử cử quy là một loại thần bí độc dược, bốn năm mới có thể tạo thành một con, mà trùng này chỉ có thể dùng một lần, làm cho người trúng độc đột nhiên ngất, đợi ngất đến lần tám mươi một sẽ bị mất mạng” Tây Bằng Đình Luân trầm tư hồi lâu, nếu Tĩnh Huyền Phong thật sự là bị trúng độc “Kim sí cử cử quy”, kia hết thấy cần nói rõ, vì hắn không muốn để Cổ Tiểu Tiểu lại rơi lệ, mới đem chân tướng nói hết cho Tĩnh Huyền Phong.

Nhiễm Nhượng Hà đau khổ chán nản nhìn Tây Bằng Đình Luân, gốc tiểu tử si tình này, vì không muốn Cổ Tiểu Tiểu phải thủ tiết, cứ nhiên còn đem đường lối giải độc nói cho tình địch.

Tĩnh Huyền Phong mặt không đổi sắc, cúi đầu trầm tư... Nếu Tây Bằng Đình Luân nói không sai, kia chứng minh việc trúng độc cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là có người tỉ mỉ an bài cạm bẫy, càng rõ ràng, mục đích của Độc Thâm Tâm cũng không phải là muốn mạng của hắn.

Tất nhiên về điểm này, trong lòng ba người đang ngồi đều biết rõ ràng.

Cổ Tiểu Tiểu vẫn cúi đầu không nói, tích táp điệu nước mắt, Tĩnh Huyền Phong thật sự là chuyên gây chuyện thị phi ngu ngốc, cứ nhiên lại đi trêu chọc hết ba quốc gia, mà Độc Thâm Tâm khẳng định sẽ không dễ dàng giao ra giải dược, một hồi ác chiến lại muốn bắt đầu.

Kim sí cử cử quy... Ai... Nàng tuyệt đối đã nghe qua ở đâu đó... Chẳng lẽ là tên kỹ năng trong game ở trên Internet? Tên súng vật? Hay tên gọi thật mật của ai đó trên diễn đàn? ... Như thế nào lại không nhớ ra a...

Chương 38 : Châm pháp xuất thần nhập hóa

Trong khi ba người đang mang các loại tâm tư khác nhau——

“Vương gia!” Người đưa thư cấp tốc đưa tới mật hàm của Hoàng Thượng, nhưng thấy có người ngoài ở đây, cẩn thận nói, “Thỉnh Vương gia có chuyện “

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh, “Nhị vị chậm dùng” rồi mới cùng người kia đi ra khỏi phòng.

Nhiễm Nhượng Hà thấy Tĩnh Huyền Phong rời đi, thản nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, không đầu không đuôi tán thưởng, “Độc Thắm Tâm, mỹ nữ a...”

Cổ Tiểu Tiểu phần nộ vỗ xuống bàn, ” gương mặt thiên sứ, tâm hồn ma quỷ! Còn không phải là mỹ nhân rắn rết sao!”

“Cũng không nhất thiết là Độc Thắm Tâm làm ra kim sí cửu cửu quy, bên trên nữ vương, mẫu thân Độc Thắm Tâm cũng có nuôi độc trùng “

Cổ Tiểu Tiểu lại đập bàn đứng lên, “Độc nhất là tâm nữ nhân, ta giờ mới hiểu được ngọn nguồn của lời này! ...” Nàng hàm hừ ngồi xuống, lại không khỏi uể oải nói, “Ta thật muốn tìm nữ nhân kia lý luận một chút, nhưng lại chỉ là người mù vô dụng...”

Tây Bằng Đình Luân nhu hòa cười, an ủi nói, “Nếu thật sự là Độc Thắm Tâm gây nên, cho dù ngươi có tai thính mắt tinh cũng không thể đối phó, nàng nếu đã truyền ra tin tức, rõ ràng là có mục đích khác, ta nghĩ, hẳn là sẽ không uy hiếp đến tánh mạng của Trấn Nam Vương “

Cổ Tiểu Tiểu như trút được gánh nặng thở ra, “Chẳng lẽ là muốn mượn thủ đoạn này bức bách Tĩnh Huyền Phong rời khỏi Vân thành?”

“Mọi chuyện đều có thể xảy ra, bốn vương hình như đã xem nhẹ dã tâm của Độc Thắm Tâm” Nhiễm Nhượng Hà miễn cưỡng tiếp nhận nói, “Đông Thắm quốc tuy là tiểu quốc, cả nước dân cư nhiều lắm là sáu vạn, nhưng bản lĩnh luyện độc không đâu bì kịp, vậy nên khả năng phòng vệ rất tốt, vẫn nghĩ đến Độc Thắm Tâm là một vị nữ vương an phận thủ thường nhất trong bốn nước tứ, xem ra, lòng người luôn tham lam , ai...”

“Các ngươi có ai quen nàng không?” Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến chiêu bài lôi kéo này.

Tây Bằng Đình Luân bất đắc dĩ cười, “Mặc dù chúng ta cùng nàng có chút giao tình cá nhân, nhưng cũng không có khả năng ra mặt trợ Trấn Nam Vương, vị trí hiện tại không cho phép, hiểu không?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu hữu khí vô lực gật gật đầu, nàng đúng là có điểm ép buộc người ta.

“Ta no rồi, các ngươi ăn đi...” Cổ Tiểu Tiểu xua tay, nha hoàn tức khắc tiến lên đỡ, nàng đi được vài bước lại xoay người, ” Nhiễm Nhượng Hà, lát nữa đến phòng ta “

Nhiễm Nhượng Hà hai tay hoàn ngực, ra vẻ kinh hoảng nói, “Đến phòng ngươi? ! Chẳng lẽ ngươi đang phát ra ám chỉ nào đó với ta? ...”

Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến khinh bỉ nói, “Ngươi tốt nhất chờ đến buổi tối đau chết đi!”

“Nga, ta đến đây” Nhiễm Nhượng Hà thất vọng buông bát đứng dậy đuổi theo, tiện tay kéo luôn Tây Bằng Đinh Luân, “Ta sợ Cô Tiểu Tiểu mượn cơ hội trả thù, người cùng đi theo giúp ta “

“...” Tây Bằng Đinh Luân thấy hấn thần sắc hơi khẩn trương, tựa tiểu phi tiểu đứng lên, không khỏi chế nhạo nói, ” Nhiễm Nhượng Hà quốc vương không sợ trời không sợ đất, cư nhiên sợ bị kim đâm “

Nhiễm Nhượng Hà ra vẻ nghiêm trang phản bác, “Người đừng nhìn Cổ Tiểu Tiểu bộ dáng yếu đuối, kỳ thật nàng xuống tay cực kì ngoan độc, ngày ấy lỡ miệng nói một câu, nàng liền nhéo vài cái ở trên người ta, đau mất hai ngày “

Tây Bằng Đinh Luân ngẩn ra, nhớ tới một màn lúc mình xúc động đã khinh bạc Cổ Tiểu Tiểu, nhưng khi đó nàng chỉ là khóc nháo kêu to, “Phải không? Vậy nàng đối với ta coi như còn tính nhân từ nương tay”

“Ân? Lời này có vấn đề, hay là người đối nàng...”

Tây Bằng Đinh Luân như cũ mặt không chút thay đổi nhắc nhở nói, “Đừng quên người ta đang ở nơi nào “

“...” Nhiễm Nhượng Hà khoe miệng nhếch lên, nhất định đã bị hấn đoán trúng.

Sau khi tiến vào tẩm cung Vương phi, Cổ Tiểu Tiểu lệnh nha hoàn Linh Đang mang hộp châm cứu tới... Nàng khẩn trương nuốt nước miếng, tuy rằng đầu óc vẫn nhớ chuẩn xác vị trí huyết vị, nhưng một kim đâm sai rất có thể sẽ lấy luôn mạng Nhiễm Nhượng Hà, nàng quả thật không có suy nghĩ muốn giết người.

“Ta lâu rồi không chạm đến châm cứu, vạn nhất, ta là nói vạn nhất đem người đâm hỏng rồi, người sẽ không trách ta chứ?”

Nhiễm Nhượng Hà không chút để ý ở trong phòng đi bộ qua lại, giơ lên một cái bình hoa cổ tinh tế thương thức, “Có thể đâm bị hư thành dạng gì?”

“Bán, bán thân bất toại...” (*liệt nửa người*)

“Lạch cạch” ! bình hoa cổ rời tay rơi xuống đất... Nhiễm Nhượng Hà ba bước cũng biến thành hai lui tới cửa, dở khóc dở cười trợn to mắt, “Người còn bảo ta chớ trách người? Vì sao bản vương cảm thấy chuyện người vừa hỏi chính là kết quả người mong chờ a?”

“Đương nhiên không phải a, thầy thuốc vì trốn tránh trách nhiệm hoặc là không cẩn thận tạo thành sự cố đều là tự bào chữa như thế này, đều đem kết quả tệ nhất nói cho bệnh nhân trước khi chữa bệnh, tỷ như người bị cảm đi bệnh viện xem bệnh, nhưng thầy thuốc sẽ nói với người có thể chuyển thành viêm phổi gì đó, tuy rằng là sự thật, nhưng cũng không hàm hồ đến mức như vậy ” Cổ Tiểu Tiểu nói xong lời này, phát hiện chính mình càng giải thích càng hỗn loạn.

Nhiễm Nhượng Hà tuyệt đối là một câu cũng không nghe hiểu, “Người... Hồ ngôn loạn ngữ cố ý nhiều loạn suy nghĩ bản vương “

“Ân ân ân, ta vừa chỉ là kể chuyện cười cho người, ha ha “

“Bản vương quyết định! ... Không chữa trị “

“Kia không được! Nếu ta đáp ứng giúp người chữa bệnh nhất định phải làm được! Làm người sao có thể nào nói không giữ lời a, người lại đây!” Cổ Tiểu Tiểu vừa nói vừa kêu thị vệ ở ngoài cửa, “Đóng cửa! Không có mệnh lệnh của bản phi ai cũng không thể ra khỏi đây!” Vừa dứt lời, chỉ thấy đại môn đã kín kẽ đóng chặt, ngoài cửa còn truyền đến tiếng bước chân

của nhiều người chạy đến tăng cường canh giữ——

“Nam tử hán đại trượng phu, đừng làm cho ta coi thường ngươi” Cổ Tiểu Tiểu vỗ vỗ lên giường, kiên định nói, ” khả năng chữa hồng tính ra cũng chỉ có một phần vạn, tin tưởng ta, ta trước khi gả cho Tĩnh Huyền Phong cũng là ngự y trong hoàng cung!”

“Ta hoài nghi trong lòng ngươi đặc biệt hy vọng ta chính là cái vạn nhất kia ” Nhiệm Nhượng Hà đem ánh mắt xin giúp đỡ vút cho Tây Bằng Đình Luân, nhưng Tây Bằng Đình Luân vẫn không lên tiếng, hiển nhiên đang nằm úp sấp ở trên bàn cười trộm.

“Mau lại đây, cởi giày ra” Cổ Tiểu Tiểu là thật tâm muốn giúp Nhiệm Nhượng Hà thoát ly khổ hải, nhưng cũng có chút tiểu tư tâm, nếu thuận lợi chữa khỏi, vậy Nhiệm Nhượng Hà sẽ không hận Tĩnh Huyền Phong thấu xương nữa, đây là việc nhỏ duy nhất nàng có thể giúp Tĩnh Huyền Phong. *(giờ ta đã hiểu việc để cho Tiểu tử bị mù nhưng biết châm cứu ko đốn thuận là để chọc cười a, hắc hắc)*

Nhiệm Nhượng Hà từ chối một hồi, nhưng sau cũng suy nghĩ lại, quyết tâm thử một phen, nhưng hắn không rõ cho nên vẫn cố chấp đi dép lê, “Ngực đau vì sao phải cởi giày?”

“Huyệt vị quan trọng chủ yếu nằm ở trên chân cùng đỉnh đầu, trước châm ở nơi này trước...” Cổ Tiểu Tiểu vỗ vỗ đùi, “Chân để lên đây”

Nhiệm Nhượng Hà bất an hảo tâm nhắc, “Nhưng chân của Trấn nam Vương phi...”

Không chờ Cổ Tiểu Tiểu mở miệng mắng, Tây Bằng Đình Luân đã mở miệng trước, “Ngươi nếu lại chọc giận nàng, có lẽ sẽ trở thành hiem trường hợp hiem có a”

Nhiệm Nhượng Hà lòng còn sợ hãi mân mím môi, dưới tình huống không hề chuẩn bị, Cổ Tiểu Tiểu đã đem châm thứ nhất cắm vào huyệt vị trong lòng bàn chân hắn, “Ách, đau đau đau! ...”

“Đau? Hắn là nhầm đi? ...” Cổ Tiểu Tiểu không hiểu ra sao tức khắc rút châm ra, nói “Cổ ngự y” dùng châm cực kì thuần thực, có bản lĩnh châm vào huyệt không đau... Nàng lấy tay sờ sờ đầu châm, áy náy gãi đầu, lại cười làm lành nói, “Ha ha, thực xin lỗi a, ta lấy nhầm châm, trình tự hơi có vấn đề, ha ha, không có việc gì không có việc gì...”

“...” Nhiệm Nhượng Hà mặt mày run rẩy, nằm thẳng ra giường, như muốn khóc vô lực nói, “Thôi, bôn vương nếu là bất hạnh bỏ mình, ngươi thay bôn vương chiếu cố hảo bảy tám lão bà kia liền được”

“Hảo” Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này chỉ chuyên chú dùng châm.

“...” trả lời thực tàn nhẫn.

... Tây Bằng Đình Luân ngồi ở một bên không biết gì, thông thả thưởng thức trà, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu... vẻ mặt nàng thật sự nghiêm túc giống như biến thành một người khác, bạc môi khẽ nhếch, lông mi cong dài động động làm nổi bật vàng trán thanh tú, nàng thật cẩn thận cầm lấy một cây châm, yên tĩnh lạnh nhạt thực giống như một bộ bức họa cuộn tròn, Tây Bằng Đình Luân đột nhiên lại có ý niệm vì nàng vẽ thêm một bức tranh ở trong đầu, hoặc là nói, hắn có thể lưu lại ở đáy lòng, một vài bức họa tuyệt vời ngọt ngào trong trí nhớ.

Qua hai canh giờ sau

Cổ Tiểu Tiểu đem cây châm cuối cùng trên đỉnh đầu Nhiệm Nhượng Hà rút ra, sau đó lại theo trình tự để vào trong hộp châm cứu sắp xếp chỉnh tề, nói đến việc này, không biết là “Cổ Tiểu tiểu” sử dụng châm cứu thành thực, hay là chính mình năng lực thích ứng lớn, ở những

phương diện khác nàng đều là mơ hồ, nhưng khi châm cứu lại giống như bị người khác không chế tay chân cùng ý nghĩ, không cần nàng phải đắn đo suy nghĩ, tự nhiên cầm kim lên sẽ lập tức châm huyết vị... Ách! Nàng cũng không thực chắc chắn đây có phải là cây cuối cùng hay không, vì để phòng ngừa vạn nhất, nàng không khỏi sờ sờ đỉnh đầu Nhiễm Nhưộng Hà tìm kiếm... Nhiễm Nhưộng Hà không nghĩ tới chính mình cư nhiên trong khi châm cứu lại có cảm giác thư thái buồn ngủ, hắc mớ mớ màng màng mở mắt ra, “Không nghĩ tới người thật sự có tài, nhiều kim đâm vào người như vậy lại không thấy khó chịu...” Hắc phát hiện Cổ Tiểu Tiểu đang xoa xoa đầu hắc, hiếu kỳ nói, “Bất quá, người đang sờ cái gì?”

“Không có việc gì, ta sợ quên châm, kiểm tra một lần cho chắc chắn “

“...” Khen nàng quá sớm.

Nhiễm Nhưộng Hà động tay động chân mở hộp châm cứu ra, nhìn thấy một loạt kim châm cứu sắp xếp, phẩm chất, dài ngắn không đồng nhất đặt ở trong đó, không thể không có cảm giác khâm phục sâu sắc với Trần Nam Vương phi, mà với hiểu biết của nàng lại sâu thêm một tầng, dù sao nàng cũng là người mù, được như ngày hôm nay hắc là phải cố gắng cùng trả giá bằng mấy lần người thường, “Người lúc trước khi học châm cứu, nhất định là chịu khổ không ít đi?”

“Ân, mới đầu khi luyện tập đều tự châm lên người mình, vì đắn đo thử lực đạo quả thật rất đau rất vất vả” Cổ Tiểu Tiểu đẩy tay hắc ra khỏi hộp châm cứu...”Cổ Tiểu Tiểu” cũng không phải là thần đồng, nguyên nhân sư phụ “Cổ Tiểu Tiểu” lúc trước lựa chọn nàng là vì—— sư phụ nói ưu điểm lớn nhất của nàng là có đủ kiên nhẫn cùng tinh tế, nên người mù sẽ không vì vấn đề ánh sáng mà ảnh hưởng tới trị liệu. Mà giờ đây nàng có thể sử dụng châm xuất thần nhập hóa như thế, quả thật đều phải đổ mồ hôi cùng máu mà đạt được.

Nhiễm Nhưộng Hà cử động gân cốt đứng lên, tựa hồ cảm thấy cả người huyết mạch thư sướng rất nhiều, hắc không chắc chắn nói, “Người đừng nói với bản vương, chỉ thế này là hoàn toàn chữa khỏi “

“Còn phải trị liệu mười hai lần” Cổ Tiểu Tiểu lau mồ hôi trên trán, khoát tay cảm thấy có người đứng ở bên cạnh nàng, Tây Bằng Đình Luân đem một ly trà lạnh đặt vào trong tay nàng, “Vất vả rồi”

“Ha ha, Nhiễm Nhưộng Hà vì Tĩnh Huyền Phong mới bị thương, ta vì hắc trị liệu là chuyện nên làm ” Cổ Tiểu Tiểu uống xong ly trà lạnh, xấu hổ cười cười, “Người không nói chuyện, ta còn tưởng rằng người đã đi ra ngoài “

“Nhìn người châm cứu, cũng rất thú vị” Tây Bằng Đình Luân vẫn chưa cảm thấy nhàm chán.

Không chờ Nhiễm Nhưộng Hà mở miệng vạch trần Tây Bằng Đình Luân rõ ràng là ở lại xem chuyện vui, đã nghe thấy đại môn mở ra, Tĩnh Huyền Phong bưng bưng đi vào, hắc nghe thị vệ nói tiểu mãnh nhi đang châm cứu, cho dù hai cái đại nam nhân ở trong tầm cung Vương phi là không hợp quy củ, nhưng trong phòng còn có ba, bốn nha hoàn hầu hạ, hắc cũng trầm trầm khí, ra vẻ không quan tâm.

“Vương gia, ta đang nói người” Cổ Tiểu Tiểu từ tiếng bước chân đã có thể nhận ra chủ nhân của nó, nàng như tiểu thư khuê các tao nhã đứng lên, nhưng trong lòng vẫn yên lặng cầu nguyện, Tĩnh Huyền Phong trăm ngàn lần đừng ở trước mặt người khác mà bắt đầu giận dữ.

“Ân? ...” Tĩnh Huyền Phong mặc dù đang tự nhắc nhở mình ánh mắt phải tận lực bình

thần, nhưng hẳn bằng trực giác của nam nhân—— Tây Bằng Đình Luân quả thật đối với tiểu manh nhi có ý nghĩ khác. *(ôi mẹ ơi, ta chỉ nghe thấy có trực giác nữ nhân chứ chưa nghe qua trực giác nam nhân bao giờ, có mak trực giác của đố phu thì có)*

Tây Bằng Đình Luân tự nhiên cảm thấy Tĩnh Huyền Phong mâu quang giận dữ, hai người bọn họ nhìn nhau không nói, bởi vì Tây Bằng Đình Luân trong lòng rõ ràng, về chuyện tình cảm, đều không thể giải thích đơn giản như vậy.

Nhiễm Nhượng Hà thấy hai người giằng co không thôi, đành quay qua lão quản gia vẫy tay, giả vờ nói mình lại đói bụng, lão quản gia tức khắc lệnh thủ hạ đi chuẩn bị bữa ăn khuya, mời khách nhân đến tiểu thính chờ, Nhiễm Nhượng Hà mượn cơ hội lôi kéo Tây Bằng Đình Luân rời đi, vì không khí trong phòng lúc này thật sự rất quỷ dị .

Chương 39 : Chú ý ! Không được bị sắc dụ !

Dưới ánh trăng yên ắng, Tĩnh Huyền Phong dắt tay Cổ Tiểu Tiểu đi dạo ở trong hoa viên, nhưng Tĩnh Huyền Phong một câu cũng chưa nói, mà Cổ Tiểu Tiểu lại không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ có thể im lặng đi theo, không khỏi bĩu môi đoán, chẳng lẽ bởi vì nàng giúp Nhiễm Nhượng Hà chữa bệnh nên tức giận?

Hừ... Tiểu tử này nắm được nhược điểm của nàng, có thể đánh nàng mắng nàng, nhưng cũng không thể không để ý nàng, nàng thừa nhận chính mình có chút tùy tiện.

“Soái ca, đang nghĩ đến cái gì a?” Cổ Tiểu Tiểu bám cả người vào tay hắn lười nhác lê bước.

“Àn? ...” Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư nghiêng đầu... Hắn mới vừa rời rời đi, chính là nhận được mật hàm của phụ hoàng gửi từ kinh thành, phụ hoàng cùng bốn thị vệ đại nội cải trang đi tuần, tự mình thể nghiệm và quan sát dân tình các nơi, hôm nay bắt đầu xuất phát, điểm đến cuối cùng quả nhiên là Vân thành.

Theo sơ đoán của Tĩnh Huyền Phong, phụ hoàng cho dù vừa vi hành vừa du sơn ngoạn thủy, chậm nhất một tháng nữa cũng sẽ tới chỗ này, hắn giờ phút này lo lắng bản thân còn đang mang kịch độc chưa có thuốc giải, nếu phụ hoàng biết được việc này chắc chắn lòng nóng như lửa đốt.

Thậm chí sẽ trách cứ tiểu manh nhi thân là ngự y lại không thể chăm sóc mình chu đáo, huống chi hắn đã té xỉu hơn mười lần, tựa hồ cũng không duy trì được bao lâu nữa, phải tức khắc khởi hành đi Đông Thâm Quốc tìm thuốc giải, bất quá, vì tránh cho quân tâm dao động, hắn nhất định phải bí mật rời khỏi Vân thành, nhưng năm vạn tinh binh biết giao phó cho ai?

Hắn lo trước nghĩ sau vẫn không tìm ra được người thích hợp, mặc dù quân sư biết rõ tình hình trong quân doanh, nhưng Trần Nam Vương vô cớ biến mất chắc chắn ở trong quân đội không thể tránh khỏi việc truyền ra mấy lời đồn đãi chuyện nhảm, một khi xử lý không tốt, hậu quả thực khó gánh vác.

Tĩnh Huyền Phong ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chú gương mặt Cổ Tiểu Tiểu, trọng yếu nhất là tiểu manh nhi, hắn lại không yên lòng, “Bốn vương phải rời đi mấy ngày, người đừng chạy loạn khắp nơi, nếu như ham chơi chuồn ra khỏi vương phủ xảy ra sai lầm gì, bốn vương tuyệt đối sẽ không cứu ngươi “

“A a a... Người người này nói chuyện sao lại không chừa ra lời thoát a... Hắc hắc...” Cô Tiểu Tiểu khinh thường chu miệng, ôm cánh tay hắn lắc qua lắc lại, “Người muốn đi Đông Thâm Quốc sao? Mang ta cùng đi đi”

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, hắn làm sao lại nguyện ý rời đi một mình đâu? Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vừa đi chậm chậm vừa dặn dò nói, “Người đừng làm loạn, Đông Thâm Quốc nhà nào cũng nuôi mấy loại độc vật, người thành thành thật thật ở trong vương phủ đợi là tốt rồi, nếu hết thấy thuận lợi, ta khoảng mười ngày sẽ quay trở về thôi”

Cô Tiểu Tiểu buồn bã ỉu xiu dựa ở trên vai hắn, “Ta cầu xin người đừng coi ta như tiểu hài tử được không? Nếu dễ dàng cho người giải được thì cũng đã không hại người, nghe nói nữ vương Đông Thâm Quốc thực yêu diễm, người có thể xuân tâm nhộn nhạo cùng người ta chạy trốn hay không a...”

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, “Tây Bằng Đinh Luân nói với người?”

“Hắn cũng không có nhiều chuyện như vậy, là Nhiễm Nhượng Hà suốt ngày lải nhải, hắn đối với nữ vương Đông Thâm Quốc thêm nhỏ dãi đã lâu” Cô Tiểu Tiểu hai tay sau khi ôm lấy cổ Tĩnh Huyền Phong, lại thuận tay vuốt vuốt tóc mai bên má hắn, “Nam nhân vì sao lại muốn để tóc dài?”

Cô Tiểu Tiểu lúc hỏi, trước mắt đồng thời cũng xuất hiện hình ảnh một đại nam nhân cao lớn, ngồi ở trước gương đồng chậm rãi chải tóc dài, có lẽ khóe miệng còn lộ vẻ tươi cười, hình ảnh kia... Nôn! *(ai nói thế, lúc HongLim chải đầu cho anh Hoàng đế, hình ảnh ấy có bao nhiêu mỹ, tử sao hiểu, còn đẹp hơn cả tranh a~~~)*

Tĩnh Huyền Phong mặt mũi nhăn nhó nháy mắt mấy cái, “Cũng có người không để”

“Phải không? Cũng có tóc ngắn sao?” Cô Tiểu Tiểu lại cân nhắc, nguyên lai là do mình kiến thức nông cạn.

“Hòa thượng một sợi tóc cũng không có, vậy đủ ngắn đi “

“...” Cô Tiểu Tiểu liếc mắt xem thường, lại quay về vấn đề cũ, “Ta hỏi người, nếu nữ vương kia thật sự muốn người, người có thể thủ thân như ngọc sao?”

“Ta ba năm trước đây khi đánh hạ Vân thành đã gặp qua Độc Thâm Tâm, nếu có ý nghĩ đó cần gì phải đợi đến hôm nay?” Tĩnh Huyền Phong không kiên nhẫn trả lời, lại giơ lên khóe miệng, tâm tình tự nhiên lại tốt lên, “Lời này nghe như là người sợ bản vương không cần

ngươi nữa?”

Cổ Tiểu Tiêu quay đầu qua một bên hừ lạnh, “Nam nhân đều là như vậy, chiếm được sẽ không quý trọng, có mới nới cũ, còn không phải vậy sao”

Tĩnh Huyền Phong nhướn mi, không có hảo ý hỏi ngược lại, “Nga? Bỏn vương chiếm được vật gì?”

Cổ Tiểu Tiêu biết hắn đang cố ý làm khó nàng, lớn mật nói thẳng, “Đương nhiên là thân thể băng thanh ngọc khiết, trắng nõn không tì vết của ta!”

Tĩnh Huyền Phong bật cười, càn quấy phản bác nói, “Lời này cũng phải xét đến cả hai mặt, thân thể ta nguyên bản cũng tính là không nhiễm một hạt bụi nào, ngươi có được ta sao lại không tính là chiếm tiện nghi?”

“...” Cổ Tiểu Tiêu trợn mắt há mồm mở lớn miệng, loại sự tình này như thế nào đều là nữ nhân chịu thiệt đi? Nàng vẫn không hiểu một chuyện, vì sao nam nhân hoa tâm làm loạn phóng đảng không kèm chế được lại kêu phong lưu, còn nữ nhân đa tình một chút liền bị khinh bỉ, phỉ nhổ mấy ngàn năm, quan điểm mọi người có thể đổi nữ nhân công bằng một chút hay không a?

“Da mặt của ngươi cũng đặc biệt dày quá đi? Là da bò tót xuất khẩu?” Nàng nắm lấy mấy sợi tóc của Tĩnh Huyền Phong hung hăng giật mạnh xuống, phẫn hận nói, “Ta còn không nhìn thấy ngươi có bộ dạng như thế nào? Nhưng lại bị ngươi xem từ trong ra ngoài, này có thể tính là công bằng sao?”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, khẽ hôn lên má nàng một chút... Nàng nếu thật có thể khôi phục thị lực, liền có thể dùng cặp mắt to trong veo như nước kia nhìn hắn, càng hy vọng nàng chỉ có thể nhìn thấy một mình hắn, dù tức giận hay vui vẻ hoặc suy tư, nằm mơ đều chỉ nhìn hắn, bất quá, cuộc sống hoàn mỹ như thế tựa hồ có chút không thực.

Cổ Tiểu Tiêu hiểu được hắn vì sao không nói lời nào, bởi vì không thể trả lời, nàng thực sự tiếc nuối chu miệng lên, “Ta thật hy vọng có một ngày như vậy, ta cũng có thể lôi kéo ngươi đi khắp nơi, hoặc, ngươi sẽ cưỡi ngựa mang theo ta trèo đèo lội suối, ngón tay chỉ ra xa nơi ta có thể nhìn thấy rõ ràng, cho dù chỉ là một phút cũng tốt, ta muốn nhìn thấy ngươi, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng khó chịu rơi nước mắt, ôm lưng nàng nhẹ nhàng vuốt ve, “Nhân sinh luôn luôn có khuyết điểm, lão thiên gia đối với mỗi người đều là công bằng, cho ngươi nhưng cũng đồng thời lấy đi của ngươi thứ tương tự, ngươi tuy rằng không nhìn thấy, nhưng lại luôn lạc quan không sợ hãi thứ gì, còn được người khác đặc biệt quan tâm, cũng không cần phải đi học tứ thư ngũ kinh, cầm kỳ thư họa buồn tẻ chán nản, ta mặc dù là tam hoàng tử, nhưng khi mọi người đang hâm mộ địa vị cùng vinh quang của ta, thì ta lại đang

từng ngày mất đi tuổi thơ vui vẻ khoái hoạt, không ngừng ép buộc chính mình phải trở nên ngày càng mạnh mẽ, vất vả trả giá không ai bì nổi...”

Hắn nhợt nhạt cười, “Người xem người có nhiều khả năng như vậy, dễ dàng bắt lấy tâm của tam hoàng tử ta làm tù binh, người muốn đi nơi nào ta sẽ dẫn người đi, ta có thể đem những gì chứng kiến trước mắt nói hết cho người, muốn ánh mắt làm gì đâu?”

Cổ Tiểu Tiểu nghe vậy trong lòng chợt cảm thấy thực ấm áp, không chế không được lại khóc lớn lên... Chỉ vì nàng hiểu, hắn tôn nghiêm cao quý hơn hết thảy mọi người, lại có thể nói ra những lời giản dị rõ ràng như vậy, điều này thực đã làm khó hắn, thậm chí làm người ta cảm động toàn thân run rẩy...

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng càng khóc lớn hơn, hiển nhiên chính mình vẫn không biết an ủi người khác, “Chớ khóc a, nếu không người đánh ta vài cái cho hết giận?”

“Người đối ta tốt như vậy, ta sao lại đánh người...” Cổ Tiểu Tiểu gắt gao ôm hắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang khóc nức nở nói, “sau khi xuyên qua, biết mình trở thành người mù ta thật muốn đâm đầu chết cho rồi, thân thể này một chút luyến tiếc đều không có, quyết định gả cho người chỉ vì ghê tởm người, nghĩ người đường đường là tam hoàng tử lại có lão bà là người mù, nhất định sẽ bị người ta chỉ trích, nó liền trở thành lạc thú duy nhất để ta tiếp tục sống, mà người một đường khi dễ ta, càng khiến ý niệm trả thù trong ta thêm kiên định, nhưng, không biết từ khi nào, ta lại có thói quen đầu võ mồm với người, quen có người ở bên cạnh lải nhải lắm bả thuyết giáo, nghe người gọi ta là tiểu manh nhi, nghĩ như thế nào đi nữa, vẫn là người ngược đãi ta, thế nhưng ta lại cảm thấy cuộc sống thật sự rất vui vẻ, người nói người như thế có phải là đồ ngốc hay không? Ô ô... Ta cảm thấy có thể gả cho người thật sự rất may mắn, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong nghe xong nửa ngày cũng không thấy một lời hay, phát sầu nói, “Sao lại nói ta giống hệt người xấu tội ác tày trời? Người xác định là may mắn sao?”

Cổ Tiểu Tiểu mím môi cười ngọt ngào... Đương nhiên, còn có một chuyện quan trọng nhất nàng chưa nói, mỗi lần Tĩnh Huyền Phong khi dễ nàng, cuối cùng lại kiên trì đi đỡ dành nàng, đây là chỗ đáng yêu ngốc ngốc của hắn.

Nàng cười mà không đáp, hai tay dịu dàng vuốt ve gương mặt Tĩnh Huyền Phong, nếu không nhìn thấy, nàng liền nhắm chặt hai mắt, ở trong đầu hình dung tướng mạo hắn... Dưới cằm vuông vức hoàn mỹ, lông mi thô dày, mũi cao thẳng, đôi mắt hình như cũng không nhỏ, môi rất mỏng... Khi tay nàng đụng đến xương gò má hắn, liền mở mắt ra, “Ách? Người trên mặt có một vết sẹo?”

Tĩnh Huyền Phong dương môi cười, nắm tay nàng lên chạy từ huyệt thái dương đến phía dưới xương gò má, “Ta khi mười sáu tuổi lần đầu đâm đường chức vị chủ soái, lúc ấy còn trẻ

nông nổi chưa xem xét kỹ tình hình đã liều mạng đối đầu với quân địch, mặc dù may mắn thắng lợi, nhưng lại hy sinh một nửa binh lính, cuối cùng sau trận hỗn chiến chỉ lưu lại vết sẹo này, nguyên bản có thể xóa đi, nhưng lương tâm ‘Tự trách’ cũng không xóa được”

“Nga, trách không được Tây Bằng Đình Luân nói người ở phương diện dụng binh đánh giặc rất có tính nhẫn nại, bố cục cũng rất kín đáo, nguyên lai là như vậy...”

Tĩnh Huyền Phong nhàu mày hờn giận nói, “Các người tán gẫu thực nhiều chuyện”

“...” Cô Tiểu Tiểu thật muốn cắn đứt đầu lưỡi cho rồi, nàng cư nhiên lại phá hư không khí, nhất thời lắc mạnh đầu phủ nhận, “Chỉ nói qua có mấy câu mà thôi, ta cùng hắn thực không quen, hơn nữa mười câu có đến chín câu rườì là nói về người!”

Tĩnh Huyền Phong hoàn toàn không tin truy vấn nói, “Nga, nửa câu còn lại kia là tán gẫu chuyện gì?”

“...” Tĩnh Huyền Phong đặc điểm lớn nhất chính là đem đường bọc ngoài viên đạn, sau đó sẽ thẳng thừng bắn vào nạn nhân, làm người sao lại cứ muốn phân cao thấp như vậy a!

Nhắc tới lời này, Tĩnh Huyền Phong mới nhớ tới Tây Bằng Đình Luân cùng Nhiễm Nhượng Hà còn đang ở trong phủ làm khách, hắn nếu đi hơn mười ngày, có thể nào yên tâm để cho tiểu manh nhi ở bên hai con sói bụng dạ khó lường đâu?

“Người còn muốn giúp Nhiễm Nhượng Hà châm cứu mấy lần nữa? Đại khái còn cần mấy ngày?”

“Mười hai lần nữa, bốn ngày “

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư ứng thanh, “Không thể ở trong một ngày liền châm cứu luôn mười hai lần sao?”

Cô Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, “Người nói bậy cái gì đó, kỳ thật phải là chia ra mười hai ngày trị liệu, ta đã tận lực rút ngắn thời gian lắm rồi, ta hy vọng hắn có thể cùng người đi Đông Thâm Quốc một chuyến, dù sao hắn cùng nữ vương Đông Thâm Quốc cũng có quen biết, người quen cũng dễ nói hơn”

“Ân? !” Tĩnh Huyền Phong căn bản không thêm suy nghĩ đây là một phen hảo ý của nàng, lại còn hờn giận đùng đùng quát, “Hay là người muốn cùng Tây Bằng Đình Luân ở một chỗ? Người muốn tạo phản a!”

“...” Cô Tiểu Tiểu lười giải thích, liền trợn trắng mắt té xỉu ở trên vai hắn, “Ta mệt nhọc, chúng ta đi ngủ đi “

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng trốn tránh vấn đề, cảm tức đẩy nàng ra, không buông tha tiếp tục khảo vấn, “Hôm nay giải thích không rõ cũng đừng hòng đi ngủ “

“Ta...” Cổ Tiểu Tiểu giống như không có xương cốt nằm úp sấp ở trên người hắn, thì thầm bên tai, “Chỉ yêu ngươi “

“...” Lời này vừa nói ra, Tĩnh Huyền Phong vừa nghe toàn thân giống như bị sét đánh trúng tê dại một chút, khóe miệng cứng ngắc hơi hơi nhếch lên, nhưng vẫn nghĩ một đằng nói một lẻo cứng rắn nói, “Qua loa cho xong sao”

Cổ Tiểu Tiểu nghe ngữ khí của hắn có chút dịu đi liền biết người nào đó trong lòng thực thích, nàng miễn cưỡng ôm lấy thắt lưng của hắn, “Tim của ta thực nhỏ, chỉ có thể chứa đựng một người nam nhân, huống chi, thể tử của ngươi cũng không phải là tiên nữ hạ phàm, có lẽ người ta chỉ là thương hại ta là người mù, người cho tới bây giờ chưa hề thương hại ta, còn thường xuyên đem thống khổ của người khác thành khoái hoạt của mình, người so với người ta a...”

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, “Vì sao phải thương hại ngươi? Ngươi là thể tử của ta, ta có thể cho ngươi thứ khác chứ không nhàm chán như vậy ” nói xong, hắn kéo Cổ Tiểu Tiểu đi về phía tẩm cung, dưới ánh trăng yên tĩnh, bàn tay to kéo tay nhỏ bé, thân mật khăng khít.

Chương 40 : Thiệt tình chân ý chúc phúc người

Đêm dài yên tĩnh, toàn bộ vương phủ đều chìm vào bóng tối.

Cổ Tiểu Tiểu nằm ngủ say ở trong tay Tĩnh Huyền Phong, khắp căn phòng chỉ có tiếng hít thở an ổn đều đều, bao lâu rồi không được an tâm ngủ như vậy, nàng cũng không nhớ rõ... Mà an bình luôn ngăn ngại, nàng lại bắt đầu thấy cơn ác mộng kia——

Trong mộng cảnh tượng vẫn như trước, rất nhiều bướm ở giữa hoa viên bay múa, rồi khi nàng bất chợt ngẩng đầu lên, lại thấy hàng vạn cây kim đâm thẳng vào mắt... Nàng đã không còn chắc đây là cảnh trong mơ hay là sự thật, cố gắng trấn an sợ hãi cực độ trong lòng, không ngừng nói với chính mình nhất định phải nhìn hết giấc mộng này, bằng bất cứ giá nào, phải đi qua được đoạn bị kim đâm này...

Nhìn như gần ngay trước mắt, nguyên lai lại cách xa mặt đất rất nhiều, nàng lấy hết dũng khí, nhìn chăm chú về phía chân trời, chỉ thấy từ trên trời giáng xuống vô số ngân châm, lúc bắt đầu chỉ thấy vài cây, nhưng chỉ chốc lát sau, nhanh chóng ngưng tụ lại, trở thành một cái gậy thực khổng lồ, lao về phía nàng với vận tốc ánh sáng...

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy mồ hôi đã thấm ướt y phục, nàng thất hồn lạc phách nhắm chặt hai mắt, nàng không phải bộ đội đặc chủng, cũng chưa từng chịu qua huấn luyện cực khổ, chỉ có thể lấy phản ứng nguyên thủy nhất của con người là che lại hai mắt, vừa nhìn qua khe hở giữa các ngón tay vừa tê thanh liệt phé hô to, nhưng đến khi “Cái gậy to” đó tiếp cận nàng, nàng lại phát hiện nó càng xuống thấp lại càng nhỏ bé, khi ở trước mắt lại càng mờ hồ nhỏ bé

Đột nhiên, có cái gì đó đâm thẳng vào mắt nàng, một trận đau đớn đến tận xương tủy khiến nàng như muốn ngất, sau đó, trước mắt chỉ còn một mảnh tối đen, hoa cỏ ong bướm đều biến mất không thấy, tất cả chỉ còn là đêm đen đến cả năm ngón tay cũng không thấy, bỗng nhiên xuất hiện một ảo ảnh mờ nhạt sáng loáng...

“Tiểu manh nhi mau tỉnh lại!” Tĩnh Huyền Phong bị tiếng thét chói tai của nàng làm cho bừng tỉnh, vừa mở mắt đã thấy nàng vẻ mặt đầy nước mắt thống khổ kêu đau.

“Ách...” Cổ Tiểu Tiểu bị hấn lắc mạnh làm cho tỉnh lại, Tĩnh Huyền Phong thấy nàng đã mở mắt, khuôn mặt vẫn còn trắng bệch, không khỏi lo lắng nói, “Gặp ác mộng?”

Cổ Tiểu Tiểu lòng còn sợ hãi ngồi dậy, ôm cổ hấn vô lực nói, “Kiếm củi ba năm thiêu một giờ, người vì sao lại lay tỉnh ta...”

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nói, “Người không ngừng quát to, trán còn đổ mồ hôi, chẳng lẽ người còn thích mơ tiếp?”

Cổ Tiểu Tiểu thành thật đem hết cảnh tra tấn trong mơ nói cho Tĩnh Huyền Phong, hẳn sau khi nghe xong, tựa hồ cảm thấy có chút vô cùng kì diệu, vừa tự hỏi vừa nhìn chăm chú vào mắt Cổ Tiểu Tiểu, bỗng nhiên mâu trung cả kinh nâng cằm Cổ Tiểu Tiểu lên... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy hẳn đang nhéo nhéo giống như giúp mình nặn mụn, vừa muốn mở miệng hỏi, đã thấy Tĩnh Huyền Phong bước xuống giường cầm ngọn đèn trở về, đợi sau khi quan sát tỉ mỉ, lại dùng ngón út xẹt qua khóe mắt Cổ Tiểu Tiểu, nghiêm túc dò hỏi, “Người vừa nói cây châm kia... là đâm vào nơi này?”

Cổ Tiểu Tiểu vì lúc ấy rất sợ hãi nên căn bản không nhớ rõ đâm vào nơi nào, nhưng nàng xác định là rơi xuống từ bốn phía, theo sau chính là đau đớn mãnh liệt, “Đại khái đi, làm sao vậy? ...”

Tĩnh Huyền Phong vẫn không lên tiếng, dùng thêm lực đạo ấn xuống, “Có cảm giác gì khác thường không?”

“Tròng mắt cũng sắp bị người ép lòi ra rồi, dù nói ta mù, nhưng tốt xấu gì cũng là để bài trí” Cổ Tiểu Tiểu vừa nói lại đột nhiên nảy ra một vấn đề, nàng giữ hai má Tĩnh Huyền Phong nhìn thẳng vào chính mình, khẩn cấp nói, “Ta tròng mắt ra sao? Có bị dị dạng chỗ nào không, đồng tử đồng tử! Nhìn xem ở giữa có điểm đen nào không?”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, nói chi tiết, “Người mù tròng mắt là khuếch tán, cho nên mới vô thần, còn của người thực tròn, vẫn chưa bị biến dạng”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, sốt sắng trong lòng rốt cục cũng hạ xuống, nàng trước kia, có một bằng hữu lúc đùa với phi tiêu không cẩn thận làm bị thương ở mắt, trị liệu không có hiệu quả làm cho một bên mắt bị mù, nhưng thầy thuốc yêu cầu hẳn phải bỏ đi tròng mắt hoại tử nếu không mắt bên kia cũng sẽ hỏng theo, lúc ấy nàng còn cho rằng chuyện này thực không đáng mà khóc lớn một hồi... Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu trong lòng lộ bộ hy vọng, này có phải thuyết minh thần kinh thị giác của thân thể này chưa hoàn toàn hoại tử? !

Tĩnh Huyền Phong không biết nàng đang cười ngây ngô vì chuyện gì, vỗ vỗ mặt nàng giúp hồi hồn, “Người sao vậy?”

Cổ Tiểu Tiểu hưng phấn cười cười, thuận thế ôm hẳn nằm xuống, “Không có việc gì, ngủ đi”

“Không biết là do ta vừa rồi mới tỉnh ngủ nên hoa mắt, hay là nguyên lai thật sự có, người ở trên khóe mắt hình như còn có một điểm đỏ rất nhỏ” Tĩnh Huyền Phong bị nháo như vậy,

hiện giờ rất khó đi vào giấc ngủ.

“Phải không? Không rõ ràng lắm...” Cô Tiểu Tiểu mơ hồ trả lời, “Có lẽ chờ ta mơ hết giấc mộng này sẽ có đáp án, ta cho rằng trong mộng này hẳn là có ám chỉ nào đó, nếu không sẽ không mơ lặp đi lặp lại như vậy”

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe nàng nói còn muốn tiếp tục mơ hết giấc mộng, càng quyết định tối nay không ngủ, thứ nhất nếu nàng la to chính mình còn phải đánh thức, thứ hai, vạn nhất nàng ở trong mộng nói mơ cái gì, hẳn còn có thể hỗ trợ nghe một chút.

Một lúc lâu sau

—— ý tưởng cùng sự thật luôn chênh lệch lớn như vậy.

Cô Tiểu Tiểu vù vù ngủ say lại không làm âm ỉ nữa, còn Tĩnh Huyền Phong muốn ngủ lại không dám ngủ, chống mí mắt mơ mơ màng màng, hẳn càng chờ càng phiền lòng, càng cảm thấy không thoải mái, đẩy đẩy bả vai tiểu manh nhi tỉnh, Cô Tiểu Tiểu buồn ngủ thật sâu, nghiêng người, tay khoát lên cổ hẳn tiếp tục đi vào giấc ngủ, mơ hồ xèo xèo ngô ngô nói, “Đừng nháo, ta đang ngủ thật ngon...”

“...” Tĩnh Huyền Phong thông thả trừng mắt nhìn, kéo lấy cánh tay đem cả người nàng đặt lên trên chính mình, Cô Tiểu Tiểu đau khổ mở mắt ra, làm một vẻ mặt khinh bỉ, “Người ngủ không được cũng không để cho người khác ngủ sao?”

Tĩnh Huyền Phong mắt mở lớn, ra lệnh, “Thị tâm.”

“...” Cô Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, nhất thời thanh tỉnh ba phần, “Thân ái ! ... Đừng như vậy được không? Đừng kéo...” Nàng lời còn chưa dứt, xiêm y mỏng trên người đã bị ma trảo “Mở cửa”, mà Tĩnh Huyền Phong cùng Cô Tiểu Tiểu trong nháy mắt thay đổi vị trí, Cô Tiểu Tiểu giờ phút này đã hoàn toàn thanh tỉnh, nàng tay nắm chân đá không cho hắn sờ loạn, “Nửa đêm, người không thấy ngủ ngon, này không phải là chứng động kinh sao? !”

Tĩnh Huyền Phong cười trộm không nói, mạnh mẽ hôn lên môi của nàng, Cô Tiểu Tiểu mất sức chín trâu hai hổ mới thành công ngậm chặt đôi môi, kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát, nhưng nàng chính là dối, không thể để hắn khi nào muốn làm chuyện cảm thú thì làm! Nàng chẳng lẽ phải luôn luôn phối hợp đi? Trong lòng quả thật có chút ương bướng liều chết không theo.

Mà Tĩnh Huyền Phong vẫn mím môi cười thầm, hẳn đoán nàng ớt trong lòng rõ ràng đang mắng chửi người, thậm chí còn lấy hết sức tự bảo vệ mình, lúc này mới đắc ý thả tay ra, lật người nằm lại bên gối, “Ngủ.”

“...” Cổ Tiểu Tiểu như tượng đá bị đẩy ngã chổng vó vẫn không nhúc nhích, trong khi nàng còn không hiểu đây là cái tình huống gì, thì bên kia Tĩnh Huyền Phong đã phát ra tiếng hít thở nặng nề... Nhưng nàng, hoàn toàn không còn buồn ngủ!

Cổ Tiểu Tiểu mắt trừng lớn, áp bức tinh thần nàng xong, hấn lại thân nhiên nghiêng đầu đi ngủ, thật sự là cảm thú không bằng quái dị thú!

Nàng nhồm dậy, nhẹ nhàng thân thể Tĩnh Huyền Phong nằm thẳng ra, sau đó tìm chính xác vị trí ngực hấn... Sau đó tặc tặc cười đứng lên, thở sâu nhảy lên một cái, hung hăng đặt mông ngồi xuống ngực hấn... Nhưng khi mông cùng ngực sắp tiến vào va chạm thân mật, nàng lại bỗng nhiên cảm thấy mông mình bị một đôi tay nâng... Cổ Tiểu Tiểu trong lòng kinh hô một tiếng, bên ngoài lại giả ngu sung lẳng ha ha ngây ngô cười, “Nguyên lai người không ngủ nha, ta nghĩ đi nhà vệ sinh, khi xuống giường không cẩn thận bị ngã một chút, hắc hắc hắc hắc...”

“Phải không? Vậy người làm mẫu một chút, bốn vương cũng muốn biết dùng mông đi xuống giường là như thế nào” Tĩnh Huyền Phong sớm đoán được nàng không cam lòng bị đùa giỡn, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ chiêu thức ngoan độc như vậy, nếu mà thật sự ngồi xuống, tám phần tim phổi đều phun hết ra ngoài. (**ném tông* 2 cái đũa BT này, có để cho lão gia ta ngủ ko hả, nửa đêm còn bày đặt hú hí với nhau, chúng bay mấy tuổi rồi!*)

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, trong lúc vô kế khả thi hạ chỉ có thể dùng đòn sát thủ cuối cùng, đại pháp tranh thủ đồng tình, “Ai nha nha, người ta nhìn không thấy thôi, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong nghiêm trang nói, “Khóc cũng không dùng hồng, làm mẫu nhanh chút, nếu không ấn vào tội mưu sát chồng mà xử” (=))~)

“...” Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi cắn giận Tĩnh Huyền Phong, nháy mắt lại chuyển qua cười to, “Ta hiện tại không muốn đi nhà vệ sinh, nếu không, hay là cứ thị tắm đi?” Nàng vừa nói vừa lộ ra một bên bả vai, lại còn chớp chớp lông mi ra vẻ đáng yêu.

“...” Lần này đổi thành Tĩnh Huyền Phong không nói gì, chiêu này còn ác hơn! (*vk ck nhà nì thực ba chấm*)

※※※

Sáng sớm hôm sau

Cổ Tiểu Tiểu trước khi Tĩnh Huyền Phong tỉnh lại đã rời giường, nàng rón ra rón rén ra khỏi phòng, bởi vì còn phải giúp Nhiễm Nhượng Hà châm cứu, đợi sau khi tắm rửa thay quần áo xong, nàng lệnh cho nha hoàn Linh Đang đi thỉnh Nhiễm Nhượng Hà lại đây, nhưng theo nha hoàn nói, Nhiễm Nhượng Hà miệng đáp ứng tức khắc đến, nhưng mãi vẫn không thấy người, nàng chờ đợi hết kiên nhẫn, đành phải ôm lấy hộp châm cứu, để nha hoàn đưa nàng đi

đến khách phòng của Nhiễm Nhượng Hà——

Nha hoàn đỡ Cổ Tiểu Tiểu đi qua hậu viện vào trung viện, trên đường đi lại vừa vắn gặp được quân sư của Tĩnh Huyền Phong tiến đến bái phỏng, mà lần này quân sư đến chính là vì đem rùa thần cùng vĩnh hằng chi tâm trao lại cho Cổ Tiểu Tiểu.

Cổ Tiểu Tiểu sau khi hướng quân sư cảm tạ xong, quân sư liền vội vàng quay về quân doanh.

Nàng đem vĩnh hằng chi tâm cất vào trong áo, lại sờ sờ sợi dây trên người “Lão rùa thần”, túm lấy một đầu kéo “Lão rùa thần” tới trước mặt, rồi lại thả nó xuống đất, nắm dây thừng ở trong viện bước chậm, sau một lát không lên tiếng trầm tư, lại hướng nha hoàn phân phó nói, “Lại đi thỉnh Nhiễm quốc vương, nếu hắn đến thì để hắn chờ ở trong phòng ta, ta trước ra ngoài phơi nắng một chút... Còn có... Đi thỉnh Đinh Luân quốc vương tới gặp ta một chút...”

Nha hoàn lĩnh mệnh mà đi, chỉ chốc lát sau liền đưa Tây Bằng Đinh Luân tới hoa viên

Tây Bằng Đinh Luân vốn là người sống có quy luật, lúc này đã sớm thức dậy... Hắn ánh mắt lúc này dừng trên thân ảnh hồng nhạt ở giữa bụi hoa, không khỏi nhợt nhạt cười.

Nhưng, khi đến gần, lại phát hiện Cổ Tiểu Tiểu cư nhiên đang dùng dây thừng kéo rùa thần lôi đi, mà tinh quy đáng thương bị lật mai xuống đất, bốn chân giơ thẳng lên trời...

Tây Bằng Đinh Luân không đành lòng nhìn tiếp đành quay đầu qua một bên, “Trần Nam Vương phi... Tìm ta?”

“A? ... Người đã đến rồi” Cổ Tiểu Tiểu vì suy tư quá mức nhập tâm nên cũng không chú ý có người tới gần, rất nhiều lời kịch vừa nghĩ ra lại trong lúc nhất thời khản trương mà quên mất.

Tây Bằng Đinh Luân thấy nàng một bộ dường như muốn nói lại thôi, cố tình trêu chọc nói, “Không nghĩ tới tinh quy này còn có thể sống “

Cổ Tiểu Tiểu hớ hớ cười nhắc dây thừng trong tay lên, lại thấy rùa thần lắc lư giữa không trung chuyển động thông thả 360 độ, nàng hồ ngôn loạn ngữ nói, “Đúng vậy, ta đối xử với lão rùa thần rất tốt, không thấy ta đang dắt rùa sao”

“...” Tây Bằng Đinh Luân dở khóc dở cười thở dài, nghe nói qua dất chó dất ngựa đi dạo, còn dắt rùa thì thực là lần đầu thấy.

“Cùng nhau đi dạo một chút đi, buổi sáng không khí thật tốt” Cổ Tiểu Tiểu mất tự nhiên

nói, không có mục tiêu đi về phía trước... Tây Bằng Đình Luân mâu thuẫn cả kinh, vội vàng chạy theo, nhưng đã không kịp giữ chặt nàng, không cần nghĩ ngợi giờ tay che ở trước mặt nàng, Cổ Tiểu Tiểu khuôn mặt nhất thời chạm vào lòng bàn tay ôn nhu, nàng kinh hô một tiếng, mũi chân đã chạm vào một vật cứng, theo bản năng lấy tay sờ sờ, hóa ra là một cái cây to đang sừng sững ở trước người nàng...

Tây Bằng Đình Luân thấy nàng vẫn không nhúc nhích dừng chân bất động, bả vai bỗng nhiên run nhẹ, mà trong lòng bàn tay lại bị những giọt nước mưa làm ẩm ướt... Hắn không khỏi thu hồi lòng bàn tay nhìn nhìn... Là một giọt một giọt nước mắt loang loáng, Tây Bằng Đình Luân lo lắng kéo hai vai nàng xoay lại, ôn nhu nói, “Xảy ra chuyện gì?”

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng có chút là lạ, không biết nên nói cái gì, kỳ thật nàng trước khi gặp Tây Bằng Đình Luân đã suy nghĩ rất nhiều đối sách, hảo ngôn khuyên bảo, nhõng nhẽo cứng rắn cự tuyệt, đàm luận lợi hại, thậm chí còn muốn lôi cảm tình của Tỉnh Huyền Phong cùng nàng ra làm lợi thế, nhưng giờ phút này lại thầm nghĩ thiệt tình xin lỗi...” Nam nhân săn sóc ôn nhu giống như người vậy... Lại bị ta cô phụ... Trong lòng rất khó chịu” nàng hít hít mũi, lại cúi đầu thật sâu, “Thực xin lỗi Tây Bằng Đình Luân, thực xin lỗi...”

Tây Bằng Đình Luân run sợ hồi lâu, hắn từ lâu đã biết chuyện tình này chắc chắn sẽ không có kết quả, nhưng tình cảm, quả thật không thể không chế, vẫn còn có chút mơ tưởng quá phận, tuy cũng muốn gạt bỏ Trần Nam Vương phi ra khỏi đáy lòng, nhưng mỗi khi nhìn thấy nàng lại cảm thấy tất cả đều đã quá sâu không thể cứu vãn... Hắn không cần Trần Nam Vương phi thấy có lỗi vì tội danh có lẽ có, xin lỗi so với trực tiếp cự tuyệt hắn, còn cảm thấy đau hơn.

Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má nàng, ra vẻ bình tĩnh nói, “Người sao lại phải xin lỗi? Ta chưa bao giờ yêu cầu người thay đổi chuyện gì, này là sai lầm của ta, vốn tưởng rằng, ta đã cẩn thận đem thiệt tình giấu kín, nhưng vẫn như trước khiến cho người cảm thấy khó xử, ta, hôm nay sẽ lập tức rời đi, tái kiến, Trần Nam Vương phi...” Nói xong, Tây Bằng Đình Luân ảm đạm đau đớn gật đầu xoay người rời đi...

“Đợi chút, Tây Bằng Đình Luân! Có đồ vật này không nên thuộc về ta...” Cổ Tiểu Tiểu vươn hai cánh tay ở trong không khí huơ huơ, nhưng đằng trước chỉ toàn là hắc ám, hắn đến tột cùng ở đâu a?

... Kỳ thật, Tây Bằng Đình Luân vẫn đứng ở trước mặt nàng, tay nàng ở rất gần... nhưng lại sờ không tới, tựa như đoạn tình cảm này vốn không nên phát sinh, không có duyên phận.

Nhưng vô luận Cổ Tiểu Tiểu kêu gọi như thế nào, cuối cùng, Tây Bằng Đình Luân vẫn lựa chọn im lặng rời đi, rời đi thật thản nhiên, thậm chí khóe miệng còn lộ ra một tia tươi cười chúc phúc... Tâm của hắn đã ở lại trên người nàng, hắn còn cần vĩnh hằng chi tâm làm gì đây? ... Cổ Tiểu Tiểu, lưu lại làm kỷ niệm đi, tự nhiên giống như bằng hữu tặng lễ vật tân hôn đi, tái kiến, mà lúc này đây, thật ra là phải nói vĩnh biệt.

Hoặc là nói, cùng đoạn tình cảm hồn nhiên này chính thức nói lời từ biệt, bất quá, một khi Trần Nam Vương phi gặp nạn, hắc nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ, nhưng đương nhiên, hắc cũng không hy vọng sẽ vì thế mà gặp mặt.

Đời này, Tây Bằng Đinh Luân thiết tình chúc người cùng Tĩnh Huyền Phong hạnh phúc, kiếp sau, sẽ có một nam nhân không còn tên là Tây Bằng Đinh Luân, nhưng vẫn như trước cố chấp mang theo tình cảm chân thành này, nhất định phải gặp được người trước.

=====

Chương 41 : Đi thôi đi thôi, đi nhanh đi

“Đình Luân vì sao đột nhiên ly khai? Người cùng hắc nói chuyện gì?” Nhiễm Nhượng Hà lười nhác ngồi ở bên cạnh bàn, còn Trần Nam Vương phi chỉ chuyên chú vào việc châm cứu, tựa hồ như đang cố ý trốn tránh câu hỏi.

“Nga... Người ta là quốc vương, đương nhiên là có nhiều việc phải làm...” Cổ Tiểu Tiểu hàm hồ ứng thanh, nhưng lại áy náy cúi thấp đầu, Tây Bằng Đình Luân đi rất kiên quyết, vội vàng đến ngay cả một câu tái kiến cũng không kịp nói.

“Người này đúng là nữ nhi nhẩn tâm, cư nhiên cô phụ Đình Luân một mảnh thiết tình” Nhiễm Nhượng Hà bộc tuệch kết luận, lại còn khoa trương dang rộng hai tay như đang cứu thế, “Ai, nữ nhân đúng là không đáng tin cậy, vẫn là để hảo bằng hữu như bốn vương anh minh thần võ, cao lớn uy mãnh này đi an ủi thương tâm của hắc đi...”

Cổ Tiểu Tiểu cũng không bị chọc cười, nàng lấy vĩnh hằng chi tâm từ trong lòng ra định đặt vào trong tay hắc, “Vậy người thuận tiện đem vòng cổ này trao lại cho hắc, đã nói ta không có quyền lợi giữ vòng cổ quý báu như vậy”

Nhiễm Nhượng Hà nhìn chăm chú vĩnh hằng chi tâm, không khỏi giật mình... Cư nhiên đem chi bảo gia truyền của gia tộc Tây Bằng tặng cho Trần Nam Vương phi, xem ra Đình Luân lần này là thật lòng yêu thương, ai...” Nếu Đình Luân đã đưa người, kia liền thuộc về người, trừ phi chính hắc yêu cầu thu hồi, bằng không ta cũng mặc kệ chuyện nhàn rồi này”

Cổ Tiểu Tiểu cầm củ khoai lang phồng tay này không biết nên làm cái gì bây giờ, “Nếu vậy, ta mang đi bán lấy tiền mua kẹo ăn”

Nhiễm Nhượng Hà cười mà không nói, lại còn thật sự đánh giá Cổ Tiểu Tiểu một phen... Nếu nói về tướng mạo thôi, cũng coi như thanh tú hơn người, làn da trắng nõn so với nữ nhân nam bộ càng có vẻ xuất chúng, tâm địa thiện lương là ưu điểm của đại đa số nữ nhân, nhưng những phương diện khác cũng không có đi? ...” Ta thừa nhận người có chút đặc sắc không giống người thường, bất quá, cư nhiên có thể mê hoặc Đình Luân tới đầu óc choáng váng, bốn vương không thể không bội phục mị lực của người”

“Ta chẳng qua là cái người mù, ngay cả chính mình có bộ dạng gì đều không rõ ràng lắm, muốn nói tới đặc điểm của ta...” Cổ Tiểu Tiểu đắc chí chớp mắt một cái, “Có phải bởi vì ta nói thực ngọt hay không nha?”

Nhiễm Nhượng Hà không dám gật bừa nhún nhún vai, “Ta đã phát hiện người cùng với hắc có chỗ nào bất đồng, muốn biết không?”

Cổ Tiểu Tiểu cẩn thận nhướn mi, “Ta như thế nào lại có cảm giác người sẽ không nói ra được lời hay a? Người hay là đừng nói nữa”

Nhiễm Nhượng Hà nhẹ giọng cười, tự mở tự kết nói, “Khi có người nói chuyện, người mù bình thường đầu tiên sẽ nghiêng tai lắng nghe, còn người, lại dùng ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, biểu tình trên mặt còn thực biểu cảm, nhiều lúc, có khi đã quên người là người mù.”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng khê nhếch, đó là vì nàng căn bản bị mù chưa được bao lâu.

“Ta với người thương lượng chuyện này đi, nếu thấy khó thì coi như ta chưa nói” Cổ Tiểu Tiểu hai tay tạo thành chữ thập, một bộ tình thế bắt buộc muốn nhờ vả.

“...” Nhiễm Nhượng Hà trầm tư một lát, nhưng vẫn sáng khoái nói, “Người đã mở miệng, xem như nể mặt mũi Đinh Luân, bốn vương liền bồi Tĩnh Huyền Phong đi Đông Thâm Quốc một chuyến”

Cổ Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm giơ lên ngón tay cái, “Nhiễm quốc vương quả thật là anh minh thần võ cao nhân không gì không làm được a! Giống như con giun trong bụng ta a, hắc hắc...”

Nhiễm Nhượng Hà bất đắc dĩ thở dài, “Nói vậy thực có điểm vũ nhục trí tuệ bốn vương, còn không phải do tư tưởng người quá mức đơn giản đi?”

“Phải không? Kia lần sau ta sẽ giãy dụa một lát mới mở miệng” Cổ Tiểu Tiểu tâm tình tốt, “Có người bồi Vương gia đi ta an tâm, người người này tuy là một bộ bất cần đời, kỳ thật ý thức trách nhiệm rất mạnh, lại còn nặng tình nghĩa”

Nhiễm Nhượng Hà nhất thời giật mình, nàng tuy là người mù lại nhìn thấu tâm chính mình? ... Nhiễm Nhượng Hà ngẩn ngơ một lúc lại giật mình, không đúng, nàng là vì Tĩnh Huyền Phong mới nịnh nọt, “Uy ! Bốn vương cùng Trấn Nam Vương chẳng có tình nghĩa gì cả, người đừng loạn chấp nói có được không?” *(xin ca, đừng có mak đồ Tiểu tử, đừng có nói đây là giai đoạn *giãy dụa* trước khi nhận ra tình yêu a)*

Cổ Tiểu Tiểu không thèm cãi lại cười cười, “Ta chủ yếu là giúp người ôm mỹ nhân về, người coi như đi trên hoa gheo nguyệt thuận tiện giúp Tĩnh Huyền Phong, bất quá, các người trăm ngàn lần đừng để chưa tới Đông Thâm Quốc đã đánh nhau rồi a”

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng thối thối đầu ngón tay, “Bốn vương vốn có giáo dục, người vẫn là đem lời này nói cho tên Tĩnh Huyền Phong tính tình táo bạo, không coi ai ra gì kia nghe đi”

“...” Những lời này! Chính là đang tìm chết!

“Ách! ...” Nhiễm Nhượng Hà đau vội rút chân về, “Lương tâm thầy thuốc ở đâu hả, người cư nhiên thi bạo đối với người bệnh vô tội?”

Cổ Tiểu Tiểu không biết hồi cái dương dương tự đắc, “Như thế nào? Ta chính là đại phu thường ngày không có đạo đức nghề nghiệp đây!”

“Chắc chắc, bốn vương mới nói xấu Tĩnh Huyền Phong một câu, người liền trở mặt nhanh như vậy, tục ngữ nói, đắc tội tiểu nhân không thể đắc tội nữ nhân... Ách! ... Lại cố ý đâm ta, tấu người a” Nhiễm Nhượng Hà cười tủm tỉm uy hiếp nói, hắc quả thật đối với Trấn Nam Vương phi quả thực có một phần bao dung cùng nhường nhịn, chỉ vì câu kia —— muốn giúp hắc chữa bệnh, để cho hắc có thể ngủ ngon hơn. Với Trấn Nam Vương phi có lẽ chỉ là tiện tay giúp đỡ, nhưng đối với hắc mà nói chính là cứu trợ một cái sinh mệnh đang bị dày vò trong thống khổ, hắc đáp ứng giúp Tĩnh Huyền Phong, chỉ vì báo đáp nàng.

※※※

Năm ngày sau, Cổ Tiểu Tiểu rốt cuộc cũng châm cứu trị liệu xong cho Nhiễm Nhượng Hà, nàng vỗ ngực cam đoan đã trị tận gốc, tuyệt đối sẽ không tái đau đớn khi trời trở lạnh, Nhiễm Nhượng Hà mặc dù ngoài miệng nói còn phải xem hiệu quả thế nào đã rồi mới nói được, nhưng kỳ thật trong lòng đã tuyệt đối tin nàng.

Tĩnh Huyền Phong lần này đi chỉ dẫn theo hai ba tùy tùng cùng quân y, hần ngồi ở trên lưng ngựa thờ ơ lạnh nhạt, nhìn hai người người một câu ta một câu tán gẫu rất vui vẻ cũng mặc kệ, âm thầm giận dữ, tiểu manh nhi cư nhiên không thèm quan tâm tới sự tồn tại của hần. Nếu không phải tiểu manh nhi kiên trì luyện thuyết, lải nhải vài ngày, hần cũng sẽ không thỏa hiệp, bất quá, hần cũng đã cân nhắc lợi hại, có lẽ cùng Nhiễm Nhưộng Hà đồng hành thật sự có thể rút ngắn được thời gian lấy giải được, đây mới là chuyện hần quan tâm nhất.

“Các người trăm ngàn lần đừng cãi nhau a, có chuyện gì nhớ rõ hảo hảo bình tĩnh nói với nhau” Cổ Tiểu Tiểu hướng Nhiễm Nhưộng Hà cười nói.

Nhiễm Nhưộng Hà vừa lên tiếng trả lời vừa liếc liếc mắt nhìn về mặt Tĩnh Huyền Phong không kiên nhẫn một cái, cố tình ngậm ngậm hai người nói, “Người không động đến ta, ta không động đến người”

Tĩnh Huyền Phong tức giận lườm hần một cái, lại càng buồn bực liếc Cổ Tiểu Tiểu một cái, muốn nói lại thôi, “Bỏn vương xuất phát”

Cổ Tiểu Tiểu mâu trung cả kính, không cần nghĩ ngợi sờ soạng đến lưng ngựa giữ đuôi hần, tức giận bất bình hô, “Ta còn chưa kịp nói riêng với người cái gì đâu, hơn mười ngày không gặp nhau, người như thế nào lại nhẫn tâm nói đi là đi như vậy a? !”

Tĩnh Huyền Phong khước mắt giương lên, trong miệng thần nhiên hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu nói, “Bỏn vương chẳng qua đi mấy ngày thôi, cũng không phải sẽ không trở về, lè mề làm gì?”

Cổ Tiểu Tiểu ủy khuất chu miệng lên, “Hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú, đi thôi đi thôi” nói xong, nàng tức khắc lệnh nha hoàn Linh Đang đưa mình trở về phòng. Cái tên cầm thú không bằng, một chút lẳng mạn cũng đều không hiểu!

“...” Tĩnh Huyền Phong bị xấu hổ, hần tìm cơ quên cái này cái kia muốn quay lại lấy nên lập tức xuống ngựa, hai ba bước đã vào trong viện, nhìn thấy thân ảnh Cổ Tiểu Tiểu, hần nhoèn miệng cười, rón ra rón rén đuổi kịp, hướng nha hoàn một ánh mắt “Trước tiên lui xuống”, rồi mới ôm lấy nàng từ phía sau, Cổ Tiểu Tiểu tự nhiên bị hoảng sợ, nhưng nàng rất nhanh ý thức được người tới là “kẻ xấu”.

Cổ Tiểu Tiểu khước miệng lộ vẻ tươi cười, đợi nửa ngày lại không nghe thấy Tĩnh Huyền Phong nói gì, không kiềm chế được liền mở miệng trước chất vấn, “Người làm gì vậy? Quay lại đây lại không nói lời nào?”

Tĩnh Huyền Phong như trước trầm mặc không nói, hần đem Cổ Tiểu Tiểu xoay người lại đối mặt với mình, gắt gao ôm vào trong ngực, vì không muốn để tiểu manh nhi phải miên man suy nghĩ, bọn họ mọi người đều trầm nhất trí, ngoài mặt nói chuyện lấy được giải được dễ như lấy đồ trong túi, kỳ thật việc này lành ít dữ nhiều.

“Nếu ta mười ngày sau chưa kịp quay về, nhớ rõ lời ta dặn dò, một chữ cũng không được phép quên” trong thanh âm của hần không khỏi mang theo vài phần trầm thấp, “Nhất định phải chiếu cố mình thực tốt, người ta tối lo lắng, chính là người”

Cổ Tiểu Tiểu nghe vaayj hóc mắt có chút ươn ướt, nàng dùng sức kìm nén lại, tựa đầu thật sâu ở trong ngực hần, còn chưa có rời đi một phút đã bắt đầu tưởng niệm hần, này nếu đi hơn mười ngày, nàng còn nhớ tới mức nào đây? ... Nghĩ vậy, nàng lại ai cầu, “Người dẫn ta cùng nhau đi đi, ta có thể chịu khổ, sẽ không gây thêm phiền toái cho người, nếu ta trên đường phạm phải sai lầm, người liền đem ta vất ở ven đường cho rắn ăn”

Tĩnh Huyền Phong ần nhẫn đau lòng, cố gắng cười, “Nha đầu ngốc, cũng không phải sinh

ly tử biệt, chỉ cần người nghe lời ta nói ngoan ngoãn đợi ở trong vương phủ, ta liền không phải lo lắng nữa”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Cổ Tiểu Tiểu vẫn là không nhìn được rớt xuống nước mắt, “Ân, ta nửa bước cũng không ra khỏi vương phủ, chỉ chờ người trở về, nhất định phải bình an vô sự trở về, mục đích của người là lấy giải được, vô luận Độc Thâm Tâm có yêu cầu vô lý gì, trước hết chịu ủy khuất một chút đáp ứng nàng, coi như vì ta, được không? ...”

Tĩnh Huyền Phong vuốt tóc nàng, kiên định hứa, “Nàng bất quá là muốn Vân thành, bốn vương cho nàng cũng được, sau này lại dẫn quân đến chiếm lại a” *(lời này mak cũng nói ra đc =')*

Cổ Tiểu Tiểu bị chọc cho cười, “Đúng vậy đúng vậy, quân tử báo thù mười năm không muộn, huống chi là đối phó với tiểu nhân gian trá, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, không cho người nuốt lời a”

Tĩnh Huyền Phong nhợt nhạt cười, cúi người hôn lên cánh môi của nàng, nhớ nhung là chuyện đáng sợ tới nhường nào a... Nếu có thể, hẳn một khắc cũng không muốn rời xa tiểu manh nhi, thích nhìn nàng ngây ngô cười, nhớ cái cách nàng lái nhai luyện thuyền, chỉ vậy thôi cũng bất tri bất giác quên hết phiền não.

Cổ Tiểu Tiểu kiễng chân, đón nhận nụ hôn vương vấn hương vị mặn măn của nước mắt, trong lòng như trước không yên, nàng chỉ cần hắn mang theo giải được bình an trở về, những việc khác, người khác đều không quan trọng.

Tĩnh Huyền Phong ôm Cổ Tiểu Tiểu ở trong viện bước chậm, sớm quên mất chờ mấy người liên can đang chờ ở ngoài cửa, Cổ Tiểu Tiểu ôm cổ hắn, mềm nhẹ nhưng cũng kiên định nói, “Ta chờ người hai mươi ngày, qua thời gian này, nếu người không về ta sẽ đi tìm người”

“Không được!” Tĩnh Huyền Phong quả quyết phủ định, sau khi nói xong, hắn mới phát hiện ngữ khí có điểm quyết liệt, dừng một chút lấy lại bình tĩnh nói, “Lỡ dọc đường đi trì hoãn, hoặc là lỡ Độc Thâm Tâm không giao ra thuốc giải, ta cũng cần có thời gian đi tìm thuốc giải”

Cổ Tiểu Tiểu tán thành gật gật đầu, “Được rồi, nhiều nhất cho người ba mươi ngày, đừng thương lượng, nơi này lại không điện thoại di động gì cả, ta sẽ không khống chế được mà miên man suy nghĩ “

Tĩnh Huyền Phong nghe giọng nói của nàng thực kiên quyết, đành phải lệnh quân sư hết sức chú ý, vạn nhất hắn ba mươi ngày sau cũng chưa về, kia chỉ còn một cách là giam lỏng nàng lại.

Hắn giờ cảm còn chút râu nhỏ vụn lên cọ ở trên mặt Cổ Tiểu Tiểu, “Chắc chắc, người cái tiểu manh nhi, thực không để bốn vương bớt lo một chút sao”

Cổ Tiểu Tiểu nhe răng trợn mắt đẩy hắn ra, “Đi nhanh về nhanh, nếu không ta sẽ biến thành hòn vọng phu mất”

Tĩnh Huyền Phong trong lòng âm áp, lại hôn nàng một chút, “Ai? Hai ta cảm tình từ khi nào trở nên tốt như vậy?”

Cổ Tiểu Tiểu hai tay hoàn ngực, cổ ra vẻ thờ dãi, “Ai với người cảm tình tốt đẹp? Do người đơn phương yêu mến ta, ta là miễn cưỡng phối hợp một chút thôi”

“...” Thực là chiều quá sinh hư mà!

=====

Chương 42 : Không phải Trần Nam Vương không thể thú

Ba ngày sau, lo lắng bao phủ khắp hoàng cung Đông Thẩm Quốc.

Tĩnh Huyền Phong cùng Nhiễm Nhượng Hà ngồi ở trong phòng tiếp khách, thông thả nhìn chung quanh đánh giá, ngẫu nhiên bắt gặp một ánh mắt liên tục khắc đem ánh mắt chuyển qua hướng khác, nói, bọn họ ba ngày nay coi như bình an vô sự, nguyên nhân là gì sao? Vì hai người căn bản không có nói chuyện với nhau.

Mấy con rắn đuôi chuông lười biếng ở trên bệ cửa sổ thông thả bò qua bò lại, Tĩnh Huyền Phong không được tự nhiên thay tư thế ngồi... Trong hoàng cung Đông Thẩm Quốc, toàn bộ từ cổ thụ cho tới độc trùng, độc hoa, độc điệp liếc mắt một cái liền bày ra ở trước mắt, khiến người ta cảm thấy cực kì không khoẻ, mà ở đây ba ngày, hán tông cộng đã ngất năm lần, bệnh trạng trúng độc tựa hồ càng ngày càng thường xuyên, mà chuyện tìm ra giải dược thực sự là tình thế bất buộc, vì phụ hoàng, mẫu hậu yêu thương hán, và vì cả nữ nhân hán yêu, một mạng này sớm không còn chỉ thuộc về một mình hán.

Nhiễm Nhượng Hà nhìn về phía Tĩnh Huyền Phong biểu tình cẩn thận, không khỏi vùng trộm cười, Trần Nam Vương trên chiến trường dũng mãnh vô địch giờ phút này lại một bộ bất an đứng ngồi không yên, hán nhấp ngụm trà rồi dựa lưng vào ghế tựa...

Đây là lần thứ hai hán đến Đông Thẩm Quốc, mà gặp qua Độc Thẩm Tâm cũng chỉ có hai lần, lần đầu tiên là mười năm trước khi tứ quốc tụ hội, khi đó Độc Thẩm Tâm vẫn còn là một tiểu cô nương, nhưng dung mạo cũng đã trở mã có vài phần yêu mị, lần thứ hai là khi tứ quốc liên thủ đàm phán cùng Tĩnh Huyền Phong, hồi tưởng lại ngày đó, trong khi tứ quốc hội đàm, Tĩnh Huyền Phong chỉ đưa ra một yêu cầu, bốn nước yên ổn, quân Hán tuyệt không xâm phạm, nếu có chút ý nghĩ khác, tất sẽ ngồi yên.

Mà Tĩnh Huyền Phong lúc ấy thái độ kiên quyết khí thế bức nhân, bởi hán có được lực lượng quân sự cường đại, khiến cho tứ quốc không thể kháng cự chỉ có thể cúi đầu xưng thần, hướng chi, đối với tứ quốc mà nói, phản kháng bạc nhược hiển nhiên là hành động thừa thải. Đương nhiên, Tĩnh Huyền Phong xác thực hết lòng tuân thủ lời hứa, bốn năm liền bình an vô sự, không can thiệp chuyện của nhau, hơn nữa tứ quốc hàng năm đều nộp lên trên cống ngân, quân Hán cũng công khai bảo hộ tứ quốc không để kẻ thù bên ngoài xâm phạm, kỳ thật lợi hại nửa này nửa nọ.

Bất quá, trong bốn nước tối ưu khuất chính là Tây Bằng Đinh Luân, lúc trước khi Tĩnh Huyền Phong tiến vào biên cương liền coi trọng ưu thế địa hình Vân thành, thành lĩnh tiến công

chiếm đất, mà phụ thân Tây Bằng Đình Luân còn chết ở trong lúc hỗn chiến, nhưng vợ vẫn hơn là, thâm cừ đại hận này giữa Tây Bằng Đình Luân cùng Tĩnh Huyền Phong, cư nhiên lại vì một Trần Nam Vương phi cam nguyện từ bỏ ý niệm báo thù trong đầu... Yêu – thứ này, quả nhiên thâm ảo.

Mà trong bốn nước yên phận nhất là Chúc Nam Điệp quốc, nói quốc vương Nam Điệp quốc đã hơn năm mươi tuổi, có lẽ mấy người lớn tuổi đều chán ghét chiến tranh đi. *(liệu ta có thể hi vọng cái nước này đừng xảy ra chuyện j với vk ck nhà nài đc ko? 4 nước đã dính tới 3 rồi ;__)* Tóm lại, Nhiễm Nhượng Hà suy nghĩ rất đơn giản, nếu hoàng triều Nhiễm gia tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục để đổi lấy quốc thái dân an, hẳn cũng không thêm so đo, làm tiểu quốc vương khoái hoạt, an nhàn cũng không tệ.

“Nữ vương giá lâm ——” theo tuyên cáo ngoài cửa, Độc Thảm Tâm điểm lệ xinh đẹp, một thân quần áo đỏ tươi bên ngoài quần lụa mỏng tao nhã đi vào, quần lụa mỏng đem dáng người linh lung vẽ thành nổi bật động lòng người, từng bước chân thanh tú đi giữa hai hàng thị vệ, mái tóc đen mềm mại như thác nước phi tán trên lưng, vương miện nữ vương được thiết kế hình xà ngọc quang thực chói mắt.

Nhiễm Nhượng Hà thu hồi mâu quang trầm tư nhìn về phía Độc Thảm Tâm... Còn không giữ lễ tiết nhìn đến vài lần, giờ đây Độc Thảm Tâm đã xem như là nữ nhân đầy đủ mùi vị nhuần nhuyễn, đúng là vưu vật giữa phàm trần.

Độc Thảm Tâm bước đi về phía trước nhưng cũng trộm liếc Tĩnh Huyền Phong một cái, khóe miệng cũng cong lên nhiễm một tầng hương điểm... Khi nàng biết tin Nhiễm Nhượng Hà đi cùng Tĩnh Huyền Phong thì trong lòng cũng biết rõ là có người phải làm thuyết khách, nhưng nàng cũng sẽ không để cho Nhiễm Nhượng Hà như ý .

Độc Thảm Tâm đi lên ghé chủ tọa, sau lại hướng Tĩnh Huyền Phong gật đầu thi lễ, ” Độc Thảm Tâm bái kiến Trần Nam Vương” nói xong, nàng nghiêng đầu cười nhạt với Nhiễm Nhượng Hà coi như xã giao, lúc này mới thân nhiên ngồi xuống, mệnh lệnh cung nô trong sảnh toàn bộ đều lui ra ngoài cửa.

Nếu nói đến địa vị của ba người, Tĩnh Huyền Phong đương nhiên có quyền thế cao nhất, còn Độc Thảm Tâm cùng Nhiễm Nhượng Hà có thể nói là tư thế song song.

Độc Thảm Tâm thấy hai người đều không mở miệng, thông thả nhắc một ly thủy tinh có chất lỏng màu lục nhạt lên nhấp môi một chút, tươi cười như hoa nói, “Nhị vị đi đường mệt nhọc, không bằng trước tiên thử “nước giải nhiệt” ta vừa nghiên cứu pha chế ra một chút, thanh hỏa an thần rất tốt” *(trà Dr.Thanh??)*

“...” Nhiễm Nhượng Hà cầm lấy ly rượu trên bàn trái ngấm phải ngấm, nguyên lai là để uống , hẳn còn tưởng rằng ai để độc dược bừa bãi đâu.

Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú Độc Thâm Tâm, đối với ly chứa chất lỏng quái dị kia chạm cũng không thềm chạm vào.

Độc Thâm Tâm nhận thấy được mâu trung mang theo lửa giận của Tĩnh Huyền Phong, nàng ra vẻ trấn định mân mím môi, biết rõ còn cố tình hỏi, “Trần Nam Vương, Nhiễm quốc vương không biết nhị vị đích thân tới Đông Thâm Quốc ta là có chuyện gì sao?”

Nhiễm Nhượng Hà tự biết giờ phút này không phải là thời cơ khuyên bảo tốt nhất, biết điều đứng lên, “Các người nói chuyện phiếm, bản vương thấy hơi mệt”

Mặc dù Độc Thâm Tâm cùng Nhiễm Nhượng Hà quen biết nhiều năm, nhưng cơ hội gặp mặt lại rất ít, càng không hiểu biết nhiều về hắn, bất quá, nàng luôn luôn có hảo cảm với những người có quan sát sắc bén, “Như vậy đi, ta sai người trước đưa Nhiễm quốc vương đi nghỉ ngơi, chúng ta đến tiệc tối lại ôn chuyện”

Nhiễm Nhượng Hà hướng Độc Thâm Tâm nháy mắt xấu xa, “Không vội, còn nhiều thời gian tán gẫu” nói xong, hắn bước ra khỏi cửa theo đi thị nữ.

“...” Độc Thâm Tâm hơi hơi nhíu mi, nếu nàng không nhớ lầm, tâm tính Nhiễm Nhượng Hà sao lại vẫn như hài tử thế kia?

Đợi sau khi cửa chính đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người Tĩnh Huyền Phong cùng Độc Thâm Tâm.

Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên đứng lên đi về phía Độc Thâm Tâm... Độc Thâm Tâm thấy hắn hùng hổ tiến tới, không khỏi giật mình, nàng theo bản năng xê dịch thân thể về phía sau, giờ phút này, chỉ thấy Tĩnh Huyền Phong từng bước tiến lên, hai tay chống ở hai bên ghế dựa chế trụ động tác Độc Thâm Tâm, hắn mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú nàng, “Bản vương thân mang kịch độc vì kim sí cứu cứu quý, giải được ở ngay trên người tay, mau nói điều kiện đi “

... Độc Thâm Tâm cùng hắn mặt đối mặt, cách nhau không đến một thước... Độc Thâm Tâm tựa hồ bị khí thế bá đạo mười phần của hắn làm cho kinh sợ có chút trì độn, nàng không tự chủ được di chuyển tầm mắt qua chỗ khác, hơi khiếp đảm nhẹ giọng hỏi, “Trần Nam Vương... Lời này là có ý gì?”

Tĩnh Huyền Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, ” Độc Thâm Tâm, đừng vòng quanh với bản vương, người hắn là rõ bản vương cũng không có nhiều kiên nhẫn, người mất thời gian bốn năm để nuôi một cái độc trùng, sẽ không chỉ vì thỉnh bản vương đến làm khách đi?”

Độc Thâm Tâm giật mình, nàng sớm biết được Tĩnh Huyền Phong là kẻ cực kì ngoan độc

không thể coi thường, nhưng không ngờ đến hần có việc cầu xin người khác lại vẫn giữ thái độ cao ngạo như vậy, nàng cắn cắn môi dưới, công bằng nói, “Giải được đúng là ở trong tay ta, nhưng Trần Nam Vương cũng quá vô lễ “

“Vô lễ? Người phóng độc trùng cắn người, muốn dồn bốn vương vào chỗ chết, chẳng lẽ còn muốn bốn vương cảm tạ người?” Tĩnh Huyền Phong trừng mắt hỏi lại, đồng thời rút cánh tay về đứng thẳng dậy.

Độc Thấm Tâm tự nhiên không thể nào phản bác, nàng mặc dù bề ngoài lãnh diễm, khôn khéo, kỳ thật, nàng lại không giỏi biện luận, càng không có tâm cơ đùa giỡn, nếu không nàng cũng sẽ không nghĩ đến chuyện để để Tĩnh Huyền Phong làm quốc vương Đông Thấm Quốc.

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng tâm hoảng ý loạn cúi đầu không nói, không biết nữ nhân này lại đang giở thủ đoạn đùa giỡn gì đây, hần hai tay hoàn ngực khinh thường nói, “Bốn vương cũng đã đến đây, muốn vật gì không cần ngại cứ nói thẳng đi”

Độc Thấm Tâm phát hiện chính mình quả thật có điểm sợ hần, nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ đứng lặng trầm tư... Cả thế gian này cũng chỉ có Tĩnh Huyền Phong vừa mới gặp đã khiến nàng khiếp sợ, trong lòng nàng thực mâu thuẫn, thích hần dùng cường thế thống trị quốc gia, nhưng không thích hần dùng thái độ cứng nhắc đó đối đãi với mình, dám cùng nàng nói chuyện như vậy, chỉ có một mình Tĩnh Huyền Phong, nếu hần có thể hơi ôn nhu một chút, liền trở thành mẫu người lý tưởng trong lòng nàng... “Ta chỉ muốn một người, Trần Nam Vương nếu đáp ứng, giải được ta nhất định sẽ hai tay dâng lên”

“Người?” Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nhú mi, lại chậm rãi đi đến phía sau Độc Thấm Tâm, chất vấn, “Một người hay là một quân đội”

Độc Thấm Tâm quay người lại thấy hần đứng lặng phía sau, giật mình lui từng bước, “Vì sao Trần Nam Vương luôn dọa một nữ nhân như ta?”

“Mau nói cho rõ ràng, muốn người nào” Tĩnh Huyền Phong không hiểu ra sao lại hơi lên giọng hỏi, không biết vì sao, hần tổng cảm giác được Độc Thấm Tâm đang tránh né mình, đã có lá gan hại hần, nàng còn muốn diễn trò như thế nào nữa?

Độc Thấm Tâm hạ mi mắt, cô lấy hết dũng khí nhẹ giọng nói, “Không cần quân đội, lại càng không muốn Vân thành, chỉ cần một người nam nhân... Trần Nam vương “

Tĩnh Huyền Phong bất động thanh sắc chờ đợi câu dưới, căn bản không nghĩ tới ba chữ “Trần nam vương” cuối cùng kia chính là người Độc Thấm Tâm nghĩ muốn.

Độc Thấm Tâm thấy hần trầm mặc không nói, lại hít vào thật sâu, mở mắt ra, nhắc lại, “Ta muốn người “

“...” Tĩnh Huyền Phong sững sốt, theo bản năng chỉ vào mình, “Người... Muốn bốn vương làm gì?”

Độc Thảm Tâm chậm rãi gật đầu, “Ta muốn người làm quốc vương Đông Thảm quốc, thực không dám dấu diếm, một mình ta thống trị một quốc gia tới mấy vạn người, quả thật cảm thấy có chút quá sức, nếu đem Đông Thảm Quốc giao phó cho người khác cai quản, ta lại sợ vương quốc tổ mẫu vất vả tạo dựng sẽ bị hủy trong tay ta, cho nên, ta cần một nam nhân có năng lực bảo hộ an nguy của Đông Thảm Quốc, mà Trần Nam Vương ngài... Là uy hiếp lớn nhất của Đông Thảm Quốc ta, nhưng cũng là lựa chọn tốt nhất cho vị trí quốc vương”

... Tĩnh Huyền Phong trong nháy mắt rốt cục cũng tiêu hóa hết mấy lời nói kia... Độc Thảm Tâm dụng tâm lương khổ nuôi độc trùng hãm hại hần, cư nhiên đều không phải vì muốn chiếm Vân thành, mà là để buộc hần thú nàg? !

Độc Thảm Tâm ngượng ngùng từng bước tới gần bên người hần, “Nếu Trần Nam Vương đáp ứng việc này...”

“Nếu bốn vương không đáp ứng?” Tĩnh Huyền Phong bình tĩnh như nước đánh gãy.

“Nếu không đáp ứng... Vậy khó được giải được” Độc Thảm Tâm ngăn ra, tức giận quay đầu qua một bên, nàg đem chính mình cùng quốc gia đều đưa hần , vì sao hần một chút phản ứng cũng không thấy, từ khi còn bé nàg liền được công nhận là mỹ nữ, chẳng lẽ Tĩnh Huyền Phong một chút cũng không động tâm sao?

Tĩnh Huyền Phong không giận lại còn cười lớn, chậm rãi ngồi xuống chỗ cũ, “Bốn vương đã thú thê, hơn nữa cũng không muốn có tam thê tứ thiếp, người có thể nói điều kiện khác, tỷ như phái thêm binh lực bảo hộ Đông Thảm Quốc, hoặc là bốn vương sẽ gửi tới vài đại thần có khả năng hiệp trợ người trị quốc, tóm lại, mạng của bốn vương đều nằm ở trên tay người, người nghĩ kĩ rồi làm đi “

“Trần Nam Vương thú là thê tử ở bốn quốc, còn đây là Trần Nam Vương gả cho Đông Thảm Quốc “

Tĩnh Huyền Phong thất thanh cười, “Lời này có ý tứ là, người cưới bốn vương?”

“...” Độc Thảm Tâm vội ho một tiếng, “Đại khái như thế, Trần Nam Vương hần là biết được, Đông Thảm Quốc là quốc gia nữ quyền”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàg nói thực đúng lý hợp tình, bất đắc dĩ cố lấy chương, “Người không thèm hỏi bốn vương có nguyện ý hay không, liền an bài bốn vương đến ở rể tại Đông Thảm Quốc, khổ công nữ vương người trăm mưu nghìn kế, bốn vương là nên khen người tự

tin, hay là nên cười nhạo người luôn tự cho mình đúng?”

Lời này vừa nói ra, Độc Thâm Tâm liền thấy lòng tự trọng chịu nhục, mặt nàng bỗng chốc tối sầm xuống, chất vấn, “Hảo, chúng ta có thể không nói chuyện quốc gia, nhưng Trần Nam Vương cảm thấy ta không đủ xinh đẹp sao?”

Tĩnh Huyền Phong nhướn mày, thân nhiên nói, “Rất đẹp, nam nhân nhìn thấy người đều sẽ động tâm”

“Một khi đã như vậy, vì sao còn muốn nhục nhã ta?”

Tĩnh Huyền Phong thở dài đứng lên, “Nữ nhân chia làm hai loại, một loại đủ xinh đẹp, nam nhân tự đáy lòng nhìn thấy sẽ đều ca ngợi, nhưng loại nữ nhân này giống như một loài hoa kiêu diễm nhưng có độc, chỉ có thể thưởng thức không thể chạm, một loại nữ nhân khác, có lẽ tướng mạo đáng người bình thường, nhưng lại là lựa chọn tốt nhất làm thê tử, người trước tiên cứ từ từ suy nghĩ đề nghị của bốn vương, lúc sau cho ta một câu trả lời thuyết phục ” nói xong, hất hướng ngoài điện đi đến ——

“Có phải Trần Nam Vương phi chính là loại người thứ hai?” Độc Thâm Tâm ở phía sau hắt phát ra nghi vấn.

Tĩnh Huyền Phong dừng chân một chút, khóe miệng nhếch lên một mặt tươi cười hạnh phúc, “Cũng không phải, nàng chính là nữ nhân đẹp nhất bốn vương từng thấy, , ở trong mắt nàng, không có một Trần Nam Vương, quyền cao chức trọng, khôn khéo quỷ quyệt mà chỉ có một mình phu quân của nàng, cho nên, vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, bốn vương quyết không phụ nàng” vừa dứt lời, Tĩnh Huyền Phong đã đi ra đại môn, để lại một mình Độc Thâm Tâm cái hiểu cái không đứng ngẩn ngơ trong sảnh.

=====

Chương 43 : Chần chần chừ chừ

Giờ Dậu (từ 18-20h), ráng chiều xẹt qua Đông Thấm Quốc lạnh như băng giống như đang bao phủ lên một tầng âm áp nhàn nhạt. Tiệc tối dọn lên, Độc Thấm Tâm ở trước mặt nô bộc lộ ra vài phần lạnh lùng, nàng hơi hơi giơ lên mắt đẹp, môi chu sa đỏ bồng mang theo một tia khinh thường cao ngạo, này hiển nhiên cùng thần thái khi tán gẫu cùng Tĩnh Huyền Phong chênh lệch quá nhiều...

Nàng ở trước mặt mọi người, là nữ vương cao cao tại thượng, là thiên chi kiêu nữ, vô luận gặp phải trở ngại gì đều sẽ học được cách kiên cường đối mặt, đây là những điều mà một nữ vương như nàng được dạy, mặc dù nàng sắm vai có chút hơi quá sức, nhưng người bình thường cũng không thể dễ dàng nhìn thấu phần yếu đuối ở tận đáy lòng nàng.

Độc Thấm Tâm đoan trang uy nghiêm chậm rãi ngồi xuống, nàng dương tay ý bảo Tĩnh Huyền Phong cùng Nhiễm Nhưộng Hà ngồi vào bàn cùng ăn tiệc tối, từ lúc mới bắt đầu vào cửa, nàng cũng chưa từng liếc mắt qua Tĩnh Huyền Phong một cái.

Nhiễm Nhưộng Hà thần nhiên hoạt động gân cốt, mấy ngày đi đường không được ngủ ngon, không nghĩ tới này vừa đặt mình xuống liền ngủ ba canh giờ, hơn nữa hần cũng không bị đau đón làm cho bồng tỉnh, nghĩ vậy, hần hướng Tĩnh Huyền Phong nhợt nhạt cười, nói, “Trần Nam Vương phi quả nhiên y thuật cao minh, bốn vương sẽ phải đổi nàng nhìn với cặp mắt khác xưa a “

Nhắc tới tiểu manh nhi, Tĩnh Huyền Phong không khỏi thân mật ứng thanh, “Thực không dám dấu diếm, nàng đã từng cứu Hoàng Thượng một mạng, bởi vậy nên mới tiến cung làm Ngự y”

Lời này vừa nói ra, ngón tay Độc Thấm Tâm không khỏi run lên một chút, nhưng thần sắc như trước bảo trì trấn định, nàng tận lực làm ra một bộ thái độ việc không liên quan mình, cố tỏ vẻ tao nhã nhảm nhí mỹ thực. Nhiễm Nhưộng Hà tò mò nhướn mi, “Nga? Nghe nói trong hoàng cung tập hợp danh y các nơi, sao lại tìm tới Trần Nam Vương phi?”

“Hoàng Thượng cùng Cỗ Tiểu Tiểu gặp nhau như thế nào, cứu trị ra sao, bốn vương quả thật không biết” Tĩnh Huyền Phong vừa nói vừa nhìn mấy món ăn thôn quê trên bàn, hình như không hợp với khẩu vị của hần.

“Trần Nam Vương cũng không cảm thấy tò mò sao?” Tĩnh Huyền Phong không yên lòng lắc đầu nhưng cũng không mở miệng, Nhiễm Nhưộng Hà sớm đã quen Tĩnh Huyền Phong lạnh

như băng, thong thả gấp một miếng thịt bò vào miệng, thịt bò tươi mới vừa vào đến miệng liền tan ra, hương vị thực không tệ, mà hẳn cho tới bây giờ vẫn luôn keo kiệt trong việc khen ngợi, sau lại qua sang Độc Thâm Tâm, “Nữ vương bệ hạ vì sao lại trầm mặc ít lời như thế đâu?”

Độc Thâm Tâm ngẩn ra, “Nhị vị đang nói chuyện phiếm, ta tự nhiên nói chen vào cũng không tốt” Nhiễm Nhưộng Hà xê dịch ghế dựa tới gần nàng, trêu chọc nói, “Nữ vương bệ hạ làm gì phải câu nệ như vậy? Hội tiêu hóa không tốt đi”

Độc Thâm Tâm thong thả nháy mắt mấy cái, xa cách nói, “Nhiễm quốc vương cùng ta rất quen thuộc sao?” Nhiễm Nhưộng Hà nghe ra lời này có ẩn ý, nhưng hẳn đối mỹ nữ luôn dễ dàng tha thứ, lại liếm môi xấu xa cười, “Vài năm không gặp, nữ vương bệ hạ vẫn như trước bảo trì một bộ thái độ xa cách người khác, ai... Bất quá bốn vương thích nữ nhân có cá tính”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi ngẩn ra, nhìn về phía Độc Thâm Tâm sắc mặt càng ngày càng khó coi, vì tránh cho tổn thương hòa khí, hẳn chuyển hướng Nhiễm Nhưộng Hà, thay Độc Thâm Tâm giải vây nói, “Thương thế của người thực không còn đáng ngại?” Nhiễm Nhưộng Hà nhún nhún vai, “Chỉ là vết sẹo khó coi này chắc không thể xóa đi được, có lẽ là trời xanh không thích nam nhân quá hoàn mỹ”

“...” Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên cảm thấy chính mình nói tiếp có điểm dư thừa, cười nhạt nói, “Nam nhân có vài vết sẹo cũng đâu có gì, người sống cũng thật quá dễ ý đi”

Độc Thâm Tâm thoáng ngẩng đầu nhìn về phía vết sẹo trên xương gò má của Tĩnh Huyền Phong, giống như ở trên gương mặt thanh tú nhất bút vẽ thêm điểm mắt rồng, này càng tô đậm dương cương khí, còn Nhiễm Nhưộng Hà lại thuộc loại mỹ nam tử dùng để tiêu trí, nhưng mâu trung mâu nâu lại có chút không kèm chế được, hội làm nữ nhi không cảm thấy an toàn, nàng tuy biết hành động của mình có chút ép buộc cùng tự tung tự tác, nhưng mục đích cuối cùng của nàng cũng không phải là muốn hại người.

Nhiễm Nhưộng Hà lại nhìn về phía Độc Thâm Tâm, vô liêm sỉ nói, “Tiểu Thâm Tâm, người kêu tên của ta tốt lắm, liền như khi còn nhỏ vậy thật tốt, ngồi nơi này có ba vương, người không biết là rất kỳ quái sao?”

“Khi còn nhỏ?” Độc Thâm Tâm ngẩng đầu lên, Nhiễm Nhưộng Hà so với nàng lớn hơn hai tuổi, khi còn nhỏ gọi hắn, vẫn thường gọi hắn là Nhưộng Hà ca. Nàng nhìn không ra cảm xúc nhột nhột cười, tự nhiên dò hỏi, “Cũng tốt... Nga đúng rồi, người như thế nào lại cùng Trấn Nam Vương đồng hành đến đây?”

Nhiễm Nhưộng Hà tránh nặng tìm nhẹ cười, “Trùng hợp mà thôi, ta nguyên bản chính là muốn đến nhìn người ” Độc Thâm Tâm nhìn cả hai, thẳng thắn nói, “Nếu ta nhớ không lầm, nhị vị quan hệ hình như có chút...”

“Nói đến việc này, lại muốn quay lại đề tài vừa rồi, Trần Nam Vương phi là một vị nữ nhân phi thường thiện lương, nếu Trần Nam Vương muốn bỏ qua những thứ yêu thích, ta tùy thời nguyện ý tiếp thu” Nhiễm Nhưộng Hà vừa nói vừa tiếp tục nhắm nháp mỹ thực, Tĩnh Huyền Phong không khỏi nhìn hẩn một cái, lời này tuy nói có chút quá đáng, bắt quá, có lẽ Nhiễm Nhưộng Hà đã nhìn ra manh mối, hẩn là đang cố ý ngầm nhắc nhở Độc Thấm Tâm.

Danh hào “Trần Nam Vương phi”, không chỉ một lần ở bên tai Độc Thấm Tâm vang lên, nàng tựa hồ đối với vị Trần Nam Vương phi này cũng cảm thấy hứng thú, đến tột cùng nữ nhân này có tướng mạo ra sao mà lại có thể khiến nhiều nam nhân ái mộ như thế đâu?

“Không có duyên diện kiến Trần Nam Vương phi dung nhan tuyệt sắc, ta tựa hồ có chút tâm sinh tiếc nuối đâu” Độc Thấm Tâm không chút nào yếu thế tiếp chuyện, ở trong tín niệm của nàng, nữ nhân dù có thiện lương ôn nhu đến mấy, nhưng nếu không có bề ngoài tốt cũng sẽ không thể khiến cho nam nhân chú ý. *(ta tự ái rồi đấy)*

“Sẽ có cơ hội , chỉ cần Trần Nam Vương bình an trở lại, ta nghĩ, Trần Nam Vương phi nhất định sẽ tới tận cửa cảm tạ” Nhiễm Nhưộng Hà liếc Tĩnh Huyền Phong một cái, tự quyết định nói, “Ách, cũng khó nói, Trần Nam Vương chưa chắc đã quản được nàng.”

Tĩnh Huyền Phong cười yếu ớt không nói, hẩn giờ phút này có thể xác định Nhiễm Nhưộng Hà là đang giúp hẩn khuyên bảo Độc Thấm Tâm, muốn nàng biết khó mà lui.

Độc Thấm Tâm có chút thiếu kiên nhẫn , không khỏi hờn giận đứng lên, “Thỉnh nhị vị chậm dùng, ta đây cáo từ trước ” Nhiễm Nhưộng Hà thân thiết gọi theo, “Tiểu Thấm Tâm, người sắc mặt không tốt nha, phải chú ý nghỉ ngơi, nếu không Nhưộng Hà ca hội lo lắng” Độc Thấm Tâm quay lưng về phía hai người đứng lặng một lát, nhắm lại hai tròng mắt bình phục cảm xúc, bước chân nặng nề rời đi.

Đợi khi Độc Thấm Tâm đi khỏi, Tĩnh Huyền Phong nghiêng đầu nhìn qua Nhiễm Nhưộng Hà, đi thẳng vào vấn đề nói, “Vì sao phải giúp ta?” “Ta là được người khác giao phó, coi như trả nợ ân tình” Nhiễm Nhưộng Hà không nhanh không chậm đáp lại, thiết tình thành ý nói, “Hy vọng Độc Thấm Tâm mau chóng đem giải dược cho người, nếu không ta chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ , đến lúc đó người nhớ rõ bảo hộ ta a “

Tĩnh Huyền Phong mặc dù không rõ ý lắm, nhưng hẩn vẫn không được tự nhiên hàm hồ nói, “Ta quả thật không biết nên cùng nữ nhân can thiệp như thế nào, trừng phạt cũng không được lại không thể mắng, tóm lại... Cảm tạ.”

Nhiễm Nhưộng Hà gờ lên một chút cười nhạt tỏ vẻ đã hiểu, hai người dù chưa nói chuyện với nhau nhưng cũng đã ngầm thỏa thuận một hiệp ước, mà nam nhân trong lúc trao đổi hiển nhiên rất rõ ràng, phân rõ yêu hận, nếu không sẽ không xuất hiện danh ngôn “Không hòa thuận”.

Cùng lúc đó, trong Trần Nam Vương phủ ——

Cổ Tiểu Tiểu chán muốn chết ở trong viện dất rùa đi dạo, tính tính ngày, Tĩnh Huyền Phong chắc cũng đã đến Đông Thẩm Quốc, không biết sự tình có tiến hành thuận lợi không? ... Ai, chẳng bao lâu trước đây, nàng còn ước gì Tĩnh Huyền Phong vĩnh viễn biến mất, mà hiện tại thực sự có chút cảm giác một ngày không thấy như cách tam thu, để lại nàng một mình trông phòng thật sự là đáng thương a...

Bất quá còn có một chuyện càng làm nàng đau đầu, chính là Tĩnh Huyền Phong mười ngày sau còn chưa trở về, nàng phải kiên trì tự mình đi đến quân doanh, sau đó phải cố làm ra vẻ thương tâm muốn chết vừa phải cứng rắn hữu lực nói cho bọn lính: Trần Nam Vương hắc! ... Bất hạnh lây bệnh truyền nhiễm “Thiên hoa” (*ta tự hỏi liệu nó có phải là bệnh lao phổi hay ko???*), ít nhất phải cách ly trị liệu nửa tháng mới có thể ra ngoài.

Tĩnh Huyền Phong có thể nghĩ ra chủ ý này cũng bởi vì nàng vốn là ngự y, bất quá, binh lính vừa nghe đến “Thiên hoa”, tám phần liền giống như trốn ôn dịch tạm thời không hề cần Tĩnh Huyền Phong, nhưng lỡ như, có vài tên trung nghĩa can đảm vượt qua sợ hãi mà không muốn sống đến thăm bệnh, kia nàng thực sẽ hết cách.

“Vương phi, thời điểm không còn sớm, nô tỳ đưa ngài trở về phòng đi?” Nha hoàn Linh Đang tiến lên từng bước. Cổ Tiểu Tiểu than thở dương khởi hạ ba, “Chăn đơn khó ngủ a... Người xem bộ dạng ta như thế này, có phải là rất giống hắc sắc không?”

Linh Đang mím môi cười, “Vương phi trong lòng tự nhiên chỉ có Vương gia, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa (*chuyện hiển nhiên*), đâu có liên quan tới hình dáng bên ngoài đâu “

“Kỳ thật ta có khi cảm thấy Tĩnh Huyền Phong rất phiền, nhưng không thấy hắc lại nhớ, quả thật là tặc xấu” Cổ Tiểu Tiểu chuẩn bị trở về ngủ, mới vừa đi được vài bước, lại nghe lão quản gia một bên kêu gọi “Đại sự không ổn” một bên hấp tấp xông lên phía trước.

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời trong lòng căng thẳng, vội hỏi “Ai xảy ra chuyện?”

Lão quản gia hồn hên thở ồ ồ, rồi mới chậm rì rì đáp lời, “Hồi bẩm Vương phi, Tử Điện thành gửi thư cầu kiến Vương gia, tựa hồ có việc gấp, nhưng Vương gia lại không ở trong phủ nên làm thế nào cho phải a?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu tâm lo lắng rốt cục bình ổn lại, “Ngài làm ơn về sau có chuyện có thể đừng hét lớn được không? Người tốt đều nhanh bị ngài dọa thành có bệnh”

Lão quản gia vốn nói gì nghe nấy nên mạnh mẽ gạt đầu, “Nhưng quả thật là, đại sự không

ồn a... Tiểu nhân đã nói Vương gia hiện giờ sẽ không tiếp khách, nhưng người đưa thư đến cả người đầy máu ở ngoài cửa, nói hôm nay không thấy được Vương gia tuyệt đối không rời đi, nói trời có sập xuống cũng không đi, chết cũng không đi!”

“Bị thương? ...” Cô Tiểu Tiểu nháy nháy mắt nghĩ, “Ta sẽ đi xem, kêu hần chờ một chút” nói xong, nàng lệnh Linh Đang nhanh chóng đưa mình trở về phòng thay quần áo tới gặp bệnh nhân.

Sau canh ba giờ, tín sử thành Tử Điện khắp khiêng đi vào phòng, không nói lời nào đã đập đầu ba cái, lòng nóng như lửa đốt thỉnh cầu nói, “Thuộc hạ có việc cấp tốc cần cầu kiến Trần Nam Vương, thỉnh Trần Nam Vương phi dàn xếp một chút đi!”

Cô Tiểu Tiểu không khó nghe ra người này quả thật có việc gấp, nhưng Tĩnh Huyền Phong không thể gặp hần cũng là sự thật, nàng uyển chuyển cự tuyệt nói, “Nghe nói người bị thương, không bằng trước nghỉ ngơi vài ngày, thực không dám dấu diếm, Vương gia gần đây thân thể cũng không khỏe, quả thật không tiện gặp khách”

Tử điện thành tín sử lúc này mới nhìn ra mắt Cô Tiểu Tiểu không tốt, hần lại đập đầu thực vang khần cầu, “Giờ phút này, trong thành Tử Điện binh khởi dân phản, thuộc hạ có thể nói tìm được đường sống trong chỗ chết mới có thể tới báo tin, nếu Trần Nam Vương nhất định không chịu gặp thuộc hạ, kia thuộc hạ chỉ có lấy cái chết hướng tướng lãnh thề sống chết chống cự trong thành Tử Điện tạ tội! ——” nói xong, tín sử rút kiếm ra đặt lên cổ, nha hoàn Linh Đang thấy thế nhỏ giọng hướng Cô Tiểu Tiểu nói ra tình thế hiện tại.

Cô Tiểu Tiểu mâu trung cả kính, kích động đứng lên “Ai! Đừng a đừng a, người muốn phân cao thấp với ai cũng không cần lấy tính mạng mình ra đùa a —— “

Thành Tử Điện đã tai vạ đến nơi, tín sử sớm đã không để ý tới sinh tử, hần thẳng thắn nói, “Nhất định phải thỉnh Trần Nam Vương phái binh viện trợ thành Tử Điện, nếu không thuộc hạ không thể trở về phục mệnh!”

“...” Cô Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt ngồi xuống, này không phải là tuyệt đường sống của người khác – không trâu bắt chó đi cày sao? Sớm biết như thế nàng không nên mềm lòng ra mặt, “Điều binh khiến tướng cần phải có Vương gia tự mình phê chuẩn, mà hần...” Cô Tiểu Tiểu mâu trung mang theo một tia ai oán, trước tiên trình diễn tiết mục dự bị, nàng nhẹ nhàng nâng tay áo lau lau khóe mắt, vô lực nói, “Vương gia hần... Bất hạnh nhiễm phải bệnh “Thiên hoa”, lúc này đang phải chống cự với bệnh tật đâu, sinh tử chưa biết, thập tử nhất sinh, ngàn cân treo sợi tóc... Ô ô...”

Tín sử kinh ngạc trừng lớn hai mắt, khó có thể tin ngẩn người bất động tại chỗ, Linh Đang vội vàng chuyển đạt lại thần sắc của tín sử cho Cô Tiểu Tiểu, nàng nghe xong liền che mặt cười trộm, lại càng làm ra vẻ thê lương ai oán tựa lưng vào ghế ngồi, “Người đương nhiên biết bệnh thiên hoa này lợi hại như thế nào , đừng nói gặp mặt nói chuyện với nhau, cho dù

Vương gia hắt xì một cái cũng có thể lây bệnh , ô ô, ta mệnh khổ Vương gia a... Ô ô, Vương gia sợ ‘Thiên hoa’ lây bệnh cho ta, giờ phút này thật sự ai cũng không gặp, nếu ai dám kháng lệnh, liền chém...”

Tín sử nghe xong tựa hồ có chút dao động, nhưng khi Cổ Tiểu Tiểu đang vụng trộm mừng thầm, lại nghe tín sử thở dài thật mạnh, bất đắc dĩ nói, “Nếu thuộc hạ không thấy được Trần Nam Vương, sớm hay muộn cũng đều phải chết, Trần Nam Vương phi đừng quá mức thương tâm, có gì muốn nói, cần thuộc hạ chuyển lời tới cho Trần Nam Vương nghe không? ... Liên để thuộc hạ liền chết gặp Trần Nam Vương một lần đi!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, ta thêm vào! Cái cần sợ thì không sợ, thật đúng là gặp phải kẻ không tiếc mạng nữa! Cổ Tiểu Tiểu bị tín sử hoàn toàn đả bại , nàng không nghĩ qua là sẽ lạnh lùng cự tuyệt, nhưng lúc này lại không thể làm bộ đi xin chỉ thị Vương gia, trong lúc vô kế khả thi, nàng liền mở mắt tròn trắng, lệch qua một bên trên ghế... giả vờ hôn mê.

Linh Đương tính thông minh, vội vàng nâng Cổ Tiểu Tiểu đi về phía sau viện, “Người này thực không biết tốt xấu, Trần Nam Vương phi hảo ngôn khuyên bảo, người lại cố chấp như thế, có chuyện gì đợi sau khi Vương phi thanh tỉnh lại bàn tiếp” Tín sử bám riết không tha ở phía sau Cổ Tiểu Tiểu la lên, “Vô luận như thế nào! Thuộc hạ phải nhìn thấy Trần Nam Vương, Vương phi, bảo trọng a —— “

“...” Cổ Tiểu Tiểu làm ra vẻ vô lực bước đi, nhưng cước bộ một chút cũng không chậm, nháy mắt lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi hiện trường, mặc dù tạm thời tránh thoát, nhưng này cũng không phải biện pháp a... Nàng cũng không thể vừa nhìn thấy tín sử liền té xỉu đi?

Cổ Tiểu Tiểu hai tay sau lưng, ở trong phòng qua lại loay hoay, bỗng nhiên nhớ ra!...” Nhanh đi mời quân sư đến, đem củ khoai lang phỏng tay này giao cho quân sư xử lý”

Nha hoàn Linh Đương tuân lệnh tức khắc lao tới quân doanh truyền tin.

Một lúc lâu sau, quân sư cùng Linh Đương hoả tốc chạy về, mà Linh Đương đã ở trên đường kể vắn tắt hết thảy mọi chuyện cho quân sư, quân sư hết đường xoay xở thở dài, “Cũng đều là con dân chúng ta, theo hiểu biết của thuộc hạ đối Vương gia, việc viện binh này nhất định đáp ứng, nhưng giờ phút này phiền toái là, điều binh chỉ có thể thực hiện được khi Vương gia tự mình ấn dấu, nếu không các đội tướng lĩnh tuyệt không xuất binh”

Cổ Tiểu Tiểu có nghe không có biết gật gật đầu, “Người chết phải theo người sống, chẳng lẽ Vương gia không có lệnh người nào cũng không động dù chỉ một chút sao?”

“Quả thật như thế” quân sư phát sầu ngồi xuống, “Không dối gạt Vương phi, thời gian này, vì Tây Long Quốc cùng Bắc Duyên Quốc nhiều lần quấy nhiễu, Vương gia lại vô cớ rời đi, trong quân đã có một ít kẻ xao động, thuộc hạ cũng không biết có thể đem hành tung Vương gia

giấu diếm được mấy ngày nữa” Cổ Tiểu Tiểu bình tĩnh cẩn thận nghĩ nghĩ... Nàng trong tay tuy có một phong thánh chỉ nhậm chức Hoàng Thượng ban tặng, nhưng Tĩnh Huyền Phong không ở đây, nàng lại không hiểu quân sự, cho dù không phải là sai lầm của nàng, nhưng nếu xảy ra chuyện thực hồi không kịp.

“Vương gia trước khi xuất môn đã nghĩ tốt đối sách, ta sẽ tự cho bọn lính một cái công đạo, trước mắt là chuyện có nên viện trợ Tử Điện thành hay không, tin sử nói một câu binh khởi dân phản, lại nói, chúng ta còn chưa có làm rõ là ai đang tạo phản, dân chúng cùng binh lính vì sao lại liên thủ chống cự triều đình, ta cảm thấy việc này có điểm kỳ quái “

Quân sự không khỏi ngẩn ra, không khỏi cao thấp đánh giá Cổ Tiểu Tiểu một phen, “Thuộc hạ còn chưa nghĩ đến chuyện này, không nghĩ tới Trấn Nam Vương phi gặp chuyện như thế lại có thể bình tĩnh suy xét, thuộc hạ thực hồ thẹn”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe thấy mình được khen ngợi, rung đùi đắc ý cười, kỳ thật chính là do xem nhiều phim truyền hình, nguyên nhân đánh giặc trừ bỏ chiếm đoạt chính là do dân chúng chịu áp bách nên mới khởi nghĩa vũ trang, vô luận là đại chiến hay âm ỷ nhỏ, cơ bản đều vì lợi ích bản thân mà đi tranh đấu.

Quân sư trầm tư một lát, đứng dậy tất cung tất kính xin chỉ thị, “Đội thuộc hạ đi điều tra nguyên nhân rõ ràng sẽ bẩm báo Trấn Nam Vương phi ” Cổ Tiểu Tiểu đứng dậy đáp lễ, “Ta hai mắt mù quả thật không giúp được gì, mấy ngày này chỉ có vất vả sư gia “

“Đây là việc thuộc bốn phận thuộc hạ, Vương phi nói quá lời” quân sư đối thái độ khiêm tốn của Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, giống như đã lĩnh ngộ được nguyên nhân gây chiến của Trấn Nam Vương, không tiếc cùng tứ quốc đối kháng giải cứu Vương phi.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một màn Trấn Nam Vương phi bị Tây Bằng Đình Luân bắt đi, nàng vì không muốn làm Trấn Nam Vương khó xử, thà rằng cùng Tây Bằng Đình Luân đồng quy vu tận, nhưng sau này, khi Tây Bằng Đình Luân đối mặt với thời cơ ngàn năm một thuở không hiểu sao lại lui binh, nàng thậm chí còn cùng Tây Bằng Đình Luân, Nhiễm Nhượng Hà trở thành bằng hữu, có lẽ, những việc có lợi với Hán quân này đều không phải là trùng hợp hoặc may mắn, mà chính là nhờ Trấn Nam Vương phi can thiệp một tay vào, hay nói cách khác, nàng dưới gương mặt có tính khí như trẻ con kia, lại có được một suy nghĩ bình tĩnh lấy đại cục làm trọng, điểm này, quả thật đáng quý.

“Thuộc hạ có một chuyện không nói không được, thỉnh Trấn Nam Vương phi thứ tội” “Ân, mời nói” “Sau khi Vương gia trúng độc, từng năm lần bảy lượt muốn xuất binh tấn công Bắc Duyên Quốc giải cứu Vương phi, nhưng thuộc hạ vì an nguy Vương gia thề sống chết phản đối, còn nói một ít lời đại bất kính đối Vương phi, nếu ngày sau Vương phi đối với việc này cảm thấy khó chịu, xin đừng trách cứ Vương gia, cứ nghiêm trị thuộc hạ”

Cô Tiểu Tiểu khóe miệng giật giật, ở sau lưng nói nàng nói vậy? Còn thừa nhận? Nói dễ nghe là công chính cương trực, nói khó nghe, người này chắc thấy áy náy trong lòng... Cô Tiểu Tiểu thông thả trừng mắt nghĩ nghĩ, ngoài cười nhưng trong không cười thản nhiên nói, “Dù sao ta cũng đã an toàn trở lại, chờ ta ngày nào đó khi không thuận lại mắng ngươi là được” “...” Quân sư không ngờ lại nhận được câu trả lời thuyết phục như thế, hiển nhiên là lời nói của hài đồng thù dai, thật không hiểu có nên phủ định một phen đánh giá “Chiều sâu” vừa rồi về Trần Nam Vương phi hay không a.

Chương 44 : Phu thê hai người hai đầu việc

Quân sư sau khi cẩn thận hỏi tín sử thành Tử Điền xong, biết được Tri phủ đại nhân thành Tử Điền không rõ nguyên do vì sao bỗng nhiên quyết định tu bổ lại phủ đệ tri phủ, xây dựng thêm ngã ba phố ngã tư đường, lệnh cưỡng chế các nhà các hộ hai bên ngã tư đường nay mai dời, tri phủ vì phòng ngừa dân chúng bất mãn, xảy ra xôn xao không cần thiết, đã điều động rất nhiều binh lính vào thành. Thứ nhất trấn áp, thứ hai giám sát, lại không ngờ cử chỉ xây dựng rầm rộ này lại khiến cho dân chúng toàn thành ra sức chống cự.

Nghe nói người cầm đầu khởi nghĩa là Cố Trường Minh, văn võ song toàn, lời nói mạnh mẽ kích động, khiến nhóm binh lính trong thành vốn dùng để chống giặc ngoại xâm nhưng giờ lại cùng triều đình đối địch, mà binh lính đóng quân ở ngoài thành mặc dù hoả tốc vào thành trợ giúp, nhưng khi đối mặt với “Người một nhà” từng vào sinh ra tử tâm lý liền sinh ra vài phần mâu thuẫn, quả thật không thể dốc hết toàn lực ra mà chém giết, cuối cùng binh lính trợ giúp đành tự nguyện buông vũ khí đầu hàng, còn quan viên liên can đều bị giam lỏng, nếu không đáp ứng điều kiện dân chúng đưa ra, nhất quyết sẽ cùng triều đình chống cự đến cùng.

Cổ Tiểu Tiểu xoa cằm nghĩ nghĩ, “Bất quá chỉ là sửa chữa lại ngã tư đường cùng nhà cửa, nhưng còn về phần chống đối? Cái người kêu Cố Trường Minh kia, liệu có phải là vì muốn lợi dụng phần nộ của dân chúng mà tạo phản hay không?”

Quân sư có chút suy nghĩ bước thong thả, “Chỉ nghe lời nói của một bên, thuộc hạ không dám tùy tiện suy đoán, nhưng Cố Trường Minh đối kháng triều đình vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì đều là ngỗ nghịch phạm thượng, Vân thành cách Tử Điền thành không đến ba trăm dặm, ngoài Vân thành còn có năm vạn tinh binh trấn thủ, cho nên điều binh khiến tướng cực kì dễ dàng, còn Tử Điền thành cả trong lẫn ngoài cùng lắm cũng chỉ có tám ngàn binh lính, nói, nếu ta xuất binh trợ giúp, trong một ngày liền dễ dàng đem toàn bộ phản tặc tiêu diệt”

Cổ Tiểu Tiểu nghe được có điểm mệt mỏi, vụng trộm đánh cái ngáp dò hỏi, ” Ý tứ sư gia là giúp hay không giúp đây?”

“Đương nhiên phải giúp, tuyệt không thể để cho phản tặc kiêu ngạo làm bậy!” Quân sư đồng dạng gật gật đầu, nhưng vẫn sâu mi khổ kiếm nói, “Có điều Vương gia không ở đây, chuyện này có chút khó làm “

Kỳ thật, Cổ Tiểu Tiểu nắm đạo thánh chỉ kia suy nghĩ thật lâu... Theo hiểu biết của nàng đối với Tĩnh Huyền Phong, nếu thực sự có người tạo phản khẳng định sẽ không nói hai lời

đánh cho hoa rơi nước chảy, hướng chi thiên hạ này toàn bộ đều là của lão cha hấn, hấn làm con sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Nàng này làm con dâu cũng sao có thể làm như nhìn không thấy đâu? ... Nhưng nàng lại không dám loạn động, như lời quân sư nói không thể tin tưởng lời nói của một bên, xem ra chỉ có thể tự mình đích thân đi một chuyến thôi.

Nghĩ vậy, Cô Tiểu Tiểu để Linh Đương nâng đứng dậy đi đến cửa, “Su gia, ngài ở vương phủ chờ ta, ta cùng ngài đi tới quân doanh”

“Vâng!” Quân sư nhìn chăm chú bóng dáng Trần Nam Vương phi, không rõ cho nên cũng không dám hỏi nhiều.

Cô Tiểu Tiểu một thân Triều phục Vương phi trang trọng, ngồi trên ngai vàng Trần Nam vương, khi Cô Tiểu Tiểu lệnh Linh Đương tuyên cáo thánh chỉ, tướng lĩnh trong quân doanh tức khắc nghe lệnh, trong đó, quân sư tối cảm thấy chấn động, nguyên lai Hoàng Thượng từ sớm đã có an bài, bọn họ ba lần bốn lượt nói chuyện với nhau, Trần Nam Vương phi lại một chữ cũng không nói ra, đến khi việc lớn ngàn cân treo sợi tóc mới tuyên cáo thánh chỉ, có thể nói Hoàng Thượng liệu sự như thần, lại có thể nhìn ra Trần Nam Vương phi thâm tàng bất lộ. *(có tài nhưng giấu kín)*

Giờ phút này Cô Tiểu Tiểu ra vẻ trấn định, kỳ thật trong lòng bàn tay đã sớm xuất mồ hôi bấp chần rút gân, nếu không phải lửa cháy đến nơi nàng cũng không muốn tiếp quản sự vụ của Tĩnh Huyền Phong.

Quân sư hai tay dâng ấn tướng quân, “Kia liền phiên Trần Nam Vương phi thay Trần Nam vương chủ trì đại cục, mà từ giờ khắc này, Trần Nam Vương phi liền có được quyền uy cao nhất trong quân, trong quân không thể nói đùa, cho nên, một đạo mệnh lệnh Trần Nam Vương phi nói ra, thuộc hạ đều phải nhất nhất phục tùng” quân sư trong lời nói này bao hàm hai tầng ý tứ, thứ nhất là hy vọng Cô Tiểu Tiểu gặp chuyện gì cũng nên bình tĩnh không nên nổi tính đùa giỡn trẻ con, thứ hai, mạng sống của năm vạn người đều nằm ở trong tay nàng, mỗi tiếng nói cử động của nàng đều phải tuyệt đối cẩn thận.

“...” Cô Tiểu Tiểu khóe mắt khẽ run ra vẻ uy nghiêm nói, “Kỳ thật đánh hay không đánh giặc bản phi cũng không quan tâm, sở dĩ kiên trì ra mặt làm chủ... Kỳ thật toàn là vì Vương gia, không thể bởi vì hấn xuất môn vài ngày liền xảy ra hỗn loạn, nhưng hành sự nên cẩn thận, phòng ngừa tình huống Vân thành bị kẻ thù bên ngoài xâm phạm, thỉnh quân sư trước điều khiển binh lính để bản phi đi Tử Điện thành một chuyến, đợi bắt bắt sống được kẻ kêu Cổ Trường Minh kia xong ta liền trở về”

“Vương phi ngài... Năm giữ ấn soái ra trận?” Một vị tướng quân khó có thể tin dò hỏi.

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này thiếu chút nữa liền ngất xỉu đi, nàng là ai a?? Cũng quá coi

trọng nàng rồi, nàng ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi, đổi thành xe đạp còn được thông qua.

“Đợi tới ngoài cửa thành Tử Điện bản phi sẽ nói rõ, triệu tập toàn thể binh lính tới dưới đài cao, bản phi có lời muốn nói” Cô Tiểu Tiểu nghiêm túc giảng giải, lệnh quân sư đưa nàng tới đài cao, nàng mỗi một thở dài, còn có một đoạn diễn thuyết than thở khóc lóc chưa nói đâu, bất quá lại nói, cho dù không xảy ra chuyện khó giải quyết ở Tử Điện thành này, nàng sớm hay muộn cũng đều phải ra mặt trấn an quân tâm...

Đồng nghiệp bất đồng mệnh a, người ta xuyên qua làm Vương phi, hết ngấm hoa uy cá lại vui vẻ bên lão công, nhân đến vô sự còn đi đùa giỡn hoàng tử, thái tử gì gì đó chơi đùa, còn nàng thì sao, động bất động đều phải đối mặt với mấy vạn đôi giày thối của binh lính, nếu không liền là bị người ta chop đến chop đi làm bia đỡ tên sống, nói, từ sau khi xuyên qua, nàng tựa hồ đều là điên cuồng chạy đông chạy tây, thời gian ngồi ở trên lưng ngựa so với ở trên giường còn nhiều hơn, nàng lúc rảnh nhất định phải viết một bộ tự truyện huyết lệ vui buồn lẫn lộn, tên sách kêu là, 《tối manh xuyên qua chi sử—— Cô Tiểu Tiểu kiếp sống trên lưng ngựa》

Cô Tiểu Tiểu một phen trần thuật mọi chuyện, nàng lợi dụng tiếng tăm y thuật của mình, dối nói Tĩnh Huyền Phong từ trước đã có dấu hiệu bị bệnh, cho nên Hoàng Thượng mới hạ thánh chỉ trừ bị dưới bất cứ tình huống nào, cứ như vậy, giống như Tĩnh Huyền Phong sinh bệnh là chuyện đã được dự liệu từ trước, nàng còn cứng rắn cam đoan, Trần Nam Vương vô trở ngại, nghỉ ngơi khoảng mười ngày nửa tháng liền khỏi bệnh, mà đạo thánh chỉ này vô hình trung lại thành căn cứ minh chính tối có sức thuyết phục.

Mấy vạn binh lính sau khi nghe giải thích hợp tình hợp lý xong, liền lĩnh ngộ hết thảy mọi việc trong thời gian này, đồng thời mấy lời đồn đãi nhảm nhí cũng tự nhiên tự sụp đổ.

Quân sư an bài một vạn binh lính cấp bách hành quân tới Tử Điện thành, Cô Tiểu Tiểu tự mình mang theo quân ần, cùng với nha hoàn Linh Đương ngồi lên xe ngựa đi trước, bọn lính thấy Trần Nam Vương phi đích thân dẫn đầu, sĩ khí cũng theo đó mà tăng vọt.

“Người nói xem, Tĩnh Huyền Phong nếu biết ta một mình điều binh đánh giặc, có thể tức giận hay không?”

Linh Đương quả thật cảm thấy Trần Nam Vương phi làm như vậy có chút mạo hiểm, “Theo nô tỳ thấy, đánh giặc không thành cũng không sao cả, nhưng ngài tự mình dẫn đầu vạn nhất...”

“Đại biểu dân chúng tạo phản là Cố Trường Minh, hần nếu khi dễ dân chúng sẽ không thể nhận được ủng hộ, cho nên, chúng ta trước tiên cải trang vào thành điều tra một chút tìm biện pháp, ta đương nhiên cũng không hy vọng phải dùng tới vũ lực mạnh mẽ trấn áp”

Nha hoàn Linh Đương trợn mắt há hốc mồm nháy mắt mấy cái, “Ngài còn muốn vào thành?”

Vương gia nếu biết được việc này nhất định hội giận dữ !”

Cổ Tiểu Tiểu không kiên nhẫn che lỗ tai, “Ai nha ai nha, ta cũng đã mù thành như vậy , người nghĩ rằng ta và người nguyện ý đi tìm mạo hiểm sao? Nhưng nếu không tự mình đi tìm hiểu soa có thể cam đoan những gì bọn họ nói là chân tướng? Bình đến tướng chặn, mau giải quyết sớm một chút rồi về nhà “

Nha hoàn Linh Đang yên lặng ứng thanh, kỳ thật nàng cùng Cổ Tiểu Tiểu đã quá quen thuộc, khi nói chuyện sớm không còn để ý tới cấp bậc, nàng liền đổi đề tài chuyển qua trêu chọc nói, “Vương phi ngày thường nói nói cười cười giống như tiểu hài tử, vì sao gặp phải phiền toái liền thay đổi thực nhanh đâu?”

Cổ Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ dễ thở dài, ” Hảo hán nếu tức nước vỡ bờ, không đường nào không thể đi, hiểu ý tứ của ta không?”

Nha hoàn Linh Đang ánh mắt đồng tình nhìn về phía nàng, “Chỉ mong Vương gia sớm ngày trở về “

“Ân... Ta rất nhớ hần” Cổ Tiểu Tiểu mỗi một dựa vào đầu vai nha hoàn, “A a, nhớ hần nhớ đến ngủ không yên...” Nói xong, Cổ Tiểu Tiểu hai mắt nhắm lại đi gặp chu công.

Lại quay lại Đông Thẩm Quốc

Tĩnh Huyền Phong lúc này đang đứng lặng ở chỗ cao nhất của cung điện, con người đen thâm thúy hướng về phía Vân thành, đã năm ngày trôi qua, từ sau lần nói chuyện cùng Độc Thẩm Tâm, nàng lại chưa lộ mặt, giống như muốn gặp nàng thực sự là chuyện khó khăn, nàng không nhắc tới chuyện đó có lẽ là cố ý muốn gây khó khăn, mắt thấy thời gian rất mau trôi qua, hần có nên quả quyết rời đi không?

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia giãy dụa, đối mặt với điều kiện Độc Thẩm Tâm đưa ra, hần thân là nam nhi cao bẩy thước, tuyệt không thể bỏ qua, nhưng làm trượng phu, tuyệt không thể phản bội, nhưng nếu không còn sống nữa, thì có thể làm thất vọng ai được?

Hần nghĩ nghĩ, chỉ thấy dưới ánh trăng yên ắng xẹt qua một đạo thân ảnh xinh đẹp, mà người này đúng là Độc Thẩm Tâm, Tĩnh Huyền Phong tức khắc xoay người hướng thang lầu chạy tới... Giờ phút này, Độc Thẩm Tâm trong tay cầm một cái vợt lưới, rón ra rón rén tới gần một gốc cây còn nhỏ —— Độc Tiễn Thụ, cây này còn được gọi là “Kiến huyết phong hầu” hoặc “Quỷ thụ”, lá cây rất to, quả có hình như quả trứng, thịt quả màu hồng, nước dịch đều là chất cực độc, nếu ăn nhầm phải quả này, sẽ khiến cho nhịp tim đập tăng lên, cuối cùng sẽ bị suy tim mà chết.

Độc Thấm Tâm hết sức chăm chú nhìn một con nhện màu hồng, kỳ thật nàng đã quan sát hồi lâu, loại nhện vô danh này chỉ thường lui tới vào ban đêm, bởi vì nó thân hình nhỏ bé, mắt thường rất khó nhìn ra, mà Độc Thấm Tâm cũng là trong lúc vô ý phát hiện, loại nhện này sau khi ăn quả cây Độc Tiễn lại vẫn bình yên vô sự, bởi vậy có thể thấy được, độc tính của nó tuyệt đối còn cao hơn Độc Tiễn.

Độc Thấm Tâm giơ vợt lưới lên, giống như như sắp lấy được bảo vật mà cười thầm, nhanh chóng úp vợt lên trên quả Độc Tiễn...”Độc Thấm Tâm! Bồn vương có chuyện...”

“A! ——” không chờ Tĩnh Huyền Phong nói xong, Độc Thấm Tâm đã ôm ngón tay kinh kêu một tiếng, nàng bị một tiếng kêu này dọa đến, con nhện tức khắc phản kích cắn một ngụm, trong nháy mắt, ngón tay đã thủng khời.

Tĩnh Huyền Phong vẫn không lên tiếng đứng lặng một bên, chỉ thấy Độc Thấm Tâm đột nhiên hướng hẳn đi tới, lo lắng thúc giục nói, “Mau cho ta một cây đao “

Tĩnh Huyền Phong thấy trán nàng đỏ đầy mồ hôi, từ trong giày lấy ra chủy thủ đưa cho nàng, Độc Thấm Tâm không kịp giải thích, dùng lưỡi dao rạch một đường trên ngón tay, gạt gao nhú mi ấn hết máu độc ra ngoài... Nhưng độc huyết đã theo đầu ngón tay chảy vào trong huyết mạch, mắt thấy ngón trở dần bị thâm tím... Độc Thấm Tâm vội la lên, “Mau chặt đứt cõ tay của ta, ta bị nhện độc cắn bị thương “

Kính này nhất giải thích, Tĩnh Huyền Phong mới chú ý tới ngón tay của nàng, sung đỏ ghê người, coi như là vì chính mình đột nhiên mở miệng sơ trí, Tĩnh Huyền Phong bước nhanh tiến lên, cầm lấy ngón trở của Độc Thấm Tâm hàm ở trong miệng, từng chút từng chút một đem máu độc hút ra...

Độc Thấm Tâm sững sờ đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nàng so với ai khác đều rõ ràng hút hết máu độc ra là phương pháp hữu hiệu nhất, bất quá, cũng nọc độc khi hút vào sẽ khiến cho độc tính tăng lên, nàng kéo kéo ngón tay, nhắc nhở nói, “Loại nọc độc này còn chưa tìm ra giải được, nếu không cẩn thận nuốt vào bụng sẽ có nguy hiểm, ta tự mình nghĩ biện pháp là được rồi”

Tĩnh Huyền Phong phun ra một ngụm máu đen, bình tĩnh nói, “Mọi việc là do ta, dù sao bồn vương cũng không sống được mấy ngày, thêm một loại độc nữa cũng không gọi là nhiều, người chỉ cần nói cho bồn vương biết phải hút đến khi nào là được”

“Máu tươi tràn ra là được...” Độc Thấm Tâm áy náy cúi đầu xuống, lại mang theo một tia thẹn thùng, ngón tay đau đớn ở trong miệng hẳn, cũng chính là ngón tay đã nuôi “Kim sí cửu cửu quy”, nguyên bản hẳn nên đứng ở một bên vui sướng khi người gặp họa, nhưng lại cố tình mạo hiểm cứu giúp, nàng nhất thời miên man suy nghĩ... Tĩnh Huyền Phong đúng là loại nam

nhân nàg cần, gặp chuyện bình tĩnh, dám làm dám chịu.

... Đợi sau khi phun ra một ngụm máu tươi, Tĩnh Huyền Phong mới buông ngón tay Độc Thâm Tâm ra, nàng rất nhanh thu lại ngón tay, ngưng ngưng gật đầu trí tạ, “Đa tạ Trấn Nam Vương cứu giúp, Thâm Tâm vô cùng cảm kích “

Tĩnh Huyền Phong vẫn chưa chú ý tới thần sắc khác thường của nàng, thông thả nói, “Nếu không có chuyện gì, ta có thể nói vài lời được không?”

Độc Thâm Tâm tươi cười cứng đờ, “Ta càng nghĩ lại càng không hiểu, thú ta, đôi Trấn Nam Vương mà nói cũng không có tổn thất gì, chẳng lẽ là ta trong lúc vô tình đã đắc tội các hạ?”

“Bỏn vương tựa hồ đã nói ra rất rõ ràng, đều không phải là người không tốt, là ta đã có người yêu”

“Chúng ta có thể trở thành phu thê trên danh nghĩa, cũng không cần có tình yêu, chỉ là một loại điều kiện trao đổi mà thôi”

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu thử dài, “Ta cũng từng cho rằng hôn nhân chỉ là thay đổi cách xưng hô mà thôi, nhưng sau khi thành thân lại phát hiện trong đó bao hàm trách nhiệm cùng quan tâm, có lẽ nếu là nửa năm trước ta sẽ nguyện ý thú người, nhưng hôm nay, thứ lỗi ta không thể làm theo”

Độc Thâm Tâm buồn bã xoay người rời đi... Trong lời nói Tĩnh Huyền Phong lại không nương tình mà để lại lối thoát, bước đường cùng này là chính hấn tự chọn, nàng muốn xem thử rốt cục mạng sống trọng yếu hay là tình cảm trọng yếu hơn.

Tĩnh Huyền Phong cũng không ngăn cản nàng rời đi, kỳ thật Độc Thâm Tâm tự tung tự tác ở một ý nghĩa nào đó mà nói, chính là vì Đông Thâm Quốc mà hy sinh cái tôi, thậm chí hoàn toàn không lo lắng chính mình khi tuổi già sẽ cùng ai bầu bạn, nhưng nhất định sẽ có một ngày, nàng biết đâu lại hối hận vì đã xem nhẹ cảm tình như thế .

Chương 45 : Cải trang trà trộn vào thành

Cổ Tiểu Tiểu mang theo một vạn binh lính cầm doanh trại cách Tử Điện thành năm mươi dặm, giờ phút này, quân sư đang chờ đợi ở ngoài cửa doanh trường Trần Nam Vương phi xin chỉ thị mới nhất.

Chỉ chốc lát sau, mới thấy lộ ra khỏi doanh trường là một cái bát sứ mẻ, quân sư khó hiểu trợn trừng mắt ... Dẫn đầu đi ra là nha hoàn Linh Đương của Trần Nam Vương phi, nàng một thân trang phục khắt cái màu nâu sậm, đầu tóc rối bù, theo sau là Cổ Tiểu Tiểu, nàng ăn mặc càng kỳ quái hơn, quần áo rách nát rách hàng chịt miếng lớn miếng nhỏ, cầm trong tay một cây gậy, tóc bạc trắng, quanh mắt còn bịt một miếng vải bẩn thỉu, trên đó còn dính một ít máu gà, tạo hình còn thô thảm hơn so với khắt cái.

“Vương, Vương phi? Ngài đây là...” Quân sư xoa xoa mí mắt, Trần Nam Vương phi sao lại hoá trang như thế này?

Cổ Tiểu Tiểu đứng tại chỗ xoay một vòng, hướng quân sư nhếch miệng cười, “Không sai đi, xem ta có giống một tên khắt cái đáng thương bị mù hai mắt không?”

Quân sư yên lặng gật đầu, “Đúng là rất giống, bất quá ngài làm như thế này là muốn trà trộn vào Tử Điện thành?”

“Thông minh! Các người ở tại chỗ đợi mệnh, ta cùng Linh Đương đi trước xem xét tình huống, nếu đúng như tin sử đã nói, Linh Đương sẽ ở trong đêm khuya phát ra tín hiệu pháo sáng, đến lúc đó thỉnh quân sư dẫn quân trực tiếp lao vào trong thành, không thành vấn đề đi?”

Quân sư cho rằng Trần Nam Vương phi xử sự quả thật có rất cẩn thận, nhưng...”Chủ ý cũng không tệ, nhưng thuộc hạ sao có thể để cho Vương phi một mình tiến vào đầm rồng hang hổ, hay là cứ để thuộc hạ đi điều tra có vẻ thỏa đáng hơn”

“Ai nha! Ta cố gắng mấy canh giờ liền mới hóa trang được thành như vậy, hơn nữa trên mặt binh lính đều lộ vẻ quân nhân, vẫn là ta đi có vẻ an toàn hơn...” Cổ Tiểu Tiểu một bên khoa tay múa chân giải thích, một bên vươn tay làm ra tạo hình “Súng lục” đặt trước mặt, không đứng đắn nói, “Chờ ta nhìn thấy Cố Trường Minh, liền nói với hắn: huynh đệ thực xin lỗi, ta là nằm vùng!”

“...” Quân sư nghe vậy liền không nói gì nữa, Trần Nam Vương phi giống như đang ôm tâm tính vui đùa vào thành, hoàn toàn không biết việc này nguy hiểm cỡ nào, nhưng nàng tâm ý

đã quyết, hẳn lại không có quyền ngăn lại, nghĩ vậy, quân sư gọi vài tên binh lính đến, tức khắc lệnh bọn họ giả dạng thành khát cái nhỏ giọng vô tức đi theo Vương phi tả hữu bảo hộ.

Cổ Tiểu Tiểu sau khi nói xong với quân sư, dào dạt đặc ý giờ chén bẻ đi khỏi doanh trướng, hoàn toàn không biết trăm thước phía sau nàng cùng nha hoàn mọc thêm ra mười mấy tên tiểu khát cái.

Linh Đang thật cẩn thận dìu Cổ Tiểu Tiểu đi về phía cửa thành, chỉ thấy cửa thành có nhiều binh gác, mà trên cánh tay mỗi người đều buộc một dải lụa màu đỏ, “Vương phi, chúng ta sắp đến cửa thành, thủ vệ canh gác thành đều mặc y phục binh lính triều đình, nhưng lại buộc thêm dải đỏ làm kí hiệu, sợ là không dễ dàng vào thành”

Cổ Tiểu Tiểu ứng thanh, liền thu lại tám tính trẻ con, “Người giả vờ câm điếc, ta sẽ có cách ứng phó, nhớ diễn thật tốt cho ta “

Linh Đang nói gì nghe nấy làm theo, đợi sắp xếp hết thầy, Cổ Tiểu Tiểu cúi gằm người xuống ra về bị gù, đi lại tập tễnh tới gần cửa thành, Linh Đang nhìn không được cười trộm, “Không nghĩ tới Vương phi nghiền ngẫm hoá trang thành khát cái thực rất sống động đâu “

“Hắc hắc, chưa ăn qua thịt heo chẳng lẽ cũng chưa thấy qua heo chạy sao? Đi tới...” Cổ Tiểu Tiểu hướng nàng làm cái hư thủ thế, “Diễn xuất chính thức bắt đầu, người là câm điếc! Không thể nói chỉ có thể a ba a ba” nói xong, nàng tự lê chân đi vài bước, “Đi không?”

“A ba!”

“...” Thực ngoan ! Trẻ nhỏ cũng dễ dạy

Binh lính thấy hai gã nữ khát cái không biết sống chết mò mẫm đi đến, tay cầm binh khí ngăn lại, “Đứng lại! Thành này tạm thời không thể đi vào “

Chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu run run chìa cái chén bẻ xin cơm trong tay ra, thuận thế phù phù một tiếng ngã xuống đất chiến run rẩy sờ soạng, thanh âm khàn khàn trầm thấp kinh hoàng nói, “Là ai, ai đang làm lão bà mù lòa ta sợ? ...”

Một tên sĩ binh khác thấy lão khát cái đáng thương hề hề, không khỏi mềm lòng tiến lên, hảo ngôn khuyên bảo nói, “Vị đại nương này, không phải chúng ta không cho đi, mà giờ phút này trong thành thực loạn, ngài nếu tiến vào chỉ sợ sẽ có nguy hiểm “

“A? Tiểu huynh đệ!” Cổ Tiểu Tiểu lung tung bắt lấy tay hắn, môi cuồn run run, “Ta là nghe nói Từ Điện thành nhất định sẽ thu lưu dân chúng trôi giạt khắp nơi nên mới đánh bạo tới đây a... Như thế nào lại không cho vào thành đâu? Ô ô, ở đây trước không có thôn sau không có điểm, người muốn cô nhi quả phụ chúng ta đi nơi nào a? ... Ô ô... Chúng ta không sợ nguy

hiếm, có thể có cơm ăn qua ngày đoạn tháng là được...”

Linh Đang thấy thế quỳ rạp xuống đất, yên lặng vỗ vỗ lưng Cổ Tiểu Tiểu an ủi, “A ba, a ba... Ô ô...”

Cổ Tiểu Tiểu tức khắc ôm lấy Linh Đang ngửa mặt lên trời khóc, “Ta đáng thương khuê nữ a... Chúng ta một cái mù một cái câm điếc, người ta trông quan cũng không cho chúng ta một con đường sống... Chúng ta tìm đường khác mà đi, đi một chút đi...” Nói xong, nàng môi run run loạng choạng đứng lên, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói, “Người khác còn nói Tử Điền thành có vị đại anh hùng cứu khổ cứu nạn, nguyên lai tất cả đều là gạt người, ta phi! Nơi này không lưu bà, thì sẽ có chỗ khác lưu, chúng ta đến Vân thành tìm Trần Nam Vương khóc kể đi...”

Binh lính vừa nghe bọn hần muốn đi Vân thành, không cần nghĩ ngợi lại ngăn lại, “Thôi, thấy các người đáng thương như vậy... Vào thành đi” lời này vừa nói ra, một sĩ binh khác nhắc nhở nói, “lão thái bà, huynh đệ chúng ta là thấy các người một già một trẻ không nơi nương tựa nên mới ngoại lệ để vào trong thành, sau khi vào thành đừng mở miệng cãi nhai linh tinh a “

Cổ Tiểu Tiểu quay lưng hướng thị vệ vụng trộm cười thầm, vừa nói ba câu liền nhìn ra nàng hay cãi nhai, đúng là tri âm a! ... Nàng cúi đầu khom lưng xoay người, “Hảo hảo hảo, trên đời vẫn là có thực nhiều người tốt, trời không tuyệt đường sống a, đa tạ nhị vị giơ cao đánh khẽ...” Binh lính bất đắc dĩ mở cửa ra một đạo khe hở, “thành này chỉ có thể vào không thể ra, nghĩ kỹ đi rồi hãy vào”

Linh Đang mang theo Cổ Tiểu Tiểu lách qua cửa thành, nàng ra vẻ vui mừng hơn hờ cam đoan nói, “Không ra không ra, từ nay về sau Tử Điền thành chính là cố hương thứ hai của cô nhi quả phụ chúng ta! Đa tạ đa tạ...”

Binh lính chậm rãi cười, “Vào thành liền có người phát cơm cho dân chúng, các người mau đi đi “

Cổ Tiểu Tiểu cảm động đến rơi nước mắt thở dài, chậm rãi đi vào trong thành, binh lính nghĩ đến chính mình làm được chuyện tốt, nhìn chăm chú bóng dáng các nàng trong mắt còn hiện lên một chút vui mừng... Phát hiện hạt lão thái thái còn có thể chạy rất nhanh, nghĩ thầm: nhất định là rất đói bụng.

Linh Đang kéo Cổ Tiểu Tiểu vào một góc không có người, sau khi báo cho biết an toàn, Cổ Tiểu Tiểu liền ném gậy qua một bên, gỡ mái tóc trắng xoá cùng khăn trùm đầu xuống, đặt mông ngồi dưới đất, “Trong thành hiện tại như thế nào?”

“Đại khái giống như an ổn, chỉ là giữa ngã tư đường dân chúng qua lại rất thưa thớt, rất

nhiều nhà cửa siêu vẹo sụp đổ “

“Xem ra chuyện tri phủ mạnh mẽ trấn áp là thật” Cô Tiểu Tiểu đứng lên, “Tám phân đều tập trung ở chỗ phát cơm rồi, chúng ta đến thẳng chỗ dân chạy nạn cư trú đi”

Linh Đang vừa đi vừa cạc cạc cười, “Nô tỳ mới vừa rồi suýt nữa cười ra tiếng, phải nhéo đùi mới nhìn xuống được, thực bội phục diễn xuất của Vương phi”

Cô Tiểu Tiểu khoe miệng khê nhếch, “Ta vừa rồi là thật sợ tới mức chân tay mềm nhũn, người có thể có tinh thần chuyên nghiệp một chút được không, người còn cười, còn gọi ta Vương phi?”

Linh Đang thề lười, “Vâng, nhưng chúng ta như thế nào mới có thể tìm được Cố Trường Minh? ...” Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng vó ngựa đang phi tới gần các nàng, mà trong đó một người vừa vắn hô lên một câu “Cố Trường Minh “

Cô Tiểu Tiểu nhẹ giọng cười, nhất thời lao ra khỏi ngõ nhỏ nằm song soài trên mặt đất, Linh Đang thấy vó ngựa chuẩn bị hạ xuống, kinh hô một tiếng nhào lên người Cô Tiểu Tiểu bảo vệ... Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa tức khắc dừng lại, một đạo thanh âm bình tĩnh phát ra, “Hai người các ngươi đây là đang làm gì?”

Cô Tiểu Tiểu theo thanh âm ngẩng đầu lên, cố tình bày ra miếng vải che mắt còn vết máu loang lổ, “Cái gì làm gì? Ta không cẩn thận ngã sắp xuống, người nhìn không thấy ta là người mù sao?”

“Làm càn! Ngươi cái tiêu khát cái như thế nào lại cùng Cố đại ca nói chuyện đâu?”

“...” Cô Tiểu Tiểu theo bản năng sờ sờ tóc, xong rồi! Khăn trùm đầu không mang theo liền lao tới, nhưng cũng đã xác định được người nọ chính là Cố Trường Minh.

Cô Tiểu Tiểu ngồi xếp bằng ở trước vó ngựa, tiếng oán than dậy đất, “Nga nga nga! Nguyên lai người chính là Cố Trường Minh, khát cái thì có làm sao? Lại nói các ngươi không những khiến cho thành trì chướng khí mù mịt còn không để cho người khác sống?” Lời này vừa nói ra, Linh Đang sợ tới mức hít vào một ngụm khí lạnh, sợ trước mắt một hàng ba người làm khó dễ Vương phi, tức khắc che ở trước người Cô Tiểu Tiểu, “Tam vị đại ca không nên tức giận, muội muội của ta chỉ là tính tình thẳng thắn”

“...” Cô Tiểu Tiểu ở trong lòng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, một người e thẹn một kẻ diễn vai phản diện, một hồi làm nương một hồi làm muội, Linh Đang tuyệt đối là nhân tài có thể đào tạo, này nếu như ở hiện đại, nhất định sẽ là học viên xuất sắc của học viên diễn ảnh a.

Cố Trường Minh khí thế bất phàm, vẻ mặt anh tuấn, hần hướng hai người phía sau ý bảo

an tâm một chút chớ vội, lập tức xuống ngựa ngồi xổm trước mặt Cổ Tiểu Tiểu, “Mắt của ngươi là như thế nào bị thương?”

Cổ Tiểu Tiểu tức giận bất bình nói, “Bị binh lính lấy dao đâm mù!”

“Binh lính triều đình?”

“Binh lính không phải đều là của triều đình hay sao? Chẳng lẽ còn tách ra?”

Cổ Trường Minh thấy nàng chỗ vết thương kia còn đang đổ máu, nhất định là mới bị thương, “Cô nương có lẽ không biết, hiện tại binh lính trong thành đều nghe lệnh Cổ mỗ, nếu cô nương thật sự là bị binh lính trong thành gây thương tích, Cổ mỗ chắc chắn sẽ nghiêm trị không tha”

Cổ Tiểu Tiểu mục đích chính là tiếp cận Cổ Trường Minh, lời này vừa nói ra gãi đúng chỗ ngứa, nàng khẩn cấp làm khó dễ nói, “Lúc ấy loạn thất bát tao, ta cũng không biết là ai thương ta, bất quá nhớ rõ thanh âm người nọ, người có thể giúp ta tìm ra sao?”

Cổ Trường Minh sắc mặt giống như người gặp nạn đứng lên, “Tuy có chút khó khăn, nhưng Cổ mỗ đáp ứng giúp người tìm ra chân tướng sẽ gặp làm được, trước đưa người đi chữa thương như thế nào?” Nói xong, hắn triệu hồi thủ hạ đưa Cổ Tiểu Tiểu đi trị liệu, Cổ Tiểu Tiểu liền ôm lấy đùi Cổ Trường Minh không buông tay, “Người muốn đưa ta đâu đi? Thấy ta người mù nên muốn khi dễ có phải hay không, nếu người có thành ý giúp ta tìm hung thủ thì phải cho ta đi theo người!”

“...” Cổ Trường Minh hơi hơi nhú mi, “Cổ mỗ cũng không nói giỡn, cô nương quá lo lắng rồi”

“Một khi đã như thế, vậy người mang theo ta đi được không? Để cho ta có cảm giác an toàn một chút được không?” Cổ Tiểu Tiểu bám lấy áo hắn đứng lên, mặt dày mày dạn lo lắng nói, “Ta sẽ không cho người thêm phiền toái, tự nhiên bị người ta đâm mù hai mắt tư vị thật sự rất khổ sở, người thông cảm tâm tình của ta đi a, Cổ đại hiệp, Cổ đại ca, Phật tổ tái thế Cổ Lạt Ma!”

“...” Cổ Trường Minh khó xử nhìn lại phía sau, nói, “Các người tự mình đi đến nha môn tri phủ chờ ta, ta trước mang cô nương này đi chữa thương, sau đó sẽ đến”

Cổ Tiểu Tiểu dưới tấm vải bố bày ra một đôi mắt cười thành hình bán nguyệt, nàng lớn mật như thế cũng là có nguyên nhân, Cổ Trường Minh giọng nói bình thản, không khó nghe ra là người tốt có tính tình kiên nhẫn, có lẽ hắn khởi nghĩa quả thật là bị bức bất đắc dĩ.

Cổ Trường Minh đem Cổ Tiểu Tiểu nâng lên ngựa, lại phát hiện động tác Cổ Tiểu Tiểu lên

ngựa hình như rất thuần thực, lại còn ngồi ở vị trí gần đầu ngựa, hẳn không khỏi nghi hoặc nói, “Người thường xuyên cùng người khác ngồi chung một con ngựa?”

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng cả kinh, giả ngu sung lảng nói, “Ân? Không hiểu ý tứ của người...” Nàng vội vàng hướng Linh Đang gọi, “Tỷ, mau lên đây nha, ta giữ chỗ cho người đây”

Cổ Trường Minh giật mình, mới nhớ tới còn có một vị cô nương nữa, hẳn lại đem Linh Đang bế lên lưng ngựa, xem ra, hẳn chỉ có thể nắm dây cương đi bộ.

Linh Đang sợ Cổ Tiểu Tiểu té rớt, ôm lấy thắt lưng của nàng cố định cân bằng, chỉ thấy Cổ Trường Minh dẫn ngựa chậm rãi bước đi, nàng lại ở bên tai Cổ Tiểu Tiểu nói nhỏ hội báo, “Người này tuy là hiệp khách, nhưng bộ dạng rất nhã nhặn, vẻ mặt phong độ của người trí thức, hẳn là không đến ba mươi tuổi “

Cổ Tiểu Tiểu đáp nhẹ, biết rõ còn có hỏi nói, “Cố đại hiệp, người vừa rồi nói binh lính đều nghe lời người, người là quan viên triều đình sao?”

“Cũng không phải, Cổ mỗ khinh thường làm quan “

Cổ Tiểu Tiểu gan to tiếp tục thử nói, “Vậy có phải là... Dân binh khởi nghĩa ?”

“Coi như thế đi, quan lại triều đình khinh người quá đáng, không phản không được Cổ Trường Minh tùy theo nghĩ chân ngoái đầu nhìn lại, “Cô nương không biết nguyên nhân gì sao?”

Cổ Tiểu Tiểu không chút do dự trấn định đáp lại, “Không biết, tỷ muội chúng ta đều là dựa vào xin cơm mà sống, bình thường rất ít cùng người khác nói chuyện với nhau, vừa tỉnh lại liền thấy thiên hạ đại loạn “

Cổ Trường Minh vừa nghe lời này cũng không phải không có lý, khát cái vốn là không ở lâu một chỗ nào, có lẽ các nàng chỉ quan tâm có ăn no hay không thôi, “Các người đã mất người thân?”

Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ cô đơn lắc đầu, “Các người mỗi ngày đều loạn đánh, làm cho tiểu dân chúng chúng ta không thể sống yên ổn nha...”

Cổ Trường Minh ngẩn ra, “Chẳng lẽ bị triều đình áp bức còn có đường sống ?”

“Nhưng là tạo phản cũng không phải dễ làm đi? Chỉ cần viện quân triều đình tiến đến, mọi người trong thành liền trở thành vật hi sinh “

Cố Trường Minh lắc đầu cười khổ, “A, thực bị người nói trúng rồi, viện quân Trần Nam vương đã đóng quân cách năm mươi dặm ở ngoài thành “

Cổ Tiểu Tiêu cảm thấy hơi chột dạ, nguyên lai Cố Trường Minh đôi thế cục rõ như lòng bàn tay, mà nàng hiện tại cũng có thể xác định người này chính là phản tặc, “Kia chẳng phải là lập tức muốn đại sống mái với nhau sao? Cố đại hiệp! Ta không tìm hung thủ , mau đưa chúng ta ra khỏi thành đi, chết tử tế không bằng lại còn sống “

“Đừng lo lắng, Trần Nam Vương tuyệt không hội vào thành tùy ý sát hại dân chúng”

Cổ Tiểu Tiêu tò mò nâng cằm lên, “Ân? Người thực hiểu biết Trần Nam Vương sao? Nói nghe một chút “

Cố Trường Minh vì muốn làm nàng an tâm, liền nói mấy lời êm tai, “Trần Nam Vương là tam hoàng tử của Hoàng Thượng đương triều, am hiểu bày trận dụng binh, tốc chiến tốc thắng, nhưng cũng sẽ không giết hại tổn thương dân chúng, mà Trần Nam Vương nhất định sẽ điều binh trợ giúp thành Tử Điện, Cố mẫu cũng không phải là cố ý cùng triều đình đối nghịch, chỉ là yêu cầu triều đình bãi miễn tham quan ô lại liên can trong Tử Điện thành”

Cổ Tiểu Tiêu nghe có điểm mơ hồ, “Ý của người là... Biết chính mình không phải là đối thủ của Trần Nam Vương, nên chỉ là muốn dụ hấn tới?”

Cố Trường Minh giống như đối Cổ Tiểu Tiêu có chút vài phần kính trọng, “Cô nương ngộ tính cực cao, đúng là ý này “

“Nhưng người có nghĩ tới không, người đây là tạo phản, còn giựt giây binh lính chống lại triều đình, sẽ bị chém đầu “

“Đối một mình ta lấy lê dân bách tính an cư lạc nghiệp, có đáng là gì?” Cố Trường Minh thản nhiên cười, vẫn thông thả dắt cương ngựa đi trước, “Nguyên bản binh lính trong thành vì triều đình góp sức, nhưng bọn tham quan ô lại vì muốn kiếm lời đứt tiền vào túi riêng ngay cả quân lương cũng muốn cắt xén, đều không phải là Cố mẫu nói chuyện giật gân, là này tham quan tự chui đầu vào rọ”

“...” Cổ Tiểu Tiêu đại khái hiểu được chân tướng, tham quan ô lại ở thời đại nào mà chẳng có? Có lẽ là Tử Điện thành cách kinh thành quá xa, núi cao hoàng đế xa làm cho quan viên có điểm quá đáng, nếu đúng như Cố Trường Minh nói, bọn họ là vô kế khả thi mới ra hạ sách này.

Cổ Tiểu Tiêu nhất thời vỗ lên mình ngựa, “A đúng rồi! Người dẫn ta đi tri phủ nha môn nhìn một chút được không? Ta lúc ấy chính là bị đâm mù ở ngoài cửa phủ đó, có lẽ là thủ hạ tri phủ làm bị thương ta “

Cố Trường Minh ứng thanh, hắn vừa vặn muốn đi nha môn tri phủ thu thập chứng cứ bọn quan lại tham ô nhận hối lộ, một khi Trần Nam Vương vào thành liền có cái dâng lên.

“Mất của cô nương...”

“Không có việc gì, cũng đã mù rồi, trị hay không trị đều như vậy ” Cố Tiểu Tiểu không cho là đúng cười cười, “Cô đại hiệp thật sự là người tốt, vừa rồi ta nói mấy lời không tốt, đừng nóng giận a, ta còn tưởng rằng người tham lam quyền chức mặc kệ sinh tử người khác, hắc hắc...”

“A, Cố mỗ cũng không có dã tâm lớn như vậy, còn nữa nói, Hoàng Thượng đương triều có cách trị quốc, nhưng kinh thành ở xa không thể nhìn rõ hết thấy, quan lại bao che cho nhau che mắt Hoàng Thượng... Kỳ thật ta nói người cũng không cần nghe, cứ coi như Cố mỗ làm bầm lâu bầu đi “

Cố Tiểu Tiểu càng nghe càng cảm thấy có đạo lý, mà Cố Trường Minh nghe như thế nào cũng không giống người xấu, người xấu hẳn là không cần cùn nàng phí lời đi? Nếu hắn có thói quen phát biểu khẩu hiệu kích động khắp nơi, kia chỉ có thể cho rằng hắn thực đủ chuyên nghiệp. Bất quá lại nói, cường long không áp được địa đầu xà (*một con rồng lớn không đánh được nhiều rắn nhỏ*), chờ nàng nhìn thấy cái gọi là tham quan ô lại rồi quyết định có tấn công thành hay không cũng chưa muộn.

Chương 46 : Ta muốn tìm sao !

Tử Điền thành nha môn tri phủ đều bị Cố Trường Minh cho binh lính trông giữ nghiêm, Linh Đang nâng Cổ Tiểu Tiểu đi vào đại môn tri phủ, Cổ Tiểu Tiểu liền bất động thanh sắc nghiêng tai lắng nghe, Cố Trường Minh đi đến đâu liền được bọn lính ủng hộ cùng kính yêu, tựa hồ đã đổi với hắn một lòng tin phục.

Cố Trường Minh sau khi an bài nàng ở trong phòng chờ, còn lệnh thủ hạ làm cơm cho nàng ăn xong, mới một mình rời đi.

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng đứng dậy kéo lấy góc áo Cố Trường Minh, “Người muốn đi đâu?”

Cố Trường Minh không giận ngược lại còn cười, “Cố mẫu mới rồi không phải đã nói rõ rồi sao, cô nương vẫn còn đang hoài nghi thành ý của Cố mẫu?”

Cổ Tiểu Tiểu liền giở công phu đeo bám nói, “Ta đang nghĩ a... Chính là muốn đi theo người! Ta cảm thấy âm thanh nói chuyện của người thực dễ nghe, hắc hắc...”

Không đợi Cố Trường Minh cự tuyệt, Linh Đang vội vàng tiếp nhận nói, “Cố đại hiệp đừng khản trương, muội muội ta từ nhỏ liền có tật xấu này, hết thấy thanh âm dễ nghe đều yêu thích, nàng vừa rồi còn thì thầm với ta, nói ngài thanh âm mạnh mẽ nam tính rất dễ nghe”

Cổ Tiểu Tiểu kẻ xướng người họa nói, “Tỷ, người nói sai rồi! Đây quả thực là âm thanh của tự nhiên nha!”

“...” Cố Trường Minh khó có thể tin hơi hé miệng, cô nương này mặc dù hai mắt mù, nhưng tính cách hình như cũng sáng sủa, cũng coi như là chuyện tốt đi.

Cố Trường Minh rơi vào đường cùng, đành phải mang theo Cổ Tiểu Tiểu đi trước, nhưng trong lúc thăm vấn người khác không nên có nhiều người cho nên để Linh Đang ở lại trong sảnh chờ.

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy đã đi theo Cố Trường Minh một đoạn đường rất dài, âm thanh vọng lại càng lúc càng lớn, giống như bọn họ đang đi vào một gian mật thất, nàng len theo vách đá lạnh như băng mờ mịt về phía trước, không nghĩ tới lòng bàn chân lại bị trượt về phía trước, Cố Trường Minh nhạy bén xoay người đỡ lấy hai vai nàng, sau lại làm ra vẻ nam nữ thụ thụ bất thân rất nhanh liền thu tay về, “Đã nói đừng theo tới...”

“Ta tò mò a, rất muốn nhìn xem này quan viên ngày thường tác oai tác quái hiện tại thành cái dạng gì, hắc hắc...”

Cố Trường Minh bất đắc dĩ lắc đầu, “Can đảm của người thực không nhỏ a”

“Ai, dù sao ta cũng mù, được chăng hay chớ đi” mấy lời này của Cổ Tiểu Tiểu thật ra cũng là nói thật, nàng còn sống đến hiện tại giống như là đang ăn trộm thời gian, Diêm Vương gia nếu muốn nhận lại hồn phách của nàng tùy thời đều có thể ra tay.

“Đừng tiêu cực như vậy, người có một vị đại tỷ hiền dịu chiều cô, cũng tính thực may mắn” Cố Trường Minh cũng chú ý điểm ấy, dọc theo đường đi, vị cô nương kia đối nàng này có chút chiều cô.

Cổ Tiểu Tiểu vụng trộm cười, vừa muốn mở miệng đã nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ nhỏ

vụn của bọn quan viên trong mật thất, Cố Trường Minh tươi cười chột tắt, “Chư vị quan viên mấy ngày nay tốt lắm?”

Tri phủ đại nhân nhất thời vỗ bàn đứng lên, “Cố Trường Minh! Người giam giữ quan viên triều đình đã là khi quân phạm thượng, cư nhiên còn dám ăn nói bừa bãi vu oan giá họa bản quan thu nhận hối lộ, người có chứng cứ gì không? Cho dù bản quan có tội cũng nên giao cho triều đình xét xử, người này tự tung tự tác còn không phải là loạn thần tặc tử!”

Cố Trường Minh mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói, “Tri phủ đại nhân ở Tử Điện thành làm quan đã hơn mười năm, cho dù ngài nhin ăn nhin mặc, thì mười năm bổng lộc liệu có đủ để ngài năm lần bảy lượt xây dựng tu bổ rầm rộ phủ đệ cùng ngã tư đường không? Nếu thực sự có dư, Tri phủ đại nhân ngài luôn mồm nói thương dân như con, ngài vì sao không đem ban phát cho dân chúng cùng tu bổ đề điều? Vì sao đang trong mùa hạn hán, thuế má lại vẫn như trước không ngừng gia tăng?”

Tri phủ đại nhân bị hỏi á khẩu không trả lời được, phần hận ngồi xuống nguyên vị, “Bản quan tiêu dùng ngân lượng như thế nào chẳng lẽ cũng cần xin chỉ thị của người cái phản tặc sao?”

Cổ Tiểu Tiểu từ phía sau Cố Trường Minh ló ra, “Đã là chính thì sẽ không sợ tà, Tri phủ đại nhân ngài nói có phải không?”

Tri phủ đại nhân vừa thấy Cổ Tiểu Tiểu quần áo rách tả tơi, giận không thể át chỉ tay nói, “Làm càn! Phản phản! Thế nào ngay cả một tên tiểu khát cái cũng dám chắt vẩn bản quan? ! Mau cút đi —— “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này cũng phát hỏa, liền đứng chắn ở trước người Cố Trường Minh, khởi binh vẩn tội nói, “Ăn công lương lấy bổng lộc, làm quan không vì dân làm chủ người còn không thấy thẹn sao? Vì sao trong thành lại có nhiều khát cái như vậy? Vì sao trong Vân thành thì lại không có? Trước tiên tự hỏi lại lương tâm chính mình đi rồi hãy chỉ trích người khác”

Tri phủ đại nhân khinh thường hừ một cái, kích động nói, “Vân thành chính là đích thân nhi tử của Hoàng Thượng trấn thủ, kia có thể giống nhau sao? Bên này nặng bên kia nhẹ đạo lý dễ hiểu như vậy người cái tên tiểu khát cái còn không hiểu? Đúng là không đáng để nói ...” Lời còn chưa dứt, các quan viên khác vội vàng đi lên vội vàng ngăn cản Tri phủ đại nhân nói ra mấy lời quá khích, hiển nhiên đã mạo phạm Thánh Thượng.

Cổ Tiểu Tiểu thối thối đầu ngón tay, “Phải không? Nguyên lai Trấn Nam Vương lấy bổng lộc nhiều hơn so với người, Hoàng Thượng hóa ra đã thiên vị a...”

Cố Trường Minh đứng ở phía sau nàng yên lặng nhìn chăm chú, tựa hồ dần dần phát hiện thân phận nàng này có chút khả nghi.

Tri phủ đại nhân không chịu nổi nhục này, cả vú lấp miệng em nói, “Bản quan nói như thế lúc nào? Người cùng Cố Trường Minh, một cái phản tặc một cái đồng lõa, rần chuột một ổ toàn bộ đều đáng bị trảm! Lại nói người cái xú nha đầu một chữ bẻ đôi cũng không thấy lại còn đòi khó dễ ta? Có bản lĩnh người mau đi cáo trạng lên trên đi a!”

Cổ Tiểu Tiểu phản cảm nhăn lại mi, “Tri phủ đại nhân, người làm người rất không phúc hậu, nhất định sẽ vì lời nói hôm nay mà phải trả một cái giá thực đắt” nói xong, Cổ Tiểu Tiểu quay lại nói với Cố Trường Minh, “Nơi này một chút cũng không hảo ngoạn, người dẫn ta đi ra ngoài đi “

Cố Trường Minh trầm mặc không nói, lặng lẽ đưa Cổ Tiểu Tiểu rời khỏi mật thất, Cổ Tiểu Tiểu tức giận bất bình một đường lăm bầm lều bầu, Cố Trường Minh đi được vài bước liền đột nhiên dừng lại, Cổ Tiểu Tiểu cái trán nhất thời đập vào lưng hắn, “Làm sao vậy?”

Cố Trường Minh trầm tư một lát, hai tay ôm quyền tạ lỗi, “Cố mỗ đắc tội ...” Lời còn chưa dứt, hắn một phen kéo hạ miếng vải bịt trước mắt Cổ Tiểu Tiểu, nàng kinh hô một tiếng che hai mắt, chật vạt nói, “Người nghĩ rằng ta bị mù là lừa người?”

“Người cũng không phải là tiểu khát cái bình thường, Cũng không phải bị đao kiếm làm bị thương” Cố Trường Minh tiến lên từng bước, “Vì sao tiếp cận ta “

Cổ Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng buông tay, một đôi mắt to vô hồn hướng thẳng Cố Trường Minh, già mồm ắt lẽ phải nói, “Ta quả thật không phải vừa mới bị mù, chỉ là muốn mồm miệng đỡ tay chân, thuận tiện kiếm miếng cơm mà thôi...”

Cố Trường Minh nhìn nhìn chăm chú hai tròng mắt nàng, xác thực không có chút ánh sáng nào, nàng thực đúng là người mù, nhưng vẫn bình tĩnh nói, “Mặc dù người thật sự là bị mù, nhưng cũng không chứng minh được người tiếp cận ta là không có dã tâm”

Cổ Tiểu Tiểu thông thả nháy mắt mấy cái, “Nghe dân chúng trong thành nói Cố đại hiệp văn võ song toàn, tuấn tú nhã nhặn, ta chỉ là có chút ý tứ tìm sao, hắc hắc...”

“Tìm sao?...” Cố Trường Minh có điểm mờ mịt lặp lại, hắn chưa nghe ai nói qua muốn tìm sao ban ngày a.

Cổ Tiểu Tiểu đương nhiên gật gật đầu, ” ý tứ của ta là nói, Cố đại hiệp ngài giống sao trên trời lờ lờ loá mắt như vậy! Làm tiểu nữ tử... Vô cùng sùng bái, ngưỡng mộ!”

Cố Trường Minh bán tín bán nghi hơi hơi nhíu mi, “Cô nương chớ nói đùa, vẫn nên nói ra sự thật trả lời nghi vấn của Cố mỗ thì hơn “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng khế nhếch, này bạn hữu không thích người ta nịnh nọt sao, kia, nàng sao có thể nói ra a, nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu vội ho một tiếng trịnh trọng nói, “Kỳ thật... Ta chính là thâm mến người, thực không phải hay nói giỡn...” *(*lôi điện thoại ra bấm, tạch tạch, làm ơn nói máy cho Đồ phu ở Đông Thẩm Quốc)*

Cố Trường Minh khó có thể tiêu hóa nháy mắt mấy cái, bất quá, hắn thật đúng là cảm thấy khó xử một chút, đành nặn ra mấy lời nói dịu dàng cự tuyệt nói, “... Cô nương, Cố mỗ sống chết còn chưa rõ, càng không có tâm tình đàm luận tới chuyện yêu đương nhi nữ thường tình...”

Nha! Thực mất mặt, tỏ tình không thành, thông báo thất bại! ... Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ đau xót quay đầu qua một bên, “Cố đại hiệp ghét bỏ ta là người mù, không có việc gì không có việc gì, ta tiếp tục thâm mến người là tốt rồi, sẽ không trở thành gánh nặng...”

Cố Trường Minh áy náy ứng thanh, “Cô nương nếu thật sự là không có nơi nương tựa, tạm thời cứ ở lại trong nhà Cố mỗ, mặc dù đơn sơ, nhưng ít ra có cái mái hiên có thể che mưa che gió “

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn người, trong lòng không khỏi ảm áp, tâm địa bạn hữu này cũng thực thiện lương, cũng thực dễ bị lừa, nàng giờ phút này cảm thấy may mắn khi tự mình đi tìm tòi chân tướng, nếu không một khi đại quân kéo đến, Cố Trường Minh khẳng định sẽ bị loạn côn đánh chết.

Nên tra nên hỏi nàng đều đã rõ hết, tiếp tục ở lại Tử Điện thành cũng không có ý nghĩa, nàng trở lại trong sảnh, mượn cơ hội gỡ gỡ lòng bàn tay Linh Đang, ý bảo: chúng ta trở về.

Linh Đang vừa nhận được mệnh lệnh, nhất thời che ngực hốt hoảng kêu, Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ thất kinh tiến lên nâng, nâng giọng tới tận quãng tám hô lớn, ” Tỷ tỷ, người làm sao vậy làm sao vậy? Chẳng lẽ là bệnh cũ lại tái phát sao? ! —— “

Cổ Trường Minh ở phía sau viện vừa nghe được tiếng gào, vội vàng đi vào trong sảnh, “Cô nương làm sao không khỏe?”

“Bệnh tim tái phát, ta phải ra khỏi thành đi tìm thảo dược cho nàng ” Cổ Tiểu Tiểu cố hết sức túm lấy Linh Đang, đè lên huyết vị xuất mồ hôi trên vai nàng, ra vẻ khẩn trương nói, “Tỷ tỷ, người nhất định phải kiên trì, không thể chết được! Chúng ta lập tức đi —— “

Cổ Trường Minh thấy Linh Đang đầu đổ đầy mồ hôi, sắc mặt cực kém, tin là thật liền ôm lấy Linh Đang hướng cửa lớn nha môn tri phủ chạy đi, “Ta đưa các người đi tìm thảo dược “

“...” Cổ Tiểu Tiểu kéo lấy góc áo hăn thở hồng hộc chạy theo, này bạn hữu thật sự... cũng không cần nhiệt tình như vậy đi.

Cổ Trường Minh cấp bách đem hai người lên ngựa, sau đó nhảy lên theo gior roi giục ngựa, Cổ Tiểu Tiểu quay đầu lại ra sức khước từ, “Cố đại hiệp thực sự không cần ngại đi cùng chúng ta, ngoài thành tất cả đều là người của Trấn Nam Vương, người sẽ bị loạn tên bắn chết !”

“Cô mỗ há có thể thấy chết mà không cứu?” Cổ Trường Minh vẻ mặt ngưng trọng, nhanh như chớp hướng cửa thành chạy đi, Cổ Tiểu Tiểu vội vàng viết ám chỉ vào lòng bàn tay Linh Đang, Linh Đang đợi trong chốc lát, liền lau mồ hôi chậm rãi ngồi dậy, “Ta tốt hơn nhiều rồi...”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời cảm động đến rơi nước mắt ôm lấy Linh Đang, “Tỷ tỷ của ta a! Người không có việc gì, không có việc gì sao?” Không chờ Linh Đang lên tiếng trả lời, Cổ Tiểu Tiểu vội vàng nói với Cổ Trường Minh, “Cố đại hiệp! Tỷ của ta nàng gặp được kỳ tích rồi ! Thực may mắn —— “

Cổ Trường Minh tức khắc hãm lại dây cương, thấy Linh Đang quả thật không còn đổ mồ hôi nữa, sắc mặt hồng nhuận trở lại, lúc này mới yên tâm xuống ngựa, “Thực không còn đáng ngại sao?”

“Không ngại, làm phiền Cố đại hiệp lo lắng ” Linh Đang ngượng ngùng mân mím môi, còn thẹn thùng vò vò góc áo.

Cổ Tiểu Tiểu tự mình bò xuống khỏi lưng ngựa, “Cố đại hiệp người đi làm việc trước đi, ta cùng tỷ tỷ quay lại ngôi miếu đồ nát lấy một ít đồ vật này nọ, chốc nữa sẽ tới nha môn tri phủ tìm người “

Cổ Trường Minh quả thật bận tới mảy tới mảy, nhưng xuất phát từ lễ phép, hỏi, “Có cần Cổ mỗ đưa các người đi không?”

“Không cần không cần, gặp lại sau” Cổ Tiểu Tiểu lôi kéo Linh Đang chạy đại về một hướng, còn giả vờ vừa chạy vừa vẫy vẫy tay, “Chúng ta đi rồi sẽ về nhanh thôi, nhất định phải chờ chúng ta a” Linh Đang cẩn thận quay lại nhìn xem, khuôn mặt càng lúc càng hồng.

Cổ Trường Minh rõ ràng ứng thanh, rồi mới lên ngựa quay về nha môn tri phủ, Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, lòng còn sợ hãi vuốt vuốt ngực cho thuận khí, lơ đãng ra lệnh nói, “Mau đi tìm xem tóc giả ở đâu, chúng ta lập tức rời đi”

“Vâng...” Linh Đang nhìn chăm chú bóng dáng đã đi xa, không yên lòng đáp lời, nhưng sau đó vẫn không nhúc nhích .

“Người làm sao vậy Linh Đang?”

“A? ... Có hạt bụi rơi vào mắt...”

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra nàng đang nói cho có lệ, liền thúc giục, “Mắt người là máy hút bụi sao? Mau lên đi có được không?”

“... Nga” Linh Đang thu hồi thần trí, dìu Cổ Tiểu Tiểu đi đến ngõ nhỏ gần cửa thành, thử nói, “Mới vừa rồi nếu đem Cổ Trường Minh ra ngoài thành liền có thể bắt sống hắn, Vương phi hà cớ gì lại thả hắn?”

“Ta cũng không biết chính mình đang nghĩ gì, nhưng vẫn cảm thấy hắn không phải là người xấu, ta nghĩ...”

“Thả cho hắn một con đường sống sao? !” Linh Đang khẩn cấp tiếp nhận nói.

“Ân... Ân? !” Cổ Tiểu Tiểu ngẩn người một lúc, cuối cùng nghe ra điểm mấu chốt, “Người làm sao lại kích động như vậy? Chẳng lẽ là coi trọng hắn?”

“...” Linh Đang mím môi cười, nhả nhỏ nói, “Nào có...”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời rùng mình một cái nổi da gà, giọng nói mềm nhũn e thẹn như không còn xương cốt, không thể nói như bình thường được sao! ?

※ ※ ※

Cổ Tiểu Tiểu mang theo khăn trùm đầu, cầm trong tay cây gậy tiếp tục sắm vai lão thái thái, canh gác cửa thành vẫn là vị binh lính vừa rồi, không đến một canh giờ, binh lính thấy lão thái thái mù khóc tới trời đất xoay chuyển đòi ra khỏi thành, lại còn ăn vạ lẫn lộn đầy đất, còn Linh Đang thì liên tục “A ba a ba” đối với binh lính khoa tay múa chân, binh lính bất đắc dĩ đành phải cho hai người ra khỏi thành, trước khi các nàng đi còn nhắc nhở nói, “Đại nương, người này nếu đã đi rồi thì đừng trở về nữa, ta thực không thể trêu vào người “

“Vất vả người rồi tiểu huynh đệ, đại nương ta lần này ... đi sẽ rất nhanh liền quay trở về a, hắc hắc...” nói xong, Cổ Tiểu Tiểu cúi người giả bộ bị gù nhanh chóng rời đi, không được bao lâu, đột nhiên có mười mấy tên “Khất cái” từ trong rừng cây nhảy ra, nhất thời tề xoát quỳ gối trước mặt Cổ Tiểu Tiểu bồi tội, vừa hỏi mới biết là người một nhà, Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, nguyên lai đều là do quân sư phái tới bảo hộ nàng, lẫn lộn nửa ngày một cái cũng không trà trộn được vào.

Đợi sau khi trở lại quân doanh an toàn, Cổ Tiểu Tiểu đem hết thảy chân tướng báo lại cho quân sư biết, quân sư tự nhiên nghe ra Cổ Tiểu Tiểu có ý niệm che chở Cổ Trường Minh trong đầu, “Theo ý của Vương phi là... Thuộc hạ chỉ cần mang một tiểu đội tiến vào trong Tử Điện thành?”

“Không phải, là nói chúng ta cho binh lính vây quanh Tử Điện thành, sau đó ta cùng người đi vào, chỉ nghe lời nói từ một phía của ta, không bằng sự gia tự mình đi gặp Cổ Trường Minh, ngoài cửa có trọng binh gác, bọn họ tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ “

Linh Đang vừa nghe có thể gặp lại Cổ Trường Minh nhanh như vậy, liền vui vẻ rạo rực chạy về doanh trướng rửa mặt chải đầu trang điểm, tựa hồ hoàn toàn quên mất thân phận loạn đảng hiện giờ của hắn.

Quân sư lĩnh mệnh làm theo, Cổ Tiểu Tiểu định lên tiếng kêu gọi Linh Đang lại không có ai trả lời, nàng ần ần nghe được phía trong trướng có tiếng động nhỏ, mặt mũi nhăm thành một đoàn, hóa ra là xuân tâm nhận nhạo, nếu thực chuẩn bị giết chết Cổ Trường Minh, con nhóc

này có khi còn lao tới đỡ hộ cũng nên.

=====

Chương 47 : Chinh chết tham quan !

Bên ngoài Tử Điện thành, trọng binh bao vây tứ phía, quân sư một mình một ngựa đứng trước cổng thành, nha hoàn Linh Đang đứng lặng ở một bên, còn Cổ Tiểu Tiểu như tiểu thư khuê các ngồi trên kiệu, một thân diễm lệ, áo phượng trăm ngọc, có thể nói ăn mặc trang trọng thập phần thanh tao quý phái.

Quân sư một chút cũng không ngừng cảnh giác, con người lợi hại cẩn thận quan sát, lạnh giọng nói, “Bảo cho phản tặc Cố Trường Minh biết, Trần Nam Vương phi đích thân tới dưới thành, lệnh hần mau chóng đến đón tiếp.”

“Phản quân” trấn thủ cửa thành quả thật khó có thể tin Trần Nam Vương phi lại một mình tiến đến, mà quân sư tay vẫn không rời khỏi chuỗi bảo kiếm, binh lính hai bên đều giương cao binh khí chậm chạp không chịu buông xuống.

Cổ Tiểu Tiểu chờ đợi trong chốc lát thấy không có động tĩnh, lệnh Linh Đang vén màn kiệu tự mình bước ra... Khi thấy Cổ Tiểu Tiểu một thân y phục trang trọng bước ra, liền làm cho nhóm “Phản quân” một trận òn ào, ở trong quan niệm truyền thống, Vương phi đều là ung dung đẹp đẽ quý giá, tựa hồ ai cũng không dự đoán được Trần Nam Vương phi lại là người có bộ dạng ngây ngô như thế.

Nha hoàn Linh Đang nhận ra trong đó có một vị binh lính đã từng bị bọn họ lừa gạt hai lần, liền nhỏ giọng báo cho Cổ Tiểu Tiểu biết, Cổ Tiểu Tiểu mỉm cười, trang trọng nói, “Bản phi từng nói qua sẽ trở về, thỉnh Cố Trường Minh đi ra gặp ta”

Binh lính kia cảm thấy Trần Nam Vương phi có cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng lại không thể nghĩ ra đến tột cùng là gặp qua ở đâu.

“Đừng chậm trễ thời gian, nếu Cố Trường Minh còn không xuất hiện, bọn ta liền đánh vào thành” quân sư mâu trung giận dữ, một đám phản tặc cư nhiên dám cao thấp đánh giá Trần Nam Vương phi, đúng là đại bất kính.

—— Kỳ thật, Cố Trường Minh đã ở phía trên tường thành từ lâu, người hần muốn gặp là Trần Nam Vương, nhưng người tới lại là Trần Nam Vương phi, hần lặng yên nhìn xuống nữ tử xinh đẹp quý phái diễm lệ ở dưới thành, ánh mắt lơ đãng lướt qua thị nữ bên người Trần Nam Vương phi, nhất thời cảm thấy cả kinh... Vội vàng chăm chú nhìn lại Trần Nam Vương phi, suy nghĩ tựa hồ có chút hỗn loạn, giống như nhất thời không thể đem tiểu khát cái vừa rồi cùng vị nữ tử trước mắt kết hợp lại làm một.

...”Mau mở cửa thành!” Cô Trường Minh ra lệnh một tiếng, cổng thành màu đỏ cực lớn chậm rãi mở ra.

Cổ Tiểu Tiểu theo thanh âm phát ra hơi hơi ngẩng đầu, “Cô Trường Minh, chúng ta lại gặp nhau “

Cô Trường Minh cơ hồ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, khi hần nhìn vào mắt Cổ Tiểu Tiểu, mặc dù ở dưới nắng có chút lấp lánh, nhưng xác thực vẫn là cặp mắt to vô thần kia.

Linh Đương hiểu chuyện liền hướng hần vẫy tay, “Cô đại hiệp, không biết của Vương phi chúng ta sao?”

“Trần Nam Vương phi...” Cô Trường Minh liền từ trên tường thành nhảy xuống, hần quỳ một gối xuống hành lễ, “Tội dân Cổ Trường Minh bái kiến Trần Nam Vương phi”

Quân sư vừa nghe người này là Cô Trường Minh, vì tránh cho thương tổn đến Trần Nam Vương phi, tức khắc giơ kiếm ngăn ở trước người hần, Cổ Tiểu Tiểu ngọt ngào cười, nói, “Vào thành đi, bản phi đứng lâu vậy thực mỏi chân” nói xong, nàng lại xoay người lên kiệu, khi màn kiệu vừa hạ xuống, Cổ Tiểu Tiểu liền ngửa đầu há mồm thở dốc, giả làm thực nữ mệt mỏi quá a...

Cô Trường Minh ngồi trên lưng ngựa, quân sư ở bên cạnh gắt gao giám thị bên cạnh chậm rãi đi tới nha môn tri phủ, dân chúng trong thành vừa nghe tin Trần Nam Vương phi vào thành, liền chen chúc xô đẩy ở hai bên đường xem náo nhiệt, quân sư nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo chung quanh, mặt mày đều nhăn lại thành đoàn, cho rằng hành động lần này của Trần Nam Vương phi quá mức mạo hiểm.

Cô Trường Minh thỉnh thoảng lại nhìn về cổ kiệu kia, đừng nói là hần, cho dù là ai đi nữa cũng sẽ không dự đoán được Trần Nam Vương phi lại cải trang thành khát cái, công khai ở trong thành đi dạo một vòng, hần bất tri bất giác nhớ lại... Đây mới tình ngộ mỗi một câu cũng nàng nói cơ hồ đều có chút ẩn ý, hơn nữa chính mình còn thành thành thật thật nói hết ra tình hình thực tế, thật đúng là không biết nên vui hay nên buồn a.

Linh Đương thấy Cô Trường Minh vẻ mặt ngưng trọng, không khỏi hướng hần cười, “Cô đại hiệp không cần quá mức lo lắng, Vương phi nhất định sẽ giúp ngươi ” lời này hoàn toàn không giống với đang nói cùng phản tặc, tựa hồ đã hoàn toàn quên mất thân phận hai bên.

...” Cô Trường Minh xấu hổ níu cương ngựa, “Cô nương đừng tiếp tục gọi Cổ mỗ là đại hiệp, ta một thân đang mang trọng tội “

“Vương phi nếu không muốn giúp ngươi, liền...”

“Khụ khụ khụ!” Quân sư quả thực muốn phát điên, tuy nói Cố Trường Minh tướng mạo nhả nhận thanh tú, nhưng phản tặc chính là phản tặc, quốc có quốc pháp, há có thể vì thế mà có thể tùy ý làm bậy? *(bác thông cảm, em nó còn trẻ, đại zai là chuyện ...tâm thường ở huyện)*

Sau khi đến nha môn tri phủ, Cố Tiểu Tiểu được Linh Đang đưa vào trong thẩm đường, nàng liền ngồi vào sau bàn thẩm án, quyết định không thẩm tra Cố Trường Minh trước, mà muốn báo thù tên tiểu nhân kia xong mới có thể hạ hỏa, “Thỉnh Tri phủ đại nhân lên công đường”

Cố Trường Minh hướng thủ hạ ý bảo đi mời tri phủ, nhưng ánh mắt vẫn như trước dừng ở trên người Cố Tiểu Tiểu... Nàng giờ phút này hiển nhiên lộ ra sắc thái đoan trang uy nghiêm, cùng với tiểu khát cái điều ngoa bốc đồng vừa rồi quả thực cách biệt một trời. *(đừng lợt bầy anh êy, khổ lắm)*

Tri phủ đại nhân bị mấy người xô xô đẩy đẩy tiến vào trong công đường, khi hắn nghe nói Trần Nam Vương phi đã vào thành, giống như chết đuối vớ được cọc mà trong lòng không ngừng cảm tạ trời xanh đã chiếu cố, hắn chẳng còn gì phải sợ nữa, lúc này đã có Trần Nam Vương phi làm chỗ dựa, nhất định phải nói tới nước miếng tung bay, thêm mắm thêm muối lên án mạnh mẽ hành vi phạm tội của Cố Trường Minh, làm Cố Trường Minh bị đánh nhốt xuống mười tám tầng địa ngục.

“Tham kiến Trần Nam Vương phi, ngài phải thay hạ quan làm chủ a ——” Tri phủ đại nhân vừa vào đến cửa liền dập đầu quỳ trên mặt đất, “Phản tặc Cố Trường Minh kích động binh lính triều đình tạo phản, giết giây dân chúng toàn thành cùng triều đình đối kháng, chẳng những giam cầm tự do, còn đe dọa tánh mạng một nhà già trẻ của hạ quan, bức bách hạ quan thừa nhận tội danh có lẽ có *(tội danh ko có chứng cứ, điển cố)* này, người này hiểu rõ vương pháp mà còn cố tình phạm phải, làm nhục mệnh quan triều đình, tội ác ngập trời ngỗ nghịch phạm thượng! Liên lụy tai ương tới bách tính Tử Điện thành, thỉnh Vương phi nhìn rõ mọi việc, hạ quan một người trong sạch a —— “

“Nói xong chưa? Nói xong rồi thì ngẩng lên nhìn bản phi” Cố Tiểu Tiểu một tay đặt trên mặt bàn, một bàn tay thưởng thức vuốt ve lệnh bài.

Tri phủ đại nhân nghe thanh âm này có chút quen tai, hắn trong lòng cả kinh khiếp đảm ngẩng đầu lên... Không khỏi xoa xoa mí mắt nhìn lại lần nữa, nhưng lại không xác định nói, “Hạ quan hình như đã gặp qua Trần Nam Vương phi ở nơi nào đó rồi sao?”

“A, đây là cái gì trí nhớ, vừa mới gặp mặt ngài liền đã quên?” Cố Tiểu Tiểu hòa ái dễ gần tươi cười, nhất thời cầm lệnh bài trong tay ném đến trước đầu gối Tri phủ đại nhân, ” trước đánh năm mươi đại bản trượng cho trí nhớ của ngài tỉnh lại!”

Lệnh này vừa truyền ra, hết thảy người đứng trong nha môn đều nhất thời sững sốt, bất quá Trần Nam Vương phi đã lên tiếng, liền thấy hai cái đi lên phía trước đem Tri phủ đại nhân áp trên mặt đất, trượng hình giơ lên cao hung hăng đánh xuống mông của Tri phủ đại nhân, chỉ nghe Tri phủ đại nhân gào khóc thảm thiết hô to oan uổng, “Trần Nam Vương phi tha mạng a, hạ quan đang nhớ lại, đang nhớ lại... A! —— “

Cổ Tiểu Tiểu giơ tay lên, trượng hình tức khắc thu tay lại lui về một bên nghe lệnh, “Bản phi không hiểu hình pháp, thỉnh giáo Tri phủ đại nhân một vấn đề, nếu có lời lẽ bôi nhọ Hoàng Thượng, có nên bị đánh hay không?”

Tri phủ đại nhân không cần nghĩ ngợi gật đầu, “Đánh! Kẻ nào lại cả gan làm loạn dám coi thường Thánh Thượng? Tội phải tru di!”

“...” Cổ Trường Minh đứng thẳng một bên bắt đắc dĩ cười, Trần Nam Vương phi còn rất thù dai.

“Nga, như vậy nha...” Cổ Tiểu Tiểu chậm rãi lại xuất ra một cây chém giết làm, “Bản phi tựa hồ nghe nói người nào đó nói năng chuẩn xác rằng Hoàng Thượng thiên vị Trần Nam Vương, cái gì bổng lộc nha, ngân lượng nha đều nhiều hơn quan lại gấp mấy lần, người nọ còn nói, có bản lĩnh thì đi mà cáo trạng, không có thì liền nhanh cắt đi... Có việc này không?”

Quân sư bất động thanh sắc, yên lặng xem xét, vừa nghe lời này liền biết tri phủ nhất định là không nhận ra Trần Nam Vương phi nên mới dám mở miệng chửi bới Trần Nam Vương, hấn nhất thời phần nộ rút bảo kiếm ra đặt trên cổ tri phủ, “Người dám nói xấu Trần Nam Vương?!”

Tri phủ đại nhân sợ tới mức nước mũi giàn giụa, hồn sắp lìa khỏi xác, run rẩy cầu xin tha thứ Trần Nam Vương phi, “Tội thần có mắt không trông tội thần tội đáng chết vạn lần, Vương phi bớt giận, quân sư bớt giận, ngài là chỉ biết một mà không biết hai a! Mới vừa rồi, hạ quan là bị phản tặc Cổ Trường Minh bức bách nên mới liều chết nói ra mấy lời kia a, tội thần oan uổng —— “

Cổ Tiểu Tiểu khước miệng giật giật, tri phủ này là họ “Lại” đi? *(ta quả thực ko hiểu ý nghĩa chỗ này, các nàng đọc rồi thì làm ngơ đi, hức)*

“Bản phi mặc kệ một hay hai, chỉ tin nội dung chính tai nghe được mà thôi” Cổ Tiểu Tiểu vừa nói vừa đứng lên, lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống tri phủ, “Vô luận ta hôm nay là Vương phi hay là dân chúng bình thường, thỉnh nhớ kỹ, điều tối thiểu nhất giữa người với người chính là tôn trọng, người ngay cả điểm ấy cũng chưa học được, dựa vào cái gì mà làm quan? Triều đình lại dựa vào lý do gì đem trăm ngàn dân chúng giao cho người quản lý? Bản phi không có quyền lợi thẩm phán người, sẽ đưa người tới kinh thành chờ Hoàng Thượng xử lý, đến lúc đó nên bãi chức hay là nên chém đầu, đều do Hoàng Thượng quyết định”

Tri phủ biết rõ mũ quan khó giữ được, liền kéo dài hơi tàn cố gắng lồi Cổ Trường Minh chết theo, “Tội thân mặc dù có tội cũng là bị Cổ Trường Minh bức , Vương phi chẳng lẽ muốn tha cho tên phản đồ này sao? !”

Cổ Tiểu Tiểu tiếng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, liền nói Cổ Trường Minh đem chứng cứ quan lại tham ô trình lên, “Cổ Trường Minh đương nhiên là có tội, bản phi cũng rất rõ ràng, hấn có lý lẽ nhưng lại không chỗ giải oan, làm ra hạ sách này, quả thật là cử chỉ nhiễu loạn kỷ cương phép nước, đều sẽ đưa tới kinh thành để Hoàng Thượng điều tra.

Bất quá, bản phi sẽ thay Cổ Trường Minh hướng Hoàng Thượng cầu tình, về phần Tri phủ đại nhân người, thân là mệnh quan triều đình, ăn hối lộ trái pháp luật, vô duyên vô cớ gia tăng thuế má, bằng chứng như núi tội không thể tha! Nhớ kỹ, không phải bản phi cố tình làm khó dễ người, là tham lam muốn mạng của người.” Vừa dứt lời, Tri phủ đại nhân đã bị trối gô tha ra bên ngoài công đường, từng đợt kêu rên dần dần tiêu thất.

Cổ Tiểu Tiểu thở phì phì ngồi xuống, thực chán ghét những kẻ như vậy, làm chuyện sai trái còn chưa tính, lại còn muốn hãm hại người khác, loại người này ở trên Trái đất vẫn còn đang sống rất tự tại, tựa như mấy con gián ghê tởm khó có thể diệt sạch.

Cổ Trường Minh tựa hồ cảm thấy có chút khiếp sợ Cổ Tiểu Tiểu, nàng khi thẩm án có khí thế uy nghiêm tuyệt không thua gì một vị quan viên chính trực, Trần Nam Vương có được hiền thê như vậy đúng là rất may. Hấn tự mình quỳ gối dưới công đường, “Trần Nam Vương phi anh minh đại nghĩa, theo lẽ công bằng xử án, Tử Điền thành hiện giờ đã được giải thoát, tội dân Cổ Trường Minh cam nguyện lấy cái chết tạ tội “

Linh Đương kiềm chế không được huých vào cánh tay Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu xem xét tình hình bên dưới xong, mới bình thản nói, “Cái chết của người cũng không đổi về được bình tĩnh vốn có của Tử Điền thành, hiện tại trong thành đang có đại loạn, nguyên do sự việc đều bởi vì người, thì giờ đây cũng chính người phải giải quyết, nếu thiệt tình sửa đổi cố gắng trấn an dân tâm, quân tâm, cũng coi như chuộc tội được một phần, còn lại nên xử lý như thế nào liền để Hoàng Thượng định đoạt”

Cổ Tiểu Tiểu đứng lên để Linh Đương đi xuống công đường, nàng nâng Cổ Trường Minh dậy, “Những chuyện có thể làm ta đều đã làm, vẫn là câu nói kia, có chiến tranh sẽ có đổ máu, cho dù là ai cũng không hy vọng thê nhi già trẻ trong nhà ngày ngày chờ đợi một bộ thi thể lạnh như băng được khiêng về”

Cổ Trường Minh trầm mặc hồi lâu, hấn tựa hồ nhìn thấy trong thần sắc của Cổ Tiểu Tiểu có một tia lo lắng, nhìn thấy một vị thê tử buồn bã trông ngóng trưng phu trở về, hấn không khỏi thốt ra, “Trần Nam Vương đang đi đánh giặc ? ...”

Cổ Tiểu Tiểu mân mím môi không nói, thậm chí có chút cay cay mũi, Tĩnh Huyền Phong đã đi được mười ngày, nàng mặc dù người ở Tử Điện thành, nhưng mỗi ngày đều chờ tin tức từ bên kia Vân thành đưa tới... Lại vẫn như trước bất vô âm tín, Tĩnh Huyền Phong đến tột cùng có thể bình an vô sự trở về hay không vẫn còn chưa rõ.

Linh Đang hơi hơi thở dài, nhẹ vỗ mu bàn tay Cổ Tiểu Tiểu, an ủi nói “Trần Nam Vương cát nhân thiên tướng, tuyệt không có việc gì”

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu liền quên chính mình đang ở trước mặt chúng thần, nàng quay lại ôm chầm lấy Linh Đang rơi nước mắt, “Ta nhớ hần, muốn đi tìm hần, một phút cũng không chờ được “

“Kia Linh Đang bồi Vương phi đi tìm Vương gia được không?” Linh Đang như đồ tiểu hài tử vuốt ve lưng nàng, tâm bị tác động đỏ hồng cả hốc mắt.

Cố Trường Minh gặp tình cảnh này không khỏi giật mình, mới vừa rồi Trần Nam Vương phi chính nghĩa lâm liệt trong nháy mắt lại trở nên nhu nhược như thế, có lẽ nàng vì Trần Nam Vương nên mới cố gắng chống đỡ một phần trách nhiệm, kỳ thật đáy lòng chỉ thầm nghĩ muốn làm một cái tiểu nữ nhân chờ trượng phu trở về nhà.

—— Viện binh Vân thành chậm rãi quay về bản doanh, chuyện phản loạn coi như đã được giải quyết, Cổ Tiểu Tiểu lệnh Linh Đang ở lại giám thị Cố Trường Minh khôi phục lại Tử Điện thành, cũng coi như cho Linh Đang một cơ hội, mà nàng đương nhiên cũng hy vọng những người hữu tình sẽ được ở bên nhau.

Mà nàng đã không thể tiếp tục đợi đến thời gian ước định cùng Tĩnh Huyền Phong được nữa, quyết định tức khắc hồi Vân thành thu thập hành lý lên đường tới Đông Thâm Quốc.

=====

Chương 48 : Vương phi cũng phải sống dựa vào lừa tiền

Mặc dù Linh Đang ở lại Tử Điện thành cùng Cố Trường Minh bồi dưỡng tình cảm, nhưng Cố Tiểu Tiểu lại khẩn cấp muốn đi gặp Tĩnh Huyền Phong, nên chỉ nghĩ sẽ tùy tiện mang theo một hai nha hoàn, ngồi xe ngựa đi Đông Thâm Quốc.

Nhưng lại có cái gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng, nàng sau khi chuẩn bị hết mọi thứ mới phát hiện Tĩnh Huyền Phong trước đó đã có lệnh, quân sư như canh gác phạm nhân nhất quyết không cho phép nàng ra khỏi phủ nửa bước, nàng cũng mấy lần thừa dịp trăng mờ gió lớn định trèo tường, nhưng bởi vì không nhìn thấy đường, nên nếu không phải trèo vào hậu viện thì chính là nhảy ra trước cửa, cuối cùng vẫn lại bị quân sư “áp giải” trở về phòng.

Sau nhiều lần thất bại, Cố Tiểu Tiểu rốt cục cũng hiểu ra một sự kiện, không có Linh Đang bên người nàng giống như mất đi phụ tá đắc lực, mà những nha hoàn còn lại trong phủ đều là nhát gan sợ phiền phức, bị quân sư hai ba câu hù dọa liền hết mực ngoan ngoãn trở thành “Gian tể”.

Bất quá, Linh Đang sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày phải lập gia đình, cầu người không bằng cầu mình, giờ phút này, nàng cầm cây gậy trong tay tính toán từng bước từ tấm cung đến đại Vương phủ... Hai trăm bốn mươi bảy, hai trăm bốn mươi tám... Lão quản gia đứng lặng một bên nhìn một lát, lại phát hiện Trần Nam Vương phi trong miệng tựa hồ như đang mặc niệm cái gì đó, hẩn lại nhiệt tình đuổi theo hỏi, “Vương phi, ngài lưu loan đâu? Hay là lạc đường? Có cần tiểu nhân đưa ngài trở về phòng hay không?”

“...” Hai trăm bốn mươi chín! Đáng ghét, lão nhân này đã hỏi nàng đến tận bốn lần rồi, chẳng lẽ Vương phủ chỉ có mỗi một đường này sao? Mỗi lần đều khéo như vậy chạm mặt nàng.

Lão quản gia thấy Cố Tiểu Tiểu không để ý tới mình lại thường nàng không nghe thấy, bầm riết không tha tiếp tục đi theo, còn cố ý đề cao giọng hô, “Vương, phi! Ngài này là đang muốn đi đâu a? ! ——”

“Hai trăm năm mươi!” Cố Tiểu Tiểu quay mặt về phía lão, nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ làm ký hiệu, nói ra mấy lời “thăm thía”, “Lão gia gia, ngài có thể đừng tiếp đón ta nữa được hay không? Mỗi lần ta có chuyện ngài đều đến quấy rối là có ý tứ gì?”

Lão quản gia vừa nghe Trần Nam Vương phi kêu mình gia gia, kinh hãi khoát khoát tay, ủy khuất nói, “Vương phi ngài đây là muốn tiểu nhân chết sớm hay sao a? Tiểu nhân chỉ là thấy ngài cứ đi qua đi lại chỗ này, cho nên mới nghĩ ở bên hầu hạ xem ngài có cần gì thôi...”

“Ân? ! Ta vẫn luôn đi lại quanh chỗ này sao?”

“Đúng vậy, tiểu nhân ở trong sân thay Vương phi pha một ấm trà, chờ ngài đi mệt liền có thể qua nghỉ chân một chút, ha ha”

Cố Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, nguyên lai không phải lão nhân vô ý tìm ra, mà do nàng loay hoay tại chỗ.

Nàng linh cơ vừa động! Đúng rồi, lão quản gia tuy rằng có điểm dong dài, nhưng hẩn là

không sợ quân sư đe dọa đi? ...Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ thản nhiên xoa xoa cổ, ” quân gia bá bá thân ái, ngài có thể mang ta đi ra ngoài một chút hay không? Trong viện ta đều đã xem chán...”

“Kia có gì vấn đề!” Lão quân gia sảng khoái đáp ứng, Cổ Tiểu Tiểu trong lòng mừng rỡ, có lối thoát rồi a! ... Lão quân gia thấy Vương phi hưng phấn không thôi, tức khắc tiến lên từng bước nhiệt tình nói, “Tiểu nhân mang người đến trung viện đi dạo!”

Cổ Tiểu Tiểu nghe vậy trên mặt lại tiu nghỉu, vô lực nói, “Có thể ra khỏi tiền, trung, hậu viện không?”

“Được a, còn có hai nơi là đông, tây biệt viện!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu đầu óc có điểm choáng váng, bắt đầu nói hươu nói vượn, “Có thể mang ta ra khỏi phủ được không? Ngài không thể đột phá một lần giống như Thiên ù sao?”

Lời này vừa nói ra, lão quân gia liền vuốt vuốt chòm râu hoa râm đầy hưng trí, “A, Vương phi cũng biết chơi mạt chược sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm hừ nhẹ nói, “Còn phải nói a, bản phi cũng là cao thủ, thiên hạ vô địch, ngài có nghe qua một câu “Vô địch tịch mịch nhất” chưa? Chính là để nói về ta”

Lão quân gia hai mắt không khỏi sáng ngời, từ khi hần đi theo Tĩnh Huyền Phong đến Vân thành liền không có cơ hội chơi mạt chược, mặc dù có thời gian nhàn hạ nhưng lại không có bạn hữu, hần xoa xoa lòng bàn tay đang nổi lên từng trận ngứa ngáy, rồi lại lén lút từ trong áo lấy ra một quân bài mạt chược đưa cho Cổ Tiểu Tiểu, “Ngài có thể biết đây là quân gì sao?”

Cổ Tiểu Tiểu cầm lấy sờ một chút, không hề do dự trả lời, “Tam điều, này cũng không quá khó khăn “

Lão quân gia trừng lớn con mắt, hưng trí bừng bừng nói, “Vương phi đoán thực chuẩn a “

Cổ Tiểu Tiểu đắc chí vui vẻ, lại nói cha mẹ nàng đều thích chơi mạt chược, thời điểm tiểu hài tử nhà người ta ngoạn búp bê, lão ba nàng lại ném cho nàng một bài bộ mạt chược để tự chơi đùa nghịch, còn thuận tiện đưa cho nàng một cái hộp, nói nàng để quân bài vào hộp kín rồi lấy tay đoán xem đồng thời cũng coi như là rèn luyện kiên nhẫn, sau này khi lớn lên, nàng mới biết được đó là chơi bài mạt chược a, ai nha... Tính ra công phu cũng có hơn mười năm, “Sờ đoán” vật đối với nàng mà nói chỉ là trò trẻ con.

Lão quân gia lăm la lăm lét quan sát bốn phía, một tay che ở bên tai Cổ Tiểu Tiểu, thần bí hề hề nhỏ giọng hỏi, “Ba chân thiếu một, Vương phi có muốn vô giúp vui hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu mặc dù biết chơi mạt chược nhưng lại dở không tốt, có điều nàng nháy nháy mắt nhớ ra mình đã thiếu chút nữa quên mất vấn đề mấu chốt, nàng cho dù có thể chạy ra khỏi vương phủ nhưng trên người cũng không có bạc, vừa vặn mượn cơ hội này tay không bắt sói, “Khụ... Bản phi chỉ chơi ăn bạc”

Lão quân gia vui vẻ tới đuôi lông mày cũng nhếch lên gật đầu, “Đương nhiên đương nhiên, không ăn bạc không tính chơi mạt chược, kia tiểu nhân đi gọi người vào bàn a?”

Cổ Tiểu Tiểu đắc ý khiêu khích nói, “Đi thôi đi thôi, nhớ rõ mang bạc nhiều một chút, nếu không cũng không đủ cho ngài lão thua đâu...”

“Vâng, vâng” lão quân gia cúi đầu khom lưng lên tiếng trả lời mà đi, nói, hần tiền riêng không ít chính là không có đất để tiêu, cho dù hôm nay đều thua cũng muốn đánh một trận thật thống khoái.

※ ※ ※

Cổ Tiểu Tiểu cùng ba người lão quản gia ở trong phòng ” chiến đấu đẫm máu hằng hái” suốt hai canh giờ, mà Cổ Tiểu Tiểu hôm nay ra tay thực mạnh, bài có được luôn đủ bộ——

“Hò, trang, tự sờ xa hoa thất đôi” Cổ Tiểu Tiểu lười biếng đẩy bài, nàng đã chơi tới tình trạng kiệt sức, liền xòe tay hướng ba người kia đòi tiền, “Thất đôi tam phiên, xa hoa vừa lật, tự sờ tứ phiên, tổng cộng bát phiên, mau đưa bạc đây”

Lão quản gia xoa xoa cái trán mồ hôi lạnh, còn lại hai huynh đệ Đại ngu, Tiểu ngu đều là mồ hôi chảy ròng ròng, Trần Nam Vương phi hôm nay muốn gió được gió muốn mưa được mưa, một đường bài lớn bài nhỏ ăn tiền, bọn họ ba người bốc lên toàn bài xấu, mấy túi tiền mồ hôi nước mắt đều lần lượt tháo ra.

Gia đình đại ngu đã muốn thua không tìm thấy đường về, hắc ngốc ngốc cười, “Ha ha... Vương phi, có thể nợ lại được không?”

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng mừng thầm, hôm nay thắng mấy trăm lượng bạc, hẳn là đủ thuê lượng xe ngựa to rồi, nàng vội ho một tiếng, mặt không chút thay đổi làm khó dễ nói, “Kia không được, đã là dân cờ bạc phải chơi đến thân nhân cũng không nhận, tuyệt không nương tay, mau trả bạc trả bạc”

Lão quản gia đương nhiên hiểu được quy củ trên bàn mặt chược, đành lén lút đưa cho gia đình Đại ngu một nén bạc, khó được dịp Vương phi cao hứng, không thể làm mất hưng trí. Bất quá, này cùng ước nguyện thắng bạc ban đầu bắt đầu của hẳn có điểm đi ngược lại.

Gia đình Tiểu ngu lấy tay áo lau lau mồ hôi, vốn tưởng rằng có thể mượn cơ hội kiếm ăn một phen, không ngờ đến này mất sáng lại đánh không nổi mất mù , Trần Nam Vương phi có thể nói là cao nhân đầu tài, la cao thủ cờ bạc a! Tính sai a tính sai.

Sau một vòng đại chiến, mọi người đang rầm rầm lật bài, lúc này, nha hoàn ở cửa hô lão quản gia một tiếng, lão quản gia đành để mọi người chờ, tức khắc đứng dậy mà đi ——

Cổ Tiểu Tiểu thân nhiên dựa lưng ở trên ghế, thỉnh thoảng còn nghe được hai gã gia đình đang khe khẽ nói nhỏ, đại khái ý tứ là không có tiền , còn thiếu lão quản gia chút bạc, nghe nói lại còn bán thân cho vương phủ mười năm không thể đi.

... Cổ Tiểu Tiểu trong đầu hiện lên một cái bóng đèn, cơ hội tới? Nàng lệnh gia đình Đại Ngu giúp mình châm trà, đợi khi Đại Ngu tới gần, nàng lập tức bắt lấy tay hắn, Đại Ngu thấy thế nhất thời đổ mồ hôi lạnh, phù phù một chút quỳ trên mặt đất, không đánh đã khai nói, “Vương phi tha mạng, tiểu nhân chỉ là trong lòng nghĩ đến chuyện chạy trốn, chứ thực chất cũng không dám a...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng khẽ nhếch, không nghĩ qua lại bắt được một kẻ chạy trốn không thành, nàng hòa ái cười, “Ta với ngươi làm chút giao dịch, nếu ngươi đáp ứng, khoản nợ phía trước liền xóa bỏ “

Gia đình Tiểu Ngu vừa nghe nói vậy cũng tiến lên, vội vàng chen vào, “Tiểu nhân cũng muốn làm giao dịch!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vừa nghĩ cũng biết, có nhiều người chiếu cố cũng không tệ, nàng hướng hai người vẫy tay ý bảo tiến lên, nhỏ giọng nói ra kế hoạch chạy trốn, còn nói sau khi việc thành sẽ thưởng mỗi người một trăm lượng bạc... Hai gã gia đình vò đầu bứt tai mất to tròn mắt nhỏ, “Nhưng Vương gia không cho phép ngài rời khỏi phủ đệ nửa bước, một khi sự tình bại lộ, chúng tiểu nhân tánh mạng khó giữ được “

Cổ Tiểu Tiểu gật gật đầu kích động nói, “Nam tử hán đại trượng phu! Trọng nhất là làm lên nghiệp lớn! Các người chẳng lẽ lại nguyện ý cả đời làm trâu làm ngựa làm hạ nhân cho vương phủ, chứ không nguyện ý cầm một trăm lượng bạc về nhà thú thê sinh tiểu hài tử hay sao?” Nàng dừng một chút lại gật đầu khích lệ, “Mọi chuyện đều có bản phi một người chịu trách nhiệm, các người chẳng lẽ không biết bản phi có Hoàng Thượng che chở sao? Bản phi trong tay có một đạo thánh chỉ, giờ phút này liền ngay cả Vương gia cũng còn phải nghe bản phi chỉ huy, còn nữa nói bản phi là ai? Là thân con dâu của ngôi cửu ngũ chí tôn a! Vương gia cũng chỉ coi là quan lại chẳng lẽ còn dám đắc tội Hoàng Thượng hay sao?”

Gia đình Đại Ngưu lau mồ hôi, “Nhưng Vương gia là thân nhi tử của Hoàng Thượng, hình như quan hệ so với ngài còn có điểm gần hơn...”

Gia đình Tiểu Ngưu phụ họa theo đuôi gật gật đầu, “Đúng vậy, Vương gia tính tình hòa bạo, còn không phải sẽ chém đầu hai huynh đệ chúng ta...”

Cổ Tiểu Tiểu thấy hai người ấp a ấp úng do dự mãi không quyết, nhất thời vỗ bàn đứng lên, “Nói một câu cho thông khoái! Có đi hay là không “

Đại Ngưu, Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng kiên định nói, “Đi! ———— “

Thèm vào! Còn tưởng rằng toàn lũ nhát gan đâu.

Đợi sau khi ba người bàn bạc kỹ lưỡng, lão quản gia cũng vừa vặn chạy về, vừa xin lỗi vừa định ngồi xuống, đã thấy ba người kia đang đứng dậy, Cổ Tiểu Tiểu nói một nhọc, Đại Ngưu nói đã hết ngân lượng, Tiểu Ngưu nói còn bát chưa rửa xong, “Xoát” ! ———— toàn bộ tiêu thất.

Lão quản gia chớp chớp ánh mắt, hắn còn cố ý giắt bạc đầy khó chờ gỡ vốn đâu, sao lại tan nhanh như vậy, ô.

Đợi đến nửa đêm, khi bốn bề vắng lặng

Cổ Tiểu Tiểu tìm cái cối, lệnh nha hoàn giúp nàng đem quần áo phân ra, dài ngắn để riêng hai nơi, nha hoàn tự nhiên làm theo, đợi sau khi thu thập thỏa đáng, nàng thừa dịp nha đầu kia vừa ra khỏi cửa, tức khắc tay chân luống cuống vớ lấy mấy bộ quần áo, ôm hộp châm cứu chuồn ra khỏi phòng... Hai huynh đệ Đại Ngưu, Tiểu Ngưu trên lưng cũng đeo một bọc nhỏ, một cái đầu trâu mặt ngựa quan sát hướng đi bốn phía, một cái hết sức chăm chú nhìn về phía hành lang tìm kiếm một tiểu thân ảnh sẽ tùy thời sẽ xuất hiện.

Vừa thấy Cổ Tiểu Tiểu đến nơi, Đại Ngưu liền vội vàng lại tắt cung tắt kính tiến lên, vừa muốn hành lễ liền bị Cổ Tiểu Tiểu bắt lấy cổ tay thúc giục, “Đi nhanh đi, thời gian chính là vàng bạc “

Tiếp đó, ba người rón ra rón rén thoát ra hành lang gấp khúc, Tiểu Ngưu nhìn chung quanh ở phía trước dò đường, Đại Ngưu giúp đỡ Cổ Tiểu Tiểu theo sát phía sau, trong khi hạ nhân trong phủ đều đang vù vù ngủ say, ba người cứ như vậy thần không biết quỷ không hay ly khai khỏi vương phủ, tức khắc leo lên mã xa chuẩn bị từ trước chạy như điên ————

Cổ Tiểu Tiểu đến khi ngồi ở trên xe ngựa xóc nảy mới bắt đầu an tâm, nàng lòng còn chút sợ hãi hơi vuốt ngực thuận thuận khí, nói, thật sự là ông trời trợ giúp nàng mà, điều tra sơ qua thấy, Đại Ngưu biết chạy xe ngựa, làm bè gỗ, săn thú, Tiểu Ngưu lại biết nấu ăn, giắt quần áo, này không nghĩ qua lại có thể tìm được hai cái so với nha hoàn còn hoàn hảo hơn, đúng là nô tài toàn năng a.

Cổ Tiều Tiều suy nghĩ kỳ quái một mình ngây ngô cười, Tĩnh Huyền Phong! Thân ái ! Ta đến đây, hắc hắc hắc hắc ——

=====

Chương 49 : Đại náo Đông Thấm Quốc

Tĩnh Huyền Phong cùng Nhiễm Nhượng Hà đã dùng đủ các loại biện pháp cũng không gặp được Độc Thấm Tâm, tựa hồ Độc Thấm Tâm tâm ý đã quyết, nếu Tĩnh Huyền Phong không đáp ứng điều kiện của nàng, nàng liền hoàn toàn biến mất.

Hai người bọn họ thật sự cảm thấy nhàm chán, giờ phút này, chỉ còn biết ngồi ở bên hồ trong cung Đông Thấm Quốc thả câu, Nhiễm Nhượng Hà nhìn qua gương mặt phiền muộn của Tĩnh Huyền Phong, không nhanh không chậm nói, “Mới rồi ta nghe thị nữ nói chuyện vài câu, Độc Thấm Tâm hình như đã ra ngoài hoàng cung “

Mà biện pháp Độc Thấm Tâm dùng cũng thực cao thâm —— từ đầu đến cuối không hề hạn chế tự do của Tĩnh Huyền Phong, hẳn tự nhiên cũng không có gì để phàn nàn, mà Đông Thấm Quốc cao thấp một lòng lấy lễ đối đãi Tĩnh Huyền Phong, thậm chí còn né tránh ba phần. Tại đây nhìn chung giống như hòa thuận, hẳn nếu khởi binh tấn công Đông Thấm Quốc ắt gặp phải miệng lưỡi thế gian, mà này dân chúng tứ phương không biết tình hình thực tế nhất định sẽ làm cho rằng Trần Nam Vương lấy cường khinh nhược, khi dễ nữ nhân, thế cục trước mặt rõ ràng bất lợi, thậm chí còn có thể làm nhục quốc uy.

Tĩnh Huyền Phong tâm phiền ý loạn đem cần câu ném vào trong hồ, “Bồn vương tính nhẫn nại đã đến cực hạn, nữ nhân này thật sự là thực phiền toái!”

Nhiễm Nhượng Hà chậm rãi đem cần câu đặt ở trên cỏ, “Sau này đã ngắt thêm mấy lần?”

Tĩnh Huyền Phong đã nhiều ngày cảm xúc không ổn định, Nhiễm Nhượng Hà đối với hắn mà nói không phải địch nhưng cũng không phải là bằng hữu, nhưng tối phiền muộn là có khi lại còn cùng hắn uống rượu tiêu sầu đến vài lần, thường xuyên qua lại, giống như tán gẫu, “Từ sau khi vào Đông Thấm Quốc đã ngắt xiủ hai mươi mấy lần, tính cả trước đó nữa cũng phải hơn ba mươi lần rồi”

... Nhiễm Nhượng Hà trong lòng tính nhẩm, “Độc Thấm Tâm khẳng định ngầm sắp xếp người ở trong cung giám chế nhất cử nhất động của chúng ta, người càng có vẻ buồn bức nàng càng vừa lòng đẹp ý, an tâm một chút chờ vội vàng Trần Nam Vương “

“Chết cũng không sợ, nhưng phải có giá trị” Tĩnh Huyền Phong đương nhiên biết được bốn phía có kẻ ngầm theo dõi, nhưng hẳn chính là phiền lòng, cùng với việc lãng phí thời gian hiện giờ còn không bằng quay về Vân thành an bài hậu sự.

Nhiễm Nhượng Hà nếu đáp ứng phải giúp Tĩnh Huyền Phong sẽ tận lực làm, hẳn chính là không ngờ đến Độc Thấm Tâm lại tuyệt tình như vậy, “Ta chỉ là muốn nói qua hướng khác, nếu Trần Nam Vương phi đồng ý để người thú Độc Thấm Tâm, Trần Nam Vương có phải sẽ không cần khó xử như vậy?”

“Người cho là bồn vương sợ vợ?” Tĩnh Huyền Phong khịt mũi mỉm cười, “Là bồn vương không muốn thú, việc này cùng Ngô phi không quan hệ “

Nhiễm Nhượng Hà cái hiểu cái không nhưn mi “Kỳ thật muốn thú mấy nữ nhân cũng không phải là chuyện khó, nghe nói trong hoàng cung giai nhân mỹ nữ ba ngàn, ta thấy, Trần

Nam Vương là cảm thấy bất mãn với tác phong của Độc Thâm Tâm “

Tĩnh Huyền Phong câu được câu không ứng thanh, trước mắt tựa hồ hiện ra bộ dáng tiểu manh nhi khi mặc lục giáp... Giơ lên khoe miệng lại cứng đờ, nếu liên tục cùng Độc Thâm Tâm giằng co không dứt, hẳn có lẽ sẽ không đợi được một màn kia...” Vì Hoàng thất lưu lại huyết mạch, đương nhiên con nối dòng càng nhiều càng tốt, nhưng trọng trách nối dõi tông đường này cũng không cần bồn vương kéo dài “

Nhiễm Nhượng Hà càng lúc càng không nhìn thấu Tĩnh Huyền Phong, bất quá là muốn hấn thú một mỹ nữ tuyệt sắc, hẳn làm gì phải tỏ ra khó khăn như thế? ...” Vì sao không tiếp thụ đề nghị của ta? Người trước đáp ứng yêu cầu của Độc Thâm Tâm, sau này lại tùy việc mà nghĩ cách hành động “

“Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, há có thể nói đùa?” Tĩnh Huyền Phong hỏi ngược lại, ở trong quan niệm của hắn, chiến tranh vì lấy được thắng lợi có thể lợi dụng đủ loại mưu kế, nhưng đối với cảm tình mà nói, không nên có bất cứ kế sách gì, giờ phút này, hẳn ngay cả chính mình còn không lừa được, sao có thể khôn khéo lừa gạt được Độc Thâm Tâm?

“Nói như vậy cũng không sai, nhưng cái này là liên quan tới tính mạng, Trần Nam Vương phi nhất định sẽ rất bi thương, ta đoán, nếu bức nàng phải chọn giữa cái chết cùng trung trinh, nàng tất nhiên sẽ lựa chọn người trước” Nhiễm Nhượng Hà cũng không quản Tĩnh Huyền Phong có nghe hay không, lại tiếp tục nói, “Ta thực không hiểu hai người các người, người lúc trước vô ý rơi vào tay ta, Trần Nam Vương phi cam nguyện lấy cái chết cứu người, người giờ phút này lại vì bận tâm tới tâm tình của nàng mà không muốn thú thêm, sao không nghĩ tới cả hai còn sống mới có thể có được hạnh phúc a?” *(còn sống là còn hi vọng, dù có phải thất vọng đến mấy nhưng chết là hết là tuyệt vọng)*

Tĩnh Huyền Phong thản nhiên cười, có khi hắn cũng không hiểu này là loại tâm lý nào, nhưng thứ “Yêu” này lại huyền diệu như thế, có thể vì đối phương mà không màng tới sinh mệnh, lại khát khao muốn cùng người đó hạnh phúc tới tận đầu bạc, có lẽ con người từ khi sinh ra vốn là mâu thuẫn, mà nguyên nhân khiến hắn đi vào ngõ cụt này vẫn chỉ có một chữ “Yêu”, từ xa lạ đến khắc khải đến quen thuộc, hẳn tựa hồ cũng không rõ đến tột cùng là yêu mặt nào của tiểu manh nhi, đương nhiên, nàng toàn bộ đều tốt, bất tri bất giác giống như một phần thân thể không thể rời bỏ.

“Chính người đã tự trả lời, còn hỏi ta làm gì?”

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng cười, “Phải không? Có lẽ ta rất ích kỷ, chỉ yêu chính mình ” *(ks, em thik ca như thế J)*

“Bồn vương nhớ rõ người từng nói qua, còn có một đòn sát thủ chưa dùng?”

“Ai... Nhắc tới việc này ta liền phiền muộn, không thấy được Độc Thâm Tâm tự nhiên không thể sử dụng được rồi a “

Tĩnh Huyền Phong trầm tư một lát... Lại cùng Nhiễm Nhượng Hà nhẹ giọng thương thảo đôi sách, đợi Nhiễm Nhượng Hà sau khi nghe xong, cảm thấy có thể thử một lần, bất quá hắn cũng có điểm cố kỵ, “Chủ ý thực không tệ, nhưng ai có thể đi làm chuyện này?”

“Bồn vương chỉ có thể trông cậy vào người “

Nhiễm Nhượng Hà quý dị cười, “Trần Nam Vương dũng mãnh vô địch, việc còn con này còn cần ta nhúng tay sao? Ha ha “

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một tiếng, “Đêm nay giờ tỵ (23h-1h), bồn vương liền

muốn nháo cho Đông Thâm Quốc gà chó không yên “

“Chắc chắc, bọn họ thực đáng thương... Ta đồng phạm a!” Nhiễm Nhượng Hà tựa hồ cũng hứng thú không kém, hần cùng với Tĩnh Huyền Phong như hai tên gian thương xấu xa nhìn nhau cười khùng khục.

※ ※ ※

Đợi đến đêm dài yên tĩnh

Chỉ nghe thấy trên hành lang cung điện phát ra hai tiếng kêu đau đớn ngã xuống đất... Tĩnh Huyền Phong quần áo y phục dạt hành, động tác nhanh nhẹn đem hai tên thị vệ trời gô kéo vào trong phòng.

Hần nhỏ giọng vô tức nghiêng người đi ra, trên đai lưng cột một sợi dây thừng, một tay cầm chủy thủ một tay nắm thiết côn cẩn thận dịch bước... Hành động này không khỏi khiến hần nhớ lại một chuyện khi còn bé...

Nói, hần từ nhỏ ở trong cung lớn lên, lại còn là do hoàng hậu sinh ra, tất nhiên là sẽ được mọi người ngàn vạn che chở, mà hần đối với bên ngoài hoàng thành hết thấy đều cảm thấy mới mẻ, những lúc hưng trí còn giựt giây đai hoàng tử cùng mình đồng hành chạy ra ngoài cung chơi đùa, nhưng lại vì ít tuổi, kinh nghiệm không đủ thường xuyên bị thị vệ tuần tra bắt về, mà hần sau khi bị Hoàng Thượng trách phạt lại vẫn như trước ngửa quen đường cũ.

Rốt cục sau năm lần bảy lượt đào tẩu cũng nghiệm ra một quy luật —— phải tính hảo thời gian đối người giữa các ca, lại nhớ kỹ tương đối dung mạo mấy thị vệ võ công yếu kém, ngay sau đó bất ngờ đánh choáng váng, dọc theo tường thành, trốn dưới gốc cây, đường đi ngõ ngách đều thành thạo thông suốt.

Từ đó sau, hoàng thành to như vậy rốt cuộc đã không còn quản được hành tung của hần nữa, mà Hoàng Thượng sau khi nghiêm quản không có hiệu quả, tự nhiên đánh mất ý niệm muốn Tĩnh Huyền Phong viết văn làm thơ ở trong đây, cũng tỉnh ngộ hần khát khao tự do tới cỡ nào, hần không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành võ tướng dũng mãnh nhất triều đại, từ khi hần mười sáu tuổi vẫn không ngừng trau dồi rèn luyện bản thân.

—— Nghĩ thì nghĩ, nhưng trong tay cũng không nhàn rồi, khi hần đi qua hành lang gấp khúc, phía sau sớm đã có một mảnh thị vệ choáng váng ngã trái ngã phải xuống đất, Nhiễm Nhượng Hà ngoài miệng nói mặc kệ, kỳ thật cũng theo tới, có lẽ do đều là người thiện chiến hiếu thắng, nên hai người phối hợp hết mực ăn ý, Tĩnh Huyền Phong ở tiền phương gặp phạt sát phạt, gặp người đánh người, Nhiễm Nhượng Hà phía sau thông thả đem bọn thị vệ miệng sùi bọt mép kéo vào trong phòng dọn dẹp chiến trường, một lát sau, trên hành lang gấp khúc lại yên tĩnh không một bóng người.

Đợi đến khi hai người thuận lợi đi vào trong tâm cung của Độc Thâm Tâm, cơ hồ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh... trong phòng ngủ cũng không trang trí mấy vật hoa lệ, mà chỉ bày toàn những bình lớn lọ nhỏ chứa côn trùng, thực vật kỳ dị, sống có chết có, ngoài ra còn có một số chất lỏng, mà những bình này đều được đặt ngay ngắn trên giá gỗ cao mười hơn thước, ba mặt tường không trống một chỗ.

Nhiễm Nhượng Hà kinh ngạc tháo vải che mặt xuống, hần chậm rãi nhìn bốn phía chung quanh, thật không hiểu Độc Thâm Tâm xinh đẹp mảnh mai sao lại có thể ngủ cùng một chỗ với nhiều thứ ghê tởm này như vậy... Hần tiến lên vài bước nhìn chăm chú một con rết vương trên giá gỗ, lại nhìn qua một cái bình chứa con thằn lằn màu xanh khác, không khỏi lẩm bầm,

“Thiên a, nàng không sợ gặp ác mộng sao?”

Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhíu mi, ánh mắt đột nhiên dừng ở trước một con nhện đen cực lớn, con nhện đang nhả tơ bò lên bò xuống giống như đang đùa giỡn, “Như là phòng của phù thủy vậy, nữ nhân này đầu óc có điểm không bình thường” nói xong, hắn châm một cây cây đuốc, Nhiễm Nhưộng Hà thấy thế vội vàng ngăn lại, “Người nếu thực một mối lửa hỏa thiêu căn phòng này, Độc Thảm Tâm có lẽ sẽ phát điên lên mất”

“Ta lại muốn nhìn thấy nàng phát điên một lần xem sao” Tĩnh Huyền Phong vừa nói vừa đánh đá lửa, nhìn thấy mấy loại kì trùng quái thảo (*sâu cỏ kì quái*) hắn lại càng thức giận, này chỉ cần tùy tiện xuất ra một con sâu liền có thể hại chết người ta.

Nhiễm Nhưộng Hà cúi đầu trầm tư, nghe nói Độc Thảm Tâm coi độc trùng như trân bảo, một phen hỏa thiêu toàn bộ chắc chắn sẽ làm nàng thống khổ, mà chính mình đôi nàng quả thật có chút tâm tư, “Vạn nhất giải dược của kim sí cửu cửu quy cũng ở trong đó thì sao?”

Tĩnh Huyền Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, “Nàng sẽ không ngốc đến mức đem giải dược đặt ở trong phòng, cho dù ở chỗ này có ám thất đi chăng nữa...” Hắn không khỏi dừng một chút, liếc mắt qua Nhiễm Nhưộng Hà một cái, “Người muốn giúp ta hay là muốn lo lắng cho Độc Thảm Tâm?” Nhiễm Nhưộng Hà vừa muốn mở miệng, Tĩnh Huyền Phong lại dương tay ngăn lại đáp án, “Chắc là người sau “

Nhiễm Nhưộng Hà không thềm phủ nhận nhún nhún vai, “Ta trong mắt chỉ có thể nhìn thấy nữ nhân” hắn chỉ chỉ một cái hang đá nhỏ ở trong phòng, giải thích nói, “Ta vốn tưởng rằng người chỉ muốn giết mấy con rắn đuôi chuông dụ Độc Thảm Tâm ra mặt, ai ngờ người lại dùng mưu kế thâm độc như vậy a...”

“Ta mới đầu cũng có ý tứ kia, nhưng nhìn thấy một phòng toàn độc trùng, quả thật rất muốn đốt hết chúng hóa thành tro tàn” Tĩnh Huyền Phong đem đèn dầu thấp trên bàn từng cái hất hết lên giá gỗ, cây đuốc trong tay giương lên tức khắc bùng lên, Nhiễm Nhưộng Hà nhìn chằm chằm ngọn lửa càng lúc càng lớn...

Chỉ thấy các loại côn trùng ghê tởm đủ loại hình thái khác nhau ở trong ngọn lửa giãy dụa, chậm rãi tử vong, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một phần khoái cảm, hắn không khỏi nghĩ nghĩ, nguyên lai chính mình mới thực sự là kẻ tội tà ác, lại có thể cảm thấy vui sướng khi chứng kiến cảnh này, hắn quả thực không thiết tình muốn cứu Độc Thảm Tâm. (*ca ak, em thik ca, có điều em ko thik cảnh động vật bị hại, em thik máu người cơ, *vô thức liếm môi đang bị bặt máu**)

Tĩnh Huyền Phong nghe được ngoài cửa có âm thanh chạy bộ dồn dập, vội vàng kéo Nhiễm Nhưộng Hà còn đang ngẩn người, hắn tức khắc cầm dây trói ném qua cửa sổ, hai người sau khi làm chuyện ác xong, liền một trước một sau leo ra ngoài bệ cửa sổ chuồn mất.

Sáng sớm hôm sau

—— Sau khi binh lính Đông Thảm Quốc ra sức dập lửa, cuối cùng cũng bảo vệ được một nửa độc trùng, trong tầm cung như trước khói đen tràn ngập... Độc Thảm Tâm nghe tin liền suốt đêm chạy về từ trong rừng cây, giờ phút này, con mắt nước mắt lưng tròng nhìn những tiểu sinh mệnh may mắn sống sót không nhiều lắm, nàng gất gao nắm chặt tay, chát vắn thống lĩnh thị vệ, “Vì sao... lại có hỏa hoạn?”

Thống lĩnh thị vệ báo cáo chi tiết nói, “Nữ vương bệ hạ, đêm qua hai gã hắc y nhân xâm nhập hoàng cung, đã thương hơn ba mươi thị vệ tuần tra, sau đó tầm cung liền bị cháy, là

thuộc hạ thất trách, thỉnh nữ vương trách phạt “

“Hắc y nhân? ...” Độc Thám Tâm đã nghĩ ra là người phương nào gây nên, nàng nổi giận ùng ùng xoay người đi ra, một hàng thị vệ theo sau hộ giá, Độc Thám Tâm nghỉ chân lạnh nhạt nói, “Đừng đi theo bốn vương, hai nam nhân cũng có thể dễ dàng làm khó các người, đem thị vệ liên quan toàn bộ hỏa thiêu hết đi, quả thực là một đám phế vật!” Vừa dứt lời, bọn thị vệ tề xoát quỳ xuống đất thỉnh tội, nhưng Độc Thám Tâm cũng không quay đầu lại giận bước rời đi.

Độc Thám Tâm đã tỉ mỉ nuôi dưỡng đông trùng hạ thảo, xảy ra chuyện này sao còn có thể bình tĩnh, nàng một đường xông thẳng vào cửa phòng Tĩnh Huyền Phong, mà Tĩnh Huyền Phong lại ngồi ở bên bàn uống trà, giống như đã chờ nàng đến khởi binh vấn tội đã lâu.

“Trần Nam Vương, ngài buồn bực ở tình lý bên trong, nhưng lại lấy những tiểu sinh mệnh vô tội này ra phát tiết có phải có chút tàn nhẫn hay không?” Độc Thám Tâm vừa nhớ lại hình dáng mấy con độc trùng bị cháy đen, liền không tự chủ được đỏ hốc mắt, tuy nói chúng ở trong tay nàng cuối cùng cũng không thể tránh khỏi cái chết, nhưng dù sao cũng là tâm huyết mười mấy năm qua của nàng, trong lòng đương nhiên cảm thấy tiếc nuối.

Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực bình tĩnh nói, “Mục đích của bốn vương là dụ người hiện thân, trốn đông trốn tây cũng không giải quyết được vấn đề gì “

Độc Thám Tâm cắn cắn môi dưới, “Này trùng ở trong mắt Trần Nam Vương, có lẽ ghê tởm lại đáng chết, nhưng với ta mà nói là vật báu vô giá, nếu ngài ra tay tuyệt tình như thế, cũng chớ trách ta thà làm ngọc vỡ !” *(còn hơn ngói lành, tục ngữ)*

Nhiễm Nhượng Hà dựa ở cạnh cửa nhẹ giọng vỗ tay, “Tiểu Thám Tâm, người rút cục cũng đã trở lại?” Độc Thám Tâm nghe tiếng ngẩng đầu, hai tròng mắt không khỏi bốc hỏa, nàng không thèm đáp lại, trừng mắt đi ra khỏi phòng... Nhiễm Nhượng Hà liền kéo lấy cánh tay nàng, Độc Thám Tâm tuy cố bảo trì vẻ ngoài tao nhã thanh lịch, nhưng trong lòng lửa giận khó tiêu, nàng nhắm mắt lại bình ổn cảm xúc, lạnh lùng mở miệng nói, “Buông tay.”

Nhiễm Nhượng Hà không cho là đúng buông tay ra, nhìn chăm chú bóng dáng Độc Thám Tâm vội vã rời đi một lát rồi lại ngoái đầu nhìn Tĩnh Huyền Phong tự tin cười, “An ủi mỹ nữ đang thương tâm, coi như là sở trường của ta, chờ tin tức tốt lành của ta đi “

Tĩnh Huyền Phong bất đắc dĩ mân mím môi, “Cẩn thận Độc Thám Tâm thả rắn độc cắn đứt miệng người”

Nhiễm Nhượng Hà bưng bình nháy mắt mấy cái, rồi mới nhắc chân đuổi theo Độc Thám Tâm.

Chương 50 : Bước vào Đông Thấm Quốc tìm phu quân

Cổ Tiểu Tiểu dưới sự trợ giúp của Đại Ngưu, Tiểu Ngưu đã đến được biên cảnh Đông Thấm Quốc, Tiểu Ngưu tuy là nam tử, nhưng tâm tư tinh tế, dọc theo đường đi luôn chiều cô Cổ Tiểu Tiểu cẩn thận, còn Đại Ngưu thì ở trên đường thu thập tình hình mới nhất, mà Cổ Tiểu Tiểu lấy địa vị Vương phi kiêm chủ nợ chiếm hết ưu thế, cơm đến há mồm, quần áo đến... tự mình mặc. (=”=)

“Đại Ngưu, chúng ta còn cách kinh thành xa lắm không?” Cổ Tiểu Tiểu vén màn che lên cười tủm tỉm hỏi, vừa nghĩ đến sẽ nhanh chóng được gặp lại Tĩnh Huyền Phong, khéo môi không dấu được cười đến dị thường sáng lạn.

“Hồi bẩm Vương phi, tiểu nhân vừa rồi hỏi thăm qua, tới buổi trưa liền có thể tới chủ thành Đông Thấm Quốc ” Đại Ngưu tiếp tục lái xe, Tiểu Ngưu nhìn khắp bốn phía toàn là rừng chuối, nghi hoặc nói, “Ca, nơi này sao lại không có đường lớn? Sợ là đi nhầm đi?”

“Đông Thấm Quốc xung quanh đều là rừng cây, khác với thành trấn bình thường, dân chúng đại bộ phận đều ở trong nhà trên cây”

“Ngao ngao ngao... Vượn người thái sơn!” Cổ Tiểu Tiểu hoa chân múa tay vui sướng ngồi vào bên người Đại Ngưu, trong không khí hỗn loạn mùi lá cây thơm ngát, bên tai truyền đến giai điệu chim chóc tuyệt vời, nàng chu miệng lên thở dài, “Thực muốn nhìn một chút a... chim hót hoa thơm, ô ô...”

“...” Đại Ngưu, Tiểu Ngưu khó xử cùng nhìn nhau một cái, “Vương phi đừng thương tâm, ngài không nhìn thấy chưa biết chừng còn là phúc khí “

“Ân? Vì sao lại nói như vậy?”

“Chim chóc ở đây đều có hình thù kì quái a, đồ thẩm lam đậm vàng chanh, mỏ vừa to lại dài, không giống với chim sẻ nhỏ nhỏ của chúng ta, còn có sâu cũng cực kì xấu, vỏ ngoài trong suốt còn có thể nhìn thấy cả lục phủ ngũ tạng, nôn...” Tiểu Ngưu che mồm chui vào trong xe, hẳn thực không muốn nói tiếp đâu, mất công làm chính mình thấy ghê tởm .

Cổ Tiểu Tiểu nghe thế liền nhú mày, “Người nói là vẹt đi? Động thực vật ở rừng mưa nhiệt đới quả thật là không giống với chỗ chúng ta, màu sắc đa dạng hình thù kỳ quái, bất quá cá cảnh nhiệt đới rất đẹp a” nàng cũng bò theo vào trong xe, từ trong bọc hành lý lấy ra một lọ tinh dầu, “Ta cũng có chuẩn bị ít thuốc, bôi lên người phòng muỗi đốt”

Tiểu Ngưu thụ sủng nhược kinh tiếp nhận bình thuốc, hai huynh đệ bọn họ trước khi đầu quân vào Vân thành là gia đình trong phủ Đại hoàng tử, sau Đại hoàng tử lại cố ý đưa hai người bọn họ cho Tĩnh Huyền Phong, bọn họ sống luôn phải nhìn xem sắc mặt của chủ nhân, nên thấy Cổ Tiểu Tiểu có thái độ thích ứng rất nhanh trong mọi tình cảnh đều cảm thấy nghi hoặc, “Vương phi ngài... Đôi chúng tiểu nhân thật tốt “

Cổ Tiểu Tiểu hớ hớ cười, “Suy bụng ta ra bụng người thôi, ta là một cái người mù, trên đường ít nhiều đều được hai huynh đệ các người chiếu cố “

“Hầu hạ Vương phi là chuyện nên làm, ngài quả thật cùng với chủ tử (*ý chỉ Tiểu Phong sến súa ý*) bất đồng “

“...” Cổ Tiểu Tiểu chỉ cười không nói, nàng nếu từ nhỏ sống ở trong thâm cung đại viện đương nhiên sẽ không giống như bây giờ, mà cho dù chính mình có muốn giả vờ cao quý thanh lịch cũng không dễ dàng. Nàng bỗng nhiên nhớ tới một việc trọng yếu, “Vào thành trước tiên phải lên tìm hiểu tin tức gần đây, nếu Vương gia gặp rủi ro tạt tào thành nào động, nhưng chúng ta cũng không thể ngu ngốc mà chui đầu vô lưới “

“Vâng” Tiểu Ngưu ứng thanh, lại cao thấp đánh giá Cổ Tiểu Tiểu, “Vương phi, vì an toàn của ngài, tốt nhất là nên nữ phần nam trang vào thành “

“Ý kiến hay, vẫn là Tiểu Ngưu thận trọng” Cổ Tiểu Tiểu giơ lên ngón tay cái khen ngợi. Nàng một lòng nghĩ mau chóng gặp lại Tĩnh Huyền Phong, càng tới gần thành Trấn càng không thể kiềm chế được phần khởi, nàng âm thầm hạ quyết tâm, lần này nếu có thể thuận lợi gặp lại Tĩnh Huyền Phong, nàng sẽ không bao giờ cách xa hắn nữa, cho dù là phải sống những ngày tháng ít ỏi, cũng sẽ cảm giác thực hạnh phúc. (*nữ nhân lớn đúng là ko thể giữ mak*)

※ ※ ※

Đông Thấm Quốc tường thành đều được làm từ những thân cây ngàn năm, chim chóc tự do đậu trên đó làm tổ, hai ba nhóm tăng lữ ở trên ngã tư đường tụng kinh, hoá duyên, khiến cho người ta cảm thấy được trở về đất Phật Tổ.

Tiểu Ngưu tùy tiện đi vào một cửa hàng tìm hiểu tin tức Trấn Nam Vương, chuông quay vừa thấy hắn liền nhiệt tình tiến lên, “Tiểu ca người là người Hán sao? Muốn mua loại độc dược thế nào cứ việc mở miệng, tiểu điểm cái gì cần có đều có nga “

“...” Tiểu Ngưu không được tự nhiên cười cười, nói nơi này dân chúng mời mọc buôn bán độc dược cũng giống y như tiểu nhị tửu quán tiền điểm.

Lúc này, Đại Ngưu đem ngựa kéo vào một khách điếm rồi mới tiến vào cửa hàng cùng Tiểu Ngưu, Cổ Tiểu Tiểu đã đổi qua nam trang mộc mạc màu nâu, đầu đội nón che nắng mà Tiểu Ngưu bận.

Cổ Tiểu Tiểu trong lúc vô tình đụng tới vật gì đó lạnh như băng, vì thời tiết nóng bức, nàng không khỏi sờ soạng thêm mấy cái, thuận miệng hỏi, “Vừa mềm vừa lạnh sờ thật thoải mái, đây là cái gì?”

“Tiểu ca biết nhìn hàng a, đây là miếng da rắn tốt nhất của tiểu điếm, hôm nay vừa đưa tới còn chưa kịp xử lý” chủ quán vẻ mặt tươi cười, nắm tay Cổ Tiểu Tiểu lên sờ tiếp vào, “máu rắn, hàng mới cực thượng đẳng!” *(Đứ đờn thiếu gia: có da gấu trắng ko? Lông phải thực dài, thực mềm a, sờ hảo sướng)*

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời rút tay về, cười so với khóc còn khó coi hơn, “Ha ha, quả thật là thứ tốt, chủ quán nên giữ lại, nên giữ... Ta chỉ muốn mua một chút thuốc chống muỗi thôi” nàng vừa nói vừa vò đầu bứt tai bày ra bộ dạng toàn thân đều ngứa, “Đông Thâm Quốc địa linh nhân kiệt đều hảo, chỉ là muỗi cắn người thực nhiều, có phải là chuyên môn khi dễ chúng ta ngoại nhân hay không a...”

Chủ quán mang tới mấy bình tinh dầu đưa cho Cổ Tiểu Tiểu, mồm mép sang sảng cười, “Tiểu ca da thịt mềm mại đương nhiên sẽ bị muỗi chích nhiều a, chúng ta dân bản xứ hàng năm đều ăn thịt rắn, hiệu quả phòng ngừa trùng cắn rất rõ rệt “

Cổ Tiểu Tiểu hơi cúi người nói lời cảm tạ, lại nói bóng nói gió, “Này trong thành rất ít người Hán đi, các người dân bản xứ có thể ma cũ bắt nạt ma mới hay không?”

“Sẽ không nha, người dân Đông Thâm đều rất nhiệt tình hiếu khách, thật là rất ít gặp qua người Hán, bất quá một thời gian trước đã có mấy nam nhân tới đây, nhìn qua hình như là quan to”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Ngưu vội vã tiến lên từng bước, “Bọn họ đi nơi nào ?”

“Thật có lỗi, cái này ta không biết” chủ quán hàm hồ đáp lại, sau đó quay đi bận rộn tiếp đón khách nhân khác.

Cổ Tiểu Tiểu kéo kéo cổ tay Tiểu Ngưu ý bảo rời đi, chỉ cần dân chúng Đông Thâm quốc không có thành kiến với người Hán là đến rồi, mà thực chất tính trong lời nói đã có chút ẩn ý .

Sau khi Cổ Tiểu Tiểu một đường hỏi thăm, mới biết nơi này là quốc gia nữ chủ ngoại nam chủ nội, các nữ nhân lên núi hái thuốc, luyện độc, chi phối chi tiêu hằng ngày, còn nam nhân ở nhà chăm đứa nhỏ nấu cơm, đợi khi thê tử về nhà, trượng phu phải đem đồ ăn nóng hầm hập dọn lên trên bàn, thê tử tâm tình không tốt tùy thời có thể động tay động chân đối với trượng

phu, còn trượng phu chỉ có thể nén giận cười làm lành... Cổ Tiểu Tiểu trong mắt loạn chuyển, này chẳng lẽ là đất nước nữ quyền trong truyền thuyết? Tĩnh Huyền Phong tính tình hỏa bạo kia có thể chịu được uất khí này sao?

Bọn họ ba người ngồi ở trong một trà quán uống trà lạnh tiện thể lắng tai nghe dân chúng chung quanh nhàn thoai việc nhà, lúc này, hai vị binh lính tuần tra Đông Thâm Quốc đi vào, trong đó có một người nói nhỏ, “Trong cung tối hôm qua xảy ra hỏa hoạn, một mối lửa liền thiêu hủy toàn bộ trùng thảo nữ vương bệ hạ nuôi dưỡng, nữ vương bệ hạ giận dữ lập tức ra lệnh đem thị vệ liên can thất trách đi hỏa thiêu “

Mà vị binh lính kia hiển nhiên cảm thấy kinh ngạc, “Có bắt được phóng người hỏa không?”

“Không rõ ràng lắm, bắt quá, nữ vương bệ hạ tựa hồ vẫn chưa tìm ra thủ phạm, nghe nói chỉ xử lý nghiêm khắc những người bỏ bê nhiệm vụ, ai, mười người toàn vì thế mà toi mạng “

Cổ Tiểu Tiểu thần kinh buộc chặt, cẩn thận nghe... Nghe qua chuyện này có thể thấy Độc Thâm Tâm là một nữ nhân lãnh khốc vô tình, vì một gian phòng sẽ giết mười mấy người để trừ giận, nghĩ vậy nàng nhất thời cả kinh, Tĩnh Huyền Phong không phải đã bị nàng làm thịt rồi chứ? !

“Chúng ta đi, thẳng đến vương cung Đông Thâm Quốc ” Cổ Tiểu Tiểu trong lòng không yên đứng lên, chỉ mong Tĩnh Huyền Phong đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc này đã không còn quan tâm phía trước có phải có cạm bẫy hay không, mà cho dù có là hổ lửa, nàng cũng phải nhắm mắt mà nhảy xuống. Mà Đại Ngưu, Tiểu Ngưu vẻ mặt cũng trở nên khẩn trương, bọn họ không hẹn mà cùng thay Trần Nam Vương lo lắng.

Cùng lúc đó, trong vương cung Đông Thâm Quốc

“Nữ vương bệ hạ, mấy tên thị vệ kia khi nào thì giả ra pháp trường?” Đại thần tạt cung tạt kính dò hỏi.

Độc Thâm Tâm còn chưa mở miệng, Tĩnh Huyền Phong đã đi vào đại sảnh cung điện, Độc Thâm Tâm thấy Tĩnh Huyền Phong bùng bùng khí thế, giơ tay lên lệnh đại thần lui ra, nàng không kiêng ngạo không siểm nịnh nâng lên đôi mắt đẹp, “Trần Nam Vương, có gì chỉ giáo?”

Tĩnh Huyền Phong chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp của Độc Thâm Tâm, hiển nhiên mục đích của nàng cũng không phải là giết người, chính là muốn giết một đám nhận tội thay cho hần xem thôi, hướng chi, hỏa thiêu so với chém đầu còn tàn nhẫn hơn, “Bỏn vương đối với người, đã không còn lời nào để nói “

Độc Thâm Tâm chậm rãi quay đầu qua một bên... Tĩnh Huyền Phong bộ dáng cố chấp như

trước vẫn liều chết không theo, giờ này ngày này, nàng đã không biết chính mình có còn muốn một lòng muốn gả cho Tĩnh Huyền Phong nữa hay không, có lẽ bọn họ thật sự không thích hợp làm phu thê, nhưng việc đã đến nước này nàng đã không thể thu tay lại được nữa.

“Trần Nam Vương, lời nói này tuy có chút bất kính, nhưng ngài đang trong cơn nguy kịch, không bằng trước tiên tự lo cho bản thân mình đi”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi cười nhạt, “Bổn vương có phải đối với người quá khách khí hay không? Bổn vương thấy người chỉ là một cái nữ nhân nên mới hết lần này tới lần khác nhường nhịn, tựa hồ lại càng khiến người muốn diễu võ dương oai”

Độc Thảm Tâm kiêu ngạo hỏi ngược lại, “Ngài không muốn nhẫn nhịn nữa thì định làm thế nào đây?”

Tĩnh Huyền Phong nhìn nàng cười đầy thâm ý, “Đông Thảm Quốc quả thật không giỏi dụng binh, phòng bị lơ lửng, người có thời gian chế ngạo bổn vương nhàn rồi, không bằng tự mình đi biên cảnh tìm hiểu một chút xem sao” kỳ thật Tĩnh Huyền Phong trước khi rời khỏi Vân thành đã làm tốt công tác chuẩn bị, một khi hấn thả ra khỏi báo động, đại quân Trần Nam Vương đóng ở biên cảnh sẽ xông vào Đông Thảm Quốc.

Độc Thảm Tâm cũng từng nói qua một câu rất hợp với ý hấn, thà làm ngọc vỡ, bất quá, hấn luôn muốn cho Độc Thảm Tâm một cơ hội, dù sao khi dễ nữ nhân cũng không phải là tác phong của hấn, hơn nữa hấn không muốn làm to việc này, nhưng nàng lại như trước cố chấp bướng bỉnh, nếu cứ dây dưa như vậy thì đành phải ph lay vũ lực ra kết thúc thôi.

Độc Thảm Tâm nghe vậy liền ngăn ra, tựa hồ có chút khó có thể tin, “Trần Nam Vương đã dẫn đại quân đến biên cảnh Đông Thảm Quốc?” Tĩnh Huyền Phong cư nhiên vô thanh vô tức đem đại quân kéo vào Đông Thảm Quốc, thế nhưng nàng một chút cũng chưa phát hiện.

” Độc Thảm Tâm người nên làm rõ một sự kiện, bổn vương cũng không phải là sợ người, người là người gây hấn trước, dùng tánh mạng bổn vương để áp chế, bổn vương sớm nên ra lệnh tiêu diệt Đông Thảm Quốc, nhưng người lại nói ra điều kiện làm bổn vương dở khóc dở cười, trong thâm tâm ta vốn cho rằng người trong lòng không thực sự tà ác, nhưng người lại không biết hối cải hết lần này tới lần khác chọc giận bổn vương” Tĩnh Huyền Phong mặt không chút thay đổi giơ lên ba ngón tay, “Lại cho người ba ngày, tồn vong Đông Thảm Quốc ngay trong tay người, nghĩ cho kĩ đi”

Độc Thảm Tâm thần thờ ngòl xuống, là nàng suy nghĩ quá mức đơn giản sao? Vốn tưởng rằng nước chảy thành sông, đâm lao phải theo lao... Xem lại trí nhớ xa xưa, đã tam mẩu hậu năm đó... Lợi dụng kim sí cửu cửu quy áp chế hoàng đế đương triều, vọng tưởng chiếm cứ một phương, ai ngờ hoàng đế nhất quyết không chịu khuất phục điều kiện này, lại còn vạn hạnh gặp được cao nhân giải độc, còn mẩu hậu thì rơi vào tuyệt vọng, vì không chịu nổi đả kích nên

uống thuốc độc tự vẫn.

Năm đó Độc Thảm Tâm còn nhỏ lên kế thừa vương vị, đối với cái chết của mẫu thân hoàn toàn không biết gì cả, cho đến khi nàng đủ mười tám tuổi, mới tiến vào mật thất Trần Phong đọc di chúc của mẫu thân để tìm ra đáp án, chân tướng rõ ràng khiến nàng rung động không thôi, cho dù Ngô đế khoan hồng độ lượng không hề gây khó dễ Đông Thảm Quốc, nhưng chuyện này đã tạo thành một khối tâm bệnh, mà nàng đã thề sẽ đem bí mật không thể cho ai biết này chôn kín ở dưới đáy lòng, vì muốn Đông Thảm Quốc bốn bề an ổn, nàng mới lựa chọn Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong thứ nhất là hoàng tử, thứ hai gan dạ sáng suốt hơn người, nhưng không ngờ lại một lần nữa giẫm lên vết xe đổ đem Đông Thảm Quốc đẩy vào hiểm cảnh.

Nàng trăm ngàn lần suy nghĩ cũng không ra... Chẳng lẽ hoàng tộc người Hán, ai cũng không sợ chết sao?

Độc Thảm Tâm rơi vào thế khó xử ần ần huyết thái dương, giờ phút này, cho dù nàng có thay Tĩnh Huyền Phong giải độc, mà phương pháp giải độc này nói ra, chắc chắn sẽ khiến hân nghi ngờ, có lẽ còn cho rằng nàng bụng dạ khó lường.

=====

Chương 51 : Lưu manh là như thế nào luyện thành

Ánh trăng dừng ở trên một dung nhan kiều my, Độc Thảm Tâm ngồi ở bên hồ, ánh mắt ngây ngốc nhìn mặt hồ gợn sóng, dung mạo thiên tiên của nàng lại không đả động được tâm Tĩnh Huyền Phong, mà tự tự tác lại càng khiến hắc nãi sinh chán ghét, nàng quả thật đã tính sai nhiều bước, chính là do bản thân đã quá mức tự tin .

Nhiễm Nhưộng Hà đứng lặng phía sau Độc Thảm Tâm, nhu nhu trán, ra vẻ tình cờ tiến lên phía trước, “Tiểu Thảm Tâm, trể như vậy còn chưa ngủ a?” Hắc nãi sinh ngồi ở bên cạnh Độc Thảm Tâm, ôn nhu cười, “Nếu như là phiền lòng, Nhưộng Hà ca có thể giúp ngươi ” Độc Thảm Tâm giờ phút này không có tâm tình nói giỡn, nàng đứng dậy định rời đi, lại bị Nhiễm Nhưộng Hà kéo cổ tay, Độc Thảm Tâm khó chịu nhìn chăm chú hắc nãi sinh, Nhiễm Nhưộng Hà lại lộ ra một loạt răng nanh trắng nõn, tỏ vẻ ủy khuất nói, “Ta là thật tâm muốn giúp ngươi, sao lại lạnh lùng cự tuyệt đâu?”

Độc Thảm Tâm hiển nhiên không nghĩ cùng Nhiễm Nhưộng Hà dây dưa không rõ, hơn nữa chuyện phóng hỏa đốt nhà hắc nãi sinh cũng có một chân, Độc Thảm Tâm không hiểu hắc nãi sinh vì sao còn dám công khai tiếp cận mình, nàng mạnh mẽ rút cổ tay về, “Nhiễm quốc vương có điều không biết, ta là cái loại nữ nhân thích thù dai”

Nhiễm Nhưộng Hà giả ngu sung lãng cười, “Yêu ghét rõ ràng, ta thích “

“Ta luôn lấy lễ đối đãi Nhiễm quốc vương, ngươi lại cố tình dùng lời nói khinh bạc ta, có lẽ ta phải nhắc nhở Nhiễm quốc vương, Đông Thảm Quốc cùng quý quốc có điểm bất đồng, nơi này nữ nhân là người làm chủ “

“Ừ, ta nhớ rõ, cho nên ta mới phá lệ tôn trọng Tiểu Thảm Tâm ” Nhiễm Nhưộng Hà kéo Độc Thảm Tâm ngồi xuống tại chỗ, còn từ bên cạnh lấy ra một cái bầu rượu, “Vì biểu đạt tình cảm hữu hảo của bốn vương đối Đông Thảm Quốc, chúng ta liền mở một bữa tiệc nhỏ có được không?”

Độc Thảm Tâm giật mình, mâu trung xẹt qua một tia do dự... Nhiễm Nhưộng Hà cùng Tĩnh Huyền Phong dạo này rất thân thiết, nàng quả thật cũng không muốn gây thù hằn, hơn nữa tâm tình không tốt uống một chút rượu cũng không tệ, nàng chủ động đem chén rượu đẩy về phía trước, động tác này ý bảo Nhiễm Nhưộng Hà rót rượu... Nhiễm Nhưộng Hà dừng một chút, mới hiểu được ý tứ của nàng, nữ tôn a nữ tôn, hắc nãi sinh luôn xem nhẹ điểm này.

Khi Độc Thảm Tâm giơ lên chén rượu uống một hơi cạn sạch, Nhiễm Nhưộng Hà mâu

trung xẹt qua một tia cười xấu xa... Hắn là có chuẩn bị mà đến, ở trong rượu đã hạ mê dược, mặc dù việc này có chút bỉ ổi, nhưng cũng không phải vì Tình Huyền Phong, chỉ là hắn đối Độc Thâm Tâm sớm có ý nghĩ “Chiếm lấy”, mà như vậy chẳng phải cũng tiện nghi cho tên tiểu tử Tình Huyền Phong kia hay sao, còn không bằng sớm thành toàn cho hắn, nga ha ha a. ...

Độc Thâm Tâm uống hết chén này, lại bị Nhiễm Nhưộng Hà rót đầy chén sau... Dần dần, chén rượu trở lên mờ hồ không rõ song ảnh, nàng không khỏi nhu nhu cái trán, có lẽ là tâm tình phiền chán nên mới say lòng người, tựa hồ cảm thấy say, thân thể ần ần truyền đến cảm giác khô nóng, nàng theo bản năng kéo kéo làn váy, khuỷu tay đặt ở trên mặt bàn, lão đảo giơ lên chén rượu, hướng về phía Nhiễm Nhưộng Hà ôn nhu cười, “Nhưộng Hà ca, Thâm Tâm kính người, chúc hai quốc gia thêm nhiều hữu hảo...”

Này một tiếng “Nhưộng Hà ca” đã đem Nhiễm Nhưộng Hà xương cốt đều phá hủy, hắn chăm chú nhìn không chuyển mắt Độc Thâm Tâm hai má ửng đỏ... Xem ra dược hiệu cũng không tệ lắm, tiểu Thâm Tâm đừng do dự ! Mau đến đây bỏ nhào vào trong lòng ca đi ——
(ôe, chết với lão)

Lại là sau vài chén rượu, Độc Thâm Tâm đã cảm thấy toàn thân kịch liệt khô nóng, giống như huyết mạch đang bành trướng, thân thể có loại cảm giác không được khỏe... Nàng vô lực nằm úp sấp ở trên bàn, “Đưa ta... Trở về phòng được không? ...” Nhiễm Nhưộng Hà chờ những lời này thật lâu, hắn hưng phấn đứng lên, khi ngón tay vừa đụng tới cánh tay Độc Thâm Tâm, nàng nhất thời giống như bị điện giật mà mẫn cảm rụt lại, không biết là bị làm sao vậy, tựa hồ ma xui quỷ khiến khao khát được ôm...

Nhiễm Nhưộng Hà ra vẻ nghi hoặc ngồi xổm xuống trước người nàng, ôn nhu thân thiết nói, “Tiểu Thâm Tâm là đã say sao? Nếu không ngại, Nhưộng Hà ca ôm người trở về phòng được không?”

“Ân...” Độc Thâm Tâm đã dần mất đi không chế, tự nhiên đem một đôi tay khoát lên trên cổ Nhiễm Nhưộng Hà, đầu ngón tay chạm đến da thịt nam tính rắn chắc, cư nhiên làm nàng cảm thấy khó thở. Nhiễm Nhưộng Hà ôm lấy nàng, lòng bàn tay dán lên trên đùi nóng cháy của nàng, quần lụa mỏng như ần như hiện lộ ra da thịt mê người, Độc Thâm Tâm không tự chủ được, đem cánh môi mềm mại dán lên cổ Nhiễm Nhưộng Hà nhẹ nhàng miết... Mà ” bản tính sắc ma ” của hắn nháy mắt bị thức tỉnh lại, trong mắt trở lên âm trầm, chỉ sợ chính mình không đủ bình tĩnh liền lập tức “Dã ngoại tác chiến” .

—— Vì tấm cung Độc Thâm Tâm cháy còn chưa tu sửa xong, nên Nhiễm Nhưộng Hà ngênh ngang ôm Độc Thâm Tâm đi vào phòng ngủ chính mình, sau một cước khép cửa lại cùng bên ngoài ngăn cách. Nhiễm Nhưộng Hà đem Độc Thâm Tâm đặt ở trên giường, rồi mới đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không nhanh không chậm rót chén trà vừa thưởng thức vừa chờ đợi Độc Thâm Tâm phát ra tín hiệu “Mời” ...

Tuy là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng cũng nên có điểm phong độ “Có qua có lại”, hấn không hy vọng Độc Thâm Tâm ngày mai sau khi thanh tỉnh liền một đao kết liễu chính mình, hơn nữa bá vương cường đoạt cũng không phải phong cách của hấn. *(vâng tại hạ bái phục sát đất, đúng là lưu manh ti bỉ vô sỉ hạ lưu)* ...

Giờ phút này, Độc Thâm Tâm bị mê được tác động quay cuồng ở trên giường, tuy rằng chỉ mặc có một kiện lụa mỏng đơn bạc, nhưng lại giống như đang đắp ở trên người một cái chăn bông khô nóng khó nhìn, nàng tự biết Nhiễm Nhượng Hà vẫn còn ở lại trong phòng, nhưng lại không không chế được kéo quần lụa mỏng lộ ra đùi... Nàng dáng người nổi bật vạm vỡ mềm mại giống như rắn nước, đôi chân thon dài vừa trắng vừa thẳng, co lại bên người giống như một bức họa.

Nàng trong mắt ướt át, trong đầu không ngừng tràn ngập những từ ngữ xấu hổ như “Cần, đòi lấy, phóng thích”, máu ở trong người không ngừng cuộn cuộn chảy xuôi, nàng gian nan vươn cánh tay... Hướng về phía Nhiễm Nhượng Hà, giống như muốn chạm đến nguồn sáng cứu vớt con người ta, phát ra âm thanh thì thảo tiêu hương mềm yếu, “Nhiễm ca ca... Cứu ta...”

“A? ... Ta đến đây...” Nhiễm Nhượng Hà đang ẩn nhẫn cùng “Xem xét” thân thể đã sinh ra biến hóa vi diệu, nữ nhân dụ hoặc, chi phối tư tưởng cùng dục vọng nam nhân, ít nhất hấn cho rằng chính mình là người như thế, hơn nữa hấn cảm thấy loại cảm giác này tới tương đương bình thường...

Hấn đi đến bên giường Độc Thâm Tâm, còn chưa đứng vững đã bị Độc Thâm Tâm ôm cổ... Mà ở giờ khắc này, ngoài ý muốn cư nhiên lại có chuyện xảy ra, hấn không biết xuất phát từ loại tâm tính nào, đột nhiên cảm thấy do dự với “Âm mưu” muốn làm gì thì làm của mình... Trước mắt hiện ra một ít hình ảnh, Độc Thâm Tâm không phải là cam tâm tình nguyện, sau này nhất định sẽ rất đau khổ đi?

Nghĩ đến biểu tình bi thương của nàng, hấn gian nan đẩy Độc Thâm Tâm ra, thuận thế đem nàng đặt lại xuống gối, nhưng ánh mắt khát vọng vẫn như trước ở trong không khí sôi trào...”Ngươi uống nhiều rồi, mau ngủ đi “

Mà lúc này Độc Thâm Tâm đều không phải là mất hết lý trí, nàng rõ ràng chính mình đang làm chuyện gì, mặc dù cảnh cáo chính mình cũng không nên làm như vậy, nhưng hết thấy đều do nhu cầu của thân thể, không chịu không chế bởi lý trí, nàng Nhiễm Nhượng Hà định rời đi, tức khắc ôm lấy cổ hấn đưa lên môi hôn nồng nhiệt, đầu lưỡi mềm mại lớn mật thăm dò, khát khao giao triền... chủ động của nàng làm Nhiễm Nhượng Hà nguyên bản định lực không đủ đã sắp mất đi kiểm chế, hấn kim lòng không đậu đem nàng ôm vào trong ngực, ồ ồ nói, “Ta ở trong rượu của ngươi hạ mê được, ta nói như thế ngươi đã thanh tỉnh chưa? ...”

Độc Thấm Tâm dần dần ứng thanh, giờ phút này, dục vọng giống như đã đem thần trí kéo ra ngoài cơ thể, nàng chỉ biết giờ này cần có một nam nhân giải cứu chính mình thoát khỏi nước sôi lửa bỏng bên trong, những việc nhỏ nhặt khác... Nàng nắm tay hắn đặt lên lưng mình, môi mềm khẽ miết lên ngực hắn hôn từng chút từng chút một, đầu lưỡi ẩm ướt ấm nóng khẽ chạm vào da thịt, rồi hơi thở nam tính nồng đậm, khiến cho hỏa nhiệt trong người càng thêm mãnh liệt đánh úp lại...

Nhiễm Nhượng Hà giờ phút này cho dù muốn chạy cũng không chạy nổi, hắn nhắm hai mắt lại hít vào thực sâu, sớm biết mình sẽ do dự không hạ thủ được, cần gì phải tự tra tấn thống khổ như thế, cái này chính là tự tạo nghiệt không thể trách người khác a. Lúc này, Độc Thấm Tâm đã cởi bỏ quần áo, một bộ gò bồng sáng bóng triển lộ không sót một chỗ, Nhiễm Nhượng Hà thống khổ nuốt nuốt nước miếng, lăm bầm lâu bầu tìm lấy cái cớ cho chính mình, “Là người rất mê người chứ không phải là ta nổi thú tính, ai... Anh danh một đời của bốn vương đều bị hủy trong tôi nay, tiểu Thấm Tâm, người phải đối bốn vương phụ trách nga! ...”

Độc Thấm Tâm kiên định thông thả gật đầu, “Ta sẽ phụ trách...” Nàng vừa nói vừa đem ngón tay mảnh khảnh luồn vào mái tóc của Nhiễm Nhượng Hà, lấy phong thái nữ vương từ trên cao nhìn xuống cường thế hôn lên môi hắn, thuận thế dùng lực đẩy hắn ngã ở trên giường, Nhiễm Nhượng Hà không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, tiểu Thấm Tâm thực cuồng nhiệt a! Bất quá hắn cũng thích thích nữ nhân cuồng dã lại chủ động... Trong lòng bất tri bất giác bắt đầu sinh ra một loại ý niệm chiếm giữ tà ác trong đầu.

Độc Thấm Tâm ngồi ở trên bụng hắn, tựa hồ trừ bỏ hôn hắn ra cũng không biết nên làm chuyện gì tiếp theo, nàng hoang mang cau mày, hai tròng mắt mê mang lại mị hoặc nhìn chăm chú lên gương mặt anh tuấn của Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà cũng thâm tình nhìn lại nàng, hơi nâng người của nàng lên xô dịch xuống phía dưới...

Độc Thấm Tâm ngoan ngoãn thuận theo, nàng cảm thấy mông bị một đôi tay cực nóng nâng lên, Nhiễm Nhượng Hà vốn định đem dục vọng xông vào trong cơ thể nàng, nhưng lại thất bại, hắn đột nhiên ngồi dậy đem nàng đặt ở dưới thân, ái muội hôn sâu làm người ta ý loạn tình mê, dẫn dụ vuốt ve, tìm tòi, Độc Thấm Tâm không phát ra từng đợt khinh ngâm rên rỉ kiều mị, trong phòng tràn ngập nhiệt tình, sớm muốn ngừng mà không được... cứ thuận theo khát cầu nguyên thủy đi ——

“Ách...” Độc Thấm Tâm không không chế được sợ hãi, nàng không khỏi cau mày nhăn nheo cảm giác đau đớn, một loại khoái cảm cùng với đau đớn trước nay chưa có lan khắp toàn thân, khi Nhiễm Nhượng Hà tiến vào trong cơ thể nàng đã cảm thấy không đúng, vừa nhìn trán nàng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, liền tỉnh ngộ chính mình lại làm ra một việc cực kỳ tàn ác, chính là hắn không ngờ đến nữ nhân phong tình vạn chủng như Độc Thấm Tâm, cư nhiên vẫn còn là xử nữ.

Độc Thấm Tâm gât gao nắm lấy cánh tay hắn, suy nghĩ hơi hỗn loạn, thấy đau đớn khó

nhìn nhưng lại luyến tiếc đẩy ra, dục cự còn nghênh vừa muốn vừa không, thân thể trong nháy mắt bị lấp đầy, hỏa nhiệt theo từng nhịp luật động mà không ngừng tăng cao, thân thể tựa hồ dần dần đã trở nên khó nhìn, phát ra tín hiệu muốn được thỏa mãn...

Nhiễm Nhưộng Hà cúi người hôn lên những giọt lệ ở bên khóe mắt nàng, mặc dù nàng yên lặng không nói, nhưng biết rõ nàng giờ phút này phải chịu có bao nhiêu đau đớn, thật cẩn thận hôn lên môi của nàng, mà nàng nhu thuận đáp lại, hấn lại dùng một loại trấn an không tiếng động khiến nàng giảm bớt cảm giác khẩn trương... Nàng hơi nhắm mắt lại, tựa hồ an tâm khoe môi giương lên một chút cười cười.

Qua hồi lâu...

... Độc Thảm Tâm dần dần thích ứng động tác của hấn, cũng dần theo một tia khoái cảm ý loạn tình mê, lại tựa hồ kéo về một ít lý trí, nhưng lý trí này chỉ giới hạn khiến nàng ăn ý phối hợp hơn mà thôi, mà Nhiễm Nhưộng Hà luật động càng lúc càng nhanh khiến nàng cơ hồ muốn ngất, nháy mắt, đều đưa nhau đạt tới cao trào...

Nhiễm Nhưộng Hà thở hổn hển gục xuống nghỉ ngơi một lát, khi mở mắt nhìn về phía nàng, Độc Thảm Tâm cư nhiên đã mỏi mệt không chịu nổi mà rơi vào giấc ngủ. Nhiễm Nhưộng Hà dương môi cười kéo chăn qua người nàng, đợi ngày mai khi Độc Thảm Tâm thanh tỉnh tránh không được cảm thấy kích động, hấn sâu mi khẽ kiềm ngăn lại tưởng tượng của chính mình, một tay ôm nàng kéo vào trong lòng, khẽ hôn lên trán nàng...

Ngủ ngon, tiểu Thảm Tâm.

Chương 52 : Hoa ngôn xảo ngữ cũng thiệt tình ?

Nhiễm Nhượng Hà trong lúc mơ màng tỉnh lại cảm thấy một chất lỏng có mùi lạ chảy dọc xuống yết hầu, hần vốn định mở mắt ra, nhưng đầu óc càng có vẻ hỗn độn, nháy mắt đã mất đi ý thức. ... Không biết qua bao lâu, một trận nước lạnh đổ úp lên, hần tức khắc ở trong nhà giam hôn ám thanh tĩnh, ngón tay theo bản năng giật giật, dây xích sắt cũng theo đó mà rầm rầm rung động...

Nhiễm Nhượng Hà quơ quơ quay đầu xung quanh, dần dần nhìn thấy rõ ràng... thấy Độc Thâm Tâm thần sắc giận dữ, quần áo hắc sắc ngồi ở đằng trước bàn thẩm vấn, thậm chí mâu trung còn thoáng hiện một tia căm giận không giết liền không thể thông khoái. “...” Nhiễm Nhượng Hà giật giật cổ tay bị xiềng xích, không khỏi hơi hơi thở dài, hần cũng đã tưởng tượng qua Độc Thâm Tâm sau khi tỉnh lại sẽ thành cái dạng gì, nhưng lại không ngờ sẽ thẹn quá thành giận. Hần không chút để ý lắc lắc cổ, “Tiểu Thâm Tâm...”

“Câm mồm!” Độc Thâm Tâm thấy hần mặt không đổi sắc, giống như bị châm ngòi nổ, nàng đoạt lấy roi da trong tay thị vệ hung hăng quất lên ngực Nhiễm Nhượng Hà... Nhiễm Nhượng Hà ăn đau thét lớn một tiếng, chỉ thấy tươi máu đỏ thẫm từ trên ngực tí tách rơi xuống đất, hần khóc không ra nước mắt nhắm lại mi, “Thôi thôi, chỉ cần người có thể nguôi giận tùy tiện đánh đi...”

Độc Thâm Tâm đem roi da gắt gao nắm ở trong tay, nhiều chuyện đả kích như vậy, tựa hồ làm nàng không thể bình tĩnh đối mặt, nàng đầu ngón tay tức giận đến run nhè nhẹ... Không muốn nhớ lại một màn kia, nhưng hình ảnh hai người xích lửa ôm nhau lại sâu sắc khắc ghi ở trong đầu, trí nhớ khiến người ta xấu hổ kia không thiếu một phân, một đêm sầu triền miên, nàng dù không phải là mong muốn cũng đã trở thành nữ nhân của Nhiễm Nhượng Hà.

Độc Thâm Tâm hai mắt rung rung, một đạo lại một đạo vết roi sắc bén quất ở trên thân hình Nhiễm Nhượng Hà (*ăn cho đã giờ phải trả “tiền” a*), nàng xác định bản thân mình hận nam nhân trước mắt... Nhiễm Nhượng Hà đã hoàn toàn phá hủy kế hoạch của nàng, hần làm nàng hư thân chỉ là âm mưa! Muốn khiến nàng không thể dây dưa Tĩnh Huyền Phong được nữa? Nhiễm Nhượng Hà chịu đựng đau đớn đánh úp lại vẫn không lên tiếng, nếu da thịt chịu một ít đau khổ có thể làm nàng trong lòng thư sướng chút cũng tốt...

Mới đầu hần đã xem nhẹ, Độc Thâm Tâm cũng không phải là nữ nhân bình thường, mà là nữ vương Đông Thâm Quốc, hần ngôn ngữ quá mức ngả ngớn đã nhiều lần chọc giận nàng, giờ phút này dù có giải thích thế nào, Độc Thâm Tâm đều sẽ cho rằng mình là đang giúp Tĩnh Huyền Phong.

Độc Thăm Tâm giơ roi lên lại dùng hết sức quật xuống, nàng ném roi da dính máu loang lổ qua một bên, mâu trung lệ quang trong suốt, “Người đã quên là ai đem tứ quốc trở thành phụ quốc (*thuộc địa*) rồi sao? ! Tĩnh Huyền Phong đến tột cùng cho người món lợi gì? ...”

Nhiễm Nhượng Hà thấy nàng đã dừng tay, chằm chằm hồi sức vô lực nói, ” chuyện tôi hôm qua, cùng Tĩnh Huyền Phong không quan hệ “

” Nhiễm Nhượng Hà ngươi! ——” Độc Thăm Tâm tiến lên từng bước, đột nhiên giơ tay lên cho hấn một bạt tai, Nhiễm Nhượng Hà thấy thế, lưu loát nắm lấy dây xích, nhún người nhảy lên tránh đi, Độc Thăm Tâm thấy vậy, không khỏi lửa giận tận trời ngẩng đầu lên... Nhiễm Nhượng Hà như khi ôm lấy cột nhà, bất đắc dĩ nói, “Nam nhân sao có thể bị tát? Người nếu tức giận liền tiếp tục động roi ” (*pó tay, thà chịu đau chứ ko chịu nhục ak? Hâm*)

Độc Thăm Tâm cắn môi dưới càng căm tức hơn, Nhiễm Nhượng Hà rõ ràng là xem thường nữ nhân, nàng liền ra lệnh nói, “Bắt hấn xuống dưới! Hôm nay để Thái Dương vương biết một chút lợi hại của nữ nhân!” Hai ba gã thị vệ tức khắc tiến lên kéo cổ chân Nhiễm Nhượng Hà xuống, nhưng Nhiễm Nhượng Hà thân hình linh hoạt, trực tiếp vừa người nằm hấn lên phía trên cột nhà, giờ phút này nếu không phải bị thiết liên trời buộc, hấn tựa hồ đã nhảy ra khỏi nhà tù đào tẩu đi rồi, thị vệ biết được thân phận của hấn, nên cũng không dám dùng giáo mác loạn chọc lên, chính là không nghĩ tới hấn đã thương tích đầy người, lại như trước một bộ dáng sinh long hoạt hổ.

Nhiễm Nhượng Hà hướng Độc Thăm Tâm đang trong cơn giận dữ nhợt nhạt cười, lại ra vẻ lễ phép giải thích nói, “Cũng không phải là bản vương không tôn trọng nữ vương bệ hạ, chỉ là bản vương muốn người trong lòng nhất định phải xác lập uy tín “

“Uy tín? ! ... Nhiễm Nhượng Hà ngươi rất không coi ai ra gì ! Ta đều không phải là thần dân Bắc Duyên quốc mà là nữ vương Đông Thăm Quốc, ngươi dựa vào cái gì mà...”

Độc Thăm Tâm thấy có ngoại nhân ở đây, tức khắc im tiếng, Nhiễm Nhượng Hà thấy thế đáy mắt mỉm cười, không biết sống chết vạch trần đáp án, “Lời ấy sai rồi nha, bản vương tối hôm qua hảo ngôn khuyên bảo, mọi cách ngăn cản, nhưng nữ vương bệ hạ không chịu buông tha ta, còn hứa hẹn sẽ đối ta phụ trách đâu, ai, nữ vương bệ hạ lật lọng cũng liền thôi, cứ nhiên còn đối Bản Vương động hình...”

Độc Thăm Tâm giật mình, biết vậy nên hai má nóng lên, nàng cố gắng nhớ lại đối thoại tối hôm qua... Nếu không phải Nhiễm Nhượng Hà ở trong rượu hạ mê dược cũng sẽ không đem chính mình rơi vào tình thế này, càng nghĩ càng hỏa đại, nàng giận không thể át hừ một tiếng, rút thiết kiếm bên hông thị vệ ra, tức khắc mệnh lệnh bọn thị vệ rời đi, rồi mới chuyển ghế dựa đặt ở bên dưới Nhiễm Nhượng Hà...

Nhiệm Nhượng Hà thấy Độc Thâm Tâm đang ở bên dưới loay hoay, hấn mâu trung cả kinh, vô liêm sỉ nói, “Chắc chắc, đứng ở chỗ cao quả nhiên phong cảnh hảo... Hảo rõ ràng nha...”

Độc Thâm Tâm không rõ cho nên ngẩng đầu, theo hấn ánh mắt nhìn nhìn... Hấn cư nhiên đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng, Độc Thâm Tâm vội ném kiếm qua một bên lấy hai tay che cổ áo, “Người thật hạ lưu! Là nam nhân đừng dẫu đầu lộ đuôi, người mau lặn xuống cho bổn vương!”

Nhiệm Nhượng Hà nói gì nghe vậy nhảy xuống đất, chỉ thấy Độc Thâm Tâm một tay che ở cổ áo một tay đã hướng đến má của hấn định tát, Nhiệm Nhượng Hà dễ dàng bắt lấy cổ tay nàng kéo về phía mình, Độc Thâm Tâm tức khắc mất trọng tâm ngã vào trong lòng hấn——“Buông, người này đồ vô sỉ!” Độc Thâm Tâm suy nghĩ hỗn loạn, sớm đã không còn bộ dáng đoan trang nhàn tĩnh mà một nữ vương nên có, nàng lại duỗi tay ra loạn đánh ở ngực Nhiệm Nhượng Hà, mỗi một lần đều là đánh lên vết thương loang lỗ máu...

Nhiệm Nhượng Hà đau nheo lại mắt, tùy ý nàng phát tiết lửa giận, trịnh trọng xin lỗi, “Thực xin lỗi...” Lời này vừa nói ra, Độc Thâm Tâm bất tri bất giác nước mắt rơi như mưa, nàng xui lơ ngơ trên đất, “Một câu thực xin lỗi liền có thể lấy lại sự trong sạch của ta sao? Nam nhân, chính là ích kỷ như vậy...”

Nhiệm Nhượng Hà ngồi xổm xuống, thật cẩn thận đem nàng ôm vào trong ngực, “Nam nhân vốn đã ích kỷ, thậm chí đem người hoặc vật mình thích chiếm làm của riêng” Độc Thâm Tâm không muốn ở trước mặt hấn bày ra bộ dáng yếu đuối, nhất thời giãy dụa vài cái thoát khỏi ôm ấp của hấn, nàng lau đi nước mắt lui từng bước ra phía sau, không thể làm cho chính mình thoát nhìn bất lực đáng thương như vậy, tuyệt đối không thể.

Nhiệm Nhượng Hà đứng dậy một cái lại bỗng nhiên đau đớn ngã xuống, chỉ thấy một ngụm máu tươi tràn ra khỏi yết hầu, hấn chậm chậm hít một hơi, không đứng đắn trên chốc nói, “Người nhìn như nhu nhược kiều mỹ, xuống tay cũng thật ngoan độc, a...”

Độc Thâm Tâm thờ ơ lạnh nhạt chăm chú nhìn thật lâu, thấy Nhiệm Nhượng Hà trước người đã nôn ra một bãi máu tươi, nàng lạnh lùng quay đầu qua một bên, “Gieo gió gặt bão, bổn vương nể tình bằng hữu trước đây không lấy mạng của ngươi, thỉnh Nhiệm quốc vương lập tức rời khỏi Đông Thâm Quốc, việc tối hôm qua cứ coi như chưa từng phát sinh quá.”

Nhiệm Nhượng Hà không cho là đúng ngồi dậy, hướng Độc Thâm Tâm vẫy tay xin giúp đỡ, “Nữ vương bệ hạ thật sự là khoan hồng độ lượng nha, vậy là tốt rồi nhân tiện, kéo bổn vương đứng lên đi?” Độc Thâm Tâm vừa muốn mở miệng lệnh thị vệ tiến vào, Nhiệm Nhượng Hà lại nói khiêu khích, “Nếu nữ vương bệ hạ không muốn hạ mình nâng, kia liền trách không được bổn vương ở Đông Thâm Quốc tùy ý truyền bá lời đồn đãi chuyện nhảm...”

“Ti bí!” Độc Thâm Tâm nổi giận đùng đùng tiêu sái tiến lên, cầm lấy cánh tay hắn kéo lên, nhưng Nhiễm Nhượng Hà thân hình cao tráng, nàng dùng hết toàn lực hắn lại vẫn như trước bất động... Nhiễm Nhượng Hà tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chú nàng, thấy nàng cố hết sức cái trán đã đỏ chút mồ hôi, không khỏi một tay kéo nàng vào trong lòng, Độc Thâm Tâm kinh hãi kêu một tiếng đã ngã ngối ở trên đùi hắn, máu tươi lây dính ở trên vạt áo, nháy mắt đã ướt đầm một mảng, nàng không tự chủ được sờ sờ lên miệng vết thương, giờ phút này mới phát hiện chính mình trong lúc xúc động đã khiến quốc vương Bắc Duyên quốc bị thương quá nặng...

Nhiễm Nhượng Hà có một đôi mắt tinh tế nhìn rõ suy nghĩ trong mắt người khác, hắn không để mất thời cơ liền trợn trắng mắt té ngã trên đất, nhưng tay vẫn còn ôm chặt lưng Độc Thâm Tâm, Độc Thâm Tâm còn chưa kịp phản ứng đã nằm ở trên ngực hắn, nàng thấy Nhiễm Nhượng Hà hai tròng mắt nhắm chặt, không cần nghĩ ngợi lắc lắc bả vai hắn kêu gọi, ” Nhiễm Nhượng Hà, Nhiễm Nhượng Hà...”

Độc Thâm Tâm lay hồi lâu không thấy Nhiễm Nhượng Hà tỉnh, cẩn thận tới gần hai má hắn nhìn lại... Nhiễm Nhượng Hà khòe miệng nhếch lên, tính đúng thời cơ ôm mặt nàng dán lên môi mình, Độc Thâm Tâm giật mình lại trúng kế, liền ra sức giãy dụa, nhưng nàng làm sao bì được với khí lực nam nhân, lưỡi Nhiễm Nhượng Hà, thành thạo ở trong miệng nàng thăm dò, một mùi thơm ngát làm hắn lâm vào phần chân, Độc Thâm Tâm hai tay để ở đầu vai hắn, nhưng quá mức chặt chẽ thiếp hợp làm nàng đánh không ra lực...

Trong lòng nàng rõ ràng một sự kiện, cho dù so hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không cách nào xuống tay tự giết Nhiễm Nhượng Hà được, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn đã là người nam nhân đầu tiên của nàng. Nhiễm Nhượng Hà đã cảm thấy nàng đang thất thần dần dần thuận theo, hắn không tha buông nàng ra, “Theo ta về Bắc Duyên Quốc đi...”

Độc Thâm Tâm mâu trung xẹt qua một tia do dự, nàng mâu thuẫn suy tư, như trước lạnh lùng nói, “Không cần thương hại ta, mục đích của ngươi đã đạt được, mà ta cũng sẽ không tiếp tục muốn Tĩnh Huyền Phong làm quốc vương nữa, chúc mừng ngươi Nhiễm Nhượng Hà...”

Nhiễm Nhượng Hà không hờn giận nhú mi, thẳng thắn nói, “Ta chính là thích ngươi, không liên qua tới hắn hay người nào khác” Độc Thâm Tâm trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, “Ngươi muốn dùng thích để che dấu tội sao? Nếu ta nhớ không lầm, chỉ cần là nữ nhân có vài phần tư sắc, Nhiễm quốc vương đều thích “

Nhiễm Nhượng Hà phong lưu thành tánh tự biết hết đường chối cãi, hắn bình tĩnh một lát...”Ta đối với ngươi không chỉ là thích, từ khi còn là tiểu hài tử đã thích ngươi, lý giải như vậy có được không?”

Độc Thâm Tâm cái hiệu cái không cúi đầu... Nhớ lại, bọn họ mặc dù gặp mặt chỉ có vài

lần, nhưng mỗi khi gặp nhau đều bị Nhiễm Nhượng Hà ở trong lời nói khinh bạc một phen, nàng đối hấn cũng không ấn tượng tốt, mà Nhiễm Nhượng Hà bằng vào vẻ bề ngoài tuấn lãng quả thật giành được không ít tâm của nữ nhân, nhưng nàng vẫn không quen nhìn hấn tự tung tự tác, cho rằng loại này lời ngon tiếng ngọt ở trên miệng nam nhân rất không đáng tin.

Nàng một phen đẩy ra hấn, rồi đứng dậy quay lưng lại, “Chúng ta mặc dù có quan hệ xác thịt, nhưng không có nghĩa là phải dây dưa không rõ, ta sẽ không tin tưởng lời nói dối của ngươi, đừng uống phí khí lực ” Nhiễm Nhượng Hà da mặt dày đứng dậy tựa lên lưng nàng, khẩn cầu nói, “Ta đem nữ nhân trong cung đều đổi thành nam nhân?”

Độc Thấm Tâm hừ nhẹ một tiếng tiến về phía trước từng bước, Nhiễm Nhượng Hà lại vẫn theo sát phía sau, “Ta thừa nhận chính mình phong lưu nhưng tuyệt không hạ lưu, đến nay chưa lập hoàng hậu ngươi cũng biết nguyên nhân?” Độc Thấm Tâm che lỗ tai tiếp tục bước đi, Nhiễm Nhượng Hà đơn giản chuyển tới trước người nàng, “Bởi vì chưa có nữ nhân nào xứng ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, trừ phi là ngươi” Độc Thấm Tâm định xoay người, lại bị Nhiễm Nhượng Hà giữ chặt cổ tay, “Mới đầu ta cũng nghĩ đến chính mình là tham lam mỹ mạo của ngươi, nhưng thực ra đều không phải là như thế, ta đã bất tri bất giác đem ngươi đặt ở trong đầu mười mấy năm, chờ đợi ngươi trưởng thành là chuyện dễ dàng sao?”

Độc Thấm Tâm khinh thường hừ nhẹ, “Nói nghe thật hay, nhưng ngươi này mười mấy năm qua cũng không nhàn rồi đi?”

“...” Nhiễm Nhượng Hà thông thả nháy mắt mấy cái, “Nam nhân luôn cần a, cũng không có nghĩa là đa tình “

Độc Thấm Tâm chỉ cảm thấy hấn đang nói sáo, có lẽ lí do thoái thác này đã dùng qua không dưới một trăm lần, nghĩ vậy, nàng cao ngạo ngẩng đầu lên, “Ngươi nếu dám từ chỗ cao nhất trong hoàng cung nhảy xuống, ta liền tin tưởng ngươi nói đều là sự thật”

“...” Nhiễm Nhượng Hà nhanh chóng ở trong đầu bày ra bản đồ địa hình hoàng cung... Kiên quyết khẳng định, “Chuyện này có đáng gì? Ngươi nói thế nào ta liền làm theo thế ấy”

Lời này không khỏi làm Độc Thấm Tâm ngẩn ra, lại nhắc nhở nói, “Ta không nói giỡn”

“Ừ, ta cũng vậy” Nhiễm Nhượng Hà tới gần từng bước ôm eo nàng, ra vẻ tiếc hận trịnh trọng nói, “Nếu ta bất hạnh bỏ mình, ngươi cũng phải thành thân với tro cốt của ta”

“...” Độc Thấm Tâm mâu trung xẹt qua một tia chán chờ, tức khắc đẩy hấn ra, khi trong lòng còn đang suy nghĩ đối sách, ngoài cửa thị vệ đột nhiên cấp tốc báo lại, nghe nói một vị nữ nhân tự xưng là Trần Nam Vương phi đang đứng ở cửa hoàng cung chờ. Không chờ Độc Thấm Tâm mở miệng, Nhiễm Nhượng Hà trong lòng cả kinh, xác nhận nói, “Trần nam Vương phi đến đây? Có phải là một vị mạnh nữ?”

Độc Thấm Tâm sừng sốt, vội vàng nhìn về phía thị vệ, thị vệ lập tức báo cáo chi tiết, “Nàng này đầu đội nón tre không thấy rõ dung mạo, nhưng xiêm y mộc mạc, vải dệt thô ráp, tựa hồ không giống “

Nhiễm Nhượng ngôi Nhiễm Nhượng Hà có chút suy tư không nói, mà Độc Thấm Tâm yên lặng xem xét, thật lâu nhìn chăm chú vẻ mặt Nhiễm Nhượng Hà, tựa hồ không thể tin được Trần Nam Vương phi là người mù, bất quá, nàng quả thật cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân có thể làm Trần Nam vương dù chết cũng không màng.

“Thỉnh nàng tiên cung” Độc Thấm Tâm vừa hạ lệnh vừa đi ra khỏi nhà giam, Nhiễm Nhượng Hà theo sát phía sau, nhưng cánh cửa lại vô tình đóng cửa ở trước người hắn, hắn không rõ cho nên nhìn nhìn Độc Thấm Tâm... Nhưng nàng lại không thèm để ý tới, dặn dò thị vệ cần phải trông coi nghiêm ngặt, còn ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng cười, “Đội bốn vương nghĩ ra muốn người làm gì xong rồi sẽ thả người đi ra ngoài “

“...” Nhiễm Nhượng Hà giơ cổ tay vẫn còn thiết liên lên, “Bảo bối, này trước cởi bỏ cái này có được không? ... Ta cũng không muốn để Trần Nam Vương phi chế giễu ” Độc Thấm Tâm cho hắn một cái ánh mắt cự tuyệt, “Như thế nào chứng minh nàng là hàng thật giá thật Trần Nam Vương phi?”

Nhiễm Nhượng Hà tựa hồ từ trong mắt nàng nhìn ra được một tia trả thù, hắn không khỏi thử nói, “Người có phải muốn lợi dụng Trần Nam Vương phi bức Trần Nam vương đi vào khuôn khổ?” Độc Thấm Tâm không thèm phủ nhận nhợt nhạt cười, “Nàng là chính mình đưa lên cửa, không phải sao?” nói xong, nàng thản nhiên bỏ đi...

Phía sau truyền đến tiếng hò hét ngăn cản của Nhiễm Nhượng Hà, “Nàng chính là tiểu nữ nhân không biết gì, cần nhắc rồi hãy đi tiểu Thấm Tâm “

Độc Thấm Tâm cước bộ dừng lại một chút, nghi ngờ nhíu mày hỏi, “Người sao lại cản ta, hay là nàng làm người động tâm ?”

Nhiễm Nhượng Hà ló đầu qua cửa nhà giam, tựa hồ ở trước mặt mọi người tuyên ngôn, “Chỉ có người Độc Thấm Tâm, mới có thể làm cho ta động tâm ” Độc Thấm Tâm căn bản không ngờ đến chính mình không tự chủ được mím môi cười yếu ớt, bất quá, miệng nàng lại nhanh chóng cứng đờ, xấu hổ bước nhanh rời đi, này nam nhân hoa ngôn xảo ngữ, thật sự là đáng giận.

Chương 53 : Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân

Cổ Tiểu Tiêu ở giữa hai hàng thị vệ nghiêm mật đi vào hoàng cung, mà Đại Ngưu, Tiểu Ngưu do thân phận thấp kém chỉ có thể ở ngoài cung chờ, nàng giờ phút này nóng lòng muốn nhìn thấy Tĩnh Huyền Phong, nhưng thị vệ Đông Thâm Quốc miệng giống như bị dán giấy niêm phong, hỏi cái gì cũng lắc đầu không biết.

Độc Thâm Tâm sau khi tắm rửa thay quần áo tũm một phen, mới dẫn dò thị vệ luôn luôn phải chú ý hành động của Tĩnh Huyền Phong, quyết không được để cho hắn biết Trấn Nam Vương phi đang ở bên trong vương cung Đông Thâm Quốc.

Cổ Tiểu Tiêu theo thị vệ đi vào một gian phòng trống trải, nàng nghe thấy một tiếng đóng cửa rầm mạnh từ phía sau truyền đến, tựa hồ có dấu hiệu đáng ngờ, nàng lắng tai nghe ngóng, vươn hai tay sờ soạng mò mẫm, “Xin hỏi có ai không?”

Độc Thâm Tâm ngồi ở xa xa nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng, không khỏi cao thấp đánh giá nữ tử trước mặt, mà nữ nhân nhìn nữ nhân ánh mắt luôn phá lệ soi mói... Hai mắt mù quả thật không giả, tướng mạo cũng được cho là thanh tú, dáng người kiều nhỏ màu da trắng nõn, trừ những điểm đó ra, tuyệt không có khí chất cao quý mà một vị Vương phi nên có, nàng quả thật lại càng không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Nàng khinh thường lên tiếng, “Không biết Trấn Nam Vương phi một mình đi đến Đông Thâm Quốc là có việc gì phải làm sao?”

Cổ Tiểu Tiêu đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện nên giật mình hoảng sợ, nàng cố lấy lại bình tĩnh, quay về phía thanh âm phát ra, gật đầu thăm hỏi, “Ngài hảo, ta nên xưng hô với ngài như thế nào?”

Độc Thâm Tâm nguyên bản vốn đang bất mãn với Tĩnh Huyền Phong, nàng mở miệng làm khó dễ nói, “Ta là nữ vương Đông Thâm Quốc, thỉnh Trấn Nam Vương phi ở ghế trên”

Cổ Tiểu Tiêu vừa nghe lời này liền thấy vui vẻ, người nàng cần tìm chính là Độc Thâm Tâm, mà nàng mù bệp (*có người ý kiến từ bệp nhưng nguyên gốc nó thế, đừng trách ta*) đương nhiên không thể tìm thấy “Ghế trên” ở đâu, chỉ tiến lên từng bước, “Ta không phiền lụy, liền đứng nói đi, ta là đến tìm Tĩnh Huyền Phong, hắn có khỏe không?”

Độc Thâm Tâm nhẹ giọng hừ một cái, không thèm trả lời câu hỏi của nàng nói, “Nga? ... Thứ ta mạo muội, người một thân trang phục nô bộc, bốn vương nên như thế nào tin tưởng

người là Trấn Nam Vương phi đây?”

Cổ Tiểu Tiêu theo bản năng kéo kéo góc áo, nàng quả thật không có cách nào chứng minh thân phận chính mình, bất quá, Độc Thâm Tâm trong giọng nói đã để lộ ra một tia khinh thị, nàng nhất thời cứng đờ, nghiêm túc nói, “Tĩnh Huyền Phong có thể chứng minh, Nhiệm Nhượng Hà cũng có thể, bọn họ không phải đang ở Đông Thâm Quốc sao?”

Độc Thâm Tâm nghe nàng mỗi một câu đều là hô thẳng tính danh Tĩnh Huyền Phong, đại khái cũng xác định thân phận của nàng là thực, nhưng nàng quả thật khó có thể chấp nhận việc này, Trấn Nam Vương phi không những là một vị mệnh nữ, mà còn là nữ tử không biết phép tắc, này há có thể làm Trấn Nam Vương thần hôn diên đảo?

Độc Thâm Tâm ngạo mạn tiêu sái đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiêu, “Không có bằng chứng bốn vương nhất định sẽ không tùy tiện làm việc, không bằng người trước tiên nghĩ biện pháp chứng minh thân phận chính mình, rồi hãy nói với bốn vương” hướng cửa đi đến ——

“Đợi chút!” Cổ Tiểu Tiêu xoay người, không thể nhìn được nữa nói, “Người đối với Tĩnh Huyền Phong, cũng chính là phu quân của ta làm chuyện gì! Chúng ta trong lòng đều hiểu rõ, mà ta đối với người cũng đã rất khách khí, người đừng quá phận được không?”

Độc Thâm Tâm ngẩng chân cười lạnh, “Nếu Trấn Nam Vương phi biết được Trấn Nam Vương đều không phải là đến Đông Thâm Quốc làm khách, cần gì phải thừa lời chất vấn bốn vương? Nói ra có điểm bất kính, nhưng ở trong mắt bốn vương... Người bất quá chỉ là một mệnh nữ tướng mạo thường thường”

Cổ Tiểu Tiêu sớm đoán được người này khó đối phó, nàng cũng thừa nhận mình không phải là người rộng lượng, mà một nữ nhân phá hư có ý đồ làm hại Tĩnh Huyền Phong, nàng càng không phải lấy lễ đối đãi... Cổ Tiểu Tiêu hai tay nắm lại sau lưng, không chút nào yếu thế hỏi ngược lại:

“Ta là người mù không sai, nhưng này cùng việc ta có phải là Trấn Nam Vương phi hay không có quan hệ gì sao? Năng lực lý giải của người có vấn đề hay là do nông cạn chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong? Người chỉ cần nói cho ta biết Tĩnh Huyền Phong còn sống hay chết là được rồi, chuyện khác ta căn bản không quan tâm”

Độc Thâm Tâm không giận ngược lại còn cười, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy được chút tư thế cao ngạo thuộc loại Vương phi, kỳ thật Trấn Nam Vương phi đã đến đây với mình mà nói lợi nhiều hơn hại, ít nhất nếu Trấn Nam Vương xuất binh tấn công Đông Thâm Quốc thật, trong tay còn nắm một quân cờ.

“Nơi này là lãnh thổ Đông Thâm Quốc, Trấn Nam Vương phi hẳn là đã quên người đang ở nơi nào?”

“Đương nhiên biết, còn biết Đông Thẩm Quốc là phụ quốc của nước ta, tên gọi tắt là thuộc địa đi” Cổ Tiểu Tiểu lạnh lẽo ngẩng đầu xem thường, “Nữ vương Độc Thẩm Tâm, nếu nói về địa vị của bản phi, kỳ thật còn ở phía trên ngươi, bản phi nếu dám đến sẽ không sợ ngươi làm khó dễ, không bằng tâm bình khí hòa bàn chuyện điều kiện, ta một chút cũng không muốn cãi nhau với ngươi, nữ nhân cần gì phải làm khó nữ nhân đâu?”

Độc Thẩm Tâm từ khi kế vị đã không còn có thể coi mình chỉ là nữ nhân thông thường, cần nam nhân che chở, mà tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình, “Ta thân là vua của một nước phải lo lắng mọi mặt, mà Trần Nam Vương là kinh địch nguy hiểm nhất của Đông Thẩm Quốc ta”

Cổ Tiểu Tiểu vội ho một tiếng trái lương tâm nói, “Như vậy đi, Vương gia không phải loại người bắt nạt kẻ yếu, hẳn đối nữ nhân càng thêm tôn trọng, nhưng tình tình có chút tự cao tự đại, nếu thực sự có chỗ nào mạo phạm nữ vương ta thay hẳn xin lỗi “

Độc Thẩm Tâm thấy Cổ Tiểu Tiểu đột ngột chuyển thái độ có chút không thích ứng, nàng trầm trầm khí, thản nhiên nói, “Trần Nam Vương hết thấy đều mạnh khỏe “

Cổ Tiểu Tiểu an tâm thuận thuận khí, “Chỉ cần hẳn không có việc gì là tốt rồi, ta đây sẽ không quấy rầy nữa” nàng tự biết nơi đây không nên ở lâu, vạn nhất thành con tin lại cấp Tỉnh Huyền Phong thêm phiền toái.

Độc Thẩm Tâm chậm rãi cười, “Nếu đến đây liền chờ Trần Nam Vương cùng về Vân thành đi “

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, “Hắn giờ ở đâu?”

“Bốn vương nào dám không chế hành động của Trần Nam Vương a? Tự nhiên là ra cung giải sầu đi “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này tức giận đến nghiến răng, thật là Hoàng Thượng không vội thái giám đã lo a, nàng gấp đến độ trong lòng như có lửa đốt, nhưng cái tên cầm thú không bằng kia lại còn thông thả nhàn nhã thoải mái du ngoạn chung quanh?

“Như vậy nha... Ta đây sẽ không chờ hẳn, ta vốn chỉ là trộm chạy đến, hơn nữa hai gã tùy tùng của ta còn đang ở ngoài cung chờ” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời lỗ miệng nói thật, nàng vội hít một ngụm khí lạnh hi hi ha ha gượng gạo nói, “Ai nha, nghe nói tầm cung của nữ vương bệ hạ vô ý cháy, thời tiết khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy”

Nhắc tới việc này làm Độc Thẩm Tâm càng cảm thấy khó chịu, nàng áp chế lửa giận trong lòng xuống nói, “Bốn vương không có khả năng dễ dàng thả Trần Nam Vương phi đi, nhưng

cũng sẽ không làm khó dễ người, ở lại vài ngày là được rồi” nói xong, nàng vỗ hai tay một cái, liền thấy bốn gã thị vệ từ ngoài cửa đi vào, “Hộ tống Trần Nam Vương phi đến Tây điện, khoản đãi không thể chậm trễ “

“...” Cô Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau lách cách, nhất thời vẻ mặt hắc tuyến, xem ra nàng thật sự là khó lòng thoát khỏi việc tự chui vào miệng hổ rồi.

Cô Tiểu Tiểu vì muốn tạo quan hệ tốt đưa cho thị vệ một thỏi bạc nhằm “Mua địa hình”, thị vệ thu bạc rất thống khoái, nhưng thật ra, trả lời đều không hề liên quan tới vấn đề đau khổ kia, tỷ như vương cung Đông Thẩm Quốc chia làm hai điện Đông, Tây; Tây cung kỳ thật chính là hậu cung bên trong Hoàng Thành, nhưng trong hậu cung này chỉ chứa nam nhân, bất quá Độc Thẩm Tâm năm nay đã hai mươi hai tuổi lại tựa hồ không quan tâm tới vấn đề này, trong Tây điện to như vậy cũng không có mấy người.

Nàng ôm hộp châm cứu tiến vào trong một gian phòng, mỗi bước như đi trên băng mỏng, nhưng nàng có thể cảm thấy bày bố trong cung điện Đông Thẩm Quốc cùng người Hán là bất đồng, dưới chân là sàn gỗ, một mùi thơm ngát thuộc vị cây cỏ nguyên thủy rừng rậm thoảng thoảng ở bên mũi, nàng thật vất vả mò mẫm đến bên giường, mệt mỏi ngã lên đó... Nàng bất chợt nhớ lại Độc Thẩm Tâm không hề nhắc đến Nhiễm Nhưộng Hà, hẳn thật đúng là phế vật a, chẳng những không giúp được việc, liền ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy, tám phần là đã sớm chạy về Bắc Duyên Quốc rượu ngon thịt say đi.

... Cô Tiểu Tiểu lại bỗng nhiên ngồi dậy, ngồi chờ chết khẳng định cũng không ổn! Như thế nào mới có thể biết Tĩnh Huyền Phong đi đâu đây? ... Bọn họ lúc trước cũng không nghĩ ra làm ám hiệu gì đó, Đại Ngưu, Tiểu Ngưu cũng không ở bên người, nàng giờ phút này duy nhất có thể làm chính là nghĩ biện pháp mua chuộc thị vệ đi tìm Tĩnh Huyền Phong.

Nàng sàu mi khổ kiểm thở dài... vừa nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng hót của chim chóc, nàng theo hướng thanh âm đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy nhưng lại phát hiện cửa sổ không khóa, Cô Tiểu Tiểu sung sướng mừng thầm... Trong đầu đã bắt đầu hình thành một loạt kế hoạch chạy trốn...

Một giọng nam mạnh mẽ nhưng lại vô tình đánh gãy ý nghĩ của nàng, sau đó liền tức khắc đem cửa sổ đóng lại, “Trần Nam Vương phi tận lực đừng mở cửa sổ, ở bên dưới đều nuôi dưỡng xà”

“...” Cô Tiểu Tiểu hít vào một ngụm khí lạnh, trách không được không khóa cửa sổ, cho dù có đi xuống được cũng sẽ trở thành thành đồ ăn vật uy tiểu xà, nàng lòng còn sợ hãi xoay người, “Có thể giúp ta tìm một cái nha hoàn không? Ta thật sự là hoạt động không tiện...”

“Tiểu nhân là nha hoàn hầu hạ Vương phi ” nam tử tất cung tất kính đáp lại, “Vương phi có gì phân phó sao?”

“...” Cô Tiểu Tiểu càng cảm xấu hổ, “Kia, nếu ta muốn tắm rửa...”

“Thì tiểu nhân sẽ vì ngài cởi áo, ở sát bên người “

Cô Tiểu Tiểu xấu hổ lui hai bước về phía sau, “Không có nha hoàn sao? ... Ta là nói nữ nhân!”

Hắn chậm rãi mở miệng, “Đông Thẩm Quốc là quốc gia nữ tôn, nam nhân hầu nữ chủ, Vương phi đừng khắt trương, cứ coi tiểu nhân như nữ tử sai sử liền được”

Thèm vào! Này lưu manh đùa giỡn còn rất quang minh chính đại. *(tiểu tử lại đây đùa giỡn với thiếu gia ta cũng đc =))~)*

Cô Tiểu Tiểu phát hiện hắn đang lại gần mình, hai tay liền ôm thân “Không một tí tro bụi” không cần tẩy, lại mượn cơ hội dò hỏi, “Nói như thế, Trần Nam Vương là chịu không nổi Đông Thẩm Quốc kỳ thị nam nhân nên mới căm giận rời đi?”

“Cũng không phải, Trần Nam Vương địa vị tôn quý, nô bộc bình thường há có thể đắc tội? Càng không thể can thiệp vào tự do đi lại của Trần Nam Vương” tên nô tài trả lời thật sự khéo đưa đẩy, hắn nhẹ giọng cười, “Ở trong lòng Caramen *(ôi mẹ ơi)*, thân phận của Trần Nam Vương phi còn hơn cả Trần Nam Vương, ngài ở Đông Thẩm Quốc làm khách mấy ngày này, liền để Caramen hầu hạ đi”

Caramen là tên? Nghe âm thanh hắn nói chuyện cũng không giống thái giám, bất quá, tên người hầu này thái độ hòa ái dễ gần cũng không khiến người ta thấy phiền, Cô Tiểu Tiểu lại thử nói, “Nói dễ nghe ta là đến làm khách, nói khó nghe là nữ vương các người giam lỏng bản phi, việc này nếu là để cho Trần Nam Vương biết, hừ hừ! ... Chỉ sợ các người đều chịu không nổi đâu...”

“Quốc chính đại sự đều có nữ vương bề hạ xử lý, chức trách của Caramen chỉ là chiếu cố Vương phi ăn uống mặc ở hảo” nô tài lời lẽ giống như một tiểu cung nữ không màng thế sự, đúng là, nữ nhân làm chủ, nam nhân quản không được.

Cô Tiểu Tiểu bị nam nhân áp bách không phải một hai năm, nhất là khi học tiểu học, nam sinh đặc yêu thích khi dễ nữ sinh, nào là lấy sâu lông hù dọa tiểu nữ sinh, vụng trộm giật bím tóc, trộm cặp lòng đựng cơm, toàn là mấy cử chỉ cực kỳ tàn ác như thế, lúc ấy nàng cực kỳ hy vọng chính mình cường tráng như trâu gập một cái liền đánh một cái, nhưng bây giờ đột ngột đạt được, thật là có điểm không thích ứng kịp.

Nàng hiếu kỳ nói, “Ta muốn đánh người một bạt tai, người có đánh lại ta không?”

“Không dám, Caramen chỉ sợ làm đau tay Vương phi “

“...” Cô Tiểu Tiểu bán tín bán nghi hướng Caramen tới gần, đột nhiên giơ tay lên định đánh, nhưng đầu ngón tay đã chạm đến khuôn mặt Caramen cũng không thấy hắn có ý định trốn tránh hay phản kháng... Caramen thấy nàng dừng tay, không khỏi giật mình, nghĩ đến Trần Nam Vương phi vì không nhìn thấy nên hảo tâm nhắc nhở nói, “Tiến thêm một tấc nữa là hai má Caramen “

Cô Tiểu Tiểu khó có thể tin chớp mắt, “Người cũng không hỏi ta vì sao đánh người?”

Caramen ôn nhu cười, “Nô bộc không có quyền chất vấn Vương phi, nhất định là do Caramen làm gì đó không được tốt “

Đây chính là cái gọi là, ếch ngồi đáy giếng thoát ra được bên ngoài —— mau mở mắt to ra a, khi nữ nhân hô lớn đòi nam nữ ngang hàng, thì Đông Thẩm Quốc vẫn còn dừng lại ở xã hội mẫu hệ, cảm giác nữ tôn nam ti này thật đúng là khá tốt!

“Người trước đi ra ngoài đi, ta muốn ngủ một lát...” Cô Tiểu Tiểu đuổi thẳng người, rồi lại nói một câu giật gân, “Thay bản phi nhắn với nữ vương Độc Thẩm Tâm câu này—— ta mặc dù hai mắt mù, nhưng tuyệt đối không thể để mặc người ta bài bố, không ngại nói cho nữ vương các người, bản phi có quyền lợi điều phối binh mã, nàng cứ tự mình suy nghĩ đi...” Caramen bất động thanh sắc hành lễ khom người chào, nhẹ nhàng đóng cửa lui ra.

Cô Tiểu Tiểu dang rộng tay chân nằm ở trên giường... Ôm toan tính nhắm mắt ngủ vùi, hơn nữa nàng cần dưỡng tinh thần cùng Độc Thẩm Tâm đấu đến cùng, vô luận Độc Thẩm Tâm nghĩ muốn làm cái gì, nhưng Tĩnh Huyền Phong là nam nhân khẳng định không tiện làm khó xử nàng, cho nên, đây chính là cuộc chiến giữa nữ nhân với nhau.

Chương 54 : Một bên là biển một bên là lửa

Tĩnh Huyền Phong từ trong trả lời hàm hồ của bọn thị vệ đã cảm giác được Nhiệm Nhượng Hà đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong hoàng cung mặc dù không có người dám hạn chế hành động của hần, nhưng đi đến đâu cũng đều có vô số ánh mắt theo dõi, trên danh nghĩa là lo lắng chi độc kim sí cửu cửu quý phát tác làm hần ngất, nhưng hơn phân nửa là giám thị thôi.

Hần quả thật có chút bất an, Nhiệm Nhượng Hà còn kiên quyết cam đoan “Dễ như trở bàn tay” để cho hần yên tâm, mà Độc Thâm Tâm nghĩ tới địa vị Nhiệm Nhượng Hà quả thật sẽ không dễ dàng đả thương người, nhưng đến tột cùng đưa hần đi đâu vậy?

Nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong lại ra vẻ phát độc lão đảo muốn ngất ... Bên tai liền truyền đến âm thanh nhiều người chạy đến, có bốn người tiến lên, lưu loát đưa hần trở về khách phòng... Tĩnh Huyền Phong nằm ở bên gối lắng lắng nghe, vì muốn đạt hiệu quả cao, hần nhỏ giọng vô tức đem môi cắn thành tím tái, vận khí công bành trướng huyết mạch làm toàn thân đỏ mồ hôi... Thống lĩnh thị vệ thấy thế ra lệnh cho thủ hạ nhanh đi hội báo cho Độc Thâm Tâm.

Đợi sau một lát yên tĩnh, liền cảm thấy Độc Thâm Tâm cùng với mùi hương thơm ngát ở bên giường... Nàng chăm chú nhìn sắc mặt khó coi khi trắng khi hồng của hần, không khỏi hơi thở dài, thuận tiện lấy ra khăn tay lau mồ hôi trên trán hần, tựa hồ cảm thấy có chút tự trách, ngần ngại lắm bả nói, “Làm Trần Nam Vương khổ không chịu nổi là ta rất nhẫn tâm sao? ... Ta quả thực không có tự tin làm chủ một nước, vì sao người lại không muốn giúp ta...”

Độc Thâm Tâm phiến muộn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nữ tôn trong lòng ta sớm đã trở thành thâm căn cố đế, cẩn thận nghĩ lại, lấy tánh mạng ra bức người quả thật là sai trái, có lẽ trong lúc vô ý đã làm tổn thương tự tôn của Trần Nam Vương, mà có lẽ khi Trần Nam Vương trong lúc tức giận sẽ dẫn quân tiến đánh Đông Thâm Quốc, mới có thể khiến ta không cam nguyện cúi đầu, Đây là một loại cảm giác không được tín niệm, thừa nhận sai lầm, tổn hại tới uy nghiêm hoàng tộc Đông Thâm Quốc, ta quả thật cảm thấy khó xử...”

... Tĩnh Huyền Phong tựa hồ nhìn ra một Độc Thâm Tâm khác biệt với ngày xưa, trong lòng lại nổi lên bất đắc dĩ, nói đến nói đi, nàng cũng chỉ là nữ nhân thôi, cục diện chính trị, quân sự, chăm lo dân chúng thật sự quá sức ép nàng tới thở cũng không nổi, nàng có lẽ chỉ đơn thuần hy vọng đem áp lực chuyển vào tay hần, nhưng Độc Thâm Tâm vô tình làm ra hành động cực đoan làm người ta không thể nhận.

Độc Thấm Tâm lau đi khóe mắt ngấn nước, “Nay, mặc dù Trần Nam Vương hạ mình đáp ứng ta ra điều kiện... Nhưng lại không thể gả cho, thật muốn giết Nhiễm Nhượng Hà để trút giận...”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi ngẩn ra, tiểu tử Nhiễm Nhượng Hà này thật sự nói là làm, nhưng lại một tay che trời, dễ dàng “thành công”?

Độc Thấm Tâm làm bầm lều bầu trong chốc lát cảm thấy tâm tình có chút thư sướng, nàng tức khắc khôi phục tư thái uy nghiêm như cũ, lệnh thị vệ ngoài cửa hộ tống mình đi đến nhà giam... Đợi sau khi nàng rời đi, Tĩnh Huyền Phong mới mở mắt, vui sướng khi người gặp họa dương môi cười... Nhiễm Nhượng Hà nhất định là đã bị giam giữ ở bên trong đại lao, đã có gan chiếm tiện nghi của cô nương người ta thì việc chịu chút đau khổ là không thể tránh được. Đến cuối, còn không phải là đích thân hấn nghĩ cách đi cứu viện sắc ma đó sao. (còn vk anh nữa đấy, nằm đó mà cười)

※ ※ ※

Độc Thấm Tâm cầm theo dược trị thương, lệnh bọn thị vệ ở ngoài nhà tù chờ... Giờ phút này, Nhiễm Nhượng Hà bị trói chặt ở trên cọc gỗ không thể động đậy, đây là ý chỉ Độc Thấm Tâm trước khi rời đi đã hạ xuống.

Độc Thấm Tâm vốn tưởng rằng hấn sẽ hồ ngôn loạn ngữ hoặc làm bộ khí thế vương giả tức giận mắng chửi thị vệ, lại không ngờ đến hấn tựa vào cọc gỗ thân nhiên ngủ say, thấy hấn bộ dáng thân nhiên như trước, nàng lại càng nổi lên căm tức.

—— Nhiễm Nhượng Hà kỳ thật vẫn chưa ngủ, đau đớn từ ngực truyền đến lúc nào cũng tra tấn thân thể, nhưng trong tình huống không thoát ra được chỉ còn biết nhắm mắt dưỡng thần, khi ngửi được mùi hương quen thuộc xông vào mũi, hấn mới híp mắt ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói, “Ta nói tiểu Thấm Tâm, người đánh cũng đã đánh mắng cũng đã mắng rồi, có thể cho bản vương một chút mặt mũi hay không?”

“Vậy mặt mũi của ta biết đòi ai?” Độc Thấm Tâm mặt không chút thay đổi tiêu sái tiến lên, mở ra hộp dược trị thương quét lên đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên miệng vết thương của hấn, Nhiễm Nhượng Hà cảm thấy một trận đau đớn cay rát, không khỏi thét lớn một tiếng né ra, nhưng bị trói chặt khiến hấn chỉ có thể thừa nhận, “Ai? ... Người không phải là đang dùng độc dược nào đó ăn mòn miệng vết thương ngực đả ta đi?”

Độc Thấm Tâm không thèm phủ nhận, ngón tay lại thêm sức ấn lên, “Thông minh, độc này có thể làm miệng vết thương sinh mủ, ta sợ người chết rất thống khoái “

“Chắc chắn, độc nhất là lòng dạ nữ nhân, bất quá cũng thôi, bản vương vì sao một chút

tức giận đều không có?” Nhiễm Nhượng Hà nháy mắt mấy cái cười xấu xa, ngón tay Độc Thảm Tâm bất giác cũng xoa nhẹ hơn một chút, liếc hắt một cái chậm rãi nói, “Người cho là bản vương không dám giết người?”

Nhiễm Nhượng Hà không hề sợ hãi nhún nhún vai, “Người bỏ được sao?”

“Cực kì vô sỉ!” Độc Thảm Tâm tức giận thu tay lại, chất vấn nói, “Thế gian sao lại có loại nam nhân không biết hối cải như thế này? Đừng cho rằng ta là nữ nhân sẽ nhẫn nhục chịu đựng, người đừng tự cho là mình đúng!”

Nhiễm Nhượng Hà thấy khoảng cách hai người vừa mới thu lại được một chút, đột nhiên lại chu miệng hôn lướt qua môi nàng, Độc Thảm Tâm thẹn quá thành giận giơ tay lên, Nhiễm Nhượng Hà tức khắc gương khuôn mặt tươi cười ra vẻ ngênh đón, trong giọng nói hàm chứa một tia mệnh lệnh, “Ta hình như đã nói qua với tiểu Thảm Tâm, không cho phép tát vào mặt a”

Bàn tay Độc Thảm Tâm dừng lại ở giữa không trung, nàng đối với việc tát người khác đã trở thành thói quen, cũng không biết giờ phút này vì sao lại không nỡ hạ thủ... Nàng chần chờ một lát rốt cục cũng buông tay xuống, tựa hồ đối chính mình cảm thấy bất lực... Nàng kiên quyết bảo vệ trong sạch cho nam nhân mình sẽ ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng lại thất thân cho một người phong lưu như vậy, chẳng có một việc gì làm cho nàng hài lòng như ý.

“Người rời khỏi Đông Thảm Quốc đi, nếu không ta sẽ đối với người cảm thấy thất vọng” Độc Thảm Tâm cầm lấy chìa khóa cởi bỏ thiết liên trên người Nhiễm Nhượng Hà, lần đầu tiên tâm bình khí hòa lấy khẩu khí thương lượng nói, “Ta đi sai một bước, liền đẩy Đông Thảm Quốc vào trong nguy hiểm, Trấn Nam Vương nếu xuất binh tấn công Đông Thảm Quốc... Hi vọng Nhiễm quốc vương niệm tình nghĩa hữu hảo của tổ tông đời trước mà hạ thủ lưu tình”

Nhiễm Nhượng Hà nhìn chăm chú thần sắc bất lực của nàng thật lâu, đầu lòng nhíu mi, vươn tay ôm lấy nàng vào trong ngực, “Nếu Trấn Nam Vương xuất binh, ta sẽ phái đại quân Bắc Duyên Quốc bảo hộ người, bảo hộ toàn bộ Đông Thảm Quốc, tin tưởng ta”

Độc Thảm Tâm không hiểu sao lại cảm động, âm áp ở trong lòng, nàng không tự chủ được ôm lại Nhiễm Nhượng Hà... Chưa bao giờ có ai tự nguyện đứng ra bảo hộ nàng, cho dù là nói dối nàng giờ phút này cũng tình nguyện tin tưởng là thật, “Ta hận người như vậy, vì sao người còn cố tình nói ra mấy lời này...”

Nhiễm Nhượng Hà nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, ôn nhu cười, “Ở Bắc Duyên Quốc nam quyền là cao nhất, mà Đông Thảm Quốc thì lại coi trọng nữ tôn, một quốc vương Bắc Duyên quốc cao cao tại thượng cam nguyện để người đánh chửi, này thuyết minh cái gì?”

Độc Thâm Tâm gian nan ngẩng đầu, “Thuyết minh... Người đuổi lý “

Nhiễm Nhượng Hà dờ khóc dờ cười thờ dài thật mạnh, “Người thật không thể hiểu ta sao, người ở trong mắt ta chỉ là một nữ nhân thôi, ta sẽ lại càng không bởi vì người là nữ vương mà cảm thấy áy náy, bình thường ta chỉ giữ lấy thân thể nữ nhân, nhưng đối với người, ta muốn chiếm cứ toàn bộ kể cả tâm”

Nhiễm Nhượng Hà tựa hồ dần dần hiểu được hàm nghĩa một chữ “Yêu”, một loại cảm giác không thể dùng ngôn ngữ nói rõ, biết rõ gặp mặt hội cãi nhau nhưng vẫn muốn gặp, cho dù nàng có chán ghét hẳn cũng muốn vô liêm sỉ xông lên, căn bản không không chế được mỗi tiếng nói cử động, thậm chí hy vọng vĩnh viễn cùng nàng một chỗ.

“...” Độc Thâm Tâm cúi đầu không nói, là lời ngon tiếng ngọt rất êm tai hay là nàng quá mức ngu ngốc? ... Đối mặt với thổ lộ nóng bỏng như thế, vì sao tâm tình lại thoải mái phập phồng đầu...

“Hứng thú của người đối với ta, sẽ kéo dài bao lâu?” Độc Thâm Tâm rút cục cũng lộ ra cảm giác ngượng ngùng thường thấy của tiểu nữ nhân, nàng không yên bất an cúi đầu, nói ra một vấn đề thực sự ngây thơ, Nhiễm Nhượng Hà từ trong ánh mắt của nàng đã nhìn ra ý “thừa nhận”, hẳn ôm nàng lên, hưng phấn quay một vòng, Độc Thâm Tâm theo bản năng ôm bả vai hẳn, “Người làm gì vậy?”

Nhiễm Nhượng Hà thưởng thức dung nhan mềm mại đáng yêu then thùng của nàng, còn lộ ra một loạt răng nanh trắng nõn, “Sẽ không lâu lắm đâu, chỉ cả đời mà thôi”

“...” Độc Thâm Tâm then thùng mân mím môi, mới nếm thử tư vị tình yêu, trong lòng quả thật không hề chuẩn bị, “Người miệng lưỡi trơn tru như vậy làm cho ta có cảm giác không an toàn “

Nhiễm Nhượng Hà không nghĩ tiếp tục giải thích, tinh tế hôn lên môi của nàng, hẳn sẽ dùng thời gian đi chứng minh hết thấy.

Độc Thâm Tâm mới đầu muốn giãy dụa đi xuống, nhưng loại triền miên vô cùng thân thiết này làm nàng kim lòng không đậu mà nhắm mắt lại muốn đón nhận tất cả, từ giờ khắc này trở đi, nàng coi như đã đem cuộc đời chính mình giao phó lên môi nam nhân này, chỉ mong quyết định của nàng chính xác một lần.

Trong khi hai người còn đang ta say người mê, Tĩnh Huyền Phong đã nhận được mật hàm quân sư phái người đưa tới—— tin dữ tiểu manh nhi mất tích làm hẳn tức giận không thôi, hẳn đập thật mạnh một quyền ở trên mặt bàn, chỉ thấy ầm chén ngã trái ngã phải, “Ngay cả nữ nhân đường cũng nhìn không thấy mà còn không quản nổi! Cứ theo quân pháp xử trí!”

Hắn giận không thể át đẩy cửa đi ra ngoài... Tiểu manh nhi nhất định là ở vùng phụ cận của Đông Thấm Quốc, trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không hắn nhất định phải san bằng toàn bộ Đông Thấm Quốc.

Tĩnh Huyền Phong đi được vài bước lại phát hiện có người ở góc hành lang nhìn trộm hắn, đột nhiên xoay người một cước đá vào ngực thị vệ, thị vệ chưa kịp trốn liền bị trúng, nhất thời ngã xuống, Tĩnh Huyền Phong tiến lên từng bước túm lấy cổ áo thị vệ thêm một cái, lửa giận tận trời chất vắn, “Nói! Ngươi phi đang ở nơi nào! —— “

Thị vệ lau đi vết máu trên khóe miệng, nhắm chặt môi cự tuyệt trả lời, nhưng hành động này lại vô tình lộ ra sơ hở lớn, thử hỏi, nếu không biết chuyện, sao có thể làm ra loại vẻ mặt thấy chết không sờn này? Tĩnh Huyền Phong bước đầu kết luận tiểu manh nhi tuyệt đối đang bị giam lỏng ở nơi nào đó trong hoàng cung, hắn cười lạnh một tiếng thả tay ra, ngay sau đó đi vào thân binh trong phòng, lệnh bốn thủ hạ tâm phúc, từ trong ra ngoài dù có phải lật từng tác đất lên cũng phải tìm cho ra tung tích của Vương phi, nếu ai dám ngăn trở, đều giết không tha!

Bốn người tuân lệnh lập tức hành động, Tĩnh Huyền Phong lòng nóng như lửa đốt ra ngoài cung điện, tùy tay lấy một con ngựa, ở trong hoa viên cảm người cười ngựa rong ruổi lao đi, bốn nữ nhân này không thể thành thành thật thật ở trong vương phủ chờ hắn được sao? ... Tĩnh Huyền Phong âm thầm thề, sau khi hắn tìm được tiểu manh nhi, nhất định không nói hai lời liền dạy bảo một chút! Lần này tuyệt không nương tay!

Tĩnh Huyền Phong phi ngựa khắp nơi còn cố tình la hét, đem Đông Thấm hoàng cung yên tĩnh nháy mắt huyền não ngất trời, một hàng thị vệ thấy hắn hành động điên cuồng kinh hãi không thôi, lại còn hướng tới Tây điện đang giam giữ Trần Nam Vương phi mà đến, một hàng thị vệ nhất thời quỳ gối trước vó ngựa ngăn trở đường đi... Tĩnh Huyền Phong nếu muốn đi liệu vài tên thị vệ có thể ngăn được sao? ... Hắn rút ra bảo kiếm chỉ về phía trước hét lớn một tiếng, “Đường bốn vương muốn đi cũng dám chặn? ! Mau cút ra cho bốn vương —— “

“Thỉnh Trần Nam Vương bớt giận, Tây điện là nơi riêng tư của nữ vương bệ hạ, thỉnh ngài...” Thị vệ còn chưa nói xong, Tĩnh Huyền Phong đã nhảy xuống ngựa hiên ngang xuyên qua, khi thị vệ đứng dậy ngăn trở, Tĩnh Huyền Phong không thể nhịn được nữa liền động tay chân đánh ngã xuống đất, hắn mâu trung mang theo khí phách không thể kháng cự

”Trở về nói cho Độc Thấm Tâm, nếu Ngươi thiếu một sợi tóc, bốn vương nhất định bắt nàng đền mạng! ——” đôi mắt với sát khí bùng bùng trong mắt hắn, không một ai dám nói thêm một câu, Tĩnh Huyền Phong tức giận nhìn trừng trừng cửa gỗ viền vàng tinh xảo trước mặt, hung hăng một cước đá văng, bước nhanh vào Tây điện ——

“Tiểu manh nhi! Nghe được mau trả lời ——” hắn vừa chạy vừa kêu, Tây điện to như vậy cứ nhiên ngay cả một bóng người cũng không có, chẳng lẽ là cố ý trốn tránh hắn, tâm tình lo lắng đến một chút bình tĩnh đều không còn, “Cỗ Tiểu Tiểu! Người mau đi ra cho bốn vương a

_____ “

... Giờ phút này, Cổ Tiểu Tiểu cực kì buồn ngủ, nàng mơ mơ màng màng xoay người một cái, khóe miệng không khỏi giương lên... Oa, mộng Tỉnh Huyền Phong đang giận dữ loạn ồn ào, xem ra là quá nhớ hắc rồi, ngay cả bộ dáng phát giận đều cảm thấy thực đáng yêu, hắc hắc hắc _____

=====

Chương 55 : Ra sức đánh năm mươi đại bản

Tĩnh Huyền Phong huyết khí bùng bùng xông vào Tây điện, tuyệt đối là gặp phật sát phật, thần chấn sát thần, Tây điện cao ba tầng, mà mỗi một tầng dọc theo hai bên hành lang có ít nhất hơn một trăm cửa, hắn đã không thể chú ý đến tôn nghiêm cao quý, vội vàng hoảng hốt mở từng gian phòng cẩn thận tìm kiếm, thậm chí ngay cả dưới sàn, trong tủ gỗ đều không buông tha.

Hai canh giờ ở trong yên lặng dày vò mà qua

Đợi khi Tĩnh Huyền Phong thở hắt đi lên chỗ cao nhất, cũng là lúc sức cùng lực kiệt ngồi xuống bên ván cửa... Muốn nói mệt cũng không hẳn là thực mệt, chính là trong lòng không yên, đây là gian phòng cuối cùng của Tây điện, nếu tiểu manh nhi như trước không ở đây... Hắn nên đi nơi nào tìm?

Tĩnh Huyền Phong lần đầu tiên sinh ra một loại ý niệm e ngại trong đầu, hắn trầm trầm khí đứng lên, đẩy cửa phòng lại phát hiện đã bị khóa ... Nô tài Caramen tránh ở góc tường không dám lộ diện, trong tay lạnh run cầm chặt chìa khóa ——

Cùng lúc đó, Độc Thảm Tâm đã biết chuyện Tĩnh Huyền Phong đánh thẳng về phía trước, đại náo hoàng cung tìm Trần Nam Vương phi, nàng tự biết tai vạ đến nơi, thần trí không yên hướng nhà giam đi đến, lại bị Nhiễm Nhượng Hà ôm lấy bả vai, Độc Thảm Tâm khóc không ra nước mắt ngẩng đầu, “Lẽ nào Đông Thảm Quốc hàng trăm năm, cuối cùng lại bị hủy trong tay ta? ...”

Nhiễm Nhượng Hà khẽ hôn lên trán nàng một chút, định liệu trước nói, “Có bốn vương ở đây, còn cần nữ nhân ra mặt giải quyết sao?”

Nhiễm Nhượng Hà ngẩn người, sau lại ngượng ngùng cúi đầu, loại cảm giác được nam nhân bảo hộ này, thật tốt.

Nhiễm Nhượng Hà dặt tay nàng đi ra khỏi nhà giam, ý vị thâm trường cười, “Hai người bọn họ thật lâu không gặp nhau, chúng ta đừng đi quấy rầy “

Độc Thảm Tâm như trút được gánh nặng ứng thanh, “Nghe lời người “

Nhiễm Nhượng Hà vừa lòng đem nàng ôm vào lòng chậm rãi đi trước, “Tìm không thấy thì tốt, còn nếu thực bị Trần Nam vương tìm được, ta ngược lại đối với tình cảnh của Trần

Nam Vương phi cảm thấy lo lắng nga...”

“Lời này có ý gì?”

Nhiễm Nhượng Hà dương dương tự đắc ngẩng đầu lên, “Vì tham sống mà giận, mà người đối ta là từ hận sinh yêu, ha ha “

Độc Thảm Tâm thấy thị vệ bốn phía mím môi ghen cười, xấu hổ bỏ cổ tay hất ra bước nhanh rời đi... Còn Nhiễm Nhượng Hà thì đuôi sát không rời, khóe miệng vẫn tràn đầy tươi cười.

Đứng ở trước cửa, Tĩnh Huyền Phong có lẽ là thật không còn khí lực, cứ nhiên đẩy vài cái cũng không thể mở ra, hắn không kiên nhẫn đập lên ván cửa, “Tiểu manh nhi người có ở bên trong hay không mau nói a! —— “

“Ở đâu ở đâu...” Cổ Tiểu Tiểu bên tai có thể nghe được âm thanh gõ cửa thùng thùng, nghĩ đến đang ở trong mộng cùng trò chuyện với Tĩnh Huyền Phong, nên có điểm luyến tiếc tỉnh lại, nàng ôm lấy góc chăn cọ cọ, “Đừng gác điện thoại, lại nói tiếp đi...”

Tĩnh Huyền Phong tay nâng kiếm định bỏ về phía then cửa kia, bỗng nhiên có một tiếng vang bính bính đát đát nhảy đến bên chân, hắn vừa cúi đầu liền thấy... Cứ nhiên là chìa khóa, Tĩnh Huyền Phong tức khắc ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh... Chỉ thấy góc tường lộ ra một chút vải áo run rẩy, hắn nhặt lên chìa khóa tra vào, “Ca” một tiếng mở ra ——

Khi hắn đẩy cửa ra liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc trên giường... Đầu tiên là kiên định thở hắt ra, theo sau mâu trung một đoàn lửa giận hừng hực dấy lên, Tĩnh Huyền Phong gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, còn Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này còn hồn nhiên không biết, cứ nhiên chảy nước miếng ngủ say sưa...

Hắn hai ba bước đã tiến vào cửa, nhìn xuống nữ nhân thân nhiên một thân giả dạng nô bộc nằm ở trên giường cảm thấy cực kì xấu hổ, hắn trăm nghĩ cũng không thể hiểu nổi, này là tiểu manh nhi dùng chất liệu gì để chế thành? Ra vẻ khát cái, hãn! Cùng nàng không hề quan hệ.

Tĩnh Huyền Phong kiềm chế không được lửa giận, một phen tiến lên nhấc đai lưng của nàng lên khỏi giường, Cổ Tiểu Tiểu kêu “Oa” một tiếng! ... Đầu cúi xuống phía dưới, nhưng vẫn không mở mắt, lại nói, người bình thường nếu như vậy đều đã tỉnh mộng, còn nàng thì chỉ đơn giản là cảm thấy nhẹ nhàng hoặc thậm chí là không có cảm giác, còn mơ mơ màng màng, theo bản năng đập đập chân... lại đập đập... Còn ở giữa không trung...

“Hừ! Ngủ được như người vậy thật đúng là khó khăn” Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia bất đắc dĩ ý cười, hắn đối với nàng này thần kinh thô to lại cảm thấy khiếp sợ... Bất quá, Tĩnh Huyền Phong vẫn làm theo dự tính như trước phải hảo hảo dạy dỗ, hắn đột

nhiên lắc lắc đai lưng của nàng, đe dọa nói, “Giả ngu sung lăng cũng vô dụng, mau nhìn xem ta là ai”

Cổ Tiểu Tiểu giống như bao tải lắc lư ở giữa không trung, nhu nhu mí mắt đánh cái ngáp, tựa hồ không quá tin tưởng vào lỗ tai mình, sau lại sờ sờ bàn tay to trên đai lưng, nhất thời nhếch miệng cười to, vui sướng vắn vẹo, “Là Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong! Thật là người xuất hiện sao? ! Mau tới ôm một cái ——” (*dễ thương >.<*)

Nàng vươn hai tay ra ở trong không khí hươ loạn, lại phát hiện Tĩnh Huyền Phong một tiếng cũng chưa nói, vẫn như trước không nhúc nhích cầm lấy chính mình, Cổ Tiểu Tiểu trong lòng vang lên “Lộp bộp”... chuyện nàng một mình rời khỏi Vân thành... chợt dạ ha ha ngây ngô cười, “Thân ái, người có phải thấy ta ngàn dặm... vạn dặm xa xôi tới tìm người, nên mới kích động nói không lên lời hay không? Đừng như vậy, bình tĩnh...”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng còn có tâm tình nói giỡn, căn bản chưa nghĩ tới việc này thực có nguy cơ mất mạng! Hắn phần nộ tức giận đến sôi lên, nhất thời ngồi ở bên giường, đem Cổ Tiểu Tiểu như con gà con sắp chết đặt lên trên đùi úp mặt xuống gối... Cổ Tiểu Tiểu hít vào một ngụm khí lạnh, tư thế này nàng đã trải qua quá vô số lần, nói, lão cha mỗi khi đánh nàng đều là dùng tư thế này a, Cổ Tiểu Tiểu thấy đại sự không ổn, vội che miệng khóc kêu trời kêu đất đến khàn cả giọng, “Ta là thê tử của người, không được dùng gia bạo, ô ô —— “

“Không đánh người một lần sao để cho người nhớ lâu? Người coi lời nói của bản vương là gió thoảng bên tai sao? !” Tĩnh Huyền Phong giơ tay lên định hung hăng hạ xuống... Nhưng khi tiếp xúc với miệng “Tội nhân” thì chỉ là vỗ nhẹ một chút, nhưng Cổ Tiểu Tiểu đã ngẩng đầu lên, “A!” Một tiếng thê lương kêu thảm thiết, động tĩnh này chưa kịp tan liền tận lực bồi tiếp một trận bão tố gào khóc, “Ông trời a! Mạng của ta hảo khổ oa, lão gia hành hung thê tử, có bao nhiêu khổ hình đều dùng hết, da tróc thịt bong, vô cùng thê thảm! Ô ô, lão thiên gia người dẫn ta đi thôi, oa ô ô, không sống không sống, người đánh chết ta đi...”

“...” Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú nàng khoa trương dấy dựa đòi tìm cái chết, không khỏi hơi hơi nhíu mi, lại không rõ cho nên nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay, hắn không dùng sức a, hay là chính mình đã dùng sức mà không biết?

Cổ Tiểu Tiểu cảm giác khóc lớn hình như rất hữu hiệu, mượn cơ hội ôm miệng ngồi dậy, tiếp tục nước mắt rơi như mưa chạy qua chỗ khác, sau khi đạt được một đoạn khoảng cách an toàn, nàng hơi hơi kiễng chân lên, năm ngón tay vươn ra phía trước, run rẩy giãy dựa trong không khí, toàn bộ tạo hình tựa như người vô tội bị hãm hại máu me đầy thân, như cô hồn đã quỷ hàm oan đòi công đạo, “Ta chết thực thảm a... Ai tới ngăn lại bạo quân không chuyện ác nào không làm này a, ta oan...”

“Câm miệng!” Tĩnh Huyền Phong không thể nhịn được nữa ra lệnh một tiếng, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời bả vai co rút lại vội vàng ngậm miệng, hình như nàng diễn có điểm quá, nhập

vai quá nhanh không kịp không chế thôi...

Cổ Tiểu Tiểu phát hiện hấn lại không nói lời nào, thoát cái đôi mắt, ra về tội nghiệp quay đầu, trong ai oán mang theo vài phần vô tội, “Ta biết sai rồi, nhưng còn không phải là vì người ta rất nhớ người hay sao...”

“...” Tĩnh Huyền Phong thấy nàng vui vẻ đã nguôi giận hơn phân nửa, hấn bắt đắc dĩ thờ dài, đứng dậy lại gần Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng bước chân “Tội ác” đang tiến tới, không tự chủ được ngồi sụp xuống đất bảo hộ “bộ vị trọng điểm”, nuốt nuốt nước miếng cọ cọ phía sau, “Chỉ tiểu hài tử mới bị đánh đòn, người đây là vũ nhục người khác...”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi ngẩn ra, hấn thậm nghĩ đến mộng thịt có đánh cũng không đau, những cái khác cũng không kịp nghĩ nhiều, cau mày khom người ôm lấy Cổ Tiểu Tiểu, chỉ thấy nàng hai mắt đầm lệ thực ủy khuất, không xác định nói, “Thực sự đau như vậy?”

“Ừ! Đều bị đánh thành nở hoa, ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu vì tránh lại bị hấn “Hành hung”, một bên nhu mông một bên nhe răng trợn mắt mồm to thở dốc, giống y như bệnh nhân bệnh tình nguy kịch.

Tĩnh Huyền Phong bán tín bán nghi đem nàng đặt ở trên giường, tùy tay kéo đai lưng của nàng xuống cởi quần coi... Cổ Tiểu Tiểu thất kinh túm lưng quần nhảy khỏi giường, giận sôi nói, “Người thật sự là lưu manh còn muốn tái phạm! Thoát quần người ta cũng không lên tiếng báo trước?”

Tĩnh Huyền Phong không thềm để ý tới, túm lấy đùi Cổ Tiểu Tiểu kéo đến trước người, một tay đè lại thất lưng của nàng một tay thuận lợi kéo quần xuống, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy mông lạnh lẽo không có gì che chắn, hai tay vội vàng ôm lại, Tĩnh Huyền Phong dễ dàng kéo ra” vật trở ngại ” ... Phát hiện cái mông da thịt chỉ là nhọt nhạt đỏ lên, dường như là do nàng ở trên mặt đất cọ đến cọ đi nên mới hơi phiền hồng, đợi sau khi xác định không có việc gì, Tĩnh Huyền Phong mới buông lỏng tay thả nàng, hai tay hoàn ngực tựa tiểu phi tiểu, “Vì trốn tránh bị phạt, người thật đúng là có thể làm âm ỉ”

Cổ Tiểu Tiểu kéo lấy lưng quần rộng thùng thình thành một túm, mặt uồn ẻo nói lảng sang chuyện khác, “Phu thê người ta gặp mặt đều là ôm nhau hoặc là tình tình tứ tứ, người sao không học theo người ta?”

“Người ta cùng bốn vương có quan hệ gì đâu? Người một mình ra khỏi phủ còn dám nói?” Tĩnh Huyền Phong đứng lý hợp tình ngẩng đầu nói, “Thân là Trấn Nam Vương phi, xem người ăn mặc thành ra cái dạng gì? Sam y rách rưới, thật sự là mất hết mặt mũi bốn vương”

“...” Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng sờ sờ quần áo, vừa nghe thấy Tĩnh Huyền Phong lại bắt đầu thuyết giáo, nàng nhất thời ngã chổng vó nằm ở trên giường giả vờ hôn mê... Tĩnh Huyền

Phong thấy nàng lại chơi trò đóng kịch, hừ nhẹ một tiếng bắt lấy cổ tay nàng kéo dậy, tiếp tục nghiêm trang khảo vấn, “Người mù thành như vậy nhất định không có khả năng một mình đến được tận đây, đồng phạm ở nơi nào?”

Cổ Tiểu Tiểu hiểu biết tính cách Tĩnh Huyền Phong, hần bình thường chính là rất thích tiết mục giết gà dọa khỉ kích thích người chơi, nàng đương nhiên không thể bán đứng hai huynh đệ Đại Ngưu, Tiểu Ngưu, nghĩ vậy, nàng xương cốt mềm nhũn ngã ở trên người Tĩnh Huyền Phong, “Ta nhưng là thiên tân vạn khổ, trèo non lội suối tới tìm người, sợ người gặp chuyện không may đến ngủ cũng không ngon, người không thể nói vài câu an ủi sao...”

Tĩnh Huyền Phong nhướn mi, nhớ tới một màn vừa rồi ngủ lay thế nào cũng không tỉnh, không dám gạt bừa nghi ngờ nói, “Ngủ không ngon? Nói lời này thực nghiêm trọng, bôn vương vừa kêu, người giống như người bất tỉnh nhân sự”

“Đó là bởi vì! ... Ta rốt cục sắp nhìn thấy Vương gia mong nhớ ngày đêm a, trong lòng an tâm mới như vậy ...” Cổ Tiểu Tiểu mặt dày mày dạn cứng miệng chống đỡ, nàng thuận thế ôm lấy bả vai Tĩnh Huyền Phong, “Nói chuyện đứng đắn đi, giải được lấy được chưa?”

Tĩnh Huyền Phong khước miệng cứng đờ, gắt gao đem nàng ôm vào trong lòng, “Bôn vương luôn dặn người không được phép đến Đông Thâm Quốc, nhưng người vẫn đến đây, đừng ý vào chính mình vận khí tốt liền tùy ý tiêu xài, trời xanh sẽ không mãi chiếu cố người như vậy đâu” nhất là khi nàng ở cùng với hần, một kẻ sớm đã bỏ xuống sống chết, lại nguy cơ tràn ngập tứ phía, một khắc không thể nhàn.

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra hần không muốn đáp lời chuyện giải được, liền ôm lấy hai má hần nghiêm túc hỏi, “Có phải Độc Thâm Tâm làm khó dễ người hay không? Hay là nàng nói ra điều kiện quá phân? Ba thợ đánh giày gộp lại thành Gia Cát Lượng, thông minh của ta có thể sánh bằng ba thợ đánh giày, người mau nói cho ta”

Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú biểu tình nghiêm túc trên mặt nàng một lát, thất thanh cười, “Sớm hay muộn người cũng sẽ biết được, ta lười lặp lại”

Cổ Tiểu Tiểu nhiều chuyện như vậy lại không nghe được tin tức nhỏ lẻ nào, trong lòng kêu một tiếng khó chịu, “Người không nói chính là không tín nhiệm năng lực làm việc của ta, kỳ thật ta là nhân tài, làm Trạng Nguyên cũng đựợc... Đã nói ...”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường nhếch khóe miệng, “Người cho Trạng Nguyên chỉ dựa vào chút thông minh là có thể làm? Nói lời này cũng không sợ sai quai hàm” hần trong lúc vô tình liếc qua, phát hiện Cổ Tiểu Tiểu sờ soạng tìm đai lưng phân tán, Tĩnh Huyền Phong ên lặng xem xem, thấy nàng khi đụng đến lại vụng trộm túm túm về phía sau...

Mà Cổ Tiểu Tiểu rõ ràng đã đụng tới mảnh vải lại bị rút ra, nàng lại lần mò về phía trước,

Tĩnh Huyền Phong lặng lẽ kéo theo đai lưng ở trước đầu ngón tay nàng kéo ra xa, thẳng đến khi đầu Cổ Tiểu Tiểu va vào ngực hắn một cái, hắn mới nhận không được cười to ra tiếng, “Xem người thực ngốc, này một mảnh vải cũng tìm không thấy”

“...” Cổ Tiểu Tiểu ngẩng cổ đập mạnh vào ngực hắn, “Người lại có ý khi dễ người mù sao?”

“Chính là ý tứ này” Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, ôm lấy thắt lưng của nàng đặt ở trên đùi, Cổ Tiểu Tiểu phần hện xoay đến xoay đi loạn giấy dựa, lại thấy có một bàn tay to tham nhập vào cổ áo mình, còn chưa kịp ngăn lại đã bị bắt lấy bộ ngực, Cổ Tiểu Tiểu khó có thể tin ngẩng đầu, có người nào như vậy hay không a? Một chút cảm tình còn chưa có nổi lên, đã đột ngột tập kích rồi sao, “Ta cũng có chút tổn hại mặt mũi hoàng gia của ngài, nhưng ngài cũng đừng chiếm tiện nghi của ta được không?”

“Từng có mà sửa chi, thiện rất lớn yên” Tĩnh Huyền Phong câu được câu không ứng thanh, nâng nàng lên ngồi ở trên đùi mình, hai tay tham nhập vào vạt áo xoa nắn tấm lưng... Mấy câu tình cảm buồn nôn hắn quả thật nói không nên lời, nhưng nhưng nhớ đã nuốt hết toàn bộ tâm tư của hắn, vẫn cho rằng loại thân thiết gọn gàng vô cùng dứt khoát này, nàng hẳn là sẽ cảm nhận được hết.

... Mà Cổ Tiểu Tiểu chỉ biết là hắn chẳng phân biệt được thời gian địa điểm sự việc chỉ muốn đùa giỡn lưu manh, vừa muốn mở miệng đã bị đôi môi cực nóng che lại lời nói, lưỡi nóng bá đạo ở trong khoang miệng nàng chạy loạn, nàng buông tha cho giấy dựa, không tự chủ được đón ý hòa theo triền miên... Nhớ môi hôn của hắn, tuy rằng không đủ ôn nhu, nhưng vẫn làm cho tim mình đập thành thịch.

Giờ phút này, nhìn thấy Tĩnh Huyền Phong có thể chạy có thể mắng có thể đùa giỡn lưu manh, nàng còn có cái gì cần phải lo lắng đâu?

Chương 56 : Gặp lại “Muốn nổi bật”

“Không được dùng tư thế này! Mau buông ta xuống ——” Cổ Tiểu Tiểu đã bị Tĩnh Huyền Phong cởi sạch với tần suất ánh sáng đèn ở trên tường, mà Tĩnh Huyền Phong cứ nhiên dùng lý do giường bản muốn ném thử tư thế mới, hấn giờ phút này dục hỏa đốt người căn bản không thềm nghe âm thanh phản kháng của Cổ Tiểu Tiểu...

Thừa dịp nàng lơ là liền tiến vào, thẳng đảo Hoàng Long, Cổ Tiểu Tiểu ăn đau quát to một tiếng... Nói, thân thể này bất quá mới mười bảy tuổi, hơn nữa nữ nhân cổ đại phát dục lại trẻ, làm sao thừa nhận được loại tư thế nóng bỏng này, xâm nhập trêu chọc quá mức làm cho nàng đau oa oa kêu to, “Cầm thú giết hại chồi non a, mang tới thế kỷ hai mươi một ân người tội cường gian bắt lại, ô ô...”

“Thế kỷ hai mươi một không cho phép phụ nữ làm chuyện này? ...” Tĩnh Huyền Phong từ miệng của nàng hỏi lại, rồi mới hôn lên môi của nàng, huyết mạch phấn khởi ở trong cơ thể bắt đầu khởi động, đối mặt với nữ nhân âu yếm, hấn luôn tìm lòng không đậu bắt đầu sinh đủ loại khát vọng.

Cổ Tiểu Tiểu lười cùng hấn giải thích, chủ yếu là do giải thích nửa ngày cũng vô dụng, cầm thú không bằng này muốn làm thế nào liền làm thế ấy, phân cao thấp còn không bằng thể xác và tinh thần thuận theo “tiết tấu” kia còn hơn... Nàng cúi người hôn lên môi hấn, lại nhận được đáp trả thật nồng nhiệt lên cánh môi mềm mại, lòng bàn tay mẫn cảm chạm vào thân thể cùng môi hôn nồng nhiệt ái muội dung hợp làm một, từ từ gọi lên dục vọng nhè nhẹ của nàng...

Ở trong hơi thở dốc dồn dập của cả hai, Cổ Tiểu Tiểu dần dần thích ứng với tần suất rào rạt, cũng dần dần thấy rõ khoái cảm, nữ nhân phải học cách hưởng thụ “cuộc sống”, mới có thể sống tốt được a!

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một đoạn trong phim nhựa ngoại quốc, nói nam nữ ngoại quốc thật đúng là tùy thời tùy chỗ đều có thể XXOO, mở ra trình độ đã gần với dã nhân, dù tình tiết ái muội trong bộ phim nhựa này không không có diễn đến cuối, nhưng mỹ nữ tóc vàng mắt xanh này cũng không hàm súc giống như người Trung Quốc, bình thường đều là vừa ngao ngao hưởng thụ vừa tự tin nói...”Nói người yêu ta” (ý nói người phương Đông ta xxoo thì cứ chuyên tâm làm thôi, =))~)

“Vô nghĩa “

“...” Cổ Tiểu Tiểu mắt tròn trắng buông tha, này thuyết minh tổ tông hai người bọn họ quả thật đều là người Trung Quốc.

Ở dưới kích tình bắn ra bốn phía thanh thanh ái muội, nàng không tự chủ được vuốt ve hai má Tĩnh Huyền Phong, khi kết thúc cuộc yêu, ánh mắt trao nhau ở giờ khắc này có vẻ vô cùng trọng yếu, thực hy vọng có thể thấy rõ dung mạo của hắn, hoặc cười hoặc tức giận, có lẽ lại là bản thân hy vọng quá xa vời...

Tĩnh Huyền Phong sau khi kịch liệt qua đi tựa trong lòng vào nàng, thở dốc hôn lên đầu vai nàng, tựa hồ đã phát hiện một chút mát mát trên nét mặt nàng, “Người sao vậy?”

Cổ Tiểu Tiểu mỗi một ngã người lên hắn, “Người đoán xem ta còn có cơ hội khôi phục thị lực không...”

Này đối với Tĩnh Huyền Phong mà nói sao không phải là một loại khuyết điểm, nhưng rất nhiều việc cũng không thể theo ý mình, “Cơ hội phải dựa vào chính mình đoạt lấy, chỉ cần không buông tay chắc chắn có biện pháp”

“Ta chỉ muốn nhìn người một chút, liếc mắt một cái là tốt rồi” Cổ Tiểu Tiểu uể oải thở dài, lẩm bẩm, “Trước kia khi học tiểu học thấy bạn học khác mang kính mắt cảm thấy rất nhã nhặn, ta liền nằm đọc sách, dán mắt vào TV xem phim, một lòng một dạ muốn làm yếu thị lực để được đeo kính mắt, hiện tại ngẫm lại thực ngây thơ, nói một bộ hảo thị lực là cỡ nào trọng yếu a...” (giống ta ời, có điều ta là khi trung học a, học theo truyện tranh thì phải, hắc hắc)

Tĩnh Huyền Phong không thèm bình luận cười cười, chỉ cần hồ ngôn loạn ngữ có thể làm lòng nàng thư thái một chút, muốn nói cái gì liền nói cái đó.

Hắn nắm tay Cổ Tiểu Tiểu ở trong tay, mười ngón gắt gao đan vào nhau, tựa hồ dùng hành động để nói ra lời thề, “Chỉ cần ta Tĩnh Huyền Phong còn sống một ngày, sẽ không khiến người cảm thấy sợ hãi hắc ám nữa, chỉ cần là tay của người, ta cả đời đều nguyện cầm”

Cổ Tiểu Tiểu không khỏi giật mình, lục phủ ngũ tạng như có dòng nước ấm quay cuồng, dị thường cảm động, ai nói nam nhân của nàng không hiểu phong tình? Tha đi ra ngoài chém! *(còn ko phải là người sao?)*

“Ôi a, nghe thực chân ái...” Nàng ra vẻ thụ sủng nhược kinh trừng lớn mắt, thuận thế ôm lấy Tĩnh Huyền Phong hôn nhẹ một cái như chuồn chuồn lướt nước, “Người đã nhiệt tình yêu thương như vậy, ta liền cố mà làm cùng người đi tới thiên thai đi”

“...” Tĩnh Huyền Phong lạnh liếc nàng một cái, thật không hiểu là ai không hiểu phong tình!

Cổ Tiểu Tiểu hắc hắc vui vẻ nhảy lên trên giường, từ trong bọc hành lí lấy ra mấy bộ xiêm y, tâm tình tốt dò hỏi, “Người thích ta mặc bộ màu nào?”

“Đều được” Tĩnh Huyền Phong tùy ý tất cả, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời không vui ý chu miệng lên, “Không mặc cũng được sao?”

“Người thử xem?” Tĩnh Huyền Phong vẻ mặt ôn hoà uy hiếp nói, Cổ Tiểu Tiểu ở dưới “Dâm uy” không dám tiếp tục tranh luận, chỉ nói nhỏ cầu nhàu, nói một câu mặc cái gì hắc đều thích thì có làm sao? Người này thực không ngọt ngào ai... Tĩnh Huyền Phong bất đắc dĩ thở dài, tùy tay cầm lấy một bộ màu phấn hồng đưa cho nàng, cường điệu nói, “Quần áo dùng để che, khỏi giáp dùng để bảo hộ”

“...” Nếu nhà thiết kế thời trang nghe nói như thế khẳng định sẽ muốn bóp chết Tĩnh Huyền Phong, Cổ Tiểu Tiểu tức giận giật lấy quần áo tự mình mặc vào, Tĩnh Huyền Phong thấy thế bắt lấy thời cơ, lơ đãng hỏi, “Người đưa người tới đang ở nơi nào?”

“Ở ngoài cửa hoàng cung...” Cổ Tiểu Tiểu tức khắc im tiếng, giả hoạt a, nàng... trúng kế

Tĩnh Huyền Phong nhất thời vỗ bàn đứng lên, giận bước hướng ngoài cửa đi đến, Cổ Tiểu Tiểu bối rối mặc quần áo, cấp bách nhảy xuống giường ôm lấy đùi Tĩnh Huyền Phong không buông tay, “Đại Ngưu, Tiểu Ngưu vì nợ ta bạc, mới bị buộc bất đắc dĩ đưa ta đến, đừng làm khó dễ bọn họ được không?”

Tĩnh Huyền Phong dừng một chút, “Người có bạc?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt cúi đầu nhận sai, “Ta chơi mạt chược thắng” nàng gặp sự tình bại lộ, không đợi Tĩnh Huyền Phong ngồi xuống ghé thăm vấn, đã đơn giản khai hết rõ ràng.

Đợi nàng kể lại xong, Tĩnh Huyền Phong khó có thể tin cao thấp đánh giá nàng, giờ phút này tựa hồ đã chết lặng đến quên cả tức giận, hắc cười khò một tiếng bình tĩnh nói, “Thân là nhị phẩm Trấn Nam Vương phi, cư nhiên lại chơi bài bạc với nô tài trong phủ? Người lại còn là người mù, càng vớ vẩn hơn là còn thắng”

Cổ Tiểu Tiểu đắc chí gật gật đầu, hưng trí bừng bừng nói, “Ừ! Muốn nói tới việc chơi mạt chược này, ta nhưng là...”

“Ta đang khen người sao?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu lại cúi đầu, trong hoàng cung kỳ thật có mấy hoạt động chơi mạt chược đùa giỡn bài bạc linh tinh giải trí, nhưng phải ngồi theo địa vị cao thấp một bàn, nàng sao nhớ rõ được nhiều quy củ như vậy a, mà đó là quy củ trong cung... Trí nhớ của thân thể này tựa hồ

càng ngày càng mơ hồ, phải thường xuyên nhắc nhở mới có thể nhớ tới thất thất bát bát.

Tĩnh Huyền Phong biết nàng bất chấp hậu quả tùy tiện đến đây tất cả đều là vì mình, thấy nàng bình an không có việc gì cũng coi như là trong họa có phúc, nhưng nàng chính là sẽ không học được cách thông cảm tới tâm tình của người khác, cái gọi là tâm chi thay đổi rất nhanh, cảm động rất nhiều vừa nghĩ mà sợ.

Tĩnh Huyền Phong trầm trầm khí, vừa cúi đầu lại phát hiện nàng vẫn còn ôm đùi mình không chịu buông tay, kéo cổ tay nàng hướng ngoài cửa đi đến, “Sớm biết ngươi như vậy không để bốn vương bớt lo, lúc trước thực không nên mang ngươi đến biên cương”

“Ngươi hồi hận?”

“Hồi hận, hẳn là nên để ngươi ở lại trong cung chờ ta”

“Ngươi ngược đãi ta suốt cả một đường a, lúc này mới nói hồi hận là có ý tứ gì?”

Tĩnh Huyền Phong dừng chân, ngẩng đầu nhìn phía chân trời, khóe miệng giương lên tiếp tục cất bước, “Cũng đúng, nếu không có ngươi quả thực thiếu rất nhiều lạc thú”

“...” Không có tính người!

“Ngươi có biết Tây điện Đông Thẩm Quốc là gì không?” Cổ Tiểu Tiểu bệnh cũ nhiều chuyện lại tái phát, thần bí hề hề kiễng chân, “Đây là nơi dưỡng tiểu bạch kiểm (mấy bạn zai mặt trắng xinh xắn J)...”

“Chẳng có gì lạ, Đông Thẩm Quốc quốc là quốc gia nữ tôn”

“Ta chỉ là suy nghĩ a, một nữ nhân cùng nhiều nam nhân ngủ như vậy, có vẻ vẫn là nữ nhân chịu thiệt” Cổ Tiểu Tiểu con ngươi khẽ chuyển động lại cảm thấy không mệt, nữ nhân quang minh chính đại đối nam nhân kén cá chọn canh, nhiều khẩu vị, thực đa dạng!

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu nhưn mi, “Chắc chắc, nhìn ngươi biểu tình tham lam kia hình như là rất hâm mộ”

Cổ Tiểu Tiểu cười hắc hắc, “Nói, Độc Thẩm Tâm không phải là đối với ngươi nổi sắc tâm chứ? Hay là đối với Nhiễm Nhưộng Hà?”

Một đạo thanh âm đương nhiên từ phía sau bọn họ nghênh ngang đi ra ——

“Khụ khụ! Đương nhiên là bị bề ngoài mê người của bốn vương làm mê đảo rồi...”

Tĩnh Huyền Phong dừng chân ngoái đầu nhìn lại, tuy có quần áo che, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên cổ hần có mấy vết roi da sâu cạn không đồng nhất, khi định mở miệng hỏi, Nhiễm Nhượng Hà lại cho hần một ánh mắt an tâm chớ vội.

Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười chạy tiến lên, “Ta còn tưởng rằng ngươi lâm trận bỏ chạy đâu, như thế nào?”

“Ai... thế gian này có chuyện bốn vương không làm được sao?”

Cổ Tiểu Tiểu xác định câu mình vừa nghe được cười lạnh, xoa xoa hai tay rét run lui về phía sau hai bước, “Mấy ngày không gặp, ngươi công lực tự kỷ tăng lên a——”

“Đa tạ Trấn Nam Vương phi đã tán dương bốn vương” Nhiễm Nhượng Hà nói giỡn vài câu phát hiện thần sắc Tĩnh Huyền Phong đã có chút hờn giận, vội ho một tiếng nghiêm túc nói, “Trấn Nam Vương phi bình an đến Đông Thâm Quốc, bốn vương thay Trấn Nam Vương cảm thấy vui mừng sâu sắc”

“...” Làm bộ, xem cái vẻ cô làm ra mạnh mẽ này, khẳng định là ôm mỹ nhân vui đến quên cả trời đất.

Tĩnh Huyền Phong kéo Cổ Tiểu Tiểu đến bên cạnh, hần chịu không nổi nhất điểm ấy của tiểu manh nhi, từ trước đến nay với ai đều tỏ ra quen thân, sao không chịu nghĩ đến nam nữ thụ thụ bất thân a? (đó phu, sao ngươi ko treo luôn cái biển cấm lại gần lun đi)

Hần cau mày, “Không có trở ngại gì đi?”

“Chỉ trúng mấy roi mà thôi, nữ nhân mà, tính tình nhỏ nhen luôn thích làm nũng đùa giỡn” Nhiễm Nhượng Hà vừa nói vừa phát tay ý bảo, “Trấn Nam Vương, ra kia nói chuyện riêng một chút”

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh, đi được vài bước dặn dò Cổ Tiểu Tiểu, “Đứng đây chờ ta đừng chạy loạn”

Cổ Tiểu Tiểu như cục cứng ngoan ngoãn gật gật đầu, nhưng trong lòng cửa sổ tà ác nho nhỏ lại lờ lờ sáng lên, oa! ... Roi da, sắp nên!? !

Nàng ý nghĩ kỳ quái tự nghĩ tự sướng, bỗng nhiên nháy mắt hóa đá, trong gió hỗn độn... A a a! Nhiễm Nhượng Hà biến thái kia sẽ không đem mấy chiêu này dạy cho Tĩnh Huyền Phong “đơn thuần” đi? ! Mà cầm thú kia còn rất yêu ném thử trò mới mẻ, ông trời a!

Đội mật đàm của Nhiễm Nhượng Hà cùng Tĩnh Huyền Phong chấm dứt, Tĩnh Huyền Phong thông thả chậm bước... Nhiễm Nhượng Hà cùng Độc Thâm Tâm kết duyên có thể nói

là chuyện tốt nhất, hơn nữa nàng cũng đã đáp ứng thay mình giải trừ chi độc “Kim sí cửu cửu quy”, kia hẳn tự nhiên cũng không cần dẫn binh gây chiến nữa, nhưng phương pháp giải độc này nghe qua có chút vô cùng kì diệu...

Còn Nhiễm Nhưộng Hà, nếu hẳn thiết tình thích Độc Thảm Tâm thì có thể chấp nhận phương pháp giải độc này sao? Tuy chỉ là giải độc, nhưng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Nhiễm Nhưộng Hà từ hẳn trong mắt đã nhìn ra do dự, “Trần Nam Vương đang suy nghĩ chuyện gì?”

Tĩnh Huyền Phong thẳng thắn nói, “Người thật muốn thú Độc Thảm Tâm sao?”

“Quân vô hí ngôn” Nhiễm Nhưộng Hà hiểu được hẳn đang lo lắng cái gì, không khỏi thoải mái cười, “Ta mới đầu nghe phương pháp này cũng có chút chần chờ, nhưng tánh mạng Trần Nam vương thực sự trọng yếu, huống chi, chỉ là đơn thuần ‘Thẳng thắn thành khẩn gặp lại’”

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư ứng thanh, nhưng vẫn chân thành nói, “Cảm tạ “

Nhiễm Nhưộng Hà hướng hẳn nháy mắt, “Không cần nói lời cảm tạ, coi như Trần Nam Vương thiếu ta một cái nhân tình, nhớ rõ là được”

Tĩnh Huyền Phong hiểu ý không nói, hẳn biết được Nhiễm Nhưộng Hà là người sắc bén, không thể phủ nhận, nam nhân vì bảo hộ nữ tử âu yếm không bị thương tổn, tự nhiên làm người hành xử sẽ trở nên cẩn thận hơn.

Chương 57 : Không đi cũng phải đi !

“Cái gì? Tĩnh Huyền Phong phải cởi sạch sẽ cho Độc Thâm Tâm xem?” Cô Tiểu Tiêu một miệng trà phun ở trên bàn... Nhiễm Nhưộng Hà đã đem quy phương pháp giải độc kim sí cử cử nói cho Cô Tiểu Tiêu, mà phương pháp giải độc cũng không phải ăn mấy viên giải độc đơn giản như vậy, mà cần phải dùng một loại côn trùng kêu “Thiên mệnh phong” lấy độc trị độc.

”Thiên mệnh phong” là thiên địch duy nhất trên thế gian này của “Kim sí cử cử quy”, “Thiên mệnh phong” sẽ tiết ra một loại chất lỏng có thể hóa giải độc tính “Kim sí cử cử quy”, nhưng cũng là trùng chúc kịch độc. Cái gọi là cử cử quy thiên, chính là “Kim sí cử cử quy” đem nọc độc lan ra khắp cơ thể đủ tám mươi một mạch đạo, từ lòng bàn chân hướng về phía trước, độc tính mỗi khi xâm hại đến một mạch huyết liền ngất một lần, cho đến khi độc khí công tâm mà chết.

Còn “Thiên mệnh phong” chính là một loại côn trùng không chịu khống chế, lại có độc tính mạnh mẽ, người nuôi phải dùng sợi tơ buộc lại, cẩn thận chặt chẽ nắm trong tay, để “Thiên mệnh phong” đốt lên tám mươi một huyết vị trên thân thể người trúng độc, nhưng nguy hiểm nhất là, “Thiên mệnh phong” cùng “Kim sí cử cử quy” có một điểm giống nhau, sau khi đốt một lần sẽ chết, mà độc tính thiên mệnh phong thế gian khó giải, cho nên Độc Thâm Tâm vì tránh cho phức tạp, không nhiều không ít chỉ đào tạo tám mươi một con thiên mệnh phong để dùng.

Toàn bộ quá trình giải độc rườm rà khẩn trương, cần kéo dài ba ngày ba đêm mới hoàn thành, mà người trúng độc cần phải chặt chẽ phối hợp, nếu có chút sai lầm, người giải độc giả cùng người trúng độc tất sẽ song song toi mạng.

Cô Tiểu Tiêu giờ phút này không có thời gian suy nghĩ đến chuyện giải độc thất bại, mà chỉ cảm thấy Tĩnh Huyền Phong xích lửa thân thể bị sắc nữ xem tâm can liên đau xót, nàng không khỏi tâm sinh hồ nghi mặt nhăn mày nhíu, “nam nhân của ta không phải bị thiệt thòi lớn hay sao?”

Nhiễm Nhưộng Hà thần sắc ngưng trọng cúi đầu nghĩ, nếu nói không lo lắng kia là nói dối, nhưng hẳn cùng Trần Nam Vương phi lo lắng đều không phải cùng một sự kiện, một khi “Thiên mệnh phong” không chịu khống chế công kích Độc Thâm Tâm, hoặc sai lầm đốt Tĩnh Huyền Phong, kia hậu quả thực không chịu nổi.

“Đều nguy hiểm như nhau, bắt luận đối ai mà nói “

Cô Tiểu Tiểu do dự ở trong phòng đi tới đi lui, bỗng nhiên nghĩ chân hời, “Không thể tìm phiến lá cây che được sao?” (phụt, ôi nước mơ =))~)

“...” Nhiễm Nhượng Hà nhu nhu huyết thái dương, khóc không ra nước mắt nói, “Ta nói Trần Nam Vương phi a, giờ phút này mạng người quan trọng, người đừng nghĩ đến chuyện Trần Nam Vương lửa thể có được không?”

Cô Tiểu Tiểu giật mình, tức giận bất bình phản bác, “Việc này có cái gì nguy hiểm sao? Độc Thảm Tâm nếu là người thi độc tự nhiên sẽ nắm chắc cách giải độc, nàng không phải đã nuôi đến hai con hay sao? Hẳn là có kinh nghiệm thôi “

Nhiễm Nhượng Hà khoe miệng khê nhếch, xem ra Trần Nam Vương phi còn chưa thức tỉnh tính chất ác liệt của việc này, hần thở dài, “Là hai không sai, nhưng cái kia là do mẫu hậu nàng nuôi”

Cô Tiểu Tiểu kinh hô một tiếng đầu óc choáng váng, tựa hồ rốt cục hiểu được giải độc so với trúng độc còn đáng sợ hơn, mặt mũi từng trận trắng bệch... Nay Độc Thảm Tâm cũng quá mạnh mẽ vang dội đi? Giải được chưa chuẩn bị cho tốt đã xuống tay hại người, lại nói tám mươi một con thiên mệnh phong lại không nghe được tiếng người, vạn nhất tạo phản tập thể chẳng phải là tăng tốc thời gian tử vong của Tĩnh Huyền Phong?

Nàng vừa vội vừa tức thẳng dậm chân, “Độc Thảm Tâm thật có thể lấy tánh mạng Tĩnh Huyền Phong như chơi a, làm việc cũng không khỏi quá đáng đi!”

Nhiễm Nhượng Hà cũng hiểu được Độc Thảm Tâm lần này quá mức qua loa, hẳn sau khi biết được phương pháp giải độc tất nhiên là khiếp sợ không thôi, không khỏi dờ khóc dờ cười lắc đầu, tuy là nữ tử mình âu yếm, nhưng Độc Thảm Tâm quả thật thiếu suy nghĩ, nếu nói gượng ép, thì nàng không do dự giống như những nữ tử khác, có phong thái nữ vương, còn nói khó nghe, chính là liều lĩnh vì Đông Thảm Quốc mặc dù có trí, nhưng phương pháp thật sự là không đủ cơ mưu cẩn thận.

Cô Tiểu Tiểu càng nghĩ cảm thấy bất an, rốt cục nghĩ ra một biện pháp tốt, “Việc này là do thù tử của người loạn làm, người trước tiên thử bị trích chút làm thí nghiệm đi”

“...” Nhiễm Nhượng Hà nghe vậy khoe mắt run rẩy, “Ta đi có thể a, chẳng qua mệnh phong trên thế gian này chỉ còn tám mươi một con, người hy vọng bốn vương đêr nam nhân của người tự tử sao?”

“...” Cô Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, thêm vào! Lại không cần nộp thuế, nữ nhân đáng giận kia sao không dưỡng nhiều thêm mấy con a, con người còn có sinh lão bệnh tử, huống chi còn trùng!

“Tán gẫu chuyện gì vậy? Bỗng vương từ ngoài cửa cũng nghe được tiếng các người hô to gọi nhỏ” Tĩnh Huyền Phong đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu đứng ở trên ghế loạn ồn ào, hắn không hồn giận nướn mi, đi đến bên người nàng ôm xuống, “Người thân là Vương phi, dẫm lên...”

“Tĩnh Huyền Phong! Thân ái ! Ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu như bạch tuộc bắt hai chân quanh lưng Tĩnh Huyền Phong, nhất thời quay lại vấn đề rối rắm vừa nãy, “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, ta không muốn để cho nữ nhân khác nhìn thân thể người, ô ô...”

“...” Vì Nhiễm Nhượng Hà vẫn còn ở trong phòng, Tĩnh Huyền Phong ra vẻ thản nhiên tách nàng rót ra, “Người không nên nhõng nhẽo, chỉ là ngự y chữa bệnh thôi, mà người nên thẹn thùng cũng không phải là ta”

“Ta biết tâm không nên sinh tà niệm, nhưng là không chế không được... Ô ô... để người khác nhìn, người về sau không đáng giá tiền, ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu hồ ngôn loạn ngữ vừa thông suốt, nàng căn bản không lo lắng đến tình cảnh của Độc Thâm Tâm.

Nhiễm Nhượng Hà than thở đứng lên, “Ta trước đi xem tiểu Thâm Tâm, chốc nữa gặp ở tiệc tối đi” nói xong, hắn biết thân biết phận liền tự thoát khỏi hiện trường.

Cổ Tiểu Tiểu hướng bóng dáng Nhiễm Nhượng Hà le lưỡi, “Tiểu” đàn độn của người, “Thâm” độc , “Tâm” đại bảo bối phá hư!

Tĩnh Huyền Phong ngồi xuống đem nàng kéo đến bên chân, “Đến lúc đó ta từ từ nhắm hai mắt lại có được không?”

“Độc Thâm Tâm không cởi quần áo, người nhắm mắt làm gì a, người choáng váng sao?” Cổ Tiểu Tiểu suy nghĩ lúc này dị thường rõ ràng, ai cũng đừng nghĩ lừa nàng, bất quá lại nói, không có ai dùng bốn chữ “Mất đi trong sạch” để hình dung nam nhân, nàng không ngừng an ủi chính mình, khoa phụ sản còn có bác sĩ nam xem bệnh không phải sao? Thân là nữ nhân tân thế kỷ hai mươi một không nên cổ hủ như vậy, đúng! Rất cổ hủ! (nói thì nói vậy chớ cứ thấy bác sĩ nam xem, lại chả chạy trốn chết)

Tĩnh Huyền Phong nguyên bản đã bị việc này làm cho phiền muộn, nghe tiểu manh nhi ý một trăm không vui càng cảm thấy buồn bực, “Nếu không muốn thì nghĩ biện pháp khác, người này vừa khóc hai nháo ba dọa thất cổ thực làm cho người ta chịu không nổi”

“Có bệnh chữa bệnh không bệnh tập thể hình, ta không sao” Cổ Tiểu Tiểu không khóc không nháo đặt mộng ngồi ở trên đùi Tĩnh Huyền Phong, “Ta hiện tại lo lắng việc khác, người nói tám mươi một con thiên mệnh phong này, vạn nhất có một con có mắt giống ta thì làm sao bây giờ? Chúng ta muốn sống bình yên sao lại khó như vậy a —— “

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia ảm đạm, quả thật bụi gai dày đặc, nhấp nhô thật lớn, hấn thế nhưng lại không cho là đúng giờ lên khoe miệng, “Người mù bốn vương còn không chế được, huống chi là trùng?”

“Người mù biết sợ hãi, trùng mù mặc kệ người có phải là Trấn Nam Vương hay không, đều sẽ ngao ngao cắn người” Cổ Tiểu Tiểu mở mồm to cắn ở trên vạt áo Tĩnh Huyền Phong day day, Tĩnh Huyền Phong đối với hành động hồ nháo của nàng không nói gì, “Phụ hoàng từng khen người cử chỉ đoan trang, ít lời thiếu ngữ, ta sao một chút cũng không thấy thế”

Cổ Tiểu Tiểu gương cổ khó chịu nói, “Người thích nói ít?”

“Ai thích nói nhiều?”

“Chỉ nói nhiều với người, người không thích ta sao?”

“Thích” (amen, đôi thoại củ chuối)

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ra vẻ chim nhỏ nép người vào đầu vai Tĩnh Huyền Phong, “Người đã không thích ta nói linh tinh, vậy người thích điểm nào nhất? Nói ưu điểm của ta nhanh lên, phải cụ thể một chút...”

Tĩnh Huyền Phong không lưu tình nói, “Người trừ bỏ nói nhiều còn lại không có ưu điểm”

“...” Cũng không biết ai nói linh tinh hơn!

“Chờ người hết bệnh rồi, chúng ta mau mau trở lại kinh thành được không?”

Nói lên kinh thành, Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên nhớ tới một người, “Tính tính ngày, phụ hoàng hẳn là đã sắp đến Vân thành”

“A? ! Ba người sao lại đến đây?” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hít phải một ngụm khí lạnh, không đợi Tĩnh Huyền Phong chỉ trích vội vàng bổ sung nói, “Ta là nói, phụ hoàng người đến gặp con?”

Tĩnh Huyền Phong rơi vào thế khó xử ứng thanh, “Phụ hoàng vốn là một đường cải trang xuất hành xuôi Nam, cuối cùng sẽ đến Vân thành, cho nên vì tránh cho phụ hoàng lo lắng, không bằng người về vương phủ trước nghênh đón thánh giá “

Cổ Tiểu Tiểu mạnh mẽ lắc đầu, “Ta không đi, người ngấm lại ta cùng Hoàng Thượng tán gẫu cái gì a, Hoàng Thượng hỏi, con ta đâu? Ta nói, ở Đông Thẩm Quốc tìm thuốc giải a, Hoàng Thượng lúc ấy chắc lên cơn bệnh tim mất”

“Người này thường không phải rất giỏi bịa chuyện sao? Thay bốn vương ngăn cản một lần cũng khó khăn như vậy sao?”

“Đó là Hoàng Thượng, ta cũng không dám nói hươu nói vượn”

Tĩnh Huyền Phong quả thật không muốn để cho nàng ở lại nơi đây, vạn nhất giải độc thất bại thiên hạ tất đại loạn, nhất định phải tìm được cơ gì đó khiến cho nàng rời đi, nàng còn là một bộ dáng nhất gan sợ phiền phức không thích hợp ở lại, “Sáng sớm ngày mai cấp tốc quay về Vân thành, đây là mệnh lệnh của bốn vương”

Cổ Tiểu Tiểu che lỗ tai vội la lên, “Người làm gì a, ta chính là không muốn rời xa người, người hiện tại sinh tử chưa biết ta nào có thể yên tâm thoải mái hồi Vân thành? Hoặc là cùng nhau đi, hoặc là không ai đi! ——”

Tĩnh Huyền Phong cau mày thành một đoàn, vỗ bàn giận dữ, “Người cả gan dám kháng mệnh không tuân? Bốn vương bảo người đi, thì phải đi!”

Cổ Tiểu Tiểu sợ tới mức rụt đầu rụt cổ, nháy mắt không có cốt khí, “Người ồn ào cái gì a, này không phải đang thương lượng với người sao...”

“Không cần thương lượng, sáng sớm ngày mai bốn vương đưa người ra ngoài thành Đông Thâm, đến lúc đó sẽ có người đón người” Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia không nữ, nhưng khẩu vị lạnh như băng cứng rắn, hắn đứng dậy định rời đi, lại bị Cổ Tiểu Tiểu ôm lấy thắt lưng, nàng mắt nước lưng tròng, ủy khuất nói, “Người gạt người, còn nói ta chỉ cần vờ tay người nhất định sẽ cầm lấy, hiện tại lại kêu ta một mình rời đi, kẻ lừa đảo...”

Tĩnh Huyền Phong im lặng không lên tiếng mậm mím môi, giờ phút này hắn có thể hứa hẹn, chính là lưu lại cho phụ hoàng một người con dâu khỏe mạnh, còn về phần hạnh phúc sau này, không phải chuyện hắn có thể đoán được.

Hắn dứt khoát kiên quyết đẩy tay nàng ra, nghiêm nghị rời đi. Tâm tình ngã xuống vực sâu, không dám đáp lại khuôn mặt khóc lóc kia, một khi quay đầu lại chỉ sợ sẽ luyến tiếc để nàng đi.

Phu thê hai người bọn họ, ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tưởng vô ưu vô lự cầm tay đến lão, hóa ra thật khó.

Cổ Tiểu Tiểu mở ra lòng bàn tay trống rỗng, nước mắt từng viên từng viên nóng bỏng rơi xuống... Đây bất đồng với ngày xưa, không thể đoán trước được khủng hoảng xoay quanh ở trong đầu, tâm lần đầu tiên cảm thấy đau như vậy, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nàng ngần ngừ bước ra khỏi phòng, nếu nàng có được một đôi mắt sáng ngời, đã có biện pháp chạy trở lại, nhưng giờ hiện tại chỉ có thể mặc kệ nó, nàng nên nói như thế nào để Tĩnh Huyền Phong cho phép mình lưu lại đây? ...

Cổ Tiểu Tiểu không biết chính mình đã đi đến chỗ nào, bên mũi truyền đến một mùi hương đồ ăn, nàng đoán đây hẳn là gần phòng bếp, nàng ngày thường tham ăn giờ phút này lại không dậy nổi khẩu vị, chậm rì rì mới đi được vài bước, lại nghe thấy hai nam nhân trong phòng nói chuyện với nhau——

“Mới vừa rồi khi ta thỉnh nữ vương bệ hạ định đồ ăn trong tiệc tối, ngươi đoán xem trong lúc vô ý nghe được tin tức kinh người gì?”

“Nói nghe một chút “

“Nghe nói thiên mệnh phong dùng để chữa bệnh cho Trần Nam Vương, đột nhiên chết mất ba “

Không chờ hai người tiếp tục tán gẫu hết, đã nghe thấy một thanh âm “Phù phù” vang động ngoài cửa, trù công vội vàng lau tay đi ra liền hốt hoảng thấy... Trần Nam Vương phi sắc mặt trắng bệch ngất trên đất.

Cổ Tiểu Tiểu một người thích nghe buôn chuyện như vậy, lại lần đầu tiên hiểu được chỉ một tin tức nhỏ cũng có thể làm người ta nản lòng thoái chí.

Chương 58 : Cảnh trong mơ hiện ra đầy đủ

Giải được duy nhất “Thiên mệnh phong” thiếu ba con, Tĩnh Huyền Phong đang cùng Độc Thâm Tâm mật đàm, nàng có tám, chín năm kinh nghiệm luyện độc, cho nên giờ phút này chính là muốn thương lượng phương pháp dự phòng, nếu Tĩnh Huyền Phong đáp ứng, nàng có thể phối chế nọc độc giống như của “Thiên mệnh phong”, nhưng cũng cần một đoạn thời gian, tốc độ không thể xác định hơn nữa lại càng không thể nắm chắc mười phần.

Cùng lúc đó, lại nghe thấy tin tức Cổ Tiểu Tiểu đột nhiên hôn mê, Tĩnh Huyền Phong rất cuộc không thể bảo trì được bình tĩnh, vội vàng lao ra khỏi cửa, Độc Thâm Tâm theo sát phía sau đuổi theo, nàng đã muốn tận lực, nhưng vẫn lạc mất thân ảnh Tĩnh Huyền Phong trong nháy mắt.

Tới khi Độc Thâm Tâm thở hồng hộc đi vào phòng khách, đã thấy Tĩnh Huyền Phong lo lắng ngồi ở bên giường Trần Nam Vương phi, cầm tay nàng để ở bên môi nhẹ nhàng miết, mà Tĩnh Huyền Phong thân ảnh nguyên bản vốn cao cao tại thượng giờ đây lại có vẻ mệt mỏi cùng bất lực

Cho dù khi nàng nói ra giải được duy nhất bị mất đi, Tĩnh Huyền Phong cũng chưa từng cô đơn như thế, mâu thuẫn của hẩn nhiễm thượng một tầng ảm đạm có lẽ chỉ vì không muốn rời xa người âu yếm... Độc Thâm Tâm cúi đầu ngẫm nghĩ, bi kịch này là do một tay nàng tạo thành.
(giờ bắt đầu thấy ghét rồi áy)

Tự cho là đúng của nàng đã hủy đi hạnh phúc của một đôi tình nhân, nên vẫn hỏi như thế nào?

... Cổ Tiểu Tiểu không biết không thấy nằm ở bên gối, mà ác mộng hàng ngàn ngàn châm từ trên trời rơi xuống lại bất ngờ tiến vào trong mộng... Cảnh tượng trong mộng như cũ bất biến, ong bướm bay múa ở giữa trăm hoa đua nở, khi nàng ngẩng đầu lên liền bị ngàn vạn ngàn châm như mưa trút xuống mắt... Mà lúc này đây có điểm bất đồng, nàng mặc dù muốn từ trong mộng tỉnh lại nhưng tựa hồ lực bất tòng tâm...

Trong khi hàng loạt ngàn châm tụ vào nhau tạo thành nhất thể, ở trong nháy mắt lao xuống, dù muốn tránh cũng không thể tránh được tạo thành một trận đau đớn thấu tận xương tủy, sau đó trước mắt chỉ còn tối đen một mảnh, hoa cỏ ong bướm đều biến mất không thấy, bàn tay không thấy năm ngón tay chìm trong bóng đêm, bỗng nhiên xuất hiện một đạo ảo ảnh màu lam choáng váng...

Vàng sáng màu lam như vải lụa mềm mại uốn lượn trong đêm tạo thành một đường cong xinh đẹp, nhưng một mặt tựa hồ lại rẽ ra thành nhiều hình dạng bất quy tắc.

Cổ Tiểu Tiểu tập trung tinh thần nhìn chăm chú ánh sáng màu lam kia... Dần dần thấy rõ hình vẽ bao quanh đó, “Là một con bướm màu lam?” Nàng vừa mở miệng liền mang theo vài phần tiếng vang, con bướm màu lam tựa hồ nghe được thanh âm triệu hồi, kích động vỗ cánh hướng nàng bay tới, Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng nâng bàn tay lên, chỉ thấy con bướm trong suốt kia hạ xuống đầu ngón tay nàng, cánh nhẹ nhàng vỗ vỗ, chậm rãi hướng về phía trước hợp lại...

Cổ Tiểu Tiểu kinh ngạc thấy trên cánh bướm cư nhiên lại có chữ viết, nàng dụi mắt nhìn kỹ lại, “Chí tôn lan điệp? ...” khi nàng đọc lên vài chữ này, con bướm màu lam nhất thời hóa thành một cổ lam sắc biến mất thất tung vô ảnh,

Bốn phía tức khắc khôi phục lại hắc ám như cũ, nàng còn chưa kịp hiểu được sao lại thế này, hắc ám trống trải liền như một tấm vải từ từ bay lên, đột nhiên một mảnh sáng chói rõ ràng bày ra trước mắt, xuất hiện ở trước mắt Cổ Tiểu Tiểu lại là hình ảnh lúc mới bắt đầu mộng, ong bướm đủ mọi màu sắc ở trong bụi hoa tự do bay múa, nhưng lại không còn ngân châm từ trên trời giáng xuống, nàng ở trong biển hoa mê mông vô bờ thông thả dạo bước, ngón tay có thể chạm vào những đóa hoa kiều diễm, từng đàn bướm dừng ở đầu vai nàng chơi đùa, hoa cỏ thơm ngát hòa vào nhau tràn ngập khoang mũi, thậm chí xúc cảm đều rất chân thật sống động...

“Có người ở đó không? ——” Cổ Tiểu Tiểu đi lâu lắm rồi có chút không kiên nhẫn lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, một đạo thanh âm mơ hồ không ngừng truyền vào lỗ tai nàng——

” Cổ Tiểu Tiểu, đi cứu Trần Nam Vương, người nhất định có thể...”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời kinh ngạc trừng lớn hai mắt tìm kiếm chung quanh, nàng xác định chính mình không có nghe sai, thanh âm hư ảo này chính là gọi nàng, không phải Cổ ngự y kia, nhưng vô luận là ai đang nói với chính mình, tin tức này hiển nhiên làm phấn chấn lòng người, “Người là ai, ta thực có năng lực cứu Tĩnh Huyền Phong sao? Trả lời ta được không? —— “

...

Cổ Tiểu Tiểu đợi hồi lâu, lại không có ai đáp trả, nàng bám riết không tha ngửa mặt lên trời hô to, bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt dao động, một trận chấn động rung trời chuyển đất khiến nàng kinh sợ, tay chân mềm nhũn ngã ngò xuống, chỉ thấy hoa cỏ đầy đất dần dần biến mất, lòng bàn tay lại là mảnh vải mềm mại... Bên tai văng vẳng âm thanh kêu gọi lo lắng quen thuộc...

“Tiểu manh nhi mau tỉnh lại” Tĩnh Huyền Phong nghe được những lời vô nghĩa không ngừng, cho dù nghe không rõ nàng quát to gì cái gì, nhưng yết hầu vì thét nên đã khàn khàn, không biết làm thế nào chỉ có thể lay nàng tỉnh giấc.

... Cổ Tiểu Tiểu suy yếu vô lực chậm rãi lấy lại ý thức, Tĩnh Huyền Phong thấy nàng tỉnh lại, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, “Không muốn đi thì đừng đi, bổn vương không bức ngươi nữa”

Cổ Tiểu Tiểu chưa kịp tiêu hóa mấy lời này, nàng đầu óc vẫn còn đang nhớ lại một màn ở trong mộng, tựa hồ có cái gì đó quý dị không tên đang làm phép ở trong mộng của mình, mà giờ phút này, nàng đã tìm về một đoạn trí nhớ đã mất đi kia, chính là đánh chết Cổ Tiểu Tiểu, nàng cũng không nghĩ tới, cơ duyên xảo hợp cư nhiên lại chuyển không thể tưởng tượng như vậy, có thể nói là “Kinh thế hải tặc”... Nàng ôm cổ Tĩnh Huyền Phong lẩm bẩm nói, “Ta đến giúp ngươi giải độc kim sí cứu cứu quy, thiên mệnh phong chết thì chết ...”

Tĩnh Huyền Phong vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng cười, “Chớ nói ngốc, nếu ông trời nhất định muốn mạng Tĩnh Huyền Phong ta mới bằng lòng bỏ qua, kia cứ cho hấn lấy”

Cổ Tiểu Tiểu hiện tại đã biết rõ vì sao đoạn trí nhớ về giải độc này lại có chỗ trống, nguyên lai “Cổ Tiểu Tiểu” chủ nhân thân thể này không muốn cho ai biết bí mật dấu ở chỗ sâu nhất tận đáy lòng, đồng thời vô tình hoặc là cố ý, cũng che giấu luôn phương pháp giải độc này.

“Không được nói đến chuyện có chết hay không, không có ai muốn mạng của ngươi, ta nói có thể cứu là có thể cứu” nàng sắp xếp lại đoạn trí nhớ loạn thất bát tao, bỗng nhiên làm thủ thế nữ siêu nhân xinh đẹp nói, “Ta, Cổ Tiểu Tiểu, là người Diêm Vương gia phái tới cứu vớt ngươi —— “

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng nửa điên nửa khùng dường như đã không còn trở ngại, lập tức nuốt lời, “Ta thấy ngươi đánh nhẹ đã quên đau, sáng sớm ngày mai lập tức cuốn gói ra khỏi thành”

Cổ Tiểu Tiểu chân sau đứng thẳng, vừa nghe lời này hướng bên cạnh bước đi, “Ngươi người này nói như thế nào lại không thêm tính toán gì hết nha? Vừa rồi là ai khóc sụt sùi ôm ta không cho đi?”

“Nước mắt nam nhi nặng ngàn cân sao có thể rơi, chỉ là bịa đặt” Tĩnh Huyền Phong lớn tiếng phủ nhận, sờ sờ trán nàng, “Đầu đập xuống đất, đau sao?”

“Choáng váng... Đau...” Cổ Tiểu Tiểu không bỏ lỡ thời cơ, xương cốt mềm nhũn tựa vào đầu vai Tĩnh Huyền Phong, ai oán tiếc nuối nói, “Ngươi còn ra vẻ hung dữ với ta, còn không

bằng để cho ta chết luôn đi a... Ô ô “

Độc Thấm Tâm đã đứng ở trong phòng hồi lâu, nàng giờ phút này đi cũng không tiện, mà lưu lại lại xấu hổ, không khỏi tiến lên từng bước thân thiết nói, “Trần Nam Vương phi, ngài đã đỡ nhiều chưa?”

“...” Choáng váng! Trong phòng còn có người khác đâu, bất quá, nàng cũng không cảm thấy dọa người, chỉ là cho rằng kỹ xảo của mình không thể để Độc Thấm Tâm học trộm, Cổ Tiểu Tiểu hít hít nước mũi nước mắt, đoan trang gật đầu đáp lễ, kỳ quái nói, “Độc nữ vương ở đây sao, đa tạ quan tâm, thể lực bản phi dư thừa đã tốt hơn nhiều”

Độc Thấm Tâm ra vẻ cười cười, nàng càng quan tâm là, “Trần Nam Vương phi thực sự có biện pháp giúp Trần Nam Vương giải độc sao?”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền tức giận, lúc này lại có Tĩnh Huyền Phong đứng một bên làm chỗ dựa, nàng liền vênh mặt bắt nạt kẻ yếu, “Độc nữ vương, ta thật muốn tặng ngươi một bài hát 《 người thật nham hiểm 》” nàng vừa nói vừa giơ nắm đấm lên làm Microphone, cúi đầu hát, “Người thật nham hiểm người thật nham hiểm, người thật nham hiểm độc độc, mỗi lần đều bị bắt nạt cẩn thận ta nhất định trả thù...” (=))~ *pó tay*)

“...” Tĩnh Huyền Phong mặt không biểu tình quay đầu qua một bên, thê tử của hắc thực phi bình thường “Hoạt bát”, hát chẳng ra hát, mà giống như tụng kinh niệm phật thì đúng hơn.

Độc Thấm Tâm áy náy cúi đầu, “Trần Nam Vương phi nhất định là đã đói bụng, không bằng trước dùng cơm, rồi lại bàn sau” không chờ Cổ Tiểu Tiểu đáp lại, Độc Thấm Tâm liền hướng Trần Nam Vương hạ thấp người hành lễ, vội vàng đi ra khỏi phòng ——

“Người ám chỉ ta ca hát hữu khí vô lực? Một chút tế bào âm nhạc cũng không có, hừ...” Cổ Tiểu Tiểu dùng khủy tay huých Tĩnh Huyền Phong, tính tình diễn tiết mục phu xướng phụ tùy, “Thân ái , người nói nàng có phải đang ghen tị ta có một giọng hát như chim hoàng oanh hay không?”

“Phá hư cỗ họng, chim hoàng oanh nghe người nói lời này cũng phải xấu hổ” (*sự thật phũ phàng nga~~*) Tĩnh Huyền Phong đem Cổ Tiểu Tiểu ôm xuống giường, dắt nàng đi ra ngoài phòng, Cổ Tiểu Tiểu liền ôm lấy cánh tay hắn, cười hắc hắc, “Cứ nghĩ đến đến người sẽ lập tức bình phục ta liền thấy vui vẻ”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, nếu tiểu manh nhi cố ý muốn giúp hắn giải độc cũng không sao cả, dù sao đạo lý ngựa chết chữa thành ngựa sống vừa vặn cần dùng tới, “Đi, người nếu giúp bốn vương giải trừ được chi độc kim sí cửu cửu quy, bốn vương ngày sau không bao giờ thuyết giáo người nữa “

Cổ Tiểu Tiểu cao hứng phần chân kéo kéo cánh tay, “Thật vậy chẳng? Ta có thể tin mấy phần?”

“Có cần bốn vương viết quân lệnh cho người không?” Tĩnh Huyền Phong trịnh trọng nói.

“Quên đi quên đi, kia sẽ tổn thương hòa khí a, ta miễn cưỡng tin người một lần, hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu tình hình vừa chuyển biến đột nhiên tái phát bệnh nhiều chuyện, “Hoàng Thượng bộ dạng suất (*đẹp trai*) không? Người phải thành thật trả lời “

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, “Phụ hoàng? ... Tất nhiên là tư thế oai hùng hiên ngang, sao tự nhiên người lại hỏi chuyện này?”

“Không có việc gì, ta tùy tiện hỏi thôi” Cổ Tiểu Tiểu không yên lòng ứng thanh, nhưng trong lòng vẫn không được tự nhiên.

Nói “Cổ Tiểu Tiểu” năm ấy mười ba tuổi sau khi cứu Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vì biểu đạt loại tình cảm cảm kích đem nàng mang về trong cung nuôi nấng, đối “Cổ Tiểu Tiểu” là cẩn thận chiếu cố, nhưng tiểu nha đầu này cùng Hoàng Thượng sớm chiều ở chung, cư nhiên lại đem lòng yêu thượng lão nam nhân lớn hơn so với chính mình ba mươi mấy tuổi (*hự, ta chết mất, ừ ngờ đc T^T*).

Nàng bình thường khi ở hậu cung chữa bệnh cũng không nghị luận mấy chuyện thị phi của Hoàng Thượng, cũng không phụ họa theo đuôi, không phải nàng nói ít, mà căn bản là hâm mộ này đám nữ nhân này có thể gả cho Hoàng Thượng, còn nàng chỉ có thể làm nữ ngự y vĩnh không thấy mặt trời.

“Cổ Tiểu Tiểu” yêu thầm Hoàng Thượng bốn năm, sau khi từ trong miệng phi tần biết được tin dữ Hoàng Thượng muốn đem chính mình gả cho tam hoàng tử, quyết định nuốt châm tự sát, mà ngay tại lúc “Cổ Tiểu Tiểu” chuẩn bị tự sát, linh hồn Cổ Tiểu Tiểu liền xuyên qua đnhập vào thân thể của nàng, chuyện sau đó chính là cùng Tĩnh Huyền Phong gặp mặt.

Cổ Tiểu Tiểu cả người run rẩy phân tích: “Cổ Tiểu Tiểu” sở dĩ chôn dấu đoạn trí nhớ này, là hy vọng Tĩnh Huyền Phong chết? ...

Nàng không khỏi rùng mình một cái, nếu nàng không nhập vào trên người “Cổ Tiểu Tiểu”, kia thực phải khoanh tay đứng nhìn sao? A! Không đúng, chưa đợi Tĩnh Huyền Phong trúng độc con nhóc kia đã muốn tự sát thân vong rồi, ai...

Tuy rằng có thể lý giải khát vọng tình yêu của một người mù, cũng hiểu được tâm tình nàng mang theo khi chết, lại nói trong hoàng cung cũng có tần phi, quý nhân mười ba mười bốn tuổi, nhưng yêu thượng hoàng thượng liệu được mấy người? Dù suất nhưng cũng là lão nhân a. Mà lão nhân gia lại đem dưỡng “Cổ Tiểu Tiểu” như khuê nữ.

Trăm nghìn tội ác này đều là do chế độ ba vợ bốn nàng hầu trong xã hội cũ, lão phu thiếu thê chuyện quá nhiều, trâu già gặm cỏ non tuy thấy nhưng không thể trách, không có đạo đức a, thiên lý không tha a a a...

Tĩnh Huyền Phong phát hiện nàng vừa đi được vài bước liền có biểu tình dữ tợn, nghĩ đến nàng thân thể lại cảm không khỏe, hấn vội vươn tay ôm lấy Cổ Tiểu Tiểu, chưa kịp mở miệng đã bị nàng gắt gao ôm lại, “Nguyên lai ta thật sự là do Diêm Vương phái tới cứu ngươi, mà nói cho cùng, chúng ta dù thế nào đi chăng nữa, sớm muộn cũng sẽ ở bên nhau. Có lẽ là do ta kiếp trước thiếu ngươi một cái nhân tình? ...”

Tĩnh Huyền Phong chỉ nghe hiểu mỗi một câu cuối cùng, tựa tiểu phi tiểu giương môi, “Nói ngược lại mới đúng, là bốn vương thiếu nợ ngươi “

“Ân? Là có ý tứ gì?”

“Ngươi ngẫm lại, ngươi vừa mù còn hay luyện thuyên lại không đẹp, dáng người bình thường, vì sao bốn vương lại một lòng một dạ coi trọng ngươi a?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười lạnh, này lời hay đến miệng hấn đều trở nên cực chói tai! ...”Làm như ngươi có nhiều ưu điểm lắm vậy, tính tình vừa táo bạo vừa chuyên chế lại còn phúc hắc, chưa kể còn là đồ lưu manh, ta nếu không phải mất bị mù khẳng định sẽ chướng mắt ngươi! Kiếp sau ta sẽ tự mình tuyển một đức lang quân như ý đi đi đi...”

“Ý tưởng không sai, kiếp sau có lẽ còn cơ hội cho ngươi tuyển trọn” Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười cười, đi được vài bước nhất thời lửa giận trùng mắt, tức khắc cảnh cáo nói, “Chưa được bốn vương đáp ứng, kiếp sau cũng đừng mơ tưởng!”

“...” Xem như ngươi giỏi.

=====

Chương 59 : Cuối cùng còn nhờ thê tử

Sau khi nghe Nhiễm Nhượng Hà ba hoa không cần thận nói ra nguyên nhân Độc Thảm Tâm hạ độc, Cổ Tiểu Tiểu lại càng xem càng không vừa mắt Độc Thảm Tâm, này thật đúng là “mắt sáng” nghĩ muốn cướp lão công, khi dễ nàng mắt mù có phải hay không? ! ...

Hảo Độc Thảm Tâm người một tay định che trời! Cổ Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt tay, ở trong đầu hung hăng hành hạ Độc Thảm Tâm một chút, nhất thời lại giống như bóng cao su xì hơi cúi hạ mí mắt... Cũng may không đi đến cùng, nếu không nàng thật đúng là không thể chống đỡ!

Bất quá, Tĩnh Huyền Phong liệu chết không từ, điểm đó làm cho nàng hết mực vui vẻ, nhưng cũng phải nói trở về, cho dù là Tĩnh Huyền Phong thực không muốn thú Độc Thảm Tâm, nhưng hắn là đại nam tử chủ nghĩa độc đoán hắn là sẽ có tác dụng.

“Sau khi trở về hoàng cung, người liệu có muốn tìm tiểu lão bà hay không?”

“Bồn vương nếu muốn nạp thiếp, cần gì phải đợi đến khi hồi cung?”

Cổ Tiểu Tiểu cắn cắn tay nhỏ bé, thẹn thùng vụng trộm cười, “Vậy người là không muốn làm ta buồn?”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng cười rất đắc ý, liền bổ sung thêm một câu, “Bồn vương khi nào nói qua sẽ không làm người buồn?”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời nắm áo hắn lên dùng sức lay động, “Tĩnh Huyền Phong! Người nếu phụ ta, ta sẽ mặc hồng y hồng hài treo cổ trước mặt người, làm lệ quỷ mỗi ngày đều quần quít lấy người!”

Tĩnh Huyền Phong bị nàng kéo tới kéo lui, thất thanh cười, “A, còn treo cổ, người kia mắt có thể tìm được dây thắt cổ sao?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu hàm hừ đẩy hắn một phen, “Người chỉ biết khi dễ ta, chúng ta hai người quay lưng lại mà đi!”

“Xoay người dễ dàng vậy sao?” Tĩnh Huyền Phong giữ chặt cổ tay nàng để ở trên giường, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời bị đè ở trên đệm, nàng ngay cả chân cũng không cử động được, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ hô to, “Oa nha nha, hành hung lương dân, khinh người quá đáng! Xem

đại chiêu ——” nàng lời còn chưa dứt đã đề lên kinh mạch trên cánh tay của Tĩnh Huyền Phong.

Tĩnh Huyền Phong liền cảm thấy khuỷu tay tê rần phải thả lỏng, mà Cổ Tiểu Tiểu còn chưa kịp đắc chí, đã bị Tĩnh Huyền Phong vươn một ngón tay chọc vào eo, “Chắc chắc, thực to gan, còn dám học phản kháng a...”

“Chọc cù người ta tính cái gì anh hùng hảo hán, ha ha ha... Có giỏi theo ta... Ha ha... Một mình đấu... Ha ha...” Cổ Tiểu Tiểu không không chế được cười lẫn lộn, ở trong lòng lại không ngừng mắng này cầm thú không bằng, dùng chiêu này thực lợi hại a!

Tĩnh Huyền Phong trong mắt hện lên một tia xấu xa, chọc chỗ này chọc chỗ kia, “Nghe nói ngựa quá sẽ bị mất mạng, mau cầu xin ta tha thứ bỏ qua cho ngươi”

“A phi... Ha ha ha, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, ha ha ha... Ngựa chết cũng không hướng cầm thú cúi đầu! Ha ha...” Cổ Tiểu Tiểu phẫn hận quyết liệt nói, lắc lắc thân thể như trước cuồng tiếu không ngừng, không đến một giây, “Đại ca tha mạng a! —— “

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, tức khắc dừng tay thả người, Cổ Tiểu Tiểu sau khi thoát được chuyện thứ nhất chính là mở mồm to đánh về phía Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong vì muốn cho nàng một cơ hội trả thù, thuận thế ngã lên giường...

Mà Cổ Tiểu Tiểu lần này học thông minh, căn người chỉ là động tác giả, mục đích chân chính, hắc hắc... Nàng lấy tốc độ sét đánh vươn hai căn ngón tay nhéo lên thịt nộn phía trong sườn đùi Tĩnh Huyền Phong, sau đó liền xoay người ba trăm sáu mươi độ quay về, chỉ nghe thấy Tĩnh Huyền Phong kêu thảm một tiếng vội vàng đẩy nàng ra, bên tai tức khắc truyền đến tiếng cười to vui sướng của Cổ Tiểu Tiểu khi người gặp họa, Tĩnh Huyền Phong nhu nhu đùi liếc mắt nàng một cái, “Âm hiểm độc ác, thủ đoạn ti tiện! Bỏn vương đáng lẽ không nên đồng tình ngươi!”

“Hắc hắc hắc hắc... Cũng vậy thôi” Cổ Tiểu Tiểu rút cục chiếm được thể thượng phong một lần, nàng âm thầm quyết định phải đem đại chiêu nhéo người phát dương quang đại, cần có thời gian, khổ luyện tự thành vì cao thủ nhéo người đệ nhất thiên hạ, thu phục kẻ thù!

“Ngày nào đó chọc ta tức giận liền thực sự dạy dỗ ngươi một chút” Tĩnh Huyền Phong quay lại thấy nàng hươu hươu bàn tay trong không khí... ra vẻ như chưởng phong qua trái qua phải, “Hai tiểu ong mật nha, bay ở trong bụi hoa a, a, a...”

“...” Nhiễm Nhượng Hà dựa vào cạnh cửa xem “cuộc chiến” đã lâu, đợi hơn nửa ngày cũng không tìm thấy thời cơ, mắt tròn trắng nhìn vào trong phòng, đây là Trần Nam Vương tuân thủ nghiêm ngặt các quy luật trong truyền thuyết sao?

“Khụ khụ khụ khụ! Xin hỏi nhị vị còn muốn chơi đùa bao lâu?” Nếu không phải Cổ Tiểu Tiểu quyết định hôm nay sẽ giải độc cho Tĩnh Huyền Phong, còn cần chính mình tương trợ, thì hẳn quả thực cũng không muốn lên tiếng nhắc nhở.

“...” Tĩnh Huyền Phong tức khắc khôi phục thái độ bình thường, chất vấn, “Sao không gõ cửa?”

Nhiễm Nhưộng Hà vô tội nhún nhún vai, “Ta thực đã gõ qua, là do không có ai để ý tới!”

“Không được náo loạn! Yên lặng yên lặng! ——” Cổ Tiểu Tiểu mặt mày hung dữ ngáng đầu, nhất thời hít thật sâu, nàng cao hứng mãi chơi thiếu chút nữa quên mất chuyện đứng đắn, hai tay hoàn sau, ra vẻ đạo mạo thâm trầm, “Tại đây có việc quan trọng, người thân là Trần Nam Vương cư nhiên lại nhiều loạn tâm trí người khác, ân? ... Phải bị tội gì!”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng bộ dáng cố làm ra vẻ, quả thật không biết nói gì.

Còn Nhiễm Nhưộng Hà thì hoàn toàn ngẩn người.

Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt nhập vai, lấy ra hộp châm cứu đặt ở bên giường, pháp châm giải độc này là bí kỹ độc môn nghiên cứu của “Cổ Tiểu Tiểu”...

Nàng trước yêu cầu Tĩnh Huyền Phong cởi áo khoác ngoại khóa, chỉ mặc một cái tiệt khó nằm ở trên giường, sau đó lại để Nhiễm Nhưộng Hà trói chặt lại, bởi vì khi châm rất đau đớn, ngứa ngáy khó nhin, giống bị như ngàn vạn con kiến cắn, nàng cũng không hy vọng chỉ vì đâm chọc một chút liền lấy mất tánh mạng Tĩnh Huyền Phong.

“Đắc tội Trần Nam Vương” Nhiễm Nhưộng Hà nắm cổ tay Tĩnh Huyền Phong buộc chặt trên thành giường, Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nhướn mi hỏi lại Cổ Tiểu Tiểu, “Người sợ bốn vương chịu không được đau đớn?”

“Không phải sợ, mà khẳng định là chịu không được” Cổ Tiểu Tiểu vừa trả lời vừa chà lau từng cây từng cây châm một, vì tránh cho Tĩnh Huyền Phong cố làm ra vẻ anh hùng hảo hán, nàng lại nói, “Thực ra, Hoàng Thượng lúc trước cũng là bị trói mới giải được độc”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, hẳn chưa bao giờ nghe nói qua việc này, nhưng tiểu manh nhi tuyệt không thể lấy loại sự tình này ra nói giỡn, hẳn không khỏi bán tín bán nghi nói, “Người nói phụ hoàng cũng từng bị trúng chi độc kim sí cứu cứu quy? Hay là ân cứu mạng mà phụ hoàng vẫn nói chính là việc này?”

“Người thật là giỏi, nằm xuống đừng lộn xộn! ——” Cổ Tiểu Tiểu trừng mắt ấn bả vai hẳn xuống, tự cho là thông minh nói, “Người có phải muốn hỏi ta vì sao lại không nói cho người đúng không? ... Đây chủ yếu là vì thanh danh của Hoàng Thượng, cho nên không thể nói...”

“Nhưng người đã sớm biết bốn vương thân mang chi độc kim sí cử cử quy, người đến tột cùng còn muốn giấu diếm chuyện gì?”

“...” Cô Tiểu Tiểu ngón tay cứng đờ, tiểu tử này phản ứng thực nhanh, “Ai nha ai nha, ta vì sốt ruột quá nên đã quên...”

Nhiễm Nhượng Hà bất động thanh sắc lắng nghe, “Nói như thế, nữ vương trước kia cũng nuôi kim sí cử cử quy dùng ở trên người hoàng đế? Kia mục đích của nàng... Hay là? ...”

Tĩnh Huyền Phong tức khắc dùng ánh mắt ngăn lại phỏng đoán của hắn, mặc dù hắn cũng hiểu được việc này nhất định có gì đó kỳ quái, tò mò tuy nhiều, nhưng việc nhà mình cũng không nên để người bên ngoài nghe, hắn lúc này hạ lệnh trực khách, “Đã trời vững chắc, thỉnh đi”

“...” Nhiễm Nhượng Hà quả thật có điểm không muốn đi, trong lòng tà ác muốn nhìn một chút xem biểu tình thống khổ của Tĩnh Huyền Phong như thế nào, nghĩ vậy, hắn ôn nhu hỏi lại Cô Tiểu Tiểu, “Trần Nam Vương Phi còn cần bốn vương giúp chuyện gì nữa không?”

“Không cần, tiện tay đóng cửa, cảm ơn” Cô Tiểu Tiểu lạnh giọng đáp lời, tay kia còn viết vài chữ lên mộc bài đưa về phía trước, “Phiền toái Nhiễm quốc vương đem bài tử treo ngoài cửa, này rất trọng yếu, đa tạ”

“...” Nhiễm Nhượng Hà tiếp nhận mộc bài nhìn nhìn, bất quá cũng không hiểu hết, hắn uể oải đi ra cửa, tiện tay đóng cửa thật mạnh, rồi sau đó mới đem khối mộc bài kia reo lên cạnh cửa, tâm không cam lòng không nguyện rời đi.

Nội dung mộc bài—— đang giải phẫu, thỉnh đi vòng qua.

Cô Tiểu Tiểu ghé vào ngực Tĩnh Huyền Phong vỗ nhẹ an ủi, rồi lại lấy thái độ chuyên nghiệp miêu tả chi tiết nói, “Ta chóc nữa sẽ đem chín mươi chín cây châm theo trình tự đâm vào huyết vị trên người người, huyết mạch bắt đầu khởi động, vì tim thiếu máu, khả năng sẽ xuất hiện choáng váng tạm thời, cùng mấy phản ứng khó chịu như hoa mắt, buồn nôn, chờ châm xong toàn bộ chín mươi chín cây, ta lại dùng một cây châm rồng ruột hút máu độc trong cơ thể người ra, kia thật sự rất đau đớn khó chịu... Không thể nhịn được, không sao chứ?”

Giờ phút này, Tĩnh Huyền Phong đã bị trời gô như trâu bò chờ làm thịt, cho dù hắn nói có vấn đề tiểu manh nhi cũng sẽ không dừng tay. Bất quá, tiểu manh nhi có thể miêu tả nê nếp một sự kiện thật rất mới mẻ, hắn không khỏi trêu chọc nói, “Tiểu bộ dáng còn rất nghiêm túc khoa trương a”

Cô Tiểu Tiểu liền đánh một cái lên người hắn, ý chí chiến đấu sục sôi ngẩng đầu, “Im

lặng! Ta hiện tại không phải là thê tử của ngươi, là nữ sát... Lang trung khắc nghiêm cẩn thận, lãnh khốc vô tình!” Kỳ thật nàng rất khản trương, nhưng vẫn bắt buộc bản thân cố gắng bình tĩnh, vậy mà cảm thú không biết sống chết lại còn cùng nàng pha trò.

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, ngoắc ngoắc ý bảo nàng nghiêng đầu lại gần nói chuyện, Cổ Tiểu Tiểu làm theo tới gần, Tĩnh Huyền Phong một ngum hôn ở trên mặt nàng, “Sống chết đều không trách ngươi, đừng khản trương “

Cổ Tiểu Tiểu lúc này mới phát hiện mặt mình là toàn là mồ hôi, nàng hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái hôn lại Tĩnh Huyền Phong một chút, “Nào có đạo lý bệnh nhân an ủi lang trung bao giờ? Ta tuyệt không thất bại, mau thả lỏng đi...”

——Khi Cổ Tiểu Tiểu vừa muốn đem cây châm đầu tiên sáp nhập vào huyết vị của Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên kêu ngừng... Hắn trầm trầm khí, như là muốn nói mấy lời di ngôn, “Tiểu manh nhi, nếu bổn vương không thể chữa trị mà chết, đáp ứng ta, nhất định phải hảo hảo sống tốt “

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra trong thanh âm của hắn có một tia ghen ngào, nhất thời hốc mắt đỏ lên gục ở trên người Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng nức nở, “Ngu ngốc, sao lại làm như sinh ly tử biệt thế này, ta đã nói không có việc gì...”

“Thế gian cũng không phải không có mấy chuyện vạn nhất, cho nên không thể không nói” Tĩnh Huyền Phong từ từ nhìn chăm chú nàng, trong ánh mắt tràn ngập lưu luyến, “Từ khi gả cho bổn vương ngươi ăn không ít khổ cực, hết bị bắt cóc, lại bị nô dịch, chịu giam lỏng, bổn vương cũng chưa từng hảo hảo đối đãi ngươi, nếu có thể đại nạn không chết, ta sẽ tận tâm hết sức bồi thường...”

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy trong lòng âm áp hoà thuận vui vẻ, có lẽ là do nàng thần kinh thô to đi, nàng cũng không cảm thấy chính mình có bao nhiêu khổ, còn cho rằng cuộc sống quá mạo hiểm rất kích thích, có tư có vị, nhưng mấy chuyện này xuất ra từ miệng Tĩnh Huyền Phong lại khiến nàng cảm thấy chính mình còn rất thê thảm, bất quá có Tĩnh Huyền Phong ở bên người, cuộc sống dù rung chuyển cũng không hẳn là chua sót cay đắng, nàng cúi người hôn lên môi hắn, “Ta yêu ngươi Tĩnh Huyền Phong”

Tĩnh Huyền Phong trở về chỗ cũ nhìn nàng ôn nhu, khóe miệng mang theo một tia hạnh phúc cười yếu ớt...

Từ khi bắt đầu dùng châm, Tĩnh Huyền Phong chịu đựng đau đớn thấu xương rầu rĩ không nói

“Đau thì quát to ra tiếng, ở trước mặt ta còn ngượng ngùng cái gì?”

Tĩnh Huyền Phong trên trán chảy ra mồ hôi ròng ròng, nhưng vẫn gian nan cười, tâm tình như trước đắm chìm ở trong lời nói ngọt ngào của tiểu manh nhi, “Nếu mắt của ngươi có thể hồi phục thị lực, chuyện đầu tiên muốn làm là gì?”

Cổ Tiểu Tiểu đem cây châm thứ hai mươi một đưa vào huyết vị, bình tĩnh như nước nói, “Ta trước đi tìm dây thắt cổ đi”

“...” xú nha đầu bụng dạ hẹp hòi, thực mang thù.

=====

Chương 60 : Tội “Châm” giải độc pháp

Căn phòng nhìn như im lặng, lại tràn ngập bầu không khí ngưng trọng, Cổ Tiểu Tiểu cẩn thận tỉ mỉ nhập châm tiến huyết, nhưng không khỏi khăn trương mồ hôi đầm đìa, nàng rút đi rất nhiều quần áo, đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa cao cao, cuối cùng chỉ còn một kiện mỏng manh che người...

Giờ phút này, nàng đã trát nhập an toàn tám mươi huyết vị, thật sự là một đại công trình, hơn nữa phương pháp này thực ngốc, bởi vì lúc trước “Cổ Tiểu Tiểu” giúp Hoàng Thượng giải độc cũng không biết Hoàng Thượng trúng độc gì, chỉ là dùng biện pháp căn bản phong bế huyết mạch, mới có thể phong tỏa chất độc lan ra, sau đó rút dần ra ngoài.

Hơn nữa lúc trước “Cổ Tiểu Tiểu” lại càng không biết người mình cứu là ngôi cửu ngũ chí tôn, trong lòng còn tồn tại ý niệm lấy Hoàng Thượng làm vật thí nghiệm tùy ý dùng châm, cuối cùng đánh bậy đánh bạ khiến cho Hoàng Thượng bệnh nặng khỏi hẳn, đây là tiểu bí mật mà “Cổ Tiểu Tiểu” không muốn người khác biết được, Hoàng Thượng càng không thể biết được chính mình lúc ấy cách đường chết một sợi chỉ.

“Ách...” Tĩnh Huyền Phong cả người đã ngâm ở trong mồ hôi, vì kinh mạch tạm thời hỗn loạn, thoáng cảm thấy trong đầu chết lặng, trước mắt sự vật đã mơ hồ không rõ, môi trắng bệch đầu run nhè nhẹ, hắn nghiêng đầu nhìn về phía tiểu manh nhi vẫn đang chăm chú, nàng mặc dù biểu tình nghiêm túc, nhưng ăn mặc lại có điểm thiếu...”Người là muốn giết người hay cứu người...”

“Sắp xong rồi, ngoan, nhịn chút nữa...” Cổ Tiểu Tiểu giống như dỗ tiểu hài tử xoa xoa đầu hắn, “Đại nam nhân phải học cách nhẫn nại, sợ tiêm chính là nam tử hán đạo hũ” (*nhát gan*)

“Đừng nói chuyện vô vị, ngươi tới thử tư vị bị kim đâm vào thịt xem” Tĩnh Huyền Phong hữu khí vô lực gian nan mở miệng, Cổ Tiểu Tiểu nghĩ cũng thấy đúng, bình thường khi đi bệnh viện xem bệnh, đại phu xuống tay đều cực thô bạo, lại còn không kiên nhẫn nói: không đau, nâng mông lên, nằm úp sắp xuống! Chính là không đâm lên người mình thì không đau.

Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy chính mình thăng hoa, làm một đại phu có tình yêu phi thường, nàng phải lo lắng đến tâm lý bất an của người bệnh, “Hi, muốn ta thân ái người sao?”

Tĩnh Huyền Phong đau đớn tuy nhiều nhưng vẫn không kìm được thất thanh cười, “Miễn, ta cũng không muốn sung huyết mà chết “

Cổ Tiểu Tiểu không rõ cho nên nhướn mi, “Ta lọc máu cho ngươi, tại sao lại sung huyết?”

“...” Tĩnh Huyền Phong khước miệng khé giật, cũng không phải hoa cúc khuê nữ, còn hỏi ra vẻ ngây thơ này.

Cổ Tiểu Tiểu không nghe thấy hắn đáp lại, quyết tâm truy vấn, thành ra sau khi Tĩnh Huyền Phong nói vì sao lại sung huyết, Cổ Tiểu Tiểu liền ra vẻ chấn động hai tay ôm ngực, “Chắc chắc, ngươi cũng đã bị đâm thành con nhím còn nghĩ đến chuyện đùa giỡn lưu manh a...”

“Ngươi kia để ngực ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, trách gì ta a” Tĩnh Huyền Phong đứng lý hợp tình hờ một cái, “Ngày sau cấm ngươi giúp ngoại nhân châm cứu, động bất động liền thoát y còn ra thể thống gì!”

“Ai nha, ai nha? Ngươi tâm sinh tà niệm còn trách người khác ăn mặc hở hang?” Cổ Tiểu Tiểu khinh bỉ chu chu miệng, “Lại nói ngực ở đâu? Sao ta không tìm thấy...” (*ý Tiểu Tiểu bảo ngực mình nhỏ ý*)

Tĩnh Huyền Phong tuy rằng đau vẫn là nhịn không được cười to, “Ngươi có biểu hiện thực tốt, có gan đối mặt với chính mình “

“Ngươi đừng nói linh tinh được không? Ta đang tính số châm a!”

“Bị kẻ ngốc hay nói linh tinh mắng là linh tinh, sao chịu được a “

“Còn nói nữa dùng châm khâu miệng ngươi lại ——” Cổ Tiểu Tiểu đã quên trong tay còn cầm châm, tức giận theo bản năng hướng về phía mặt Tĩnh Huyền Phong, vô tình chạm vào huyết vị, chỉ nghe thấy Tĩnh Huyền Phong quát to một tiếng, nhất thời hai mắt tối đen hôn mê bất tỉnh.

“...” Cổ Tiểu Tiểu biết một châm này không làm nguy hiểm tới sinh mệnh, ra vẻ trấn định nuốt nuốt nước miếng, tự mình an ủi nói, “A di đà phật, rốt cục còn thương một mảnh tâm hồn thanh tịnh...”

—— Cổ Tiểu Tiểu thừa dịp khoảng thời gian Tĩnh Huyền Phong chết ngất này, đem mấy cây kim cuối cùng đâm đầu vào đây, sau đó mới lấy ra một cây châm rồng ruột sáp nhập vào huyết mạch trên cổ tay hắn, đại khái chính là vị trí tĩnh mạch... Chỉ nghe thấy máu “Tí tách tí tách” rơi vào trong chậu đồng, tối đen như mực sắc...

Cổ Tiểu Tiểu ngồi xuống, lau đi mồ hôi như trút được gánh nặng, tuy rằng nàng không nhìn thấy màu huyết, nhưng phương pháp này khẳng định là đúng, nếu ẩn theo phương thức giải độc của “Cổ Tiểu Tiểu” mà xem, chỉ cần máu đen đầy khoảng nửa non chậu tức là đại công cáo

thành, sau này chỉ cần chú ý điều dưỡng thân thể liền được.

Nàng ở trong lúc nghỉ ngơi nhớ lại từng sự kiện trong đoạn trí nhớ kia... Mặc dù nàng là ân nhân cứu mạng của Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng vì sao không đi chữa bệnh lại một mình đi vào rừng cây nàng cũng không biết, tóm lại, sư phụ dạy thuật châm cứu cho “Cổ Tiểu Tiểu” bỗng nhiên không rõ đi về phía nào, nàng ở một mình trong ngôi nhà gỗ nhỏ sâu trong rừng rậm chờ đợi.

Trong lúc đang hái thuốc lại vô ý cứu được Hoàng Thượng, hơn nữa nàng chỉ cần thông qua tiếng vang rất nhỏ là có thể phân rõ chuẩn xác vị trí của chướng ngại vật... Cổ Tiểu Tiểu lòng tham không đáy ngẩng đầu cân nhắc: nếu thuật châm cứu cũng đã cho nàng, vì sao không đồng thời cho nàng bản lĩnh “Nghe âm thanh đoán vị trí” a?

Bất quá, khi nàng ngẫu nhiên cũng sẽ bởi vì cảm xúc kích động hoặc ma xui quỷ khiến phát huy lần thứ nhất, lần thứ hai, có lẽ là do chính mình năng lực lĩnh ngộ kém đi, nàng phân tích như vậy.

Cùng lúc đó, Độc Thâm Tâm cùng Nhiễm Nhưộng Hà hai người kẻ vai sát cánh ở ngoài cửa rình coi, hành động lén lút thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi đây là hai vị quốc quốc vương.

Độc Thâm Tâm chuyên chú nhìn hồi lâu, ngạc nhiên phát hiện huyết vị Trần Nam Vương phi châm cứu cùng huyết vị thiên mệnh phong đốt vào để giải độc cơ bản không mưu mà hợp...

“Kim sí cửu cửu quy” chính là độc dược độc nhất vô nhị của hoàng thất, hơn nữa đều lan ra các tử huyết, ở trong trí nhớ của Độc Thâm Tâm, trừ bỏ thể hệ tổ tiên của nàng dám dùng ra, quả thật chưa từng nghe nói có người nào bí quá hoá liều dùng liệu pháp này giải độc, chưa nói tới Trần Nam Vương phi, tuổi còn trẻ hơn nữa còn bị mù, sao lại có thể dùng châm xuất thần nhập hóa như thế đâu? Chẳng lẽ là có vị thể ngoại cao nhân nào đó chỉ điểm?

Trong khi Độc Thâm Tâm trầm tư không thể giải, một bàn tay tội ác “Ma quỷ” nhỏ giọng vô tức chạm vào Độc Thâm Tâm, nàng theo bản năng khẽ kêu một tiếng, nhất thời ngoái đầu lại nhìn đâm một quyền vào ngực Nhiễm Nhưộng Hà, “Ta đang suy nghĩ, đừng động tay động chân”

Nhiễm Nhưộng Hà không đau không ngứa mím môi cười trộm, thuận thế huých nàng một chút, “Người không cho ta cùng nhìn ở trong phòng, ta chỉ có thể đùa giỡn người”

“Trần Nam Vương phi chưa mặc quần áo, há có thể loạn xem” Độc Thâm Tâm ngượng ngùng cúi đầu, mặc dù Nhiễm Nhưộng Hà luôn một bộ nói năng ngọt xớt, nhưng mấy ngày ở chung này, nàng mới hiểu đó chỉ là thói quen của hắn, cũng không phải là thích hái hoa ngắt

cỏ, hơn nữa Nhiễm Nhượng Hà vô luận ở trong trường hợp nào, ánh mắt luôn luôn đặt ở trên người nàng, điểm ấy làm Độc Thấm Tâm cảm thấy cực kì vui vẻ.

“Ách? ... Lỗa thân trị liệu? Đủ mới mẻ ...” Nhiễm Nhượng Hà nóng lòng muốn thử nhìn tiến về phía trước từng bước, lại bị Độc Thấm Tâm kéo áo về chỗ cũ, Độc Thấm Tâm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa định nói hấn toàn tâm toàn ý lại lập tức như vậy, thật sự là đáng giận.

“Ai? ... Người đi nơi nào tiêu Thấm Tâm...” Nhiễm Nhượng Hà thấy Độc Thấm Tâm dứt khoát hấn hoi giận dỗi bước rời đi, vội vàng cong móng đuổi theo, đã kịp tỉnh ngộ cử chỉ lỗ mãng này chọc giận Độc Thấm Tâm, hấn phải dỗi trái dỗi, lời hay ý ngọt như trước không có hiệu quả, cuối cùng còn bị Độc Thấm Tâm vô tình nhốt ở ngoài cửa, Nhiễm Nhượng Hà hàm oan lắc đầu thở dài, hấn chỉ là tò mò, tò mò mà thôi, cũng không phải hấn thật sự muốn a, ai, đây là hấn cam tâm tình nguyện tự tìm “Phiền toái”, xem ra ngày sau lời nói cử chỉ phải cẩn thận một chút mới được.

...

Khi độc huyết màu đen tràn đầy chậu đồng Tĩnh Huyền Phong cũng dần dần tỉnh lại, thấy Cổ Tiểu Tiểu đã ăn mặc chỉnh tề, đứng ở bên giường băng bó miệng vết thương, Tĩnh Huyền Phong lắc lắc cái đầu nặng trĩu, tựa hồ chỉ nhớ rõ tiêu manh nhi đâm mình một cây châm, sau liền hoàn toàn không rõ, “Bồn vương vì sao lại té xỉu?”

“Đau , ta có thể khẳng định, tuyệt đối là đau đớn quá độ tạo thành! ——” Cổ Tiểu Tiểu cứng rắn trả lời, còn kiên định biểu hiện phong phạm cảm thông của thầy thuốc.

“...” Tĩnh Huyền Phong bán tín bán nghi ngồi dậy, hơi lắc lắc cổ tay vừa băng bó, mà giờ phút này rõ ràng cảm thấy thân thể suy yếu vô lực, hấn liềm liềm bờ môi khô khốc, “Thế này đã tính chữa khỏi chưa?”

“Ân, ta đã nhờ người ninh cho canh táo đỏ bổ huyết cho ngươi” Cổ Tiểu Tiểu đắc ý vênh mặt, “Tiểu bệnh tiểu tai không cần hoảng, mọi sự đã có Cổ ngự y lo”

Tĩnh Huyền Phong có chút mệt mỏi tươi cười, kéo nàng vào lòng, “Bồn vương thật đúng là đã coi thường ngươi”

“Ngươi còn nhớ rõ chính mình từng nói cái gì không?”

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên nhướn mi, “Chuyện gì?”

Cổ Tiểu Tiểu hai tay bắt lại, làm ra thần thái hiền lành bảo hộ nụ hoa nhỏ, “Ngươi nói nếu giúp ngươi giải độc thành công, ngươi về sau sẽ không khi dễ ta nữa, cũng không lải nhải lắm

bầm thuyết giáo, đôi ta ngoan ngoãn phục tùng, ôn nhu che chở, nâng niu trong lòng bàn tay a...”

Tĩnh Huyền Phong đúng lý hợp tình gật đầu, “Bôn vương đối với ngươi không phải vẫn như thế sao?”

Cổ Tiểu Tiểu nghe ra trong lời nói của hắn có ý xấu, mang theo một tầng hàm nghĩa, nàng tức giận hai tay chống nạnh chất vấn, “tín nhiệm ngươi chính là tàn nhẫn với chính mình, sớm biết thế này nên bắt ngươi lập quân lệnh! Ngươi...”

Tĩnh Huyền Phong kéo cánh tay Cổ Tiểu Tiểu, có chút hờn giận thuyết giáo nói, “buông tay xuống, thân là Trần Nam Vương phi hô to gọi nhỏ, lời nói thô tục còn ra thể thống gì?” Cổ Tiểu Tiểu xấu hổ mở lớn miệng, vừa muốn mở miệng phản bác, lại bị Tĩnh Huyền Phong ôm cổ, cúi người hôn lên cánh môi, phần nộ không thể biểu đạt cũng dần tắt ở trong lúc đó.

“...” Cổ Tiểu Tiểu ở trong lòng than thở, dễ dàng bị ôn nhu đánh bại! Nàng làm người hảo không có nguyên tắc a ——

Tĩnh Huyền Phong trong mắt hàm chứa ý cười, tâm tình khi được sống lại này chỉ có bản thân mới có thể hiểu hết, mà một mạng này là được tiểu manh nhi cứu, cảm động thấm ở trong ngực không lời nào tả xiết, hắn tự nhiên phải đối tốt với tiểu manh nhi nhiều hơn nhiều hơn nữa, dùng chính phương thức của mình, che chở nàng cả đời.

Ba ngày sau

Tĩnh Huyền Phong nguyên bản thân thể cường tráng, đơn giản điều trị một chút đã hoàn toàn khôi phục, mà Độc Thảm Tâm mấy ngày này đều đến thăm hỏi han ân cần, lại chiêu cố đầy đủ, Tĩnh Huyền Phong thấy Độc Thảm Tâm thành khẩn thiết tình sửa đổi, lại còn là nữ tử, quyết định không truy cứu trách nhiệm nữa, chuẩn bị tức khắc khởi hành mang Cổ Tiểu Tiểu rời khỏi Đông Thảm Quốc về quê cũ.

Ngay tại đêm nay, Độc Thảm Tâm long trọng mở tiệc tiễn chân hai người.

Bất quá, khi tiệc tối vừa vừa mới chuẩn bị bắt đầu thì ngoài cung cấp tốc truyền báo —— Duệ Đức Đế giá lâm.

“Phụ hoàng đến làm gì?” Tĩnh Huyền Phong nghi hoặc đứng lên.

Cổ Tiểu Tiểu theo sát đứng dậy, “Hoàng Thượng sao lại biết chúng ta ở đây?”

Tĩnh Huyền Phong trầm mặc không lên tiếng, tùy thị về một hàng cung nghênh thánh giá, Độc Thảm Tâm ý niệm đầu tiên trong đầu đó là Duệ Đức Đế lần này nhất định là vì khởi binh

vấn tội mà đến, nàng bất an không yên nhìn về phía Nhiễm Nhưộng Hà, Nhiễm Nhưộng Hà nhìn ra suy nghĩ trong lòng Độc Thâm Tâm, nắm thật chặt bả vai nàng, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ bảo hộ ngươi, nếu đánh không lại liền mang ngươi chạy a “

Cổ Tiểu Tiểu vừa đi vừa cân nhắc một chuyện gấp như lửa cháy đến nói, nàng nên gọi Hoàng Thượng là cái gì? Lại xưng chính mình là cái gì? ... Mà xưng hô giữa cha chồng cùng con dâu, trong quá khứ, thật sự chưa từng nghĩ qua.

=====

Chương 61 : Hoàng Thượng giá lâm

Duệ Đức Đế ôn tọa phía trên vương vị, quần áo thường phục may bằng tơ lụa thượng thừa, thắt lưng ngọc phi thúy Long Văn, giản lược mà không mất đẹp để quý giá, hần lần này vì muốn vi hành du ngoạn, chỉ đem theo một tỷ nữ, cùng bốn thị vệ đại nội.

Mà Tĩnh Huyền Phong, Cổ Tiểu Tiểu, Độc Thâm Tâm, Nhiễm Nhượng Hà im lặng đứng ở hai bên chờ hoàng thượng hạ chỉ... Duệ Đức Đế tựa hồ cũng không nóng lòng mở miệng, chậm rãi nhìn chung quanh hoàng cung Đông Thâm Quốc cổ kính, bài trí vẫn như cũ không đổi, trí nhớ giống như một bức họa cuộn tròn đang dần dần hé mở...

Khi Duệ Đức Đế tiến vào Vân thành không thấy Tĩnh Huyền Phong tựa hồ đã dự cảm có việc phát sinh, bất hạn thay lời nói lại trở thành sự thật, nữ nhi Độc Thâm Tâm của Độc Khéo Mạn, quả nhiên ra tay với Tĩnh Huyền Phong. Mà hần năm đó cũng không phải là vì nhân từ mà nương tay thả hổ về rừng, chỉ là có chút lơ đãng bỏ qua sự việc sâu xa nửa nọ nửa kia.

Bất quá may mắn là, Cổ Tiểu Tiểu ở bên cạnh Tĩnh Huyền Phong chăm sóc hần, hóa nguy hiểm thành bình an.

Độc Thâm Tâm cẩn thận liếc mắt nhìn chăm chú Duệ Đức Đế... Duệ Đức Đế tuy đã hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn như trước anh khí bức người, thần thái sáng láng, quý khí vương giả luôn luôn hiển hiện, cũng do đó biết được, Tĩnh Huyền Phong cùng với phụ hoàng hần vô luận là từ ánh mắt, khí chất hay là trong lúc giơ tay nhắc chân cũng cực kì giống nhau. Nếu nói có chỗ bất đồng, thì chỉ là do Duệ Đức Đế năm tháng lắng đọng lại thêm phần trầm ổn cùng bình thản.

“Tiểu Tiểu, ngươi biết rõ Huyền nhi ở trong lòng trầm quan trọng thế nào, nên lần này giống như đã cứu trầm hai lần, vất vả cho ngươi rồi” Duệ Đức Đế hòa ái tươi cười nói với Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu khản trương tiến lên từng bước hành đại lễ, cố theo khuôn phép cũ mở miệng, “Hoàng Thượng, đây là chuyện thần phải làm”

“Ha ha, còn xưng trầm là Hoàng Thượng?” Duệ Đức Đế vẫy tay sang sảng cười, “Huyền nhi có tuân theo ý trầm, đối đãi tử tế với ngươi không?”

Giờ này khắc này, Cổ Tiểu Tiểu là cỡ nào tức giận, muốn đem toàn bộ mấy chuyện chọc giận người ta của Tĩnh Huyền Phong nói ra hết! Nhưng nàng cảm thấy có một đạo ánh mắt lãnh liệt giết người vô hình từ sau gáy phóng tới...”Tam hoàng tử đối thần tốt lắm “

Tĩnh Huyền Phong vừa lòng dương môi cười, tiểu manh nhi coi như biết điều, nếu dám nói hấn làm khó dễ, hừ hừ... Thật đúng là không có cách.

Duệ Đức Đế mắt sáng hiện hòa dừng ở trên người Độc Thâm Tâm, bắt đầu sinh ra một loại cảm giác quen thuộc lại hơi hơi xa lạ, “Người là nữ nhi của Độc Khéo Mạn, Độc Thâm Tâm?”

“Độc Thâm Tâm tham kiến Duệ Đức Đế” Độc Thâm Tâm hạ thấp người hành lễ, cử chỉ tự nhiên hào phóng.

Duệ Đức Đế lại chú ý tới nam tử trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái bên cạnh Độc Thâm Tâm, “Người là ... ?”

“Bái kiến Duệ Đức Đế, ta là quốc vương Bắc Duyên Quốc Nhiễm Nhượng Hà” Nhiễm Nhượng Hà tựa hồ nhìn ra trong mắt Duệ Đức Đế nhìn Độc Thâm Tâm mang theo một tia tình cảm nào đó, liền cả gan nói thẳng, “Ta lần này là vì cưới Độc Thâm Tâm mà đến “

Duệ Đức Đế nao nao, lại cẩn thận xem xét nam tử phía trước, chậm rãi gạt đầu, “Nhu thế đi, trầm tựa hồ ra khỏi cửa toàn gặp chuyện vui? Ha ha...”

Độc Thâm Tâm xấu hổ cúi đầu, nàng còn chưa đáp ứng gả cho Nhiễm Nhượng Hà, người này rõ ràng chủ trương muốn bức nàng đi vào khuôn khổ.

Tĩnh Huyền Phong thủy chung bất động thanh sắc một câu cũng không nói... Từ thái độ của phụ hoàng đối với Độc Thâm Tâm, xem ra nhất định có chuyện sâu xa. Lại liên tưởng đến “Kim sí cử cử quy”, hay là phụ hoàng cùng Đông Thâm Quốc có liên quan gì đó?

Đợi sau khi yến tiệc kết thúc, Duệ Đức Đế lệnh Độc Thâm Tâm, Nhiễm Nhượng Hà trước tiên lui ra, rồi mới họp mặt gia đình.

Hoàng Thượng vì đi đường dài có chút mệt mỏi, hấn chậm rãi đứng lên, giống như trưởng giả sủng nịch đưa nhỏ vỗ vỗ bả vai Cổ Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, người quả thực không cô phụ kỳ vọng của trẫm, chuyện Tử Điện thành làm rất là thỏa đáng “

Cổ Tiểu Tiểu đã cảm thấy không khí quanh mình không còn khấn trương nữa, ha ha ngây ngô cười, then thùng di di mũi chân, “Đúng vậy, đúng vậy, là Hoàng Thượng tinh mắt nhìn xa trông rộng” nàng da mặt dày lại khen chính mình hai câu, lại bỗng nhiên nhớ tới một người, “Hoàng Thượng, Cố Trường Minh hấn...”

“Khi Trẫm đến Tử Điện thành vừa vặn gặp phải việc này, cũng đã tìm hiểu qua chân tướng mọi chuyện, trẫm sẽ theo lẽ công bằng xử lý” Hoàng Thượng nhợt nhạt cười, “Trẫm nghe lời tỳ nữ người kể rồi, thật khổ cho người nghĩ ra cách làm như vậy a, ha ha “

“Hi hi, lúc ấy Vương gia đang ở Đông Thâm Quốc, thần không hiểu dụng binh, bắt đắc dĩ mới bí quá hoá liều ra hạ sách này ” Cổ Tiểu Tiểu lằng lằng bay lên tận mây, được Hoàng Thượng khen, hắc hắc hắc hắc...

Tĩnh Huyền Phong vốn lười nhác ngồi ở trên ghế, vẫn không hiểu hai người kia đang nói chuyện gì, “Tử Điền thành xảy ra chuyện gì? Vì sao bốn vương hoàn toàn không biết? Có Trường Minh là ai? Tiểu manh... Thỉnh Vương phi nói rõ”

Hắn cứ nhiên dùng chữ “Thỉnh”? Cổ Tiểu Tiểu khiếp sợ lui ba bước về phía sau... Đồ hai mặt, bằng mặt không bằng lòng, nham hiểm! Dối trá, từ đầu đến đuôi đều dối trá!

Tĩnh Huyền Phong tự nhiên cũng hiểu nàng là đang kinh ngạc chuyện gì, khinh thường hừ một tiếng, nhưng chỉ nói, “Ta chính là mời Vương phi chỉ giáo a”

Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi một cái, kỳ quái nói, “A? Vương gia khách khí, thiếp thân nào có tư cách chỉ giáo Vương gia ngài đâu? Chỉ là gặp may chứ sao bằng ngài”

“Nga? Ngô phi vì sao ở phụ hoàng lại trở nên khiêm tốn ôn nhu như thế? Ta tựa hồ không nhận ra vị nữ tử đoan trang hiền thực trước mắt này là người phương nào”

Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến nghiến răng, “Đúng vậy, nga! Không phải vậy, còn Vương gia chỉ có hơn chứ không kém “

“...” Hoàng Thượng thủy chung không lên tiếng, nhìn hai người thường xuyên qua lại tăng tiến cảm tình, không khỏi cảm thấy vui mừng sâu sắc cười cười, Huyền nhi cùng Tiểu Tiểu có thể nói là lương duyên vàng ngọc, ông trời tác hợp cho a, ha ha.

Hoàng Thượng néo néo cánh tay Tĩnh Huyền Phong, ý vị thâm trường bắt đắc dĩ nói, “Huyền nhi, kịch độc trong người ngươi cũng đã được giải, trăm hy vọng ngươi đừng làm khó Độc Thâm Tâm, chấp nhận một nữ tử cũng không tốt, biết đâu sau này còn có chỗ cần nhờ đến”

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư ứng thanh, theo hiểu biết của hắn đối với phụ hoàng, sẽ không làm qua loa như thế, nên mới thẳng thắn nói, “Phụ hoàng, nghe nói ngài năm đó từng bị kim sí cứu cửu quy này làm hại, nhi thần chính là không hiểu, vì sao ngài lại đối Đông Thâm Quốc khoan dung như thế?”

Hoàng Thượng tươi cười trên miệng chợt tắt, đường hoàng nói, “Lời ấy sai rồi, lấy đức trị thiên hạ mới là vương đạo “

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu vụng trộm cười, đột nhiên nhớ tới bộ phim điện ảnh 《

Phương Thế Ngọc 》 có đoạn luận võ kén rể, Phương Thế Ngọc lại dùng lợi thế võ thuật của mình đi cưỡng bức thú nữ nhà người ta, nhưng miệng lại luôn nhắc đi nhắc lại, nhiều nhất năm chữ —— lấy đức thu phục người.

Tĩnh Huyền Phong nghe được tiếng cười quỷ dị, trong lòng còn nhớ về chuyện Tử Điền thành, liền đứng dậy giữ chặt Cổ Tiểu Tiểu, hướng Hoàng Thượng báo lui, “Phụ hoàng, ngài trước nghỉ ngơi, nhi thần ngày mai sẽ cùng ngài nói chuyện “

“...” Cổ Tiểu Tiểu tiêu tâm can nhất thời run lên, xong rồi xong rồi, đại hội chất vấn vô thời hạn chính thức bắt đầu! Ô ô...

※ ※ ※

Trong phòng ở chỗ rẽ hành lang gấp khúc, thường thường truyền ra tiếng chụp cái bàn đồ chén ——

“Ba!” Lại là một tiếng vỗ án nổ tung bùng, sau khi Tĩnh Huyền Phong nghe Cổ Tiểu Tiểu kể lại rõ ràng không thiếu một chữ, tức giận đến gân xanh nổi lên, “Người là ăn gan hùm mật báo?! Trong Tử Điền thành loạn binh đao chính nguy hiểm! Người cư nhiên dám cải trang xâm nhập vào thành, cũng không sợ bị vó ngựa đạp chết hay sao? ! —— “

“...” Cổ Tiểu Tiểu lại ngồi trên ghế nhỏ quen thuộc, tận lực bày ra bộ dạng cúi đầu sám hối ai oán, lắc lắc đầu trong lòng nói thầm: nàng này không phải vẫn sống rất tốt hay sao? Nếu không lấy đầu ra cơ hội cho người dạy, phi.

“Người kia lắc đầu là thái độ gì hả? Nhìn thẳng về phía trước!” Tĩnh Huyền Phong chính là không hiểu vì sao tiểu manh nhi lại không thể làm cho người khác bớt lo, mà “Công tích vĩ đại” ở Tử Điền thành lại làm cho người ta cứng lưỡi, mặc dù kết quả xử lý không tệ, nhưng đây phần lớn là nhờ may mắn!

Cổ Tiểu Tiểu nhắm lại đôi mắt cá chết, thông thả chuyển hướng về Tĩnh Huyền Phong, bỗng nhiên xoa xoa cằm tròng mắt, “Người không biết là... Hoàng Thượng cùng Độc Thẩm Tâm có vấn đề gì sao?”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, có chút suy tư ứng thanh, “Bổn vương cũng cho rằng việc này có điểm kỳ quái, bất quá...” Hắn vừa muốn tiếp tục nói, bỗng nhiên phát hiện chính mình bị Cổ Tiểu Tiểu đánh lạc hướng, nhất thời tức giận vỗ bàn, “Còn học được cách nói chêm chọc cười ?!”

Cổ Tiểu Tiểu lại ngạc nhiên tròn mắt, liền hét lên ngắt lời, “Ai? Vương gia thật lợi hại a, còn có thể nói ‘Nói chêm chọc cười’ của Miêu tộc... Biết có ý nghĩa gì sao?”

Tĩnh Huyền Phong trong lòng không khỏi có chút tò mò, “Ta cảnh cáo người tiểu manh

nhì, hôm nay chớ có nghĩ vàng thau lẫn lộn, mau nói nhanh có ý nghĩa như thế nào, sau tiếp tục quay lại việc cũ!”

Cổ Tiểu Tiểu hai mắt nhú lại, “Ta yêu ngươi” Tĩnh Huyền Phong sừng sốt, khi khước miệng vừa hơi chút giương lên, Cổ Tiểu Tiểu liền tiếp thep mấy chữ như giọt nước lạnh, “... Ý nghĩa đó”

Tĩnh Huyền Phong hai tay hoàn ngực khước miệng giật giật, “Học Miêu ngữ không đứng đắn này với ai?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vội hít một ngụm khí lạnh, không nghĩ qua là sẽ tự làm khó mình, nhắc tay báo cáo, “Nhiễm Nhượng Hà!”

“Bỏn vương thì sẽ tìm Nhiễm Nhượng Hà khảo chứng, nếu không có thực, vậy đừng trách ...”

Cổ Tiểu Tiểu bên tai truyền đến âm thanh “Kéo kẹt” Tĩnh Huyền Phong bẻ khớp xương, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, có mỗi một câu nói, cố chấp! Làm người cần gì tích cực như vậy đâu?

Tĩnh Huyền Phong bắt đắc dĩ thở dài, theo như kinh nghiệm thực tiễn bao lâu nay của hần mà nói, tiểu manh nhì tuyệt không khiêm tốn ôn nhu như tiểu thư khuê các bình thường nên có, nói trắng ra là, giống như một nha đầu ngốc điên lớn mật, ngươi nói đông nàng nói tây, chỉ giỏi làm phiền người khác.

“Ngươi lại đây “

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng run sợ nâng ghế nhỏ lùi về phía sau, “Vẫn nên bảo trì khoảng cách nhất định đi, khoảng cách sinh ra mỹ...”

Tĩnh Huyền Phong mệt mỏi đứng lên, từng bước tới gần tiểu nha đầu nghịch ngợm, Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng bước chân, một tay ôm mặt một tay bảo hộ hông, làm tốt công tác chuẩn bị, “Không được, không được đánh...” Vừa dứt lời, Tĩnh Huyền Phong đã kéo nàng đứng lên, nhìn xung quanh nàng vài vòng, “Ngày sau đừng tự ý làm bậy, xông vào chốn nguy hiểm, sẽ làm bỏn vương cảm thấy chịu nhục “

Cổ Tiểu Tiểu thấy hần không sử dụng bạo lực, xấu hổ di di mũi chân, “Ngươi có phải hay không muốn nói ngươi... Bất an? Hắc hắc “

Tĩnh Huyền Phong không có tâm nói giỡn, hần trịnh trọng nói, “Đại nam nhân đội trời đạp đất, chứ làm gì có đạo lý đề nữ tử đấu tranh anh dũng? Huống chi ngươi còn là người mù “

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền thấy không vui, nàng quay đầu qua một bên phản kháng, “Người mù thì làm sao? Ta có thể tự chiếu cố bản thân...”

“Nga? Người thử đi một đường thẳng tắp cho bọn vương nhìn xem “

Cổ Tiểu Tiểu tức giận hừ một cái, quay người lại đường hoàng sải bước về phía trước, còn chưa đi được ba bước, đã bị Tĩnh Huyền Phong vội vàng kéo cổ tay lại, “Thật là, suýt nữa va vào cánh cửa “

Cổ Tiểu Tiểu giơ tay sờ sờ tâm ván gỗ trước người, hung hăng dậm chân một phát, vừa vặn đạp trúng chân Tĩnh Huyền Phong, chỉ nghe thấy hắc thét lớn một tiếng, Cổ Tiểu Tiểu dự cảm đại sự không ổn, nhất thời hai tay dụi mắt làm ra vẻ khóc lớn trốn tránh trách nhiệm, “Người chỉ biết khi dễ người mù... Ô ô...” Xứng đáng! Ai bảo người đi dép lê, lại còn chân to như Hitler nha! Hắc hắc hắc hắc...

=====

Chương 62 : Nghe lén được một tin tức nhỏ

Cổ Tiểu Tiểu mặc dù đôi mắt không tốt, nhưng nhắc đến buôn chuyện là sáng ngời, nàng ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, bỗng nhiên ngồi dậy đẩy đẩy bả vai Tĩnh Huyền Phong, “Người nói Hoàng Thượng vì sao lại trúng độc, hắc lão nhân gia khi nào thì đã tới Đông Thâm Quốc, người đi dò la Hoàng Thượng xem thế nào?”

“Người là điên rồi hay bị choáng váng? Việc riêng của phụ hoàng người cũng dám hỏi thăm?” Tĩnh Huyền Phong khẩu thị tâm phi giận dữ, kỳ thật hắc cũng không ngủ, nguyên bản còn muốn để cho tiểu manh nhi đi tìm hiểu một chút, sao lại thành ra chỉ đạo hắc?... *(2 vk ck nhiều chuyện)*

Hắc thấy Cổ Tiểu Tiểu biểu tình một bộ đến chết vẫn còn gian, kéo cổ tay nàng nhẹ giọng nói, “Lại nói, quan hệ của người cùng phụ hoàng, có thể còn gần hơn cả ta”

Cổ Tiểu Tiểu từ sau khi biết tình tiết “Cổ Tiểu Tiểu” thăm mền Hoàng Thượng, đôi này loại đề tài này cực kỳ miễn cảm, nàng vội vội vàng vàng lắc đầu phủ nhận, “Đừng nói vậy a, theo ta suy đoán, tám phần là vì nương của Độc Thâm Tâm, là tình nhân dị quốc *(nước ngoài)* của Hoàng Thượng, cải trang vì hành có khi là đi tìm tình cảm lưu luyến từ lâu cũng nên? Mà Độc Thâm Tâm chính là... Ngô...”

Tĩnh Huyền Phong mâu trung cả kinh, một phen che miệng Cổ Tiểu Tiểu, “Người cư nhiên dám cùng nhi tử của Hoàng Thượng thảo luận vấn đề này? Người để uy nghiêm của Hoàng Thượng ở nơi nào, huyết thống hoàng thất ở chỗ nào?”

Cổ Tiểu Tiểu trừng đôi mắt cá chết, trong TV không phải đều diễn như vậy sao, Hoàng Thượng du sơn ngoạn thủy chính là ra bên ngoài ngoạn nữ nhân, đem hoa cúc khuê nữ nhà người ta chinh thành bụng lớn, rồi chờ thêm mười tám năm nữa khi đứa nhỏ lớn lên, lão nương lúc này mới nói ra tình hình thực tế, đứa nhỏ biết chính mình là huyết thống hoàng thất, hơn nữa bỗng nhiên còn có tín vật thuộc loại độc nhất vô nhị của Hoàng Thượng trong tay, sau đó trải qua trăm đắng ngàn cay rốt cục cũng bay lên biến thành phượng hoàng, nếu không lấy đầu ra nhiều công chúa, hoàng tử lưu lạc dân gian như vậy a? Nói trắng ra vẫn là Hoàng Thượng yêu hái hoa ngắt cỏ.

Cổ Tiểu Tiểu giãy dụa hai ba cái không có hiệu quả, trong lòng đành thò tay nhỏ bé vẩy vẩy cờ trắng đầu hàng, Tĩnh Huyền Phong trước khi buông tay còn dặn dò nói, “Đừng phỏng đoán thêm nữa, nếu rơi vào tai phụ hoàng chọc mắt rồng giận dữ, bản vương cũng không giữ được mạng nhỏ của người”

Cổ Tiểu Tiểu kiên định gật gật đầu, Tĩnh Huyền Phong vừa thả tay ra, nàng liền cau mày cân nhắc, đương nhiên không thể vì buồn chuyện mà toi mạng, cho nên...”Độc Thảm Tâm lớn lên có giống Hoàng Thượng không?”

“...” Tĩnh Huyền Phong thật rất muốn bóp chết nàng cho xong việc, hần nhắc chặn chùm lên đầu Cổ Tiểu Tiểu, “Người không biết chữ ‘Tử’ viết như thế nào sao? Chuyện này dừng ở đây!”

“Truyện nhàn thoại truyện nhàn thoại, đương nhiên là không có bằng chứng truyền ra ngoài... Ngô... Thở không nổi...” Cổ Tiểu Tiểu nhăn châu chuyễn động, hai chân duỗi thẳng không hề giãy dụa... Tĩnh Huyền Phong nghĩ nàng bị ngạt thở hôn mê, vội vàng vén chăn lên, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu mắt trợn trắng, lưỡi thè ra ngoài, hần không cần nghĩ ngợi vội chụp mặt nàng vỗ vỗ, thấy vẫn không có phản ứng, lại mãnh liệt lay động bả vai nàng, “Tiểu manh nhi người tỉnh tỉnh “

“...” Cổ Tiểu Tiểu liên tục giả chết, trong lòng đã chảy ra hai hàng nước mắt “Thông khổ”, thêm vào! Xương cốt đều nhanh bị người lay động đến vỡ nát, cảm thú không bằng chơi chán còn không dừng tay ——

Cổ Tiểu Tiểu vốn là đùa giỡn, nhưng Tĩnh Huyền Phong lại coi như thật, liền lấy khăn lạnh đắp lên trán nàng lại còn ấn vào huyệt nhân trung (*huyệt bên dưới giữa 2 lỗ mũi ý*).

Cổ Tiểu Tiểu thật sự chịu không nổi, chuẩn bị giả vờ chậm rãi tỉnh lại dưới trạng thái cực kì tiêu tụy, nhưng Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi của nàng, Cổ Tiểu Tiểu trong lòng hoảng hốt, nàng đã hôn mê còn muốn đùa giỡn lưu manh? ...

Nàng đang mắng Tĩnh Huyền Phong cảm thú, lại bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí chảy vào yết hầu... Cổ Tiểu Tiểu lúc này mới hiểu được hần cư nhiên lại miệng đối miệng... Hô hấp nhân tạo truyền dưỡng khí?

Cổ Tiểu Tiểu khóe mắt cười thành hình bán nguyệt, vụng trộm vươn đầu lưỡi liếm môi Tĩnh Huyền Phong một chút... Tĩnh Huyền Phong cảm thấy đụng chạm ấm áp, khóe miệng khẽ giương lên nhưng vẫn làm ra vẻ không biết nắm lấy mũi nàng, há mồm to tiếp tục thổi khí, thực chất là muốn che miệng không cho nàng thở, ở dưới loại trạng thái này, khiến cho người sống hít thở không thông ! ... Cả hai đều khổ.

Không đến ba mươi giây...”Ngô ngô ngô...” Cổ Tiểu Tiểu tay chân loạn đá giãy dụa, nàng giơ hai tay lên cao hươ hươ cầu xin tha thứ, Tĩnh Huyền Phong một tay tham nhập vào trong vạt áo nàng, chỉ muốn nhéo đùi nàng một chút, nhưng Cổ Tiểu Tiểu lại hiểu lầm lập tức mãnh liệt gật đầu, còn tỏ vẻ thành ý, tự giác tự nguyện rút đi quần áo trên người, tức khắc ngã chổng vó nằm ở trên giường, làm ra biểu tình kiên định mời người “Muốn làm gì thì làm”...

Sau khi nàng cùng Tĩnh Huyền Phong ký kết giao dịch “Bán mình giữ mạng”, Tĩnh Huyền Phong nghiêng người nằm ở bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, ha ha cười khẽ hôn lên mặt nàng, Cổ Tiểu Tiểu há mồm thở dốc đánh vào ngực hắn, cắn răng mở miệng phẫn hận nói, “Đây là hiệp ước không bình đẳng, toàn tự ý làm mấy chuyện ái muội, người xấu lắm!”

Tĩnh Huyền Phong chiếm tiện nghi còn khoe mã, “Ai ai? Ta còn chưa bắt buộc người, chính người tự mình thoát a “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt chết ngất đi, cảm điếc ăn hoàng liên, có khổ không nói được, nàng nàng nàng, thực không có nguyên tắc a!

※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau

Tỳ nữ của Duệ Đức Đế ở ngoài đập cửa, Tĩnh Huyền Phong còn buồn ngủ ra mở đã thấy tỳ nữ hạ thấp người hành lễ, “Nô tỳ thỉnh an tam hoàng tử, nô tỳ phụng mệnh Hoàng Thượng đến báo cho ngài biết một tiếng, Hoàng Thượng quay về Vân thành thay tam hoàng tử xử lý quân vụ trước, để cho ngài mang theo Trần Nam Vương phi đi dạo chung quanh, Hoàng Thượng còn nói, không cần chào từ biệt “

Tĩnh Huyền Phong lập tức thanh tỉnh, sao lại tới vội vàng đi vội vàng thế này? ...”Phụ hoàng giờ này đang ở nơi nào?”

“Khởi bẩm tam hoàng tử, Hoàng Thượng đang hội đàm cùng nữ vương Đông Thẩm Quốc, Hoàng Thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền”

Cổ Tiểu Tiểu đang ngán ngờ mơ màng, vừa nghe được tin tức này liền nhảy xuống giường, Tĩnh Huyền Phong thấy nàng không đầu không đuôi lục tung, lệnh tỳ nữ trước lui ra, tiện tay đóng cửa lại, “Người tìm vật gì đâu?”

“Nhanh chút Tĩnh Huyền Phong, tìm cho ta hai cái chén ——” Cổ Tiểu Tiểu luống cuống tay chân nơi nơi sò loạn, Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên lấy trên cái bàn đưa cho nàng, “Khát ?”

Cổ Tiểu Tiểu đem hai cái chén cất vào áo, kéo kéo tay Tĩnh Huyền Phong, thúc giục nói, “Còn không mau đi a, lại đợi lát nữa cái gì đều nghe không được!”

Mặc dù thấy nàng bộ dáng vội vàng như đi cứu hỏa, nhưng Tĩnh Huyền Phong như trước không hiểu nàng đang suy nghĩ cái gì, “Mau nói cho rõ “

“Vừa đi vừa nói chuyện, người có biết Hoàng Thượng cùng Độc Thâm Tâm đang tán gẫu trong phòng nào không ...” Cổ Tiểu Tiểu vẫn giữ chặt tay Tĩnh Huyền Phong kéo ra ngoài cửa, Tĩnh Huyền Phong đành phải mơ mơ màng màng dẫn đường, “Hình như là ở chính sảnh, người hỏi cái này làm gì?”

“Đến đó ta lại nói cho người, trước giữ bí mật” Cổ Tiểu Tiểu hàm hồ đáp lại, Tĩnh Huyền Phong liền hồ đồ như vậy mang nàng đi đến hoàng cung chính sảnh... Đợi tới nơi, vừa vặn thấy đại nội thị vệ đang canh gác ở ngoài cửa, Cổ Tiểu Tiểu sờ sờ cánh cửa đang đóng chặt, tùy tiện nói với đại nội thị vệ, “Hoàng Thượng cho bốn người các người đi chuẩn bị ngựa “

Bọn thị vệ chưa nhận được khẩu dụ của Hoàng Thượng sao dám tùy ý rời đi, nhưng Trần Nam Vương phi mệnh lệnh lại không dám không theo, mấy người khó xử nhìn về phía tam hoàng tử...

Tĩnh Huyền Phong đại khái hiểu được ý đồ Cổ Tiểu Tiểu, nhưng hấn nếu nói Cổ Tiểu Tiểu giả tạo thánh chỉ lại làm mất mặt Trần Nam Vương phi, nghĩ vậy, nên thở dài dương tay ý bảo, “Hoàng Thượng quả thật có mệnh lệnh này, nhanh đi.” Lời này vừa nói ra, cuộc đời Tĩnh Huyền Phong cũng là lần đầu tiên phạm vào tội bao che lừa trên gạt dưới.

Nếu tam hoàng tử cũng tán thành, bốn gã thị vệ tự nhiên tức khắc xoay người rời đi..Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú bóng dáng bốn người, lại nhìn nhìn tiểu manh nhi bất hảo thành tánh, vừa muốn mở miệng quở trách, đã thấy tiểu manh nhi công khai đem một cái chén úp lên cánh cửa, thuận thế đem lỗ tai dán lên đáy chén để nghe lén...

Tĩnh Huyền Phong thấy cử chỉ đại bất kính, giống như trộm đạo nhất thời một tay chống tường không nói gì, hấn âm thầm hạ quyết tâm, vô luận là ba năm hay là năm năm, nhất định phải đem tiểu manh nhi không quy không củ, cùng mấy hành vi đáng xấu hổ nhỏ tận gốc!

Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này không thèm quan phía sau truyền đến sát khí, nàng một bên nghe một bên về lấy ra một cái chén khác đưa về phía sau, chia xẻ nói, “Mau tới nghe lén, rất rõ ràng, có vẻ chưa nói đến vấn đề mấu chốt, chúng ta tới thật sự là đúng thời điểm...”

“...” Tĩnh Huyền Phong bán tín bán nghi chần chờ một lát, biết rõ không nên thông đồng làm bậy, nhưng lại không ngăn được lòng hiếu kỳ bắt đầu khởi động, hấn tức giận tiếp nhận cái chén, học bộ dáng Cổ Tiểu Tiểu dán lên cánh cửa nghe lén...

Thị vệ Đông Thâm Quốc trên đường đi qua nơi đây thấy hai người một cao một thấp lén lút áp lên cánh cửa, nhưng vì thân phận địa vị hai người, nên cũng không dám tiến lên nhiều lời, cho nên đành phải làm ra vẻ chưa thấy cấp tốc đi ngang qua.

Cùng lúc đó, trong chính sảnh

Duệ Đức Đế có chút suy tư nhấp ngậm trà xanh, lại hướng Độc Thâm Tâm chậm rãi cười, tiếp tục nói, “Người có biết phụ hoàng của ngươi là người như thế nào không?”

Độc Thâm Tâm nguyên bản đang nói chuyện phiếm cùng Duệ Đức Đế ở bên trong, lời này vừa nói ra, khoe miệng không khỏi cứng đờ, cúi mặt lắc đầu, “Từ khi thần sinh ra chỉ có một tay mẫu hậu nuôi nấng, Hoàng Thượng sao lại hỏi chuyện này?”

Duệ Đức Đế mâu trung xẹt qua một tia khác thường, “Trẫm chỉ là thuận miệng nên hỏi, đừng để ý “

Độc Thâm Tâm nén xuống đau xót, mỉm cười yếu ớt, “Thần sớm đã quen với cuộc sống một mình, mỗi ngày trồng hoa dưỡng trùng cũng không còn cảm thấy nhàm chán nữa”

“Rất tốt... Có câu, trẫm vẫn là nên dặn dò ngươi...” Duệ Đức Đế đứng dậy vỗ tay sau lưng, Độc Thâm Tâm tức khắc tất cung tất kính gật đầu theo sau, “Thần đối Tam Hoàng tử tự tung tự tác luận tội thực đáng chết, nhưng Hoàng Thượng chẳng những không truy cứu, còn cùng thần thương lượng nói chuyện, thần thực sự hồi cải muốn thay đổi bản thân, nhất quyết làm theo, thỉnh Hoàng Thượng chỉ bảo “

Duệ Đức Đế khoe mắt tràn đầy hiền lành, “Các ngươi ở trong mắt trẫm vẫn chỉ là đứa nhỏ thôi, từ xưa đến nay, nữ tử phải gả cho nam nhân tốt, tìm người thuộc về chính mình, ngươi nếu thiệt tình ăn năn, trẫm mệnh ngươi cải cách chế độ nữ quyền ở Đông Thâm Quốc, thuận theo lịch sử biến thiên”

Độc Thâm Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, nàng hiểu được dụng ý trong lời nói này của Duệ Đức Đế, Đông Thâm Quốc mấy trăm năm nay đều coi trọng nữ quyền, này cùng các triều đại chế độ nam quyền không hợp nhau, mà tình trạng các nước láng giềng sớm hay muộn cũng sẽ dao động tư tưởng nam tử bốn quốc, nhưng lời nói này của Hoàng Thượng... Là đang mệnh lệnh nàng lấy một loại hình thức khác thống trị Đông Thâm Quốc sao?

Duệ Đức Đế đem thần sắc do dự của nàng thu vào đáy mắt, “Trẫm thái độ cường ngạnh như thế đều có đạo lý của trẫm, nói cách khác, đừng làm cho bị kịch giẫm lên vết xe đổ, mẫu thân ngươi vì nửa giang sơn mà tự hủy hoại chính mình, ngươi mặc dù không có phân dã tâm lớn như của nàng, nhưng vì bảo toàn Đông Thâm Quốc suýt nữa làm tổn thương đến tánh mạng của Huyền nhi, trẫm không phải thánh nhân, lại càng không muốn phát động chiến tranh”

Duệ Đức Đế nhìn về phía trước, hơi hơi thở dài, Trần Phong chuyện cũ như mới hôm qua, “Thực không dám đầu diêm, ngươi chính là cốt nhục của một vị bằng hữu vào sinh ra tử cùng trẫm, nhưng vì mẫu thân ngươi... Vị bằng hữu kia đã ở trước mặt trẫm thề cả đời không gặp lại nàng.

Về sau nghĩ lại, mẫu thân ngươi có lẽ vì tư tưởng nữ quyền thâm căn cố đế, lại ra sức

muốn củng cố địa vị bản thân, nên mới không quý trọng đoạn tình cảm kia, làm tổn thương thiệt tình chân ý của một nam nhân... Giờ phút này chắc người cũng đã hiểu vì sao trẫm vẫn luôn dễ dàng tha thứ cho Đông Thẩm Quốc các người tùy ý làm bậy”

Độc Thẩm Tâm sợ hãi run rẩy hồi lâu, mới quỳ gối trước người Duệ Đức Đế, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chính mình còn có một vị phụ thân, cảm xúc có chút kích động dò hỏi, “Hoàng Thượng có thể cho thần biết...phụ hoàng có còn ở trên nhân gian hay không?”

Duệ Đức Đế đáp nhẹ, “Hắn vẫn luôn luôn âm thầm yên lặng chú ý, bảo hộ người”

Độc Thẩm Tâm nghe ra Duệ Đức Đế hiển nhiên không muốn lộ ra hành tung của phụ hoàng, nàng trăm mối cảm xúc ngồn ngang rơi xuống nước mắt, “Tạ ơn Hoàng Thượng, thần may mắn biết được tin tức này đã cảm thấy thực sự mỹ mãn”

Duệ Đức Đế trong mắt lại mang theo một tia phiến muộn, đi lên phía trước nâng Độc Thẩm Tâm dậy, lời nói thăm thía, “Đứa nhỏ, thế gian hỗn loạn trăm mối không nên chỉ để người một mình gánh vác, đi tìm hạnh phúc thuộc về chính mình, chỉ cần người hạnh phúc, trẫm chắc phụ hoàng người, cũng sẽ cảm thấy vui mừng “

Độc Thẩm Tâm thiệt tình thành ý đáp ứng, “Thần còn có một chuyện không rõ, kim sí cửu cửu quy là độc trùng chỉ lưu truyền trong hoàng thất, vì sao Trần Nam Vương phi lại có thể dễ dàng hóa giải?”

Duệ Đức Đế ngẩn ra, lắc đầu nói, “Trẫm quả thật không biết, năm đó trẫm thân mang kịch độc này cũng nhờ Cổ Tiểu Tiểu chữa trị, có lẽ chỉ là trùng hợp “

Độc Thẩm Tâm tuy nghi ngờ nhưng vẫn gật gật đầu, “Hoàng Thượng ngài thực đúng là mệnh Thiên Tử, đều có trời xanh chứng thần phù hộ “

Ai không thích nghe lời hay, Duệ Đức Đế sang sảng cười, “Phụ quý ở trời, nói thực không sai”

...

Tĩnh Huyền Phong nghe xong loạn thất bát tao, lại thấy có tiếng bước chân hướng cạnh cửa tới gần, vội vàng kéo Cổ Tiểu Tiểu núp vào một góc... Cổ Tiểu Tiểu còn chưa tiêu hóa hết ý niệm trong đầu, bất quá nàng cũng phân tích được một chút, nghe lén lời nói kia, cảm giác thấy phụ thân Độc Thẩm Tâm chính là Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng lại đang dùng một loại phương thức âm thầm bảo hộ khuê nữ, tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, đương nhiên hy vọng cốt nhục của mình có cuộc sống vô ưu vô lự, lập gia đình, sinh con buông tha cho cái danh hiệu nữ vương hư vinh, làm một tiêu phụ nhân hạnh phúc cho xong việc.

Cổ Tiêu Tiêu nâng lên mí mắt kết luận lại suy nghĩ của chính mình, hoàng đế lão nhân lưu tình khắp nơi hái hoa thực nhiều.

=====

Chương 63 : Phu thê lấy lễ đối đãi nhau

Tĩnh Huyền Phong nắm tay Cổ Tiểu Tiểu đi vào phòng, dọc theo đường đi trầm mặc không nói, Cổ Tiểu Tiểu cũng biết suy nghĩ trong lòng hần cũng không khác mình lắm, nhưng hần không đề cập tới trước, nàng cũng sẽ không lửa cháy đổ thêm dầu.

“Ta niệm cho ngươi một bài thơ nhỏ đi... Khụ khụ...” Cổ Tiểu Tiểu cũng không quản Tĩnh Huyền Phong có nguyện ý nghe hay không, nghiêm trang đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, đầy nhịp điệu nói ——

Đưa (*phu*) quân đưa đến ngoài thôn nhỏ

Có câu nho nhỏ muốn dặn dò

Tuy rằng trăm hoa đã đua nở

Nhưng ven đường hoa dại quân đừng hái!

Nếu quân vô tình đem hoa hái

Ta liền chết ở ngoài cửa

Đi giày đỏ khoác lụa hồng y

Thành quỷ cũng đến đòi mạng quân

“...” Tĩnh Huyền Phong không khỏi đánh cái lạnh run, này sao gọi là thơ nhỏ, rõ ràng là đang cảnh cáo, bất quá, hần cũng muốn tuân theo.

Cổ Tiểu Tiểu nhẹ nhàng bật hơi, làm ra vẻ thu thế luyện công, lơ đãng nói bóng nói gió , “Hiểu ý tứ của ta không?”

“Râu ông nọ cắm cằm bà kia, nói ngươi linh tinh thực không oan uổng” Tĩnh Huyền Phong cười nhạt ngẩng đầu lên... Khóe miệng chợt tắt phân tích nội dung câu chuyện phụ hoàng vừa nói cùng Độc Thâm Tâm, theo hần hiểu biết, phụ hoàng cũng không phải là người đa tình, mà khi phụ hoàng tuổi trẻ bận việc chinh chiến liên miên, mở rộng lãnh thổ, hần là không rảnh bận tâm việc nhi nữ tình trường đi? Nhưng phụ hoàng trong lời nói lại hàm chứa ẩn ý làm người ta không thể không đi đoán Đông ngẫm Tây. Hay thật sự là... Hoa dại?

Tĩnh Huyền Phong trình trọng nói, “Việc này đừng ở đây, nghe xong liền cho qua, đừng để rơi vào trong tai mẫu hậu”

Chắc chắc, nhìn xem, mạnh miệng đi? Tĩnh Huyền Phong mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng đâu nghĩ khác, nàng lười nhác nằm ở trên giường, “Hừ, ta có không hiểu chuyện như vậy sao? Có không biết nặng nhẹ như vậy sao?”

Hắn vừa nghĩ tới không có sức mạnh nào có thể ngăn cản mồm miệng của tiểu manh nhi da đầu lại run lên, “Chuyện này lớn hay nhỏ, ngươi còn không rõ sao? Ngồi thẳng lên trả lời một lần nữa xem nào”

“Ai nha, biểu tình nghiêm túc chưa chắc trong lòng đã nghiêm túc, liền ví dụ như khi lão sư nói ta này không tốt kia không đúng, ta luôn luôn tỏ ra khiêm tốn nhận sai nhưng vẫn kiên quyết không thay đổi, nga, ở chỗ các ngươi kêu phụ tử a”

“Ngươi đã đến học đường?”

“Đúng vậy, kỳ thật thành tích thi cử của ta cũng không tệ, chỉ là không thích nghe giảng bài mà thôi “

Tĩnh Huyền Phong lạnh lẽo liếc mắt nhìn nàng một cái, mỗi khi nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, liền phát hiện chính mình đối tiểu manh nhi hiểu biết rất ít, Tĩnh Huyền Phong không khỏi tò mò, trước khi thành thân tiểu manh nhi đến tốt cùng đã sống như thế nào, bằng cá tính ba hoa lải nhải của nàng, ở trong hậu cung chứa đầy thị phi như thế sao có thể sống sót đâu? Chẳng lẽ... Là dựa vào bản đứng riêng tư của phụ hoàng sống qua ngày? *(anh làm như paparazi ấy)*

“Ngươi khi còn ở trong cung, mỗi ngày đều làm chuyện gì?”

“Mỗi ngày...” Cổ Tiểu Tiểu ngẩng đầu nghĩ nghĩ, nàng ở trong hậu cung chưa đến bốn ngày đã bị Tĩnh Huyền Phong mang đi ... Nàng cố gắng nhớ lại cuộc sống buồn tẻ của “Cổ Tiểu Tiểu”, lại nói, “Cổ nhỏ nhỏ” cùng nàng tương phản rất nhiều, thậm chí có thể vài ba ngày không nói tới một câu...” chữa bệnh cho tần phi, ngăn người, giúp Hoàng Thượng sắc thuốc, cứ như thế lặp lại...” *(em này bị tự kỷ như mình ==)*

Tĩnh Huyền Phong nghi ngờ nhưn mi, “Ba nữ nhân thành một vở diễn, bốn vương mà tin lời người nói mới là lạ “

Cổ Tiểu Tiểu lập tức ngồi dậy tinh thần tỉnh táo, “Ngươi quá coi thường ta rồi Tĩnh Huyền Phong, một mình ta cũng có thể biểu diễn ba sắc thái!”

“...” Diễm ấy hẳn tin, “Ngày mai chúng ta rời khỏi nơi đây, Độc Thâm Tâm đêm nay mở tiệc tiễn đưa, người đến lúc đó...”

“Đã biết a, ta sẽ không nói chuyện các người là huynh muội!” Cô Tiểu Tiểu không kiên nhẫn gạt tay đánh gãy, Tĩnh Huyền Phong mâu trung cả kinh, nhất thời đem nàng ấn ngã vào giường, lớn tiếng cảnh cáo, “Người lại ăn nói bừa bãi, bịa đặt, bốn vương thực nổi giận a!”

“...” Lời nói này, cũng đâu phải không nghĩ tới? Bất quá cũng không thể trách Tĩnh Huyền Phong tức giận, là miệng nàng mở thực mau.

Cô Tiểu Tiểu tự biết có giải thích thêm cũng vô dụng, nàng thuận thế ôm cổ Tĩnh Huyền Phong, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, “Nếu Hoàng Thượng muốn thay người cai trị Vân thành vài ngày, người sẽ mang ta đi ngoạn sao?”

“Kia liền phải xem biểu hiện của người ” Tĩnh Huyền Phong bắt đầu dĩ nhiên nhếch môi, có khi cảm thấy tiểu manh nhi so với hài đồng càng khó dạy dỗ, không biết sống chết, miệng đầy ngụy biện, nhưng nếu mắng nặng lại luyện tiết, đánh lại càng đau lòng, đành phải ở trong lòng hung hăng quất vào mông mấy trăm cái.

Cô Tiểu Tiểu lập tức làm biểu tình cực cung ngoan ngoãn, đã thế còn vô liêm sỉ nói, “Ta đáng yêu sao?”

“Ân, thật đáng giận “

Nàng hai mắt tròn trắng, lại thay đổi biểu tình, nhỏ giọng dỗ dành, “Ta ôn nhu sao?”

“Tự nhiên ân cần phi gian tức đạo *(ko phải gian thương chính là trộm cướp)* “

Cô Tiểu Tiểu rút cổ lại, nhất thời tức giận đẩy Tĩnh Huyền Phong ra, “Người sẽ không thể khen ta một hai câu sao? Ta đều đã mù thành như vậy, vạn nhất mất đi lòng tự tin ai phụ trách a”

Tĩnh Huyền Phong học theo khẩu khí của Cô Tiểu Tiểu, khinh thường hừ nhẹ, “Vương phi thân ái , người lại nói đùa “

Cô Tiểu Tiểu lăn lộn qua lại trên giường một bộ đùa giỡn vô lại, “Ta mặc kệ, ta muốn nghe lời ngon tiếng ngọt! Muốn người nói những chỗ ta không giống người thường!”

Tĩnh Huyền Phong khó xử cau mày, lại ngồi vào bên giường nghĩ nghĩ, ra vẻ nghiêm túc nói, “Khụ khụ, nghe đây, Ngô phi chính là một vị quý tộc duy nhất của triều đại thường xuyên khóc lóc om sòm nháo loạn hoàng cung, nếu vẫn còn không đứng dậy, bốn vương sẽ giúp Vương phi xuống giường “

“...” Cổ Tiểu Tiểu ử rữ lắc đầu lẩn lẩn xuống giường, kéo kéo ống quần Tĩnh Huyền Phong, “Người nói xem phu thê chúng ta nên sống như thế nào a? Ta đúng là không có kinh nghiệm gì ở phương diện này “

Tĩnh Huyền Phong thuận miệng đáp lời, “Đương nhiên là tương kính như tân” *(ý anh là lấy lễ giáo đối xử với nhau ý)*

“Vậy sao người không thử đàng hoàng với ta xem?” Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng lúc giải độc còn nói được vài câu giống tiếng người, giờ nhìn xem, thân thể tốt lên liền trở lại bản chất, căn bản là ma quỷ mặt người dạ thú!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vươn tay định kéo nàng, khi ngón tay vừa đụng tới Cổ Tiểu Tiểu lại lui về phía sau từng bước hạ thấp người hành lễ, tất cung tất kính nói, “Vương gia, giữa thanh thiên bạch nhật, xin đừng đối thiếp thân động tay động chân, thỉnh tự trọng.”

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, “Vương phi lời ấy sai rồi, giờ phút này cũng đã quá hoàng hôn rồi”

“Chỉ tại thiếp thân mất mù tai điếc, đã để Vương gia chê cười rồi” Cổ Tiểu Tiểu một bộ như cũ lại hạ thấp người, “Thiếp thân muốn thay quần áo, thỉnh Vương gia trước tiên rời bước”

Tĩnh Huyền Phong hơi khẽ mỉm cười, thấy tiểu manh nhi động tác mời đi... Bôn vương xem người có thể kiên trì bao lâu, nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong đứng dậy đi trước, “Tiệc tối gặp lại”

Đợi khi âm thanh đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, Cổ Tiểu Tiểu mới hai tay hoàn ngực đặt mông ngồi ở trên giường, tiểu cô nãi nãi có thể yêu có thể ghét, chết cũng không cho người đụng!

※ ※ ※

Trong bữa tiệc tối phong phú

Độc Thâm Tâm cùng Nhiễm Nhượng Hà ngồi cùng một phía, Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu lại ngồi ở chính giữa... Nhiễm Nhượng Hà thấy phu thê hai người này có chút khác lạ, nhất là Trần Nam Vương phi hôm nay ít ngôn thiếu ngữ quả thực giống như thay đổi thành người khác, hẳn không thích ứng nhưn mi, “Trần Nam Vương phi là cảm thấy thân thể không khỏe? Hay là ai chọc người?”

Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ cao ngạo ngẩng đầu nói, “Nhiễm quốc vương có điều không biết, đây mới là diện mạo vốn có của bản phi, còn có một chuyện, thực không nói, giả lại càng không nên nói, nhớ lấy nhớ lấy.”

“...” Đầu va vào cánh cửa sao?

Độc Thâm Tâm trầm mặc không nói, nàng đối với việc Cổ Tiểu Tiểu có thể giải độc vẫn như trước nhớ mãi không quên, “Xin hỏi Trần Nam Vương phi, thuật châm cứu ngài học là do ai truyền thụ?”

Cổ Tiểu Tiểu chậm rãi buông đầu, không nhanh không chậm nói, “Xin hỏi Độc nữ vương, vì sao lại có hứng thú đối với việc này đâu?”

Độc Thâm Tâm ngẩn ra, “Thất lễ, tò mò mà thôi.”

Cổ Tiểu Tiểu chậm rãi gật đầu, “Độc nữ vương chớ trách bản phi nói chuyện không đầu không đuôi, lại nói bản phi từ nhỏ liền không giỏi ăn nói.”

Nhiễm Nhượng Hà một ngụm sắc nước miếng, hắn không khỏi nhìn về phía Tĩnh Huyền Phong vẫn đang thờ ơ lạnh nhạt, giống như muốn nói: thế tử của người bị bệnh. Mà Tĩnh Huyền Phong vẫn mỉm cười như có như không tự ăn tự uống, trong lòng yên lặng tính toán... Tiểu manh nhi đã bảo trì trạng thái này được nửa canh giờ, đúng là hiếm thấy.

Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn về phía Nhiễm Nhượng Hà hỏi, “Hai người các người dự tính khi nào thành hôn?”

Nhiễm Nhượng Hà mắt đưa mày liếc qua bên cạnh, Độc Thâm Tâm liền thấy gương mặt cúi đầu, hắn dương môi cười, “Ta đang muốn nói, định trung tuần tháng sau về Bắc Duyên quốc cử hành, đến lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp Trần Nam Vương nga.”

“Bổn vương nhất định sẽ đi” Tĩnh Huyền Phong giọng chén lên, đây là tâm nguyện của phụ hoàng hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ cao hứng, “Bổn vương chẳng những sẽ đi, còn có thể tặng người một phen đại lễ.”

“A, ta đây liền không khách khí đâu...” Nhiễm Nhượng Hà tâm tình tốt quay qua Cổ Tiểu Tiểu, “Trần Nam Vương phi nhất định cũng phải cùng đến, hẹn gặp lại ở chốn cũ.”

“Bản phi cũng không có quyền làm chủ, toàn nghe Vương gia an bài” Cổ Tiểu Tiểu nhợt nhạt cười, nàng nghe hai người bọn họ người một lời ta một câu nói được thật vui, tâm can nhộn nhạo ngồi không yên, cỡ nào cỡ nào muốn gia nhập hàng ngũ nói chuyện phiếm a a a

“...” Nhiễm Nhượng Hà khoe miệng giật giật, kỳ quái nói, “Tiểu Thấm Tâm, ngươi xem Trần Nam Vương phi đây là nhiễm phải bệnh gì không tiện nói ra?”

Độc Thấm Tâm mặc dù cùng Trần Nam Vương phi tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng quả thật cảm giác được có chút khác lạ, nàng tin là thật nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu một lát... Quả thật có vài loại độc trùng hội làm người ta thần trí hỗn loạn, “Trần Nam Vương phi đã từng nuôi qua độc trùng bao giờ chưa?”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, nàng diễn mất thực nhiều sức a, vì sao mấy người này đều nghĩ rằng nàng bị thần kinh thác loạn ! ?

Cổ Tiểu Tiểu “Thà chết chứ không chịu khuất phục” tiếp tục diễn xuất, nàng giơ tay nhỏ bé lên lau lau khoe miệng, “Nói đến độc trùng, bản phi lại nhớ tới một chuyện, không biết Độc nữ vương kiến thức rộng rãi, có từng nghe nói qua chí tôn lan điệp?”

“Chí tôn lan điệp? ...” Độc Thấm Tâm yên lặng lặp lại, ở trong đầu nhanh chóng tìm kiếm... Nàng tựa hồ ở nơi nào đó nghe qua cái tên “Chí tôn lan điệp”, nhưng chỉ là quen tai chứ không nhớ rõ xuất xứ, nàng tận lực vì Trần Nam Vương phi sắp ưu giải nạn nói, “Nghe tên giống như một loại côn trùng giống bướm nào đó, mà Đông Thấm Quốc độc trùng duy nhất không có chính là con bướm, chí tôn lan điệp ...”

Nhiễm Nhượng Hà cũng chưa từng nghe nói qua về “Chí tôn lan điệp”, “Nếu Trần Nam Vương phi cực kì chú ý việc này, có thể đi Nam Điệp quốc hỏi thăm xem sao, Nam Điệp Quốc ít nhất phải có vạn loại bướm, được xưng là hoa viên vạn điệp”

Độc Thấm Tâm phụ họa theo đuôi hưởng ứng, “Ân, có thể gọi chí tôn lan điệp không nhiều lắm, có lẽ không khó tìm “

“Đa tạ nhị vị, đợi bản phi rảnh rồi sẽ đi đến Nam Điệp Quốc” Cổ Tiểu Tiểu nguyên bản vì không có gì để nói mới nói đại tới việc này, nhưng “Chí tôn lan điệp” xuất hiện ở trong mộng khẳng định là có ý nghĩa nào đó, nàng không thể theo lẽ thường phán đoán chỉ đơn thuần là giấc mộng, dù sao ngay cả xuyên qua nàng đều đã ném trái không phải sao?

Tĩnh Huyền Phong ở một bên nghe... Phản ứng đầu tiên đó là nghi ngờ tiểu manh nhi hay là đã thấy nó sau khi mơ cái ác mộng kia? Nàng cư nhiên lại vô thanh vô tức chưa từng thương lượng qua với chính mình?

Nghĩ vậy, Tĩnh Huyền Phong liền lập tức đứng dậy rời đi, tức khắc phân phó một hàng tùy tùng chuẩn bị lên đường, mà hành trình tiếp theo của bọn họ chính là đến Nam Điệp Quốc.

... Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng Tĩnh Huyền Phong rời đi, lăm la lăm lét lại đợi trong chốc lát, đợi khi xác định hẳn thực rời đi, nhất thời thân mình mềm nhũn ngã qua một bên ghế,

kéo kéo áo cho thoáng khí, đồng thời lại thấy cao hứng phần chân ngồi dậy, nhìn chung quanh phần khởi nói, “Các người ngày nào kết hôn a, ta trừ bỏ tham gia hôn lễ của chính mình còn chưa từng tham dự qua của người khác , hảo chờ mong a, đến lúc đó nhất định đặc biệt náo nhiệt, oa... Mau mau, chọn ngày đẹp...”

Nhiễm Nhượng Hà cùng Độc Thảm Tâm cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, Nhiễm Nhượng Hà bất đắc dĩ cười, giơ lên chén rượu trong tay, trịnh trọng nghiêm túc nói, “Vì chúc mừng Trần Nam Vương phi bệnh nặng mới khỏi, cạn trước tỏ lòng!”

“...” Cô Tiểu Tiêu mí mắt chát chát, liền phát tay áo, tập trung mở miệng bắt đầu ăn uống.

=====

Chương 64 : Yêu thương một người không trở về nhà

Đợi tới khi Cổ Tiểu Tiểu com no rượu say trở về phòng, lại như trước không thấy quý ảnh Tĩnh Huyền Phong, miệng nàng hừ nhẹ, thực muốn ngoạn nàng đến cùng sao? Được, cảm thú không có lương tâm, xem trong chúng ta ai khuất phục trước!

Tờ mờ sáng hôm sau, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Cổ Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng mở mắt ra, này mới phát hiện chính mình ở trong cảm giác phần nộ cùng cô độc mà thiếp đi... Vẫn là tối đen như mực.

“Tiểu manh nhi mở cửa ——” Tĩnh Huyền Phong ở cửa đợi một lát không nghe thấy có tiếng bước chân trong phòng, nhớ tới công lực ngủ say của tiểu manh nhi chính là”trầm trọng” thế gian ít có.

“Đến đây!” Cổ Tiểu Tiểu không kiên nhẫn trả lời, nhu nhu mí mắt đi về phía trước... Vừa mở cửa, nàng vốn định mở miệng mắng, nhưng vì dỗi, lại bày ra một bộ đoan trang làm bộ làm tịch, nàng hai tay đặt bên bụng hơi hơi hạ thấp người, nhưng miệng vừa mới mở ra được một nửa liền bị Tĩnh Huyền Phong kéo vào trong phòng...

Cổ Tiểu Tiểu tức giận xoa xoa cổ tay, không nhanh không chậm nói, “Chờ đã, Vương gia động tác này tựa hồ không đủ tôn trọng thiếp thân “

Tĩnh Huyền Phong không giận ngược lại còn cười, “Như vậy a, bốn vương nguyên bản muốn mang Vương phi đi du sơn ngoạn thủy, thuận tiện nhắm nháp mỹ thực đặc sắc khắp nơi, nhìn ngắm phong thổ, bất quá thôi, thấy Ngô phi cử chỉ tao nhã, khiêm tốn giữ lễ tiết, bốn vương đoán rằng Vương phi nhất định là tiểu thư khuê các cửa lớn không ra cửa nhỏ không để ý, càng không có hứng thú cùng bốn vương đồng hành, cũng được, thẳng hỏi Vân thành” nói xong, Tĩnh Huyền Phong xoay người hướng cửa đi đến, lẩm bẫm, “Chắc chắc, núi đẹp sông đẹp thức ăn ngon, Vân thành cũng không có nga...”

“Ai? ... Đợi chút!” Cổ Tiểu Tiểu thậm chí ngay cả một giây cũng không kiên trì liền ngã về phía “Chứa nhiều dụ hoặc”, Tĩnh Huyền Phong nghỉ chân ngóng nhìn, trong mắt mang theo một tia khoái cảm thắng lợi.

Cổ Tiểu Tiểu kêu “Ngừng” chỉ là hành vi theo bản năng, nàng giờ phút này vò đầu bứt tai nghĩ biện pháp xây cho mình một bậc thang bước xuống...”Đúng như lời Vương gia nói, bản phi ngày thường ít ra ngoài, nhưng Vương gia xuất phát từ một phen hảo ý, thịnh tình không thể chối từ thôi...”

“Vương phi không cần lo nghĩ tới bốn vương” Tĩnh Huyền Phong nghiêm trang nói.

“...” Cô Tiểu Tiểu vốn biết chính mình sớm hay muộn cũng sẽ lật thuyền ở trong mương, nhưng này cũng có điểm hơi nhanh đi, nàng nghĩ lại nghĩ, cho dù thế nào cũng không thể bạc đãi chính mình a...

Vì thế, làm cái động tác thay đổi sắc mặt, “Nói tới việc cửa lớn không ra cửa nhỏ không để ý này a... Đó là bởi vì ta bình thường đều dựa vào trèo tường ra vào! Hắc hắc...” Nàng vừa nói vừa ôm lấy cánh tay Tĩnh Huyền Phong, tức khắc khôi phục bản sắc tâm sinh cười to, “Chúng ta đi đâu ngoạn đây, đừng như mọi a...”

“...” Chỉ chút dụ hoặc ấy liền đầu hàng, tiểu manh nhi nếu tham gia quân ngũ nhất định là phản đồ. Tĩnh Huyền Phong mâu trung mỉm cười, nghiêm túc nói, “Căn cứ biểu hiện của người từ hôm qua đến nay, bốn vương vẫn là quyết định về Vân thành “

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền biết đang bị chơi xấu, nàng giống như khỉ nhảy lên người Tĩnh Huyền Phong gắt gao nịnh nọt, “người làm sao vậy nha, ta với người đùa giỡn đâu... Ta nghe người ta nói qua, làm thê tử phải có ngàn mặt mới không bị phu quân ghét bỏ, ta chỉ là biến hóa thành một phương thức khác yêu người mà thôi, có cảm giác mới mẻ đi? Hi hi “

Tĩnh Huyền Phong không khỏi thất thanh mỉm cười, ôm thắt lưng nàng, cúi người ở trên cánh môi nàng cọ cọ, “Mới mẻ, mới mẻ giống như củ cải mới đào lên từ trong nước”

Cô Tiểu Tiểu bị mấy cọng râu nhỏ vụn của hắc chọc cho ngứa ngứa, liền chu miệng lên ở trước mặt hắc ủy khuất, “Người khi dễ ta sao luôn thuận buồm xuôi gió như vậy, ta ngày nào mới có thể xoay chuyển tình thế a...”

Tĩnh Huyền Phong ra vẻ kinh ngạc hô to một tiếng, “A? Bốn vương đúng là vì trăm phương nghìn kế phối hợp với ngàn mặt của Ngô phi, nên mới vắt hết óc nghĩ ra đối sách, hay là bốn vương lại sai lầm rồi?”

“...” Cầm thú không bằng, ghen chết nàng rồi.

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng vẻ mặt hờn giận, tặc tặc cười trộm, buông nàng thúc giục nói, “Sao lại giống như túi tức giận vậy, mau đi thu thập đồ đạc mang người đi chơi “

Cô Tiểu Tiểu trong lòng khó chịu, tuy có cái chơi, nhưng vẫn là lạnh lẽo ứng thanh, “Tận lực ngược ta đi, chờ ta bị người ép buộc đến chết xem người còn có thể khi dễ ai”

Tĩnh Huyền Phong nhất thời phản bác nói, “Chớ tức giận nói vậy, ta từng ngược đãi người

khi nào?”

“...” Tĩnh Huyền Phong đã thăng hoa đến trình độ ngược người ta mà vẫn không biết .

Cổ Tiểu Tiểu sờ soạng thu thập bọc hành lý, ôm lấy hộp châm cứu vào ngực, bỗng nhiên không rõ nguyên nhân quát to một tiếng, “A a a, xong rồi xong rồi, hai huynh đệ đại ngu, tiểu ngu vẫn còn ở ngoài cửa cung điện chờ ta! Nay cung đã qua mười ngày nha —— “

Tĩnh Huyền Phong chén trà trong tay khựng lại, chưa kịp mở miệng thuyết giáo đã bị Cổ Tiểu Tiểu kéo đi, hần cười tùm tùm dẫn đường đi trước, “Đừng ngạc nhiên, bọn họ chắc sẽ tìm khách điểm nghỉ chân “

Cổ Tiểu Tiểu không rảnh giải thích, chân đạp gió cuời lửa chạy như điên... Chỉ vì nàng cùng hai người ước định, nhất định phải kiên trì ở gần hoàng cung chờ nàng quay về, một khi xuất hiện bất trắc cũng dễ trong ngoài hô ứng.

Khi Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu đến cửa cung điện, Cổ Tiểu Tiểu liền khẩn cấp hỏi, “Có nhìn thấy hai nam nhân tuổi trẻ không? Ăn mặc hẳn là quần áo lao động của vương phủ”

Tĩnh Huyền Phong nhìn chung quanh bốn phía... dưới tàng cây gần hoàng cung quả thật có hai nam tử nhìn không ra tuổi, hai người thân trang phục dân tộc Đông Thẩm Quốc, nhưng rồi bù, râu ria đầy má, giờ phút này dường như hữu khí vô lực ngồi dựa vào cùng một chỗ ngủ gật.

“Chưa nhìn thấy” Tĩnh Huyền Phong xác định nói.

“A? Sẽ không bị rắn ăn đi?” Cổ Tiểu Tiểu không yên bất an xoay xung quanh, ngay sau đó bắc tay hô to, “Đại Ngu! Tiểu Ngu! Các ngươi còn sống không —— “

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy dưới tàng cây một nam tử thông thả nhu nhu mí mắt, không khỏi trước mắt sáng ngời, sau đó gian nan bò dậy, đi lại tập tễnh, lệ nóng lưng trông hướng bọn họ tới gần, Tĩnh Huyền Phong thấy thế tức khắc đem Cổ Tiểu Tiểu kéo về phía sau, “Đứng lại, người nào dám lỗ mãng như thế”

Tiểu Ngu cùng Đại Ngu ở ngoài cung điện một tác cũng không rời đợi Trần Nam Vương phi mười ngày, người lúc này vì chịu gió phơi nắng, cuộc sống hàng ngày kó khăn mà hoàn toàn thay đổi , “Khẩu kiến Trần Nam Vương... Nô tài là đầu bếp Vương phủ...”

Cổ Tiểu Tiểu tức khắc bỏ ra Tĩnh Huyền Phong đi từng bước về phía trước, “Là Tiểu Ngu sao?”

“Là nô tài là nô tài, Trần Nam Vương phi! Nô tài chờ ngài chờ hảo khổ oa, ô ô...” Tiểu Ngưu trăm mối cảm xúc ngồn ngang rớt xuống nước mắt, tục ngữ nói đúng, năm tháng thúc giục nhân lão, đánh bạc hại chết người a.

“Đừng khóc đừng khóc, việc này đều do ta” Cổ Tiểu Tiểu hồ thẹn phát phát tay nhỏ bé, lại đối với Tĩnh Huyền Phong bất mãn nói, “Vương gia người cũng thật là, người hầu nhà mình cũng không nhận ra sao?”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi lại cao thấp đánh giá một phen, hắn còn tưởng rằng hai người ngồi bên cây là khát cái chạy nạn đâu, Tĩnh Huyền Phong thuận miệng chất vấn nói, “Nhưng là hai người các người tự ý đem Vương phi mang ra khỏi phủ ? !”

Tiểu Ngưu không dám đáp lời, khiếp đảm rút lui bả vai, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời che ở trước người Tĩnh Huyền Phong, than thở ngửa mặt lên trời nhìn lại, “Chịu gió phơi nắng còn đi theo sống chết chờ ta, ai, nhiều đáng thương nha, ngài cũng đừng hù dọa người được không? ...” Nàng thuận thế kéo Tiểu Ngưu, hành văn liền mạch lưu loát nói, “Bạc các người nợ ta liền xóa bỏ a, về vương phủ trước đi, mau mau mau”

Tiểu Ngưu thấy Trần Nam Vương phi cau mày nhăn mặt nháy mắt ý bảo bọn họ rời đi, tức khắc hướng Tĩnh Huyền Phong hành lễ, đợi khi hắn vừa mới chuyển thân rời đi, lại bị Tĩnh Huyền Phong lớn tiếng gọi lại... Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy đại sự không ổn, nhất thời ôm lấy đùi Tĩnh Huyền Phong không buông tay, “Cầu Vương gia buông tha bọn họ đi, về sau ta toàn nghe lời người được không? Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong dương môi cười, kỳ thật hắn cũng không phải là muốn làm khó hai cái nô tài, nhưng lại được ưu việt ngoài ý muốn, “Vương phi lời nói là thật?”

Cổ Tiểu Tiểu vô cùng rõ ràng hai tay chấp lại, “Ân, so với vàng còn thật hơn! Chỉ cần Vương gia buông tha bọn họ, từ nay về sau, Vương gia chỉ đông ta không dám đi tây, Vương gia nếu nói trong trứng gà có xương, ta liền lấy ra một khúc xương sườn cho ngài! Ngài nếu nói quả táo dãi, ta dù chết cũng phải giúp người tìm ra! ...”

Trong khi Cổ Tiểu Tiểu nói tuyên ngôn liên miên cần năn, Tĩnh Huyền Phong đã lấy một tấm ngân phiếu giao cho Tiểu Ngưu làm lộ phí, dương tay ý bảo hai người mau về vương phủ, báo cho quân sư biết hắn cùng với tiểu mãnh nhi hết thấy đều mạnh khỏe.

Tiểu Ngưu thụ sủng nhược kinh dập đầu tạ ơn, bên tai như trước truyền đến lời nói lái nhái của Trần Nam Vương phi, Tĩnh Huyền Phong tùy tiện làm động tác, mệnh hai người không cần nói lời từ biệt, nhỏ giọng vô tức rời đi liền được.

Đợi Đại Ngưu, Tiểu Ngưu đã đi xa, Tĩnh Huyền Phong đứng lặng một bên vẫn không lên tiếng, mà Cổ Tiểu Tiểu vẫn như cũ nước miếng tung bay, hồn nhiên không biết hai người đã an

toàn rời đi, đột nhiên xoay người thành khẩn nói, “Cấp Vương gia làm trâu làm ngựa chịu mệt nhọc, buông tha bọn họ đi! ...”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi bất đắc dĩ cười, “Người cũng không cảm thấy mệt sao?”

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa khóe miệng, lời thề son sắt nói, “Không phiền lụy a, chiếu theo tốc độ này, đổi sang hình thức khác, còn có thể nói thêm một canh giờ nữa!”

Tĩnh Huyền Phong định mở miệng, phía sau liền truyền đến tiếng báo cáo của hộ vệ trong phủ, “Vương gia, xe ngựa ngài muốn đã chuẩn bị thỏa đáng “

“Hảo, các người mang theo quân y quay về Vân thành trước ” Tĩnh Huyền Phong nhìn về phía xe ngựa nhỏ mộc mạc cách đó không xa, tựa hồ thực vừa lòng.

Hộ vệ hơi hơi nhú mi, lo lắng nói, “Vi an nguy thỉnh Vương gia suy nghĩ lại, ngài có thể cần hộ vệ hay không...”

Tĩnh Huyền Phong dương tay đánh gãy, trong thần sắc mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ, hộ vệ bên người tức khắc im tiếng, “Chúc Trần Nam Vương gia, Trần Nam Vương phi thuận buồm xuôi gió”, này là vì Trần Nam vương lần đầu một mình đi xa, quả thật cảm thấy bất an sâu sắc.

“Đến thông báo quốc vương hai nước một tiếng, nói bốn vương đã đi rồi” Tĩnh Huyền Phong đơn giản rõ ràng không nhắc tới chỗ quan trọng là nơi đến, đem Cổ Tiểu Tiểu ôm lên xe ngựa, hần nhảy lên chỗ điều khiển, roi ngựa trong tay giương lên, tiêu sái tự nhiên nghênh ngang mà đi ——

...

Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này vẫn còn đang mê mang, nàng vén màn xe lên sờ sờ lưng Tĩnh Huyền Phong, sau khi xác định lái xe không phải là xa phu, khó có thể tin hít vào thật sâu, “Thân ái, người sao lại tự mình đánh xe?”

Năng sớm đã lên, Tĩnh Huyền Phong khóe miệng gợi lên một chút tươi cười sáng lạn, hần một tay nắm cương ngựa một tay kéo Cổ Tiểu Tiểu đến ngồi bên người, “Chỉ có hai ta ngao du, như vậy không tốt sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, cẩn thận ngẫm lại, nàng từ khi gả cho Tĩnh Huyền Phong, thời gian bọn họ ở gần nhau riêng tư có lẽ ngay cả ba ngày cũng không đến, mặc dù muốn tán gẫu một chút cũng chỉ có thể đợi đến thời điểm đêm dài tĩnh lặng... Lúc này, nàng rốt cục cũng có được chút cảm giác vợ chồng tân hôn đi hưởng tuần trăng mật, không khỏi tâm tình tốt tựa vào đầu vai Tĩnh Huyền Phong cọ cọ, cả thế giới chỉ có hai người a, hắc hắc hắc hắc...

“Người vì sao không hỏi chúng ta đi nơi nào? “

“Thân ái đi đâu, ta liền đi đến đó...”

Tĩnh Huyền Phong trong mắt bày ra nhu hòa khó gặp, tiếng vó ngựa đập lên lá cây thanh thúy du dương truyền đến, ánh mặt trời tỏa ra vàng sáng đủ mọi màu sắc mông lung nhảy múa, chim chóc liên tiếp ở trên cây ca hát...

Hắn ôm bả vai của nàng nhích lại gần mình thêm một chút, đối với hoàng thất mà nói, cơ hội phu thê ở chung một chỗ quả thật không nhiều lắm, nhất cử nhất động cũng đều bị người ta nhìn chăm chăm, càng không cho phép thân là hoàng tử một mình đi lại, nhưng vì có thể cùng tiểu蛮 nhi im lặng cùng một chỗ, hắn tình nguyện một lần lại một lần xúc phạm hoàng quy.

=====

Chương 65 : Mỗi ngày yêu người thêm một chút

Tĩnh Huyền Phong mang theo Cổ Tiểu Tiểu một đường xuôi Nam, hướng nơi xa nhất ở phương nam Địch quốc đi đến, bọn họ một đường nói cười vui vẻ, vừa đi vừa ngoạn, đương nhiên, chuyện tranh cãi náo loạn là không thể tránh được, kỳ thật, âm ỹ lớn âm ỹ nhỏ đều do Cổ Tiểu Tiểu quyết định bởi một ý niệm, nàng nghĩ đến tình cảnh”không nơi nương tựa” của mình, liền quyết định tạm thời buông tha Tĩnh Huyền Phong một con đường.

Mà hai người sớm thay y phục mộc mạc hàng ngày, mặc dù Tĩnh Huyền Phong thường xuyên ở trong lơ đãng trung lên tư thế Vương gia, nhưng một thân giả dạng hiệp khách cuối cùng cũng che giấu được vài phần cao ngạo không ai bì nổi, hơn nữa hần bên cạnh có thể sai sử chỉ có một mình tiểu manh nhi, cho nên cơ bản là Tĩnh Huyền Phong chiều cô Cổ Tiểu Tiểu.

Bọn họ giống như dân chúng tầm thường đi đến đâu liền ăn đến thế, cảm thấy cái gì ăn ngon hảo ngoạn liền mua một đồng lớn. Còn chưa đi quá xa đã đem xe ngựa nhỏ chất tràn đầy. Lại nói, người cổ đại cũng là chú ý tới văn vật cổ xưa, khi thấy kiến trúc hoặc vật điêu khắc xinh đẹp, Tĩnh Huyền Phong liền dùng vài câu thuyết minh ít ỏi nói cho Cổ Tiểu Tiểu nghe, tuy rằng không thể kể lại sinh động chuyên nghiệp giống như hướng dẫn viên du lịch, nhưng Cổ Tiểu Tiểu cũng coi như đã được thưởng thức.

“Nếu có thể mãi mãi như vậy, có bao nhiêu hảo a” Cổ Tiểu Tiểu ôm cánh tay Tĩnh Huyền Phong, nhẹ thở dài.

“Người luôn tham lam như vậy”

“Nữ nhân chính là lòng tham a, cho nên mới muốn người mỗi ngày yêu ta nhiều thêm một ít!”

“Ai, không thể nhiều hơn được đâu”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, rồi lại cười tủm tỉm gật đầu, “Cũng đúng, ta đã chiếm hết toàn bộ tâm của người rồi mà, hắc hắc...”

“...” Một chút cũng không rút rè.

Tĩnh Huyền Phong không khỏi nhìn phong cảnh xa xa thanh sơn chim bói cá như cũ xinh đẹp tựa bức họa cuộn tròn, lại nhìn nhìn tiểu manh nhi một đôi mắt âm đạm không ánh sáng,

mặc dù nàng mỗi ngày đều ra vẻ không sao cả hi hi ha ha, nhưng Tĩnh Huyền Phong trong lòng biết rõ ràng, nàng là cỡ nào khát khao ánh sáng.

Một cái tay nhỏ bé sờ soạng đến trên trán Tĩnh Huyền Phong, tựa hồ đang giúp hẩn lau mồ hôi, Tĩnh Huyền Phong chậm rãi rút về suy nghĩ, ánh mắt dừng ở trên cần cổ trắng nõn của nàng, “Mặt trời chói chang như vậy, người vì sao phơi nắng lại không đen?”

“Oa, người thực ác độc a Tĩnh Huyền Phong, ta đã vừa mù lại còn không có ngực, người cư nhiên còn hy vọng ta phơi nắng thành dân Châu Phi?”

“Dân Châu Phi, là người như thế nào?”

“Châu Phi là một quốc gia, nơi đó đều là người da đen, dân chúng làn da vừa đen lại dày, nhưng răng nanh cực trắng, nếu buổi tối nhìn thấy người da đen, người sẽ nghĩ đến một loạt răng nanh ở trong không trung di động...”

Tĩnh Huyền Phong có hứng thú mở to mắt, “Châu Phi ở phương hướng nào?”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Tất nhiên là dẫn binh đến công chiếm”

“...” Hộc máu, Tĩnh Huyền Phong so với Thành Cát Tư Hãn còn hung hăng hơn.

“Người có phải không đánh giấc cả người liền không được tự nhiên hay không?”

“Mục đích của chiến tranh chính là thống nhất “

“Còn cuộc sống yên ổn đâu, người thực làm ta mất hứng” Cổ Tiểu Tiểu vừa nghĩ đến Tĩnh Huyền Phong sớm hay muộn cũng sẽ trở về chiến trường liền không yên bất an, chiến tranh sẽ có đổ máu, tử vong, nàng cũng không không muốn sau vài năm xuyên qua liền nghe được tin dữ người nào đó còn trẻ mà đã chết.

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, mới lấy khủy tay huých nhẹ, “Đói bụng không?”

Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi trên diện rộng lắc lắc đầu, đuôi ngựa vô tình đảo qua mặt Tĩnh Huyền Phong.

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, một ngụm cắn lên túm tóc phiêu phiêu của nàng, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời “A a a” đổ về phía sau, tức giận xoay qua, không có hảo ý mệnh lệnh nói, “Audi, buông miệng!”

Tĩnh Huyền Phong nhớ rõ đây là tên con chó của nàng, hấn liền khoanh tay đem Cổ Tiểu Tiểu ấn nằm ở tấm ván gỗ trên xe ngựa, há mồm to cắn lên da thịt mềm mại trên khuôn mặt nàng, “Lâu lâu không đánh liền sinh hư, bây giờ ngay tại chỗ phán tử hình!”

Cổ Tiểu Tiểu nghe răng trợn mắt ngao ngao kêu to, ra sức đẩy cầm Tĩnh Huyền Phong, “A a... quái thú cắn mặt tái xuất giang hồ...”

Tĩnh Huyền Phong một tay giữ ở bên sườn nàng, di chuyển môi, trong mắt cười xấu xa, hung hăng hôn nàng, hít thở không thông làm Cổ Tiểu Tiểu giãy dụa có vẻ thực phí công, nàng cảm thấy đầu lưỡi từng trận run lên, mâu thuẫn loạn đánh lên lưng Tĩnh Huyền Phong, thẳng nhai này mỗi lần chọc phiền chính mình sẽ có bộ dạng ái muội này, lại nói, vừa ngược thân vừa ngược tâm... Nàng tốt cùng phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể làm chủ một lần a.

“Người nơi này hình như có thêm chút thịt” Tĩnh Huyền Phong nhàn đến vô sự bình luận một câu.

“Phải không? ...” Cổ Tiểu Tiểu không tự chủ được tự sờ sờ ngực mình, nhất thời xua đi khó chịu vui vẻ rạo rực, “Đúng vậy, ta còn chưa tới thời kỳ phát dục đâu, quả thật còn có thời gian phát triển, oa... Nói không chừng ngày nào đó lại biến thành đại ngực lớn a, hắc hắc...”

“Việc này cũng đáng cho người cao hứng thành như vậy?”

“Nữ nhân thôi, trừ bỏ muốn giảm béo chính là muốn nâng ngực, ta đương nhiên không muốn làm cái loại vừa nhìn đã khiến người khác muốn phạm tội nhưng cũng phải ra dáng nữ nhân” Cổ Tiểu Tiểu thoải mái đem lòng bàn tay Tĩnh Huyền Phong đặt ở trên ngực, “Người không biết là lớn một chút sẽ có xúc cảm hơn sao?”

“...” Hấn cho rằng đều giống nhau đi? Hoặc là nói hấn chưa bao giờ chạm qua thân thể nữ tử khác, còn ra vẻ thật sự thờ dãi, “Không cảm giác, như vậy tốt lắm, đợi hôm nào ta tìm thử nữ nhân khác xem qua một chút “

“Người dám người dám! Có tin ta thiên người luôn không? !”

Tĩnh Huyền Phong mím môi cười, “Người cũng thật bá đạo, có nam nhân nào không phải là bảy phòng tám thiếp”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời kiểm trụ hai vai Tĩnh Huyền Phong mãnh liệt lay động, “Người đến tốt cùng có yêu ta hay không, nếu có trong đầu sao có thể có loại tà niệm này! Người nếu muốn thú tiểu lão bà trước tiên liền hưu ta, ta cũng không muốn cùng nữ nhân khác chung một phu”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng thật sự nóng nảy, ôm thắt lưng của nàng ngồi ở trên đùi mình, khẽ hôn cái trán, ”đùa giỡn với người đâu “

Cổ Tiểu Tiểu hai tay chống nạnh chất vấn nói, “Người thành thật trả lời đi Tĩnh Huyền Phong, người có thể chung thủy với ta cả đời hay không! ?”

“Có thể “

“Nếu thay lòng đổi dạ đâu? !”

“Đem tim móc ra tặng cho người “

“Nói cho tới cùng, người kỳ thật một chút cũng không cần ta” Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi trong lòng thực khó chịu.

Tĩnh Huyền Phong vén mấy sợi tóc của nàng ra sau tai, trịnh trọng nghiêm túc nói, “khi người cùng Tây Bằng Đình Luân ôm nhau, ta chỉ muốn bầm thây vạn đoạn hắn, còn lúc người chuyện trò vui vẻ với Nhiễm Nhưộng Hà, ta liền nghĩ chém đứt đầu hắn, đến khi biết người lẻ loi một mình đi Tử Điện thành thuyết phục phản tặc, ta chỉ cảm thấy ảo não, vì sao không ở bên cạnh người, từ ‘Đề ý’ này, cũng không nhất thiết phải treo ở ngoài miệng “

“...” Cổ Tiểu Tiểu tiêu hóa hồi lâu, nhất thời lửa giận tắt hẳn, lại thẹn thùng mân mím môi... Sớm nói rõ ràng như vậy, nàng không phải liền kiên định sao? Ô mặt, thực nóng thực nóng, nhiều ngượng ngùng a, hắc hắc.

Yêu thượng tam hoàng tử cổ đại là bất ngờ với Cổ Tiểu Tiểu, mà nàng vẫn cho rằng người cổ đại cùng người hiện đại nhất định không thể vượt qua sự khác nhau, nhưng “Yêu” loại cảm giác này giống như không tự chủ được, vô luận ngàn năm trăm kiếp vô hạn luân hồi, thích chính là thích, một khi thích liền hy vọng giữ lấy, giữ lấy sẽ không nguyện cùng bất luận kẻ nào chia xẻ, cái gọi là, chân ái mặc kệ tất cả quả không sai.

Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên thắc mắc nhướn mi, “Hai ta ai thích người kia trước?”

“Đương nhiên là người trước”

“Nói bậy nói bạ, người lại không thành thật” Cổ Tiểu Tiểu chu miệng ấn xuống đôi môi hắn, bắt buộc nói, “Nhanh chút đi, nói mau ta mị lực bắn ra bốn phía, không chỗ nào địch nổi!”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, ra vẻ tâm không cam tình không nguyện gật gật đầu.

Bỗng nhiên, Cổ Tiểu Tiểu cũng không biết thế nào lại khựng lại, nước mắt bắt đầu xoành xoạch rơi xuống, “Ta mù như vậy, người cho dù ở trước mặt mắt yêu đương vụng trộm, ta cũng không thể bắt được kẻ thông dâm ở trên giường, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong quả thật cảm thấy bất đắc dĩ, hẳn thật muốn nói cho nàng, chính mình vô tâm vô tình đi tìm ba lấy bốn, nhưng tựa hồ cũng có thể thể hiểu được tâm tình của nàng, bởi vì hai mắt mù tất nhiên sẽ thiếu đi một phần tự tin, bất giác mất đi cảm giác an toàn. Hắn thông thả vươn tay, lau đi nước mắt...”Tĩnh huyền phong kiếp này quyết không phụ tiểu manh nhi, thẳng đến đầu bạc răng long, toàn tâm toàn ý “

Cổ Tiểu Tiểu gắt gao ôm hắn, cảm động rồi tỉnh rồi mù, “Người đừng để ý ta, ta đây là động kinh nhất thời phát tác”

“Từ khi cưới người, đời này mấy câu nói buồn nôn, ta chỉ cho một mình người nghe”

Cổ Tiểu Tiểu nín khóc mỉm cười, nghĩ đến tam hoàng tử tâm cao khí ngạo, thế này cũng đã đủ làm khó hắn .

Tĩnh Huyền Phong dờ khóc dờ cười vỗ vỗ lưng nàng, chỉ thấy một con bướm nhỏ màu vàng dừng ở trên đỉnh đầu Cổ Tiểu Tiểu, hẳn không khỏi nhìn về phía biển hoa ở trước mắt... Sắc thái tiên diễm ngàn vạn con bướm ở trong bụi hoa đang bay múa, giống như một đóa đóa hoa huyền ảo mềm mại ở trên trời xanh, suối nước róc rách thanh thúy theo nhịp, đẹp không sao tả xiết giống như ở trên trời, hẳn dương môi cười, “Chúng ta đã đến nơi rồi, Nam Diệp quốc “

Cổ Tiểu Tiểu mâu trung cả kính, theo bản năng quay về phía trước, mặc dù không nhìn thấy hết thảy trước mắt, nhưng tâm tình của nàng cũng là bồn chồn không yên , làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Tĩnh Huyền Phong càng ngày càng đáng yêu, nàng về sau càng không chủ kiến .

Tĩnh Huyền Phong đi xuống xe ngựa, lôi kéo Cổ Tiểu Tiểu bước chậm đến gần bụi hoa, hương hoa thanh nhã thấm vào ruột gan, mà con bướm tựa hồ cũng không sợ người, dừng ở trên đầu vai bọn họ nghỉ chân, Cổ Tiểu Tiểu không tự chủ được xòe tay, một cánh bướm nhỏ màu tím tức khắc nhẹ nhàng hạ xuống, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy trong lòng bàn tay ngứa ngứa, khóe miệng giờ lên hết sức, nhất thời đem năm ngón tay đang mở gắt gao nắm lại, con bướm nhỏ trong lòng bàn tay nhẹ giãy dụa làm nàng nhảy nhót không thôi, “Ha ha ha, bắt được!”

“...” Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú cánh bướm lộ ra qua kẽ tay, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch, nhẹ bài khai tay nàng thả ra tiểu sinh mệnh đang hấp hối, chỉ thấy con bướm nhỏ màu tím chậm rì rì xoay xoay vỗ cánh thoát khỏi miệng hở...”Ta phát hiện người còn rất khuyết thiếu thiện lương”

“Vạn nhất ta bắt được là Lương Sơn bá thì sao, hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu một chút cũng không biết hổ thẹn, bởi vì nàng cho rằng mấy thứ đáng yêu gì đó hẳn là nên được nàng nuôi dưỡng.

“Kia Chúc Anh Đài phải biến thành điều hâu tìm người trả thù “

Oa! Hóa ra hẳn cũng biết!

“Chuyện tình yêu của bọn họ thật đẹp nha, hóa bướm a hóa bướm”

Tĩnh Huyền Phong cũng chỉ muốn làm uyên ương không làm tiên, chuyện xưa dù đẹp nhưng cũng không thoát khỏi kết cục tử vong, hẳn khinh thường hừ một cái, “Một người chết, một người nằm bên mộ phần khóc, kẻ thì bị sét đánh, Diêm Vương thuận tiện nhận thêm người “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nghĩ lại nghĩ, nếu chưa thấy qua Diêm Vương có lẽ sẽ phản bác ngôn luận của Tĩnh Huyền Phong, nhưng tiểu Diêm Vương này... Quả thật là một cái tiểu ác ma thú vị phá hư không ít.

Nhớ tới Diêm Vương, Cổ Tiểu Tiểu không khỏi ngẩn ngơ, nàng trước khi mù nam nhân cuối cùng nhìn thấy chính là tiểu Diêm Vương, mái tóc dài đen tuyền rũ trên vai, tướng mạo yêu mị giống hồ ly, cũng rất có khí chất, khoa trương nhất là, mặc trang phục đều là ứng quý tân phẩm, tám phần là thường xuyên lên nhân gian mua sắm.

Cổ Tiểu Tiểu miên man suy nghĩ cau mày... Tưởng tượng bộ dáng tiểu Diêm Vương gọi điện thoại: nhĩ hảo, ta muốn đặt một bộ tây trang Armani, cảm ơn, địa chỉ là âm tào địa phủ tầng mười tám, đúng rồi... Các người nhận chuyển khoản sao?

Ha ha ha —— trong gió hỗn độn nhân viên bán hàng miệng sùi bọt mép——

Khi Cổ Tiểu Tiểu động kinh, Tĩnh Huyền Phong đều dùng ánh mắt xem quái vật nhìn chăm chú nàng, “Nghĩ đến chuyện gì? Lại cười gian trá đến như thế “

“Không có việc gì, ha ha...” Cổ Tiểu Tiểu ôm cánh tay Tĩnh Huyền Phong cười đến ngửa tới ngửa lui, “Đội chúng ta có một ngày xuống mồ, người nhớ rõ phải nói với Diêm Vương muốn xuyên qua đến năm 2009 tìm Cổ Tiểu Tiểu, ta sẽ nhiệt tình chiêu đãi người , ha ha —— “

“Này loạn thất bát tao cái gì, người có thể bình thường chút được không?”

Cổ Tiểu Tiểu cố nén cười gật gật đầu, “Tĩnh Huyền Phong, ta chờ người đến tìm “

Tĩnh Huyền Phong lạnh lẽo liếc nàng một cái, “Đi, bốn vương chắc chắn đi tìm người, đến lúc đó chớ nói không nhớ rõ bốn vương là ai “

Cổ Tiểu Tiểu đương nhiên hiểu được hắn đang nghĩ chính mình thần kinh thác loạn, nhưng vừa nghĩ đến Tĩnh Huyền Phong nếu xuyên qua đến hiện đại, nàng liền nhìn không được cuồng tiếu không ngừng... Lại nói, ở hiện đại trên đường cái tất cả mọi mọi đều là quần bó, váy ngắn, Tĩnh Huyền Phong đến lúc đó sẽ chỉ xuất hiện một loại khả năng rống: còn ra thể thống gì! Còn thể thống gì! Đều kéo ra ngoài chém cho bốn vương! ... Kéo đến vô số mọi mọi xúm vào xem.

=====

Chương 66 : Phu thê tiên nhập Nam Điệp

Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu lấy danh nghĩa phu thê đi du ngoạn mà thuận lợi tiến vào Nam Điệp quốc, mà trong Nam Điệp quốc hương hoa tràn ngập bốn phía, có thể thương xuyên nhìn thấy bướm bay qua lại, các nhà các hộ cánh cửa, cột trụ, đồ đạc đều lấy họa tiết hình bướm làm vật trang sức, quả thật là không hổ danh Điệp Quốc.

Tĩnh Huyền Phong tìm một nhà tương đối nhiều phòng ở tạm, hẳn chuẩn bị trước lấy thân phận dân chúng tìm hiểu một chút về chuyện “Chí tôn lan điệp”, nếu không có kết quả, sẽ tìm lão quốc vương Nam Điệp quốc kiến thức rộng rãi nghĩ biện pháp cũng không muộn.

Cổ Tiểu Tiểu trong khi Tĩnh Huyền Phong đang suy nghĩ về vấn đề chỗ ở, liền tự mình cùng tiểu nhị hàn huyền trong chốc lát, nói Nam Điệp quốc địa vị cao thấp đều coi trọng hình tượng con bướm, liền ngay cả trên mũ miện quan tước cũng kết hợp với thân phận, địa vị càng cao, họa tiết hoa văn càng rườm rà, con bướm giống như quốc huy, mà dân chúng bình thường cũng không chỉ chọn một màu, có thể dùng đen, hồng, vàng, xanh làm màu sắc chủ đạo.

Nhưng quan trọng là, vấn đề con bướm màu lam... Cơ hồ không có ai dùng lam điệp phối hợp trên vật liệu may mặc, đồ trang sức, vì màu lam ở Nam Điệp quốc không thịnh hành. Tên như ý nghĩa, đường ngang ngõ tắt, tinh linh cổ quái, Vu sư yêu bà linh tinh mới có thể dùng lam điệp để phối hợp, có điểm vô cùng kì diệu ý tứ hàm súc.

“Nếu ta đầu đội một cái con bướm màu lam sẽ xảy ra chuyện gì?” Cổ Tiểu Tiểu tới gần tiểu nhị nhẹ hỏi.

Tiểu nhị thấy nàng vẻ mặt khẩn trương, hảo tâm giải thích nói, “Không có ai đánh ngươi, chỉ là nhìn chăm chăm kinh ngạc mà thôi, hơn nữa cô nương là ngoại nhân, không hiểu quy củ cũng không thể tránh được “

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy tiểu nhị làm người rất hiền hoà, được một tác lại muốn tiến thêm một thước truy vấn nói, “Kia nếu... mang chí tôn lan điệp thì sao?”

Tiểu nhị giật mình, không nghĩ tới người Hán lại biết được chuyện cũ xa xưa như thế của bản quốc, “Ha ha ha, cô nương cũng không có cơ hội mang theo chí tôn lan điệp, chí tôn lan điệp chỉ là một truyền thuyết lâu đời “

Cổ Tiểu Tiểu không nghĩ tới vừa vào thành đã có người biết về chuyện “Chí tôn lan điệp”, nàng một phen giữ chặt tiểu nhị không buông tay, “Cái gì truyền thuyết? Ta liền thích nghe

chuyện xưa thần thoại, nói nhanh lên “

Tiểu nhị khó xử nhưc đầu, hấn đã phát hiện có người chú ý tới Cổ Tiểu Tiểu hai mắt mù nhưng lại luôn miệng, khiếp sợ vội nói, “Này cũng không thể nói lung tung, sẽ bị chém đầu, cô nương đừng nơi nơi hỏi việc này...”

Không chờ Cổ Tiểu Tiểu truy vấn, đã nghe thấy tiểu nhị phát ra một tiếng kêu “A” sợ hãi, thanh âm lại càng ngày càng xa “Phù phù” một tiếng té ngã trên đất... Hóa ra là do Tĩnh Huyền Phong quay người lại cư nhiên phát hiện tiểu nhị tựa vào bên cạnh tiểu manh nhi khe khẽ nói nhỏ, không cần phân trần liền đem tiểu nhị ném ra xa ba trượng, hấn nhìn chăm chú hai tròng mắt hoảng sợ của tiểu nhị, bình tĩnh chất vấn nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, không hiểu sao?”

Tiểu nhị ủy khuất nhu nhu mông, rõ ràng là do nương tử vị đại hiệp này lôi kéo chính mình không cho đi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Tĩnh Huyền Phong tự nhiên không dám phản bác, hấn cúi đầu khom lưng hành lễ xin lỗi.

Cổ Tiểu Tiểu hai mắt trợn trắng không nói gì nhìn trời, lời này nói ra, giống như nàng cùng tiểu nhị kia đang phát sinh gian tình bị hấn bắt gặp. Bất quá, nàng nếu nói là chính mình chủ động ép buộc người ta nói chuyện phiếm, kia người bị ném đi còn không phải là chính mình hay sao. Thực xin lỗi , tiểu nhị ca!

Nàng giữ chặt cổ tay Tĩnh Huyền Phong kéo kéo về phía sau, vươn tay giúp hấn thuận thuận khí, rồi sau đó nịnh nọt trấn an nói, “Chúng ta nhân sinh không quen, bình tĩnh bình tĩnh a, người cao lớn uy mãnh anh tuấn như vậy, ai dám chiếm tiện nghi của thê tử người nha...”

“Bất luận là dân chúng hay là quan to hiền quý, cấp bậc lễ nghĩa không thể loạn, này không tuân thủ nữ tắc, câu tam đáp tứ, nhúng chàm thê tử người khác đều đem chém” Tĩnh Huyền Phong tức giận hừ một cái, hấn biết tiểu nhị có điểm oan uổng, nhưng muốn giết gà dọa khỉ nên đành phải như thế, ai kêu nàng từ trước đến nay đối với ai đều ra vẻ thân thiết đâu.

Cổ Tiểu Tiểu nhăn mặt, người này, rõ ràng là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe!

Tĩnh Huyền Phong thấy tiểu nhị đã đem rượu và thức ăn bùng lên bàn, thông thả ngồi xuống, “Ăn cơm đi, ngày mai vừa đi vừa hỏi thăm “

Cổ Tiểu Tiểu tò mò lại gần hấn, “Nói, người lần này sao lại tin tưởng giấc mộng kia là thật? Sẽ không cho rằng ta là miệng mồm luyện thuyên sao?”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, hấn tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng ánh mắt của tiểu manh nhi, nếu có một chút hy vọng cũng sẽ không nguyện buông tha.

Hắn cầm lấy một cái bánh bao nhét vào trong miệng nàng, “Sao lại nói nhiều như vậy, khi ăn không được nói, tư thế ngồi phải đoan chính “

Cổ Tiểu Tiểu thấy bánh bao đựng lên môi một chút, liền bỏ hai chân xuống dưới ghế, “Ngài yêu cầu đối với một người mù có thể dùng hà khắc như vậy được không?”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, “Chẳng lẽ ngươi hy vọng ta đối với ngươi là loại tình cảm thương hại?”

“Không không không, cứ như vậy rất tốt, nghiêm khắc yêu cầu ta đi!” Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi lắc đầu, cắn mấy miếng bánh bao ra vẻ hiểu biết, tiểu tử này rất xấu rồi, bắt lấy tâm tình của nàng rồi mãnh liệt chà đạp.

Nàng lăm la lăm lét thiếp thiếp, “Theo tin tức vừa hề, đằng sau chí tôn lan điệp có một chuyện xưa không thể cho ai biết “

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư ứng thanh, “Ân... ta vừa mới thuận miệng tìm hiểu, thấy lời nói chương quây cũng là che che dấu dấu, hàm hồ không rõ, giống như trong nội bộ Nam Điệp quốc cấm truyền bá tin tức về chí tôn lan điệp, xem ra... Nay thế gian có lẽ thực sự có loại bướm này”

Cổ Tiểu Tiểu lấy tay vò đầu bứt tai, “Nhưng tiểu nhị kia nói đó là một cái truyền thuyết xa xưa, ta rất muốn đó là biết dạng chuyện xưa gì, ghét nhất người nói chuyện một nửa rồi thôi, nghiêm trọng khinh bỉ!”

Tĩnh Huyền Phong từ trong lòng lấy ra một túi bạc quơ quơ ở bên tai Cổ Tiểu Tiểu, “Có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ thôi, đừng lo lắng “

Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười to, nhất thời nịnh nọt ôm lấy cánh tay hắn cọ lại cọ, “Có tiền chính là chủ a! Giấc mộng làm người giàu có của ta rốt cục cũng trở thành sự thật, ta về sau đều đi theo ngươi, hắc hắc —— “

Tĩnh Huyền Phong dương dương tự đắc mím môi cười, có thể sử dụng bạc giải quyết vấn đề cũng không tính là lớn, không khéo còn thừa cũng nên, “Ngươi hình như có vẻ rất thỏa mãn “

Cổ Tiểu Tiểu oán trời trách đất thở dài, “Áo cơm không lo chính là đạt tới cảnh giới hạnh phúc cao nhất của cuộc sống, người loại này ăn chơi trác táng nào biết tiểu dân chúng chúng khó khăn” nghĩ đến chính mình từng vì ăn ba đồng tiền mà tiếc rẻ, hay là khi ăn hamburger ngũ khối cũng thấy do dự, liền cảm thấy cuộc sống thực vất vả, đến cổ đại liền gả cho tam hoàng tử, nhưng lại thành người mù không thể tiêu tiền! *(ta mỗi ngày mua 25k tiền thức ăn cũng thấy đau lòng nữa, cái số nghèo khổ ;_ ;)*

Tĩnh Huyền Phong nhớ tới mấy thứ rách nát thương vàng hạ cám tràn đầy một xe ngựa, đều là do tiểu manh nhi sờ soạng lung tung mua, quả thật là có điểm sức mạnh của người nghèo chột phú, “Người trước khi tiền cung thật sự rất khôn khổ?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, cố gắng nhớ lại cuộc sống trước kia của “Cổ Tiểu Tiểu”, “Đương nhiên a, một người ở trong rừng cây nhỏ thì có thể có cái gì? Ăn cơm phải tự mình làm, khát phải tự mình ra bờ sông lấy”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, “Cô nhi?”

Cổ Tiểu Tiểu theo thói quen báo cáo, “Hắn là vậy, từ sau khi mất mù cũng không có ai quản, thật vất vả xuất hiện một lão nhân cứu khổ cứu nạn, chính là sư phụ dạy ta châm cứu, nhưng ở cùng nhau vài năm lại đi đâu không rõ”

“Phụ mẫu người thực nhẫn tâm...” Tĩnh Huyền Phong cảm thấy còn chưa hết giận, vỗ cái bàn, “Cầm thú không bằng!”

“...” Từ này dùng thật tốt! Tĩnh Huyền Phong cùng ba mẹ Cổ Tiểu Tiểu nhất định là thân thích, ha ha. (=))~~*chết mất*)

Tĩnh Huyền Phong thấy Cổ Tiểu Tiểu một bộ dáng thoải mái, nghĩ đến nàng ra vẻ kiên cường, lập tức kéo đến bên ngoài khách điểm, Cổ Tiểu Tiểu vội vã cong mông đi theo, “Đi đâu nha thân ái?”

“Thích vật gì thì tùy tiện mua, ta có rất nhiều bạc” Tĩnh Huyền Phong một bộ phú ông tự đắc.

“...” oa, lão công đặc biệt coi tiền tài như cặn bã!

Tĩnh Huyền Phong mang Cổ Tiểu Tiểu đi vào một trang sức điểm trang hoàng tinh xảo, đem tay nàng đặt lên trên vật phẩm trang sức phi thúy mã não rực rỡ muôn màu, “Chọn đi, bên này là vòng châu ngọc xuyên, bên cạnh là trâm cài, vòng tay trang sức linh tinh”

Cổ Tiểu Tiểu sờ sờ cảm nhận châu báu, thẳng tắp bay lên trạng thái điên cuồng của mấy kẻ nhà giàu mới nổi, nàng chậm rãi sờ một lần, lão bản trang sức điểm cúi đầu khom lưng đi đến bên cạnh nàng giới thiệu từng cái, đến khi Cổ Tiểu Tiểu từ trong đồng trâm châu phi thúy lấy ra một vòng tai gio lên... Điểm chủ nhất thời hai tay cũng không chà xát nổi nữa, uể oải cúi hạ mí mắt, vốn tưởng rằng gặp gỡ được khách lớn, nguyên lai chỉ là ảo giác tốt đẹp thôi a.

Cổ Tiểu Tiểu hai ngón tay móc vào vòng tai nhỏ kia, dương dương tự đắc gật đầu ý bảo trang sức điểm lão bản tiếp nhận, lão bản ử rử tiếp nhận, vừa định hỏi xem khách nhân có

muốn chọn thêm thứ khác nữa hay không, chỉ nghe Cổ Tiểu Tiểu phát ra thanh âm “Uyển chuyển du dương” động lòng người , “Trừ bỏ thứ này, những cái ta vừa sờ qua, toàn bộ đều lấy...”

“...” Trang sức điểm lão bản nghĩ rằng chính mình nghe lầm , ngoáy ngoáy lỗ tai lại xác nhận nói, “Ngài đều lấy hết sao? Mới vừa rồi mỗi thứ ngài sờ qua đều là báu vật quý giá của bản điểm, giá thực xa xỉ a “

Cổ Tiểu Tiểu bày ra một bộ thiếu phu nhân cao quý, không kiên nhẫn thối thối đầu ngón tay, “Ân hừ...”

Lời này vừa nói ra, trang sức điểm lão bản hai mắt sáng như tiền vàng (\$__ \$), gặp được thần tài a! Hắn sợ Cổ Tiểu Tiểu đổi ý, một bên lớn tiếng đáp ứng một bên sung sướng đem trang sức đặt vào trong hộp.

Tĩnh Huyền Phong ngồi ở một bên chậm rãi uống trà, nhìn chăm chú vẻ mặt Cổ Tiểu Tiểu cố làm ra vẻ không khỏi sang sảng cười, nguyên lai nhìn tiểu manh nhi mua mấy thứ vô dụng rách nát này cũng là một loại lạc thú.

Đội chủ quán cùng tiểu nhị sau một trận luống cuống tay chân, liền tất cung tất kính tiêu sái đến bên cạnh Tĩnh Huyền Phong, ôm tâm tính khách hàng là thượng đế, tận tâm phục vụ nói, “Xin hỏi khách quý đường xa mà đến, trang sức tôn phu nhân vừa lấy tiểu nhân kêu tiểu nhị mang đến khách điểm cho ngài có được không?”

Tĩnh Huyền Phong không yên lòng ứng thanh, thuận tay lấy ra một xấp ngân phiếu từ trong lòng đưa cho chương quỳ, nói, hắn thật đúng là coi tiền như rác, hào phóng đến căn bản chưa hỏi giá.

Điểm chủ chảy nước miếng tiếp nhận ngân phiếu, sau khi xem xét thật giả xong, nhất thời nét mặt già nua xanh mướt, hắn sàu mi khổ kiểm đem ngân phiếu trả lại cho Tĩnh Huyền Phong, “Khách quý, ngân phiếu của ngân hàng tư nhân này, không có chi nhánh ở bản quốc a “

Tĩnh Huyền Phong khóe miệng cứng đờ tiếp nhận ngân phiếu in ấn con dấu... Hắn giờ mới phát hiện chính mình đã mang nhầm ngân phiếu, nhưng nói không cần lại mất mặt, hơn nữa tiểu manh nhi khó được cao hứng một hồi, hắn kiên trì nhướn mi, “Mấy thứ này hết bao nhiêu bạc?”

Điểm chủ thấy Tĩnh Huyền Phong mặt như người gặp nạn, thiết tình thành ý hào phóng nói, “Không nhiều, tổng cộng một trăm năm mươi tám, tiểu nhân thu ngài một trăm năm mươi bảy cửu tiền là tốt rồi, ha ha...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu tự nhiên chưa biết tình cảnh bọn họ, nàng chỉ nghe lão bản khẩu khí

thiếu chút nữa ngã sấp xuống, trang sức điểm độc quyền gặp nhà giàu, lão gian thương này còn cấp tiện nghi một văn tiền? ! Thật sự là thấy bọn họ không phải là người địa phương, làm một cú ăn đủ.

Tĩnh Huyền Phong trầm mặc một lát, từ trong lòng lấy ra túi bạc đưa cho điểm chủ, “Người xem có đủ hay không “

Chủ quán đem ngân lượng đổ lên mặt bàn tinh tế đếm từng viên từng viên một, một lát sau xoay người chớp chớp mắt ti hí, “Không nhiều không ít vừa vặn một trăm năm mươi tám” hẳn ra vẻ giữ chữ tín đem một văn tiền đưa cho Tĩnh Huyền Phong, tươi cười vui vẻ nói, “Đây là một văn tiền của ngài, tiểu nhân liền phái người mang đồ đến khách điểm cho ngài, chúc ngài cùng tôn phu nhân ở Nam Điệp Quốc du ngoạn khoái hoạt”

“...” Tĩnh Huyền Phong nhìn một văn tiền “Lẻ loi hiu quạnh” trên lòng bàn tay, hoàn hảo dự chi trong mười ngày dừng chân này, bọn họ buổi tối vấn đề ăn ở sẽ giải quyết như thế nào?

=====

Chương 67 : Một đôi số khổ

Sung sướng không ai bằng, nhưng thất thế xuống dốc mạnh không phanh.

Văn vẻ quá ư? Nói trắng ra là chính là, hiện tại chênh lệch với quá khứ tận ba ngàn thước.

“Tĩnh Huyền Phong người có phải điên rồi hay không? Mang nhằm ngân phiếu không mua thì thôi ——” khi Cổ Tiểu Tiểu biết được Tĩnh Huyền Phong một thân không tiền, thiếu chút nữa tức giận mà ngắt, nữ nhân vừa rồi ôn nhu như nước sớm đã bị hung thần ác sát thay thế, “Quả thực là phùng má giả làm người mập sỡ diện làm gì cho khổ thân! —— “

“Người có đề yên hay không a? Nếu không phải người loạn mua này nọ, chúng ta cũng sẽ không rơi xuống bước tình thế này ” Tĩnh Huyền Phong kháp kháp cổ họng học thanh âm trích thượng của Cổ Tiểu Tiểu, “Ân hử, trừ bỏ cái vòng tai này, những cái khác tất cả đều lấy hết...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt quay sang một bên, lấy tay nhỏ bé xoa xoa khóe mắt, phiền muộn nói, “Người giả vờ làm người giàu có, không có thể tín dụng đã đành, cư nhiên còn mang nhằm ngân phiếu ra khỏi cửa! Lại dám loạn mua sắm, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong nghe cũng không hiểu nàng đang loạn thất bát tao nói chuyện gì, nhưng cho dù có mù thì nhìn thái độ của nàng cũng biết là đang mắng hấn không có bạc còn dám giả mạo con nhà giàu có.

Hấn sâu mi khổ kiểm sờ sờ cái mũi... Lại nói, chính mình chưa bao giờ vì thiếu bạc mà phát sầu qua, hơn nữa hấn lấy thân phận Vương gia đi đến đâu cũng không có người dám thu bạc a, như thế rất tốt, bạc toàn chất đồng trong phủ, mà hấn quả thật có thể tìm quan phủ địa phương mượn mấy trăm lạng bạc, nhưng chuyện này, nói đến cũng phải nói đi, nên mở miệng như thế nào?

Cổ Tiểu Tiểu nản lòng thoái chí rũ cả bả vai, vừa rồi còn nói gả cho người giàu có thực thích, nhưng thị trường chứng khoán dao động, người giàu có trong nháy mắt thành kẻ nghèo nàn. Hiện tại hai người ăn uống cũng thành vấn đề, này làm người a, chính là không thể quá đắc ý!

Trong khi hai người đang hết đường xoay sở không biết nói gì, Cổ Tiểu Tiểu bên tai ả ả truyền đến âm thanh ủng hộ liên tiếp của dân chúng, nàng không khỏi kiễng chân dướn người nghiêng tai cẩn thận nghe ngóng... Không khỏi trước mắt sáng ngời, hoa chân múa tay vui

sương hoan hô nói, “Tĩnh Huyền Phong Tĩnh Huyền Phong! Ta có biện pháp kiếm bạc, mau mau —— “

Tĩnh Huyền Phong thấy Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt vì tính kế mà cười xấu xa, tâm thần không yên cau mày, “Người không phải muốn bắt ta đi làm mấy việc cực nhọc đi?”

“Sao có thể, ta sao lại bắt người làm mấy việc tốn sức cho người ta a, đến đến đến, mau mở tiểu hội nghị...” Cổ Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay nhỏ bé, Tĩnh Huyền Phong tâm sinh hồ nghi hơi nhào người lên, Cổ Tiểu Tiểu kiễng mũi chân ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, vừa nói thông suốt liền thấy Tĩnh Huyền Phong nhất thời tức giận đến hai mắt phun lửa, “Người cư nhiên muốn đương triều nhất phẩm vương đứng ở bên đường làm xiếc múa? Thực mệt cho người nghĩ ra!”

Đại kế kiếm tiền của Cổ Tiểu Tiểu bị Tĩnh Huyền Phong vô tình bóp chết ở trong nôi, nàng cảm thấy không có gì a, đại trượng phu có thể sướng có thể chịu, ăn cơm no hiện tại không phải là việc lớn bọn hắn cần phải quan tâm nhất sao? Nếu nàng mất không mù, nàng liền ở giữa phố... múa khiêu gọi! Đương nhiên, không nói đến thân hình mà ngay cả ca hát cũng không thể thực hiện được, người cổ đại không thích giọng hát “Tuyệt vời” của nàng. Mà Tĩnh Huyền Phong mười tám loại vũ khí tinh thông mọi thứ, vừa vặn có thể phát huy công dụng nha, nguy hiểm mà nói, cần phải luyện tập mới có thể võ công tinh tiến thôi...

“Cũng không phải muốn người ở bên đường khiêu vũ thoát y, chỉ là đem võ công cao siêu của người ra cho đám người phàm phu tục tử này xem một chút, người kích động cái gì nha...” Cổ Tiểu Tiểu bám riết không tha tiến lên, thuận tay sờ soạng ngực Tĩnh Huyền Phong một chút, “Oa, cơ ngực cỡ nào kiên cố a, đáng người thực hoàn mỹ, vừa thấy liền biết không giống mấy người luyện công phu bình thường!”

Tĩnh Huyền Phong lần này cũng không ăn nói ngọt của tiểu manh nhi, hắn hai tay hoàn ngực tránh khỏi vuốt mèo của Cổ Tiểu Tiểu, “Nói đến rách trời ra cũng không được, việc này nếu truyền ra ngoài bốn vương còn có mặt mũi sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ngoáy ngoáy lỗ tai cũng hiểu được này cũng có chút đạo lý, dù sao người ta là nhân vật đại thần vạn chúng chú ý, bắt người lãnh đạo quốc gia đứng ven đường diễn trò như vậy, là không quá thích hợp, nàng khó nghĩ vo vo góc áo, “Nhưng mà chúng ta không có cơm ăn, mặt mũi liệu còn đáng mấy đồng a, lại nói nơi này ai biết ngài là nhất phẩm vương...”

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này lại càng phát hỏa, banh mắt của Cổ Tiểu Tiểu ra mắng, “Trợn to mắt mù của người lên nhìn xem, bốn vương vẻ mặt chính khí như vậy, thấy thế nào cũng không giống mấy kẻ mại võ!”

Cổ Tiểu Tiểu mắt bị kéo sắp rớt cả nước mắt, nàng “A a” thở dài cầu xin tha thứ, “Được rồi được rồi, bằng cái đầu thông minh của ta muốn nghĩ ra mười tám cái chủ ý cũng không

thành vấn đề, ngài một ngọc thụ lâm phong, cao lớn uy mãnh đứng một bên là được rồi đi? ...”

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng hừ một cái thả tay, hần quả thật không nên đứng lúc dưới cảnh “Đói khổ lạnh lẽo” tưng quần còn có tâm tình cười trộm vui sướng khi người gặp họa, nhưng chính là nhịn không được.

Cổ Tiểu Tiểu mặc kệ lén lút tiếng cười của hần, hai tay hoàn ngực chân đạp theo nhịp, trong chốc lát nhìn trời, trong chốc lát xem xét... bóng đèn nhỏ trong não rốt cục cũng “Leng keng” sáng một chút... Nàng lộ ra một loạt răng nanh trắng tinh nhìn về phía Tĩnh Huyền Phong, “Người mua cho ta số trang sức này, có phải đều tính là tài sản của ta hay không?”

Tĩnh Huyền Phong không yên lòng ứng thanh, “Có cho ta cũng ngại lấy”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời búng tay đánh cái vang cười, “Đi! Chúng ta trở về xem xét lại, sau đó không thích thứ gì liền mang ra hiệu cầm đồ không phải sẽ có tiền sao? Hắc hắc... Ta thật tài tình...”

Tĩnh Huyền Phong vốn định phản bác, bọn họ còn chưa đến mức đường cùng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy đây là chủ ý không tệ... Hần vội ho một tiếng, “Ta dù có nói chúng xấu, nhưng cũng sẽ không mang đến hiệu cầm đồ “

“Hảo hảo hảo, phiền toái đại thiếu gia giúp ta gói lại vào một túi trang sức, sau đó đưa ta đến cửa hiệu cầm đồ là được” Cổ Tiểu Tiểu kéo kéo cổ tay Tĩnh Huyền Phong, tiểu nhân đắc chí vênh vênh mặt, “Còn không mau đi sao thiếu gia? Đến lúc đó ngài còn phải lấy bạc của ta! Trang sức đổi lấy bạc cứu mạng nha... Ha ha...”

“...” Tĩnh Huyền Phong phiền muộn thở dài, hần cư nhiên cũng có giờ này ngày này, trong đầu xoay quanh bốn chữ —— ăn nhờ ở đậu!

Đợi sau khi trở lại khách điểm, Tĩnh Huyền Phong đầu đầu nhìn một hộp trang sức thật to, đối với hần mà nói, này đó đều là việc nặng nề tài nên làm, hần vừa nhắm mắt cần rằng một cái lại dậm chân, mở ra bao bố, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái đem đồ trang sức loạn thất bát tao đổ ra, tay vừa cầm lên hai vòng ngọc, liền truyền đến âm thanh ngọc khí ” lý cách cách” va vào nhau, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, “Ta nói thân ái, đập nồi bán sắt cũng không cần phải lớn tiếng như vậy...”

Tĩnh Huyền Phong không đáp lại, lung tung đặt một bao ở trên đùi Cổ Tiểu Tiểu, “Ta chốc nữa sẽ ở ngoài hiệu cầm đồ chờ người, có thể bán được bao nhiêu liền bán bấy nhiêu, giữ lại nhiều cũng vô dụng “

“Ân...” Cổ Tiểu Tiểu ôm ấp cái bao đứng dậy, nàng ở trong lòng trộm tính toán nhỏ nhất,

vừa mua hơn một trăm, vẫn còn rất mới mẻ đâu, mặc dù lão bản hiệu cầm đồ tìm đen phổi đen cũng có thể bán được một nửa đi?

Tĩnh Huyền Phong dẫn Cổ Tiểu Tiểu đi chung quanh tìm hiệu cầm đồ, Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngẩng đầu, “Ai? Ta vừa mới phát hiện ra một sự kiện, người mỗi một câu đều chê rách nát, nguyên lai là không mua cho ta mấy thứ tốt!”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, “Ta nghĩ đến người không hiếm lạ trang sức, đợi sau khi về Vân thành sẽ đặt mua cho người toàn những thứ tốt” mà thứ có thể được hân gọi là tốt, đó chính là trân phẩm vô giá.

Cổ Tiểu Tiểu hai mắt trừng to nhanh chóng hóa thành sợi chỉ, “Hảo hảo! Thế này mới có thể thể hiện tình yêu sâu đậm của người đối với ta a, ha ha “

Tĩnh Huyền Phong giơ lên khoe miệng mỉm cười như có như không, nhu nhu tóc nàng, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm nơi được gọi là hiệu cầm đồ trong truyền thuyết...

... ..

Tĩnh Huyền Phong ở ngoài cửa hiệu cầm đồ chờ đợi tiểu manh nhi, chỉ nghe thấy tiểu manh nhi phát ra một tiếng thét chói tai cực kì kinh khủng ở trong hiệu cầm đồ, hắn không cần nghĩ ngợi liền đập cửa xông vào tìm tòi xem đến tột cùng... kinh ngạc thấy Cổ Tiểu Tiểu đập bàn trừng mắt giơ chân ——

“Người nói cái gì? ! Ta đây chi bằng tự mình ngã xuống chơi cho vui a!” Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến hít thở không thông, này còn gì là thiên lí a, cho dù trang sức mất giá cũng không nhanh đến thế đi? Nói như thế nào cũng phải hai cân trang sức, vậy mà chỉ đáng một lượng bạc! ? Ăn thịt người không thềm nhả xương cốt a!

“Ngài trước đừng tức giận a, mấy thứ trang sức này đều là đồ dỏm, tiểu điểm có thể trả một lượng bạc cũng là...” lão bản hiệu cầm đồ chậm rãi đáp lời, hắn quả thật có chút ý tứ khi dễ người mù, bắt quá, cho dù là hàng thật cũng chỉ đáng giá gấp mười lần thôi.

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng đập bàn “Ba ba” rung động, “Thèm vào! Thương phẩm du lịch không đáng tiền a? Này rõ ràng là lừa gạt người tiêu thụ! Ta phải đi nha môn tố cáo các người —— “

Lão bản hiệu cầm đồ vốn định kêu tiểu nhi đem phần tử quý rồi đuổi đi ra ngoài, nhưng vừa thấy đằng sau vị manh nữ kia có một vị nam tử dáng người khôi ngô, mà nam tử này chính là dùng vẻ mặt uấn giận nhìn hắn, hắn rung mình một cái thay đổi khuôn mặt tươi cười, ra vẻ nhân đạo, “Vị cô nương này, nếu không tiểu điểm lại cho người thêm một lượng? Ta mua bán không thể trả hơn...”

“Ta mất một trăm năm mươi tám lạng bạc trắng mua, người lại trả cho ta hai lượng? Khi dễ ta không nhìn thấy sao? !” Cỏ Tiều Tiều trầm trầm khí, không đành lòng giơ mười ngón tay, gian nan nói, “Một câu cuối, mười lượng, tất cả đều là của người “

“...” Tỉnh Huyền Phong còn nghĩ xảy ra chuyện lớn gì rồi đâu, nghe tới nghe qua nguyên lai là tranh luận chuyện mặc cả một hai lượng không ngót, hấn bắt đắc dĩ thờ dài, tiến lên từng bước đem Cỏ Tiều Tiều ôm chặt để ở trên mặt bàn, không kiên nhẫn nói, “Hai lượng liền hai lượng đi “

Hiệu cầm đồ lão bản vừa nghe mua bán thành giao, liền tận dụng thời cơ vội vàng từ dưới quầy lấy ra hai lượng bạc, “Ngài thu hảo, vẫn là vị khách quý này sảng khoái, ha ha... Ai? ...” Không chờ lão bản hiệu cầm đồ kiểm kê trang sức, đã thấy Cỏ Tiều Tiều đoạt lại một bao trang sức chạy ra ngoài cửa, Tỉnh Huyền Phong không rõ cho nên đuổi theo, phía sau truyền đến âm thanh kêu gọi khàn cả giọng của lão bản hiệu cầm đồ, “... Bán hay không a? Tiểu điểm ra giá năm lượng có được không? Khách quý ngài đừng chạy a —— “

Cỏ Tiều Tiều không nhìn thấy gì chạy như điên vô mục đích, hai lượng? Thật là hai sao! Khi dễ người cũng nên xem lại mũi mặt đi a, đi chết đi! Tiểu cô nãi nãi còn lâu mới bán!

Tỉnh Huyền Phong trong chốc lát cảm thấy không thích hợp, bộ pháp nhanh hơn từ phía sau bắt lấy thắt lưng Cỏ Tiều Tiều, “Người đây là đang làm gì?”

Cỏ Tiều Tiều che chở “Vật kỷ niệm” thờ hồng học xoay qua, “Bất luận tốt xấu đều là lễ vật lần đầu tiên người mua cho ta, nếu không phải thiếu bạc ta nhất định sẽ giữ lại, hiện tại chỉ bán hai lượng rất không cam lòng “

Tỉnh Huyền Phong ngẩn ra, thấy nàng chạy tròn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng không khỏi dờ khóc dờ cười thờ dài, “Thôi, ta đi đến chỗ quan phủ địa phương mượn chút ngân lượng “

“...” Cỏ Tiều Tiều hiểu biết tính cách Tỉnh Huyền Phong, cho dù cùng đường cũng không muốn nói cho người khác biết mình chịu khổ, nàng không hiểu sao lại bị cảm giác áy náy bao trùm, “Làm sao nha, bán liền bán đi, đừng nói giống như sắp lên núi đao xuống biển lửa...”

Tỉnh Huyền Phong vỗ vỗ mặt nàng, cầm lấy bàn tay nàng dặt đi, Cỏ Tiều Tiều ử rử cúi đầu bước theo, cho dù có bán ba, hay năm lượng, cũng chỉ có thể dùng tạm thời... Bọn họ đi qua vài con phố, Cỏ Tiều Tiều cảm thấy bọn họ đã đi vào trong phố xá sầm uất, bên tai là tiếng hét to rao bán đồ ăn vặt, tiếng người ồn ào quanh mình... Cỏ Tiều Tiều lại! ... Trước mắt sáng ngời, nàng dừng lại bất động, vui vẻ nhảy lên, “Tỉnh Huyền Phong Tỉnh Huyền Phong! Ta lại nghĩ ra cách kiếm tiền hảo rồi a!”

“...” Tỉnh Huyền Phong khước miệng khề nhếch, “Làm phiền Vương phi đem từ ‘Hảo’ kia

bỏ đi có được không?”

Cổ Tiểu Tiêu không cho là đúng cười ha ha, “Ngươi lại tin tưởng ta thêm một lần, lần này ta tuyệt đối sẽ thắng lợi trở về!” Nàng không đợi Tĩnh Huyền Phong đáp lời, lại vội vàng hỏi, “Gần đây có cây cỏ mềm mềm nào không?”

Tĩnh Huyền Phong hữu khí vô lực nhìn chung quanh bốn phía, một cây hoa tử đằng thực lớn rơi vào mi mắt, hắt ứng thanh, “Có một cây hoa tử đằng...” Lời còn chưa dứt, Cổ Tiểu Tiêu phấn khởi vỗ vỗ tay, tro tàn lại cháy kiêu ngạo ngẩng đầu, “Chính là cái gọi trời không tuyệt đường sống của con người, xe đến trước núi ắt có đường, ăn ở đêm nay tính ở trên người ta, hắc hắc —— “

Tĩnh Huyền Phong chất phác liếc mắt nhìn nàng một cái, phi thường nghi ngờ.

Hoa tử đằng nè, đẹp nhĩ

Chương 68 : Một văn tiền hạnh phúc

Tĩnh Huyền Phong kéo Cổ Tiểu Tiểu đến cạnh cây hoa tử đằng thực to, Cổ Tiểu Tiểu sờ sờ thử độ mềm mại của dây hoa tử đằng, lại kéo kéo thử thử độ co giãn, vừa lòng gật gật đầu, kéo kéo ống quần Tĩnh Huyền Phong, phân phó nói, “Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, ta lập tức làm xong “

Tĩnh Huyền Phong cho tới bây giờ vẫn còn không hiểu trong não nhỏ của nàng đang nghĩ ra chủ ý kì quái gì, yên lặng xem xét ngồi xuống chờ đợi “Kỳ tích” phát sinh... Chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu hái một dây hoa tử đằng màu tím nho nhỏ xuống, sau khi độ dài liền nắm lên quần thành hai vòng tròn, đầu còn lại dần dần quần quanh hai vòng tròn đó, cuối cùng hình thành vòng nhỏ vừa đứt lốt cổ tay... Cổ Tiểu Tiểu đo đo đếm đếm thử độ lớn nhỏ, cảm thấy vừa ý liền đặt ở bên chân, tự mình vui vẻ mỉm cười một chút, ngay sau đó lại làm tiếp vòng tròn khác...

Tĩnh Huyền Phong trầm mặc không lên tiếng ngồi ở một bên, nhìn chăm chú động tác kỳ quái thuần thực trong tay nàng, mười ngón tay nhỏ dài nhanh nhẹn quay quanh vòng hoa, đôi môi mím mỉm vẻ mặt trầm ổn, mà khuôn mặt tinh xảo của nàng ở dưới ánh mặt trời lại có vẻ phá lệ nhu hòa... Tĩnh Huyền Phong nhìn ngắm có chút nhập thần, tựa hồ lần đầu phát hiện tiểu manh nhi cũng có một mặt tinh tế kiên nhẫn như thế, không khỏi gơ tay sờ sờ má nàng, “Người rốt cục cũng giống một nữ nhân...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng khê nhếch, tức khắc né tránh ngón tay của hắn, “Lúc khác liền tán gẫu nói chuyện phiếm, bây giờ không cần tán gẫu ngoan ngoãn ngồi một bên!”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, tiện tay nhặt lên một dây hoa tử đằng, học bộ dáng của nàng tuốt xuống những bông hoa nhỏ, nhưng tay nam nhân chính là vụng về, loay hoay có chút loạn, hắn nghiêm túc một lát, tự thấy mình làm cũng không tệ lắm, vui vẻ đặt vào trong tay nàng, “Người đến tột cùng muốn làm mấy thứ này để làm gì?”

Cổ Tiểu Tiểu sờ sờ tàn phẩm không đủ trơn nhẵn trong tay, vì không muốn đả kích tinh thần tích cực của Tĩnh Huyền Phong nên lén lút làm lại một lần nữa, nàng ra vẻ thần bí cười hắc hắc, “Nóng vội không ăn được đậu hủ nóng, chốc nữa người sẽ biết thôi” nàng lại trái lương tâm huých nhẹ bả vai Tĩnh Huyền Phong khen ngợi nói, “Người học này nọ thực mau nha, làm ra cũng không tệ a...”

Tĩnh Huyền Phong thu được khen ngợi ngoài ý muốn, gật đầu không then dương môi cười, “Đương nhiên a, còn không nhìn xem ta là ai a...” Hắn đắc ý vênh vao lại nhặt lên một dây

hoa tử đằng khác bắt đầu tốt, nhưng sau khi chuẩn bị cho tốt liền giao cho Cổ Tiểu Tiểu, lại loay hoay cuộn thành vòng tròn, nhưng chỉ chốc lát sau! ...

Một cái “Vòng tròn” hình vuông ngang nhiên xuất thế, hắc hắc mi lại trái nhìn phải ngắm liền cảm thấy có điểm không được tự nhiên... Đều là làm bằng tay đơn giản nhưng thật ra lại không giống nhau, hắc tiện tay đưa cho Cổ Tiểu Tiểu kiểm tra thành phẩm, không thực sự mong chờ nói, “Cũng không được tròn lắm “

Cổ Tiểu Tiểu cười tủm tỉm sờ thứ ở trong tay, cứ nhiên chạm được bốn góc, nháy mắt hóa đá... Quả thật không tròn, là thực vuông! Nàng trong ngoài bất nhất nói, “Thiên tư thông minh từ này chẳng lẽ là dành cho người sao? Hoàn hảo hoàn hảo, người lần đầu tiên làm thực rất tốt lắm, trước lạ sau quen thôi, người nghỉ ngơi đi, loại việc nặng này vẫn là nên để cho ta”

Tĩnh Huyền Phong vẫn là tự mình hiểu lấy, nhưng ai lại không thích được khen a, hắc ha ha cười, “Miệng có mật đường sao?”

Cổ Tiểu Tiểu chỉ là cho rằng chính mình hắc là nên có trách nhiệm đối với lần “Phá sản” này, nếu không phải nàng cố tình phô bày giàu sang cũng sẽ không đẩy Tĩnh Huyền Phong rơi vào thế khó xử, hắc chính là thân nhi tử của Hoàng Thượng a, từ khi nào phải chịu ủy khuất vì việc vung tay tiêu bạc a...

Nàng nâng đầu chu miệng lên, cử chỉ này là ý bảo vốn do Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong mất tự nhiên nhìn quanh bốn phía, thừa dịp bốn bề vắng lặng liền vội vàng hôn lên môi nàng một chút, Cổ Tiểu Tiểu liếm liếm môi đưa lên tươi cười ngọt ngào, “Thân ái chính là thông minh, năng lực lĩnh ngộ cũng là nhiều đến kinh người oa...”

Tĩnh Huyền Phong trong lòng rất vừa ý, nhưng sự thật tàn khốc nói cho hắc có chút cô quái, hắc quay đầu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, cảm thấy nàng thật sự là bình thường đến không bình thường, “Người sao lại nói chuyện nhiều mờ ám như vậy?”

“Nào có a, là ta loạn mua này nợ mới hại người đói bụng, một chút áy náy nho nhỏ mà thôi “

Nói đến cơm, Tĩnh Huyền Phong thật đúng là cảm thấy hơi đói, hắc nhìn về phía một quán ăn vặt cách đó không xa, một cỗ khói trắng nóng hôi hôi từ trong nồi hấp toát ra... Hắc chưa bao giờ ăn qua quán ven đường, nghĩ rằng hắc là đồ ăn đi? ...”Người đói sao?”

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa bụng, khẩu thị tâm phi kiên định nói, “Một chút cũng không đói “

Tuy tiểu manh nhi liệu chết chống đỡ, nhưng Tĩnh Huyền Phong vẫn có thể nhìn ra nàng đang đói bụng, “Chờ ta một chút” hắc vừa muốn đứng lên, một cái tay nhỏ bé lại nhất thời bắt lấy ống quần hắc, Cổ Tiểu Tiểu tâm thần không yên khuyên, “Ăn ít một ngụm cũng không chết

được, người trăm ngàn lần đừng đi cướp bóc a —— “

“...” Hấn sao không nghĩ tới, biện pháp này kiếm tiền quả thật rất nhanh.

Tĩnh Huyền Phong sang sảng cười gỡ tay nàng, đi đến quán ăn vặt kia, chủ hàng thấy khách nhân tới cửa, nhiệt tình mở ra nắp nồi hấp, “Ngài muốn mấy cái bánh bao? Có chay, có thịt “

Tĩnh Huyền Phong nhìn bánh bao trắng nóng hôi hôi cảm giác cũng không tệ lắm, sờ sờ cái mũi mát tự nhiên nói, “Bán thế nào?”

“Bánh bao thịt vừa hấp nóng, một văn tiền một cái “

Tĩnh Huyền Phong nghĩ nghĩ, từ trên lưng tháo xuống một khối ngọc bội thật tốt, mà khối ngọc bội này chính là lễ vật khi hấn sinh nhật mười sáu tuổi, phụ hoàng đã lệnh thợ thủ công nổi danh nhất kinh thành điêu khắc ra...” khối ngọc bội này đổi của lấy bánh bao của người có được không?”

Lão bản bán bánh chưa nhìn thấy bao giờ sao có thể biết, hấn tiếp nhận ngọc bội nghiêm túc nhìn ngắm, sau đó liền trả lại cho Tĩnh Huyền Phong, ngốc ngốc cười, “Ta cũng không phân ra là thật hay là giả, ngài vẫn là nên đưa tiền đồng đi, chỉ có một văn mà thôi “

Giờ này khắc này, Tĩnh Huyền Phong rốt cục cũng cảm nhận được như thế nào gọi là một văn tiền đánh bại anh hùng hảo hán, hấn ngoái đầu lại nhìn tiểu manh nhi đứng ngồi không yên, theo bản năng sờ sờ quần áo, trong tay một chút, cư nhiên đụng đến một đồng tiền, hấn dương môi cười đưa cho lão bản bán bánh bao, lão bản coi như thiện lương, tức khắc chọn lấy một cái bánh bao lớn nhất đưa cho Tĩnh Huyền Phong, “Cảm thấy ăn ngon lần sau lại đến “

Tĩnh Huyền Phong tiếp nhận túi giấy ấm áp, lần đầu buông xuống dáng vẻ tôn quý, chân thành nói, “Cảm tạ “

... Mà Cổ Tiểu Tiểu đứng ở tại chỗ cúi mặt lắc đầu một mình lo lắng suông, đến khi một cỗ hương khí bay tới bên mũi, nàng nước miếng thiếu chút nữa chảy ra, khản cấp tiếp nhận túi giấy, chất vấn, “Người sao lại có bạc?”

Tĩnh Huyền Phong trước tiên ngồi xuống, rồi mới dùng một tay kéo nàng ngồi theo, “Ăn đi, còn nói nhiều như vậy “

Cổ Tiểu Tiểu vươn tay lau khóe miệng, cầm bánh bao nóng hằm hấp hít hà cái mũi người người, lại thỏa mãn thật sâu hít vào, “Oa... Thực thơm nha...”

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, nâng tay nàng, đem bánh bao đặt tại bên miệng

nàng, “Đừng đùa nữa, rất nhanh liền nguội”

Cô Tiểu Tiểu nhu thuận gật gật đầu, há mồm to vừa định cắn xuống, bỗng nhiên thu nhỏ lại cắn một chút lên bánh bao, nàng không xác định dò hỏi, “Người đang ăn sao?”

“Vô nghĩa, bánh bao trong tay người kia chính là do ta ăn không vô nên đưa lại”

“...” Cô Tiểu Tiểu khoe miệng giật giật, cư nhiên cho nàng ăn cơm thừa canh cặn, cảm thú!

Khi nàng tức giận lại định mở lớn miệng thì... Không biết vì sao, lại cảm thấy như có một đôi ánh mắt rực lửa đang nhìn coi bánh bao của nàng... Tĩnh Huyền Phong bình thường ăn đều là sơn trân hải vị, làm sao có thể ăn đồ ăn bình thường của dân chúng? Mỗi khi nàng ăn quán ven đường đều bị Tĩnh Huyền Phong phỉ nhổ, nói cái gì không vệ sinh không dinh dưỡng, hơn nữa trên người hắn căn bản không có tiền, bánh bao này không biết chừng là đi trộm được... Ai, anh danh một thời lại bị hủy bởi bánh bao...

Nghĩ vậy, Cô Tiểu Tiểu nhát mồm to cắn đứt một miếng bánh bao, ngay sau đó lại nhưn người qua Tĩnh Huyền Phong miệng đối miệng, Tĩnh Huyền Phong ngẩn người, cảm thấy có thứ gì đó mềm mại nhét vào trong miệng mình, hắn nhanh nhử mi lắc mình lui về phía sau, Cô Tiểu Tiểu liền theo phương hướng của hắn chết cũng không buông miệng, thẳng đến khi Tĩnh Huyền Phong nằm thẳng trên mặt cỏ tránh cũng không thể tránh, mới bắt đầu dĩ nhận lấy... Cô Tiểu Tiểu ghé vào trên người hắn, lớn tiếng cảnh cáo nói, “Đây là đứt yêu, người cũng không thể nhỏ ra a! —— “

“...” Hắn hiểu được dụng ý của tiểu manh nhi, tuy rằng cảm thấy rất ghê tởm, nhưng tinh tế nhấm nuốt lại có một phen ấm áp khác. *(ôi mẹ ơi đọc truyện khác tình cảnh này có bao nhiêu ngọt ngào, thì truyện này nó lại nói nà ghê tởm, đúng là giết chết phong tình mak)*

... Cái gọi là, hoạn nạn gặp chân tình, Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên tự hỏi một vấn đề, nếu hắn lúc trước thú một nữ tử cũng không phải là tiểu manh nhi thích ứng trong mọi tình cảnh, cái gọi là nữ tử tiểu thư khuê các kia liệu có thể cùng hắn đồng cam cộng khổ như vậy sao? ... Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia ôn nhu, có lẽ nếu đổi thành nữ tử khác, hắn cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi vì nàng đi tới Nam Diệp Quốc.

Cô Tiểu Tiểu ngồi ở trên đùi Tĩnh Huyền Phong, tận lực thu nhỏ lại phạm vi khoang miệng cắn thêm một miếng nhỏ, ăn ăn lại nhắm mi, rồi sau đó mới đưa đến bên miệng Tĩnh Huyền Phong, ra vẻ thực khó nuốt xuống nói, “Hảo khó ăn a, người giúp ta ăn đi “

Tĩnh Huyền Phong trong mắt mỉm cười, đột nhiên cầm lấy bánh bao làm động tác hươ hươ trên không nói, “Không ăn ném “

“A? Ai ai đừng đừng a, ta ăn ta ăn ——” Cổ Tiểu Tiểu la tới tê thanh liệt phé giống như muốn ngăn ai đó đang nhảy sông tự vẫn, Tĩnh Huyền Phong khóe mắt cười thành hình bán nguyệt, “Ai nha, người không nói sớm, đã ném rồi”

Cổ Tiểu Tiểu mất hết can đảm cúi đầu, ” bánh bao đáng thương, ô ô...” Còn có nàng chịu đói nữa.

Tĩnh huyền phong nhỏ giọng vô tức đem nửa bánh bao đưa đến bên miệng nàng, tặc tặc cười, “Có muốn lại tiếp tục đút yêu nữa hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu nghẹn cổ người người, hiển nhiên lại bị đùa giỡn, nàng vì hờn dỗi mà quay đầu qua một bên, “Không hiếm lạ, chốc nữa ta có thể ăn thực nhiều thịt cá, người cũng đừng mở to mắt thèm thuồng a... Ngô ngô...” Không đợi nàng nói xong đã bị bánh bao chiếm lĩnh hết mồm miệng ba hoa, Tĩnh Huyền Phong che miệng nàng lại không buông tay, ra lệnh nói, “Nuốt “

“...” Cổ Tiểu Tiểu bị bánh bao làm nghẹn tới khó thở, nàng nuốt cả miếng xuống thẳng đến bụng, Tĩnh Huyền Phong thấy yết hầu nàng chuyển động mới vừa lòng buông tay... Hắn cười đến thực vui vẻ, mặc dù trong người không có tiền, nhưng vì sao lại tuyệt không cảm thấy khổ đâu?

Cổ Tiểu Tiểu nhu nhu môi bị ấn đến phát đau, “Ta dùng phương pháp ôn nhu chim to uy chim nhỏ, người lại thô bạo đến như vậy, dã nhân dã nhân”

Tĩnh Huyền Phong không thèm phủ nhận, cọ cọ ở bên má nàng, ngắt lời nói, “Người còn chưa nói kết mấy dây hoa tử đằng này xong dùng để làm gì”

Cổ Tiểu Tiểu thiếu chút nữa đã quên chính sự, kinh hô một tiếng nhảy người lên, đi tìm hai ba chục cái vòng ” đạo cụ lừa tiền ” xâu lại thành chuỗi, sau đó liền ngẩng đầu lên cười đắc ý, “Mang ta đi đến náo nhiệt nhất nào, nơi nào nhiều người nhất, làm cho người hiểu biết một chút cái gì kêu vừa ra tay liền ỏn thỏa —— “

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này đã không còn muốn hỏi nàng định làm chuyện gì nữa, dù sao, cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

=====

Chương 69 : Đường ngang ngõ tắt muốn xem thê tử

Tĩnh Huyền Phong đem Cổ Tiểu Tiểu đưa đến giữa đám đông đoạn phố xá phồn hoa mãnh liệt, ắt Cổ Tiểu Tiểu đi đến một bãi đất trống bên đường... Chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu ngồi trên mặt đất, cách hai bước bày ra mấy thứ đồ trang sức, Tĩnh Huyền Phong đứng lặng một bên, nhìn thấy có điểm giống bố cục bày trận khi hấn tác chiến, đặt qua đặt lại, không khỏi quen tính chỉ huy nói, “Chưa có lệnh, không được động, mau đứng thẳng.”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, nàng là người mù, sẽ không bị người ta dẫm lên đi.

Tĩnh Huyền Phong khoa tay múa chân chỉ huy trong chốc lát, phát hiện nàng càng bày càng bừa bộn, thật sự xem không vừa mắt, liền ngồi xổm xuống xếp lại lần nữa, Cổ Tiểu Tiểu không để vượt mắt thời cơ ở một bên thúc giục, “Một hàng một cái, xếp sau mấy kiện trang sức, hàng nhỏ trang sức nhỏ”

Tĩnh Huyền Phong không kiên nhẫn đem nàng đuổi qua một bên, “Đừng chặn đường, khi ta dụng binh đánh giặc ngươi còn chưa sinh ra đâu “

Tuy là một câu làm tổn thương người khác, nhưng Cổ Tiểu Tiểu lại nhin không được cười to, đây là lời nói thật a, mấy trăm năm sau, khi hấn nằm ở trong nhà bảo tàng để cho người ta đi thăm, nàng... Cũng còn chưa có sinh ra đâu! Ha ha ——

Cổ Tiểu Tiểu nghĩ vậy lại cảm thấy có chút không có tính người, đối với người yêu sao lại có thể giấu cợt như vậy đâu? Nàng bỗng nhiên ghé vào trên lưng Tĩnh Huyền Phong, nhẹ giọng nói, “Chờ chúng ta chết già, có thể chôn chung hay không...”

Tĩnh Huyền Phong lưng cứng đờ, “Lại bày bạ, không thấy người qua đường đẩy ra sao? Đừng kề cận ta “

Cổ Tiểu Tiểu bữu môi hôn lên cổ Tĩnh Huyền Phong một chút rồi mới lặn qua một bên, nếu thần tiên hạ phàm cho nàng hứa một cái nguyện vọng, nàng nhất định không cần nghĩ ngợi nói: biến thành mỹ nữ hai mắt sáng ngời có bộ ngực thực lớn trẻ trung mãi mãi cùng Tĩnh Huyền Phong vui vui vẻ vẻ sống qua một vạn năm không có tiểu tam (tiểu thư tam bồi á) chen chân phá hoại... . Một hơi nói xong hấn là tính một cái nguyện vọng đi? *(ta tính ít nhất là 5 cái rồi)*

Đợi sau khi Tĩnh Huyền Phong chuẩn bị “Quân trận” cho tốt, nhìn qua tiểu manh nhi đang ủ rũ cúi đầu, lại nhìn sang đồng trang sức, phân tích nói, “Ngươi có phải đang hy vọng người

qua đường đem mấy cái vòng này đập hồng phải không?”

“...” Cô Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, nàng mắt công mắt sức làm ra cho người ta đập chơi sao? Bất quá, vừa nghe lời này liền lấy lại tinh thần, nàng đem một vòng hoa tử đằng đưa cho Tĩnh Huyền Phong, “Giúp ta đặt ở phía trước cách đây ba thước, cảm ơn “

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh, đợi hết thầy sắp xếp xong, Cô Tiểu Tiểu lại đẩy Tĩnh Huyền Phong ra góc tường đứng xem cuộc chiến, sau đó hít vào thật sâu, mở ra hai tay lớn tiếng hét to nói, “Già trẻ nam nữ mau lại đây nhìn một cái , bộ vòng! Bộ vòng! Năm văn tiền ba cái vòng, nơi này mỗi một cái đều đáng giá hơn năm lượng bạc, nếu trúng ba vòng, lại miễn phí thêm một vòng, năm mươi kiện trang sức quý báu cuối cùng, tận dụng thời cơ có một không hai, không có tiền liền đến xem náo nhiệt, mau tới ngoạn a —— “

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe lời này suýt nữa ói ra máu, hấn theo bản năng xê dịch bước chân sang bên cạnh... Nàng nói cái gì, tuy rằng thay đổi hình thức, nhưng vẫn là mãi nghề giữa đường a !

Cô Tiểu Tiểu có thể nghĩ ra biện pháp này hoàn toàn là do làm thêm ở hội chùa vài ngày, hội chùa là hạng mục truyền thống ở Bắc Kinh trong tết âm lịch không thể thiếu không khí vui mừng, bằng hữu năm châu bốn biển đều hội tụ lại ở hội chùa phô bày quyền cước, có câu vượt làm xiếc, phim đèn chiếu, các nơi ăn vặt đặc sắc, múa sư tử, tóm lại là hai chữ, náo nhiệt! ...

Lúc ấy tiểu thúc của bạn học Cô Tiểu Tiểu thuê một vị trí, tiểu thúc từ nhỏ đã mua một đồng đồ chơi thú bông không đáng giá tiền từ cửa hàng, liền vòng một cái rào chắn, đem đồ chơi bày ra cho mấy người dạo hội chùa vui ngoạn, mười đồng tiền năm vòng, nói, chính là dựa vào bộ vòng đùa giỡn mà lừa tiền ! Vì sao nói là lừa tiền đâu? ...

Bởi vì vòng chỉ làm bằng tay, nếu không đồng chí tiểu thúc sao có thể chịu thiệt nga? Tuy nói hai, ba vạn cũng không đến đi, nhưng chỉ mới có bảy ngày hội chùa mà đã có thể mừng tuổi Cô Tiểu Tiểu một ngàn a, thế này mới thấy tết âm lịch cũng không quá lạnh.

Này vì sao lại không khiến cho người ta phát hiện? Thứ nhất; vòng nhất định phải nhẹ! Tốt nhất là cành trúc, nhẹ bay bay, co dãn tốt lại dễ dàng bị cơn gió lạnh nho nhỏ trực tiếp thổi lệch khỏi quỹ đạo.

Thứ hai, bắt lấy tâm lý mọi người ham món lợi nhỏ, thường chọn những món đồ chơi ở vị trí xa nhất, món đồ chơi nhỏ sao có thể bằng, lại nói, ai không muốn có giải thưởng lớn a? Nhưng ngài muốn bỏ ra mười đồng tiền để đổi lấy món đồ chơi trị giá ba mươi khối, kia so với năm mơ cưới vợ còn khó hơn.

Thứ ba, ngài đừng tưởng rằng ném một chút cho xong việc, này dù không trúng cũng đừng

tính toán gì hết, tiếp tục nỗ lực lên. Nếu ngài một cái không trúng, liền mua thêm bộ nữa: trăm ngàn đừng tức giận đừng nản chí, bởi vì ngài đã bỏ tiền mua ra kinh nghiệm ném rồi, chỉ cần kiên định, lần mua kế tiếp này, giải thưởng lớn khẳng định là của ngài !

Cuối cùng, sau khi ngài tiêu n lần mười khối xong, rốt cục lấy đi một cái móc chìa khóa giá trị năm văn tiền, còn phải kiên trì nói: vận khí thật tốt a, cố một chút không phải được đồ tốt hơn rồi sao? Năm nay không được còn có sang năm, hội chùa lần sau, tuyệt đối ôm con thỏ bông lớn kia về nhà! Rõng rỗng ——

—— Dân chúng đường nhỏ nơi đây nghe được thanh âm thét to vang dội mê người của Cô Tiểu Tiểu, đều nghỉ chân nhìn vào, nhất thời châu báu ngọc khí rực rỡ muôn màu ở dưới ánh nắng mặt trời chiếu vào lung linh tỏa sáng, mặc dù dân chúng Nam điệp quốc chưa từng thấy quá loại phương thức trò chơi”Bỏ chút tiền được thưởng lớn”này cũng không biết sẽ kiếm như thế nào, nhưng nhóm dân chúng vẫn là người người trong lòng gáy bàn tính...

Thấy thế nào cũng phải giá trị một, hai lượng bạc, hơn nữa khoảng cách gần như vậy hẳn là dễ như trở bàn tay đi? ... Lại thấy nữ tử vừa thét to, a! Nguyên lai là một vị mệnh cô nương, hẳn là lừa tốt lắm đi? ... Mà nói năm văn tiền đối với dân chúng bình thường cũng không tính nhiều, có một vài người đã nóng lòng muốn thử ngó về phía trước dùng sức xem náo nhiệt ——

“Cô nương, này chơi như thế nào a?”

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe mua bán tới cửa, tươi cười như hoa giơ cao lên mấy vòng hoa tử đằng trong tay ý bảo, mọi người kiên nhẫn, lớn tiếng đề cao đề-xi-ben giải thích, “Ngài đứng ở phía trước tùy tiện ném vòng là được, muốn lấy cái nào liền ném vào cái đó, cái khác không tính, lại nói, nếu không phải tiểu nữ tử trên đường đi tới nơi đây vô ý đã đánh mất bạc, tuyệt không nghĩ đến chuyện bán trang sức của hồi môn, ô ô...” Nàng còn nhéo mũi cố nặn ra hai khóa nước mắt to dùng ai oán.

Lời này vừa nói ra, dân chúng không khỏi than thở dâng lên ánh mắt đồng tình, mà dân tâm lại càng dao động lợi hại hơn, thứ nhất, giúp người chính mình cũng vui vẻ; thứ hai, Cô Tiểu Tiểu trình trọng thanh minh là đồ cưới, kia tất nhiên đều có giá trị, tiêu có năm văn tiền nho nhỏ, nếu ba vòng đều trúng chẳng phải lợi to sao. Đẹp cả đôi đường có sao lại không làm đâu?

“...” Tỉnh Huyền Phong càng dịch càng xa, đứng ở đằng sau một cái cây lấy quạt che khuất mặt, thê tử của hắn thật sự là “nhân tài”!

“Một khi đã như vậy, lão phu trước giúp cô nương một phen” một vị lão giả trên dưới bảy mươi chống gậy đi lên phía trước, đem năm văn tiền đặt ở trong lòng bàn tay Cô Tiểu Tiểu, Cô Tiểu Tiểu từ trong hai mươi cái vòng lấy ra ba cái đã đánh dấu đưa cho cụ ông... Bốn

phía dân chúng xúm lại xem càng nhiều, cụ ông bình tĩnh híp mắt chăm chú, tùy tay ném đi, chỉ thấy vòng hoa tử đằng nho nhỏ rơi xuống một chuỗi vòng cổ phỉ thúy, nhất thời thắng được khiến nhóm dân chúng một trận thổn thức, lão giả cười tủm tỉm ngẩng đầu, “Cô nương, người ánh mắt không tốt, lão phu sẽ không lừa bịp người, vừa ném một cái, lão phu liền trúng cái vật phẩm giá trị xa xỉ kia, hai vòng còn lại sẽ không ném nữa, ha ha “

Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ kinh ngạc che miệng lại, “Ngài thật lợi hại nha! Nghe ngài nói chuyện khẩu khí ít nhất cũng phải có sáu, bảy mươi đi? Ta vừa nghe liền biết ngài tuyệt đối nghiêm túc, chính mình lấy đi, ta tin ngài “

Đợi lão giả vui mừng hơn hở, cầm lấy vòng cổ giá trị thông thả rồi đi xong, dân chúng bốn phía cũng có chút rục rịch, ngay cả lão già mắt mờ cũng có thể trúng, kia bọn họ người tuổi trẻ này chẳng phải? ...

Cổ Tiểu Tiểu sắc mặt không chút biến sắc, hướng về phía lão giả rồi đi vẫy vẫy tay, lão làm theo kế hoạch của ta! ... Người giỏi quá! *(ai ko hiểu ta nói 1 chút, Tiểu nhi cố ý đưa lão mấy cái vòng đánh dấu, chắc nặng hơn để dễ trúng, coi như câu khách, mà cũng như nói mình ko lừa ý)*

Trong nháy mắt, giữa ngã tư đường náo nhiệt tùy ý truyền ra tiếng vang đồng tiền chạm vào nhau, đem góc đường nguyên bản chỉ rộng bằng phiến đá nhét người chật như nêm cối, Cổ Tiểu Tiểu nghe động tĩnh mãnh liệt mệnh mông này sớm đã vui đến nở hoa, nàng ôm lấy bao bố, tùy tiện tìm một phương hướng lớn tiếng nói suông, “Đại ca! Người đừng ham chơi, lại đây giúp ta thu bạc...” Cổ Tiểu Tiểu biết sẽ không có ai lên tiếng thừa lại nàng, tùy theo tự nhiên cười, ra đòn trước đánh chặn nói, “Đại ca của ta chạy một ngày, có lẽ đang ở bên gốc cây ngủ gật đầu, các vị hương thân phụ lão sẽ không gạt ta một người mù đi?”

“Cô nương yên tâm, làm gì có đạo lý nam nhi cao bảy thước khi dễ thiếu nữ tử, nếu ai quấy rối cô nương, ta liền giúp người giải quyết hần!” Một vị nam tử cao lớn thô kệch thấy Cổ Tiểu Tiểu nhỏ gầy đáng thương, tức khắc đứng lạng bên cạnh nàng, ra vẻ sù giả sức mạnh bảo hộ thiếu nữ.

Cổ Tiểu Tiểu gật đầu cảm tạ, thế gian vẫn là nhiều người tốt a, tuy rằng nàng là tới lừa tiền

Giờ phút này dân chúng bắt đầu náo loạn: “Trước thu tiền đồng của ta, ta đến thử ta đến thử...”

“Ai? Đừng vội a, như thế nào cũng phải có thứ tự đến trước và sau đi, đứng sau chờ “

“Chúng ta chờ hồi lâu, người như thế nào lại không kiên nhẫn?”

Chỉ chốc lát sau...”Nhìn đơn giản, thật đúng là không tốt ném, ta lại lấy thêm ba vòng!”

Cổ Tiểu Tiểu vội vàng ba phải nói tốt, được một tác lại muốn tiến một thước đem chuỗi vòng sống giao cho “sứ giả chính nghĩa”, chính mình ngồi ở một bên gắt gao trông coi bao bố đựng tiền đồng như núi nhỏ, tươi cười thực sáng lạn, thái độ hòa ái dễ gần như vậy, đếm tiền lại lưu loát như vậy ——

Tĩnh Huyền Phong trong chốc lát thấy người đến càng lúc càng nhiều, hấn sợ tiểu manh nhi bị đám đông đè thành thịt bánh, ngó đầu về phía trước xem xét thử coi sao... Trong lúc vô tình liếc mắt nhìn “Quân trận” một cái, nguyên bản tưởng rằng sớm bị mọi người cướp sạch, lại phát hiện vẫn còn nguyên còn tại chỗ.. Mà tiểu manh nhi lại hiên ngang ôm một đồng tiền đồng ở trong lòng, lại nhìn bên “Quân trận” có một vị nam tử đáng người khôi ngô đầu đầy mồ hôi kiểm vòng đưa vòng... Nàng nhanh như vậy liền kiểm được bạc mướn người?

Sứ giả chính nghĩa mặt hồng hên thở dốc hỏi hận không kịp, người tốt không chịu nổi a, hấn ở trong đám người phát hiện một vị nam tử mang phúc sức gần giống với vị manh nữ này, liền lôi kéo cổ tay Tĩnh Huyền Phong, vui mừng lộ rõ trên nét mặt hướng Cổ Tiểu Tiểu hò hét, “Cô, cô nương! Đại ca người tỉnh! ——” thân nhân vẫn hơn người ngoài đi, đại ca người đã đến, ta có thể lui lại đi? !

“Đại ca?” Tĩnh Huyền Phong nghi ngờ nhướn mi, hấn không quen đề người xa lạ chạm vào chính mình, rút ra cổ tay tự mình đi đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, từ trong bao bố lấy một xâu tiền đồng đưa cho sứ giả chính nghĩa, chân thật đáng tin nói, “Lại mướn người thêm một canh giờ “

“...” Sứ giả chính nghĩa khóc không ra nước mắt nhìn tiền trong tay, lại thấy Tĩnh Huyền Phong bộ dáng tâm cao khí ngạo không dễ chọc... Ô, nương hấn còn đang chờ hấn về nhà ăn cơm chiều đâu, ngày sau không bao giờ làm đại hiệp gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ nữa!

Tĩnh Huyền Phong trầm mặc không lên tiếng ngồi xổm ở bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu cảnh cáo hấn không được nói chuyện nhiều, hấn nhìn đám dân chúng này không ngừng hướng về phía trước nhưng lại không đến được trang sức, lại nói khoảng cách gần như vậy không phải rất ngốc sao?

Hấn thấy một cái vòng hoa tử đằng lăn đến bên chân, nhìn chuẩn một đôi vòng tai tự tin tung... Chỉ thấy vòng hoa dừng ở bên ngoài vòng tai, hấn hơi hé miệng, cư nhiên thất bại, hấn lại nhặt lên một cái tung, vẫn là không thể ném trúng... Hấn chinh chiến nhiều năm, lại nói, dong duỗi tung dây thừng lên bắt lấy ngựa hoang, chính là lạc thú duy nhất của hấn, này không nên a. *(giờ thì anh cũng ngốc)*

Tĩnh Huyền Phong huých nhẹ bả vai nàng, nhẹ giọng nói, “Người gian lận ở trên vòng

này?”

Cổ Tiểu Tiểu tức giận liếc mắt nhìn hấn, đúng lý hợp tình nói, “Đừng vu oan người tốt đi, đây đều là thật đó “

Tĩnh Huyền Phong bán tín bán nghi giơ lên vòng hoa nghiêm túc nói, “Ta đây vì sao lại ném không trúng đâu...”

“Người ta lão nhân bảy mươi tuổi sao lại trúng? Cho người hai chữ —— đưa chuột.” Cổ Tiểu Tiểu từ trên ngón tay hấn đoạt lấy vòng, quên đi, tính hôm nay thu vào đã vượt qua gấp ba so với dự tính, nàng hai tay hoàn ngực ra vẻ ta đây nâng cằm, “Muốn ăn cái gì cứ việc mở miệng, ta mời khách, tuyệt đối không cần ngân phiếu! —— “

“...” Tĩnh Huyền Phong mỉm cười như có như không vuốt tóc nàng, hấn thật sự đã cười một cái tiểu nữ tử tính tình quái, thấy nàng hao hết tâm tư, không ngại cực khổ kiếm bạc, mặc dù từ đáy lòng không thể nhận thức, nhưng hấn tam hoàng tử cũng là nên thoải mái một chút, không khỏi trêu chọc nói, “Xem người rộng rãi như vậy, ngày sau bốn vương liên cùng người lẫn lộn khắp nơi”

=====

Chương 70 : Vợ chồng đóng cửa phòng tán gẫu cái gì ?

Ánh trăng soi trên mặt đất, dân chúng cảm thấy năm ngón tay đều vô lực mới từ trong bóng đêm dần dần tán đi, Tĩnh Huyền Phong lần này thực sự chịu mệt nhọc, không đợi Cổ Tiểu Tiểu mở miệng đã đem trang sức thu vào trong bao, hất một tay cầm đồ, một tay kia đem Cổ Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực đi về khách điểm, Cổ Tiểu Tiểu khăng khăng ôm lấy túi tiền, mắt lé hồ nghi nhìn về phía Tĩnh Huyền Phong, “Tự nhiên ân cần, người có phải muốn cướp bạc hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta chính là đang tìm một góc không có người đi qua đâu” Tĩnh Huyền Phong không đứng đắn đáp lại, đối với chuyện không ném trúng vẫn như trước canh cánh trong lòng, liền nghiêm giọng truy vấn, “Người thật không làm gì mấy cái vòng sao?”

“Không, có” Cổ Tiểu Tiểu đánh chết không thừa nhận, lại nói, nàng trừ bỏ lúc ban đầu cấp “lão già kia” ba cái vòng bình thường ra, còn lại đều động tay động chân, nguyên bản vòng hoa tử đằng đã không dễ ném, mà nàng lại làm thành một đầu nhẹ, một đầu nặng mất đi cân bằng, mà cái lão nhân bảy mươi tuổi kia đừng nhìn lão già như thế a, người ta thật ra là có luyện công phu.

Khi Tĩnh Huyền Phong mua bánh bao, Cổ Tiểu Tiểu vì nhìn không thấy nên sốt ruột liền kêu lung tung, một bên loạn hươ, lão giả thấy nàng lòng nóng như lửa đốt liền đáp lời nói chuyện phiếm vài câu, Cổ Tiểu Tiểu lúc này liền quyết định để cho lão giả hỗ trợ, mà thù lao chính là một chuỗi vòng cổ phi thúy, đợi khi kế hoạch tà ác thành giao xong, lão giả liền tới trước phố xá sâm uất chờ đợi, sau đó chính là một màn âm mưu “Lừa dối” chư vị vừa nhìn đến.

Bất quá, nàng cũng sẽ không nói cho Trần Nam vương “Cương trực công chính”, mượn cơ hội này làm giảm nhuệ khí của hắn cũng tốt a, nếu không người thứ nhất vạch trần nàng chính là ở ngay trước mắt a.

Tĩnh Huyền Phong vừa đi vừa tự cười ngây ngô... Ai, so với tiểu manh nhi khéo léo, hắn tựa hồ chỉ biết dụng binh đánh giặc.

“Cười cái gì đâu? Có phải cảm thấy có thể lấy được ta thực sự may mắn hay không, hắc hắc...”

Tĩnh Huyền Phong mâu trung xẹt qua một tia ảm đạm, “Bổn vương suy nghĩ, nếu ta thực sự nghèo túng, khẳng định không sống được bằng người hiện tại “

Cổ Tiểu Tiểu ôm cổ hấn kéo xuống hôn một cái lên khuôn mặt, “Không thể nói như vậy, trời sinh người ra chính là có mệnh làm đại quan, nếu người sinh ra ở dưới chót tầng lớp xã hội thì sẽ lại có một bộ phương pháp sinh tồn, đều không phải là người làm không tốt, chính là không cần đi làm việc này, mặt khác, nếu để cho ta mang binh đi đánh giặc cũng chính là ra chiến trường chịu chết mà thôi”

“Này tính an ủi?”

“Đương nhiên không phải, người sống không thể để cho nước tiểu nghẹn chết, cho dù là ai bị bức đến bước đường cùng đều phải suy nghĩ tìm đường ra, người chính là có đường lui nên mới không có cảm giác gấp gáp như vậy” Cổ Tiểu Tiểu miễn cưỡng bám trên vai Tĩnh Huyền Phong, “Người ở trong lòng ta là tuyệt nhất, lúc trước vô luận vì cái nguyên nhân gì, người nguyện ý thú một người mù làm lão bà, cưới xong còn không yên, một lần lại một lần bị an nguy của ta làm cho phí công phí sức, thiệt tình đối đãi tốt với ta chỉ có người...”

Tĩnh Huyền Phong khoe miệng cứng đờ... Vì sao mấy lời nói ngọt ngào này lại ần ần mang theo thương cảm, cẩn thận nghĩ đến, danh hiệu “Trần Nam Vương phi” chưa từng mang đến cho nàng một lát an bình, có lẽ, tiểu manh nhi đang dùng tươi cười che dấu nội tâm phiền muộn... Hấn đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, “Ta từng đáp ứng người một sự kiện còn nhớ rõ sao?”

“Ân? ... Người đáp ứng qua rất nhiều việc, chính là không thực hiện “

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười, “Đợi sau khi an ổn Vân thành, ta sẽ dẫn người về kinh sống, không đến khi vạn bất đắc dĩ... Bỏn vương tuyệt không tự mình ra chiến trận “

Người cô đại tin tưởng rằng chết ở trên chiến trường mới thực xem như nam nhi, Cổ Tiểu Tiểu vì những lời này đã nghĩ rất khó qua, giờ phút này, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, có lẽ Tĩnh Huyền Phong câu hứa hẹn này không thể hoàn toàn thực hiện được, dù sao hấn mặt trên còn có Hoàng Thượng, có khi thân bất do kỷ không thể tránh được, nhưng con ngựa hoang thoát cương này cũng có một ngày lại quyết tâm sống an ổn đi? ... Nàng vụng trộm mím môi cười, then thùng khát khao nói, “Đến lúc đó, chúng ta một nhà ba người hấn là thực hạnh phúc, hì hì...”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, “Ba người?”

“Đúng rồi... Người ta, còn có đứa nhỏ... của chúng ta” Cổ Tiểu Tiểu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giải thích.

“Ta biết, hay là người liền tính sinh một đứa nhỏ cho ta?”

Cổ Tiểu Tiểu nắm góc áo, ra về cô mà làm nói, “Kia sinh hai cái đi...”

“Hai cái? !”

“...” Cổ Tiểu Tiểu mí mắt tròn trừng, biểu tình xấu hổ vừa rồi nháy mắt biến mất, nàng hằm hừ đập đập đầu vai Tĩnh Huyền Phong chất vấn nói, “Kia sinh vài cái nha, ta cũng không phải heo mẹ! Hừ hừ —— “

Tĩnh Huyền Phong ngẩng đầu nghĩ nghĩ, lúc này liền ra quyết định, “Bôn đi! Chuyện tốt thành đôi “

“...” Choáng váng, này còn nói thực chắc chắn nha?

Đợi đến khi hai người chuyện trò vui vẻ đi bộ về khách sạn, đại bộ phận khách nhân đều đã trở về phòng nghỉ ngơi, Tĩnh Huyền Phong nguyên bản ăn cơm tiêu chuẩn thấp nhất là tám món một canh, nhưng vì bạc này chi ra cũng không dễ, hắn đành gọi một chút đồ đủ để hai người có thể ăn no.

“Ôi uy ... Vương gia của chúng ta cũng sẽ tính kế sống ?” Cổ Tiểu Tiểu gõ chiếc đũa khua vào bát.

“Vô nghĩa, cũng không phải bạc của ta, còn nữa nói, mới tiêu có mười lạng”

“Của ta chính là của ngươi, bất quá! ... Của ngươi cũng liền là của ta” Cổ Tiểu Tiểu hắc hắc vui vẻ, “Mười lạng đổi ngàn cân” kiếm lớn!

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng cười, “Ngươi là từ đâu nghĩ ra chủ ý này nọ?”

Cổ Tiểu Tiểu ngửa mặt lên trời cười dài, “Ta đã sớm nói qua a, ha ha... Sớm hay muộn cũng có một ngày cho ngươi học hỏi qua thông minh tài trí của nữ thần xuyên qua của thế kỷ hai mươi mốt, lúc này mở mắt đi?”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, hai người tùy tính nói chuyện với nhau nháy mắt rơi vào vòng lẫn lộn, “Ta xem bất quá là đùa giỡn tiểu thông minh thôi, hơn nữa ta đối dân gian xiếc ảo thuật không hiểu nhiều lắm, không đủ để chứng minh ngươi là sau lưng giờ trò quỷ “

Cổ Tiểu Tiểu uể oải cắn cắn chiếc đũa, xem ra nàng rất khó chứng minh thời đại thần kỳ chính mình đã trải qua, bất quá nói trở về, Tĩnh Huyền Phong nếu thực sự tin, kia chẳng phải thành loạn sao, “Ngươi người này thực không tốt, khen ta hai câu đã làm sao, mau mau khen ta đi...”

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng ăn vạ lại mong chờ khen ngợi, nhéo nhéo má nàng, “Thê tử của ta thật là tài, trước chưa có ai, sau này lại càng không có “

Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười, “Ta nhận thiện ý nói dối, hắc hắc...”

Đợi đến khi đồ ăn nóng hằm hập xếp lên bàn, hai người sớm đã đói đến quên trời đất: Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa cái bụng căng tròn, Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú biểu tình thỏa mãn của nàng, không khỏi nhọt nhọt cười... Đây là lần đầu tiên hắn ăn cơm rau dưa mà cảm thấy có hương vị.

...

Cổ Tiểu Tiểu sau khi cơm no rượu say trở về phòng nằm, “Đúng rồi, chuyện chí tôn lan điệp làm sao bây giờ? Theo dân bản xứ giảng, giống như nếu ai tán gẫu về chuyện xưa chí tôn lan điệp sẽ gặp phải họa sát thân, chút tiền ấy của chúng ta cũng không đủ mua chuyện xưa “

Tĩnh Huyền Phong bây giờ đang suy nghĩ việc này, hắn tựa vào bên gối trầm tư một lát, “Nếu là quốc vương Nam Diệp Quốc hạ mệnh lệnh, kia trực tiếp tìm hắn nói là xong “

“Quốc vương Nam Diệp quốc, nam hay nữ ? Bao nhiêu tuổi?”

“Một vị lão giả, ta lúc trước sau khi chiếm lĩnh Vân thành xong liền triệu tập tứ quốc hội đàm, nhưng quốc vương Nam Diệp cáo ốm không tới, là con của hắn tham dự thay” Tĩnh Huyền phong thở dài, “Nói đến việc này, con của quốc vương Nam Diệp thực không hề có chủ kiến, chỉ biết một mặt phụ họa theo đuôi, đúng là không bằng nữ quốc vương Độc Thẩm Tâm khôn khéo cẩn thận “

“Ta thông minh? Hay là Độc Thẩm Tâm thông minh?” Cổ Tiểu Tiểu mở to một đôi mắt cá chết, nàng tuy không thể so sánh khoản xinh đẹp.

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, còn thật sự nói, “Đương nhiên là nàng thông minh, cũng đủ...” khi hai chữ “Ngoan độc” còn chưa nói xong, đã thấy Cổ Tiểu Tiểu dĩ nhiên mất hứng quay đầu vào trong tường, vây chặt lấy chăn.

Tĩnh Huyền Phong không rõ cho nên kéo kéo góc chăn, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời giận dữ đập lại hắn một cước, trước mặt nương tử đi khen nữ nhân khác cũng không sao, chỉ là giả vờ giả vịt giãy dụa một chút thôi.

Tĩnh Huyền Phong nhòm dậy tựa vào bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí, “Mệt nhọc?”

Cổ Tiểu Tiểu cũng không quay đầu lại, đẩy mặt hắn ra, “Đúng vậy, thỉnh bảo trì yên lặng “

Tĩnh Huyền Phong nghĩ đến nàng một ngày ồn ào thu xếp mệt nhọc tất nhiên mệt mỏi, cho nên im ắng thổi tắt đèn dầu, rồi mới nhẹ tay nhẹ chân nằm ở bên gối... Nhắm lại hai mí mắt nặng trĩu, thổi quét hết mọi sự...

Cổ Tiểu Tiểu tức giận đến rớt nước mắt, hắc! Liền không hỏi xem nguyên nhân nàng tức giận a? Cũng không biết dỗ dành thê tử, cứ nhiên liền mượn cơ hội ngủ, này này này cảm thú không bằng thực giới a.

“Ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu giả khóc hai tiếng ý đồ khiến cho tên đồ tể giết lợn chú ý.

“Hô...” Tiếng ngáy đáp lại thực rõ ràng.

“...” Nàng thực không thể sống nổi mà, Cổ Tiểu Tiểu gương nanh múa vuốt ngồi dậy, lúc này quyết định, nàng muốn trốn khỏi khách sạn, đem tiền đều mang đi, cho tên vô lại Tĩnh Huyền Phong này đói chết đi! Nghĩ vậy... Nàng phù phù một chút lại nằm xuống... giết trâu cũng không ai đánh thuế.

Tĩnh Huyền Phong tập mãi thành thói quen đem nàng ôm vào trong lòng, bên môi hơi hơi phun nhiệt khí thổi tới bên trán nàng, mà một bàn tay đã tham nhập vào trong vạt áo loạn sò, Cổ Tiểu Tiểu ủy khuất chu miệng lên, “Ô ô... Chiếm tiện nghi của ta còn khen nữ nhân khác thông minh, người thực không có tính người a”

... Tĩnh Huyền Phong rốt cục hiểu được nàng vì sao lại đột nhiên trở mặt, chỉ ti hí mắt cười xấu xa coi nàng bị ép buộc ——

Cổ Tiểu Tiểu lựa xong một cái tư thế thoải mái, nhất thời như xác chết nằm ở trên giường không nhúc nhích, nàng lại nghĩ ra một chiêu tốt lắm... Chờ Tĩnh Huyền Phong sáng mai tỉnh lại, nàng liền giả vờ làm người thực vật hù dọa hắc hắc...

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng làm âm ỉ đủ, liền vươn tay kéo nàng lại gần hơn, lấy cằm cọ cọ vào môi nàng, Cổ Tiểu Tiểu lắc lắc đầu ngả về phía sau tránh đi, mộng dâm (*nằm mộng xxoo : ”>*), xích lửa, rốt cuộc chống cự!

Nàng thấy có một bàn tay to đở ở dưới cổ mình, “Yêu thương nhưng nhớ” gặp phải môi Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong dùng đầu lưỡi liếm liếm cánh môi nàng, lòng bàn tay không an phận ở trên ngực nàng chạy loạn, Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy có cảm một đạo điện lưu xẹt thẳng qua não, xong rồi xong rồi! Bị câu dẫn ... Làm sao bây giờ? Nàng cũng muốn cự tuyệt gian tình một chút.

Bên tai truyền đến âm thanh thì thảo ẩn nhẫn của tiểu manh nhi, Tĩnh Huyền Phong dương môi cười xoay lại ở trên người nàng, cúi người hàm trụ phiến môi mỏng... Cổ Tiểu Tiểu vong tình đón ý nói đùa một trận, khi tay nhỏ đã không tự chủ được thân nhập vào vạt áo Tĩnh

Huyền Phong, nàng mới vội vàng kéo lại một tia rụt rè cuối cùng, “Người phải mất công dùng chút sắc này dụ ta, phiền cho người rồi!”

Tĩnh Huyền Phong thất thanh cười, đầu ngón tay lọt vào giữa mái tóc đen tuyền dài thướt của nàng, “Người là thê tử của ta, cho dù có tiên nữ hạ phàm ta cũng sẽ không thềm liếc mắt một cái “

“...” Cổ Tiểu Tiểu then thùng cấn cấn môi, sớm nói những lời này không phải xong việc , ô mặt, chắc là rất đỏ rồi a...

“Ta đẹp mắt không?” Cổ Tiểu Tiểu đặc ý vênh vào thảo luận.

“Đẹp mắt “

“Đẹp mắt như thế nào?”

“Chưa đốt đèn, thấy không rõ “

“...”

Cổ Tiểu Tiểu ba đánh hai đập đem Tĩnh Huyền Phong đá văng, mà lúc này đây! Tĩnh Huyền Phong lại gian dân như thế nào nàng cũng không thềm quan tâm nữa.

=====

Chương 71 : Phu xướng phụ tùy

Sáng sớm hôm sau, Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu đùa giỡn đến nửa đêm, mây mưa thất thường đến nửa đêm, giờ phút này hai người một mắt đôi gấu mèo bò khỏi giường, nhật trình hôm nay của bọn họ đó là đi đến hoàng cung Nam Điệp Quốc, thẳng đến “Chí tôn lan điệp” mà đi ——

Cổ Tiểu Tiểu lười biếng đánh cái ngáp, ngồi trên xe ngựa nhỏ tựa vào đầu vai Tĩnh Huyền Phong mơ mơ hồ hồ, nàng bỗng nhiên nhớ tới Tĩnh Huyền Phong đang ăn mặc thường phục, “Đúng rồi, người mặc thành như vậy người ta cho người tiến vào hoàng cung sao? Người cũng không làm chứng minh thư...”

Tĩnh Huyền Phong cúi đầu đánh giá một thân trang phục hiệp khách, chui vào trong xe ngựa từ đông đồ lộn xộn, lấy ra một cái hộp mạ vàng được bọc bằng vải nhung, đặt ở trên đùi Cổ Tiểu Tiểu, “Ôm cẩn thận, chúng ta cần nhờ vào thứ này để tiến vào hoàng cung”

Cổ Tiểu Tiểu gắt gao ôm vào trong ngực, sờ sờ cảm giác so với hủ đưng tro cốt có chút nhỏ hơn, ôm cũng không nhẹ, còn có tơ lụa bao quanh ở bên ngoài, nàng tự nói tự thấy trong lòng có thêm một phần ngưng trọng, “A di đà phật, vị tổ tiên này là...?”

Tĩnh Huyền Phong nhìn nàng ôm lấy cái hộp biểu tình thái quá, nhấp nháy mắt không thể nhìn được nữa nói, “Liền nói người là người mù chắc cũng có nguyên nhân đi, ngay cả loại sự tình này cũng có thể đem ra mà nói đùa được? Giữ thẳng bằng!”

“...” Cổ Tiểu Tiểu chu miệng lên tiếp tục tựa vào đầu vai hắn, Tĩnh Huyền Phong cố ý giơ roi trên diện rộng ý đồ xua đuổi đầu nàng ngả qua, nhưng Cổ Tiểu Tiểu giống như kẹo đường mềm nhũn kề cận, hừ, giữ thẳng bằng? Hay là cảm thấy bị dựa vào mỗi a.

Xe ngựa bay nhanh, Cổ Tiểu Tiểu nhàn đến vô sự, tính gian đánh không chết vụng trộm mở ra tơ lụa đang bọc, tay nhỏ bé lén sờ soạng đến miệng hộp... Nguyên lai là viên đá dùng để nắm ở tay cho lưu thông máu, Tĩnh Huyền Phong sẽ không đem thứ này làm lễ gặp mặt đưa cho quốc vương Nam Điệp Quốc đi? Cũng không thêm chọn lễ vật tiêu chuẩn .

Nói đến lễ vật, nàng lại nghĩ sinh nhật, sinh nhật có thể ăn bánh ngọt, có nhận lễ vật, nhớ rõ nàng lần đầu tiên nhận được lễ vật từ bạn khác phái cùng tuổi là khi học lớp 6 tiểu học, lại nói, hắn là ngồi cùng bàn, lúc ấy nam sinh kia tặng nàng một cây gậy phép thuật giống như trong phim hoạt hình, sau khi nàng nói lời cảm tạ liền tiện tay đặt ở trong hộp bút, chuông vào lớp vừa vang, cuối cùng có một nam sinh phá hư dùng giấy ném trộm nàng, nàng một mạch

quay lại lườm! ...

Dem cây gậy kia đánh chém nam sinh phá hư cho đến khi nó vỡ tan tành thành tám miếng, khi nàng mang theo một tia thắng lợi tươi cười xoay người lại, bỗng nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt nhỏ úy khuất cùng phần nộ nhìn chính mình, nàng liền cảm thấy như sét đánh giữa trời quang phát hiện ra một sự kiện... Có vẻ như mỗi tình đầu cứ như vậy vì một cú ném mà hoàn toàn chết non .

“Người trước khi thú ta có từng thích quá nữ nhân nào khác không?” Cổ Tiểu Tiểu không đầu không đuôi dò hỏi.

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, “Nếu thích người khác vì sao còn có thể thú người?”

“Ý tứ của ta là nói, trong lòng nai con hơi loạn nhịp một chút, hà tất phải nói chuyện này thành ra quá nghiêm túc”

Tĩnh Huyền Phong ngẩng đầu nghĩ nghĩ, hắn từ sau lúc hiểu được sai biệt giữa nam nữ, gặp qua không có quan hệ huyết thống chính là tỷ nữ, lớn lên liền phải ra chiến trường...”Trong lòng ta không thể chứa hai con nai”

“...” Hảo đơn thuần a Tĩnh Huyền Phong, Cổ Tiểu Tiểu áy náy gục đầu xuống, nàng nếu trong khi đi dạo phố nhìn thấy người qua đường Giáp đẹp đẹp đều ngoái lại nhìn, theo đuôi một trận, thật sự là rất không thuần khiết .

Tĩnh Huyền Phong nghi ngờ nhướn mi, “Hay là người trước khi gả cho ta đã coi trọng quá ai?”

Trước khi xuyên qua, nàng là củ cải lớn “Vết bản loang lỗ” hoa tâm, “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, còn trẻ không biết gì “

“Ân? !” Tĩnh Huyền Phong một phen kéo nhanh cương ngựa, nhất thời khiến đầu ngựa thất kinh nâng lên thật cao, hắn chất vấn nói, “Người không phải mười ba, mười bốn tuổi liền tiến cung sao? ... Hay là coi trọng vị hoàng tử nào? Thành thật đáp lời!”

Cổ Tiểu Tiểu ý thức được chính mình đã nói lỡ lời, nàng cọt nĩa lắc đầu, “Cũng không phải vậy, lúc trước một lòng vô cùng muốn gả cho tam hoàng tử, sau khắp nơi chịu ngược, liền biến thành thiên cổ hận a...”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, lại tiếp tục đi trước, “Đó là người tự tìm không thoải mái “

“Đúng rồi, nếu ta lúc trước không ở trước mặt hoàng thượng tranh cãi với người... Người

có phải sẽ không thú ta đúng không?”

“Có lẽ “

“Có lẽ? ... Kia lời này cần phải lấy ra nghiên cứu ” Cổ Tiểu Tiểu che miệng mừng thầm cười, “Hay là người đối ta chính là như trong truyền thuyết, nhất kiến chung tình (*vừa gặp đã yêu*)?”

Tĩnh Huyền Phong trong đầu hiện lên một tia hình ảnh trong trí nhớ... Khóe miệng hơi hơi giương lên, roi ngựa trong tay bắt giắc rong ruổi nhanh hơn mà đi.

Cổ Tiểu Tiểu thấy hấn “Xấu hổ vì trả lời”, liền lên mặt nói, “Đừng mê luyện muội, muội chính là mỹ nhân hoa lệ trong truyền thuyết a...”

Tĩnh Huyền Phong nhất thời sảng giọng khụ một cái, “Chớ chọc giận ca, ca thật sự là cái bạo lực hóa thân “

“...” Thật tài tình.

Kỳ thật Cổ Tiểu Tiểu đã phát giác Tĩnh Huyền Phong không giống như lúc vừa mới nhận thức cứng nhắc nói một không hai, hơn nữa khả năng ba hoa đã gần bằng chính mình (*gần mức thì đen mak*), Cổ Tiểu Tiểu hơi hơi gật đầu, vì không để bản thân chết lãng xẹt, nàng càng phải cố gắng hơn!

Đợi sau khi bọn hấn chạy được hai canh giờ, Tĩnh Huyền Phong đã nhìn thấy được nóc vương cung của Nam Diệp Quốc, chỉ thấy trên nóc sừng sững một con bướm bằng đá cực lớn, Nam Diệp Quốc chung ái với bướm giống như người Hán sùng bái rồng thần, tuy ít hơn vài phần khí phách nhưng lại có thêm vài phần duy mỹ.

“Hoa thơm bướm đẹp thực khó gặp, nước chảy bình an dưới chân thành” Tĩnh Huyền Phong thuận miệng niệm ra hai câu thơ cổ miêu tả con bướm.

“A, còn có cảm giác mà đọc thơ, nghiên ngâm từng chữ một xem” Cổ Tiểu Tiểu cười nhạt, không chịu thua ngậm nga, “Yêu ma quỷ quái ngày ngày cạnh, tâm cao khí ngạo quyết không lùi!” (*ta căm thù việc ed thơ*)

Tĩnh Huyền Phong chưa bao giờ nghe qua thơ nhảm râu ông nọ cắm cằm bà kia như thế, nhưng bất quá thực hiển nhiên là đang ngấm ngấm hại người chỉ trích hấn, “Bỏn vương thực sự có một loại ý niệm đem người ném xuống xe ngựa ở trong đầu “

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ôm lấy thành xe không buông tay, “Chắc chắc, không hay bằng tuyệt thế hảo thi của ta, cũng không thể giết người diệt khẩu nha “

Tĩnh Huyền Phong cười mà không nói, nhìn về phía cửa cung Nam Điệp Quốc còn xa khoảng trăm thước, thúc ngựa nhanh hơn tới gần, hần tức khắc thu hồi chí tâm đưa giỡn dần dò nói, “Quốc vương Nam Điệp Quốc là vị trưởng bối, chúng ta mặc y phục thường ngày vào cung dĩ nhiên thực thất lễ, người cũng đừng miệng mồm nhanh nhẩu loạn nói linh tinh”

“Ừ, ta lập tức ở bên cạnh chờ nghe chuyện xưa” Cổ Tiểu Tiểu làm cái biểu tình cực cung ngoan ngoãn mềm mại, lại làm Tĩnh Huyền Phong không rét mà run.

Đợi khi xe ngựa đứng ở trước cửa cung, thị vệ Nam Điệp tức khắc cảnh giác ngăn lại đường đi, “Đây là hoàng cung trọng địa, thỉnh hai vị đi đường vòng “

Tĩnh Huyền Phong thấy thủ vệ thái độ coi như khách khí, không thèm so đo nâng tay lên huých nhẹ vào bả vai Cổ Tiểu Tiểu, ý bảo nàng lấy ra ấn tín của Trấn Nam Vương... Cổ Tiểu Tiểu không hiểu ra sao dò hỏi, “Người nghĩ muốn cái gì?”

“...” Tĩnh Huyền Phong không kiên nhẫn liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu hai tay an ổn đặt phía trên bụng, hần nhất thời giống như Thác Thập Lý Thiên Vương không có bảo tháp trong tay (là bố của Na Tra ý)... Thị vệ canh cửa chú ý một lát, cho rằng hai người bọn hần hành vi quý dị, vì tránh cho quấy rối liền dương tay gọi thêm mấy binh sĩ nữa tới vây quanh. Tĩnh Huyền Phong tự biết giờ phút này tình cảnh xấu hổ, hần hơi hơi nhú mi, cưỡng chế lửa giận nhẹ giọng hỏi Cổ Tiểu Tiểu, “Vừa rồi bốn vương giao cho người một cái hộp bọc vải màu hoàng kim, để đâu vậy?”

“Hòm? ...” Cổ Tiểu Tiểu một bên lặp lại một bên theo bản năng sờ hành lí, ngẩng đầu nhớ lại nửa ngày vẫn là không tìm được dấu vết hộp gỗ mất tích để lại, nàng mê mang nháy mắt mấy cái, “Di? Ta để chỗ nào, sao lại một chút ấn tượng đều không có...”

Bất quá Cổ Tiểu Tiểu cũng đã trải qua việc ngốc như vậy, sáng sớm rời giường mơ mơ màng màng cầm túi xuống lầu mua đồ ăn sáng, thuận tiện mang theo túi rác theo nhưng vừa về đến phòng lại phát hiện túi rác còn ở trong tay, nhưng túi đồ đã sớm không thấy.

... Tĩnh Huyền Phong trầm mặc thật lâu, hần nhớ rõ ràng tiểu manh nhi chưa từng chui vào bên trong xe ngựa, mâu quang âm đạm nhìn phía chân trời vừa đi qua, nhắm lại mắt hít vào thật sâu... Sau đó sắc mặt xanh mét túm lấy Cổ Tiểu Tiểu đi về phía rừng cây nhỏ, hần nhìn quanh bốn phía không có người, rốt cục ở trong bất đắc dĩ cùng phần nộ rít gào, “Kia chính là quan ấn của bốn vương! Người hay là thuận tay liền quăng đi rồi? !”

“...” Cổ Tiểu Tiểu sợ tới mức run run, che lỗ tai dán sát vào thân cây, nuốt nuốt nước miếng “Thú nhận bọc trực” nói, “Này, tại ta nhất thời mơ hồ mà...”

Tĩnh Huyền Phong dùng sức nhu nhu huyết thái dương, mỗi một trầm trầm khí, dặt nàng

quay lại đường cũ tìm kiếm con dấu, vừa quay đầu đã thấy một cánh đồng cỏ nhuộm màu hoàng kim.

Cổ Tiểu Tiểu tội nghiệp bước nhỏ theo sát, sợ Tĩnh Huyền Phong dưới cơn giận dữ liên ném nạng giống như con dấu, về sau nếu có người hỏi hấn Trấn Nam Vương phi đâu? Hấn khẳng định sẽ trả lời là: ai u uy, không biết quăng đâu rồi .

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy Tĩnh Huyền Phong vẫn chỉ chú ý đến mặt cỏ sần sật rung động, có vẻ như không nghĩ quan tâm đến mình, nàng không khỏi lo lắng nói, “Cổ, cổ nhân có câu, người không phải thánh hiền, không thể không mắc phải sai lầm, ngài nói có đúng không...”

“Bỏn vương cũng không trách người “

Cổ Tiểu Tiểu rút cục kiên định , vừa nhẹ thở ra ——

“Chỉ tự trách mình dùng người lại không nghi ngờ người “

“...” Cổ Tiểu Tiểu nghe hấn khẩu khí vững vàng, nhưng vẫn là cảm thấy từ người nào đó truyền đến từng trận sát khí... Nàng nhớ rõ từng ở trong một bộ phim truyền hình xem qua một Vương gia công tích vô số vì vô ý quăng quan ấn đi mà bị xử tội chém đầu, nghe nói một con dấu kia liền có thể điều động binh mã —— có thể nói đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng quan ấn không thể quăng.

Nghĩ vậy, Cổ Tiểu Tiểu không khỏi đánh cái lạnh run... Thảm kịch tái hiện? ! Nàng nhất thời ghé vào lưng Tĩnh Huyền Phong giả vờ đáng thương, trong mắt đầy nước nhưng không có cá, vì vấn đề mạng sống mà bắt đầu xấu lắm, “Thân ái, ta là yêu người như vậy, người lại là thương ta như thế, cho nên đừng nóng giận a...”

Tĩnh Huyền Phong nguyên bản cúi đầu cúi người chung quanh tìm kiếm đến phát ồm , nàng không giúp được gì còn nháo loạn, hấn liền khoanh tay đem nàng kéo đến trước người, nhẹ giọng cười, vỗ vỗ mặt nàng bình tĩnh nói, “Không sao, tìm không thấy cũng không sao “

Cổ Tiểu Tiểu bữu môi làm ra vẻ cúi đầu sám hối, “Nếu không tìm thấy quan ấn, sẽ bị chém đầu sao? ...”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi sửng sốt, thản nhiên nói, “Luận quân quy, phải chém “

“A a a? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, ta còn trẻ, ô ô ——” Cổ Tiểu Tiểu thất kinh oa oa loạn nói

Tĩnh Huyền Phong tựa tiểu phi tiểu gương môi, không nhanh không chậm nói, “Nhưng đó cũng không phải là quan ấn, chỉ là kim ấn chứng minh thân phận của bỏn vương “

“...” Thềm vào! Đùa giỡn người ta.

Cổ Tiểu Tiểu đang trong khi hết đường xoay sở thì bỗng nhiên linh quang vừa hiện, “Ta nhớ ra rồi! Chính là cái lúc người nói ca là cái bạo lực hóa thân ấy! Ta khả năng liền theo bản năng ném con dáo đi —— “

Tĩnh Huyền Phong thấy cách đó không xa là vị trí từng nói chuyện phiếm... Đến gần thì gặp một vị thường dân đầu đội nón rơm đang xem xét vật gì đó, nhưng lại đưa lưng về phía hắn cho nên nhìn không rõ lắm, Tĩnh Huyền Phong thấy người này lại muốn đứng lên rời đi, hắn vội vàng kéo Cổ Tiểu Tiểu bước nhanh tới gần, vừa đi vừa ra lệnh nói, “Chậm đã, đó là vật ta đánh rơi “

“...” Vị thường dân này hiển nhiên bị hoảng sợ, hắn nhìn xem cái vật mình rất muốn vứt bỏ ...”Xi” cười, “Vị tiểu huynh đệ này nếu thích liền cầm, lão phu cũng không cùng người tranh đoạt “

Cổ Tiểu Tiểu đi ra hai bước ngửi được vị đạo thôi thối , nàng bóp mũi nhắc nhở nói, “Tĩnh Huyền Phong cẩn thận, có mìn!”

Lời này vừa nói ra, Tĩnh Huyền Phong cũng ngửi được mùi lạ, hắn nghi chân đứng cách xa lão giả mười thước dò hỏi, “Người có phải nhặt được một hộp gấm có vài hoàng kim bao quanh?”

Lão giả vuốt vuốt chòm râu ngắn hoa râm, từ đầu đến chân tỉ mỉ đánh giá Tĩnh Huyền Phong một phen, bỗng nhiên từ phía sau giơ lên con dáo dưới ánh vàng rực rỡ, “Người chính là Tĩnh Huyền Phong?”

Tĩnh Huyền Phong đối với việc bị lão giả nghi ngờ cực kì bất mãn, nhưng vẫn cố gắng nhường nhịn nói, “Làm phiền vật quy về chủ đi “

Không chờ lão giả đáp lại, Cổ Tiểu Tiểu liền ló đầu chui ra khỏi phía sau Tĩnh Huyền Phong, “đại tiểu tiện không đứng chỗ, phạt tiền!”

Lão giả tươi cười cứng đờ, nhìn chăm chú khuôn mặt Cổ Tiểu Tiểu hồi lâu... Liền giơ tay lên ném kim ẩn cho Tĩnh Huyền Phong, sau đó xoay người vội vàng rời đi... Chỉ nghe phía sau truyền đến thanh âm kêu gọi của Cổ Tiểu Tiểu, “Chúng ta có phải từng gặp qua hay không? Ngài nói chuyện thanh âm phi thường quen tai...” Nhưng lão giả vẫn không đáp lại nàng, hơn nữa bộ pháp lại càng nhanh hơn, Cổ Tiểu Tiểu vội vàng đẩy Tĩnh Huyền Phong một phen, thúc giục nói, “Tĩnh Huyền Phong mau giúp ta bắt lấy lão nhân kia —— “

Mặc dù người này thanh âm có điểm khàn khàn, nhưng Cổ Tiểu Tiểu từ chỗ sâu nhất trong

trí nhớ vẫn đào móc lên được giọng nói quen thuộc này, khẳng định đúng là người quen!

=====

Chương 72 : Gặp mặt người quen hết sức quý dị

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này mới chú ý tới vị thường dân kia đang một đường cuồng chạy, hắn không kịp tự hỏi, liền phóng lên đuổi theo người nọ, đem bắt lại rồi áp ngã xuống đất, người này quý rập trên mặt đất không kêu không cầu xin, liền thành thành thật thật ảo não, có lẽ người này biết rõ cho dù có giãy dụa cũng không làm nên chuyện gì.

Tĩnh Huyền Phong nhắc mũ rơm trên đầu hắn lên, đợi sau khi xác định là một vị lão nhân xong, mới chậm rãi buông tay, bình tĩnh dò hỏi, "Vì sao chạy?"

"Người đuổi, lão phu liền chạy a!" Lời nói lão giả hiển nhiên là vô tội.

"Là người chạy trốn trước" Tĩnh Huyền Phong không tính nhần nại cùng hắn loanh quanh, cầm lấy cổ tay lão giả kéo trở về đường cũ.

"Lão phu vừa rồi trêu chọc người, sợ tiểu huynh đệ tâm mang hận ý thôi, ai... Chớ làm khó lão nhân gia a..." Lão giả phát hiện Tĩnh Huyền Phong cũng không quản tuổi tác hắn đã cao, vẫn một mực lôi kéo không hề khách khí.

Cổ Tiểu Tiểu nghiêng tai lắng nghe âm thanh lão giả nói chuyện, không tự chủ được đón ý nói hòa tiến lên, "Đại bá, ta là Cổ Tiểu Tiểu, ngài nhớ rõ ta sao?"

Lão giả nhìn chăm chú Cổ Tiểu Tiểu một đôi mắt to thất thần, cố ý hạ giọng hàm hồ nói, "Lão phu tổ tông ở tại Nam Điệp Quốc, chưa bao giờ rời khỏi quê hương"

Cổ Tiểu Tiểu cắn cắn môi dưới, vươn "tay quý" vừa vặn nhéo chòm râu lão giả lắc lắc, lão già ăn đau híp mắt lui lui về phía sau, "Nha đầu, cử chỉ này thực không ổn đi?"

Hai chữ "nha đầu" vừa nói ra, cổ Tiểu Tiểu càng cảm thấy lão nhân này là người quen, cưỡng bức có dụ lợi có nói, "Người mù ánh mắt không tốt dùng, nhưng lỗ tai thật sự rất linh quang, ngài liền tự nhận đi"

Tĩnh Huyền Phong bất động thanh sắc, đứng lặng một bên nhìn chăm chú thần sắc lão giả... Mặc dù người này không phải người Hán, mà tiểu manh nhi cũng chưa từng đến qua Nam Điệp Quốc, lại một ngụm nhận định quen biết lẫn nhau, huống chi người này hành vi cử chỉ quả thật có chút cổ quái.

Tĩnh Huyền Phong thấy lão giả nhắm chặt đôi môi cự tuyệt trả lời vấn đề này. Hắn không nói hai lời, từ bên hông lấy ra một sợi dây thừng buộc chặt hai tay lão giả kéo đến dưới gốc cây, nhưng lão giả như trước một câu cũng không nói, vẫn chăm chú nhìn về phía hoa bướm bay lượn đầy trời...

Cổ Tiểu Tiểu biết được Tĩnh Huyền Phong đem người ta trói gô vào, nhất thời hít phải một ngụm khí lạnh, này cũng quá không kính già yêu trẻ đi? Tĩnh Huyền Phong thật sự là không có tình yêu nhân loại... Nàng kiễng chân vồ vồ đầu vai Tĩnh Huyền Phong, "Thân ái, làm thật tốt!"

"Người quen hay là kẻ thù?" Tĩnh Huyền Phong vừa hỏi vừa cao thấp đánh giá vị lão giả kia, mặc dù quần áo mộc mạc, nhưng thần sắc thần nhiên vẫn như cũ hiên ngang trấn định.

"Không phải kẻ thù nhưng hơn hẳn kẻ thù" cổ Tiểu Tiểu không đầu không đuôi trả lời lại,

nàng từ trong vài tiếng ho khan độc đáo của lão giả đã xác định thân phận người này, chậm rãi ngồi xồm xuống đối với lão giả nhẹ răng cười, "Ngài không nói lời nào chính là đang chột dạ, sư phụ, khẳng định là ngài, lúc trước vì sao bỗng nhiên chơi trò biến mất đâu? Bỏ lại một mình ta ngài trong lòng không nghĩ ngợi gì sao..."

Lão giả nao nao, hẳn từng cùng Cổ Tiểu Tiểu sớm chiều ở chung năm năm bên trong lời nói này hiển nhiên có chứa ân ý, nhưng nha đầu kia chỉ vốn là một đứa nhỏ trầm mặc ít lời hướng nội... Từ khi nào thì trở nên hoạt bát tự tin như vậy?

"Không trả lời chính là cam chịu đâu?" cổ Tiểu Tiểu tùy tay ngắt một cọng cỏ phẩy phẩy về phía trước, "Ồ trong lòng đồ nhi cổ Tiểu Tiểu, ngài là một ngày làm thầy cả đời làm thầy a, cha và nữ nhi trong lúc đó có cái gì không thể nói, ngài có cái gì ân tình khó nói mau nói cho đồ nhi nghe..."

Nhưng đáng tiếc là, nàng không phải là cổ Tiểu Tiểu luôn tôn kính sư phụ, mà chỉ là một cổ Tiểu Tiểu yêu nhiều chuyện. Lại nói, cổ Tiểu Tiểu cùng sư phụ ngày xưa hẳn là không oán cùng không hận a, nhưng sư phụ vì sao lại không nói một tiếng liền đi đâu? Hay là vì cố ý trốn tránh Cổ Tiểu Tiểu.

Tĩnh Huyền Phong thấy lão giả vẻ mặt ngượng nghịu, liền cởi dây thừng xuống trước, rồi mới chậm chậm đi ra phía xa ngắm cảnh... Lão giả xoa xoa cổ tay trầm mặc hồi lâu, hơi hơi thở dài, "Nha đầu, lúc trước đem ngươi một người bỏ lại quả thật dù cho tình thế bất buộc, cũng đều phải trách vì sư không tốt, nhưng thấy ngươi vẫn còn sống, vì sư cảm thấy vui mừng sâu sắc".

"..."Cổ Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, lời nói này sao lại không được tự nhiên như vậy a, có vẻ rất tiếc nuối vì nàng không chết ở trong rừng cây nhỏ?

Cổ Tiểu Tiểu vốn định giáo huấn lão nhân vài câu, nhưng vừa nghĩ tới hẳn từng lặng lẽ chiếu cố cổ Tiểu Tiểu năm năm, còn dạy nàng thuật châm cứu, cũng không phải thân nữ nhi của hẳn, thôi thôi.

Nàng ngồi xếp bằng, "Nếu ngài có ân tình gì khó nói ta liền... Không hỏi, dù sao ta sống rất tốt, nói điếm đứng đắn sự đi, ta vừa rồi nghe Tĩnh Huyền Phong nói ngài là người địa phương, mà ta lần này đến đây là vì tìm một thứ, tha hương gặp cố nhân cũng coi như duyên phận, sư phụ có thể giúp đồ nhi một việc nhỏ hay không?"

"Nói ra nghe một chút" lão giả nhìn chăm chú cổ Tiểu Tiểu gương mặt đã gần như thành thực kia, nhiều năm trước, nhớ ngày đó nha đầu kia chỉ là một tiểu nữ đồng thường xuyên tránh ở trong ổ chăn vụng trộm khóc, nay đã trở nên duyên dáng yêu kiều làm thê tử người. Tuy hẳn cùng với Cổ Tiểu Tiểu gặp nhau là chuyện trùng hợp, nhưng nuôi nấng nàng cũng là do có "Dụng tâm kín đáo".

"Ta muốn tìm một loại bướm, tên là chí tôn lan điệp, ngài..."

"Lão phu không biết" không chờ Cổ Tiểu Tiểu hỏi xong, lão giả biến sắc tức khắc đứng lên, "Sắc trời không còn sớm, ngươi cùng tam hoàng tử quay về đi" nói xong, lão giả dứt khoát kiên quyết xoay người rời đi.

"Không được đi! Ngài sao biết Tĩnh Huyền Phong là tam hoàng tử?" Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng kỳ quái, lão nhân này đến tột cùng là đang giấu diếm chuyện gì? Mặc dù hẳn vừa nhìn thấy quan án liền có thể kết luận thân phận Tĩnh Huyền Phong, nhưng lại không hề thấy hẳn tỏ ra ngạc nhiên, này thuyết minh ở phương diện nào đó có chút mờ ám...

Chẳng lẽ là trí nhớ lại hồ đồ? Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy có điểm kích động, "Ta đã không hỏi chuyện ngài mất tích, ở chung năm năm cùng không tính ngắn, thầy trò chúng ta gặp lại dù thế nào cũng phải khóc mừng một cái đi? Không khóc thì cũng phải ôn chuyện cũ một chút? Hiện tại ta muốn ngài trả lời ta một cái vấn đề đơn giản cũng khó khăn như vậy sao?"

Lão giả sắc mặt trầm xuống, tựa hồ chạm đến chỗ đau nhức điểm cảm xúc có chút không không chế được, "Là lão phu phi nhủ truyền thuyết về chí tôn lan điệp, có được không? Người nha đầu kia vì sao cứ một mực bức ép người khác? Còn nữa nói, chí tôn lan điệp cùng người một người Hán có quan hệ gì đâu?"

Cổ Tiểu Tiểu không nghĩ tới lão nhân một chút cũng không niệm tình thầy trò, nhất thời hốc mắt đỏ lên ủy khuất nói, "Chí tôn lan điệp ta nằm mộng nhìn thấy không dưới ba mươi lần, chẳng lẽ lại vô duyên vô

cớ tra hỏi sao? Hơn nữa mỗi lần đều là đâm thẳng vào mắt của ta, chẳng lẽ ta không nên cố gắng vì ánh mắt này một chút sao? Hay là ngài hi vọng ta vĩnh viễn làm người mù!

Lời này vừa nói ra, lão giả chất phác thông thả lui bước về phía sau, ánh mắt hơi kinh hoảng thật lâu không thể di động, "Người nói, người mơ thấy chí tôn lan điệp? Điều này sao có thể..."

Cổ Tiểu Tiểu một phen lau nước mũi, cố gắng làm chủ cảm xúc bình tĩnh nói, "Này có cái gì không có khả năng, có một con bướm màu lam dừng ở ương lòng bàn tay của ta, con bướm trên cánh có in bốn chữ 'Chí tôn lan điệp' bằng tiếng Hán! Nếu không có liên quan ta cũng lười hỏi, người nghĩ rằng ta và người là loại người yêu hỏi thăm tin tức nhỏ nhặt sao?" một câu cuối cùng đúng là bậy bạ.

Lão giả giống như gặp sét đánh giữa trời quang rung động không thôi, "Người nói chí tôn lan điệp dừng trong lòng bàn tay ở của người? ..." Hắn không tự chủ được nhìn về phía thân ảnh Tính Huyền Phong xa xa, vô lực thì thào lắm bầm, "Hay là... nguyên rửa của lan điệp lại buông xuống nhân gian ? ..."

Cổ Tiểu Tiểu thấy lão giả luôn lặp lại mấy lời nói trống rỗng, nhất thời nổi lên một thân nổi da gà, nàng khần cập nếm của cánh tay lão giả lên, "Cái gì nguyên rửa? Mau nói rõ ràng, đừng làm cho ta sốt ruột được không a, ô ô "

Lão giả đầu ngón tay run nhẹ, tựa hồ có một chút đau thương không rét mà run, hắn xoa đỉnh đầu Cổ Tiểu Tiểu, tự nhiên mà mở quá khứ xa xôi..."Nha đầu, lúc trước vì sư truyền thụ thuật châm cứu cho người, là xuất phát từ tư tâm, nhưng cũng không nghĩ tới trong linh hồn của người lại có thứ gì đó thuộc về nàng"

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghĩ đến chính mình là linh hồn xuyên qua, chính là một chuyện thần kì vô cùng khó giải thích, hiển nhiên nàng lần này thật

sự bị dọa cho phát hoảng, "Nàng là ai? Trong linh hồn của ta cất giấu ai?"

Lão già nhìn về phía bầu trời xanh ngắt, "Một vị nữ nhân đã sinh ra từ hàng vạn năm trước, lại một đời chịu bi ai nguyên rủa..." Hắn chậm rãi chuyển hướng nhìn cô Tiểu Tiểu, âm thầm nói, "Người không phải muốn nghe chuyện xưa kia sao, thôi, lão phu giảng cho người nghe..."

Cô Tiểu Tiểu bỗng nhiên bị không khí áp lực này khiến cho cảm thấy sợ hãi, nàng che lỗ tai mạnh lắc đầu, quay qua cánh đồng bát ngát kêu gọi, "Ta không muốn nghe không nghe, Tĩnh Huyền Phong người ở đâu a, ta muốn về nhà, mang ta rời khỏi nơi này "

Tĩnh Huyền Phong nghe được tiếng khóc bất lực của Cô Tiểu Tiểu, tức khắc quay về tàng cây, cô Tiểu Tiểu một phen bổ nhào vào trong lòng Tĩnh Huyền Phong lên tiếng khóc lớn, "Chúng ta về Vân thành được không, ta một khắc cũng không muốn ở Nam Điệp Quốc nữa, ô ô..."

Tĩnh Huyền Phong đem nàng ôm chặt lấy vào trong ngực vỗ vỗ, lau đi giọt lệ nóng bỏng trên khóe mắt của nàng, lo lắng hơi hơi nhíu mi, "Chớ khóc, trước tiên nói ra ta có chuyện gì?"

Cô Tiểu Tiểu gắt gao ôm cổ hắn khóc không thành tiếng dứt quãng nói, "Ta bị nguyên rủa, chí tôn lan điệp tiên vào cảnh trong mơ là vì nguyên rủa ta... Oa ô ô, ta, ta sợ hãi Tĩnh Huyền Phong..."

Tĩnh Huyền Phong đầu tiên là ngăn ra, hơi lơ đãng nhẹ giọng cười, "Người không phải thường đem câu thiện ác tất có báo bắt đặt ở bên miệng sao? Mà người vẫn chưa làm ra việc gì thương thiên hại lý, vì sao lại bị nguyên rủa đâu? Ta xem, là có người nào đó nói chuyện giật gân, cố làm hư ảo đi!" Hắn thanh âm phần nộ đem ánh mắt dừng ở trên gương mặt lão già.

"Ta vốn chính là một linh hồn xuyên qua, cho nên không có chuyện gì là không thể phát sinh, ta đã nói loại xuyên qua tốt đẹp này sao có thể tới tìm ta, nguyên lai là Diêm Vương gia bày đặt âm mưu quỷ kế, hắn chính là muốn chinh chết ta, khẳng định thế..." cô Tiểu Tiểu hai mắt đầm lệ, nằm ở trên đầu vai ấm áp của hắn, tựa hồ càng luyến tiếc buông ra.

Tĩnh Huyền Phong sớm đã quen nàng thường xuyên ăn nói linh tinh, nhưng thấy tiểu manh nhi sợ hãi như thế còn người khởi xướng lại vẫn như trước thần sắc ngưng trọng, nếu lão già không phải là đối tiểu manh nhi từng có ân dưỡng dục, hẳn chắc chắn sẽ không lưu tình chút nào một đao làm thịt hắn, giờ phút này hiển nhiên là nhiều lời vô ích, Tĩnh Huyền Phong ôm Cô Tiểu Tiểu tức giận bước rời đi

"Chậm đã " Lão già tựa hồ đôi lời nói đường đột của chính mình cảm thấy không ổn, hướng chi nhìn thấy cô Tiểu Tiểu thương tâm như thế lại càng cảm thấy bất an, hắn lo lắng ngăn ở trước người Tĩnh Huyền Phong... Hắn trầm trầm, tựa hồ làm ra một cái quyết định -----kia đó là đem truyền thuyết "Chí tôn lan điệp" từ đầu tới cuối nói hết cho bọn họ biết.....

Hắn chậm rãi mở to mắt ra vẻ trấn định, lại che dấu không được nội tâm đau thương, "Đối với đại đa số người mà nói đó chỉ là một cái truyền thuyết mà thôi, có lẽ toàn bộ Nam Điệp Quốc chỉ có lão phu cho rằng đó là nguyên rủa, không bằng hai vị sau khi nghe xong hãy tự

mình định đoạt"

Tĩnh Huyền Phong nhìn không ra cảm xúc liếc mắt nhìn lão già một cái, lại hướng cổ Tiểu Tiểu nhẹ giọng hỏi han, "Người muốn nghe sao? Nếu không muốn nghe chúng ta tức khắc rời khỏi nơi này"

Cổ Tiểu Tiểu âm ỉm khóc nức nở, mặc dù sợ hãi nghe được tin tức xấu, nhưng không khỏi có chút hy vọng may mắn, trong lòng nàng một mặt âm u cấp tốc bành trướng: cảm ơn trời đất dù sao cho rằng là nguyên rủa cũng chỉ có một mình sư phụ... Nàng do dự nắm lấy góc áo, "Nghe một chút đi, dù sao cũng đã như vậy ..."

Chương 73 : Chí tôn lan điệp chi mê

Lão giả chậm rãi ngồi xuống, còn Cổ Tiểu Tiêu thì ngồi tựa vào trong lòng Tĩnh Huyền Phong, Tĩnh Huyền Phong cầm chặt tay nàng, hẳn muốn cho nàng hiểu một chuyện, nam nhân của nàng luôn luôn ở bên cạnh đồng hành, mọi sự đều không cần e ngại.

Ánh mặt trời ảm áp xẹt qua nếp nhăn nơi khoé mắt tang thương của lão giả... Hắn yên lặng một lát, rồi mới êm tai nói tới, “Này đoạn chuyện xưa có chút dài, nếu kêu lão phu đem đầy đủ hết chuyện xưa nói cho các ngươi biết...” Hắn tùy ý tựa vào gốc cây, ánh mắt xa xăm hướng về phía Đông không có tận cùng...

“Từ một vạn năm trước, khi Bàn Cổ còn chưa mở mang trời đất (*là một vị thần của TQ*), trong thiên địa chỉ có hai phái thế lực thần tiên cùng yêu ma. Mà thần tiên, yêu ma từ xưa đến nay luôn luôn đối địch, suốt ngày giết chóc lẫn nhau. Khi đó cũng chưa có trời trong vắt, cỏ xanh tươi, chỉ có sợ hãi. Không đến một trăm năm, yêu giới thế lực hắc ám đã cắn nuốt hết thủy thiên địa, nhưng vẫn chưa thỏa mãn hiện trạng, mà nóng lòng muốn thử ý đồ thôn tằm cả tiên giới...

Ngay tại khi tiên giới cơ hồ vô lực chống cự, yêu pháp khôn cùng, yêu vương tuổi trẻ anh tuấn cư nhiên tuyên bố tạm thời ngưng chiến. Chỉ vì hắn ở trong lúc giao tranh, kìm lòng không đậu yêu thượng kẻ thù của mình—— nữ vương tiên nhân xinh đẹp đơn thuần. Đương nhiên, nữ vương tiên nhân không có khả năng nhận cảm tình của tử địch, lạnh lùng cự tuyệt. Yêu vương lại đối nữ vương tiên nhân một lòng say mê, đau khổ theo đuổi.

Nhưng nàng lại chỉ hy vọng không cần phải cùng yêu vương dây dưa không rõ, nhưng biết rõ tự thân pháp lực không thể chống lại yêu vương, vì bảo vệ địa vị cao nhất trên tiên giới, nữ vương tiên nhân liền giựt giây chur vị trưởng lão tiên giới tiến hành đàm phán chính thức lần đầu tiên cùng yêu vương. Trong hội đàm, nữ vương tiên nhân chỉ nói ra một yêu cầu: nếu yêu vương thiết tình yêu nàng, vì biểu đạt thành ý, liền thỉnh yêu vương tự tay móc ra cặp mắt màu lam xinh đẹp kia...

Mà mục đích của yêu cầu này là, tiên giới đã biết được một bí mật kinh thiên: nguyên lai yêu vương pháp lực toàn bộ đều tập trung ở trong đôi mắt màu lam kia. Nữ vương tiên nhân kiên quyết cam đoan với yêu vương, nếu yêu vương đáp ứng yêu cầu duy nhất của nàng, nàng liền gả cho yêu vương làm thê tử. Mà yêu vương tựa hồ trong lòng cũng đã biết rõ dụng ý của nữ vương tiên nhân, nhưng hắn vì mong có được thiết tình chân ý, liền giống như thiêu thân lao đầu vào lửa móc ra hai mắt, khi một đôi mắt trong suốt như ngọc bích hiện ra ở trước mặt nữ vương tiên nhân...

Nàng thế nhưng cũng không xuất hiện vui mừng như mong muốn, mà là bị yêu vương làm cho kinh hoàng, lại có lẽ, nàng không ngờ đến yêu vương đối chính mình lại cuồng dại như thế đi. Nhưng giờ phút này, giữ nguyên kế hoạch đặt ra, rất nhiều tiên tử hiện thân vây quanh yêu vương đang vô lực phản kích, nhóm tiên tử hết thấy đồng loại xông lên tiêu diệt thế lực hắc ám cường đại nhất. Yêu vương tất nhiên đã sớm đoán được sẽ thành ra như vậy, thần sắc không chút e ngại, hơi hơi nhắm lại mắt, hai hàng huyết lệ đỏ tươi chảy ra... Hắn làm như vậy chỉ vì một chữ yêu, chưa bao giờ hối hận quá.”

Cô Tiêu Tiêu ngừng thở, nghe được trong lòng càng phát ra khó chịu, nàng không nghe thấy lời nói của sư phụ vang lên nữa, liền khẩn cấp thúc giục, lại bị Tĩnh Huyền Phong nắm thật chặt ngón tay... Bởi vì biểu tình ai oán của lão giả hắn nhìn đều tường tận rõ ràng.

Lão giả vô lực ngã về phía sau, “Yêu vương giống như điều hâu sống ở phía cuối chân trời, mái tóc dài màu bạc ở trong trời đêm theo gió tung bay... Hắn đem một đôi mắt màu lam bóp nát thành bụi, bay khắp cả tiên giới, chỉ thấy trời đất trong lúc đó được bao phủ bởi những giọt mưa xanh như ngọc, mà kỳ tích như vậy sinh ra, yêu pháp của yêu vương cũng nhuộm xanh cả bầu trời, mặt biển, trong nháy mắt, ánh mặt trời hiện ra, ảm áp, hoa cỏ mọc lên từ dưới đất, dạt dào nở rộ...

Ngay tại giờ khắc này, yêu vương vì nguyên thần đã bị đánh mất, hồn phách trong một tiếng nổ đất rung núi chuyển mà phi tán. Một con bướm màu trắng xẹt qua, trong lúc vô tình lay động pháp lực của hắn, bỗng nhiên lột xác thành một con bướm màu lam vô cùng chói mắt, con bướm trên đỉnh đầu có sợi râu màu bạc, giống như mái tóc dài của yêu vương ở trời quang nhẹ nhàng phiêu dật...

Khi con bướm màu lam kia vỗ cánh, nhẹ nhàng dừng ở trên đầu ngón tay của nữ vương tiên nhân, giống như đang kề cận cùng nữ tử âu yếm... Mà giờ khắc này, nữ vương tiên nhân tựa như vừa tỉnh giấc mộng, rốt cục đối mặt với thiệt tình, nàng sớm đã thật sâu yêu thương nam nhân kia. Nhưng nàng không có dũng khí suy nghĩ, lại càng không dám mơ tưởng, bởi vì hết thấy đều đã quá muộn, yêu vương hồn phách cùng pháp lực đã hóa thành vụn vặt của trời đất, tiếng khóc tê thanh liệt phế của nàng cất qua phía chân trời, dịu dàng giữ lấy lam điệp ở trong lòng bàn tay, không hề quay lại bay lên tận chín tầng mây, từ nay về sau... nữ vương tiên nhân cùng chí tôn lan điệp đều biến mất.”

“Này đoạn kết thúc tình yêu tuyệt đẹp này cũng không được hai giới thừa nhận như vậy, chí tôn lan điệp bị phạm nhân coi là yêu vương hóa thân, lại có người nói, nếu ngàn năm sau, nữ vương tiên nhân vì triệu hồi yêu vương tái sinh, không tiếc dùng pháp lực cả đời ra cứu trợ, cuối cùng lại đem chính mình hóa thành một làn khói nhẹ phiêu tán, mà những kẻ tin tưởng chuyện này luôn luôn tìm kiếm khắp tam giới mấy ngàn năm nay, hy vọng có thể nhặt được một mảnh vỡ hồn phách của nữ vương tiên nhân phá thành.

Nhưng ý trời không thể trái, thượng đế đã phong ấn ngũ hành của nữ vương tiên nhân, cho dù hồn phách của nàng có luân hồi vô số lần cùng yêu vương gặp nhau, nhất định cũng sẽ yêu thương một người nam nhân khác, vô luận yêu vương có cố gắng như thế nào cũng sẽ không thể có được tâm của nàng, chỉ là hữu duyên vô phận lướt qua nhau. Đây chuyện xưa —— ngụ ý ở trong trời đất bao la này không nên oán không nên hận tình ái dang dở. Nhưng, vô luận là vì cái gì, tình yêu của bọn họ cũng đã trở thành thần thoại vĩnh hằng sánh ngang cùng trời đất... Đây chính là truyền thuyết về chí tôn lan điệp...”

... Cô Tiểu Tiểu sau khi nghe xong, yên lặng thật lâu, tâm tựa hồ cùng với đoạn tình cảm tuyệt đẹp kia vẫn tiếc hận không thôi, “Lại có lẽ sẽ có một ngày, chân tình của bọn họ có thể cảm động thiên địa, cầm tay nhau, yêu thương mãi mãi”

Tĩnh Huyền Phong vẫn cố đè nén cảm xúc, hẩn lý trí hỏi, “Đây cùng nguyên rủa người vừa nhắc đến có quan hệ như thế nào?”

“Còn có một cách nói, vì yêu vương thủy chung không thể cùng nữ vương tiên nhân cùng một chỗ, đời đời kiếp kiếp đều thống hận những người thiết tình yêu nhau trong khắp thế gian, cứng rắn muốn dùng yêu pháp chia rẽ chân ái, khiến bọn họ phải âm dương chia cắt, người sống thống khổ, kẻ chết cũng không thể siêu sinh”

“Không có khả năng! Nếu chuyện xưa này là thật, kia yêu vương nhất định sẽ chúc phúc những người yêu nhau tương thân tương ái, bởi vì hẩn vô tư yêu nữ vương tiên nhân như vậy, một người có tình yêu tuyệt không thể tà ác như thế, thứ hai là loại cách nói này chỉ do bịa đặt, ta thấy chính là nam nữ không thể có được người mình yêu nên liền lấy cớ” Cô Tiểu Tiểu quả quyết phủ định, tuy chỉ là một cái chuyện xưa hư vô mờ mịt, nhưng nàng lại mặc danh kỳ diệu khẳng định yêu vương sẽ không làm ra loại sự tình này.

Lão giả run sợ hồi lâu, Cô Tiểu Tiểu nói hai ba câu giống như đang bắt hẩn đối đầu với uy hiếp không thể chịu nổi, chỉ nhặt nhẹo cười, “Có lẽ là vậy, không thể đối mặt với chuyện người yêu chết đi, tình nguyện tin tưởng đó là một loại nguyên rủa “

Cô Tiểu Tiểu ôm Tĩnh Huyền Phong, “Ta dù sao cũng sẽ tin tưởng yêu vương là si tình... Người đồng ý cách nói của ta sao?”

“Ân, chỉ có thiết tình chân ái mới có thể hiểu được đạo lý trong đó ” Tĩnh Huyền Phong thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chú lão giả, một lời hai ý nghĩa.

Mà lão giả bị hẩn nhìn có chút mất tự nhiên, theo bản năng quay đầu tránh đi, “Chuyện xưa nói xong, ngày sau hy vọng Tam hoàng tử quan tâm chăm sóc đồ nhi của ta, lão phu như vậy cáo biệt” nói xong, lão giả thông thả đứng lên, nểng chiều từ từ giảm xuống lại càng nhuốm thêm vài phần phiền muộn, hẩn nhìn nhìn Cô Tiểu Tiểu, muốn nói lại thôi xoay người rời đi ——

“Điệp Cánh Phu Điệp quốc vương, không biết bốn vương nên xưng hô ngài như thế nào mới đúng?” Tĩnh Huyền Phong thanh âm bình tĩnh từ phía sau lão giả truyền đến, hần mặc dù lấy thái độ nghi vấn mở miệng, nhưng trong lời nói hiển nhiên tin tưởng vững chắc không nghi ngờ.

Lời này vừa nói ra, lão giả đứng lặng tại chỗ một lát, nhưng cũng không thèm đáp lại bước đi trước ——

Cổ Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm nháy mắt mấy cái, “Người nói sư phụ ta là Nam Điệp Quốc Quốc Vương?”

Tĩnh Huyền Phong cười nhạt, “Àn, vẫn là một vị đứng đầu một quốc gia nhưng lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa “

Điệp Cánh Phu hiển nhiên đã bị mĩa mai khiêu khích của Tĩnh Huyền Phong chọc giận, hần chậm rãi xoay người, lửa giận hơi hơi nhú mào, “Ngay cả phụ hoàng của người còn không nhận nổi cúi đầu của bốn vương, huống chi là người “

Tĩnh Huyền Phong quả thật đang muốn chọc giận Điệp Cánh Phu, nếu không hần sao lại sáng khoái thừa nhận? Mà Điệp Cánh Phu trong giọng nói có hai điểm lớn rất đáng ngờ biểu lộ ra thân phận. Thứ nhất, hần từ khí chất cho đến lời nói cử chỉ nhìn thế nào cũng không giống như dân chúng tầm thường. Thứ hai, Điệp Cánh Phu ở trong lúc vô ý đã đề cập tới chuyện toàn bộ Nam Điệp Quốc chỉ có hần cho rằng “Chỉ tôn lan điệp” là nguyên rủa, một khi đã như vậy, có thể ngăn lại chuyện xưa này lan tràn khắp thế gian cũng chỉ có bản thân quốc vương.

Cổ Tiểu Tiểu thấy hai người đều không nói lời nào, nhất thời nhìn chung quanh ba phải, “Đều xin bớt giận, dĩ hòa vi quý thôi, sư phụ đừng nóng giận, Vương gia nói chuyện liền như vậy, thực không ác ý” nàng lại vuốt vuốt ngực Tĩnh Huyền Phong, nhẹ giọng nói, “Kia không phải là sư phụ ta sao, nể mặt mũi một chút”

Tĩnh Huyền Phong cũng không phải là muốn cùng lão nhân gia so đo, biết được ba chữ “Tĩnh Huyền Phong” cũng không ngạc nhiên, nhưng Điệp Cánh Phu trong lúc giận dữ đã nói ra chuyện quả thật có điểm không thể tưởng tượng, theo hần hiểu biết, phụ hoàng chưa bao giờ bước vào Nam Điệp Quốc, Điệp Cánh Phu cùng phụ hoàng trong lúc đó sao có thể có thâm giao gì được?

“Sư phụ, ngài nguyên lai chính là Quốc vương Nam Điệp quốc nha, hắc hắc...” Cổ Tiểu Tiểu sau khi cười gượng hai tiếng xong lại không biết nên nói tiếp cái gì, nàng bỗng nhiên nhớ chính mình thật sự là người mù may mắn, đã cứu được mệnh của Hoàng Thượng, còn gả cho tam hoàng tử, sư phụ cư nhiên cũng là một quốc vương.

Nếu thân phận đã bại lộ, Điệp Cánh Phu tiếp tục phủ nhận cũng không còn ý nghĩa, hắn giơ tay vuốt chòm râu ứng thanh, quy củ nói, “Nếu Trần Nam Vương cùng Vương phi đích thân tới Nam Điệp quốc, bốn vương cũng sẽ tận tình tiếp đãi, thỉnh nhị vị vào tiểu cung của bốn vương ở lại mấy ngày”

“Thật tốt thật tốt, cảm ơn sư phụ, ách, đa tạ Điệp Vương thịnh tình mời” Cô Tiểu Tiểu nói năng không khách khí, nhưng lần này thực không phải vì được ăn ở chỗ tốt nên mới sốt ruột đáp ứng, mà còn bởi vì nàng chưa kịp hỏi trên thế gian này đến tốt cùng có chí tôn lan điệp hay không, hiện tại truy vấn có vẻ cũng không được thích hợp.

Điệp Cánh Phu ứng thanh, đối với Cô Tiểu Tiểu ở chung năm năm, lúc trước vì phải giấu thân phận, nên cũng không có mua cho Cô Tiểu Tiểu vật phẩm ra dáng gì, nên tồn tại một phần áy náy, mặc dù nàng hiện tại đã có cuộc sống cảm y ngọc thực, nhưng cứ coi như bồi thường một chút khuyết điểm đi.

“Sư phụ, ta muốn hỏi người một chuyện...”

“Hỏi đi” Điệp Cánh Phu giờ phút này cũng không có chuyện gì không thể trả lời .

“Ngài thân là vua của một nước, sao lại có thể tùy tiện đại tiểu tiện ven đường a?” Cô Tiểu Tiểu đã bị chuyện này làm cho rối rắm thật lâu, thật sự giờ phút này không thể đem quốc vương nghiêm túc lạnh lùng cùng với xú lẫn đầu vừa ngồi ven đường “thả mìn” liên hệ cùng một chỗ.

Lời này một khi hỏi ra, áp lực không khí lại ngưng trọng tự nhiên không thể nghiêm túc được nữa.

“...” Tỉnh Huyền Phong nhin nửa ngày, vẫn là xì một tiếng cười ra.

“...” Điệp Cánh Phu vội ho một tiếng, đúng lý hợp tình nói, “Người có tam cấp (*ăn, tiêu hóa, và...*), ở gần đây lại không có nhà vệ sinh, chẳng lẽ kêu vì sư ghen a?”

“Nga, ta chính là hỏi một chút, đúng là nhin cũng nặng đũng quần, hắc hắc...” Cô Tiểu Tiểu trong lòng yên lặng thông cảm với sư phụ không tìm thấy toilet.

“Sư phụ, ngài không ở trong cung hưởng thanh phúc, một người ra ngoài làm cái gì nha?”

Điệp Cánh Phu ngẩn ra, giật mình nhớ tới lần này vì sao lại ra cung, nhìn sắc trời cũng đã sắp không kịp, hắn vỗ đùi xoay người hướng đường cũ chạy về, hắn vừa chạy vừa đem một khối ngọc bội hình con bướm ném cho Tỉnh Huyền Phong, “Hai người các người vào cung trước đi, bốn vương sẽ quay về sau”

“Đi? Sư phụ ta chạy?”

Tĩnh Huyền Phong ngoái đầu lại nhìn, “Đi đứng còn rất nhanh nhẹn “

Cổ Tiểu Tiểu tựa vào đầu vai Tĩnh Huyền Phong cọ cọ, trong lòng nghi ngờ thật mạnh, nói không tin là nguyên rửa là nói dối, “Người nói ta vì sao lại mơ thấy chí tôn lan điệp đâu? ...”

“Cho dù thật sự là nguyên rửa, bốn vương cũng sẽ cùng người đến địa phủ chất vắn lão Diêm Vương kia ” Tĩnh Huyền Phong nhẹ nhàng băng quơ nói.

Cổ Tiểu Tiểu nghe thấy hắn trả lời tùy tiện như thế, không biết là nên cảm động hay là nên hoài nghi thành ý của hắn.

=====

Chương 74 : Tìm chí tôn lan điệp

Đội Tĩnh Huyền Phong cùng Cổ Tiểu Tiểu đi đến trước cửa lớn của hoàng cung, lại gặp đám thủ vệ vừa rồi hoài nghi thân phận bọn họ. Trong đó có một người tất cung tất kính tiếp nhận ngọc bội đại biểu cho thân phận vương tộc của Điệp vương, lại nói lệnh bài cùng Điệp vương không thể tách rời, suy nghĩ đầu tiên chính là quốc vương liệu có phải đã bị hãm hại?

Tĩnh Huyền Phong đứng lặng một bên bất động thanh sắc, lại chậm chạp không lấy ra quan ấn, ra vẻ có hứng thú xem xét, mà Cổ Tiểu Tiểu nghe được bốn phía thị vệ nói nhỏ là không thể để cho đi, nàng không kiên nhẫn chỉ chỉ vào tròng mắt chính mình, “Chúng ta từ đầu đến chân có chỗ nào giống người xấu nha? Hay là năng lực phân biệt của các vị so với ta còn kém?”

“Vì sao hai vị lại không cùng Điệp vương trở về?”

Không chờ Cổ Tiểu Tiểu giải thích, từ trong cửa cung đã phát ra một đạo âm thanh nghi vấn khó có thể tin——

“Trần Nam Vương? ...” Vương tử Điệp Luyện Mạn (hắc hắc, là bướm yêu cây cỏ đây) vừa muốn ra ngoài liền nghe được âm thanh ồn ào ngoài cửa cung, hắn từng cùng Tĩnh Huyền Phong gặp mặt một lần. Sau khi xác định người tới đúng là Tĩnh Huyền Phong xong liền tức khắc xuống ngựa, hai ba bước ra khỏi cửa cung sợ hãi rụt rè quỳ xuống hành đại lễ, “Cung nghênh Trần Nam Vương”

Lời này vừa nói ra, thị vệ canh cửa đều bị thất kinh, lại nói bọn họ vừa rồi cả gan không những để cho Trần Nam Vương ở trong truyền thuyết khiến người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật phải chờ đợi mà còn tra hỏi, nhất thời đồng loạt quỳ xuống thỉnh tội.

Tĩnh Huyền Phong đối với người này có vài phần ấn tượng, nhưng lại không có thiện cảm.

Điệp Luyện Mạn lau lau mồ hôi trên trán, hoàn toàn đánh mất khí thế gặp chuyện không sợ hãi mà một vị hoàng tử vốn nên có, hắn ăn nói khép nép khom người dẫn đường, “Mời Trần Nam Vương theo thần vào cung...”

Cổ Tiểu Tiểu đương nhiên không biết ai tới dẫn đường, chỉ là hướng Tĩnh Huyền Phong mỉm cười, “Rốt cục cũng có hạ nhân biết mặt hàng, hi hi”

Tĩnh Huyền Phong vội vàng ho một tiếng cảnh cáo Cổ Tiểu Tiểu câm miệng, Điệp Luyện

Mạn nghe được rõ ràng hết thảy, nhưng hấn tựa hồ cũng không thèm để ý, còn làm vẻ mặt ôn hoà cười nhẹ, “Vị phu nhân xinh đẹp này, chính là Trần Nam Vương phi nổi tiếng đi? Ha ha “

“Ta ta ta, nổi tiếng? ...” Cô Tiểu Tiểu không hiểu ra sao vội hỏi lại.

“Ân, Trần Nam Vương phi vì ngăn cản chiến tranh hết sức căng thẳng, liền đến Bắc Duyên Quốc giải hòa, sớm đã trở thành giai thoại lưu truyền”

“...” Cô Tiểu Tiểu nghe xong lời này càng choáng váng, ai mù quáng bịa đặt bẻ cong sự thật vậy a? ! ... Ô mặt, thực biến thành màu đỏ a .

Tĩnh Huyền Phong mỉm cười như có như không liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ thấy Cô Tiểu Tiểu trong chốc lát xấu hổ cúi đầu, sau đó lại mỉm môi cười trộm, hoàn toàn đắm chìm ở trong không khí tán dương.

Cô Tiểu Tiểu nghe lời hay không đủ, vươn đầu nhướn vai đi tìm tới thanh âm “Động lòng người” kia, “Còn khen ta cái gì, nói nhanh lên...”

Điệp Luyến Mạn nguyên bản là khách sáo nói một câu, liền vội vàng ngừng đầu nghĩ nghĩ, “Còn có ngài sau khi Trần Nam Vương ra ngoài, liền mình bảo vệ Tử Điện thành, chuyện diệt trừ tham quan cũng được dân chúng kính nể mà truyền lưu “

Cô Tiểu Tiểu quả thực cười tươi so với hoa loa kèn còn sáng lạn hơn, cố làm ra vẻ hoàn toàn xứng đáng gặt gặt đầu, “Đều là chuyện thuộc bổn phận của bản phi, cần gì nói đến, hắc hắc...”

Điệp Luyến Mạn đón ý nói hùa cười, sau đó lại hướng Tĩnh Huyền Phong hành lễ, “Xin hỏi Trần Nam Vương là vì gặp Điệp Quốc Vương mà đến sao?”

“Coi như vậy đi” Tĩnh Huyền Phong thuận miệng đáp lời, “Bổn vương chỉ ở lại Nam Điệp Quốc ba, năm ngày, không cần báo cho chư vị quan viên biết”

“Ân, thỉnh Trần Nam Vương cùng Trần Nam Vương phi ngồi ở phòng chờ, thần liền lệnh phòng bếp chuẩn bị bữa”

Cô Tiểu Tiểu thích nghe lời nói ôn nhu thông thả của người này, tựa hồ khiến cho người ta cảm thấy một loại thoải mái giống như gió xuân thổi lướt qua mặt, kỳ thật, chủ yếu là người ta khen làm cho nàng lâng lâng, mau mau nhớ kỹ tên rồi còn tìm hấn nói chuyện phiếm, “Người tên là gì nha, thanh âm thực ấm áp “

Điệp Luyến Mạn nghe nói Trần Nam Vương phi là vị mệnh nữ, hôm nay vừa thấy quả nhiên đồn đãi là thật, “Gọi thần Điệp Luyến Mạn liền được”

“Điệp Luyện Mạn? ...” Tên thực nữ tính, bất quá rất thích hợp với loại người tao nhã như thế này.

“Điệp Luyện Mạn là con của Điệp Vương ” Tĩnh Huyền Phong không sớm nói rõ thân phận người này, chính là muốn xem tư thế tiểu manh nhi khi muốn bắt người ta hầu hạ chính mình.

“A? Thất lễ thất lễ” Cô Tiểu Tiểu cúi đầu xin lỗi, “Vậy người chính là con của sư phụ ta, ta nên gọi người là... Điệp sư huynh?”

Điệp Luyện Mạn nghe thấy có chút hỗn loạn, nhưng giờ phút này cũng không tiện hỏi nhiều, hần nhẹ giọng cười, “Trần Nam Vương phi muốn gọi thân là gì, đều có thể”

Thật sự là vương tử dễ nói chuyện a, Tĩnh Huyền Phong còn nói người ta không ngẩng đầu lên được, không có chủ kiến gì, đều là thành kiến! Chẳng lẽ cứ phải đánh đánh giết giết mới là nam nhân sao? Theo nàng xem xét, Điệp Luyện Mạn chính là người nhã nhặn một chút kiểu cách nhà quan đều không có.

Đợi sau khi Điệp Luyện Mạn tự mình đưa hai người dẫn vào phòng chờ trong hoàng cung xong mới lệnh thị nữ đi chuẩn bị đồ đạc, phòng khách, nói hai ba câu đã sắp xếp ổn thỏa hết thảy cho mấy ngày bọn họ ở lại này, thấy thế nào cũng đều giống một vị quân gia tốt hết sức tận tâm.

Cô Tiểu Tiểu nghe thấy Điệp Luyện Mạn trưng cầu ý kiến của Tĩnh Huyền Phong, hỏi hai người bọn họ có muốn đi du ngoạn đến một nơi danh thắng tên là “Điệp tiên cốc” hay không, Cô Tiểu Tiểu không đợi Tĩnh Huyền Phong lo lắng liền giành trước đáp ứng, mà hần căn bản đi nơi nào cũng không sao cả, chỉ cần tiểu manh nhi vui vẻ liền được.

“Điệp sư huynh, người nói cái Điệp tiên cốc kia, có phải đầy khắp núi đồi đều là con bướm hay không?”

Điệp Luyện Mạn đáy mắt xẹt qua một tia thương cảm, không khỏi hơi hơi thở dài, “Trước kia quả thật có hàng ngàn loại bướm bay múa, hiện giờ, chỉ còn có mấy trăm loại thông thường sống ở đây, có chút tiếc nuối “

“Số còn lại đi đâu chơi?”

“Một tháng trước, rất nhiều loại bướm trong một đêm đột ngột di chuyển rời đi, đến nay không rõ nguyên do, việc này làm cho con dân Nam Điệp thực sự hoảng loạn “

Cô Tiểu Tiểu ngẩng đầu, thân là người của thế kỉ hai mươi một khoa học, hần là nên

nghiêm túc suy nghĩ lo lắng vấn đề này, lại nói còn trùng đôi với biến hóa của trời đất cực kì mẫn cảm, loại chuyện bỗng nhiên thành quần kết đội rồi đi này chắc chắn cổ quái... Chẳng lẽ là thiên tai sắp bùng xuống nhân gian sao?

“Các người thời tiết đạo này có biến hóa gì lớn sao?”

Điệp Luyến Mạn không khỏi ngẩn ra, “Một tháng nay, một giọt mưa cũng không thấy “

“Đúng rồi, chính là nạn hạn hán!” Cổ Tiểu Tiểu định liệu trước vỗ tay hào hứng khẳng định, “Đừng ngồi chờ ông trời mưa nữa, mau mau đào ao, hoặc là mở mương máng kênh đào dẫn nước từ trên thượng nguồn về cấp cứu”

“Nam Điệp Quốc vốn mưa rất nhiều, chưa bao giờ gặp qua tình hình hạn hán, Trấn Nam Vương phi lời này có căn cứ gì sao?”

Cổ Tiểu Tiểu chỉ lên trên trời, “Tin tưởng khoa học, tin tưởng thiên nhiên biến đổi thất thường, đây là chân lý! Đương nhiên, người khẳng định không rõ ta đang nói cái gì, kỳ thật ta cũng không hiểu lắm, coi như là lời tiên đoán của bản phi đi “

Tĩnh Huyền Phong cũng có hứng thú nghe xong trong chốc lát, “Người muốn nói, đàn bướm di chuyển cùng tình hình hạn hán sắp gặp phải có liên quan?”

Cổ Tiểu Tiểu giơ lên ngón tay cái, quả nhiên Tĩnh Huyền Phong tỉnh giấc ngộ cao, nàng không keo kiệt chút nào lại tán thưởng thêm, “Vương gia, người càng ngày càng hiểu ta, thần giao cách cảm chính là dùng để chỉ hai ta, hắc hắc...”

Tĩnh Huyền Phong nghe lời này xong liền cảm thấy tổn hại chính mình một ít, hần bình tĩnh nhìn về phía Điệp Luyến Mạn, “Vương phi nói ra không thể tin hoàn toàn, nhưng phòng ngừa trước cũng là nên làm”

Điệp Luyến Mạn trầm tư một lát, Trấn Nam Vương phi đã được thế nhân lưu truyền là nữ tử không có chuyện gì không làm được, hơn nữa một vị mệnh nữ nếu không có chỗ hơn người nhất định sẽ không thể gả cho Trấn Nam Vương, hẳn một bộ dáng không làm chủ được tỏ vẻ ôn tồn, “Thần nhất định sẽ đem lời tiên đoán của Trấn Nam Vương phi chuyển lên Điệp Quốc Vương”

Cổ Tiểu Tiểu bỗng nhiên buồn bã nhíu mi chu miệng lên, “Vậy phải làm sao bây giờ, cho dù trên đời có chí tôn lan điệp cũng khẳng định đã đi trốn thiên tai rồi “

“Vương phi vừa rồi là đề cập tới chí tôn lan điệp? ...” Điệp Luyến Mạn lại càng không rõ việc hai người bọn hắn vì sao mà đến, cư nhiên đổi đề tài “Chí tôn lan điệp” bốn quốc cấm đàm luận cũng hiểu biết.

“Điệp huynh! Người là người địa phương, gặp qua chí tôn lan điệp sao?”

Điệp Luyện Mạn hàm hồ cúi mặt, “Này... Thần không biết chuyện gì về chí tôn lan điệp cả...”

Cổ Tiểu Tiểu rõ ràng cảm thấy Điệp Luyện Mạn biết gì đó, nàng vốn buồn bực chuyện trốn mất nói dối như vậy, nên khó chịu nhíu mày, “Vì sao các người đều không dám nhắc tới chí tôn lan điệp đâu? Yêu vương ở trong luân hồi tìm kiếm hồn phách người yêu, đây là một chuyện tình yêu xưa thật đẹp a, thực không thể hiểu được các người, con bướm kia toàn thân màu lam râu trắng bạc, siêu xinh siêu đẹp...”

Điệp Luyện Mạn càng cảm thấy rung động mở to mắt, “Ngài đã tận mắt nhìn thấy chí tôn lan điệp? Ngài không sợ bị nguyên...”

Cổ Tiểu Tiểu một bộ hung thần ác sát đập bàn trừng mắt độc ác nói, “Nguyên rửa phải không? Sợ có ích gì sao, nên đến cũng sẽ tránh không kịp, ta hiện tại liền muốn biết trên thế gian này có chí tôn lan điệp hay không! Trả lời!”

Điệp Luyện Mạn giãy dụa hồi lâu, đối mặt với Trần Nam Vương phi “Nghiêm hình bức cung” có chút chịu không nổi, “Có thì có, bất quá...”

“Có thể tìm ra ở nơi nào ” Tĩnh Huyền Phong tức khắc đánh gãy, nếu thực sự có loại bướm chí tôn lan điệp này, hẳn cũng sẽ không cần phiên người bên ngoài hỗ trợ.

Điệp Luyện Mạn tất nhiên không dám lừa gạt Tĩnh Huyền Phong, hắn vừa nhớ lại vừa nói, “Thần từng nghe Điệp vương nói... hắn khi còn nhỏ, ở trong Điệp tiên cốc chơi đùa vô ý lạc đường, từng đánh bầy đánh bạ đi vào một chỗ ẩn nấp rộng rãi trong động, kinh ngạc thấy một con bướm màu lam có ánh sáng màu bạc bao quang hiện lên ở trước mắt, nhưng khi Điệp vương đi tìm kiếm con bướm màu lam kia, lại không hề thấy nữa, lúc ấy hắn nghĩ chính mình sinh ra ảo giác, rồi sau đó... cũng không nói qua nguyên nhân, nhưng lại kết luận con bướm kia chính là hồn ma của chí tôn lan điệp trong truyền thuyết”

Cổ Tiểu Tiểu phấn khởi nhảy lên, “Điệp huynh! Hiện tại liền mang chúng ta đi tìm con bướm kia đi?” Cổ Tiểu Tiểu nói chuyện không đầu, hy vọng chí tôn lan điệp là có được ma lực của yêu vương chuyển thế, như vậy liền có thể khôi phục thị lực, ha ha ha.

Điệp Luyện Mạn khó xử đáp lại, “Thần muốn nói trọng điểm như thế này... Điệp vương đã sai người đem cửa động đó trong Điệp tiên cốc sơ bịt kín lại rồi, còn cấm không cho kẻ nào mở ra nữa”

“A? ...” Cổ Tiểu Tiểu vò đầu bứt tai vô vọng thở dài, “Tin dữ a tin dữ, này thật giống như

vừa mới biết được trúng năm trăm vạn, lại phát hiện xổ số đã đánh mất, chuyện như vậy làm người ta khó có thể chấp nhận... Ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong vỗ vỗ mu bàn tay Cổ Tiểu Tiểu, ý bảo nàng an tâm một chút chớ nao loạn, Cổ Tiểu Tiểu nắm tay Tĩnh Huyền Phong lên để ở bên mặt cọ lại cọ, “Chẳng lẽ chúng ta thực không có duyên gặp mặt sao, ô ô...”

“Công phu không phụ lòng người, đừng quên bốn vương là người thế nào” Tĩnh Huyền Phong lớn tiếng đã biểu lộ rõ thái độ, chỉ cần nơi hấn muốn đi, ai cũng không ngăn được.

Điệp Luyện Mạn tự nhiên nghe ra ý tứ, hấn không yên bất an đứng dậy hành lễ, “Thỉnh Trấn Nam Vương cân nhắc cẩn thận đi, nếu không thần không thể cùng Điệp vương bẩm báo “

Tĩnh Huyền Phong liếc mắt nhìn Điệp Luyện Mạn một cái, lơ đãng nói, “Bốn vương tự có chừng mực, vương tử không cần lo lắng, cứ đi làm việc đi”

“Ân...” Điệp Luyện Mạn trên trán đầm mồ hôi, tâm thần không yên lui khỏi phòng. Hấn giống như đi trên miếng băng mỏng vượt qua hai mươi lăm năm, Điệp quốc vương nếu biết việc này chắc chắn sẽ giận dữ, lại vì nhất thời lạnh mồm lạnh miệng mà dẫn đến tai họa.

Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú bóng dáng thông thả rời đi của Điệp Luyện Mạn, bất đắc dĩ thở dài, “Tuy là con của Điệp Cảnh Phu, nhưng lại không theo kịp bước của phụ thân, chắc chắn, uổng phí a “

Cổ Tiểu Tiểu chưa từng thấy Tĩnh Huyền Phong nhìn ai không vừa mắt như vậy, nàng nhướn người về phía trước, kỳ quái nói, “Ta nói, người ta đã làm gì chọc giận người sao? Có phải người ta bộ dạng đẹp hơn so với người, tâm liền sinh ghen tị hay không a...”

Tĩnh Huyền Phong khinh thường hừ một cái, “Người đây là suy nghĩ nữ nhi tầm thường, bốn vương là vì dân sinh ngày sau của Nam Điệp Quốc mà lo lắng, nếu đem Nam Điệp Quốc giao phó vào trong tay người này vừa nghĩ liền không chịu nổi”

Cổ Tiểu Tiểu ngoảnh mặt đi, “A a uy, còn lo chuyện quốc dân đại sự, sự phụ ta trừ bỏ này nhi tử độc nhất này chẳng lẽ không còn ai khác?”

“Chỉ có một người này “

“Phải không... Nói chuyện phiếm còn có thể, nhưng nếu để cho Điệp huynh này làm quốc vương quả thật có chút miễn cưỡng ai...” Cổ Tiểu Tiểu làm ra vẻ thờ dài, bỗng nhiên hiểu được chút chuyện, “Sự phụ ta còn chưa có chết đâu, người sao có thể liền rửa hấn a!”

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư nhướn mày, “Đúng rồi, người còn nhớ rõ mẫu thân của

Độc Thâm Tâm tên là gì sao?”

Cổ Tiểu Tiểu nhất thời nhắc tay báo cáo, “Nhớ rõ! Độc Thủ Thần Ni! Gì gì đó đó —— “

“...” Tĩnh Huyền Phong khóe miệng giật giật, còn gì gì đó đó, thật muốn một gậy đập bẹp nàng.

=====

Chương 75 : Buôn chuyện vẫn đang tiếp tục

Đến khi nửa đêm

Cổ Tiểu Tiểu đang ngủ đột nhiên ngồi dậy, “Ta nghĩ ra rồi, mẫu thân Độc Thâm Tâm kêu Độc Khéo Mạn!”

...

Tin tức phản chấn lòng người như thế lại không có ai đáp lại nàng

Cổ Tiểu Tiểu khẩn trương ở bên gối sờ loạn, lay tỉnh Tĩnh Huyền Phong! Đã đến giờ cùng nhau buôn chuyện!

Nhưng đầu ngón tay lại đụng tới đệm giường trống rỗng, theo độ ẩm thì thấy tựa hồ không phải là vừa mới đi nhà vệ sinh, Cổ Tiểu Tiểu mê mang gãi gãi đầu, kêu vài tiếng vẫn là không có người quan tâm, Tĩnh Huyền Phong hơn nửa đêm rồi còn chạy đi đâu?

Mà lúc này

Tĩnh Huyền Phong đã ở bên trong Diệp tiên cốc, hắn vừa nhảy xuống ngựa, liền châm lửa lên nhìn toàn cảnh chung quanh bốn phía, cẩn thận dò bước. Diệp tiên cốc được đồi núi bốn phía vây quanh, yên ắng dưới ánh trăng, đom đóm bay múa đầy trời dấy lên nhiều điểm sáng, nước suối róc rách nhẹ nhàng luôn qua đá cuội, cùng với những đốm sáng du dương hòa tấu.

Đúng như Diệp Luyện Mạn đã nói, trong Diệp tiên cốc là một cái động rộng rãi ngoài cửa đã bị đá lớn chắn ngang. Cái gọi là động rộng rãi chính là do “Nước chảy đá mòn” hàng trăm ngàn nay hình thành, tạo ra thạch nhũ lớn nhỏ không đồng nhất, cùng những bờ mép bất ngờ, khe rãnh gấp khúc, cao cao lênh lênh huyền ảo, khí thế bàng bạc cùng cảnh vật kỳ quang đồ sộ, mà một cái động bình thường sẽ không có cửa quá cao hoặc quá lớn, cho nên bịt kín lại cũng không phải là việc khó khăn.

Đợi sau khi Tĩnh Huyền Phong dò xét xong địa hình mới lên ngựa, xem ra không dùng quyền thế thì rất khó tiến vào bên trong được. Nhưng hắn vừa muốn quay đầu ngựa rời đi, lại phát hiện ra trên vách núi đen kịt có một khe nhỏ vẫn chưa bị bịt kín... Tĩnh Huyền Phong nhìn ra khe hở cách mặt đất khoảng chừng năm mươi thước, độ cao này đối với người bình thường mà nói quả thật có chút khó khăn, huống chi Diệp Cánh Phu năm đó chỉ là hài đồng.

Nghĩ vậy... Hắn lúc đầu còn phủ định, nhưng đi được một đoạn, bỗng nhiên trong đầu

hiện lên một ý niệm kỳ quái, hấn tức khắc xoay người quay lại Đệ tiên cốc, lợi dụng dây thừng cùng đao nhỏ khẽ hô một tiếng làm tinh thần hăng hái liền bắt đầu leo lên núi đá... Đợi khi leo lên tới cái khe nhỏ hẹp, thì Tĩnh Huyền Phong lại vì thân hình cao lớn không thể chui lọt vào trong, hấn chỉ có thể chầm đước ghé vào quan sát... Trong động ầm ầm truyền đến tiếng nước chảy “Tí tách tí tách tách”, mà tiếng mấy giọt nước này đã chứng thực ý tưởng của hấn, Tĩnh Huyền Phong không khỏi dương môi cười, thông thả leo xuống rời khỏi Đệ tiên cốc.

...

Cổ Tiểu Tiểu sờ không thấy Tĩnh Huyền Phong đương nhiên không có tâm trạng để ngủ, nàng nằm ở trên giường nghĩ ngợi... Khi then cửa vừa vang lên, nàng nghe tiếng bước chân liền đã biết người đến là ai, “Người đi đâu nha?”

“Ách ——” Tĩnh Huyền Phong thở nhẹ một tiếng hướng bên giường đi đến, “Người cư nhiên lại tỉnh “

Cổ Tiểu Tiểu hai tay chống nạnh chắt vắn nói, “Trăng mờ gió lạnh đi hái hoa dại sao?”

“Án, còn không chỉ một đóa” Tĩnh Huyền Phong cười hét phụ trang bên ngoài xuống.

Cổ Tiểu Tiểu che đôi môi, cả đầu vang lên hai chữ “Kỹ viện”, nàng quá sợ hãi lui vào góc giường, “Ồ đó phồn hoa, đa dạng đầy đủ hết? Người này có mới nới cũ phụ lòng người, người không phải nói sẽ không làm ta thất vọng sao, ô ô...”

“Đúng vậy đúng vậy, ngủ” Tĩnh Huyền Phong đem nàng kéo vào trong lòng, mệ mỗ nhắm mắt lại, “Ta mệ mỗ...”

Lão công đi ra ngoài tầm hoa vắn liễu, Cổ Tiểu Tiểu sao còn có tâm tư ngủ, nàng sờ soạn đến bên cổ Tĩnh Huyền Phong, đột nhiên một phen siết chặt, “Bóp chết người cái đồ Trần Thế Mỹ (1 nv trong phim Bao công, sau khi đồ trạng nguyên đã cưới công chúa trở thành phò mã và ruồng rẫy, giết hại vợ con ở dưới quê) vong ân phụ nghĩa, bóp chết bóp chết —— “

“Khụ khụ...” Tĩnh Huyền Phong không nghĩ tới nàng ngay cả hành động trẻ con vậy cũng dùng đến, vừa khụ vừa cười, “Người đang khấn tụng cái gì vậy? Vừa đến ban đêm liền làm ầm ĩ như vậy, một khi đã như vậy, không bằng...” Hấn không có hảo ý sờ lên nàng đùi...

“Ta sẽ cho người biết khấn tụng cái gì! ... Một tay mở ra, trăm hoa đua nở đùa giỡn còn chưa đủ sao?” Cổ Tiểu Tiểu một phen đẩy hấn ra, căm giận nói, “Từ giờ về sau ta sẽ gọi là người là Vĩ ca! —— “

“Vĩ ca? Là người nào?”

“Không phải người! ...” Cổ Tiểu Tiểu mượn cơ hội mắng hấn một câu, Tĩnh Huyền Phong vừa muốn tức giận, nàng lại chậm rãi giải thích nói, “Một loại thuốc tráng dương, nghe nói lão nhân tám mươi ăn vào đều có thể ‘Kim thương bất bại’ ...”

Tĩnh Huyền Phong lơ đãng nói thực dễ nghe, “Nga, kia chờ bốn vương tuổi già sức yếu rồi thử cũng không muộn “

“...” Đồ lưu manh, “Tai họa” còn muốn lưu lại trăm năm?

Tĩnh Huyền Phong quả thật cảm thấy khôn đốn, hấn đem Cổ Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực, “Ngủ đi, sáng sớm ngày mai còn phải đi đến Điệp tiên cốc “

Cổ Tiểu Tiểu không thềm đáp lại, bám vào người hấn hít hít ngửi ngửi, xác định không có mùi vị “Dong chi tục phấn” xong mới an tâm, kỳ thật nàng vẫn biết Tĩnh Huyền Phong không phải cái loại xú nam nhân đi chung quanh làm bừa làm loạn này, nhưng hấn chính là không muốn thành thành thật thật khai báo sự việc, mà nữ nhân lại vốn hay miên man suy nghĩ thôi, điểm ấy thực làm cho người ta rất buồn bực, “Ta vừa nghĩ ra nương của Độc Thâm Tâm tên gọi là gì, ngươi có muốn nghe hay không?”

“Nói...” Tĩnh Huyền Phong nửa mơ nửa tỉnh mơ hồ nói.

“Độc Khéo Mạn —— “

“Ân... Độc Khéo Mạn...” Tĩnh Huyền Phong theo bản năng lặp lại ... Đột nhiên trợn mắt ngồi dậy, trở về trạng thái thanh tỉnh, “Độc Khéo Mạn? ! Chắc chắn sao?”

Cổ Tiểu Tiểu tràn đầy tự tin chia chia chính đầu mình, đồng dục nói, “Nơi này chính là tập hợp tất cả tin tức ven đường nhỏ, nhất là mấy chuyện nghe lén, tuyệt đối sẽ không sai “

Tĩnh Huyền Phong cúi đầu trầm tư một lát... Cổ Tiểu Tiểu bằng té bào nhiều chuyện linh mẫn đã liên hệ đến một người, nàng một câu khẳng định nói, “Người nói nữ nhân sư phụ thích chính là nàng? Mà thân phụ của Độc Thâm Tâm cũng là sư phụ? Hoàng Thượng cùng sư phụ chính là bạn cũ? ...”

“...” Tĩnh Huyền Phong rút về suy nghĩ, không khỏi tà tà liếc mắt nhìn nàng một cái, “Ngày thường cũng không nhìn ra người thông minh đến thế, nguyên lai đều là do tập hợp được thực nhiều tin tức” bất quá, hấn cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Cổ Tiểu Tiểu then thùng mân mím môi, đỏ mặt, Tĩnh Huyền Phong rốt cục cũng đã phát hiện nàng đối với buôn chuyện thực nhiệt tình , hắc hắc...

Tĩnh huyền Phong hai tay chấp lại chậm rãi nằm xuống, “Nếu thực là như thế, kia sự việc

liền có chút phức tạp “

Cổ Tiểu Tiểu cũng nằm xuống theo, đạo lý rõ ràng phân tích, “Kỳ thật cũng không phức tạp a, có lẽ quan hệ của bọn họ là tình cảm tay ba, Độc Khéo Mạn thích Hoàng Thượng, còn sư phụ thích Độc Khéo Mạn, mà nàng vì không chiếm được tâm của Hoàng Thượng, liền căm hận muốn độc chết Hoàng Thượng, lại không cẩn thận để cho ta cứu được, cho nên Độc Khéo Mạn mất hết can đảm nghĩ ở cùng sư phụ sẽ tốt hơn, có lẽ sư phụ đáp ứng Độc Khéo Mạn từ nay về sau cùng Hoàng Thượng hai bên tách bạch, sau lại sinh hạ Độc Thâm Tâm “

Tĩnh Huyền Phong nghe được có chút choáng váng đầu đầu, “Kia Điệp Cánh Phu vì sao lại không đi nhận thức nữ nhi?”

“Ai biết, Độc Khéo Mạn chết như thế nào chúng ta lại không rõ ràng lắm” Cổ Tiểu Tiểu lấy bi kịch ác liệt ra phán đoán... Độc Thâm Tâm cũng không phải là khuê nữ của Hoàng Thượng, lại nói, đổ máu cũng đã đổ máu qua, nếu có chia rẽ cũng là dễ hiểu.

“Chỉ mong là vậy, chỉ cần Độc Thâm Tâm không phải là huyết mạch của phụ hoàng, còn lại đều không quan hệ đến bốn vương” Tĩnh Huyền Phong tựa hồ càng tự nguyện tin tưởng giả thiết này, vừa nghĩ đến Độc Thâm Tâm từng đối với chính mình đầu tiên là hạ độc, sau lại là bức hôn, nghe ra thực vớ vẩn vô cùng.

“Vừa nghĩ như vậy, sư phụ vẫn là một kẻ si tình, ngay cả đặt tên con cũng kêu là Điệp Luyến Mạn, kia Độc Thâm Tâm cùng Điệp Luyến Mạn chính là thân huynh muội đầu? ...”

“Điệp Luyến Mạn hình như cùng tuổi với Độc Thâm Tâm đi?”

“Song bào thai? Nếu không chính là...”

“Ngừng, người đừng phỏng đoán thêm nữa” Tĩnh Huyền Phong nghiêng người ngăn lại thảo luận, nếu còn thiếp tục, tựa hồ trong lúc vô tình nhất định sẽ vạch trần một số bí mật không thể cho ai biết của hoàng tộc.

Cổ Tiểu Tiểu ngậm miệng lại, nhưng suy nghĩ vẫn còn đang nhiệt tình vận động... Điệp Luyến Mạn có lẽ không phải là đứa con thân sinh của sư phụ, trách không được Tĩnh Huyền Phong nói hần một chút cũng không giống sư phụ.

Sáng sớm hôm sau

Cổ Tiểu Tiểu một người ở bên trong hoa viên của hoàng cung đi bộ, nàng còn đang suy nghĩ chuyện này, không tìm ra được manh mối thật sự là sẽ rất khó có thể sống bình an a ——

“Điệp sư huynh, nơi này thời tiết so với Đông. Thâm. Quốc nóng hơn a...” Cổ Tiểu Tiểu

cổ ý kéo dài mấy chữ trọng điểm.

Điệp Luyến Mạn tự nhiên cười, “Đúng vậy, Đông Thẩm Quốc địa thế cao nên thời tiết có chút thiên về mùa đông “

“Nghe nói Độc, Thẩm, Tâm, Độc nữ vương là vị đại mỹ nữ, khó có thể thấy, ngài gặp qua nàng chưa?”

“Rất đẹp, từng gặp mặt một lần “

“...” Cô Tiểu Tiểu vò đầu bứt tai đau khổ, Điệp Luyến Mạn thật sự là vừa hỏi ba câu liền hiểu ngay không biết gì.

Giờ phút này, Điệp Luyến Mạn vừa vặn nhìn thấy Điệp vương ở trong hoa viên đang ngồi nghỉ, liền hướng Cô Tiểu Tiểu hỏi ý nói, “Quốc vương đang ở đây, Trấn Nam Vương phi có muốn cùng thần đi tới phía trước ân cần thăm hỏi một tiếng?”

Cô Tiểu Tiểu gật đầu một cái, thật tốt quá!

“Phụ vương, vị này là...”

“Người đi làm việc đi, nha đầu, đến ngồi bên cạnh bốn vương” Điệp Cánh Phu ngữ điệu bình tĩnh đánh gãy, rồi mới đem thư sách giao cho Điệp Luyến Mạn.

Đợi Điệp Luyến Mạn rời đi, Điệp Cánh Phu mới lời kéo Cô Tiểu Tiểu vào ngồi trong lương đình, nàng vừa đi vừa nghĩ: sư phụ này nói chuyện khẩu khí rõ ràng đối với Điệp Luyến Mạn không có yêu thương, lại càng nghiêm chứng suy đoán hôm qua, nàng đi trước mở miệng tạo đề tài cho câu chuyện, “Đúng rồi, ngài ngày hôm qua đã đi đâu? Đến tiệc tối cũng chưa thấy ngài xuất hiện “

“Nói đến việc này, vì sư nghe hoàng nhi nói ra suy nghĩ của người, quả thật cùng suy đoán của vi sư không mưu mà hợp, mấy ngày gần đây rất nhiều loại bướm di chuyển đúng là quỷ dị, vi sư hôm qua đi chờ hoàng hôn xem chúng có xuất hiện hay không”

“Kết quả như thế nào?”

Điệp Cánh Phu thở dài, “Chưa xuất hiện “

Cô Tiểu Tiểu ra vẻ phiền muộn lắc đầu, “Bay đi nơi nào đâu? ... Đông! Nam Tây Bắc dù sao cũng phải có cái phương hướng nha “

“Trừ bỏ phía Đông, ba mặt còn lại đều có thể” Điệp Cánh Phu ngắt lời nói.

Cổ Tiểu Tiểu tặc tặc cười, thực trùng hợp a ...”Vì sao? Bởi vì Đông Thấm Quốc không có lấy một con bướm sao?”

Điệp Cánh Phu không khỏi chuyển hướng nhìn về phía đông, bình tĩnh như nước nói, “Bướm nhỏ tốt đẹp như thế, sao có thể đi đến chỗ âm hàn như vậy”

Cổ Tiểu Tiểu liền chăm soi bói xương gà ở trong trứng, “Ai? Nghe ra sư phụ khẩu khí thực khinh thường, có vẻ thực chán ghét Đông Thấm Quốc nha”

“Thử hỏi, ai sẽ thích một nơi toàn động thực vật mang độc?” Diệp Cánh Phu hiển nhiên không muốn thảo luận lại đề tài này, nhưng tựa hồ lại không có chuyện gì để tán gẫu , “Duệ Đức Đế gần đây có tốt không?”

“Hoàng Thượng tốt lắm, một thời gian trước còn đi qua Đông Thấm Quốc” Cổ Tiểu Tiểu lại thuận lợi kéo về chủ đề cũ.

Điệp Cánh Phu ngân ra, “Hắn đến đó làm gì?”

“Bởi vì Độc Thấm Tâm dùng ‘Kim sí cứu cứu quy’ với Tĩnh Huyền Phong ...”

Điệp Cánh Phu trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, sau lại trong trẻo nhưng lạnh lùng, cười yếu ớt, “Vi sư từng dạy người châm pháp hóa giải trăm độc, cần gì phải làm điều thừa?”

“Ta lúc ấy nhất thời sốt ruột nên quên thôi, lại nói đó đã là chuyện vài năm trước ” Cổ Tiểu Tiểu lớn gan đi thẳng vào vấn đề nói, “Sư phụ, ngài lúc trước dạy ta châm pháp hóa giải trăm độc, có phải là đã dự cảm sẽ có một ngày như vậy?”

“Sao lại nói ra những lời ấy?”

“Ta chỉ là tự mình suy đoán, nếu nói sai ngài cũng đừng nóng giận, lúc trước ta trong lúc vô tình ở giữa rừng cây gặp được Hoàng Thượng đang bị đe dọa tính mạng. Nên mới thuận lợi giúp Hoàng Thượng giải độc, sau Hoàng Thượng lại đem ta gả cho tam hoàng tử, mà tam hoàng tử cũng trúng chỉ độc kim sí cứu cứu quy, mọi chuyện quá mức trùng hợp, dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng vậy thôi” Cổ Tiểu Tiểu vội vàng một hơi nói xong.

... Diệp Cánh Phu trầm mặc thật lâu, hắn nắm chặt đến nỗi mu bàn tay cũng nổi lên gân xanh, nhưng đều không phải là tức giận, mà chính là đang nghĩ về chuyện cũ hồi hận không kịp xưa, hắn thật không hiểu nên nói từ đâu. Đau đớn chôn sâu tận đáy lòng tựa hồ đã bị đè ép từ lâu lắm rồi, hơn nữa Cổ Tiểu Tiểu cũng có quyền được biết một phần sự thật.

“Như người đã nghĩ, lúc trước vi sư dạy người thuật châm cứu quả thật là vì hóa giải chỉ

độc kim sí cửu cửu quy, mà Duệ Đức Đế mỗi khi tâm tình không thoải mái sẽ đến dạo trong rừng cây đó để giải sầu, này hết thấy cũng đều là do vì sư đã tỉ mỉ an bài, việc này, đừng nói cho biết bất luận kẻ nào, bao gồm cả phu quân của ngươi, nhớ lấy.”

Cổ Tiểu Tiểu cũng không cảm thấy quá khiếp sợ, dù sao nàng cũng đã sớm lường trước được tám chín phần, nàng đứng dậy sờ soạng vài bước đi đến bên cạnh Diệp Cánh Phu ngồi xổm xuống, “Sư phụ, ngươi thật sự là người tốt, nhưng Hoàng Thượng lại không biết ngài đã âm thầm an bài mọi chuyện, vậy đối ngài thực không công bằng”

“Cũng không phải, những việc vì sư đã làm đều không phải là vì Duệ Đức Đế” Diệp Cánh Phu cô đơn thở dài, hai tay che mặt hối hận không thôi, “Chính là vì muốn hủy diệt kế hoạch của nàng, để cho nàng biết mình đã lạc đường mà quay đầu, nhưng lại không ngờ đến nàng đã làm ra chuyện cực đoan như vậy...”

“Ngài là đang ám chỉ... Cái nữ nhân ở phía đông kia sao?”

Diệp Cánh Phu nhìn về phía chân trời... Có lẽ chính mình thật sự đã già rồi, miệng vết thương cũ vẫn chưa liền miệng không ngừng chảy máu tươi... Hắn giống như đang thì thảo cho chính mình nghe, “Trừ bỏ nàng, trên thế gian này sẽ không có ai đáng giá để bỏn vương làm như thế...”

Cổ Tiểu Tiểu ần ần cảm thấy một phần ưu sầu, nàng ở trong đầu liền thu hồi lại ý niệm vô sỉ sẫm soi riêng tư của người khác, thiết tình thành ý an ủi nói, “Vô luận kết quả như thế nào, nhưng ngài từng rất thật lòng yêu, mà nàng nhất định cũng sẽ cảm nhận được, không bằng làm chí tôn lan điệp không oán không hối hận, tin tưởng tình yêu vĩnh cửu sẽ có một ngày làm trời đất cảm động ...”

Diệp Cánh Phu vỗ vỗ đỉnh đầu Cổ Tiểu Tiểu, vui mừng nhột nhột cười, “Ngươi trưởng thành rồi, còn vì sư cũng đã già, có lẽ cuộc đời này của vì sư chuyện đúng đắn duy nhất làm được chính là đã đem ngươi nuôi dưỡng thành người “

Cổ Tiểu Tiểu thuận thế ghé vào bên đầu gối của sư phụ cọ cọ, nắnng sớm soi chiếu làm ấm áp lòng của nàng... Đúng vậy, tạm không đi quản mục đích lúc ban đầu của sư phụ là cái gì, Cổ Tiểu Tiểu đúng là rất may mắn khi được Diệp Cánh Phu chiếu cố, rồi lại vì “số phận an bài” mà tiến vào trong hoàng cung xa hoa thoải mái, cuối cùng còn gả cho nam nhân đáng yêu như vậy.

Có lẽ, trên con đường bất hạnh người ta lại tìm ra những thứ trân quý, giống như Cổ Tiểu Tiểu trong lúc vô tình đã mở ra được cánh cửa hạnh phúc... Bí mật thường là căn nguyên của đau xót, mà nàng cần gì phải đem bí mật không nên biết này nói ra? Không bằng, để cho đáy lòng mỗi người đều tồn tại một tia tò mò, để cho đương sự bảo tồn một phần riêng tư, tốt đẹp thì sẽ nhớ mãi, đến khi nhập mộ cũng sẽ mang theo.

=====

Chương 76 : Dáng người ưu thế

Điệp Cánh Phu dẫn Cổ Tiểu Tiểu đi đến trước cửa phòng khách, hấn vuốt vuốt tóc của nàng, ánh mắt không khỏi dừng lại trên cặp mắt to vô thần kia...”Vi sư vô dụng, không chữa được đôi mắt của ngươi “

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng cứng đờ... Sau đó lại sang sảng cười to, “Không có việc gì không có việc gì, Tĩnh Huyền Phong thường hay nói, làm người biết tự thỏa mãn tất sẽ thấy hạnh phúc, đồ nhi mặc dù nhìn không thấy, nhưng lại may mắn có một gia đình, hì hì...”

Điệp Cánh Phu trong mắt có chút an tâm, “Vi sư nhìn ra tam hoàng tử là thật tâm đối đãi ngươi, nhớ hảo hảo quý trọng người ở trước mắt, giữa vợ chồng khó tránh khỏi có chút âm ỹ nháo loạn nhỏ, nên thông cảm lẫn nhau”

“Ân, ta sao có thể gây phiền phức cho hấn a...” Cổ Tiểu Tiểu chu môi lên, có chút ngượng miệng nói, “Kỳ thật phần lớn đều là ta làm cho hấn, có lúc ta cảm giác hấn tựa hồ giống như một đứa nhỏ to xác”

Điệp Cánh Phu thấy Cổ Tiểu Tiểu một bộ dáng đa sầu đa cảm, không khỏi phiền muộn thở ra, “Nhớ lại ngày đó, vi sư gặp ngươi ngã dưới gốc cây, cả người nóng ran, gầy đến nổi da bọc xương, khi đó ngươi đang hấp hối, làm vi sư cũng không nắm chắc có thể cứu được ngươi hay không... Ngươi năm đó còn chưa đầy mười tuổi, mặc dù bệnh hiểm nghèo quán thân, cũng không khóc không nháo, chỉ là hai tay nhỏ bé ở trong không khí loạn quơ, ngươi còn nhớ rõ vi sư đã hỏi ngươi chuyện gì không? ...”

Cổ Tiểu Tiểu trong lòng nổi lên một tia chua xót, nàng dần dần đỏ hộc mắt, chậm rãi lắc đầu.

“Vi sư lúc trước hỏi ngươi, nếu cứu chữa không kịp làm cho ngươi đi đời nhà ma, thì giờ phút này ngươi muốn làm chuyện gì nhất” Điệp Cánh Phu vỗ vỗ mu bàn tay nàng, “Ngươi nói... Hy vọng có thể chết đi mà không phải chịu thống khổ, còn sống thật khó khăn, vẻ mặt cô đơn của ngươi lúc ấy ở trong ký ức vi sư hãy còn mới mẻ, mà tuổi còn nhỏ, tựa hồ như được sinh ra mà lại không thể nhận yêu thương, vi sư cứu mạng của ngươi, lại không cứu trở về được khát vọng trong ngươi...”

Theo lời sư phụ nói, Cổ Tiểu Tiểu dường như cũng đang nhìn thấy tiểu cô nương kia nằm ở ven đường thống khổ rên rỉ, nàng gục vào lòng sư phụ, lời nói nghẹn ngào ở trong cổ, chỉ có nước mắt không nhìn được chảy xuống... Cho dù những năm sau này, Cổ Tiểu Tiểu như trước

đối với chuyện sống chết không màng, nhưng Điệp Cánh Phu vẫn là ân nhân cứu mạng, là đại quý nhân của nàng. Người mù thì đã làm sao? ... Người mù cũng có thể sống rất vui vẻ, quan trọng nhất là không thể dễ dàng buông tay.

Nghĩ vậy, Cô Tiểu Tiểu một phen lau nước mắt, dâng lên một nụ cười ngọt ngào, “Sur phụ ngài yên tâm, ta sẽ sống thực tốt, đừng nói một ngày, cho dù ta có mù cả đời, cũng sẽ làm một tiểu manh nhi vui vẻ nhất thế gian”

“Nhìn thấy chuyển biến của ngươi, sur phụ liền yên tâm, công lao thuộc về tam hoàng tử a, ha ha “

Cô Tiểu Tiểu bĩu môi, liền không thừa nhận! Trong bụng đầy bức tức nói, “Hừ, hần chỉ biết suốt ngày khi dễ ta, hết câu lại nhéo, còn phải xem tâm tình tốt xấu của đại thiếu gia hần”

Điệp Cánh Phu nhìn vẻ mặt của nàng nghĩ một đằng nói một lẻo, thất thanh cười to, “Tốt lắm tốt lắm, đánh là yêu mắng là...” Hần lời nói còn chưa xong, Tĩnh Huyền Phong đã nhỏ giọng vô tức đi đến phía sau Cô Tiểu Tiểu... Điệp Cánh Phu tắc tắc cười, khéo léo chuyển giọng, “Nếu tam hoàng tử đối với ngươi không tốt như thế, không bằng cùng vi sư ở tại Nam Điệp Quốc đi...”

Cô Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi gật gật đầu, “Tốt nhất, có sur phụ làm chủ, đồ nhi đã có thể nắm chắc phần thắng, hần nếu đối ta hô to gọi nhỏ, ta liền nói lại hần, hừ hừ, Bất quá! Có sur phụ nuôi sống ta! Hì hì...”

“Nói lại ai? Nói ra nghe một chút” giọng nói hờn giận từ phía sau nàng truyền đến, Cô Tiểu Tiểu nhất thời sợ tới mức co rụt cả vào, bên tai lại truyền đến tiếng cười vui sướng khi người gặp họa của Điệp Cánh Phu... Xong rồi xong rồi, kêu lão gia này tính kế, hóa ra không phải là người tốt, ô ô...

Nàng tức khắc trong lòng ai oán, làm ra biểu tình trời sập cũng không màng, kiên định hô to, “Đương đương đương nhiên, Tĩnh Huyền Phong sao có thể đối đồ nhi không tốt đâu? Hần là nam nhân tốt nhất trên thế gian này! Ta có thể gả cho nam nhân vĩ đại như thế thật sự là quá may mắn, ha ha ha ——” nàng một bên ngây ngô cười một bên đột nhiên xoay người cố ý ngã vào trong lòng Tĩnh Huyền Phong, ngay sau đó liền giả dạng kinh hô một tiếng, “Thân ái , ngươi hôm nay thức dậy thật sớm nha, ha ha “

“...” Tĩnh Huyền Phong khước miệng khê giật, “Tiểu nhẩn tâm”

Cô Tiểu Tiểu tự ám thị bản thân tiến vào trạng thái không nghe thấy gì, nàng cầm lấy cổ tay Tĩnh Huyền Phong, mười phần nịnh nọt xoa bóp, “Vương gia đói bụng sao, khát sao? Thiếp thân kêu phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho Vương gia...”

Tĩnh Huyền Phong rút cánh tay ra khoanh lại trước ngực, tâm tình bất định quái dị nói, “Đừng, ngươi nay có núi cao dựa vào, không cần phải đối bốn vương miễn cưỡng cười vui, hời hợt ân cần, thực nhiều ủy khuất a”

Điệp Cánh Phu đứng ở một bên xem diễn, Cổ Tiểu Tiểu nghe được tiếng cười lên lút thật muốn một cước đá bay lão nhân chết tiệt này, loại tình cảm kính ngưỡng đối hắn “vừa gieo hạt” lúc này, nháy mắt tiêu thất, nàng ôm chặt lấy cánh tay Tĩnh Huyền Phong không buông, “Dựa vào núi nào? Vương gia chính là ngọn núi lớn duy nhất để thể xác và tinh thần của thiếp dựa vào a! Thiếp thân chính là ngọn cỏ nhỏ nhỏ bám vào trên núi, nếu không có núi, cỏ nhỏ sao có thể sống được a, ngài nói đi...”

“...” Tĩnh Huyền Phong tuy là một bộ biểu tình không dễ dàng buông tha, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được giương lên. Lúc sau hắn thu vẻ tươi cười nhìn về phía Điệp Cánh Phu, “Điệp vương có thể theo bốn vương đi thăm Điệp tiên cốc không?”

Điệp Cánh Phu tức khắc cũng thu hồi tươi cười, đi thẳng vào vấn đề nói, “Trần Nam Vương còn chưa buông tha cho việc tìm kiếm chí tôn lan điệp sao?”

Tĩnh Huyền Phong yên lặng một lát, vì một cái cảnh hư vô mờ mịt trong mơ, có khi tất cả đều cho rằng cử xử của chính mình quá mức vớ vẩn, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng làm tiểu manh nhi hồi phục lại thị lực, hắn cho dù có làm ra chuyện hoang đường cũng không sao... Tĩnh Huyền Phong lấy lễ ôm quyền, “Làm phiền”

Điệp Cánh Phu mặc dù không biết bọn họ vì sao lại cố chấp đi tìm chí tôn lan điệp, nhưng thấy hắn thái độ cường ngạnh, giống như khuyên bảo thêm cũng vô nghĩa, hắn gian nan gật gật đầu, “Một khi đã như vậy, lão phu chỉ có thể bằng trí nhớ đi tìm xem”

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh liền kéo Cổ Tiểu Tiểu đi trước, Cổ Tiểu Tiểu trong lòng nổi lên một tia cảm động, có lẽ chí tôn lan điệp chỉ là một truyền thuyết, lại có lẽ trong lúc vô tình đi nhầm vào giấc mộng của nàng. Lại nói, đi tìm thứ này so với lấy cổ vật còn khó hơn, nhưng Tĩnh Huyền Phong lại dễ bụng như thế, còn sốt sắng hơn cả nàng, nếu đổi lại là chính mình, tám chín phần mười là chỉ có xúc động chứ không có hành động.

“Ngươi đối ta thật tốt quá, ta thực thương ngươi, ba...” Cổ Tiểu Tiểu gửi đi một nụ hôn gió.

Tĩnh Huyền Phong nghiêng chân một chút, dương môi cười, nhưng nghĩ đến Điệp Cánh Phu đang ở đây, không khỏi vội ho một tiếng hóa giải xấu hổ, “Đoan trang một chút!”

“...” Thành thật đi, trong lời nói đều lộ ra cao hứng, chỉ giới lớn tiếng thôi!

※※※

Bọn họ một hàng ba người tiến vào Đệ tiên cốc, vì tránh cho lời đồn đãi chuyện nhảm, nên không hề mang theo tùy tùng. Đệ Cảnh Phu nhìn chung quanh cái động trong Đệ tiên cốc, cố gắng hồi tưởng lại đoạn trí nhớ thực muốn quên đi kia... Hắn bằng trực giác chỉ một mặt hướng đông bên cạnh khe núi, “Cách đây lâu lắm rồi nên rất mờ hồ, lão phu cảm thấy có lẽ là ở bên kia...”

Tĩnh Huyền Phong xuống ngựa dẫn đầu đi đến mặt hướng đông kia, hắn đến bên cạnh một khe nhỏ hơi hơi lộ ra ánh sáng tìm kiếm, lại ngẩng đầu lên nhìn, đúng như hôm qua hắn nghĩ... Vách động nguyên bản bị nước chảy ăn mòn, giờ phút này, bởi vì năm tháng không ngừng cọ rửa xuất hiện biến hóa kì diệu, mà cái khe đó có thể chính là lối vào động duy nhất.

Sau đó, Đệ Cảnh Phu đem Cổ Tiểu Tiểu giao cho Tĩnh Huyền Phong, nhìn chăm chú cửa động hồi lâu liền cảm thấy hết đường xoay sở, hắn không khỏi hơi hơi thở dài, “Lão phu sớm đã sai người phá hỏng xung quanh, giờ phút này lại không thể kết luận đến tột cùng đâu mới là cửa vào”

Tĩnh Huyền Phong có chút suy tư ứng thanh, hắn nhìn thấy ở trên cao có gì đó, liền lui về phía sau vài bước, chỉ thấy một cái đạo ánh sáng dài khoảng hai ba bước chân chiếu qua khe nứt, hắn ghé đầu nhìn lại vào trong động...” Là một đạo ánh sáng màu lam sao?”

Đệ Cảnh Phu sửng sốt, khó có thể tin nói, “Đúng đúng! Người thấy sao? !”

Cổ Tiểu Tiểu hưng phấn không thôi giơ lên ngón tay cái, “Oa! Đến đây thực không uống công nha, oa oa, thân ái người giỏi quá —— “

“Không, chỉ là hỏi thử thôi”

“...” Lặng phỉ cảm tình.

Tĩnh Huyền Phong lưu loát quay đầu, phỉ phỉ bụi đất trong tay nhìn lên bốn phía, “Đá núi phần lớn xuất hiện vết rạn, chỉ tôn lan đệ liệu có thể đã bay ra khỏi Đệ tiên cốc hay không?”

Đệ Cảnh Phu tất nhiên không thể xác định, “Theo lão phu biết, một ít loài bướm hi hữu đã rời khỏi Đệ tiên cốc, về phần chỉ tôn lan đệ...”

“Người nhớ lại giấc mộng kia một chút, ngẫm lại xem có chỗ nào đặc biệt không?” Tĩnh Huyền Phong lại hướng Cổ Tiểu Tiểu dò hỏi.

Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa cằm, vừa nhớ lại vừa miêu tả nói, “Lúc ấy ta đang đi ở trong biên hoa mệnh môn bát ngát... Ân... hình như có mấy khóm cây rất kỳ quái, lá cây có điểm giống

một chuỗi vòng xuyên treo ở trên cây...”

Điệp Cánh Phu đôi thực vật bản địa có chút hiểu biết, hấn đột nhiên nhìn về chỗ sâu nhất của Diệp tiên cốc, “Người nói chính là... cây đồng tiền?”

Cổ Tiểu Tiểu ngoáy ngoáy lỗ tai khó xử nói, “Ta chưa từng thấy qua loại cây này, bất quá nghe sư phụ vừa nói như vậy, quả thật rất giống đồng tiền “

... Diệp Cánh Phu lại hồi tưởng lại tình hình khi còn nhỏ lạc đường, lúc ấy vì trời tối hấn chỉ lo một đường cuồng chạy... Hình như trong lúc bối rối đã va vào một thân cây...”Qua đây xem “

Tĩnh Huyền Phong thấy đường không dễ đi, liền ôm lấy Cổ Tiểu Tiểu lên, tâm tình tựa hồ càng lúc càng trầm trọng, “Nếu như không gặp được chuyện vui mừng cũng đừng thấy khổ sở, tóm lại bốn vương sẽ không chán ghét ngươi là người mù”

Cổ Tiểu Tiểu vui vẻ nhận lời, cười tùm tùm ứng thanh, “Ta vốn đã không ôm hy vọng quá lớn, cho nên sẽ không cảm thấy mất mát nhiều”

Tĩnh Huyền Phong hôn lên môi của nàng, “Vì một giấc mộng của ngươi, bốn vương cam nguyện đi tới Nam Diệp Quốc thay ngươi tìm, ngươi còn dám nói không muốn sống cùng bốn vương, đến tột cùng là ai cảm thú hơn ai?”

“...” Đỏ mặt! Cổ Tiểu Tiểu ra vẻ xinh đẹp thùy mị mân mím môi, lòng dạ hẹp hòi, cũng đã qua hơn hai tiếng mà vẫn còn nhớ. Nữ cảm thú đương nhiên phải ở cùng nam cảm thú thật lâu, nam nữ phối hợp làm việc thực ăn ý, hắc hắc...

Điệp Cánh Phu gõ gõ lên vách đá vững chắc... Đến tột cùng có phải nơi này hay không hấn vẫn như trước không dám xác định, Tĩnh Huyền Phong hiểu biết tâm tình mâu thuẫn của Diệp Cánh Phu, thấy hấn vẻ mặt khó khăn, đành buông Cổ Tiểu Tiểu xuống tiến lên phía trước... Thuận theo khe hở nhìn lại không thấy có ánh sáng tràn ra. Hấn hơi hơi nhíu mi, loại phương pháp tìm kiếm này xác thực cực kì ngu xuẩn, vì chí tôn lan điệp không phải là vật đứng yên...

Một giờ sau

—— Cổ Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy Tĩnh Huyền Phong giống như khỉ chạt loạn chung quanh, hết nhảy nhảy lên lại nhảy xuống, nhưng không mở miệng cũng có nghĩa là không tìm được cái gì, nàng uể oải ngẩng đầu, suy nghĩ kỳ lạ nói, “Nếu không thấy gì để ta xem xem? Có thể người mù sẽ nhìn ra cái người thường không nhận ra...” Nàng lời còn chưa dứt, đã nghe thấy Tĩnh Huyền Phong phát ra một đạo mệnh lệnh chớ có lên tiếng, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời ngừng thở yên lặng chờ đợi tin tức tốt...

... Tĩnh Huyền Phong nửa quỳ ở trên một vách đá cao khoảng mười thước... Hết sức chăm chú nhìn vào trong động... Chỉ thấy một đạo vàng sáng màu lam lạng yên cắt qua bóng tối, giống như có tia chớp bay nhanh ở trên vách động...

“Thế gian này thực sự có chí tôn lan điệp sao? ...” Tĩnh Huyền Phong chính là vì tìm chí tôn lan điệp nên mới tới, nhưng tận mắt nhìn thấy hào quang kỳ dị vẫn hơi cảm thấy khó có thể tin.

Tĩnh Huyền Phong định chui vào trong khe hở, nhưng lại chỉ có thể chen vào nửa thân mình, hấn thử vài lần cuối cùng cũng chịu thua, “Xem ra chỉ có thể phá rộng ra một chút nữa “

“Không Vào được sao?” Cổ Tiểu Tiểu sợ chí tôn lan điệp chạy mất, khẩn cấp dò hỏi.

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh, bộc tuệch trêu chọc nói, “Trật hẹp như vậy, cũng liền vừa với dáng người”

“Ta đây đi vào bắt nó!” Cổ Tiểu Tiểu gương nanh múa vuốt nhảy lên, “Mau mau mau, không trong chốc lát liền bay đi mất —— “

“Người lại không nhìn thấy, đi vào cũng không hay”

“Người có thể chỉ huy ta a, ta vươn tay bắt con bướm là được !” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời vươn năm ngón tay đột nhiên nắm chặt lại ý bảo chính mình ngược đãi tiểu sinh linh cực kì nhanh nhẹn cùng ngoan độc.

Tĩnh Huyền Phong cúi đầu nghĩ nghĩ, hấn tất nhiên cũng sợ chí tôn lan điệp biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, hơn nữa mười thước cũng không tính cao, nghĩ vậy, liền lấy ra dây thừng quăng xuống, “Làm phiền Điệp vương đem dây thừng trói vào thắt lưng nàng”

Đội Điệp Cánh Phụ cầm dây trói chặt chẽ vào bụng Cổ Tiểu Tiểu xong, Tĩnh Huyền Phong mới kéo nàng lên, Cổ Tiểu Tiểu giờ phút này phá lệ nghiêm túc, nàng nghe theo chỉ thị của Tĩnh Huyền Phong nằm xuống, cẩn thận sờ soạng từng chút một trong động, khi nàng đem thân mình tiến vào trong hơn phân nửa... Đã nghe thấy Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên không hiểu vì sao lại phát ra tiếng cười to sang sảng.

” Người ăn nhầm thuốc sao? Nghiêm túc chút coi!”

“Xem ra ngực nhỏ vẫn là có ưu điểm, nếu lớn thêm một tác đều khó đi vào “

“...” Cầm thú không bằng, đùa giỡn chẳng ra đâu vào với đâu!

=====

Chương 77 : Thám hiểm đi, tiểu manh nhi !

Cổ Tiểu Tiểu theo dây thừng thuận lợi tiến vào bên trong động, khi vừa mới vào rõ ràng cảm thấy có chút độ ẩm, Tĩnh Huyền Phong ở ngoài này, từ từ thả nòng xuống, Cổ Tiểu Tiểu lòng bàn chân vừa sắp chạm tới mặt đất, lại cảm thấy sự ẩm ướt khắp xung quanh.

“Phòng điều hòa nha, nhưng là tự nhiên...” Cổ Tiểu Tiểu xoa xoa hai tay, vừa mở miệng âm thanh liền vang vọng quanh quẩn.

“Có đi đứng được không?” Tĩnh Huyền Phong bất an hô to.

Cổ Tiểu Tiểu vừa bước vừa cạo vách tường, lại ngẩng đầu, “Có thể có thể, đường thực dễ đi, ta hiện tại nên đi về phía nào?”

Trong động tối đen giờ tay cũng không thấy năm ngón, Tĩnh Huyền Phong hơi hơi nhíu mi, định châm lửa chiếu sáng lên. Giờ phút này, Điệp Cánh Phu đang trầm tư bỗng nhiên mở miệng, “Lão phu lúc trước tiến vào trong động cũng không có ánh sáng, tựa hồ là nhờ ánh sáng của chí tôn lan điệp mới nhìn rõ đường đi”

Tĩnh Huyền Phong ngăn ra, “Nói như thế, chí tôn lan điệp là vì dẫn đường cho Điệp vương đi?”

Một câu nói lộ cả thiên cơ, Điệp Cánh Phu tựa hồ rất khó có thể chấp nhận sự thật này, dù sao hắn cũng đã hận chí tôn lan điệp vài chục năm, thậm chí hận đến cắn răng nghiền lợi... Bình tĩnh nhìn lại, có lẽ chỉ có thể trách tình cảm tự nhiên phai mờ, khi cho rằng chính mình thực tốt thực si tình, nhưng lại không có thể ở cùng người yêu mãi mãi, đương nhiên sẽ đem yêu hận đan vào đau đớn đổ lỗi trách tội lên chuyện nguyên rủa mờ hồ kia. Nói cách khác, nếu hắn không phải vì chính mình tìm ra được lí do xác đáng, liền một mình ôm hận, nuôi tiếc mà chết.

Cổ Tiểu Tiểu nghe hai người ở ngoài động tán gẫu rất thâm trầm, tự mình di động về phía trước, dù sao trên lưng nòng cũng có dây thừng buộc lại, cho dù rơi vào trong nước cũng có thể được tóm lên, huống hồ, nòng lại còn biết bơi.

Nàng giờ phút này có thể nghe được rõ ràng tiếng bước chân của chính mình, còn có cả tiếng hít thở nặng nề. Đôi mắt với hắc ám mặc dù không phải mới hai ba ngày, nhưng cảm giác trống trải hư vô như thế này vẫn làm cho nàng hơi hơi khản trương. Có điều Cổ Tiểu Tiểu cũng có một chút khác với người thường, hoặc nói chính xác hơn là lá gan quá lớn so với một

nữ nhân, khi tiểu nữ sinh người ta hô to “A! Con gián, A! Con chuột”, nàng luôn luôn xông lên tiền tuyến trực tiếp đập chết. Bởi vì lão cha nàng là người chăn nuôi ở vườn bách thú, mà ngay cả nhà trẻ cũng được xây ở trong vườn bách thú cho con cái của công nhân viên chức ở đây, cho nên từ nhỏ nàng liền cùng động vật làm bạn, chỉ có điều là cũng không nuôi lớn được tình yêu với chúng.

... Cổ Tiểu Tiểu hít thật sâu, căng lớn lá gan tiếp tục cất bước... Tình cảnh này làm nàng cảm thấy không hiểu sao lại rất quen thuộc, nàng nhắm mắt lại hồi tưởng, đúng rồi... Đoạn cuối cùng của giấc mộng kia chính là tiến vào một nơi hắc ám, hơn nữa cái loại cảm giác này càng ngày càng giống, hay đây chính là cái được gọi cảnh trong mơ tái hiện?

“Chí tôn lan điệp xuất hiện đi, ta đến đây ——” nàng ngốc ngốc hồ hồ giang hai tay về phía trước, làm ra vẻ mặt không biết sợ, một bộ nữ thần chiến tranh Athena cứu vớt Địa Cầu.

Vừa dứt lời...”Người đang nói với ta sao? ...” hồi âm thật lớn đập vào màng nhĩ khiến Cổ Tiểu Tiểu nhất thời bị hoảng sợ, vội hít lấy một ngụm khí lạnh, hồn hển quay đầu, “Người muốn hù dọa chết người ta sao, Tĩnh Huyền Phong người im lặng một chút cho ta! Ta còn tưởng rằng chí tôn lan điệp trả lời ta đâu —— “

“...” Tĩnh Huyền Phong khước miệng khê giật, còn muốn nói chuyện cùng con bướm? Tự nghĩ ra chuyện lạ lại còn trách người bình thường.

Cổ Tiểu Tiểu như ở trên miếng băng mỏng chậm rãi lê bước, vừa đi vừa kêu gọi chí tôn lan điệp hiện thân... Trong phút chốc, thân thể bị một ngoại lực nào đó trói buộc ở tại chỗ không thể động đậy.

Bỗng nhiên! Một tia sáng trắng xẹt qua, “Oành” một tiếng nổ ở trước mắt, Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng ôm đầu né tránh... Nàng không khỏi trong lòng cả kinh, có thể cảm thấy nguồn sáng sao?

Đợi ánh sáng trắng đột ngột kia dần dần yếu bớt, một tiếng vỗ tay thanh thanh thúy thúy trong suốt truyền đến ——

“Chúc mừng người Cổ Tiểu Tiểu, qua cửa thành công...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu từ trong khe hở giữa các ngón tay vụng trộm nhìn lại, thanh âm này? ... Có điểm quen tai.

Ở dưới ánh sáng màu bạc phụ trợ, một bóng đen huyền ảo ở giữa không trung... Nam tử này trên ngũ quan xinh xắn tràn đầy một tia cười xấu xa quỷ dị, “Chúng ta lại gặp mặt...”

Cổ Tiểu Tiểu nhìn chăm chú bóng người tà tà ở phía trên, khó có thể tin được xoa xoa ánh

mắt...”Tiểu... tiểu Diêm Vương?”

“Tiểu? ...” Diêm Vương hai tay hoàn ngực nhẹ nhàng rơi xuống đất, “Bản tôn đã sống cả ngàn năm rồi”

Cổ Tiểu Tiểu nắm lấy áo lui bước về phía sau, “Ngươi ngươi ngươi tới làm gì, chẳng lẽ muốn dẫn ta về địa phủ?” Nàng hoảng sợ nhìn về phía sau, “Tĩnh Huyền Phong bọn họ có thể nhìn thấy ngươi hay không? Ngươi đừng giả thần giả quỷ hù dọa người...”

Diêm Vương vô lực thở dài, hiển nhiên không hề dễ dàng nói chuyện tử tế cùng nàng, “Đương nhiên sẽ không, người phàm chỉ có thể nghe được tiếng ngươi đang làm bầm lầy bầu”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền yên tâm, dù sao Tĩnh Huyền Phong đối với chuyện nàng hồ ngôn loạn ngữ đã không thèm để tâm, nàng ngoái đầu lại nhìn chăm chú Tiểu Diêm Vương, Tiểu Diêm Vương thần sắc thần nhiên tự đắc làm cho lòng nàng sợ hãi, nàng nghi hoặc nhíu mi, “Diêm Vương đại ca, ngài đột nhiên xuất hiện là có chuyện gì?”

Diêm Vương nghiêng đầu hỏi lại, “Ngươi không chào đón ta?”

Cổ Tiểu Tiểu vui vẻ không nổi hừ một cái, “Ngươi tới thử cảm thụ một chút cảm giác không tìm được con bướm, lại tìm ra Diêm Vương xem”

Diêm Vương cười mà không nói, một thân hàn khí di chuyển đến bên cạnh Cổ Tiểu Tiểu đánh giá một vòng, đôi mắt mị hoặc hiện lên một chút vui sướng không dễ phát hiện, “Ngươi vẫn như cũ, thực đáng yêu”

“Ngực nhỏ! Mắt mù! Quan trọng nhất là, không phải hoàng hậu a hoàng hậu ——” Cổ Tiểu Tiểu sau khi nói xong lại cảm thấy chính mình có điểm cố tình gây sự, hướng hồ ở trước mặt nàng còn là Diêm Vương gia đại danh鼎鼎, vì sao lại không có cảm giác sợ hãi đâu?

Diêm Vương che lỗ tai lui qua một bên, “Nếu thực không hài lòng, ta mang ngươi quay về địa phủ chọn lại một lần nữa...” Hắn hơi hơi nghiêng đầu, giống như đang thực sự hỏi tâm ý của nàng, “Nguyện ý đi theo ta sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ngần ra, sau đó liền khẳng khẳng định nói, “Không đi, ta muốn ở cùng Tĩnh Huyền Phong cả đời”

“Nga...” Diêm Vương yên lặng ứng thanh, dừng lại một chút, nhợt nhạt cười, “Vậy là tốt rồi...”

Cổ Tiểu Tiểu hình như cảm thấy lời nói của hắn ần ần có chút mát mát, nàng nghi hoặc

nháy mắt mấy cái, “Người có phải đang cảm thấy cô đơn tịch mịch hay không? ...”

Diêm Vương khước miệng cứng đờ, “A, đương nhiên sẽ không” hấn vội vã xoay người, quay lưng về phía Cổ Tiểu Tiểu nhẹ nói, “Tốt lắm, ôn chuyện cũ xong rồi, bản tôn vì việc hồi phục lại thị lực cho người mà đến “

“...” Cổ Tiểu Tiểu vốn nên phấn khởi hoan hô nhảy nhót, nhưng lại đột nhiên kích động nói không nên lời, nàng nhìn chăm chú bóng dáng cao lớn của Diêm Vương, thái độ khác thường nói, “Người vì sao phải giúp ta?”

“Sai, người ta giúp không phải người” Diêm Vương nói ra một câu không thể tưởng tượng được, lại xoay người, môi mỏng tao nhã giương lên, “Người đến tột cùng có tự giác của một linh hồn hay không? Cư nhiên dám chất vấn động cơ của Diêm Vương?”

“Ta nào có...” Cổ Tiểu Tiểu mắt tự nhiên mân mím môi, “Người vừa rồi nói ta qua cửa thành công là có ý tứ gì?”

“Mỗi một linh hồn xuyên qua trước khi có được hoàn toàn cơ thể sống hiện tại đều phải trải qua kỳ khảo nghiệm, đây là quy củ của địa phủ ” Diêm Vương quay người lại bay lên bãi đá, “Hiểu được ta đang nói cái gì không?”

Cổ Tiểu Tiểu trầm tư một lát...”Người là muốn nói, Cổ Tiểu Tiểu kia đang ở trong thân thể này? !” Khẩu khí của nàng giống như “Cổ Tiểu Tiểu” người ta mới là người xâm nhập phi pháp.

“Đại khái như thế” Diêm Vương gia ứng thanh, trả lời qua loa không muốn tán gẫu quá sâu về việc này, “Sau khi người hồi phục thị lực xong nàng liền hoàn toàn rời đi, nói cách khác, trí nhớ trước lúc người xuyên qua toàn bộ đều biến mất “

Cổ Tiểu Tiểu ngẩn ra, “Kia nàng đi đâu?”

“A, mỗi một linh hồn đều có nơi để quay về, này không phải chuyện người nên quan tâm, trước tiên nên nói về đôi mắt của người đi... Vì người là do được tái sinh, bản tôn không thể dùng pháp lực đối với thân thể người phạm, cho nên cần phải nhờ vào chính người hoàn thành quá trình hồi phục thị lực ” Diêm Vương giơ tay chỉ một cái, Cổ Tiểu Tiểu liền cảm thấy trong lòng bàn tay chợt lạnh... Nàng chậm rãi mở ra mới thấy một con bướm màu lam nằm ở trên lòng bàn tay, màu lam giống như thực lại giống như ảo lấp loáng lộ ra vài phần thần bí...”Chí tôn lan điệp?...”

Diêm Vương ứng thanh, “Nhìn thấy râu của nó không? Đó chính là một cây ngân châm chữa khỏi hai mắt người, dùng nó châm vào khước mắt, nhớ rõ ở nơi nào không? Ta ở trong mơ đã nhiều lần ám chỉ cho người a”

Cổ Tiểu Tiểu cầm cánh bướm lên nhìn cho thực kỹ, chỉ tôn lan điệp quả thật không giống với con bướm bình thường, đỉnh đầu chỉ có một sợi râu màu bạc, rất dài rất nhỏ. Còn ở trong giấc mộng kia, nguyên lai vạn châm nhập mắt chính là một cách ngằm ám chỉ, nàng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, “Ách? ... Vậy người sao lại không trực tiếp nói cho ta biết, giấc mộng kia thực khủng bố a —— “

“Cũng đã nói đó là khảo nghiệm, bản tôn há có thể nhúng tay vào quá nhiều?” Diêm Vương lơ đãng trêu chọc một lọn tóc, lại bất mãn lắm bầm nói, “Ta đem cảnh trong mơ này thiết kế không hề có chút sơ hở nào, người thật sự là không biết thưởng thức nghệ thuật như thế nào ai...”

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, phàm là một người bình thường có lý trí hẳn sẽ không có ai cảm thấy giấc mộng kia hoàn mỹ đi? Xem ra nàng quả thật là không rõ trong đầu Diêm Vương gia đang chứa cái gì!

Diêm Vương tự nhận rất kiên nhẫn mới có thể giải thích rõ ràng như thế, hẳn phi thân nhảy đến trước người Cổ Tiểu Tiểu, nhìn mà không nói, đứng lặng thật lâu... Sau đó lại vươn tay chậm rãi lướt qua khuôn mặt nàng, chỉ thấy vàng sáng màu lam bao phủ đầu ở trên đầu ngón tay, hẳn trong tươi cười ẩn ẩn một tia chua sót...”Sau khi ta rời đi, người sẽ quên đoạn đối thoại vừa rồi, chỉ giữ lại con bướm này, bất quá, lúc người tỉnh lại, tự nhiên sẽ rõ nên dùng con bướm này hồi phục thị lực như thế nào, không cần lo lắng”

Cổ Tiểu Tiểu thấy tia sáng màu lam kia sắp xẹt qua hai má liền đột nhiên nắm lấy tay hắn vội nói, “Người hy vọng ta quên đi chuyện người đã đến nhân gian tìm ta sao?”

Diêm Vương cúi đầu nhìn chăm chú tay nàng, “Người thực ngây thơ, người phàm không nên cùng Diêm Vương có trao đổi gì, đương nhiên là sợ người sẽ đi nói lung tung”

Cổ Tiểu Tiểu ngây ngốc hồ hồ ứng thanh, sau đó mới thả tay, nàng nắm lấy góc áo cúi đầu thật sâu, “Trước khi ta quên mất người, cũng muốn nói một câu cảm ơn, cảm ơn người đã đối với ta tốt như vậy. Nói thật, một khắc khi xuyên qua trở thành người mù kia ta đã vụng trộm chửi bới... Mà hiện tại quả thật quá hạnh phúc, đối với Diêm Vương quyền to chức trọng nắm giữ sinh tử mà nói có lẽ không quan trọng gì, nhưng đối với ta chính là may mắn rất lớn, giờ phút này người lại giúp ta hồi phục thị lực, thật không hiểu nên cảm tạ người như thế nào...” Cổ Tiểu Tiểu chậm rãi ngẩng đầu, mà Diêm Vương vẫn như cũ lẳng lẳng nhìn ngằm, thấy vậy nàng liền ha ha cười, “Nếu lúc nào đó Diêm Vương gia cảm thấy nhàm chán, có thể vào trong mộng tìm ta nói chuyện phiếm, ta thực nhiều chuyện a...”

... Nghe xong lời này, Diêm Vương trong mắt lại nhiễm thương một chút cảm xúc khác thường, giống như vừa vui mừng nhưng cũng giống như đang phiền muộn, hẳn đầu ngón tay lạnh lẽo dừng ở trên mặt Cổ Tiểu Tiểu, trong tươi cười khắc sâu khát vọng không nở buông

tay, “Ta hy vọng người sống ở trên nhân gian mỗi một kiếp, đều cảm thấy khoái hoạt “

Cổ Tiểu Tiểu cái hiểu cái không gật gật đầu, lời nói của Diêm Vương đại thần nàng nghe không hiểu lắm, nhưng ý chúc phúc nhất định là có, nàng cảm hứng buôn chuyện bỗng nhiên lại nổi lên, “Đúng rồi đúng rồi, thừa dịp người còn chưa đi mau nói cho ta biết, cái chuyện xưa về chí tôn lan điệp kia là thật sao?”

Diêm Vương thân mình hơi hơi cứng đờ, vàng sáng màu bạc ở quanh thân hắt tỏa ra có bao nhiêu là hoa mỹ kiều diễm, khóe miệng bất giác giương lên cười nhạt, “Chuyện xưa chính là chuyện xưa, để ý làm gì... Ta không thể ở nhân gian lưu lại quá lâu, phải trở về...”

Cổ Tiểu Tiểu không chiếm được đáp án, uể oải chu miệng lên, “Ân, hẹn gặp lại Diêm Vương gia, ta sẽ quý trọng thân thể này “

Diêm Vương cười mà không nói, quay đầu qua một bên đồng thời nhắm lại hai mắt... Hóa thành một cỗ sương khói màu trắng nháy mắt biến mất, tựa hồ như chưa từng xuất hiện, hết thấy lại trở về hắc ám tĩnh lặng.

Cùng lúc đó, Cổ Tiểu Tiểu suy nghĩ mơ màng, nàng nhất thời hai chân mềm nhũn hôn mê ngã xuống đất —— thậm chí còn không kịp suy nghĩ, là vẫn như cũ cho nàng cơ hội tái sinh, hay là định cải biến không cho nàng một vận mệnh vui vẻ đây.

=====

Chương 78 : Một khóc hai nháo ba thất cổ

Khi Cô Tiểu Tiểu tỉnh lại thì đã nằm ở trong tấm cung của Nam Điệp Quốc, nàng thong thả mở hai mắt, vẫn một màu tối đen như trước, tuy rằng không nhớ nổi vì sao té xỉu, nhưng trong lòng không hiểu sao lại man mác đau thương...

“Tiểu manh nhi, nghe thấy bốn vương nói gì không?” Tĩnh Huyền Phong ngồi ở bên giường chờ đợi cả một canh giờ, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Cô Tiểu Tiểu nâng cái đầu nặng trĩu ngồi dậy, “Ta sao lại té xỉu?”

“Không rõ ràng lắm, ta kêu người nửa ngày cũng không thấy đáp lại, đợi đến khi lòi người ra khỏi động thì đã thấy người đang bất tỉnh”

“...” Cô Tiểu Tiểu vẻ mặt hắc tuyến, trách không được có cảm giác đau đau ở phía sau lưng, nguyên lai là bị Tĩnh Huyền Phong lôi ra ngoài như lôi cầu, “Có thể là do chưa ăn nên mới bị đói đến hôn mê, lại nói, người cũng nên ngoan ngoãn chờ ta tỉnh lại rồi tự ra ngoài đi...”

Tĩnh Huyền Phong giờ phút này ngẫm lại quả thật cũng có chút không ổn, hắc xâu hồ sờ sờ mũi, “Gọi người không lên tiếng, nên ta mới quá mức nóng vội”

Cô Tiểu Tiểu rất ít khi thấy hắc lo lắng, không khỏi vui sướng khi người gặp họa cười, còn bò lên sờ soạng ngực hắc, vỗ vỗ an ủi nói, “Đừng khản trương thân ái, ta sao có thể không thông tình đạt lý đi trách móc người a? Hắc hắc...”

“Ai khản trương?” Tĩnh Huyền Phong cười như có như không mân mím môi.

Cô Tiểu Tiểu cảm thấy có chút lạnh lạnh, bởi vì mồ hôi trên trán hắc đã dính vào trong lòng bàn tay nàng, trong lời nói đã lộ ra bất an, có mạnh miệng cũng vô dụng mà thôi.

“Sur phụ đâu?”

“Hắc cầm chí tôn lan điệp đi nghiên cứu rồi” Tĩnh Huyền Phong nói ra việc này lại càng cảm thấy ngạc nhiên, “Người không nhìn thấy thì sao lại bắt được nó?”

“Ta...” Cô Tiểu Tiểu giật mình, gãi gãi lỗ tai hỏi ngược lại, “Ta bắt được sao?”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng ứng thanh, “Người gặt gao nắm nó ở trong lòng bàn tay, đến cánh bướm cũng đều bị bẻ gãy “

“...” Cô Tiểu Tiểu chu miệng nhìn trời, sau đó lại thốt ra, “Cái này tốt lắm, có râu con bướm là có thể trị khỏi mắt “

Vừa dứt lời, hai người đều là đồng thời phát ra một tiếng nghi ngờ.

Tĩnh Huyền Phong sờ sờ trán nàng thử nhiệt độ, “Chưa từng nghe người đề cập qua, lại vừa mới mơ thấy sao?”

Cô Tiểu Tiểu mơ mơ hồ hồ cũng nghĩ không ra là có phải mộng hay không, nhưng mà nàng lại biết rất rõ phương pháp này, “Ta có thể là đã quên nói, người không phải bảo khỏe mắt của ta có một điểm đỏ nhỏ sao? Đâm vào nơi đó là có thể hồi phục thị lực “

Tĩnh Huyền Phong nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng, không khỏi hơi hơi nhướn mi, “Liên đơn giản như vậy?”

“Ai nha ai nha, người sao lại có thể nghi ngờ gợi ý của trời xanh?” Cô Tiểu Tiểu vừa chỉ lên trời, liền giả bộ giống như thánh mẫu Maria hòa ái dễ gần nói, “Thân ái, ta cảm thấy người hiện tại nên đi mời sư phụ mang chí tôn lan điệp trở về, ta sợ lòng hiếu kỳ của sư phụ nổi lên, liền tiến hành mổ xẻ con bướm cực kỳ tàn ác”

Vừa dứt lời, Điệp Cánh Phu đã đang cầm một hộp gỗ nhỏ đựng chí tôn lan điệp đi vào trong phòng, vừa thấy Cô Tiểu Tiểu tỉnh lại liền bước nhanh tiến lên, hưng trí bừng bừng ngồi vào bên giường, dò hỏi, “Nha đầu, người sao lại có thể bắt được chí tôn lan điệp ?”

“Ta... bắt giống như bắt ruồi bọ vậy” Cô Tiểu Tiểu thật sự cũng không rõ, đơn giản hươ tay trong không khí rồi nắm lại, “Một chút liền rơi vào trong tay ta, hắc hắc...”

Điệp Cánh Phu bán tín bán nghi vuốt vuốt chòm râu, “Nói đến như thế, có nghĩa là người cùng chí tôn lan điệp quả thật có duyên” hắn vừa nói vừa mở hộp gỗ ra, như lấy được bảo bối cho Tĩnh Huyền Phong xem, “Bộ phận yếu ớt nhất của con bướm chính là râu (chả hiểu sao ta lại có suy nghĩ đến tới chỗ này, cả nhà thông cảm, hắc hắc), chí tôn lan điệp chỉ có duy nhất một sợi râu đã đủ kỳ lạ, cánh còn bị bẻ gãy thuyết minh lực bắt quá mạnh, nhưng không thể tưởng tượng được là phần râu cư nhiên lại hoàn hảo không bị tổn hao gì, thực quá may mắn”

Tĩnh Huyền Phong từ trong hòm kia lấy ra xác con bướm, nhìn qua cũng giống như con bướm bình thường không sai biệt lắm, vì đã chết nên thân mình cứng ngắt, nhưng sợi râu quả thật có chút quý dị, đều là màu bạc giống như một cây châm, “Theo Tiểu Tiểu (gần cuối rồi mới thấy anh gọi 1 câu thân mật) nói, sợi râu này có thể chữa khỏi được mắt”

Điệp Cánh Phu giật mình hỏi, “Là thật sao?”

Tĩnh Huyền Phong ứng thanh tự mình kéo đầu Cổ Tiểu Tiểu qua giải thích, hần vươn ngón út chỉ vào mí mắt của nàng, “Người có nhìn thấy điểm đỏ này không? Dùng sợi râu đâm vào thử xem, không được thì sẽ thử qua biện pháp khác”

Điệp Cánh Phu híp mắt, nâng cằm Cổ Tiểu Tiểu đến dưới ánh mặt trời quan sát một lát, xác thực ở chỗ khóe mắt này có một ấn ký nho nhỏ, “Thử xem, nhưng lão phu cũng không dám xác định huyết vị này có thể châm vào được hay không “

Tĩnh Huyền Phong đi lên phía trước lại xoay Cổ Tiểu Tiểu sang bên cạnh nhìn xem, nhìn nửa ngày cũng không rõ nên làm sao, “Làm phiền Điệp vương tra thử sách thuốc, mù cũng không sợ, chỉ sợ đâm thành chết người “

“...” Cổ Tiểu Tiểu từ đầu tới cuối không nói một câu, ngưỡng cổ khóe miệng giật giật, nàng muốn giơ tay thanh minh một câu: người bệnh muốn nói ra suy nghĩ của mình!

Điệp Cánh Phu cũng có chút suy tư gật gật đầu, sau đó lại chậm rãi lắc đầu, “Thực không dám dấu diếm, lão phu đối với huyết vị trên cơ thể con người rất là am hiểu, nhưng huyết vị này thật ra là lần đầu nghe nói, điểm đỏ đó có thể là huyết vị, nhưng theo thuật châm cứu mà nói, khóe mắt chính là khu vực cần tránh đụng chạm, vì rất khó có thể bảo toàn được an nguy “

Tĩnh Huyền Phong vừa nghe có thể sẽ nguy hiểm, liền quả quyết quyết định nói, “... Kia không cần thử cũng được”

“Ân, lão phu đang có ý này “

“...” Cổ Tiểu Tiểu cánh tay đang giơ lên cao vẫn như trước không được để ý, nàng tóm lấy bả vai Tĩnh Huyền Phong giống như thang dây, đứng lên ghé dựa, “Đương sự cũng muốn nói một câu...”

Tĩnh Huyền Phong cùng Điệp Cánh Phu nhìn nhau, Tĩnh Huyền Phong liền ôm lấy thắt lưng của nàng quay về trên giường, không cần đoán cũng biết nàng muốn nói gì, “Không đến lượt người nói chuyện”

“Nhưng là...”

“Tánh mạng cùng hồi phục thị lực, hai chuyện này căn bản không cần phải chọn” Tĩnh Huyền Phong thái độ rất mạnh cứng rắn, hần không thể mạo hiểm, càng không cần thiết phải mạo hiểm. Khi lấy nàng cũng đã là người mù, tựa hồ sớm đã thành thói quen.

“...” Cổ Tiểu Tiểu hiểu bản tính của hần, nàng nghiêng người quay vào tường, cãi nhau

với người hiểu biết, chứ không thềm nói chuyện cùng Hitler!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng vô có cái kính, không khỏi nhú mi, “Người quay lại đây cho bản vương, đây là mệnh lệnh “

“Không!” Cổ Tiểu Tiểu quay đầu lại le lưỡi về phía hắn, rồi lại cắn giận quay về.

Điệp Cánh Phu thấy vợ chồng son to nhỏ cãi cọ, hắn thân là trưởng bối cũng không tiện khuyên bảo, đành nhẹ nhàng đóng hộp gỗ lại nhỏ giọng rời đi.

... Tĩnh Huyền Phong nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ, trầm trầm khí ngòi vào bên giường, hắn đẩy bả vai Cổ Tiểu Tiểu, “Sự phụ người đã nói sẽ có nguy hiểm, ta... không nghĩ bởi vì mấy chuyện con con mà mất đi người “

Cổ Tiểu Tiểu liếc mắt xem thường vụng trộm cười, nàng vội ho một tiếng ra vẻ hờn giận nói, “... Người đừng nói chuyện không thấy đau thắt lưng, nhưng người mù này cũng thấy rất khó chịu nha...”

“Không có ánh sáng đương nhiên là rất thống khổ, nhưng so với mất tánh mạng còn đau hơn gấp trăm lần” Tĩnh Huyền Phong không thể chủ quan tin vào một chữ “mộng”, mặc dù bọn họ ngàn dặm xa xôi đến tìm chí tôn lan điệp, nhưng không có nghĩa là phải đánh cược mạng sống.

Cổ Tiểu Tiểu nhếch môi quay đầu, hướng hắn làm động tác kéo khóa ngoài miệng, biết hắn lo lắng, nhưng mà nàng lại có cảm giác thật sự không có gì nguy hiểm a... Chỉ là do tính cách của hắn! Một mặt đùa giỡn lưu manh, một mặt thích ra lệnh.

Tĩnh Huyền Phong thấy thế khóe miệng liền nhếch, xú nha đầu thật sự là lắm trò.

※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau

Cổ Tiểu Tiểu thừa dịp khi Tĩnh Huyền Phong chưa tỉnh lại nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, nàng vì chờ giờ khắc này đến nên đã một đêm không dám ngủ, nàng đặc ý tà tà nhếch khóe miệng, tập trung vào mục tiêu—— đến phòng Điệp Cánh Phu, xuất phát!

“Đứng lại.”

“...” Cổ Tiểu Tiểu lập tức hóa đá đứng ngay tại chỗ, hay là Tĩnh Huyền Phong vì giám thị nàng nên cũng một đêm không ngủ? Ô ô, kia nàng liều mạng thức nửa ngày vì cái gì a?

“Vương gia thức dậy thực sớm” Cổ Tiểu Tiểu ngoài cười nhưng trong không cười xoay người, “Một khi đã như vậy, ngài mang thiếp thân đi ra hoa viên hít thở không khí đi “

Tĩnh Huyền Phong nhìn ánh mắt của nàng cũng biết tiểu mưu mô lại đang tính kế, hần ứng thanh đứng lên, rồi sau đó mặc y phục chỉnh tề mang nàng đến hậu hoa viên. Cổ Tiểu Tiểu giống như một lão bà, một bên vận động vươn vai một bên hít thở thật sâu, không khỏi cảm thán nói, “Không khí thực mới mẻ nha... Vương gia từng nói, chỉ cần thiếp thân muốn biết cái gì, ngài đều sẽ nói, có còn nhớ không?”

Tĩnh Huyền Phong thong thả ngồi xuống ghế đá, “Nói đi “

Nàng chỉ chỉ lên trời, “Vương gia có thể nói cho thiếp thân biết bầu trời ... có màu gì không?”

“Xanh lam “

Nàng ra vẻ đã hiểu gật gù đầu, “! ... Hoa trong vườn có đáng vẻ gì? Kể hết ra, cảm ơn”

“Đủ mọi loại màu sắc, hình thù kỳ quái “

“...” Cổ Tiểu Tiểu khước miệng khẽ giật, hai tay chống nạnh bất mãn nói, “Vương gia này không phải đang trả lời có lệ với thiếp thân sao? ... Tên, hình dạng, màu sắc, lớn nhỏ, chiều cao, miêu – tả – thực – kĩ!”

“...” Tĩnh Huyền Phong nhìn hoa cỏ khắp nơi, bắt đặc dĩ thở dài, ngẩng đầu ngắm vu vơ đàn bướm đang bay lượn.

Cổ Tiểu Tiểu thấy hần không thèm đáp lại, dậm dậm mặt cỏ dưới chân, rồi lấy tay nhỏ bé lau lau khước mắt, “Người nào đó mạnh mẽ hứa sẽ coi trọng ta dù ta không nhìn thấy, nhưng vừa hỏi một câu liền không kiên nhẫn, không được ông trời ưu ái đã đủ thảm, còn bị người nào đó ghét bỏ, ô ô, người mù mệnh thực khổ a...”

“Bỏn vương cảnh cáo ngươi, huyên nào long trời lở đất cũng vô dụng “

“Ô ô, nam nhân máu lạnh vô tình còn uy hiếp người mù...” Cổ Tiểu Tiểu quỳ rạp trên mặt đất “Ôm đầu khóc rống” .

Tĩnh Huyền Phong biết được sức mạnh không đạt được mục đích thì không bỏ qua của nàng, vô lực đi lên phía trước kéo nàng đứng dậy, “Như vậy tốt lắm, trước tiên châm thử một chút lên khước mắt của bỏn vương xem sao, nếu không có gì đáng ngại liền tính tiếp “

“Như vậy sao được? ! Đâm hỏng ngươi rồi ta còn lấy cái gì để dùng nha ——” Cổ Tiểu

Tiểu “xẹt” một cái khuôn mặt lại tỉnh bơ, Tĩnh Huyền Phong nghĩ đến nàng vừa khóc giả vờ, đang định nổi giận, lại thấy Cổ Tiểu Tiểu thần bí hề hề tiến đến bên tai, “Không bằng tìm một người không quen... Thử xem?”

“...” Tĩnh Huyền Phong thoáng thả nháy mắt mấy cái, còn muốn đùa giỡn với tính mạng người ta, cho dù không quen, cũng không thể loạn đâm vào tròng mắt a.

Cổ Tiểu Tiểu bám riết không tha ở trên người Tĩnh Huyền Phong, “Thực không có việc gì, ta muốn nhìn người một chút, nằm mơ đều muốn, còn nữa, chúng ta chính là vì chữa mắt mà đến nha, người lúc ấy tin lời nói của ta, hiện tại vì sao lại không thể tin thêm một lần nữa...”

“Nói thật, mới đầu ta chỉ muốn mang người đi chung quanh một chút, thuận tiện giúp người giải mộng” Tĩnh Huyền Phong vỗ vỗ khuôn mặt nàng, “Ta sao lại không hy vọng người có thể hồi phục thị lực a? Nhưng chuyện gì đều có lẽ như, ta không thể để cho người bí quá hoá liều được”

Cổ Tiểu Tiểu ôm cổ hắn, nói rất ngọt, “Người thực bá đạo, người có nghĩ tới nếu ta mù cả đời, càng về sau sẽ càng cho rằng không xứng với người, bóng ma nhỏ trong lòng càng ngày càng lớn, ta không muốn trở nên như vậy “

Tĩnh Huyền Phong ôm thắt lưng của nàng kéo vào trong lòng, “Từ khi biết người, ta liền không thể phân rõ phải trái như trước kia được nữa, nhưng ta đã hứa cả đời này sẽ không phụ người, người đừng ở đó nghi ngờ nhân phẩm của ta”

Cổ Tiểu Tiểu cúi người hôn lên môi hắn, lại trịnh trọng nói, “Ta đều biết, nhưng ai nguyện ý làm người mù, xin người nghe ta một lần, về sau chuyện gì ta cũng sẽ nghe lời người nói có được không?”

Tĩnh Huyền Phong trầm tư hồi lâu... Tiểu manh nhi đối với khát vọng được thấy ánh sáng còn lớn hơn cả hấn tưởng tượng, nàng tâm tính đã luôn ương bướng, hoặc là nói, hấn nợ nàng quá nhiều mà chưa trả đủ... Tĩnh Huyền Phong cuối cùng đành miễn cưỡng ứng thanh.

Chương 79 : Kiếp này kiếp sau

Về vấn đề có nên tiếp tục chữa mắt hay không, Tĩnh Huyền Phong cùng Điệp Cánh Phu đã thương thảo một buổi tối. Theo huyết vị châm cứu mà nói, tuyệt đối không thể dùng châm, mà râu bạc của chí tôn lan điệp lại rất nhỏ cực nhọn, bị va đập, nắm chặt, cũng không bị biến dạng, còn mí mắt lại thuộc loại bộ phận mềm mại nhất trên thân thể, nếu như châm vào, cũng khó có thể nói trước, Điệp Cánh Phu sau khi cân nhắc qua lại, quyết định thay Cổ Tiểu Tiểu cẩn thận thử một lần.

“Có điều, đến tốt cùng nên đâm sâu vào bao nhiêu cũng là một vấn đề.” Điệp Cánh Phu ở trong phòng chậm rãi tính toán, không thể trách hẳn quá cẩn thận, vì mặc dù hẳn so với thầy thuốc châm cứu bình thường đã nếm thử qua tư vị đâm vào tử huyết, nhưng khóe mắt cách nào bộ quá gần, nếu đâm không tốt cũng thực khó mà ăn nói.

“Hay là trước tiên cứ thử ở trên người bốn vương xem.” Tĩnh Huyền Phong không biết đã bao nhiêu lần đưa ra phương án này, nhưng Điệp Cánh Phu vẫn kiên quyết cự tuyệt, nói trắng ra là, cho dù không tổn hao gì nhưng thí nghiệm ở trên mắt cũng quá mức mạo hiểm đi.

Tĩnh Huyền Phong mặt mũi nhu nhu huyết thái dương, “Nếu xảy ra chuyện lỡ như, hậu quả tệ nhất là gì?”

“Phá hư đầu óc, nói cách khác, khả năng làm cho si ngốc.”

Tĩnh Huyền Phong lo lắng nhăn lại mi, “Nàng liền đủ ngốc.”

Điệp Cánh Phu bật cười, “Đúng như lời Trần Nam vương nói, phàm là chuyện gì cũng đều sẽ có lỡ như, nhưng biết đâu sẽ xuất hiện kỳ tích, dù sao chí tôn lan điệp hiếm thấy trên thế gian cũng đã ở trong tay ta, đây chẳng phải là ý trời hay sao.”

“...” Tĩnh Huyền Phong ứng thanh, chỉ mong người ngốc có phúc của người ngốc.

※ ※ ※

Cổ Tiểu Tiểu ngồi ở bên giường rung chân chờ đợi, “Chí tôn lan điệp” xuất hiện ở Nam Điệp quốc, quốc vương Nam Điệp quốc cư nhiên lại là sư phụ đại thần hiểu biết thuật châm cứu, thế gian thực sự có chuyện khéo như vậy sao? Ôi uy ... Không trùng chữa bệnh thực rất khó a.

Nàng suy nghĩ kỳ quái mở to mắt... Tỉnh Huyền Phong, rốt cục có thể nhìn thấy người ,
khăn trương khăn trương, hắc hắc.

Giờ phút này, một cỗ lực lớn đem Cổ Tiểu Tiểu kéo vào trong lòng, mà nàng rõ ràng có thể cảm thấy bất an truyền đến từ cánh tay Tỉnh Huyền Phong... Cổ Tiểu Tiểu khòe miệng cứng đờ, gắt gao ôm lại, lẳng lặng nghe nhịp tim đập của hắn... Vừa dòn dập lại hỗn loạn.

Cổ Tiểu Tiểu lấy khuôn mặt cọ cọ vào mấy sợi râu nhỏ vụn trên má hắn, “Vì người, ta cũng không thể để cho chính mình gặp chuyện không may.”

“... Người thường xuyên hỏi ta khi nào thì thích thượng người... Chính là, khi thấy người ở trên đại điện cùng ta tranh chấp không ngớt, ta liền đối với người tiểu manh nhi vô lễ này sinh ra hứng thú, quyết định thú người đều không phải chỉ là do chút hờn dỗi nhất thời.” ... Trước khi bắt đầu trị liệu, Tỉnh Huyền Phong quyết định đem hết thiệt tình nói ra.

... Cổ Tiểu Tiểu hốc mắt đau xót đỏ hoe, thật sự không dự đoán được, cảm tình của Tỉnh Huyền Phong đối với nàng đều không phải là một sớm một chiều, bất luận hấn lúc đầu là do tâm tình hứng thú gì đó với chính mình, nhưng cứ tính là nhất kiến chung tình đi? Ha ha, này thật sự là tin tức tốt, thực khiến nàng muốn khóc lớn một hồi. Nàng ra vẻ đương nhiên nói, “Nga ha ha a, ta đã sớm nói qua mị lực của chính mình là vô tận...”

“Nếu người thực sự trở thành kẻ ngốc, bốn vương cũng sẽ chiều cổ người cả đời.” Tỉnh Huyền Phong trầm trầm khí, hấn đã chuẩn bị tốt tình huống xấu nhất rồi.

“...” Cổ Tiểu Tiểu không rõ cho nên nháy mắt mấy cái, “Uy , ta vì sao phải làm kẻ ngốc?”

“Có lẽ là vì ta đang buồn lo vô cớ, nhưng khi người còn thanh tỉnh ta muốn nói rõ...”

Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy giờ phút này Tỉnh Huyền Phong đáng yêu đến cực điểm, thẳng thắn của hấn, lời hứa của hấn, khơi lên “Cảm động” rất cao, nàng tin tưởng vững chắc chính mình xuyên qua cả trăm năm là vì hấn mà đến, duyên phận, thật sự là tuyệt không thể tả.

“Ta yêu người Tỉnh Huyền Phong, phi thường phi thường yêu người, yêu đến chính mình đều cảm thấy không thể hiểu nổi, mặc dù thật khờ, nhưng vẫn là yêu người.”

Bọn họ thường xuyên đấu võ mồm, khẩu thị tâm phi, nhưng thiệt tình yêu thương lẫn nhau, sớm không thể nghi ngờ.

... Điệp Cánh Phu ánh mắt hòa ái dừng ở trên người đôi tiểu phu thê đang kể lể tiếng lòng này, không khỏi vui mừng cười, khi hấn vì người âu yếm trả giá hết thảy, hấn tự nhận đó là yêu thương khắc cốt ghi tâm, nhưng giờ phút này tựa hồ mới chính thức hiểu ra rằng ý hợp tâm đầu mới là hạnh phúc đích thực.

Mà một khắc kích động lòng người kia, tức khắc bắt đầu...

Cổ Tiểu Tiểu im lặng nằm ở trên giường, cùng Tĩnh Huyền Phong mười ngón đan xen, chờ đợi kỳ tích buông xuống ——

Điệp Cánh Phu lau sạch hai tay, sau đó mới cẩn thận rút sợi râu bạc trên đầu chỉ tôn lan điệp ra. Một khắc khi hắn rút sợi râu màu bạc kia ra, không thể không tin chuyện trời xanh phù hộ là có thật, bởi vì giấu ở trong cơ thể chỉ tôn lan điệp chính là một phần râu màu lam, hơn nữa độ cứng đủ để châm qua da, nhìn kỹ sợi râu cẩn thận: bên ngoài lộ vẻ mềm mại, che dấu bên trong cứng rắn, theo hắn quan sát, sợi râu màu lam này mới chính là chỗ tuyệt diệu.

Điệp Cánh Phu thấy Tĩnh Huyền Phong thần sắc ngưng trọng, nắm thật chặt bả vai hắn, cho hắn một cái an ủi “yên tâm” không tiếng động.

Tĩnh Huyền Phong từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cảm thấy bất an như thế, khăn trương đến hạn không thể đem một đôi mắt sáng của chính mình đào ra đưa cho tiểu manh nhi, chẳng bao lâu sau kể nhiều chuyện anh dũng không sợ hãi kia, sẽ phải đối mặt với tình trạng khủng hoảng.

Điệp Cánh Phu hai ngón tay cầm lên một đầu sợi râu màu lam cứng rắn... Không tự chủ được hạ xuống tâm tình, sau đó mới cẩn thận chặt chẽ đem đầu nhỏ nhắm vào ấn ký màu đỏ ở chỗ khố mắt của Cổ Tiểu Tiểu... Khi vừa châm vào dưới mí mắt được nửa phân, hắn mồ hôi đã dừng ở trên gương mặt Cổ Tiểu Tiểu, Cổ Tiểu Tiểu có thể tưởng tượng được tâm tình của sư phụ giờ phút này, nhưng lại không dám lộn xộn, rất nhanh liền cảm thấy ngón tay Tĩnh Huyền Phong cũng đang hơi hơi run lên...

Thấy sợi râu thuận lợi tiến vào được nửa phân, Điệp Cánh Phu tĩnh tâm quan sát, nếu không thấy vết máu tràn ra, liền thuyết minh phương pháp này quả thật có thể dùng được, mà lúc này, trên sợi râu màu lam lại xuất hiện hiện tượng cực kỳ quái dị... Chỉ thấy “cây châm” cư nhiên tự tìm đường chậm rãi xâm nhập vào trong khố mắt, vô cùng kỳ diệu làm người ta không thể tin. Tĩnh Huyền Phong trong mắt tràn đầy cả kinh nhìn về phía Điệp Cánh Phu, Điệp Cánh Phu vỗ vỗ bả vai hắn ra hiệu an tâm một chút chớ sốt ruột, bọn họ nín thở chờ đợi, nhìn không chuyển mắt, đối với chuyện thần kỳ này cũng rung động không thôi...

Sợi râu màu lam cứng rắn sau khi tự tiến vào được một độ sâu nhất định, giống như trở thành một ống dẫn, chỉ thấy phần màu bạc mềm mại từ từ mấp máy, sau đó liền từ từ rút lại vào giữa “ống” rồi chui xuống. Cổ Tiểu Tiểu cảm thấy khố mắt hơi hơi nóng lên, không khỏi nhíu mi đổ mồ hôi, sợi râu màu bạc này chất liệu không hề kém tóc tơ, mềm mại dẻo dai, giống như đang xuyên suốt sợi cứng rắn kia... Giờ phút này, nàng ần ần cảm thấy một tia dị vật chảy dọc ở trong khố mắt, thông thả xẹt qua một vòng trên ánh mắt sau, lại truyền vào một con mắt khác, tiến hành vận động “xoay tròn đều”. Đợi sau khi “thăm hiểm” ở trên hai con

mắt xong, mới dần dần tan chảy thành một thứ chất lỏng gì đó, lạnh như băng thấm vào màng mắt, thật giống như cảm giác thoải mái khi nhỏ thuốc nhỏ mắt (Vrohto??), mà xúc cảm nóng rực khi này rất nhanh bị nhẹ nhàng khoan khoái dập tắt không còn dấu vết, Cổ Tiểu Tiểu cảm xúc mê mông vừa lòng gật đầu... Đây đây đây, rất thần kỳ a!

Một khắc sau (15p)

Điệp Cánh Phu nhìn chăm chú nơi đã hút hoàn toàn sợi râu vào, nhưng không xác định được là đã hoàn thành giai đoạn chữa trị hay chưa... Vừa muốn cúi người nghiên cứu, kinh ngạc thấy phần màu lam cứng rắn lại trôi lên trên hồng ấn ở khóe mắt, sau khi “thoát” ra khỏi da thịt, thì đồng thời hồng ấn ở khóe mắt cũng biến mất không thấy... Phần râu màu lam cứng rắn dừng ở trên sườn mũi Cổ Tiểu Tiểu, Diệp Cánh Phu giờ phút này mới có thể kết luận thuật “tự chữa trị” làm người ta không thể tưởng tượng ra này đã hoàn thành, hần nhẹ nhàng cảm sợi màu lam kia lên, vừa đặt vào trong lòng bàn tay, liền thấy nó vỡ tan thành bột phấn trong suốt, một trận gió nhẹ thổi qua, bột phấn màu lam tức khắc bay đi, nháy mắt biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng——

Tới vội vàng đi càng vội vàng, lại giống như chưa bao giờ xuất hiện qua, như thể thần vật trong lúc vô tình rơi xuống nhân gian.

...

“Tiểu manh nhi? ...” Tĩnh Huyền Phong cảm thấy ngón tay nàng buông lỏng, tiếng hít thở phát ra đều đều, tựa hồ như đã rơi vào giấc ngủ.

Tĩnh Huyền Phong nhẹ nhàng nâng Cổ Tiểu Tiểu dậy, lấy ngực làm điểm chống đỡ, để Diệp Cánh Phu buộc một mảnh vải trắng quanh mắt nàng, vừa quần quanh vừa giải thích nói, “Tiểu Tiểu mù đã lâu, một khi hồi phục thị lực nhất định sẽ không chịu nổi ánh sáng quá mạnh, cứ để cho nàng ngủ một lát đi, đợi sau khi nàng tỉnh lại, thì sẽ tra ra manh mối.”

Tĩnh Huyền Phong lòng còn sợ hãi nhưng cũng ứng thanh, thả lỏng thân thể một chút, rồi ngồi ở bên giường chờ đợi một tác cũng không rời.

... Cổ Tiểu Tiểu lại tiến vào cảnh trong mơ, thân thể nhẹ nhẹ bay bay ở giữa không trung. Trước mắt tự nhiên tất cả đều là màu trắng, mùi vị thuốc men nồng nặc tràn đầy mũi...

Nàng nhìn xuống người đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh... gương mặt tái nhợt quen thuộc kia làm nàng khổ sở muốn khóc ——

Giờ phút này, cửa phòng bệnh lặng yên mở ra, đồng hồ treo tường chỉ vào vị trí 12 đêm, chỉ thấy một nam tử tuổi trẻ tay cầm giỏ hoa quả đi vào phòng bệnh, ngồi ở bên giường, lo lắng nắm lấy bàn tay nhỏ bé... Cổ Tiểu Tiểu nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh: nam nhân này là ai a? Tự nhiên đối với người thực vật giờ trò đùa giỡn lưu manh?

Nam tử cười đến có chút chua sót, “Tiểu Tiểu, ta thừa dịp ba mẹ ngươi không có ở đây lại trộm đi đến xem ngươi, ha ha...” Nam tử mở mắt nhìn nàng nghĩ nghĩ, “Hôm nay kể cho ngươi nghe về chuyện xưa “Heo đẹp ngủ quên” đi... Khụ khụ... Bắt đầu từ đâu đây? ...”

“...” Cô Tiểu Tiểu nghe nam tử xa lạ vừa nói vừa nghe này, không khỏi khòe miệng khẽ giật, chuyện xưa mỹ nhân ngủ quên cũng có thể cải biên như vậy a? Nam nhân này so với nàng còn muốn bậy bạ hơn.

Nam tử một bên gọt vỏ táo một bên lẩm bẩm, “Ngươi còn nhớ rõ khi còn đi học ta đưa cho ngươi cây gậy phép thuật kia không? Lúc trước ta phải lấy hết dũng khí mới dám tặng cho ngươi, ngươi cũng thật biết cách làm tổn thương người khác, cư nhiên lại lôi ra đủ nghịch làm vỡ thành tám mảnh, tạo thành thương tổn mỗi tình đầu không thể xóa nhòa với ta, mau tỉnh lại đi, ngươi phải đối ta phụ trách.”

“...” Cô Tiểu Tiểu nhu nhu mí mắt, nguyên lai là người ngồi cùng bàn bị hại kia a, chắc chắn, nam nhân mười tám tuổi liền thay đổi, trở nên thực soái nha.

Lời còn chưa dứt, ngón tay “Cô Tiểu Tiểu” nằm ở trên giường bệnh liên động động, chậm rãi mở hai mắt, nam tử thấy thế kinh hô một tiếng nhảy người lên, hưng phấn mà ăn loạn chuông cấp cứu, đợi sau khi một đồng thầy thuốc y tá chạy vào phòng bệnh kiểm tra cho “Cô Tiểu Tiểu” xong, đều bị rung động bởi kỳ tích người bệnh bị trúng đạn vào đầu cư nhiên lại thức tỉnh.

“Ta đang ở nơi nào...” Đôi mắt với cách bài trí trước đây chưa từng thấy, “Cô Tiểu Tiểu” trong thanh âm xẹt qua một tia kinh hoảng.

“Ngươi đang ở bệnh viện Tử Thụy, Tiểu Tiểu, ngươi có nhận ra được ta không?” Nam tử hiển nhiên phấn khởi quá độ.

“Cô Tiểu Tiểu” không cần nghĩ ngợi lắc đầu.

Thầy thuốc lập tức giải thích nói, “Bệnh nhân vì đầu óc đã đình trệ trong một thời gian dài nên có lẽ sẽ xuất hiện bệnh trạng mất trí nhớ tạm thời.”

Nam tử xấu hổ gãi gãi đầu, “Nàng không nhớ rõ ta thực bình thường, chúng ta đã mười năm không gặp, ha ha.”

“...” Đại phu tựa hồ cảm thấy bản thân đã lãng phí cảm tình, bình tĩnh hỏi, “Vậy người nhà bệnh nhân đâu?”

Không chờ nam tử trả lời, “Cô Tiểu Tiểu” khó khăn ngồi dậy, nhếch môi nở nụ cười yếu

ót, “Không phiền chư vị quan tâm, ta vốn là ngự y.” Mà lời lẽ của nàng có vẻ cực kì tự nhiên, tựa hồ đã biết chính mình xuyên qua.

“Ngự y?” Nam tử thấy nhóm đại phu thần sắc khác thường, không khỏi cười sáng lạn đánh vỡ cục diện bế tắc, hần vươn cánh tay để ở bên giường, “Đến, bắt mạch cho ta đi, Cổ ngự y.”

“Cổ Tiểu Tiểu” nhẹ giọng chấp thuận, đầu ngón tay mềm nhẹ dừng ở trên cổ tay nam tử, biểu tình còn thật sự không coi ai ra gì.

Nam tử nhìn chăm chú thật lâu, hai má hơi hơi phiểm hồng, “Nguyên lai người lại có bộ dáng ôn nhu như vậy nha...”

“Cổ Tiểu Tiểu” nghe hần “nói năng lỗ mãng” tức khắc rút ngón tay về, nghiêm túc nói, “Chớ có vô lễ.”

Nam tử ha ha cười, không hề có thành ý xin lỗi chịu tội.

“...” Cổ Tiểu Tiểu rốt cục như mới tỉnh từ trong mộng, che đôi môi nước mắt mạnh rơi. Nàng cùng Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn trao đổi linh hồn sao? Nguyên bản hai linh hồn sống không bằng chết, lại trong chớp mắt một lần nữa được tái sinh, mà hết thảy này đều làm cho nàng cảm thấy là trời xanh đã ban ân rất lớn.

... Cổ Tiểu Tiểu nhìn xuống một đôi phu phụ lớn tuổi vì vui quá mà khóc ở bên giường bệnh, chụm đầu ôm nhau, tầm mắt mơ hồ càng lúc càng xa, thân mình hư ảo tựa hồ đã bay vào đám mây, nàng không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang... Ba ba, mẹ, nữ nhi mặc dù thân ở cổ đại, nhưng ta vĩnh viễn là nữ nhi của các ngài, nữ nhi kiếp này không có duyên chiếu cố hai người, thật sự thực xin lỗi. Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ lại làm nữ nhi của ba ba, mẹ, bởi vì các ngài là cha mẹ tốt nhất trên đời. Đã cho nữ nhi một tuổi thơ hạnh phúc vui vẻ, thì cũng xin đem yêu thương chăm sóc này tiếp tục ở trên người Cổ Tiểu Tiểu, nàng vốn là một vị đại phu y thuật thâm sâu, mẹ nếu không muốn đi bệnh viện chăm cứu giảm béo thì, hắc hắc... Cổ Tiểu Tiểu ở nơi xa xôi, chúc phúc hai người vĩnh viễn bảo an khang.

Vô luận là ai đã vì nàng cùng Cổ Tiểu Tiểu tạo ra đoạn xuyên qua ly kỳ này, nàng tin tưởng vững chắc rằng, cả hai người các nàng đều sẽ rất hạnh phúc, thực hạnh phúc.

=====

Chương 80 : Rốt cục thấy rõ nam nhân này

Nam Điệp Quốc, ánh trắng giống như lụa trắng mềm nhẹ bao phủ ở trên khung cửa gỗ.

Cổ Tiểu Tiểu đã trở lại quốc gia cổ đại xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc. Nàng cảm thấy khóe mắt vẫn còn mang theo chút nước, khi vừa định mở hai mắt lại phát hiện có vải đang buộc quanh, nhưng nàng đã có thể nhìn thấy ánh sáng mỏng manh xuyên qua đập vào mắt. Nàng mừng rỡ như điên nhếch miệng cười, động động ngón tay, thì thấy một bàn tay to ấm áp ở trên mu bàn tay của nàng, trong thô ráp mang theo vài phần tinh tế.

Nàng dùng cánh tay khác khó khăn kéo mảnh vải xuống, lại là có chút khẩn cấp muốn nhìn thấy nam nhân nàng yêu...

Sau khi vải trắng bị kéo xuống, nàng thế nhưng lại nhắm chặt hai mắt, tựa hồ mang theo chút e ngại... Cổ Tiểu Tiểu không khỏi hít vào một hơi thật sâu, bình ổn cảm xúc... Nàng lấy hết dũng khí hơi hé mắt, ánh sáng vàng nhạt giống như cửa đèn ngủ, nhưng nàng vẫn như trước cảm thấy chói mắt, theo bản năng lại nhắm chặt lại nghỉ ngơi giây lát rồi sau đó mới thực sự “mắt nhắm mắt mở” dò xét thực tế xung quanh... Nàng nghiêng đầu, theo khe hở nhìn ở bên giường, tầm mắt mông mông lung lung dừng ở trên mái tóc đen nhánh của Tĩnh Huyền Phong

Cổ Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng nhồm dầy, tầm mắt lại theo bản năng đảo quanh bốn phía Tĩnh Huyền Phong, còn loạn bình luận bài trí ở trong phòng, màu sắc hình dáng điêu khắc hình con bướm, bức họa đang treo, cung điện huy hoàng cùng tinh tế, trang trí cách điệu không hề tầm thường.

Đợi nhìn đến không còn gì để nhìn nữa, Cổ Tiểu Tiểu rốt cục mới đem tầm mắt dừng ở trên bàn tay to kiên cố kia, còn có mấy vết sẹo cũ nông sâu khác nhau... Cổ Tiểu Tiểu vươn một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve... Mỗi một đạo vết thương đều đại biểu cho anh dũng phi phạm của hắn, mặc dù chủ nhân của thân thể này nàng đã quá quen thuộc nhưng lại có chút cảm thấy xa lạ thẹn thùng, không thể nói rõ cái loại cảm xúc này, vừa kích động lại khẩn trương, giống như mới lần đầu quen biết.

... Tĩnh Huyền Phong cảm thấy trên giường đã có động tĩnh, hắn dùng ngón tay đè lại mí mắt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Cổ Tiểu Tiểu nhất thời khẩn trương dùng chăn trùm kín đầu, còn theo bản năng rút lui vào góc tường...

Tĩnh Huyền Phong không biết nàng đã đem vải bao quanh mắt dỡ xuống, thấy nàng cử chỉ

quái dị, vừa giật mình, lại túm túm lấy đùi nàng, “Sao vậy?”

Cổ Tiểu Tiểu tựa như chạm phải điện rút chân về, “Ta ta ta, hoảng hốt...”

“... Biết được ta là ai không?”

Cổ Tiểu Tiểu nằm ở trong đệm chăn gập gập đầu, “Tĩnh Huyền Phong, Trấn Nam Vương, tam hoàng tử.”

Tĩnh Huyền Phong như trút được gánh nặng thở ra, “Hoàn hảo không ngờ.”

“...” Không thể nói ra lời nào tốt được sao?

Tĩnh Huyền Phong nhìn chăm chú trạng thái “rùa rụt đầu” của nàng trong chốc lát, nghi hoặc nói, “Vì sao lại chui vào trong đó?” Hắn vừa nói vừa vươn tay ra vỗ.

“Ta lạnh!” Cổ Tiểu Tiểu nhất thời vội vội vàng vàng đem chính mình trói càng chặt.

Tĩnh Huyền Phong càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, hắn đứng lên một phen dùng lực kéo chân ra, Cổ Tiểu Tiểu kinh kêu một tiếng che hai mắt, thanh âm cả giận nói, “Người làm gì a... Người ta cũng đã nói lạnh, ô ô...”

“Oi bức như vậy còn nói lạnh? ...” Tĩnh Huyền Phong nửa quỳ ở bên giường tới gần nàng, lúc này mới phát hiện vải trắng trên mắt đã bị kéo xuống, hắn vươn một cây ngón tay chọc chọc vào mu bàn tay của nàng, “Mau bỏ tay ra a.”

Cổ Tiểu Tiểu nhìn không được quay người lại vào tường không đối mặt với hắn nữa, “Tĩnh Huyền Phong người thành thật nói đi, người đến tột cùng có phải soái ca hay không? Nói ra ta còn chuẩn bị tốt tâm lý...”

Tĩnh Huyền Phong không khỏi giật mình, lời này thuyết minh tiểu manh nhi đã hồi phục thị lực, hắn vui sướng cười, cầm dán ở trên vai Cổ Tiểu Tiểu, trịnh trọng tuyên bố “Một chút cũng không soái, người còn muốn nhìn hay không?”

Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe không soái, mới an tâm buông tay, nhìn không thấy thì thôi, có thể thoải mái tưởng tượng, nhưng nếu quá soái sẽ rất tự ti. Mà suy nghĩ này không biết từ khi nào thì nảy ra, dù sao cũng rất sợ lão công quá hoàn mỹ... Nàng không yên bất an hơi hơi ngoái đầu lại nhìn... Tĩnh Huyền Phong bỗng nhiên làm động tác nhanh như hổ đói vồ mồi, hé ra mặt lớn đột ngột xông vào tầm mắt của Cổ Tiểu Tiểu, nàng nhất thời oa oa kêu to nhắm chặt hai mắt, liên loạn tay loạn chân đạp đá, “Người đi ra ngoài người đi ra ngoài, ta muốn bình tĩnh một chút, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong khi dễ người thành công, không khỏi thất thanh cười to, nghiêng người nằm ở bên gối, “Bốn vương sẽ không đi ra ngoài.”

“...” Đây là người nào đây a, Cổ Tiểu Tiểu vươn chân đạp vào đùi hấn một chút, “Người cảm thấy ta đẹp mắt không?”

“Chấp nhận , có thể xem.” Tĩnh Huyền Phong thật không rõ nàng đang sợ chuyện gì, nhìn tư thế giống như thể “Không còn mặt mũi gặp người”.

“...” Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng nghề giật, lại đạp hấn một chút, “Phiền toái ngài đem gương đồng đưa cho ta.”

Tĩnh Huyền Phong thở dài, lấy ra gương đồng đưa cho nàng, chỉ thấy nàng khúm núm cũng không vươn tay tiếp lấy, thật sự nhìn không được lại muốn chọc nàng, “Cho người kính chiếu yêu.”

Cổ Tiểu Tiểu bĩu môi, sờ soạng nửa ngày mới từ trong tay hấn đoạt lấy gương đồng. Nàng vẫn xoay vào tường, híp mắt nhìn chính mình ở trong gương... Quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên... hoảng sợ chuyện đã được chứng thực, kinh thanh hét chói tai, “A a a! Trừ bỏ ánh mắt có chút lớn, này không phải là ta sao? ! —— “

Tĩnh Huyền Phong che lỗ tai lại không kiên nhẫn nói, “Người là điên rồi sao?”

Cổ Tiểu Tiểu không cần nghĩ ngợi xoay người, “Ta là nói...” Theo tầm mắt di động, lời của nàng nuốt ở trong yết hầu... ánh mắt sáng ngời hữu thần bị ngũ quan cực kì xuất chúng của Tĩnh Huyền Phong nháy mắt điền đầy chỗ trống.

Tướng mạo Tĩnh Huyền Phong, cùng mỹ nam chính thống trong tưởng tượng của Cổ Tiểu Tiểu đã có cách biệt một trời, gương mặt Tĩnh Huyền Phong ngày thường một bộ trẻ trung lại tinh xảo, góc cạnh lại mạnh mẽ, trên da thịt màu tiểu mạch chính là một đôi con ngươi ngăm đen thâm thúy đang ẩn dấu thần bí ở bên trong, làm cho người ta không khỏi vô hạn mơ màng, lông mi nồng đậm kéo dài mang theo vài phần ý cười, mà vết sẹo nhàn nhạt ở khoe mắt lại càng thêm phần khí khái kiêu ngạo, còn cả khí chất hoàng tộc cao quý không gì có thể lấn át được. Nàng nàng nàng... Muốn phun máu mũi a...

“Thật sự là soái ca ách...” Cổ Tiểu Tiểu có điểm đầu vầng mắt hoa chóng vào tường, nàng cảnh cáo chính mình đừng không có tiền đồ như vậy, nhưng thực sự rất đẹp đi? Làm cho nàng về sau nên sống như thế nào a, ô ô...

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, từ phía sau ôm lấy thắt lưng của nàng, thầm cảm ơn trời đất, dần dần bình tĩnh nói, “Công phu không phụ lòng người, từ giờ đã không còn là tiểu manh nhi nữa rồi...”

Cô Tiểu Tiểu trong lòng trăm mối ngổn ngang, xoay người nhào vào trong lòng hắc khe khẽ nức nở, “Cám ơn người Tĩnh Huyền Phong, nếu không có giúp đỡ của người, ta căn bản không có khả năng hồi phục thị lực, cám ơn.”

Tĩnh Huyền Phong vuốt vuốt tóc nàng, khó được nhu hòa nói, “Nha đầu ngốc, giữa vợ chồng còn nói mấy lời khách khí này sao?”

Cô Tiểu Tiểu vừa cảm động vừa thông suốt, “Ô ô, hồi phục thị lực lại thấy suất lão công, lại còn là tam hoàng tử có quyền có thế, đừng để ý ta, ta kích động đến sắp động kinh, cám ơn CCTV, cám ơn MTV, cám ơn BTV (đều là tên mấy kênh phát sóng trên TV thôi), cám ơn Tiểu Diêm Vương cho ta cơ hội xuyên qua lần này, cám ơn thâm tình ưu ái mọi người đối với ta, ta sẽ hảo hảo sống tốt, ô ô...”

“...” Tĩnh Huyền Phong khước miệng khẽ giật, chẳng lẽ vừa chữa khỏi ánh mắt, lại đem đầu óc làm hỏng rồi.

Tĩnh Huyền Phong đẩy nàng ra một chút, chăm chú nhìn cặp mắt to đen lúng liếng kia, đáy mắt như trước mong nước, tựa hồ ở dưới ánh sáng nhàn nhạt hơi hơi lóe sáng. Mà Cô Tiểu Tiểu bị hắc nhìn thẳng tắp, không tự giác đảo mắt trái phải, khi mọi vật rất sống động hiện ra ở trong mắt, đều là kích động không thể nói thành lời, vì giây phút nhìn thấy được ánh sáng này, trăm nhìn vạn khổ cũng đáng, huống chi còn có Tĩnh Huyền Phong luôn ở bên người, nàng dường như đối với “yêu” lại càng hiểu ra nhiều điều, chân tình thật ý mới là thực.

Hoặc là nói, cho dù Tĩnh Huyền Phong có xấu xí giống như quái nhân gù lưng trong “Nhà thờ Đức Bà Paris”, nàng vẫn như trước nhất định khẳng khẳng một mực thương hắc, bề ngoài dù có hoa lệ cũng không bằng một phần vạn của nội tâm thiện lương.

Tĩnh Huyền Phong thấy khuôn mặt nàng phỉm đỏ ửng, hắc không khỏi mỉm cười vui mừng, thế gian đẹp nhất chính là khi ngượng ngùng a, cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, mà tiểu manh nhi lại vốn rất đẹp rồi.

Kìm lòng không được hôn lên môi của nàng, hàm trụ hương vị ngọt ngào chỉ của riêng hắc, nhắm nháp hạnh phúc không dễ có này... Cô Tiểu Tiểu từ từ nhắm lại hai tròng mắt, hai tay luôn vào tóc hắc, vuốt ve tấm lưng kiên cố, rồi lại trở về chỗ cũ nhip nhàng ăn khớp triền miên cùng ôn nhu...

Nàng tin tưởng chính mình quả thật rất may mắn, tựa hồ thần linh bên đã ngầm vì nàng chế tạo may mắn, cũng giống như Tĩnh Huyền Phong luôn ở phía trước che gió chắn mưa thay nàng, vươn tay liền chạm đến ấm áp, tuy rằng lúc trước ở trong bóng tối bất lực như vậy, nhưng nàng cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

...

“Hắc! ...” Cô Tiểu Tiểu rút cục cũng có thể chuẩn xác bắt lấy “móng heo” của Tĩnh Huyền Phong, bắt quá nàng không tính ngăn lại ái muội phát sinh, chỉ là muốn trước nhìn xem “hàng họ” chính mình có hình dáng gì... Nàng xoay người, cởi bỏ hai, ba cúc áo cúi đầu nhìn xuống ngực... Sau đó liền uể oải mếu máo, quả thực nhân sinh không có nhiều kinh hỉ như vậy a, ô ô...

Một người vui không bằng mọi người vui, Tĩnh Huyền Phong nhỏ giọng vô tức đi đến phía sau nàng, “Cùng xem xét” .

Cô Tiểu Tiểu cảm thấy một cổ hơi thở ấm áp thổi tới bên tai, nhất thời không còn mặt mũi gặp người nắm chặt cổ áo, “Bánh bao nhỏ... Ô ô...”

“...” Tĩnh Huyền Phong phát hiện nàng đặc biệt để ý đến việc này, hần sờ sờ chớp mũi cũng không biết nên an ủi như thế nào, “Tuy có chút nhỏ... nhưng cũng đỡ phải mang nặng, lại nói, người người cũng vốn không có lớn”

“...” Cô Tiểu Tiểu theo bản năng sờ sờ mông”nhỏ”, lại nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu, “Cám ơn ngài đã để cho ta đôi mắt với sự thật TÀN KHỐC!”

Tĩnh Huyền Phong không cho là đúng nằm xuống, ngón tay lơ đãng chạy ở trên người nàng, “Ta cảm thấy rất được rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho người khác “chiêm ngưỡng” sao?”

Cô Tiểu Tiểu mắt đét tai ngo, tự gật đầu, “Bắt đầu từ ngày mai, ta muốn ăn đu đủ nuôi lớn ngực!”

Tĩnh Huyền Phong ha ha cười, “Cũng tốt.”

Cô Tiểu Tiểu vừa nghe lời này lại nổi giận đùng đùng, “Người thấy chưa người chính là không muốn nói ra mấy lời thật lòng, ngực nhỏ vẫn bị ghét bỏ... Xem Như quý phi ở trong cung, còn có... Còn có...” Nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình lại nhớ không nổi mấy vị tần phi ở trong cung này là ai... Cô Tiểu Tiểu ngẩng đầu cẩn thận nhớ lại chuyện trong cung, nhưng trí nhớ dường như đã bị lau đi sạch sẽ...

“Đang nghĩ chuyện gì đâu?”

“Vì sao, cái gì cũng đều không nhớ ra ...” Cô Tiểu Tiểu hết đường xoay sở, “Trí nhớ của ta giống như đã đánh mất.”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra vội vàng ngồi dậy, “Đừng nói là đem đầu óc châm hồng rồi?

Trí nhớ dừng lại ở nơi nào?”

Cổ Tiểu Tiểu ngẩng đầu suy nghĩ hồi tưởng, “Nhớ rõ Hoàng Thượng, nhớ rõ người đem ta từ trong Kinh thành đi ra, nhớ rõ chuyện ở Vân thành, tỷ như cướp cô dâu gì đó...”

Tĩnh Huyền Phong khước miệng khẽ nhếch, “Nên quên thì không quên.” Đương nhiên, hắn là đang ám chỉ Tây Bằng Đình Luân.

Cổ Tiểu Tiểu lạnh lẽo liếc mắt nhìn hắn, nhớ tới giấc mộng vừa rồi, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ... Khi Cổ Tiểu Tiểu xuyên qua nhập vào thân thể của chính mình xong, các nàng đã muốn hoàn toàn trở thành hai người độc lập... Nguyên lai hết thảy là chân thật, nàng quả thật đã trở lại hiện đại trong giây lát sao? !

Nàng bĩu môi, “Ta về sau sẽ không biết thuật châm cứu nữa, nên không thể giúp người chữa bệnh.”

Tĩnh Huyền Phong kéo nàng vào trong lòng, khẽ hôn lên trán nàng, “Ta từng nói qua, biết nhiều ắt phải trả giá, làm tốt Trần Nam Vương Phi là được rồi.”

Cổ Tiểu Tiểu cam tâm tình nguyện gật gật đầu, nàng quả thật rất có lòng tham, thế gian căn bản không có chuyện mười phần vẹn mười, nghĩ vậy, nàng cọ cọ vào má Tĩnh Huyền Phong, cảm động nói, “Người đối ta thật tốt.”

“Vậy người nên báo đáp ta như thế nào?” Tĩnh Huyền Phong tặc tặc cười.

Cổ Tiểu Tiểu lúc này hiên ngang vén áo lên ra vẻ đương nhiên nói, “Ruồi bọ dù nhỏ cũng là thịt, hiến thân!”

Tĩnh Huyền Phong nhin không được ha ha cười, “Ngày khác đi, hôm nay mệt nhọc.”

“...” Thèm vào! Quả nhiên bị cự tuyệt hoàn toàn! Ngày mai phải ăn đu đủ thôi ——

=====

Chương 81 : Năm chặt tay, cùng nhau đến già

Vừa sáng tinh mơ, Điệp Cánh Phu liền mang đến tin tức tốt, nghe nói mấy loài bướm đã trở về sống ở Điệp tiên cốc, kia Nam Điệp Quốc sẽ không phải chịu tình hình hạn hán khó khăn nữa, chỉ có thể cảm thán thiên nhiên thay đổi thất thường.

“Này tin tức thật tốt quá, chờ ta khỏe hơn nhất định phải đi nhìn xem, hi hi.” Cổ Tiểu Tiểu một ngụm lại một ngụm húp cháo đủ, uống nước đủ, ăn bánh làm từ đủ. Nhưng vẫn như trước phải sờ soạng kiểm ăn, bởi vì trên mắt lại một lần nữa được bao quanh bằng vải trắng, ánh sáng ban ngày hai mắt của nàng căn bản không thể chịu nổi.

Điệp Cánh Phu đối với tin tức phấn chấn lòng người này cảm thấy thoải mái không thôi, “Không chỉ như thế, Yên Vĩ Điệp, Báo Văn Điệp, bướm trắng cánh mỏng màu cam, vua của loài bướm cùng mấy loại hiếm thấy thế nhưng cũng lục tục bay vào Điệp tiên cốc, ha ha ——

“Chúc mừng sự phụ.”

Điệp Cánh Phu trong mắt tựa hồ lại nhiều thêm một phần phiền muộn, “Mấy loài bướm có thân mình rực rỡ, thường bị dân chúng tùy ý bắt giết, vì sự thâm nghĩ làm cho những tiểu sinh linh xinh đẹp này một nơi có thể sống vui vẻ.”

Cổ Tiểu Tiểu khoe miệng chột tất, đến thế kỉ hai mươi mốt, những loài động thực vật quý hiếm bị tuyệt chủng càng ngày càng nhiều, để thỏa mãn lợi ích cá nhân của con người, phần lớn bắt giết động vật làm y phục, làm tiêu bản, làm thức ăn, đều không thèm nghĩ những tài nguyên này đó đều là có hạn. Bảo hộ thiên nhiên là nghĩa vụ mỗi người nên làm, nếu không cũng phải giống như người ta đã nói a —— nếu người ta vấp ngã, chúng ta không có khả năng đi dúi, thì cũng đừng đẩy thêm a! Nếu không qua mấy ngàn năm sau, người chỉ có thể ăn thịt người, ai, cần phải nhìn xa trông rộng a.

“Song hỷ lâm môn nha, vì sự biết người hồi phục thị lực liền cảm thấy vui vẻ sâu sắc.”

Cổ Tiểu Tiểu nhếch miệng cười, “Đa tạ sự phụ thay ta trị ánh mắt, đồ nhi vô cùng cảm kích.”

Điệp Cánh Phu tay vượt chòm râu, chậm rãi lắc đầu “Cũng không phải, là chí tôn lan điệp chữa khỏi hai mắt của ngươi, vì sự không thể không cảm thán thế gian vạn vật kỳ diệu, người đối chúng nó tốt, chúng nó chắc chắn sẽ trả lại gấp bội.” (bà nài tra tấn động vật chó tốt j,

hành hạ con rùa nhà, nhắc vật lại nhớ người, hắc hắc)

Cổ Tiểu Tiểu áy náy nhắc tay báo cáo, “Ta về sau sẽ không bao giờ mạnh mẽ bắt nuôi tiểu động vật nữa, chúng nó vốn là nên thuộc về thiên nhiên.”

Điệp Cánh Phu vui mừng gật gật đầu, này mới phát hiện bên cạnh bàn thiếu một người, “Sao không thấy Trần Nam Vương?”

“Nga, còn quên nói cho ngài, chúng ta muốn đi tham gia tiệc cưới của nữ vương Đông Thâm Quốc, sau đó về Vân thành một chuyến, có vẻ thời gian thực khẩn trương... Nôn...” Cổ Tiểu Tiểu còn chưa nói dứt lời đã cảm thấy một trận ghê tởm, nàng che miệng lại nôn khan vài cái lại không có việc gì. Chẳng lẽ là do ăn quá nhiều đu đủ sao? Điệp Cánh Phu thấy thế tức khắc tiến lên, không kịp suy nghĩ tới lời nói kia, liền đề lại mạch cổ tay của Cổ Tiểu Tiểu, không khỏi đáy mắt mỉm cười, “Xem ra là tam hỉ lâm môn a, ha ha ——”

“Ân? Chẳng lẽ...” Cổ Tiểu Tiểu theo bản năng che bụng, hưng phấn mà ngẩng đầu lên, “Ta có tin vui sao?”

“Xem người cao hứng kìa.” Điệp Cánh Phu cười đến càng thoải mái, “Ai nha, chỉ mới chớp mắt thôi, tiểu nha đầu năm đó đã sắp làm mẹ rồi, vi sư hôm nay thật là vui a.”

Cổ Tiểu Tiểu then thùng mân mím môi, nàng sắp làm mẹ? Hắc hắc... Hắc hắc hắc... Hắc hắc hắc hắc...

Đang lúc cao hứng, nàng thử dò hỏi, “Vi sư phụ... Cái kia, ngài có muốn cùng chúng ta đến Bắc Duyên Quốc tham gia hôn lễ không?”

Điệp Cánh Phu tươi cười dần dần căng cứng ở khóe miệng, “Vi sư quốc sự quan thân, sẽ không đi... Người giúp vi sư mang lễ vật tới đó.” Cổ Tiểu Tiểu thuận theo ứng thanh, cảm giác chính mình đã phá hủy không khí tốt, không khỏi xấu hổ cúi đầu tiếp tục ăn cháo... Chỉ nghe Điệp Cánh Phu sau một hồi trầm mặc mới thông thả mở miệng...”Nhiễm Nhưộng Hà tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chắc chắn đôi thê tử sẽ tuyệt đối trân trọng, lão phu, cũng có thể yên tâm...”

Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn đồng ý, “Ân, hẳn quả thật đôi Độc Thâm Tâm thực tốt lắm, luôn luôn nhân nhượng lão bà, một đôi rất xứng đôi.” Tuy rằng nàng không thể xác định Điệp Cánh Phu có phải là cha Độc Thâm Tâm hay không, nếu đúng, không thể tham gia hôn lễ của nữ nhi hẳn là sẽ cảm thấy tiếc nuối đi.

Điệp Cánh Phu miễn cưỡng nhếch lên một chút cười khổ, lẩm bẩm nói, “Mẫu thân nàng ở dưới nếu có biết, cũng sẽ cảm thấy vui mừng...”

Điệp Cánh Phu đứng dậy đi đến bên cửa sổ... Giống như vui sướng giống như cảm thán

nhật lệ ẩm ướt quanh hốc mắt... Mênh mang phía chân trời lam trong suốt, nhiều đóa mây trắng hóa thành hình bóng nữ nhân vẫn luôn thương nhớ... Khéo Mạn, vẫn còn hận ta sao? Cho dù người có thể thốt phủ nhận Thẩm Tâm là nữ nhi của ta, cho dù người đến khi buông tay nhân gian vẫn còn cảnh cáo ta không được phép tiếp cận nàng, mà ta hai mươi mấy năm nay vẫn luôn giữ lời chưa từng tới gần nữ nhi quá nửa bước. Mặc dù kiếp này hai ta không thể kết làm vợ chồng, nhưng ta hôm nay muốn dùng danh nghĩa phu quân để nói với người một chuyện vui, nữ nhi của chúng ta rốt cục cũng tìm được hạnh phúc, ta đã không còn vương bận gì nữa, tiếp tục sống, chỉ để tưởng niệm người...

※※※

Hai ngày sau

Vì thời gian ngắn lại còn nhiều việc cần làm, cho nên không thể chờ Cổ Tiểu Tiểu hoàn toàn khôi phục thị lực liền phải rời đi. Cổ Tiểu Tiểu dùng “cỏ mặt trời” bện cho chính mình một cái “kính râm”, mà Tĩnh Huyền Phong vì cho rằng cực kì không hợp nên vừa thấy liền cười.

Trước khi đi, Cổ Tiểu Tiểu kéo ra một khe hở để thấy rõ tướng mạo của sư phụ Diệp Cánh Phu... lại nói, nàng vẫn nghĩ rằng Diệp Cánh Phu là một lão đầu gầy trơ cả xương, kỳ thật... Đúng là rất gầy, nhưng tinh thần chấn hưng, tư thế oai hùng trác tuyệt, không khó nhìn ra khi trẻ tuổi cũng là một vị đại soái ca. (trẻ ko tha già ko thương)

Diệp Cánh Phu đem một cái hộp gấm giao cho Cổ Tiểu Tiểu, đó là lễ vật đưa đến tân hôn của Độc Thẩm Tâm, rất nặng, nhưng không biết là cái gì.

Cổ Tiểu Tiểu cùng sư phụ lưu luyến không rời nói lời từ biệt, rồi mới bước lên xe ngựa chuẩn bị rời đi, xa phu như trước vẫn là Tĩnh Huyền Phong. Từ sau khi Tĩnh Huyền Phong biết được Cổ Tiểu Tiểu mang thai, liền tỏ vẻ vui mừng nhìn cái gì cũng đều cao hứng, nguyên bản tình cảnh ly biệt vốn là đau lòng chua xót, lại bị hấn biến thành một chút không khí đau thương cũng không có.

...

Đương lúc xe ngựa đang chạy trên đường, Cổ Tiểu Tiểu rón ra rón rén đi vén rèm cửa lên, kéo “Đôi kính mắt nhỏ” lên nhìn ra xa một mảnh bướm bướm bay khắp nơi sắc sỡ loá mắt, nàng hưng phấn không thôi tán thưởng nói, “Oa... Thật đẹp a...”

Tĩnh Huyền Phong chậm rãi giữ chặt cương ngựa, “Có thai trong người, ai cho phép người đi ra?” Hấn vừa nói vừa đẩy trán nàng vào bên trong xe.

“Phụ nữ có thai hấn là nên phơi nắng nhiều a...” Cổ Tiểu Tiểu ôm lấy cổ tay hấn sử dụng chiến thuật “Đùa giỡn quyền lực”.

“Đi vào” Tĩnh Huyền Phong mới không thèm nghe, một tay kiên quyết đẩy nàng vào bên

trong.

Cổ Tiểu Tiểu chán nản nằm ở trên ghế, nàng phát hiện Tĩnh Huyền Phong so với chính mình càng cẩn thận hơn. Cái gì đi đường muốn chậm, cười to cũng không cho, thậm chí còn bị hạn chế nói chuyện phiếm nội dung, theo Tĩnh Huyền Phong giải thích: hài đồng từ trong bụng mẹ cũng sẽ học cái xấu, hẳn cho rằng trong nhà có một “Nữ điên tử” nói năng luyện thuyên là đủ rồi. Tóm lại, thẩm phán tuyên án như sau: bác bỏ toàn bộ quyền lợi chính trị chung thân.

Nàng đột nhiên che miệng lại, “Ngừng ngừng... Ta muốn phun...”

Tĩnh Huyền Phong tức khắc dừng xe vén rèm lên, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu một bước nhảy xuống xe ngựa, ngồi xồm ven đường hồng học nôn khan, Tĩnh Huyền Phong đi theo phía sau, một bên vỗ lưng nàng một bên thở dài, “Ta cũng đã nói đứa nhỏ không thích ăn đu đủ, thấy chưa, cực độ chán ghét.”

“...” Cổ Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền bị nghẹn cười, “Ta xin ngài đừng giả có tự nghĩ ra như vậy được không? Đây là phản ứng bình thường khi có thai, ta dù ăn hay không ăn cái gì cũng sẽ phun...”

Tĩnh Huyền Phong cái hiểu cái không khẽ nhếch khóe miệng, “Nguy biến thật nhiều.”

Cổ Tiểu Tiểu nhìn hấn mắt trợn trắng, mượn cơ hội ngắm vài con bướm đẹp mắt, lại nói bầu trời ở cổ đại... Kia thật sự là màu xanh lam, một chút cũng không khoa trương, không khí mới mẻ tươi mát giống như mùi bạc hà, xung quanh tràn đầy cảnh quan thiên nhiên đẹp không sao tả xiết, nàng không khỏi tâm sinh tiếc hận, mấy trăm năm sau, đã bị nhân loại phá hư hết thảy.

Nàng lơ đãng liếc mắt ngắm sườn mặt Tĩnh Huyền Phong một cái... Ô mặt, tim “Phù phù phù phù” đập vài cái, chắc chắc, lão công thực suất a.

Tĩnh Huyền Phong nghe được tiếng cười khúc khích, chất phác nghiêng đầu, chỉ thấy Cổ Tiểu Tiểu đầu ngón tay đang quấn vài vòng lọn tóc, còn dây cổ kì quái trễ hẳn xuống mũi, chĩnh thể nhìn lại rất là điên, “Người có điểm nào không bình thường không? Lại làm đứa nhỏ sợ.”

“Người hiện tại đối ta không tốt a, ba câu không rời đứa nhỏ, ô ô...” Cổ Tiểu Tiểu vừa giả khóc vừa lấy tay nhỏ bé ra lau “Kính mắt”.

Tĩnh Huyền Phong nhẹ giọng cười ôm lấy nàng, thuận miệng trêu ghẹo nói, “Người cũng sắp phải làm mẹ rồi, vẫn còn ghen tị cùng đứa nhỏ sao?”

Cổ Tiểu Tiểu ôm cổ hấn cọ cọ, không buông tha nói, “Đứa nhỏ quan trọng hơn hay là ta

quan trọng hơn? Phải chọn một cái.”

“Đương nhiên là người.”

“Này còn không tệ lắm...” Nàng cười đắc ý.

“Không có người thì không có đứa nhỏ.” Hắc liên đúng lý hợp tình nói tiếp.

“...” Cổ Tiểu Tiểu nháy mắt hóa đá, không ngờ nàng lại là bàn đạp để Tĩnh Huyền Phong hướng về phía đứa nhỏ!

Tĩnh Huyền Phong thấy nàng bữu môi sinh hờn dỗi, cúi người hôn nàng một chút, “Thật là người quan trọng hơn, không nên tức giận a.”

“Hừ, kia người nói một chút xem ta quan trọng cỡ nào.” Cổ Tiểu Tiểu quay đầu cười trộm.

“Ân, ta nghĩ a...” Tĩnh Huyền Phong ngẩng đầu suy nghĩ, “Ân...”

Cổ Tiểu Tiểu đợi 3 phút lại nghe thấy hai từ “Ân”, khóe miệng có điểm run rẩy, “Để cho ngài mất công suy nghĩ, quên đi quên đi! Ta muốn mang theo đứa nhỏ ra tường, ô ô...”

Tĩnh Huyền Phong ngẩn ra, trong mắt mang theo ánh lửa xẹt nhanh như điện chớp, sau đó lại bình tĩnh nói, “Có lá gan người liền thử xem, ta sẽ cho người biết được cái gì gọi là: biết vậy chẳng làm.”

Lời này vừa nói ra, Cổ Tiểu Tiểu nhất thời không khóc không náo loạn, chim nhỏ nép vào trong lòng Tĩnh Huyền Phong, nàng vẫn là rất quan trọng thôi, hắc hắc.

“...” Tĩnh Huyền Phong thấy nàng tâm tình tốt lên, không rõ cho nên nhướn mi, hay là nghĩ rằng hắc đang nói chơi?

Nhưng vì Cổ Tiểu Tiểu kiên quyết bám vào người, Tĩnh Huyền Phong tránh tổn thương đến nàng nên rốt cục đành phải thỏa hiệp.

Lúc này, con ngựa thông thả đi trước, Cổ Tiểu Tiểu tựa ở trên đầu vai hắc, tận tình hưởng thụ ánh mặt trời an nhàn cùng thoải mái, bướm bướm tốp năm tốp ba cùng nhau bay múa, chim chóc ở trên cây hợp xướng, bầu trời xanh biếc, sông suối núi đồi giống như một bức họa phong cảnh, hết thấy hết thấy đều là tốt đẹp như vậy.

“Tĩnh Huyền Phong, ta thực hạnh phúc...”

Tĩnh Huyền Phong khẽ nhắc cánh tay đem nàng ôm vào trong lòng, khoe miệng dào dạt tươi cười ấm áp, “Ngày sau sẽ càng hạnh phúc.”

Ngắn ngủn vài từ, lại đại biểu hứa hẹn cả đời, khiến nàng tin tưởng vững chắc.

Cổ Tiểu Tiểu cảm động hấp hấp cái mũi, “Có thể gả cho người, thực may mắn...”

“... Không, là cả hai may mắn.”

Cổ Tiểu Tiểu cảm động, rúc vào bên cạnh Tĩnh Huyền Phong, lẳng lặng nhắm lại hai mắt, một đường sắp tới, mưa sa gió giật, xóc nảy lao碌, nhưng chỉ cần kiên trì bền trí, dũng cảm đi yêu, dù xuyên qua thời không ngàn năm, hạnh phúc không chỗ nào không có.

Một ngày một tháng một năm nào đó

Bọn họ sẽ có được tiểu bảo bảo xinh đẹp đáng yêu thứ nhất, sau đó có lẽ còn có thể có cái thứ hai, cái thứ ba.

Sẽ có chút tranh chấp, cãi nhau âm ỉ là gia vị của cuộc sống.

Sẽ có nước mắt, vui buồn yêu giận làm đẹp nhân sinh, hoặc khổ hoặc ngọt, kia đều là thật sự cần thiết cho cuộc sống.

Cổ Tiểu Tiểu tin tưởng vững chắc, nắm chặt tay, cùng nhau đến già.

=====HOÀN=====

【Bộ thứ nhất kết thúc —— cảm tạ đã xem ^^】

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chính văn chính thức kết thúc, cảm ơn các vị một đường theo dõi, cúi đầu.

Về phiên ngoại, ta chỉ viết một chương, kỳ thật cũng coi như kết thúc bên lề.

Nhân vật gồm có:

Diễn viên chính: Tây Bằng, Cổ Tiểu Tiểu

Diễn viên phụ: Tĩnh Huyền Phong, Nhiễm Nhượng Hà, Độc Thâm Tâm.

Khách mời hữu tình: người thần bí = =.

*Người edit chui nói ra suy nghĩ của mình (_ _|||): thực là 1 chặng đường dài a, cảm ơn mọi người đã luôn luôn theo dõi, cổ vũ ta tiếp tục ed truyện nài, nói thật lúc đầu là vì ta mún đọc + tự sướng, nhưng sau đó là ko nỡ để các nàng đọc nửa chừng, vì ta ed đc 1 nửa thì tức khí quá nên đọc hít bản Convert lun =))~~~, *lại leo lên giường lấy thân đền đáp**

*Còn phiên ngoại ta chẳng tìm thấy nữa, mak ta cũng lười đi tìm ak
Ta thấy ách con nhóc cũng được nhưng mãi 1 thể loại liệu có nhàm ko nhỉ? Nhưng ta*

sắp thi nên cũng chưa có thời gian đi chọn truyện, hẹn các nàng vào cuối tháng nhé,
moah~~~~~

P/s: đề nghị rút hết lều trại về đi nhá, quy hoạch đô thị rồi đây, hắc hắc

💖 --- HOÀN --- 💖